adeo q. ad penetralia, & secretiora adytta se ingessit, vt nulla
sit via ipsi ita trita facilis & plana nullus q. campus ita fertilis
uberibus q. glebis abundans, ex quo tanco possit segetes in meritis
horreus introducit: haec.n. Dialectica res cahotis definire explo
cat multiplica & ambigua distinguit, & subtiliter, ac simul de
ceptione de obus disputandi aperit vias, absconsa reuelat, &
inuenta iudicat iudicatu disponit, disposita & ordinata gbat, &
si a aliis impugnetur mire defendit, qr p Vtilis valde & ingressus
ad humanas scias ad grondas Veritis ad sacras Curas intellig.as
Et q magis eius magnas Vtilitates ostentat exemplis q. causibus
effectus videre é Christus Dnus sepe sepius dialectici argumé
ti tam rudes principes (vt Augustinus verbis vtar suis Cresconiu
lib. 4) conuincere quas cum discipulis disseruisse, & de Salomone
Reguz. 3°. dicitr q. de serebat de obus, quas & de ipso dett Augus
tinus. Dialecticas illas effecisse discipulus, sr legitr tas tibus
vt p eius gaudit Dialectica vra, vt ingressus Magnor Augus
tinor nec Sapientissimor Salomonis qm ejs Christus Dnus
fuit collata illius q. intellectu subministrauit, eaq plenitudi
ne, & exuberantia ornato, qd nr. ipsas p seruimus dignitatis
& utilitatis cumulus honore affirmem: merito q. nos alios
insequentes Dialecticos adyssa exordiamur tanq. veritatis via
mihi ostensa, quas vt melius sequamur Aris. doctrinas talis
sueni modi im... ssima obligantia p oculos here curate,
Angelicus q. Je... er eius fidelissimus exemplar, eloquentissimus
q. omentatorus tanq. p ceptores & magistros scientie sicut dis ci pli
ne, q tam vre. q. antiq. seculo vos venerare exordo, simul q. exob
to tali.n. ductore & Mecenate desiderior vastissimor q. gurgi
tum turbulentissimas, p fundissimas q. disciplinar occeanu
in offenso pede pagrare valebit. S. tanto enim oras questionus a
grediamur p orta plus pondere q. Aris. ensis cuius cuneus rei ex
timat quatuor querendas ee q. vtr. an res sit, qd sit, qualis
sit, & propter qd sit. vbi i. docemur q. cum primis Dialectica p ta
chones agredimur inquiramus an talis scia sit, sd qa in scis
dus ee, & necessarius ee, custrin illis sicut in aliis natura ope
ribus nichil sit suppositus, neq. demonstrus ex circ dis quidita
tis specie intelligi facilius cognoscetur, qr sunt de natura & qd
dale

Fato Dialectica inquiras et stabiq de cuy mecistate ad alias seias dis
putabo. ñ.

F. Manuel de Paredes ad vnz

Dice en varias partes el año
q fue el de 1616 y 1617
q huvo grande fiesta q. vino
por las reliquias de San Ju-
lian y santa Basilisa
q. los Examinadores fueron
el Abbad de ca. Amegui y
Marcos, y f. Salio Gomez y
Fr. Antonio Carro, y Abbad
de Samos Fr Lope Vizcaino

Q. J. DE NATV RA. ET QVIDITATE DIALECTICÆ

Lectio. Quoniam scire è res p causas cognoscere Teste Aris. cuius dialectica naturas scire et dignoscere intendimus eius causas oportet diluci da re inter quas intrinseca, et intima, è ordo, et respus eius ad materias circa quas versatr, et ppterea nisi primo ostet quæ illa sit magna ptidio eius ra deverentr obscuritate natura, et passiones, qa in illo ordine, et res sua ad obm seu materias circa q, ipsa et specifica rao distinctiua Dialectice, ostent. Quare 1°. ostendendus è, qd sit istud obm seu materia circa q Astr, deinde de aliis, quoz noticia ex hac q. dependet disputabimus. qr sit.

Articulus 1. quod sit obm specificatibus Dialectica.

Quod è ingrere q sit id circa q Dialectica versatr, et cuius natura seu oppetator demonstrat, qa cuz duo cuq; sint habitus, 1°. potentia scien re, et sunt suus obm here circa q ostent, et insuper specales differentias q q à cæteris distinguatur, ideo, inquirimus q. sit talis differentia p quas distruitr Dialectica in rao talis specifici habitus. q vi planius intelligas nota p.mo.

Obs. scia potet habere suu obm circa q versetr. et spal. differentias p quas distinguat ab aliis.

1 nota 1°. Quod pp.a è specifica rao cuius cuiq; rei semp attribuitr forme q. é quasi actus, et qualitas eius. vt pt in hc. et equo materia et fra gau dentibus q. tb. cadat ordent mal. et in illa in distinguantr, desinunt dame rao fraz ratis. hb: fra. et equina., q. sunt specifica rais et causæ distinctionis et diuersitatis eoz, 2° nota

Propria et specifica rao cuius cuiq; rei attribuit forma.

2. nota. 2°. Quod cuz specifica habeas cuius cuiq; rei sit principium differentia et differentiæ eius debet ei valde intimus et intrinsecus ipsi esse in aliegbus rebus quarum contia distinguitr p ordines ad assid ex tra

Specificus cuius cuiq; res è principium differentiæ.

secus

secus quamuis sumatur eadem distinctio a parte extrinseca immediate, mediate tamen, scilicet ab illo extrinseco à se distincto in ordine ad quæ res cognitæ sumitur. Cuius ordo ... intelligere non potest, quia ... illorum entium natæ intelligi non possit nisi eius ordine ... ad aliud à se distinctibus sustentent ... Vt distinctio ... sua causa ... distinctio ... ad illo extrinseco causa ... distinctio ... ad illo extrinseco ... distinctio ... ad illo extrinseco ... distinctio ... ad illo extrinseco

attingi: sd sufficit ôbm una quæ das præcisso quas sp̃one, & p̃ aceu te explicat Caiet. inquo tales dict. sit tal. expsso dicam 2o. poster. q. de scias. Specificabe, illud p̃mune sufficiat scire q̃m nor illas fortalitates é sufficiens ventus, ad scias diuersificandas, & in suis & q̃ libet illaꝝ fortalitates sort vntates & speciem scia, mate rialé v. ôbm n̄ tribuit dictiones fortes neq; vntates nisi rae illa tus fortalis: vnde stat q̃ illa fortalitas hꝫ se vt fra scia. S. vt. p̃dicta plenius intelligas nota 4o.

A° nota.

4o Quod ôbm fortle é duplex. aliud, q̃, seu no qua, aliud quo seu rão sub qua. v.g. si desirare possumus in actione cuius entitates quæ é accidens quædaꝝ afficiens subm, quæ videtr apoa visiua, 2o pot desirari ipsa visibilitas, quæ é rão subqua apoa visiua est perceptibilis potius quas ab aliis pois, sic inseys p̃sumus desirare ôbm in genre rei, & in genre scibilis, nas cades res pot desirari sm suas entitates p quas dicitur ôbm q̃ cognoscitr & sm rães scibilis p q̃ constituit in genre ôbi, quarão n̄ pot explicari nisi in ordine ad ipsas scias, qa é rão quædas p q̃ hæc cades entitas p̃tinet ad peculiares scias. vt pt in fide Diuina cuius ôbm p̃marius é Deus, q̃ constituit in genre rei & in genre ôbi. in 1o genre constituit p suas subas. in 2o. p diuinas reuelationes. Rão huius dis crimenis é qa ô ex eo q̃ aliqd é cdoratus rõsseus hꝫ q̃ possit terminare actum apoa visiua (qé actus quo cognoscitr ôbm in ee rei) sd non hꝫ p eandem entitatem cognosci ab intellu. 2o. non. qa eades entitas ôbi v.g. Deus, pot attingi à Metapha, & à Theologia, & fide, illa rão p q̃ dicitr Deus speculatr a Me taphã cognoscibilis, erit rão subqua, & p q̃ constituit in ee scibilis a Metapha, & Deus ipse erit rão quæ attingitr à bilis. in quo dames ostendat talis rão subqua dicas cu alio loco, p̃mune sufficiat scire ee inhibitas in rae q̃ cognoscitr. Verum dames aduerte q̃ in rae forte in genre scibilis duplex é rão subqua & p q̃ in tali genre constituit. alia motiua, & alia terminatiua ôbm motiuus dicitr illud q̃ mouet potas ad cognoscendus ôbm & illud ôbm cognitum a poa seu rea é ôbm terminatiuum vt sumes in poa visiba mouet illas ad videndus colores qua

Obius fortle. é duplex. aliud, quod. seu rae qua. aliud quo seu rão sub qua.

Obm pot desirari in genre rei, & in genere scibilis.

Rão subqua est duplex. alia motiua, & alia terminatiua.

decuntr Sbm hr mena ãbus, semeltr pra mssã recte dispssite
mobent ad inferendas Ls, sic similtr in sca.

Diferentia qua é inter ratio qua, & ratio sub qua.

Vnde colego. 1º q differunt inter se, rão qua attingitr, & sub qua attingitr, nas rão, qua, é qua cognoscitr, rão v sub qua é rão cognoscendi, ens tranq; metaphca cognoscit, & ostendit q; sit ens bonus, verꝫ exẽs. Sd. idem ad multas scas, phicas, & idem in eẽ sabiles subsbrnetur rão deitas, sub qua, 2º differunt qa a rãe, qua, emanant sppetabs & passiones, qua in sca demonstrantr n v. rão sub qua, nas vt infra dicas, scia é cog nio rei & suos causas, passiones v. ab ipso emanantes eẽntia & du cuntr ab eẽntia & ideo cum Metaphca agat de ente & demons trationes ostendat de illo, qua sppetabs & passiones habat, n v de rãe sub qua. 3º differunt q rão sub qua, e forlis respu rãe, qua, & sequentr ex vraq; tanq; ex duabus rãonibus forlib; sit vnus Sbm forle distinguens scas a cabris.

Rão sub qua, dicitr specifica in sca. Rão qua dicitr gnrica.

2º. colegitr q illa diffs quæ sumitr à rãe, sub qua, dicitr specifica in sca, illa v quæ sumitr a rãe, qua, dicitr gnrica. Cuig rão faciua sumenda é ex dicendis cl'abs loco, & inferis; post ex di cendis, nas in sca duo sunt, & rão cois scæ, qua é decore ordines ad Sbm: dicendi specialissimus, & ppius huius scæ, & nõ alterius 1 rão sumitr à rãe, qua, nas plures scæ possunt eandẽ genti tabs considerare, q. sueniunt in gnrica aliqua rãe scæ agentis de aliquo Sbo, & differunt ab aliis q. de eodẽ Sbo nõ agunt, vg. unus hũ & Angls sueniunt in rãe, qua ab vtroq; cognoscitr. qa ad eides Sbm tendunt. differunt tamẽ genere diuersorũm altiu gabilitatis, sicĩ scijs quatuor in rãe qua agunt & circa q; vsantr sueniant gnrice differunt tamẽ in rãe sub qua: qa rão sub qua é forlis rão Sbi p q specialis. ptinet ad hanc scãs & n ad illas, q abilis sumitr specifica diffs scæ.

Tres cõhones ad veras rães Sbi. Prima.

3º. colegitr quas dã cõditiones regni ad veras rães Sbi. 1º. q sit vnus, qa tribuit vnitãs scæ: Vnde quanus in gnre rei sit diuersum in eẽ sabiles diuersitatẽ, q ppl. modoribus, qui inter se diuersi sunt specifice adhibẽdo n. diuersa é cẽntialis a nigredine, in eẽ bili n distinguitr, qa n quælibet diuersitas potest poãs videntes, sed eas vnas poãs specificant.

Secunda cõditio.

2ª Conditio é q Sbm sit causa suarꝫ ppiarꝫ q ostat, quoniam sua

Scia ē cognō rei p causas, vt docet Arr. i post. Tex. 5. Causæ autē sūt p̄incipia cognoscendi, vt ibi notauit D. Tho. lec. 4ª quæ se tenent ex parte obi, q. scia debet ostendere eius p̄prietates. Vbi nota q. nō ē necesse dom eē vere causas ppter, alias Deus nō posset ēe dom alicuius scię, sd satis ē q reperiatr, quędas affirmatiō causæ & effectus, sīc, q. in illo obo vnus sit rātō fortis alterius, vt in Deo in mutabilitas eius ē quasi rātō fortis, qr Deus ē eternus, & hoc sufficit ad veras demōstrationes. Vbi nota q scia nō debet demōstrare de suo obo quid sit, sd potius illud ꝓsupponit, demōstrando passiones, & ꝓpietates p q nō dicitr de. 5. Tex. scia q definiat suum obm, vt optime aduertit Magr. Soto. Nam Arr. definiuit demōstrationes. 1º post. quæ ē dom illoꝝ librorum, & in multis locis de alio ēt definiuit animam, & probat hoc rātē, dis scia intendit manifestare suum obm, & naturas illius, sd hoc nō potest facere nisi ostendendo diffinitiones illius, quæ principaliter deseruit ad eius cognitē, q. Negi potest q Arr. loco citato dicit q scia supponit in suo obo an sit, & qd sit, qa hoc intelligendum ē .i. nō demōstrat qd sit, nō in q. illud nō diffiniat.

Arist. 1 post. Tex. 5. D. Tho. lect. 4. post. Nota. Nota. M. Soto.

3ª Corollio, q. oia quæ tractantr in tali scia ordinantr sub obo adequato illius, & ad eius cognitionē ordinantr tanq ad vltimos fines & rationes finales, quod vt intelligas aduerte, q obm scię ē duplex, aliud adequatum, q. apprehendit oia, de qb agit talis scia vt in Metaphia de ens, & in Logica oēs tres operationes intellectus: aliud partiale vt in Logica libri predicamentorum, l. p̄dicabilium: partiale obm ē duplex aliud principalius & principalius aliud minus principale, primum ē q. in ma. continet obm adequati principalis ostendit ad tale scia obm Metaphie Deus & alia obia partialia sunt minus principalia; vnde obm adequatum apprehendit oia q. tractā in tali scia, q. explicari potest ita vt sit vniuersale ad oia alia obia partialia, & de illis p̄dicetr quæ rātē probant Arr. 4º Metha. Tex. 5º. vt explicat D. Tho. ibi lec. 1ª. de ens ē obm Metaphie subba sīc & accidēs & decem entia, sic quæcunq. communiter vnius p̄dicationes recipiunt (q. nō vniuoce sd Analogice de eis p̄dicetr illud vnus) p̄mēt ad vnius scię considerationē, sd ens p̄dicatr

Forma conclusio. Nota q obm scię ē duplex, adequatum, & partiale. Partiale obm ē duplex aliud principalius, & aliud minus principale. Arist. 4. Metth. Tex. 5. D. Tho. ibi lect. 4ª.

Caiet. 1ª. p. q. 1ª. ar. 7. §. circa 3ª. dicendum.

cātr de oībus entibus, q. oīa entia spectant ad vnius scīe speculatiuę. Vbi dicitur q. n. é. speculare ea quę pertinent ad vnas naturas plantę vnius scīe, sd ch̄z ea q. dicuntur pertinere ad vnus vt pt in corpore sano q. é obm medicinæ, quæ ipsius dicitur agit, sd de oībus sanabilibus q. ꝺducunt ad ipsius corporis sanitatem, dr. n. regulr q. obm adequatus p. de eīdr de oībus spectantibus ad vnas scīas plures, q. inferioribus, sd sufficit q. sit talis, l. finis adequatus alia ordinentur, vt subditr. retraxit Caiet. 1ª. p. q. 1ª. ar. 7. §. circa 3ª. dicendum. q. Deus é vnus quoddam et adequatus obm Theologię q. n. p. dicatur de oībus. dicq agit Theologia, sufficit n. vt sit adequatus, q. oīa alia ordinentur ad ipsum, et de ipsis in obliquo ꝺicatur, seu analogice, hic p.

† Dialecticam

Dialectica debet here alię determinatū obm.

His ꝓpositis de fundamento, quę ad titulum q. explanandum spectant duo sunt in q. p. sentiri certissima premittenda. Vnum p. q. distinguatur ab oībus alijs scīis et artibus, q. quamuis diuersa res ostendat, et indi mā cōtinuā scīam sui ꝓprius inuestigat obm circa q. versatur de oībus tamen illis agit subobliqua tñ obliqua p. quas ostenditur in cē scibili a Dialectica. q. é vnica sua ꝺifferentia à cæteris, assumpta ostendit D. Tho. loco citato Methaphā. qa logicales intentiones ad oīa entia quę sunt in rerum nat. extenduntur, qa oīa subiacent rationi cadunt, et ideo nullius entis é in rerum nat. inquo Dialectica suum obm n. intueatur 2m. q. certissimus é et ab oībus receptus, é Dialectica vsus circa actus rationis dirigendos, ac subinde opera rationis dirigere intendit in qq. operibus duo sunt considerandę, primus é ipsi actus intellectus q. dirigibiles sunt a rationē, 2m. ipsa directio et ordinatio eorum mediante intelligendi, i. modo non solum ad logicus sed ad illos spectant, 2º. v. modo Dialectica obm sint et ducuntur modus secundi.

Nōl. é. in rerum nat. inquo Dialectica n. habet suū obiectum.

D. Tho. loco citato Met.

Dialectica agit de actibus rationis dirigendis.

Prima difficultas.

Sd in eo punctus difficultatis consistit, qd sit id q. in primis scibile ꝓmentur ad Dialecticam et illos spectant, inquo é difficultas n. extat de materiali obi, sd de forā et obscura rationis, vnde i. offertur difficultas de ratione formali, qua, et postea redditur questio de rationali subqua.

Prima Sñā.

Obm. logica é modus secundi adequatus.

Inquare é i. sma Valde in hac re tractatores plausibiles, qua asserunt obm adequatus logica ee modus secundi in quantum ostendit Definitiones, Diuisiones, et Argumentationes, seu tres species intellectus

ope

operationes, quæ substernuntur directioni, seu ordinationi rationis, hæc tantum dicas, licet p.ª 1.ª q. modus sciendi sit Dialectica Thomæ, postrema q. ordinatio, seu directio rationis sit quasi finis a quo dictæ operationes dicuntur formaliter Dialectica Thomæ.

Hæc sua impugnatio probat q. modus sciendi é Thomæ adequatus Logicæ defenditur a Fonseca 2.º Methaphis. q.ª 1.ª Sectione 5.ª Marcelo q.ª 18. Prohem. eandem tenet Franc.ª Suarez q.ª Disp. 1.ª Methaph. Sectione 4.ª nu. 25. Caiet. c. de genere. Rubio in Dialect. q.ª 6.ª et Sphalt. rat.

Fonseca 2.º Met. q.ª 1. sect. 5.
Marsil. q.ª 18. Prohem.
Fran.ª Suarez q.ª dis. 1.ª Met. sect. 4.ª n. 25.
Caiet. de genere.
Rubio in Dial. q.ª 6.ª

I.ª quia munus Dialectica é directe tradere instrumenta sciendi et modum, ac dispositiones eorum docere, quas in scientibus mentis, quatenus ordinant efficiunt modum sciendi, optabat, q.ª modus sciendi é Thomæ adequatus eius. arti. pt. qa ad doctrina, quæ rat efficitur, ita dicitur disserendo. i. ea q.ª occulta sunt ex notis aperiendo: sed in disserendo multi horrores dirupunt, q.ª necessaria é scia. quæ ostendat aptas disserendi vias ne falsa doctrina aliquando pro vera pullulet.

Confirmatur qa opera intellectus, quæ sic dirigibilia sunt, ponit cognosci per aliquas scias. sed nulla alia scientia é nec. ars intendens ostendere eorum quæ sic dirigibilia nisi Logica. q.ª eius proprius Thomæ sunt opera rationis quatenus includunt modum sciendi et directionem rationis q. docuit D. Tho. unde posteriores dicere: Necessaria é ars, q.ª sit directiva ipsius rationis per quam homo faciliter, et ordinate perdat, et hæc é ars Logica rationis scia, et propterea dicit Thus 2.º Methaph c. 3. Absurdum ne quærere scias formul et modum sciendi, qa ut explicant doctores) primus sciendi ad quæritur directio intellectus, qua alia scia sunt acquirenda, q.ª Thomæ Dialectica sunt opera rationis quæ substernuntur tali directioni q.ª é modus sciendi.

D. Tho. initio posterior.
Thus. 2.º Metha. c. 3.

2.º probatur qa in omnibus artibus illud é Thomæ maxime cui ars immediate supponitur, sed Logica immediate applicat suas partes. i. partes Thomæ operibus intellectus. q.ª illa sunt Thomæ primus mentis illius. pt minor. qa pars disponendi discutiendi, et argumentandi. nulli alteri pot applicari nisi triplici intellectus operationi.

Confirmatur. i.ª in omnibus artibus illud tantum é Thomæ maxime cui applicant suas partes, nam statuarius facit immediate applicat partes statuæ ligno, non vero auro, nec aliis rebus, et ideo tabulæ ligneæ. i. tabulata sunt Thomæ materiæ eius, et ideo é in scitis q.

etz in Logica ord dom marte triplex intlis operad, & forma ipsius erit directis quas applicat Dialectica dictis operatio nibus.

Confirmatur. 2°. in Rethorica dom marte quinque sint voces n. v° reperte, q. Dialectica dom é triplex operans intlis. pt. 2q. qa vt in plogo dixi ex Ar. Rethorica dirigit ser mones exteriores. Logica v° interiores. i. modus interiori animi accidentis.

† Probatr. 3° principalr. qa oes ppietates quas Logica considerat de rebus grt in totis primario & ipse conueniunt ipsis accidentibus mentalibus, q° in mediatus dom marte Logica é triplex accidens mentalis. pt. ans. qa cuiz res definiuntr & diuidentr, ipsius accidentes dicentr directi, & in modus definitos, diuisiones obliqui quaz res dicuntr definita, & diuisa, q° in mediatus dom marte cum Dialectica applicat suas frās. sunt tres operationes intlis.

Soluto huius argumti inuenies. fol. 17 p. 2ª.

Probatr. Dialecticam agere de actibus rationis. Frater. dom Logica. sunt directionis operis intlis.

Ex his manet ostensa 2ª pars. qa Logica idcirco dicitr directiua actuum rationis, qa formet suas operationes artificiosas, & directo modo, sed in hoc offitit non sortit modi sequendi, q. sortē dom Logica é vtra directiua, & artificiosa ordinatiua operis intlis. Cr. (vt ego existimo) inter hos autores nullus dissidens extat. f. differt quantus ad hoc, q. operationes intlis sint marte dom. Dialectica & vtra directiua inqua modus sequendi offitit, & sortit ratiua dom Dialectica.

Sd. vnus modus tollens difficultatis euacuatr, qd sit talis directiua & vnius cuius essentia offitat circa q. diuisiua sint p̄dicti autores. q. Fonseca. ✠ Suarez. & forte oes autores huius temporis, extra Thomistas familiā non sortiuntr tenent, sed efficacibus rationibus probant hanc ordinationes esse reales ppietates in ipsis operibus intlis.

† Nota. Ens sit ens reale. Ar. 4°. Meth. affirmat. D. Tho. ibi: vt. dicente & sentia. cap. 1°. Ens sit ens rationis.

Sd vt clarius pertractemus nodū, q. ens in cōi sumptum, dividitr in reale, & rationis, vt docet Ar. 4°. Meth. & affirmat D. Tho. ibidem v. 1. de ente, & essentia. c. 1°. Ens reale dicitur illud q. sine intlis operatione habet aliq. esse actu, f. poa, & ex natura rei, vt homo, equus &c. entia: Ens rationis dicitr q. ab intlis accipit suum esse, sed hoc ens

e du.

Quæstio 1ª. Proœmialium.

é duplex aliud q̃ quamuis abintellu formatr vere é ens reale in illo existens, qua rae dicuntr entia rais oes actus intellt̃ habitus, & scia in illo existentes, aliud é ens rais stricte sumptum & dicitr illud q̃ vere nihil é, sciptr tamen abintellu accidentis & ita eor é qua scipiuntr abintellu ad modum entis q̃ non sunt ex̃ sicut é illud in scipi, & intelligi. Vt amera & alia n̄ entia. — Diuidit̃ ens rationis §.

His ꝓsuppositis ꝓbatur hæc pars. 1º dom dialectica é ordinata actuum rais, & directio, seu artificium dialecticum, sed actus illi, Vt directi, & ordinati, sunt modus faciendi reales, q̃ illa directio é ens reale. ꝓr minor. q̃ artificium, & ordinatio, qua reperitr in operibus intellus, é ꝑse intelligibile, & perfectio illoꝝ, q̃ é quid reale. ꝓt ans. qa abilis artificio fit ꝑpa q̃ sit ꝑfecta in rae ꝑpe, similit ꝓmissa syllogismi Vt sint recte ordinata, sunt ꝓcipuus ꝑtes & constituunt rectos multos sillogismos. sed ꝑpa é reales entitas exnat̃ rei. similit maior & minor recte ordinatæ exnat̃ causant q̃ q̃ q̃. illa ordinatio é realis. — Directio operis intellus é ens reale. Oppositus dicti huius questionis. — Solutio horum argumentorum inuenies infra fol. 17. p. 2ª.

Confirmatur. qa causa realis, & natus fiet é sine intellu fiche sed demonstratio é causa quædam realis, & idem é dicendum cum q̃ syllogismo & definitione, & diuisione, q̃ artificium logicale seu directio é quid reale. ꝓt minor, qa ꝓpositiones demonstrationum generalium scia, & ex pluribus actibus siue ꝓpositionibus, & diuisionis aut eorum cum q̃ syllogismi generandi habitus ipsis correspondentes, q̃ illud artificium logicale é aliqd reale. — Cadem solutio ibidem

Dices ex his rationibus inferri q̃ operationes intellus maiores & minores. i. non sunt entitates reales, & pinde demonstrationes é quid reale n̄. v. fortr. & sm ordines & modus syllogismi inter maiores & minores. q̃ arab & intellu. Ribiath. S. 2ª. qa tres illæ ꝑpes. maiores, & sm q̃ sunt actus intellus falsum é. decere q̃ generant scias. l. habitus. q̃. fortr & vt ordinatæ, seu directæ logicali directione. ꝓt ans. qa ex operibus intellus sine debito ordine nihil poterit fieri q̃ sit habitus scientificus inclinans addirigendos illos operationes, q̃. ꝑ ver maiores fundamentum q̃ é entitas ipsarum oportet intelligere — Cadem solutio ibidem

Questio 1ª. Proemialium.

re in his operationibus aliqd reale sup addites, q̃ ē ipsa directo seu artificium logicale.

Soluto huius. folio. 18. p. 1ª. instio.

Confirmatr. 1º. qa habitus occurrit ad fras ordenata operationis quas intendit, & ad quas habitu indegemus, sē illud q̃ exigunt operationes intrinsecas, & ad quod ordenatr Dialectica ē directio & regnitiua ipsarum. q̃. habitus Dialectica primo & ꝑse inclinat in rectas ordines seu artificium ipsarum operationum, & ꝑ q̃ quelibet talis artificium ē reale quod dat ꝑficere talibus operationibus.

Soluto huius ibidem.

Confirmatur. 2º. qa semel posita ordenatione reali in rmaiores, & menores, quas vos marte appelatis &c. sinon fingeretr altera ordinatio, & directo rata ēt vª. demonstratio, & ꝑ 2ª. vª. ordinata quamuis nō fingatr ordo inter ꝑtes & subtr. ego r. ad q̃ 1º. ipse intendit Logica ē illa directio realis operans intrinsece pt. ant. qa ꝑpetatis bona & ordenata, ac directa demonstrationis definitionis, ℓ. diuisionis, sunt certitudo principiorum, & euidentia & claritas seu distinctio definitionum, ℓ. diuisionum. sē hae certitudo claritas & euidentia sunt qd reale, q̃. directio, & artificium logicale, à qq tales ꝑpetatis emanant sunt qd reale.

N.

Soluto huius ibidem

2º principalis. quatr, & impugnatr responsio data, qa sumenatr. ex ꝑfecta entitate talium operationum ꝑ quas dicit responsio data., q̃ demonstratio ꝑducit scias, &c sinon resultent relationes ꝑ dicendr scia, sē quaerit q̃ illę operationes sm suum ēt reale ēnt ꝑfectę & directa, pt sequela, qa scia inclinat ad actus sumendos illis exigentibus, sē causa ꝑductiua logica sunt actus illi ꝑ vos sm marte. directos, seu modi sciendi, igr logica inclinat ad ipsos actus secluso tali directione, seu relatione rationis & ꝑ q̃ quos eius dem ē entitas martij, & realis operans intrinsece realis.

Soluto huius ibidem

Confirmatr. qa illud marte operans intrinsece dicuntr res ꝑfectę definitę, diuisa, & ꝑpetatis eius & sui causes manifestatę, q̃. directo, & artificium logicale ēssent in illo marte, ꝑ

ea

uatr ans, qa p'uso quocunq. ente rais definio p suas entrales clare significat, & manifestat definiendu, & diuiso significat membra diuidentia oppossita inter se, & demu da sub diuiso nec non & argumentatio rae depossitionis maioris, & minoris, het vertutes ad inferendas 2as dis q.es significes é q. dere cho illa scu arkitectus in dictis operationibus é gd reale.

Dices q res ée definitas scz. gdr. sideratæ dupliciter. i. ma teriatr. i. sm suas entitates quas cognoscimus seu definimus alio modo ut ee arkitectos ut a Dialectico sint cognoscibiles q. derecho scepbus hei, & aliter nullas facit ropossiones, qa nichil aliud é quas res ipsæ scepbus significat. 2º v. modo includit ordines arkitectus q à rae tribuitur ipsis rebus, & é hes v.g. definitiones & alias rales definitiones, q é aliqd rais.

Res definitæ, & diuisa sideratæ dupliciter.

Primo mo sumpta.

S. 2º qa quamis intts nichil reale in rebus ponat (quod solus q hanc solutionem excludit) ipsa ordines ordinatio mentales scepbus intellectus in vt transit ad res intellectas, sd vt manent vnipsis operibus rais negari n pot q sit gd reale, & ser. qa operado intts é gd indifferens ad defectus rectitudines, & ad ordinationes, seu directiones rais, sd defectus ille in ipsis dicit privationes ordinationis, q illa ordinatio existata scepbus é alegd possitibus in ipsis reale, aliat sequeretur, q n magis dicerentur res ordinatæ in modus definiti, & definandi q operationes directas, q prii directas cuis directio nichil ponat in illis reale.

Solutio huius fol. 12. p. 1m. §. 5º.

Confirmatr. qa si actus intts directio é ens rais, q sumtr. directio actus voluntatis erit ens rais, & proquens Philosophia moralis qa hanc directionem het q dro tradat de entibus rais, q é falsus.

Solutio huius ibidem p. 2m. §. 3º.

3º principaliter arguitr. quia repugnat q ens rais sit primum subm scæ reales. q. directio hæc n é ens rais. ans probatur in 2m pbatum. & nemo hoc vnico ybo medio. qa quælibet scia indaget, agit de suo dro inquantus é cognoscibile, sd ens rais q se n é cognoscibile nisi ad umbras entis realis. q n sit ee obm alicuius scæ. pt minor. qa sicut res se habent ad ee, ita ad cog nos

Solutio huius ibidem §. 4º.

ad suas ps. essentiales, q.ª ab ipso n' distinguunt nisi dantos f
rae.

R.

Vnde colligit.r. 1.° intellus q.ª p.as cognitiones posse cognosce
re ens rais et tales cognitio, quæ e reales actus intell.ⁱ hui.ª sbo
ens rais cognitus. p.r. qa intell.ⁱ potest fingere et cognoscere
carentias entitatis ac p.ª v.° eet ens reale, et simultr. ea q.ª ides
sunt potest distinguere, atq: inillis fingere respus vnius ad alte
rius. vt respus hes. ad suas definiones. q.ª v.° n' e in illo. igitr sbm
illius cognitiones Terminatiuus, et specificatiuus e ens rais.
Vbi aduerte, q n' semp qn. intell.ⁱ fingit aliq ens rais n' e necesse
q i: cognoscatr ens reale ex p.ª esse et potest p distinctas cognitiones
separatiue ad illud fingat respus. rais, sd potest incipere directe
cognoscere ens rais cuius virtualis respt. ad ens reale, sicut ad hoc
vt cognoscamus hom. ordo naturalis exposcit vt incipiamus a su
p.mis gradibus entis sublis, corporis etc. et postea cognoscamus
hes: Dimus porgm facultatiues entis in hac cognitione. post a quo
cunq. voluerit incipere cognoscere, ita in ente rais nras cum
intell.ⁱ struit syllogismus, antidefinitiones formit, vt respus vnius q
pis ad alias, sed rais n' regrit reflexio formalis supra actus di
rectus cognoscentem in reale sd sufficit virtualis, q vt melius
intelligas aduerte.

In ente rais duo sunt, sbm motibus, quod e rao sub qua cognoscendi et sbm terminatibus q cognoscit p talem cognitionem.

Ob in ente rais cognito duo sunt et sbm motiuus, et terminatiuus, q cognoscit p tales cognitiones: sbm motiuum e rao sub qua cognoscendi, et ens reale sub cuius entitate recipitur rais. qa entitas qm tribuit intell.ⁱ enti rais cum concipit illud n' e alia ab entitate entis realis, et sbm q cognoscitur entitate cognitione sit ens rais q dicitr formale terminatiuum.

S.

Operationes intellⁱ duobus modis sunt spectandæ, vno modo vt sunt actus. l. actiones, alio modo vt sunt frae extrinsecæ rei.

Vltimo notandum e q operationes intellⁱ duobus modis sunt spectandæ vno modo vt sunt actiones quædam, seu actus a quo exercitii, quo modo nec spectantur a Dialectica, nec distinguntur alio modo spectantur n' sm se, sd vt frae extrinsecæ rei, aut sbi, quæ p eas intelliguntur, et abillas hoc. l. illo modo denominantur intellecta

1. Q.

Flos possit sit 1.ª Q.° sbm mate Dialectica e mat.°

mo

modi sciendi supra quas cadit ſra definitionis, diuisiones & argumentationes. Haec ois pr. ga Sbm marle alicuius scia é illud cui applicatr ſra. de qua tractatr in tali scia immediate & proxime. Sd hoc é matia mi. sciendi in logica. Vg. in argumentatne ppes, & Tri. in definitne, & diuisne exqq ponuntr, sd haec sunt sup q. cadit ſra modi sciendi g. é matia proxima tbi Dialectica.

Sd ingret an haec matia modi sciendi sint ipsa operationes intlles, an vr res ipsa denominata ab ipsis operationibus? rão dubitandi é qa n ſnt ee ipsa operationes intlles qa vt 1.o dixi mi sciendi é orão, sd operationes intlles n ſnt orães. q. nec matia modi sciendi. pt minor. qa orão sunt plures dictiones ogrue se hentes, & Tri. sunt exqq ponuntr ppes & definies at operationes intlles n ſnt dictiones nec Tri. sd quae dam actiones naturales ab aia ꝑmanantes. g.

Confirmatr. qa sicut cognarium ideo dicit ꝑ matiam cognitionis qa ſra ad quam applicabas inclinat ars é cognitus. sd ma. cui applicatr ſra. modi sciendi n ſnt p dicta operationes. qa sollus pt applicari ſra syllogismi ppobus exqq scitat, n h. dicimus q syllogismus scitat ex operibus intlles, nas operationes illa dicuntr causa efficiens syllogismi, q. n ſnt ma. cui applicatr ſra syllogismi, sd causa & actio intlles ꝑ quam applicatur. Propter hoc arguz. dicunt aliq q Sbm marle modi sciendi cui intlles applicatr ſraz artificiosaz rationis n ſnt operationes intlles sd res cognitae ꝑ ipsas. Unde quamuis definitiones vales sint ipsa operationes ordinatae inter se res aut definitae dicuntr definitiones Sbiectae. qq Dialectica applicat ſram definitionis v.g. Unde decipitur tantus doctor modi sciendi effectiua, qa existimat q ipsae res sint ordinatae in modus definitionis & diuisionis.

Alij vr. fomentantes nus sciendi ee Sbm. frale Dialectica dicunt q operationes intlles sunt se sunt Sbm marle. vt deriuatiue

Illae

Operationes intlles n ſnt matia modi sciendi. ꝑ.

I.

Questio. 1a Proœmialium.

illas dang maneas cui logica applicat suas frās, tales tamen applicabo sit p aches reflexus quo intlls ordenat simplices achus & cognitiones rerū in mus definitionis, diuisiones & argumētationis. nos vīm in 2o Le. decimus q dom farte é illius cui pōt applicari frā modi sciendi sive illud sint operationes intlls / rei cognitas p ipsas. nas illud é dom marte substernitur frā te sd. de illud cui pōt applicari frā mi sciendi pōt etz substernitur frā ti dno logicæ q. illud é dom marte. p. ma. ga de re, q. in

Omnis definens debet ostendere genus & differentiam.

Vniuersus pōt definiri ostant genus, & differa. q. sunt p̄dicata vniuersalia, & ea, que pōt diuidi ostāt ex aliquo superiori, q diuidit, & ex inferioribus partibus diuidentibus. Sumitur argumentū ostatex

Omne diuidens debet ostendere ex aliquo superiori, & inferioribus diuidentibus.

oppōbus in qq̄ vniversum p̄dicata essubalterna seu Frī. & relationes 2e intentionis, & alie frē artificiales, quas Dialetica tribuit ipsis rebus, q. mata mi sciendi & mata dbi fortis Dialetæ.

Argumentū ostatex oppōbus. & Frī.

2a 3Le

Proximus dom Dialectica, & remotus. qualis sit.

2a 3Le rei narē sm ee q̄ hent ex se extra intellus. sunt dom marte dialectica remotus. Proximus v. sunt ostē res sm q. applicantur ab intellu ad recipiendas frās artificiales rās. hæc 3Le é D. Tho. locis 5. citatis. vbi dicit, q. logica agit de rebus narē n̄ qui sunt ap. rei, sd qui subsunt secundis intentionibus.

D. Tho. vbi supra.

Probatr 1a pars. ga illud é mata remota cui immediate n̄ pōt applicari frā. nisi rē alterius aproximeth. sicut ligna & lapides dicuntur ma. remota Domus, ga frā domus n̄ applicāt illi nisi vt mediū, & vnitū p quos vnius inter se artificiosi sd. artificius logicale n̄ pōt adaptari illis rebus qui sunt in se ipsis nisi prius sint in intellu. q. sm. suos ee nale, sm sunt marte remotus Dialetæ.

Confirmatr ga Dialetæ agit de rebus n̄ sm ee naturales q̄ hent ex se. sd qui circa illas sunt intentiones rās. Vt aut D. Tho. q. ex sud nata sunt mata remota & n̄ proxima dbi logicæ.

2a pars ex dictis ordinandis ga si res eo dicuntur ma proxima in quantus sine alio medio pōt recipere frās artificio saz ārea cum hoc habeant ex aplicatiōe intellus, segn q illis vt sic applicatæ

sunt

X. sint Dom proximus mar le. q illustrare pot exemplo lignor & lapidu. quæ ponunt domus nas ad hoc vt recipiant fras, domus inse regrit q ab Arhpsea applicentr in modus vnius, similr vt fra Arhpsecusa imaginis facibilis ab Arhpsece in ligno resultat regrit q plus Arhpsecex lignus hoc. l. illo modo druidat aliquas q. eius partes arhpsheæ ab illo extrahat, vt possit fra, & ligna imaginis imprimeri. q. similr. vt intellectuales fra. a rae arhpsheæ intellus operat rebus regrit arhpsheæ modus intellus quæ res ita approximate ipsi intellus recipiant fras, q intendit intellus & p quem illi erunt Dom mar le proximus vt sic applicatæ.

Materna proxima é duplex immediata, & principalis, alia mediata, & minus principalis.

Dicit duplicem ee mas proximas alias immediatas & principales. & alias mediatas, & minus principales, q. dicit sic cos ĉ alios arhbus magis propria ma, proxima sunt ipsa operationes rectæ ordinatæ. ars. n. fabre ferrarij het prima effectiva v.g. malei. l. serra, res domus ipsæ qq applicantr fras sunt minus principales ma. similr artis depingendi propriæ intendit rectas ordinationes picturæ. n' aut. q imago sit depicta sd q recte fiat, q. similr in Dialectica propria ma erunt operationes ipsæ inquantus pnt dirigi & ordinate peri.

D. Tho. initio post.

2°. pr. discursu a rebus, initio Logicæ ex D. Tho. illumine post. insinuato, quod transtas reduci pot horæ genus artes rebus, dicit, inquo quidam singulare videtur dangere ha. Ut hō. e. & vt distrt a cæteris animantibus. illa. n. natura duci aguntr in suos fines sd. hō. rae. in suis operationibus regitr: huiusce sic ad hoc regruntr artes in hō. (quæ sunt ordinationes rationis qq determinatæ mediæ ad debitos fines actus humanos p quos unus) vt p rationē ordinate operetr: sd ipse hō ex eo q ratus e pot reflectere sup suos actus. q. assignanda é ars p qm dirigat suos ipsor actus. (Hæc D. Tho) ex quo sic argumento. q. Dom illius artis maxime proximus sunt operationes illæ quibus ipsos reflectitr mens. vt eos dirigat.

2°. qa ois admodum Logicam ee docentis qa maxime de ctionas addirigendas suas operationes. q. Dom illius erunt

ipsa

ipsa operabilis.

4º. gres ipsa ingenuendr artificijs logicalibus sint deseruire vt operationes intlis directe & ordinate fiant. q. ma. prima & 3mo & ipse Dialectica dirigere intendit sint ipsa operabilis, & n res ipsa.

3ª ol. Sd hui n obstantibus pmaiore explicatione sit 3ª ol. Logica expsa munere hel. dirigere operationes intlis: tales aut operabiles n sint pr mum mare dom eius, & pcipuus. sd naturæ ipsæ vt applicatæ pipsis operationes. Hæc ol & precedentis explicatio & prima eius pars sufficienter qualr. his argumentis nuper positis sumul q. illis qq supra qualr mus pmas partes prima sua.

2a. 2ª pars qualr qa Logica ordinat ad rectionem sicut ordinat naras res sr mus cend in intlu, q. ipsa directio operationes intlis ad hoc ordinatr à dialectica vt p illam accipiant res artificiales ordinationes intlis. ars posita qualr in sequentibus conclusionibus & mune pt. qa logica p se agit de naturis vt sunt ée gnis & specieis, & deducit gnibus res vt accipiunt coordinationes intlis in suo pdicamento q. natura ipsa vt pr me recipiunt huius logicalis artificij sint dom mare Dialectic.

Confirmatr. qa Dialectica iubat intlus in res cognitiones dirigendo & rectificando operationes, q. ipsa operationes intlis ab ipsa logica dirigantr ad res cognoscendas sine herrore & eas directione & obsequentr tales res erunt pcipue dom Dialectic. pt. dq. qa ideis & finis & dom scia. sd finis Dialectica inquis ordinantr operationes directe & ad cognoscendas naras res. q. ipsa sint dom pcipuum. Primus ans magis ostendit infra & mune qualr. qa ma sunt q. intlus apcht cognoscere. Ubi ipsa quidditas rei. 2. partis & diuio seu multiplicatas eius. 3º. pr dicatis & affectionibus. sd ad oia ista intlecta sint ma sicut instrumenta. q. signus é q hec instrumenta seu operationes intlis recte ordinate dirigunt in cognitiones ipsarum res tanquas in pcipuas dom. a. A.

2º arguitr qa actus elicitus à scia immediate n é dom

illius sd é id quo attingit suus obm, sd operationes intlle sunt actus Logicæ. q. n possunt ee obm materle illius. 10

Ad hoc arguis quantus attinet ad obm materle respondent autores q ante 2as ops 2m. citatis operationes intlle n ee obm logicæ, quatenus ab ysa elicit immediate sd inquantus é necess cognio reflexa ipsius intlle & q ipsi actus directe cognoscantur, & put sic sunt obm materle logicæ.

Sd Ut clarius pcedamus aduerto 1°. qa Logica agit de rebus naturis Ut in intlle. ideo debet tradere regulas, & demonstrare ipsius obm q é altmgibile ab ipso intlle cum tali mõo ecendi in illo, in quo obo duo sunt ponderanda, & id, quo illud é recipit, & illud ee q recipit. 1mus é actus intlle seu operatio eius, 2us modus arhtificiosus rationis, quæ obm recipit à Logica: qa tunc alle mus sunt q dictas operationes, ideo Dialectica inclinat ad ipsas inquantus sunt arhtificiose & directe deseruire ad prebendus rebus tales mus. n in. res picit illas tangs mas in qua inuenit suus obm, sd Ut id quo applicantur res Ut proxime sunt sub mõo rationis quæ ipsa ponderat, & ideo Logicas vocat D. Tho. initio post. reflexiuas supra suos actus. Duo ponderanda sunt in intlle. 1°. illud ee q recipit, & id. quo illud é recipit. 2us é operationes intlles. 2us modus arhtificiosus. D. Tho. initio post.

2°. Nota. q reflexio é duplex alia expssa & formalis. qua postea q intlle cognouit obm directe reflectitur supra illius actus Ut cognoscat illum, & hunc 1mus actus é obm secundi. 2°. mõdi dicti virtualis inquantus n dicit duos actus sd unicus tantus includens in se virtute alios. Ug. cus 1mus Logica definit hoc. cognoscit quod talis eius q actus ordinatus & immediate elicitus ab ipsa, q actus dicitur definitio. qa é diuisibilis duos simplicius actus, qq cognoscuntur partes hus. q. sunt definitio. eius, q hunc actum quatenus producit à Logica fit arhtificiosus illius & opposito tum inter illos simplices actus, quas inter alia vox sb. aial rationale: & hoc posse fieri sine formali reflexione quo fiat illud arhtificiosus & oppositio. sic Ut. Reflexio é duplex alia expssa & formalis. & alia Virtualis. D. Tho. q. 1. de pca. ar. 11.

a. A. Quia aliqua sunt relationes quæ sequuntur mus intelligendi sm q aliqua, q. n sunt ordines inter se intelligendi: sd tunc ñ regrit reflexio formalis. q. ad cognoscendus res sm ordines rationis, n regrit formalis reflexio. Mayor é D. Tho. q. 1. de pca. ar. 11. Ut refert Ferraria

Questio. 1.a de obo. toga.

Ferrara. i. 2.i gen. c. 59.

i. 2.i gentes. c. 59. et fr. ga aliqua sint fundamenta qua quamuis exnat.a sua n ordinentr m. eor cognitoes ocomitantur respus in obo. exemplus sit in relatione. Creaturs ad creaturas. nas cu cognoscitr Deus vt Creatr necessario intelligr respus eius ad ros creabiles, et eus cognoscitr vt opponens, cognoscitr eius ordine ad id q. pot facere; sd huius gnoy sut relatoes seu ordinatio, inter obs Dialectica, vt pt. cus dico Petrus e ho. necessaria e sparao extra cao osequta ad Petrus, et ad hes. nas quamuis ego exsse hes et Petrus cognoscam, ocomitanter m. cepim respus, et ordo, et simlr. cius facio definitoes his. cognoscitr aial rale cius ordine ad ipsius hes. q.d ad hoc vt res ipsa cognita sint proxime recepthua harz relationes n regritr aliqua reflexio, sd actus quo definitue cognoscuntr applicat eas vt possint sub se tales arths rares. ex quo

Ex quo sic arguitr, et fr. o Ls pars, ga actus arthticos seus v.g. diffinio, l. dubio sut immediate eliciti a Dialectica, q.d n pot ee obm eius. pt. o q.a ga illud e obm q. mediis actibus ad inigitr a scia.

Confirmatr. ga mes altmqubilitates obi debet inueniri in actibus quibus cognoscitr n vt in obo illius scie. q.d quamuis arthticus logicale inueniatr in actibus intellte hoc n oret tanquas in obo Dialectica sd tanquas in actibus, qq altrigitr illud obm dnt. pt. ga scia et poa ideo distinguitr a pactus, ga actus licet in se mes attingendo obi. q.d quamuis operatoes intellte haeant in se arthticus logicale n segr q immediate sunt obm eius, sd actus qq attingitr obm eius. 6. B.

Verus e Ramus q. Logica docens dicitr ga multa requitur ad hoc vt operatoes intellte arthticse fiant, et tota ipsa operatio vt dirigitur in modus diffinds. q.d sut obm ipsius n m. Ipsa rea tales doctrina e scitus vt operatoes ipsa in se sic arthticse fiant, sd vt res ipsa arthtica rationis subiaceant. v.g. Sicut ars citharizandi inclinat ad ordinatos motus, et arthticas passiones cordarz, et Ramus eius obm n.e. illa per cussio quantuncus ordinata, sd sonus delectabilis, et ordinatus q. causatr abilitr. sic simlr qualis Loga. inclinat ad arthticos actus

et

Menor

LL.

& ordinatas & ordinatores, ideo n' sequit. q. illa operatio sit dum q. respicit, sed res ordinata & recepta in arte speat Logicales. Vn de ora arga posita paulo ante 3.m Lib. m. quant q. loga. agit de operibus dirigendis q.d. prima pars huius o.lis n' m. q. agat de illis, tang de obo quod recipit, quo mo. dut sint dum erect infra dicam.

Ex dictis sequit. q. neq. ppes desines. seu Vri. Vtales, & scripti sint dum p. marines loga, Vt docent Ocham. & alij nominales. cuius rao. e. qa cum loga. intendat res cognitiones sm. q. p. haec dirigunt m. & p. mentis scriptes directos. Voces v. & scripta n. sint q. n. cadunt rebus huiusmodi ordinatis ppe. i. sed Vt signa res cognitas. ideo im. sequenter agit Dialectica de illis n' solues (Vt ait Suares Cocci tato) qa. significant scriptes directos sed ipsas res Vt p. scriptes facilius cognitas Vt in summulis dixe.

4. dō

4a dō forma & arte Logicale tam in operibus n. Vtes quam in ipsis rebus q. illas cognitas. & ens rat. & n' reale. hanc habuit cum & cæt Thomistis, quam Supra citaui & p. hor eos illas Ioan. Mag. Santius. Prohem. q. 17. q. dat ipse Scotus.

M. Santius Prohem. q. 17. & citat Scotum.

Pro intelligentia notandum 1.o ex Ferraria Cocciato, q. quia libet res seu ens q. p. primas, 2.as & 3.as operationes cognoscit. sed ita e diuersitas inter has duas operationes q. p. primas q. e simplex quaedam res notitiam cognoscit quidditas & entia rerum. Vg. audito hoc nomine Deus cognoscit aliq. rale. n' cuius formale & separate. ad hoc. i. n' vt huius nam quamuis sit illa entia hic. n' cognoscit in reduplicative vt hoc sed nude cognoscit quidditas sine respectu ne respectu ad res cuius e quidditas, & hoc cognitio dicit in complexa, & simplex, & eius obm sit. quidditas dicit incomplexum qa n' e operatio 2.as n' solues cognoscit hanc quidditas rei sed eius separationem ad quidditas e quidditas & entia, qa iudicat entia q. aliq. rale non cognitum e huius sit. hic entia & sic fit affirmatio. seu negatio: & ideo dicit cognitio complexa n' qa n' sit ita simplex entitas sicut prima cognitio, sed qa separat quidditates ad res cuius e quidditas, & ponit illas eius suae cuius e quidditas. Vnde cum simplicis operis & iudicio in

decat

dicat intlle hoc scuture alal vale & ea q. in ordinata sint or
denat & apparat, atq; ex illes facit ppositiones media verba
& copula p q ex p'mut tales ppositiones. deinde habita vera
cognitione eentie passiones ab illa emanantes cognosci iudicat
.n. intlle eo des cui sucenit eentia suenire passiones, sd qa p as
siones ps supponunt eentias tanq; causas, ideo cognio effectus de
pendet ex cognitione causa atq; adeo 2a. cognio 3ti. effectus sup
ponit p'mam cognitionem eentie 3ti quo é causa, & inde
fanit intlle fundamentos ut obtineat sy logismus ex vtro q. iu
dicio p'mis vnius obtineti ex illis iudicijs.

Nota 2o. q. cus intlle iusta fundamentos, q. inuenit in rebus, ipsas, cognoscat hoc. s. illo modo, ideo ad formandas ar tificiosas ordinationes inter opera intlle debet haec fundamentos in rebus: vnde quamuis intlle iudicat. q. vnica simplex apprehensione cognoscibilis tota eentia vt vnica eentia & in oplexa, qa tamen iudicat in eadem eentia ce plures gradus quor aliqs é cois non solus, illes rei sed alijs vt aial é coe hoi & caterei animalibus, vale v. o qd pp'ius notis) inde assumit fundamentos intlle vt hos duos gradus distingat, & aial accipiat vt genus. vale v. vt differentias & exceptiu vnius q. vnicas diffinitiones obtinuit, & quamuis possent eo des accipiu cognosci diuersis tamen accipibus accipiet iusta fundamentos dictos. Quod melius fit in 2o. operando nam qa p iudicaues iudicat intlle eentias & vnius rei, & eius illa facit ppositiones & inde assumit fundamentos, & facit mentales ppositiones ex simplicibus apprehensionibus, quarum una sit apprehensio rei altera v. eius eentie, & vtra q. istius git intlle medio iudicio & sic facit ppos mentales. Et tandem sy logismus fit qa vndet intlle cognitionem causa, & cedere cognitionem effectus, ideo obtinuit vt p'ma ex duabus apprehensionibus quarum una sit medius q. vis ponit in p'missa & altera sit maior ex premissis qua p'dicatur in q.

d. D.

Minor

de minori multa mos & figuras sylogisticas iam supra addu
dat.

Vnde sequit q quamuis simplex apphensio sit vnica, & ad vnicas ecnhas determinata. def.o 4.o n é vnica apphen sio sd oppositæ expstentibus gadendas ad ecnhas vt dcmsh vndecas pes graes, & ideo inter ipsas debet sfingere reliquas vnius partis ad alteras & vicissim inter simplices apphensiones quæ sunt subtus & pdictus in ppse mentalis: similr q. inter eas dem apphensiones ordinatas ad sylogismos, & his ppositas in sylogismo, q. aut.

Quod aut hæc ars ficiosa oppositio ita fieri debeat sic pbatr. qa simplex apphensio ecnhæ e simpliciter vnica, & implexa, similr pars vnius ecnhæ ad id cuius ecnhæ sit p vnicus iudex simplex, & discursus sl duo iudicia q. eius def.o vnico, & argument.o sint orais, qualibet illarum debet stare p suis dechonibus mentalibus, quæ inter se vnianter in mens vnius orais, sd nullo alio mo possent mentales sceptes inter se iungi p her dictos, q.o ita debet fieri o ppositio.

Quod aut hoc artificium in operibus intellectus sit ens rationis sic pr. 1.
qa cuius officio hanc desinitionem aliat rationis cognosco partes hui.s n.is p mens vnius simplicis ibi m é cognita sd p mens duarum distinctarum partium q.e sceptis, quæ formo de aliato é alio diuersus sm suitas ab eo quæ formo de rato, aliter vnica simplex apphensio & indiuisibilis esset qua cognoscuntur dictæ partes, q é 3.a ratis definis. quæ debet ei orao, & p oppositæ ex duplici sceptu: nunc sit sd implicatæ q. illi duo sceptus vnianter in mens vnius rei.s p vnionem & ordinationem rationis q.e vnitas & ordinatio illa é ens rationis: minor hæc pr. qa illi duo sceptus sunt cognitiones rationis quarum pars diuersæ singulis partibus ~~singu~~ distinctionum n.is vt sint vnicus sim. q.e vt dicto stra é orao stricta, & p oppositæ duæ simplices apphensiones n.ientes vnde pertant realitatem vni vi in mens vnius realis oppositi.

Confirmatr. 1.o qa intelligi n.ist. quæ sit illa vnionis ratio

M.ro fr. Franco

Questio. 1a. Proæmialis.

rogo mo quo pacto reale iungunt. an fmus achus & ppe. l. fmus ohuahones. t. duæ partes unte grantes aquæ? Primum ga ꝛ repugnat neq; intellegi pot qua sit achus alterius. l. qua ppa, cum nulla apphensio illaꝝ ordinetr ut recipiat alteraꝝ, qs unquaꝝ inuenit simalis colegatioes in achibus intlls. ad quaꝝ simalitatr n ordinetr? q si ista apphensiones ex nat.a sua ordinantr ad talis ppsitiones n registr habitus Dialecticæ ut ab intellta eta uncantr. sd ipse intlls esse pot illicere talis achus iuncti. fo. F.
fmus unius difonis sine iubamine Dialecticæ. Neq; 2o. dicipit ꝓpter eandaꝝ raꝝ, ga si illa duæ simplices apphensiones uniuntr inter se debet ei ad obtinendus unicus achus. sd hoc ei n pot. nisi in obo. correspondeat similis unitas, qualiter correspondet ipsis apphensionibus sic unibis: sd aliàs & ratæ qualiter semptr apphendunt n terminant suas cognitiones ut unius sd ut duæ partes, q.o neq; in scriptibus pot dari similis unitas.

Confirmatr. 2o. nas in ppe vocali seu definitione n do n. aliqua unitas realis interipsas voces obtinendis unicas ppes nisi tantus ordinatæ nas ut expse admittit Fonseca. 2o. Methaphice c. 3o. q.a 1a. sect. 5. & vlt. q. Semitr intellectus mentalis n. i. realis Fonseca. 2a. Meth. cap. 3. q. 1a. Sect. 5. §. queritur.
unitho nisi tm. sm ordinatio nes ratis. pt. 2a. ga tri. vocalis id nat.a sua realis n ordinantr ad ppes sic neq; tri. mentalis ex nat.a sua petunt in ppe obtinui sm. suas intitates nisi ex ordinatione ratis.

2o. principatr. ꝓr. ga si ista arthpciosa logicalis existens in achibus intllis. d. i realis. aut una, inquiro in quo sit illa ista realis, ga neq; pot ei in oibus achibus ꝓmentibus sy logismus neq; in aliquo illoꝝ. pt. 1o. ga una ista realis n pot ei simul in pluribus subis. nisi sint unius, & hinc de illa unitate q hunt eadis erit difficultas quomo. illi achi realis unum sint, neq; 2o. ga nullus illoꝝ pot assignari in quo existat talis ista. neq; in oibus simul pot. ga sicut illi achi sunt plures & distincti ita illa ista habebit una sd plures ista. & ꝓ ogmis silogismus. g. nunt unius esse finis & ratis.

Dicus.

Dices arhſtinus illud n̄ ſſtere ineo q ſint vnus realis ſd tm ſm habitudines illoꝝ achuum interſe ſ. deſtra. domus docet Suarez 3us tom. in 3. p. diſp. 2a. ſect. 1. in fine. q. quidem ſtra meſt illes partes, quatenus ex multis partialibus ſiguris interſe diſpoſitis q̄ multa vnius entis arhſitalis ſtituunt.

Suarez 3. tom. in 3am part. diſp. 2a. ſect. 1. in fine.

Sd 2o. ga. S. illi achus ſine additē aliquibus realibus entitatibus dicūt reſpus et ordines intrinſece. S. additis aliquibus entitatibus denuo, ſi p̄mus ſegr. q̄ talis ordinatio ſit realis qa illi achus ex natura ſua q̄ poſſunt ordinari; ſd q accidens additum illis talis ordinatio. q. q ſtituantur p̄ multa vnius nihil ponit in ipſis achibus. pt. 2o. qa relatio regreſſus fundamentum in rebus, ſd ipſa operatio ex natura ſua n̄ p̄bent fundamentum vt naturalis, et realis ordinem, ſd vm vt abſolutū p̄ multis vnius deſtinatis. Vg. ſtituantur. q. talis ordinatio é q̄dam. S. Xm. q. ante illum ordinem debent illi achus hic nouam realem reales unquam fundare relatio realis: ſd n̄ é intellegibile q. ſit illa ſup̄addita, q. ſuperflua é. pt minor. qa eandem diſpoſitionem et p̄ ſectionem habent illi achus ſeclusa quacunq; tra abſolute diſtincta nam p̄ ſuas entitates ſunt manifeſtatio cuiuſdam ēntia, et p̄bent in ritu fundamentum vt recipiat illam quaſi vnicam ore explicans natam rem, q. ordinatio illam n̄ addit aliquid reale ſupra ipſos receptus.

Suarez diſp. 42. Metho. ſect. 1a.

Confirmatur. 1. qa ſicut ex eo p̄ intellectū recipit vnitates ſtituentes numerum ſecundum. Vg. (ex mente Fran. Suarez. diſp. 42 Meth. Sect. 1.) ſufficienter ſtituit numerum ſine nova realitate ſup̄ addita vnitatibus, ita ſimiliter p̄ entitatem illoꝝ achuum ſine aliquo ſup̄ addito ſtituit vnicum diſtinctum. q. ſuperfluit realis ordinatio.

Dices ē neceſſaria ordinationem vt arhſtinos ſe gradant a logica ſ. mētis cordare recipit ab arte modum quendam realem. Sd 2o. qa talis modus q imp̄mitur moribus ſuenit illis qui ſunt in re, at vt multis collatis operibus intellectus ſuenit illis tantum ex eo q. intelligentia p̄ multa vnius ſtis q ſolus é inuentio, et inſtitutio rationis. q. talis unitas realis ſuperflua é. 2o. qa q illi achus ſub ordinentur in multis vnius diſtinctis, ſi, ipſi, aut ſy logicum n̄ ſolum ſunt ex eo q ſignant vnas ēntias, ſd qa illa partes quas ſignant vt ſtituunt vnicam ēntias, alterum é genus, et altera diſtinctio. et ideo illi achus ſunt vna diſtinctio: ſd hoc fuit dare ſolum in rebus grauis, et diſtinctis q̄ ſunt entia rationis. q. et quod

Questio. 1ª. Proœmialium.

illi actus vnus sunt ℰ ens rat.

Dicit: q° vt dicunt a logica illi actus nõ sunt fortr. cum arrisicio ℰ ficta rat. pt. 2q° qa sut sic nõ p̃cesset cõgnitio qua cognoscentr vt vnus nec ex se vt ita elicili hent tales vnitates rat. q°. nõ sunt fortr durech. Respondetr q durecto operz intlle

Arrisicium logicale ẽ duplex. 1°. vt accipit oplementum à relatõe ℰ vnitate rat. 2°. vt p̃hent fundamentum proximum huius relationis, ℰ vnitatis.

seu arrisicium logicale dupliciter sumitr. 1°. Vt accipit oplementum à relatõe ℰ vnitate rat. 2°. vt p̃hent fundamentum proximum relationis ℰ vnitatis. 1°. modo nõ dicunt operates illi citi ab intlle here tales vnitates ℰ fictas rat. sed bn dicunt 2° modo. i. fundamentalr directe, qualenus ifderatr arrisicium illud sm realitatis cuius q° ẽ entitas illoz actuum, qualenus sub ordinato mõ. tendunt ad manifestandas diuersas entitas p̃ suas partes, ℰ sm hanc rat. dicunt directe ℰ arrisicose facta, qa p̃hent fundamentum intlle ad hoc vt rat p̃dicte sub ordinationis ℰ mutui vnius diãs hones Vg. cognoscentm q nõ tollit rat. ficti arrificij ouenire ipsis, ℰ arrificialr fieri, qa ipsa fundamenta ℔ suas entitates cognoscunt arrificiose mo. entitas, ℰ p̃hent fundamentum vt intlle cognoscens illa fingat tales vnitates à qua accipiunt oplementum, nec ℔. dem quamuis dicatr scibile p relationẽ rat. adsciscas dicitr scibile vtz sm fingalr relatũ, qa licet entitates p quas scibile ẽ ℰ ℔. Deus dicitr actu creans p suas entitates quamuis fortr creando opleatr p relationes rat. Sic simlr illi duo actus dicunt ipsum arrisicium logicale, quamuis hoc arrisicium opleatr p respectus rat. Ideo ẽ qa fundamentum relationis, ita ẽ de respectu entis, vt quamuis nõ sit relatũ mille intelligat m in ipso fundamento denominãdo entis dem relationis, vt si à duobus equalibus tollatr relatũ adhuc dicunt equalia rat fundamenti, ita pariter qa vnitates q tribuit intlle entis operatis nobis p̃bet fundamentum ipsa enim operationes inquantus duas simplices apprehensiones ex p̃dicant eandem entitatem p ideo ponit sepi vt vnica dist. ℰ sic de alijs instrumentis Dialle, ℰ p̃hent ipsius entitates dicunt directe nõ relative sed fundamentalr.

1. J. f. 7.

2°. ek. pars sth dicitur ipsis pt. p quia adiuncta ex D. Tho. loco supra citato dispõa, q relatio rat. duplr stringit. i. sm q̃ inuenta ab intlle ℰ attributa rebus qua relatiua dicunt, ℰ huius modi sunt relata. qua attribuunt rebus p̃ut intellecta vt

D. Tho. vbi s. dispõa. Relatio rat. ẽ duplex.

relao genꝰ et spēs. has.n. relahes fingit & intendit intellꝰ in rebus cōsiderando ordines eaꝝ inter se. 2°. modo ista relahes n̄ intendunt̄ esse sed sequunt̄ mues. intelligendi ex eo q̄ intellꝰ intelligit aliqd ordinate & aptatiue ad aliud, vt illi ordines n̄ intendat, nisi ex se cognoscat ex quadam n̄ necessitate segr. mues intelligendi, & huiusmodi genꝰ sunt relahones quæ sequunt̄ ex eo q̄ cognoscimus aial, & rale. v.g. dungꝰ partes dnt̄ hones, .l. hem. vt id de quo affirmatr aial. rale. quem modus cognoscendi segr relao p̄dicati & subi. & ideo é in syllogismo. hoc posito p̄r. qa in tbus arhpaues logicale nul aliud é q̄ respicere vt genera & dsa. s. vt p̄dicatus & subꝰ & sic de aliis intenhonibus raus: sd hæc sunt enhia raus. q.ª

§.ª 2.ª

§.ª 2.ª Logica vsatr p̄mo & ē circa res vt subsant in secundis intenhonibus. cuius tamen tbm forte é 2°. intenho in decreto hanc teneo cum Thomistis, & é expssa D. Tho. locis 5.ª a nobis positis in arg.º sd.º & hæc é mens Aurcina in dicto uello cōi ploquio bald. a Dalicheis recepto. Logica agit de secundis intenhonibus ad cundas p̄mas. Hæc ob.ª hēt duas partes 1.ª é q. agit de rebus p̄mo & ē vt subsant secundis intenhonibus 2.ª é, q. 2ª intentio in decreto é eius forte tbm.

D. Tho. vbi. s. in arg.º sd.º fol. 6. p. 2. huius libri.

Pro huius intellig.ª notandus é. q. de 2°. intentie dupliciter loq possumus, uno mo. sm suas naturas & scientias abstractas à rebus ipsis, nas ens raus ehs. hēt scientias q̄ p̄ entis reales nas aliquomodo imitatr, & secut de ente reali abstractiue cōsiderare p̄tinet ad Methaphisicum, ita de ente raus sm talis naturas nationes entis quam includit: alio mo. in decreto sm. q̄ denominat res, & constituit decretus quam vt ea genera, species & alia similia, & sm hunc mus assenit hæc ob.ª ea. p̄tat. tbm logica.

De intentione pot loqui dupliciter i°. sm. suas scientias abstractas a rebus ipsis 2°. in decreto sm. q. constituit scientias quas.

1. pars. Est p̄r. 1°. rac D. Tho. 4° meth. qua pot ad hanc p̄tem reduci sciæ distinguntr p̄ mues respiciendi res, & demonstrandi passiones de illis, sd loga. distinguitr a cæteris scientiis inquantum demonstrat passiones, quæ sequuntur res sm. ea. q. hēt vt denominatr a 2°. intentione q.ª esse tbm sunt res vt sic denominatæ. p.ª minor qa res sua

D. Tho. 4°. Methia.

Questio .1. Proœmialium.

quæ agunt & demonstrant ꝓpietates quæ ueniunt rei, vt é extra in
tellig het ôm reale quomodo Philoſophia ex eo q̃ verſatr circa
ens mobile, & oſtrat qualitatibus ꝺ̃ra rijs inſert ꝓpietates reales
vt é generabile et corruptibile, & alia huius modi, at v. logica n̄
ita ꝓcedit ſd ex ſecundis intentionibus quæ rebus extraneæ ſunt
demonſtrat ꝓpietates rais. vt in ſingulis talib⁹ tradit regulas quomo.
ſint ſcientifice & non dendo ꝺ̃ſ. ſiue ꝙuabilr. ſiue demonſtrative
vt. pt. in libris de ꝙ ꝙori, & poſteriorꝝ reſolutiue. ſimilr docet quo
modo ſint faciendæ ꝓpoſ. agit etz. de gñe ſſpe. & alijs ꝓ̃dicabili
bus. quoꝝ paſſiones oſtendit, & ſimilr de alijs entibus rais, vt ce ꝓ̃
dicatus, ee definitus & diſſimilis, vt ex diſcurſu logicæ oſtabit, quæ
ꝺ̃a ſunt entia rais, q̃ logica agit de rebus vt ſubſtant ſecundis
intentionibus. pt 2ª ga illud é ôm ſpale. cuius ꝓpietates in
tal⁹ ſcia oſtendunt̃r.

Dices q̃ n̄ ipſe agit Dialꝯ. de rebus ſic ſumptis ſd de artificio m. VI.
& directione operꝝ intto. v̄ ideo ꝺ̃ſegr. agit de rebus ipſis q̃ q
extrinſice accidr ee definitionꝝ diuiſionꝝ &c. Sꝯ. 2ª ga vt
ſupra in 3ª. ꝺ̃. quauis ideo dirigit mentis acyphos vt res ipſas
artificioſe diſpoſitas ſciant, qr. n. definitiones intelligit niſi
vt entia rea cognoscatr ꝓpias partes, q̃ ga triplicitr cognoſci
bilis é, ideo triplex inſtrumentum ſcientiæ logica ꝺ̃ſiderat, q̃ fi
nis, ꝓpter quem dirigit ſuas operationes, ſunt res natæ ſd. n. vt
ſunt ap̃e rei, q̃ vt ſubſtant modo ẽndi in intellu.

Confirmatr. ga neq; de operibus intlꝯ. ſm q̃ ſint directe
operationes mentis, & neq; de rebus ipſis vt ſunt ap̃e rei. demonſtrat
ꝓpietates alicuas Dialꝯ. niſi ôm. de rebus qui ſunt in intellu
q̃. illæ quæ ſic ſnt. ôm eius. pt minor. Quia logica demon
ſtrat q̃ definitio, & diuiſiones debent ſuccrh. & ee ideæ; & q̃ diui
ſum debet concludi in membris diuidentibus: q̃ genus debet
p̃dicari in qd de ſuis inferioribus, & q̃ p̃dicatus debet ohneri
in ſubo. & cõ. & alias huius modi ꝓpietates quæ nullo pacto
ueniunt illis operibus intlꝯ ſd ôm. rebus in quantũ vna ſuorꝝ
n. vt genus p̃dicabile, & in quantũ partes ꝓponentes rei eius
mos explicant, vt ſubſternuntr acyphis mentis & ſpecies alijs ꝙ.

res ipsæ sunt Obm p̃ manuꝫ Logicæ, pt 3q. qa tales ꝓpõta
res rebus ipsis ocurrunt, & n̄ occultibꝫ.

Dices ille mus̃ endi n̄ é ons rat̃ nec 2a intentio sd denor
minationes quædam extrinsecæ, & relationes transcendentales
q.a sunt entia rebilia, nas̃ vt supradixi mus̃ operationes
intell. sed erant vt fræ extrinsecæ rerꝫ: maxime qa per
definitiones n̄ pt fingi relatio rat̃ ex eo q. ꝓfluxit ab p̃mis
intell. operationes.

Sd 2o qa aliud é res é cognita p̃ reales cognitiones
quales definitio dicitur sunt, aliud relatio rat̃. vg.: definitiones
quæ seqũr ex cognitione partiuꝫ quæ ponunt definitiones, &
quamuis p̃mus sit reale qa sit realiter pariens é visus, ita
realiter res sunt cognitæ, fundamentaliter dn. & n̄ formaliter. frater
.n. ex visus imparietc. l. ex definitus, aut cognitus, in rebus
ipsis é ons rat̃ vt dicat q. sequenti, in relatione illa quæ
seqũr ex duabꝫ cognitionibꝫ quæ ex illis habitus scientiales, & ideo de
é respectu rat̃ giuens ex illis actibus artificiosis factus, & ideo de
cuntur fræ extrinsecæ qa sequant & representant Obm Logicæ similiter
sud ex artificiosis, & s. diuina definitio stat ex duabus partibus ꝓpo
nentibus vnicam scientiam ita realis & mentalis definitio stat ex duo
bus actibus ꝓponentibus vnicam definitionem mentalem, q. sunt fræ
extrinsecæ applicantes res vt recipiant artificium logicale.

Sd. ingrav: quomodo q. operationes artificiosæ facta sunt Obꝫ
Logicæ? qa logica ens. sidera mentale artificium ipsorꝫ operꝫ in
tell. q.a sunt Obm eius. Respondet ex eruditissimo Magistro
Domino Alfonso a Curiel in cõmentarijs s. 2.ae 2.ae q. 17. ar. 1.
Quod Obm integrum alicuius scitæ duplex é. aliud é Obm quo
& aliud quod; Obm quod é quod attingit a scita. l. habitus.
Obm quo. é quo mediante ꝓseqũr Obm quod. Vg. Obm scupi
bus, vt delectet nos debet ee ꝓssessum, & riuncheꝫ nobis p̃ talem mo
dum riuntionis, q. sufficiens sit alunta na boni scupti vt Obtine
amus tale bonum & sit nostrum, & vtrung. é Obm delectationis
sd id quod nos delectat é quod riuncho v̄ illius é Obm quo

Mro Curiel in commentarijs s. 2. 2.ae q. 17. ar. 1. Obꝫ integrum suæ. é duplex, Obm quo, & é quo mediante ꝓseqũr Obm quod. Obm quod, é quod attingit a scita.

& ex vtroq; fit integrum sbm. Vnde respondet q; qa logica considerat res sm: mus quas hent in intellu q; é logicale ar hficium q; sequit mediis intellis operationibus arhficiose factis. ideo sideratur illas operationes sic arhficiose factas vt sbm quo res ipsas vt sbm q; demonstrabile q; suas, & hoc mo. logr D. Tho. de sbo logicæ cuius ex vna parte docet q; logica agit de rebus vt sunt in intellu tanquas de sbo cuius ppetates demonstrat, & ex altera parte docet q; logica agit dirigendis operibus intellus tanquas de sbo quo mediante sequr cognitiones rerum arhficiose, & ex vtroq; fit integrum sbm logicæ.

Vnde sequr 1.o q; obiua rão q; Dialectica sideratur n̄ solas imunitr intellm, quod. sd &z in operibus intellus, qq mediis fit adeptio & sequitio tri, quod, vnde dicto rei n̄ solum sunt acceptus q; obtinent ora tiõ quandoq; seu mus scienda, sd res ipsæ inquantus rat acceptuum s. vt applicate q; acceptus naturas rei exponunt tangas partes spectãs illas: qr. partes enthales rei dicuntr dicto vt, quod, vt dialectãe. qa explicant nas rei v.g. hic. sd qa hoc n̄ hent istæ partes nisi vt distinctis acceptibus cognoscuntr. idio acceptus dicuntr dicto vt, quo, & partes illæ, quatenus subiacent relationi rat, qua sequr ex illis acceptibus in rebus ipsis dicuntr dicto vt quod. Vnde duæ fiæ sunt in dicto. alia extrinseca, & alia intrinseca rebus, extrinseca a ipsi acceptus qq res obtinentur in rat dicti. & partes dicuntr visus extrinsece rat dictiones. 2.o é. respus quas resultans in rebus ex illis acceptibus, & istæ respus seu 2.o intentio obtinent partes rei in rat dicti. vt quod, acceptus v. illi tantus effectus ocurrunt.

Dicitur hic duas fiæ acceptus. & res explicatæ per ipsos.

2.o sequr q; regulæ obiuæ, quas sideratur logica, & demonstrat n̄ solus sunt acceptus mentales sd res ipsæ cognitæ q; illos & artifex dicitur obtinuit domus in aliqua mat.a n̄ hic pregula obiua sit sus acceptus q; mentis sd domus vt a se speculatus, ita logica dicitur obtinuit syllogismus hic pregula obiua syllogismus, vt obtinet ex reb, & ex acceptibus.

3.o sequr q; Dialectica hic pbo immediato n̄ solus acceptus sd &z res, acceptus vt, quo, & res ipsas vt, quod,

2.a Pars ois. pncis. qa ad eius euenit enthalis obiua rão

Dia

Dialā ē obs frātē eius, sd ēi diffez & definitues. genus, & spes
p se sunt 2as. 2as intentiones inocrēto, q illa ē obm frātē eius
pt minor: in hoc ocreto genus, l. diffo. tm ēs. ipsa realis, & in
uno illas denominans, sd nā ipsa p accidens sunt diffi. genus
l. spes: q id p cēnhatr dicitr genus, spes. l. diffo. & 2as intes
ho in ocreto. & p. sqens ē obm frātē logica. sd de hoc la hus
in cap. de gne.

Vnde colligitr obm adequatū logica nō ēē mus sciendi, vt
sphendit diuisiones definitiones, & argumentationes, sd secun
das intentiones. put sūt illis ē. & p dicabilibus, ppi. & coor
dinati p dicamentorū, rabō qa eius in simplicibus apther
sionibus possit ohngere defectus, & ad hoc val de vtilis sit
speculatiō gnris. & aliorū p dicabilium idio Dialectica
pse considerat has secundas intentiones.

S.d. qa oia qua tractantur in logica ohnent in
mo sciendi, q ē obm adequatū eius, ant. pt. qa vt. s.
dicimus tres sunt tres mi. subiectatis in rebus & ideo instr
tuunt tria instrumenta sciendi, q. sub mo. sciendi ohnē
tr. oia qua tractantur in logica. Quod si logica agit de
p dicabilibus & aliis secundis intentionibus ē in ordine ad
mus sciendi; nas de ppe agit qualiter mus apte dicat diffi
nitiones, & de gne eius ordine ad diffes, & diuisiones. &
sic de aliis p dicabilibus, q. obm adequatū ē mus sciendi.

Respondet q 2as intentiones ppis & gnris & aliis
dictis cōsiderantr vno mo. inquantus dicunt, & sunt vti
ad definiendū nes diuisiones & argumentationes. alio
mo. inquantus hunt in se sufficientes rabus cognoscibili
tatis p quas possunt pse tractari in aliqua scia, & vt sic
sunt obm pse Dialā. Itroque nota quod duobus mus
sunt aliqua appeti, vno mo. inquantus solus vtilia sunt
ad aliud finis consequendus, alio mo. inquantus in se hunt bo

rutatis ppter quas appetit pnt, vt potio dulcis, pt
ē medius ad ḃsequendas salutis, & ppter hoc apetit pñt. m.
ppter suas bonitates ḋs dulcedines amari & ē secun-
das intentiones, qa n̄ solus vtilis sit ad alia, sd ēt̄ in se
hent logicales fram.

Vn de sequit̄ q quamuis definitio, & diuisio valde vti
lis sint ad argumentationes, & demonstrationes, argumen-
tatio v.l. demonstratio n̄ sint ōbm adequatus logicæ, vt exis-
timat Scotus, & alij Scotista. Et ratio ē qa hent in se ōbi
tas rationis logicales ppter quas cognosci possunt a logica, in
dependenter a argumentatione, &

Ex his sequit̄ q. 2ª. intentio quæ fundatur in impositione q. Q.
humana, vt 2ª. intentio nominis & verbi & terminorum n̄
ē p se intenta a logica sd reductiue agit de illis, 2ª. v. intēn
tio qua fiet fundamentum in re mo. explicato erit ōbm eius

C. 6ª. D.L.

Ratio fatis. ōbi logicæ. sub qua. in ē scibilis.

6ª. D.L. ratio fatis sub qua ōbi Dialectica in ē scibi
lis ē talis modus abstractionis a matē. oriens 2ª. intentio
ni discreto ex ipso mo. cognoscibilitatis p quas a Dia.ca
attingibiles ē.

Nota q. ōbm mathē. dicit ōbm. quod. s. res aliquod dicit ōbm. quod. s. res quæ sunt ut apprehensæ per actiones intellectus. quo. q sint ipse operationes intellectus. inquantum p illas apprehendit res, vt recipiant fatis. Logicæ.

Prohemium intellectus nota ex dicendis infra de expeci
ficatiue scientiæ, q cuius intellectus noster sit potentia speculatiua, & ama
ta elevata nihil p̄t cognoscere, nisi quatenus a matē. re
cedit, nam in tantum ōbm ē intelligibile, inquantum ipsum
honestat potentiam intelligentis; q. si potentia intellectiua petit cognos
cere ōbm sine matē. etc. ipsum ōbm erit intelligibile abstrahen
do a matē. Quæ abstractio n̄ fiebat (vt optime notat Caie
tanus) in hoc q. abstrahatur matē. a singularibus s. abstra
hitur actus vt potens potentiale ab inferioribus, qa fatis abstra
ctio totalis ē ipsius cognitionis partium illius & minus intelligibi
lis ē ipsius actus. qualemus sic cognoscibilis: sd ipsum in abstra
ctione quadat fatis. & ōbtica, sed p quas ipsum ōbm ad hanc l,

Obm. 2ª. fatis. quæ sunt secunda intentiones in concreto.

Obm. 3ª. fatis. quæ ē talis modus abstrahendo a materia.

illas

illas scias, & rão enti quamuis ideo sit cum particularibus entibus in oneria inueniatr, tñ mus cognoscibilis ratis a Methaphia. é separab abor. mal.e in quantũ cognoscibiles sub generali rãe enti, vt optime Franciscus Suarez explicat disp. explicata Meth. sect. 2. nũ. 12. Unde quia Dialecthca agit de ordine enti quatenus subsitant secundis intentionibus, & artifio rais, ideo rão sub qua agit logica debitis entibus é specialis mus abstractionis a mat.a ouniens secundis intentionibus in decreto.

Suarez disp. citata. 5. Meth. Sect. 2. nu. 12.

Quod pr. qa illa é rão fratis sub qua p quas obz é radix vt platia principia de ipsa ppetatis demonstrentr, sd rão sub qua ppetatis q.e demostrantr in logica ouniunt suo obo é cognoscibilis ouniens secundis intentionis in decreto & abstractio a mat.a q.e illa é rão sub qua Dialecthca.

Confirmatr. qa quamuis Dialecthca doceat omnem quo ppetatis alicuius rei ouniunt ipsis rebus, hoc tñ facit mediis secundis intentionibus in decreto, q.e cognoscibilitas & abstractio a ma. sub qua logica agit de rebus vt sub stant secundis intentionibus é. rão fratis sub qua Dialecthca.

r. R. Unde segtr. 1.o qd ordinabilitas ad alias scias nõ é rão sub qua Dialecthca quamuis sit finis remotus & quamuis oes virtutes in fussa sint ordinabiles ad fines charitatis, nõ sequitr q tales fines sũ Deus obm eorũ sit, sd unaquæq; habt suum ppius obm, & rãe sub qua.

2.o colligitr q directio actiua operis rais nõ é obium fratis Logica, qa operationes mentis vt actiue elicuntr ab habitibus a logica sunt actus eius, & sequentr nõ sunt obm ipsius. Nec me latet aliquos dicere, q ultra operationes actiue elicite in actu signato sideratis sunt obm p.marium eius. Quia hoc é falsum; tum qa si vt

achue ellecuntr dirigendo res in exercitio, sint actus logica. 2º. ch macha signata intelliguntr ellici a logica, & q̃ quelz n̄ sunt eius dom sd actus eius. Tum ch, qa illas actiuas directiue n̄ sunt fratr directi, sd dirigunt res ipsas, & Arhifex p̃ motiuz applicat lignū & clauder, vt sint fratr. Domus quā é dom Arhifex.

3º. colligit, q dirigibilitas passiua n̄ é dom logica nas. directio in illa é qd reale. ita poā passiua ad illas é denominatio extrinseca sumpta ab ipsa directione fratis. & n̄ ipse dom.

Reflectio argumentorum. quæ in uenies fol. 4. p. 1ª.

Ex his pt. ad arguz. & ad illa quæ pbant q̃ dom logica sint operatiua intrinsece respondetr ex dictis esse dom quo, n̄ in. quod.

hoc inuenies. fol. 4. p. 2ª.

Ad vltimū tamen q aliquo mō. videtr huiusmodi obiectio pbare. respondetr q ppietates logicales vt ee definitiue. & alia quæ conueniunt rebus, & operationibus intrinsece illis vt, quod, ibus v. vt, quo, vt dixim 5ª. dist. fol. 14. p. 1ª.

Hæc argumenta inuenies fol. 5ª. p. 1ª. §. his positis. etc.

Ad alia arga. quæ pbant q talis directio é ens reale Respondetr. admittimus, q silogismus de arhifice fundamentalis concludet ee qd reale, & p̃fectio esse intelligibile ab intellu n̄ aut. de arhifice fratis, & opato, q̃ tñ sit fra ipsis. n̄ tamen é fra reale. similr p̃ missa recte ordinata & fundamentalis sint causa reales 3ª. gotis ordinatis illa sit realis tamen qa p̃ p̃ missas cognoscuntr causæ effectus vt causæ sint illius rei ordinationis debitæ inter eas ipsas quarū vnus é causa alterius, ipse actus sufficienter mouent intellu vt ex cognitione causæ inferat cognitionem effectus & p̃ hoc pt. ad 3ti mationem. qa n̄ q scientia iudicium generat suas sd iudicium illatum ex causis immediatis & necessarijs eius & eodem mō respondetr ad replicam 2ª. sd tuhez ibi datas.

S.S.

Ad 1ām formalitē respondetur q habitus logica ocurrit ad ꝓfās ordinatas operationes dupl̄r. 1°. qd elicit operationes ꝑ quas applicat res ad frās & artifices rās: 2°. qa ꝛsiderat ipsas operatiōes fratr directas, & vtrōq; mō. ocurrit ad frās ordinatas operationis qa ꝑmo mō. applicat res vt recipiant frās obuias logicæ. 2mō. inclinat ad operatiōes intl̄s. vt sint frās, & ordinationes tangs obm quo, & negatr. 9ā. q habet ordinās fratr sit realis. ibidem. 178.

Ad 2as 1ās formationes distingo ans. ꝑ suas entitates sint bene ordinatæ fundamentatr ocdo, fratr nego, & ad ꝓbationes ans. respondetur q illa ꝑ entates in actibus sequun tr. rāe fundamentales directiones qua cognoscitr effectus ex immediatis causis & necessarijs eius. & ideo in demonstratiē se gtr. euidentia & certitudo. ibidem. pag. 2ª.

Ad 2m arguēs respondetur q actus illi qq ginibus fuit, habitus Dialectica fuerunt demonstrationes tentes ꝓbo. mius quæ facienda é defto. deinde. 3ēj. arhstho se, q arhstus é ens rāis. & ita habitus inclinat ad ens rāis. & actus ex qq ge nitus fuit. ibidem.

Ad 3ām formalitē respondetur. q de rāe dignus é q abeat genus, & differa. sd illi actus n̄ sunt fratr genus & differa. nisi cognoscantr ab intl̄s eius respu. rāis. q. ꝑ suas realitates n̄ sunt fratr defto. sd fundamentaltr. & in hoc sensu é opinio solutio ibi data. ibidem.

Ad replicas 2as illas respondetur. q neq in rebus ipsis, nec in scephibus ponit aliqd reale tale arhstcius, & ideo nego ans. ad cuius ꝓbatiē respondetur, q n̄ datr defectus ꝓbationis, nisi ad frās, quæ alegnas ꝑfectiones reales ꝛfert, sd q istæ 3 res sint genus. l. differa. diuersus, l. membra diuisibilia. subs. l. ꝑdicatus n̄ é. ꝑfectio. q neq carentia huius arhstcij, & ꝓ quibus tales actus n̄ sunt ꝑfectiue indifferentes ad tales ordinationes, & eius defectus. fol. 6. pag. 1ª. §. 2do. + é defectus.

Quæstio 1.a Proœmialem.

Sd arguit ga ista speculatiua fundamentalr directa dellunt herrores abentitte, q.o sine directe rais pnt ee obm Cog.e et per cgnons. directo hæc e effecto realis. 2 T.

Respondetr q guamus q fundamentales directes dellantur herrores intte hæc m. directo n pt esse a Cog.e sideraii nisi sub aliqua rae, et fra. q quas ordinemtr, ga illi actus fundame ntalr sumpti nullas ordinates hent inter se. Sd q accidens ciun gunth, et ideo regritr fra. et ordinão, in sylogismo q maj maiorij et minorij et in ppse. q mus scitr et fdicati, et in definc. q mus gnris et differe. quæ sunt enha rais

ibidem. Ad 3.m Strimach nego paritatis ga Philosophia moralis agit de directe actuum voluntatis, q.e e libera et moralis rectitudo q.e e effecto realis: agit etn. de incremento virtutes q.e sunt enha realia et demonstrat q bonus e faciendus, et malus fugiendus.

Ibidem. M. Curiel tom. 1.m l. 2. Summæ eiuy. 8.m loca Sacra pagina ar. 2.o fol. 38. Ad 3.m et vltimum negatr ans. et ad eius pbatio nego a. quas. et ad quatuor minores respondetr, ex doctrina Præclarissimi M. Curiel. Introductio 1.m lib. 2. tto. eiuy. 8.m loca Sacra pagina ar. 2.o fol. 38. q ratio fratres specificatiua habitus, S. scia n sumitr ex mo. essendi quæ habent obm. infe, sive quantus ad existentias, sive quantus ad quidditates. Sd sumitr ex mo cognoscibilitatis eius, sm quas e trus. et obm eius. 8.m pda Visiua q.e respicit obiectum n respicit neq. videt mus existentiam alterius neq cognoscit spectatas illius entis, neq an habeat hoc grue, et hac dotra. Sd sufficit cognoscere illud vt e visibile quæ e ratio obiecta illius. Unde vt scia aliqua specificetr ab ente rais n. regritr assideratæ illud sm. se. q. habet in re, et in ipso sd in se obm. et sub mo. cognoscibilitatis eius. alias neq de Deo et Angelis, q sæpe n pnt. nisi sub rae entis mutuæ. daretr scia. Sd sufficit q dictus mus. cognoscibilitatis q sumit, sd. humy sumit entis rais pt. 2.m q. ga e cognoscibile sub rae entis q n. e. q se sumit sumit entis rais. q.o pot ab aliqua scia cognosci.

Unde colligo vt alia arga. sotius 2.m hoc. q. vt dicit scia deabq obm. sufficit q dicta cognoscibilitas in obo sumiens illi vt e q nes pnes q spectatus q.e in nulla scia de monstrantr: Unde quamvis Alet thapha. assideret nas. entis rais. et 2.o intentionis vt e eius n in assideret illud vt e principium q spectatus, q.e demonstrant. in toga q.e sub hac rae cognoscibilis. pot dari scia q.e se i.o agat de illo. Alia arg.a q.e esse erant ad specificatus scia q ens rais adducemus q.e sequenti.

quarto quaderno

Munoz

v.Y. 20.

Articulus y.º Vtrum Logica sit scientia. Et an sit necessaria.

Pro vtriusq; intelligentia nota, q; scia é habitus cert.ª et eiusdem, & excellentissimi generis & p demonstrationes adq.ſit. Fide Arr. i.º posteriorum ca. 2.º nam q; quamuis alijs sint habitus p actus acquisiti tribuentes facilitatem intellectui, vt circa similes actus prompte & [illegible] se habeat, tamen scia n.º é qua cunq; facilitas & promptitudo, sed illa qua é inclinat ad demonstrationes.

Arist. i.º poster. cap. 2.º Quid sit. scia.

Sed ante quam ad alia deueniamus. i. explicanda é dicta cors & mira inter ocs Dialecticos quas insinuat D. Tho. 4.º Metth. lect. 4.ª in qua dicit dr Logica in Vtentes & docentes. Log.ª docens Vt ait D. Tho. é qua docet instituit q; modus, quo debet procedere in oibus demonstrationibus. Vtens v.º é sm. q; iusta regulas dialectice exercet at q; struet sy logismus & demonstrationes; q; deductiones n.º ocl codes mo intelleguntur, nam q; dam dicunt q; docens dicitr, qua tradit doctrinas & regulas, alq; exemplatr, nas. mi. scirendi. Vtens v.º é vsus huius facultatis: itaq; distinguunt Logicam Vtentes a docente qa docens é habitus seu facultas ordinans ad obs, Vtens v.º é vsus ipsius: nam Dialectica docens ideo dicitr qa exemplatr mus. & nas. seu [illegible]; sed Vtens é qua Vtitr illis regulis quas exemplatr docens. q.º dantes distinguuntr a habitus & vsus eius. Sicut mater qa docet fabrilis tradit regulas ad faciendas domus, é ea des ob. Vtitur eis des regulis q vsus dantes distinguitur a illa vt ipsa res ab ipsa re: igitr semitr in Logica in quantus tradit regulas Sylogismi dicitr docens, & in quantus Vtitur eisdes dicitr Vtens.

Dialectica dicit dr in Vtentes, & docentes. Docens é q.ª tradit regulas. Vtens v.º é q.ª Vtitur illis.

x.X.

Verum isti n.º distinguunt habitus Dialē. neq; dicunt in Vtentes & docentem; sed glibet actus Logē. docentis ab ipsa exercitij vocatr Vtens, q falsum é, qa Logē. docens p vsus tradit regulas mi. scendi, & postea Vtitur illis regulis. q.º quamuis demonstret mus. que faciende sunt Sylogistica. &c. n.º erit Vtens; Dicit de qa D. Tho. vbi s.ª vocat Logē. docentes suas. qa instituit mus. procedendi in alijs sais. Vtens v.º n.º é. scia, sed Vtitur illis regulis, q.º in ipso habitu Dialē, ante exercitium eius debet ee

D. Tho. 4.º Meth. lect. 4.ª

D. Tho. vbi s.ª

Questio 1. Proœmialium.

aliqua dis'tinho inter docentes & Vtentes

Alij hoc ad mentes decurr logas. dicunt q habitu suum pram in Vtentes & docentes. sd ch inter se sint diuss. nam

Fonseca 2. Meth. c. 3. q. 1. sect. 6.

Fonseca. 2. Meth. c. 3. q. 1. sect. 6. afferit logicas docentes ee quasdam tradit præcepta recte disserendi & arguendi, quadrans V. illis præceptis vtitur in ista mat. pbabili dicit Vtens cuius scia fundamentes sumi pot ex Ar. in hio Thop. † ppius é Dialectica de quacunq re ppposita pbabiter disputare, & D. Tho. q dictas diuisiones ostendens ait: Vtens V. é sm. q. mo. adiuncto vtitur ad aliq pbabiter ostendendus in singulis scis

Ar. in hio Thop. † Vbi dicit.

Deinde rae. qa sy logismus pbabilis in mat. Philosophica het fas sy logismus in tali mat. sd nullo mo. pinet ad Philosas qua de pbabilibus n agit neq. ad logicas docentes qua é scia demonstrativa. q. ad Vtentes.

Quod aut. vsus demonstrationis pariat n pinat ad logicas Vtentes pbat ppt. expsso testimonio D. Tho. quod stultus addiscas, qa dos scia sine inbatione Dialectica Vtentes pnt efficere de suis thesibus diuss. & demonstrationes, q. ad hoc n requiritur logica Vtens. pt. ans. qa dos scia inclinat ad demonstrationes efficiendas, stz. ad semel actus ex qq genidas q. vsus sine loga. Vtente pot fieri abilis in ppa mat. demonstrando & definiendo.

J. V.

Confirmatr. qa si vsus demonstrationis ad stas Dialas pinaret sequeretr q sola illa ict scia, qa scia datr ad demonstrationes. q. si tales demonstrationis a sola Dialta struitr sola illa erit scia, s, si alia sint scia illes sucnit suis vti demonstrationibus.

Alij V. q ideo asserunt dicunt. q logica Vtens dicitr quatenus in ppa mat. vitr. ppijs docentis n sed suis in pbabilibus verus etz in demonstrabilibus intra ppria obiecta. rdo huius quantius ad id q afferit q talis scia n dicitr Vtens in alijs scis é quas nunc adduximus ex Fonseca

Sm hesitamus ⁊ rdo quas adducit Fonseca stz.

Vtentes.

Vbntes solues in parte Thopica inueniri sic imphatur q.ª solues syllogismi ꝓbabiles sut a Toga. Verum ꝑs logica docens demonstrandi docet, & tradit regulas de ꝓbabilib.
Vt docet D. Thomas. & inhuc Vbtur ꝓbabilibus syllogismis ibidem facit in demonstratiua parte, nam docendo regulas quo modo facienda é demõ. dsequenter Vbtur illis, q.º sicut Vsus in ꝓbabilibus dicitr Toga. Vbns, etc. in demonstrabilibus. Dfrmat.
matr qd Vsus nihil aliud é quam executio eius q. é ad fines sd etc. Vt docens é Dialª exsegtr suos fines p demonstrationes. q.ª exercicium demonstrandi eius é logica Vbns. Ex quo segtr ꝓpos. vr
3. alijs scijs dicta Toga. Vbns. (s.m authores Vbrimodi docendi), qa s. in demonstrationibus Dialª dicr. Vsus, etc. dicr in alijs scijs, qua Vbntes scijs ꝓbus demonstrationibus in frã & figuras; sd tales frã é motus syllogisticus procedens à Toga Vbnte, q.º Toga Vbns dicr in alijs scijs.

Quare con sna docet q. s. Toga docet regulas quomodo in alijs scijs sit procedendum ita etc Vbntes & applicat suas regulas in demonstrationibus abilis ꝓbatis, quare dicunt, q. quantus syllogismus quantus ad matias ad alias ꝓtineat scias, quantus v.º ad frãs illius à Dialª dirigente peruenire, vt pt in hoc syllogismo 1.ª sna. oꝰ suba é ons pse, oꝰ homo é ons perse, ergo principia, & matia syllogismi ꝓtinet ad Methas. sd frã illius fluxus a Dialª peruenit. quod pr. Quia si ꝓdicti syllogismi dubitamus euidentias demonstrare quantus ad frãs eius recurrere debemus ad regulas euidentes, quas demonstrat Dialª, sic. syllogismus in Barbara. scitdit euidentia, sd hic syllogismus est in Barbara. q.º scitdit euidentia, & ꝓportiõs. quantus ad frãs syllogismi dependit à Toga Vbnte.

Sd ꝓ explicatione notandum é. q. s. ꝓba vr hoc se subordinãtr, & vna dicit ordinem, & dependentiam ab alia, ita similr habitus inter se subordinantr, nam s. Vsus & executio alicuius ꝓbatus abundanter peruenit ab ipsa tanquam a motente, vt D. Tho. 1.ª 2.ª q.º 16. ar.º 1.º ita similr Vsus, & exercitium alicuius habitus ꝓt dependere ab alio habitu, quomodo prudentia dictando quo mõ. faciendus é opus, dirigit alias Virtutes ad suos actus. Tales D. Tho. 1.ª 2.ª q.º 16. ar.º

M.o fr. Fran.co

Questio. 1.a Proœmialium.

é coexio inter scias eius Diattes. quæ inuenta fuit ad hoc vt re- A.3.
ctificaret operatões. intellt.ue p quas debet pceder in alijs scijs. Nas
alias scias inclinant ad demonstrandum. sd demonstratio é artifi
cium Diatæ. q. oes scias dependent a Diata. in suis demonstra
tionibus.

Duo cõsiderant in demõstra
the. 8ñ. mat.e. é fra. mat.e
pertinet ad Methaphas. fra.
v.e pertinet ad Dialetticas.

2o. Nota q. in demonstrac duo possumus cõsiderare. 1.m é fra.
et artificium demonstrationis. q. sistit in hoc q. exp̃missis tanquas
ex causis necessarijs inferatur oq.a artificioso modo, qui modus sistit
in deppõne. syllogistica iaz supra explicata. 2.m é mat.e sup quas
tales artificiosa deprio. cadet, qua sistit in vltimis principijs ppijs
rerũ degg bus sit demonstratio ad inferendas ocl.es: Vnde vsus de
monstrationis duplex é, primus é quatenus datur in ttõ principijs
v.g. Methaphꝛa ad scias eius in ppa mat.e 2.us. quatenus tales
vsus sit mo. artificioso. 1.mo. vsus pertinet ad methaphas. et ad
alias scias. 2.mo. ad Dialas vltimes. q. docuit D. Tho. loco ci
tato. vbi quamuis dixit, sd in parte demonstratiua solũ doctri
na pertinet ad logas. vsus v.o ad Philosphas. et ad alias scias. ad
didit m. D.s. in vltimo secundus intendo ordinibus. i. artificio. que o
sunt demõstrationes tales. qa vsus artificij pertinet ad Dialas.

Vsus demonstrationis é duplex

D. Tho. vbi supra.

D. Tho. ibidem.

Sd dices hoc é expsse d.m D.m Tho. locis citatis, in qq
docet logicas vltimes éé de pbabilibus. imo docentes tradere re
gulas ad pbabilit. ocludendum in alijs scijs.

Respondet omissis alijs solutionibus quas insufficientes éé B.3.
iudico. dicendo, q. oi scia intendit demonstrare effectus ꝛ appetibiles
rerũ p causas certas, et necessarias: é.n. scire rẽs p causas cognoscen
causæ aut. p quas pcedit Diata in cognitione rerũ sunt duo. extra
neæ earũ naturis, et ideo in demonstratiua effectus p causas suas or
dinat: in.n. sunt necessaria pncipia hæc oi syllogismus in Barba
ra xcludit oino dicendum, hic syllogismus é in Barbara, ad ocludendum
q. oi ho. é risibilis, infertur necessario, ex his pncipijs oc tale. é ris
bile, oi ho. é rata. qa in.n sunt pncipia ipsius risibilitatis vt é esse
risus pcedens ab he. sd vt é subm fra. syllogistica, et ideo Diata. ex
in euidentibus ad cognoscendos effectus rerũ pcedit, qa eius Diata de re
bus ipsis in agat nisi submo. artificioso rationis, q. é extrinsecus cognitio

n

nu rerꝫ quatenus pcedunt a suis causis ideo n̄ agit de demonstrabilibus put sic, sd demo. ipsius demonstrationis quomo. docet Ar. 2ᵒ Metth. absurdus ẽ simul querere scias, et nihꝫ sciendi, quasi deberet q cognio. pcedens in rerꝫ cognitiones ex pncipijs extrin secis. i. vt sint sub mo. arhstotelo q docetr mod. sciendi n.ẽ. cognio demonstrativa effectiuꝫ earꝫ, et eo dem mo. debet intelligi Artr. loco citato Fonseca.

Ar. 2ᵒ Metha.

Sd ex hac doctrina ad pcipuas artheles difficultates dum regredientes pncipia desumunt fundamentus qdas vt autumant togas suas. n.ẽ. q̄ia citari solent Egidius Romanus in ꝫmentarijs ad libros de demonstrae. in pncipio. Petrus niger. q. 11. Clypeus Thomistarꝫ. Villalpandus. initio Dialꝫ. Simplicius, quem seq Ir. Pereyra 1. Physicoꝫ. ca. 8. hoc infirmus fundamento adducti Ar. vbi. sᵗ. nas si absurdus ẽ querere scias sensus et mus sciendi: p. toga. n̄ ẽ scia. Deinde hoc idem ostendit autritas aliꝫ adducta ex initio Thopicoꝫ, et alis. Dᵗ Thᵉ. Nas si logica agit de pbabilibus, et expncipijs extraneis, ꝫ alis ostendit. q. n.ẽ. scia. qua ẽ sq Dᵗ Thᵉ. ibidem cum ait, Dialᵉ. expbabilibus pcedit et idem n̄ facit sciam. sd quas dam opiniones.

Sollutio huius .mumeꝫ f. 27 pag. 2ᵃ § 4ᵗ
Egidius Romanus in ꝫmentarijs ad libros de demonstrae. in pncipio.
Petrus niger. q. 11. Clypeus Thomistarꝫ.
Villalpandus initio Dialᵉ
Pereyra. 1. poster. c. 8. et citat Simplicium.
Ar. et D. Tho. vbi sᵗ.
Syllogismus euidens generat scias. et n̄ pbabilem sd opiniones. Sollutio huius mumeꝫ fol 27 § 4

Rae. Natr. ex dicti artho. pcedenti. 1ᵒ. q̄a dom. toq̄. ẽ ens raꝫ. sd nulla alia scia datr. de ente raꝫ. q. pt. minor. q̄a scia ẽ cognio rei p causas; sd ens raꝫ n.ẽ. eam habet ut subiectum. q. n pt ee dom. quo pp̄etates demonstrentur. pt minor. q̄a in dantus aliqd causat inquantus ẽ actus: pt. ens raꝫ inse nihil ẽ. q. n̄ pt ee causa. pt 2ᵃ. q̄a alꝫ as ex ipso reatr. et vere sequerentur passus. sd hoc ẽ impossibile, cum vere n̄ sit. q. nec datr vera scia eius pp̄etates demonstrans.

Sollutio huius fol 28. § 2ᵘ.

Confirmatr. quoꝫ fingitr ens raꝫ. s. effugiunt ab illa pp̄etates. s. accidne. eius. n̄ ab ipso, q̄a alias sequerem, q haat veritatẽ ad q ducimur aliud, q tantus sumit entis realis, neq; ab ipsa q cognea qua dm. cognoscat sibi ipsum ens raꝫ. et fingit, n̄ aut. pp̄etates

Sollutio huius ibidem § 3.

C.3.

eius

Questio. 1a. Proœmialium.

eius, q n é dem demonstrabile.

2o ppr. qa Dialca é arte, q. n é scia. 2q. pat. qa sua & arte dr inquntr. ars. é Arist. & D. Tha. pluribus in locis inqq vocant logas. artes rectre disserendi, quæ inclinat ad extruendus disps. & syllogismos. q. é v. ars. & ꝑ ꝓquens. n é scia.

Scrto de Cel. D. Thomas. Sco Tucho huius fol 2a. §. 4

3a. sna. docet logas. docentes sm illas ps. qua agit de demonstrae. sé suas, qualenus in. agit de syllogismo ꝓbabili & falaci scias. n. ee. hæc sna quaad 1 tranq. ps. eodes argo. ppr. qa scia é quæ inclinat ad demonstraes. Sd logica quantus ad ps Thopicas, & sophisticas agit de syllogismo ꝓbabili, & falaci, & quantus ad ps demonstrativas ꝑ demonstrationes peudet. q. Qui sic dicitr scia. in ps demonstrativa n v. in ꝓbabili & falaci, sd nihilominus in opposittas extat D. Tho. loco s. citato. logas docentes demonstrativas ee ait tras in ps demonstrativa qz sophistica & Thopica, & ideo é scia. 1 dns v. recedt a modo sua.

Secunda Sena.

D. Thomas Vbi. s.

1. Do

Proquo sit 1. Do loga. docens qui sic é. v. & ꝑpe scia hæc do ꝓbatr. 1. qa é habitus inductus p demonstraes. & expleuribus actibus generis, Sd in loga. dantr plures actus exprincipijs p sensibus pcedentes, q. ex eor. mult. ꝓbabil. genera bitur scia. ꝑt minor. nas vt s. dixi q. 3a. sumulas ar. 1. quatuor modi prima figura ostendunt euidenter excelly duobus principijs dicendi di. & dici de nullo, & deinde ostenditr euidenter in loga. n posse dari dare voces & 2qs. falsas, & demonstraes. debere é exprmi, veris, certis, & euidentibus causis actis & alia huius modi, qua euidenter demonstrat Data. q. é scia.

In sumulis q. 3. ar. 1.

D. 3.

2o ppr. actio qa loga docens demonstrat ꝑ syllogismus ꝓbabiles generat opiniones, qa pcedit ex ꝓbabilibus, q. euidens é & semtr demonstrat, ꝑ syllogismus sophisticus generat errorem & dissentiones, qua 2q. euidens é. ex eo q pcedit ex principijs necessarijs nas sophisticus quatus dtr medio ꝓbabili hoc facit aparenter tm. ex ꝓquens. n infert euidenter 2q. Sd aparenter.

Syllogismus ꝓbabilis generat opiniones, & n scias euidens v. maxime. sm. Dm Thas.

E. 3

3o ppr. qa ideo alia scia dicuntr scia qa loga. é scia. q.

Vt

Vt alia scia sont regrit.r q. Dialª. sit scia. pt. ans. maz. oes scia inclinat ad scientificum assensum ex rudentibus alis causis sine formidine & horore. sd hæc certitudo. n. pot. in alijs scijs. in eodem modo cum eadem certitudine dirigerentur, illis q. quasi in honestr. minus. sciendi, & demonstrandi, q.d debet dari certa & cui dam cognio. modi demonstrandi, & quomã demonstrãs. ex causis pendat, vt alia scia sine formidine assensum ex promissis obtineant: sd tales euidens cognio. præcedit a loga. docente modum arguendi, & diserendi, q.d in loga. n, e, scia alia scia ee n possunt. Et ideo Vocatr Dialª lux tanua q. Veritatis obtegumenta; ars artium, et alia innumera enomia, quæ in plogo de Dialª.

Confirmatur qa loga. tribuit alijs scijs multa scientificum, q.d ipsa ó scia. pt. 2.ª qz. ex eo q. charitas ordinat oes alias Virtutes in ppriũ eius obm. docentr sra. diuas Virtutum suas naturales, & prudentia morales, vt docet D. Thas 2.ª 2.ª q. 4.ª ar. 3.º & de prudentia in 3.º dist.ª 27. q.ª similr qa loga. tradendo regulas ad faciendum demonstrãs. dirigit oes alias scias. docentr sra. illarum in ꝓsecutõe. ppij obr. & ꝓ quens erit scientissima scia.

D. Tho. 2.ª 2.ª q.ª 4.ª ar. 3.º & de Prud.ª in 3.ª dist.ª 27.

Ad 3.º hanc 3.ª rationẽ é primum argum. negr. illa. q. loga. sit omnium scia ꝑ excellentissima, ꝓsequens é falsum, & 2.º Ar. 4.º Metha. c. 2.º vbi eas vocat ignobiliores Philosophia, & Methaphta q. ch assumptum argum. pt. sequela. qa si alia scia. accepserunt fines scientificas a Dialª. q.d principati sibi ascribat. reliqua scia quasi alia. pt. 2.ª illa regula politicor. Vnum q.d ꝓpter bonum, & illud magis. imo hoc ideo ostendit, q.d comia, & laudes in argo. adducta.

1.ª difficultas 2.ª quatuor 3.ª Ar. 4.º Metha. c. 2.º

Confirmatr. qa charitas ex eo dicitr sra. Virtutum nobilissima, qa alias dirigit. q.d similr Dialª. pt. 2.ª ex parita te rationis. Or. aliqui defendunt logas ee nobiliores maz. oibus scijs. ita tenuit Plato. lib. 1. de Rep. & occ Stoyci. Cicero. lib. 1.º de claris oratoribus. & Augustinus, in 3.º lib. 6.º Achademicor, quos oes. refert Fonseca lib. 2.º c. 3.º q.ª 1.ª sect. 1.ª

Plato. lib. 1.º de Rep. Cicero. lib. 1.º de claris orat. Aug. 3.º lib. 6.º Achade. & Fonseca. li. 2.º c. 3.º q.ª 1.ª sc. 1.ª

Questio. 1a. Proœmialium.

oppositas notulas omnes suas, q̃s defendunt nas, alia scia
sint pstantiores Dialta, q̃ pr. qa excelentia, & nobilitas
scia sumitr ex obo, & fine in quem inclinat, sd methaphica
† habent. & alia scia excelentiys obm. quas Dialta. † Procedit. n. Me
thaphica pr Universalissima principia entis, & ideo Aristt. &
D. Tho. & Ar. in pœ. Meth. D. Thas. in pœmio Methaphicæ eas sapias. Vocant vt pbat
peripatetici in motibus circa quod nullus error ex
stat, vt pbat impossibile é idem simul ee, & n ee. q. sumi
ne natæ é manifestus, hoc aut maiores certitudines, & evi
dentias, in demonstrationibus generat, quia nimo nuq̃ esse notum
ee in alijs scijs minime posset fieri demonstratio, sumitr ssa.
Theologia obiecy scijs. pstantior é, qa illas excedit in certitu
dine quas a divino lumine participat vt pbat D. Tho.
D. Tho. q. 1a. 1a. partis. 2ª 2æ 1ª partis, in scip Mathematica sua pcedunt ex
principijs p se notis qua sunt prima dignitates scia. sd in
hac excelentia & certitudine, pstitit nobilitas scia, q. alia
scia sunt pstantiores Dialta.

Verus é tamen q. indigent cui iuuamine ad obstruendas
demonstrationes quantus ad modum aristicioses, & ideo indi
Logica é necessaria ad alias scias ad grendas secundum quid, & in simpliciter. gent cui directe. quarae tamen veritatis dicitr, & in hoc
pcedit alias suas, talis d. effectio, é effectio sm qd. & in sim
pli. & hoc ostenditr in pdicto argumento, & quatus charitas
alias dirigat Virtutes, n ideo é effectiva nisi qa hel effectivus obz
inquod ad dirigit illas.

Sd hac arguit sit 2a. difficultas. qa segr ex illa qp
2a difficultas. & 3a. & 5ta. & 6ta pbationis. sme Logica nulla scia daretr, at q. adeo q̃ est necess. simpli. ad alias suas adgnitiones. Sequens é falsus. q. assumptus
† Dubium incidens. an Logica sit necessaria simpliciter. illius argi. Sequela é manifesta q̃ necessaria é Logica ad
effectas scias ad quas rondas. Falsitas aut. huius seq̃
lia hac rae pr. qa inttlg aliqs Logica pst haec demons
trationes circa mat. salvas suas, q. Logica n. é necess.
ad alias scias adquirendas. ans. pt. in rustico q pst scire
demonstrationes circa aliquas veritates, & a priori reduce
re ratas. ab eius effectus naturales ex suis causis necessarijs, 2o.

qa

ga ad scas adgrendas sufficerent duo scz q inueniandr ei
principia, & q certo scat, illas adquirit se vti apris raõe
nationibus, aut argis. n fallacibus, nec opinabilibus, sd evi
dentibus, sd hoc lumine naturali pot asequi, g. n.e. nece
saria loga. pt. minor. qa loga. ad hoc é inuenta, vt sine
herrore pñet id q natª ipsa desiderat potenat pdare & eus
herrote, sd ex hoc tantus segr q n asequeretr natª tra
les fines, ea facultate, & pfectione quas acquirit ex lo
ga admodu dicto n v. q n posset simpliciter, q loga n é sm
pr necessaria. Cr. alq existimant logas m. de vtiles ad
asequendas scas siue in ee pfecto, siue in statu imperfecto, n tn
ee semper necessarias, Alij. v. q sophistice asserunt nullam
demonstrationes fieri posse absq loga. hoc rao. e. qa ea
demonstray é q sit discursus euidens & eus artifio rat. sd hoc
hent alia scia a loga. scz mqua cunq demonstrae, g. é sm
pr. necrª. ad quaslibet asequendas.

S. n helomenus his ratibus minime vis nostra rat in
firmatr, quas vt intelligas aduerte. Quod intellt in rerg
cognie varias pahitur difficultates, & ideo indiget directe rat
qua iudicet quoma recte, & sine imperfecte debeat cognoscer &
cuius necessitatis rao sumitr traz ex natª hoz, quas exna
tª pfectr scientificaq; cognitiones, exp. n. intellt qa cum sit
pta qua n. e. naturaliter regulata, & directa at q pfecta
sd plurimis imperfectionibus obnoxia. n secus atq alia pta
indiget ipse intellt. directe in suis actibus. addirigendos n. actus.
alias pdas inuentas sunt diuersae artes vt fabrilis, & do
mifactoria, & qa intellt post suos ppos actus cognoscere qn
& se ipsum, ideo ad hoc indiget directe, qua directo re
flexio queda é, & si sumatr ipso intellu, qualemcuq sic
reflexibus ducitr loga. naturales, quatenus v. het habitus
inclinantes in tales reflexiones ducitr logica artificiales.

G.3. Exparte ipsius pfectr cognitionis scz é necessaria talis

M.r fr. Fran.co

Quæstio 1.a Proœmialium.

directo qa nunquas adq̃rit v.ã certa cognio nisi qs sciat se scire, aliogn n erit omnino euidens cognio. Sd hoc scire n̄ pot. nisi penetret Vim illationis, euidenter cognoscendo qd sit v.ã demonstrão, cui q. dalis fra, talibus p̃mijs obtare debeat, alias dubius manebit, an tales syq̃. bene sequatr ex p̃missis, igitr necess.ã é scia, qua euidenter cognoscat rationes demonstrãis, vt dctr v.ã scia in mtio. Vnde pt. manifestæ efficatia 3.ã phationes octis, propter quas hæc dispcultas sicut exorta, qa scia debet, é effectus intellectuale lumen, q se ipsum manifestat, alias n erit omno euidens, sd alia scia à Dialã. n̄ sunt ita effecta manifestationes, & euidentes, nisi pus cognoscatur euidentia octis, qua inspiciendo ex cuius p̃mijs q. cognio pinet ad Dialam, q.ã alia scia sine Dialã scijce n̄ pnt. Amnor ẽ data sicut 1.ã & nunc denuo p̃r. qa sigs ostratiuas, quæ v.ã demonstrão tamen n̄ euidenter sat quod tales syq̃. inferatr ex p̃missis, formidat esse quidam & dubie dicit, q. vt dalis rão sit v.ã demonstrão & scia, requirit q cognio p quam intellus cognoscit euidentiam eius sit v.ã scia demonstratiua.

• Dicit q alia scia sine logã directione pnt cognoscere euidenter dales, quas inferri ex p̃missis, v.g. q hõ sit risibilis ex eo q é rationalis, & sic de alijs syq̃.

Sd 2.o qa si alia scia hoc euidenter cognoscerent adhoc rogo regrit Dialã, qua ad hoc inuenta é vt dirigeret intellus. vt in sd cognic sua cui directione, & scientifice cognosceret? & hoc vult̃ D. Thas. cui initio post. ait necessaria é ars, qua sit directiua ipsius actus rãt. Et Arist. loco citato duo ait: absurdum é simul quere scias, & nũq̃ sciendi. hoc idem ostendit (vt explicat D. Thas.) nam idem simul é. n̄. pnt qa alia scia sine logã n̄ adquirunt.

D. Tho. initio post.

H. 3.

Dunde 2.o impugnatr. Nam. si, dalis scia cognoscit euidenter se scire, si dumie, si in fide alterius, i.o & 2.m manet impugnata ex dictis. 3.m derogat p̃fectioni suę. Nam si scitus in fide Magistri nunqatr intellus q syq̃.ã é euidẽs

n̄ pste

n̄ poterit ex vi illius satis facere sophismi, & cabilatio nibus. quæ inqualibet scia insurgere pnt. nisi eum do n. Dialas regulas cognoscat.

Quomodo loga. sit neces. ad alias scias. 1. de dub.

Ex his manifeste sequit, q̄ nulla scia sive in statu p̄fecto, sive in imp̄fecto pōt aquiri p̄fecte sīn scientificas p̄fectiones. bene m. imp̄fecte. 2ª pars huius asserti ostendit ex dicti: Nam si. p̄fectio scia. sumit n̄ ex eo q̄ odh bit intellus p̄fecte scientes, n̄ in oi extensione quas here pōt, sd solus circa dor. vnius demonstrationis. l. in eo q̄ accessit ad p̄fectas scia magnitudines & ex tensiones, sd vtroq; modo indiget necessario Dialta. q̄. Minor p̄z. & explicatr. Quia scia cuj ad q̄dam dich bus pōt ee in statu imperfecto, & n̄ cuj oi extensie. ad oes partes dor illius scie. & postea, cuj ad oes illius partes se extendit dicitr in statu p̄fecto, & vtroq; modo pōt stitue re intellus p̄fecte scientes. quo posito p̄z. minor, & quoad p̄mam p̄z. ex dicti manet probata. quoad 2m. ostendit hler. scia in statu p̄fecto redit intellus promptes & faciles ad strucn das demonstraes illius scie. q̄. debet cognoscere p̄petatas demonstrabiles dictis, & dsm hoc cognoscere precipia illa n̄, necnon, & ee promptes vt cuj destructiō p̄dat intacta scia, & ad dsfindendas veritates, fugiendo q̄ arga. sophistica quæ intalis scia sunt, sd hoc n̄ fit sine loga. q̄. insup ga multe sūt demonstraes scie inq̄ ē necesse cognoscere strās illationes, q̄ n̄ fit sine loga.

H. 3.

Dices hoc fieri posse p̄ logas naturales, sine artificiali Sd 3º. ga intellus hoc facit cum magna difficultate & sine promptitudine & dexteritate cum fuerit regulas Dialta. q̄. semp̄ tr regrit habitus artificiosus. p̄t. 2ª. ga alia scia n̄ ad quirunt tribuunt intellu posse demonstrare, sd facilr posse q̄. ad hoc regrit q̄ intellus sit faciliter ad cognoscenda p̄n cipia, sd hanc facilitatē habet a loga. q̄. illa ē semp̄r

Questio. 1.a Proœmialium.

necessaria ad alias suas p.fecta adquirendas. 1.3

S.d dicit, intellt.o reflexibus & ideo dicit.r logā naturalis, q.o p.st cognoscere se scire vn aliquam demonstrac. sine logā Respondem. sciendo 2.m 2.as nego 2.am q.as adquirere scias p.fectas eh.s instatu imperfecto sine logā artificiali, quae. L. sit actus artificiosus p.cedens ab intellt.u. L. habitus Dialā.

Ad 2.m v.o pars asserti ostendit qa p quantūcūbet demonstrac. generatr habitus sua p.tor efficacias & p.rtudem ipsius demonstrac, sd ad hendas demonstrac. n requiritr habitus logicae cus multae demonstrac. fiant sine habitu logā qn & ipsa logā adquisita fuit p demonstrac. q.o ad imperfectas demonstrac. n requiritr habitus logā.

Ex his satisfit argis in oppositum huius asserti, N.as p.mus dicendi modus p.bat q.d p.t fieri demonstrac imperfecta sine logā: Secundus v.o q.d n p.t fieri aliqua demonstratio eh.s instatu imperfecto habitus, qua tm. p.fecta sit sine logā & vtrunq. nos dicimus.

S.d dicit, logā eh.s e sua, q.o eh.s indiget, vt p.fecta sit, q intellt.o cognoscat q ipsas scire, igitr indiget alia logā & de illa alterā idē inquiras vsq.ꝫ in infinitus.

Respondetr. ad 1.m 1.o 2.as nego 2.am qa cus intellt.o ex eo q reflexibus e p.sset 2.as 1.as cognitiones reflecti, & simitr 2.as illas reflexiones, iterus reflecti cus directe, ideo logā qua e in illo p.t reflexibus e sufficienter inclinat ad dirigendas quascūq demonstrac, eh.s reflexas, & ideo ad hoc n requiritr alia logā.

2.a 2.o Log. logā vtens, vt vtens e n e v.a sua. hanc 2.m p.r. qa logā vtens inclinat ad p.ficiendus sylogismus n v.o ad demonstrandas naturas eius. q.o p.t sic n e sua. arguam p.t. 2.m p.r. qa oh sua inclinat ad reflectendus effectus influa p.cepia. 2.o ad cognoscendus, q ideo hō e risibilis qa e rationalis. Sd logā vtens n ita p.cedit: sd oppositum mo. hoc e ponendo, & struendo sylogismus, & applicando frās sy

lo

Arh. y.º V.r loga sit scia. Munoz.

26.

logismi ad mat.as q.º put sic n'é scia, pt. minor. qa q facit oppositiones n' attendit ad demonstrandum effectus ex p.ncipijs sd tm. ad faciendas oppositiones.

1.3

L.3.

Confirmatr. qa actus logæ Vtentis pot ē sylogismus probabilis: 2º n'é scia. qua inclinat ad actus demonstrativos.

Præter hoc aliqui existimant dari reales distinctiones inter logas Vtentes, & docentes, q plant. 1º. qa scia é habitus realis, sd loga Vtens n'é scia. g.º distinguitr realr a docente quæ scia é.

Dabr. distº realis inter logas Vtentes, & docentes.

Oppositus probabimus in solucne huius arg.ti. ex filio sequenti pag.i. §.3.

2º. qa habitus distinguuntr ppter diversos fines & obiecta. q.º habitus docentis, & Vtentis distinguuntr realr. pt. 2q.ª quia loga Vtens ordinatr ad destructiones sylogismi tanquas ad finē modo operabili. docens vº licet respiciat sylogismum n' tm. ipsius destruere intendit sd tantum speculare ejus vim, & effectus demonstrare, Vt dicam ar. sequenti. q.º licet diversa obiecta habeat, & multa respiciendo circa diversum ab sese fiat ad distinctiones reales habituum

Solucio huius ibidem.

3º. Habitus adquirit actibus, q.º diversus habitus é, q diversus adquirit actibus ab alio habitu, sd loga Vtens ad quirit demonstrationibus, & sylogismis factis in aliis rebus. loga. vº docens tm ipsis adquirit demonstrationibus q.º realr distinguuntr. minor pt quoad 1.am p.tem qa ex destructione sylogismorum adquirit facilitatem in destruendo sylogismos.

Solucio huius ibidem.

Aliqui asserentes logas docentes & Vtentes ée habitus. existimant q loga Vtens é scia n' distincta a docente, sd ea deficiente scia phac adueniente, qa Vtens é idem q docens, sd docens é pfectior scia, q.º & Vtens. pt. 2q.ª qa n' solum identificantr realr. sd sunt idem habitus intellectuales sd n'. habitus in intellectu inclinans ad destruendum sylogismum, nisi pfectissimus habitus loga q é vt scia. q.º loga Vtens é scia pfecta. Et q abilis ingressus inquo distinguuntr loga docens & Vtens. respondent. distinguo n' pfectione talem aliquam partialem. quæ significantr p hæc nomina Vtens & docens

Solucio huius ibi. pag. 2ª.

Guarão

Guarão Padroeiro Pedro Rodrigues

M.o Fr. Fran.cu

Questio .1.a Proemialis.

M. N.3.

& sunt par. habit distincta, sd dicunt Ventes habitus docentis qualitates achibe denominatr ab vsu. sd certe ultra distinguit aliqua distinctionis genre Ventes a Docente p̃ter nominales de ueritate nisi aliud addant, scz. q dicat aliqua distinctio in tres ipsos habitus docentis & Vrentis. Nam quatus vsus facibus nō sit de essentia Vrentis, erit m. habitus ille p̃fectus cognitus Vt inclinans ad vsus in alijs rebus, sd hec inclinatio n.e. extrinseca denominatio sumpta ab vsu, q. intrinseca fratia illius habitus excludens alias frātates saltim rae, & sequer Vr quod sic nō erit tota. docens. Quod si isti auctores existimant q Vt actua frātr e tota Vtus includit docendi minime faciunt diuersi in re, sd in nomine tātum.

Intellt. cum fundamento pōt in rebus distinguere duas frātates (ita tales, quarū una sit 1.a & alia sit. 2.a

Sd Vt res melius inspiciat notandum é, q intellt cum fundamento in rebus pōt distinguere duas frātates in eadem re, q fundamentum sumun pōt. ex diuersis operationibus, i. actibus precedentibus ad eadem entitate et principio, quorū Vnus actus sit primus, & alius secundus, primus huius exemplum optimum é q D. Thomas adducit 1.a p.e q.e 79. ar. 3.o Vbi ponit intellt, & rae de Vna, & eandem potā frātr, distinctas. tm. rae. nam qualibet é principium actus, q e cognitio primo, principio dicitur intellt, & rae distinctis a se ipso in quantum ordinatr ad talem cognitum;

D. Tho. 1.a p.e q.e 79. ar. 3.o

2.m exemplum sit ex illo dcis. 1.a 2.ae q.e 29. ar. 4.o Vbi ait, q eadem Vtus charitatis frātr. & reatr. é qua inclinatr ad diligendum Deum, & gaudendum de Deo, qa respicit hos actus ordine quodam, & tamen é eadem Vtus reatr. 3.m erit exemplum in toga rra, qua ordine quodam respicit demonstrationes syllogismi Vg. & structuram eius. cui subordinatione secundum ad primum. & q hoc ita sit in toga sicut in intellu. p̃z. quia Vbi nō é nova difficultas nō é ponendum nobis habitus, q detur ad vincendam difficultatem, sd cognita euidenter natā demonstrationis nulla remanet difficultas ad cognoscendas illas. q. nō é ponendus nobis habitus Vtutis. Minor. p̃z. qa structura syllogismi, & cognitio eius idem principium frāle rq

Idem 1.a 2.ae q.e 29. ar. 4.o

pcu

M. N.3.

precept, & eades regula requirantr, q. eades numero de
ficultas é, & p quees ides habitus regnitr. Vnde segr, q
possimus distingere in ipso habitu duas res & pallidas que
vt i.a sit in ctnao ad tradendas regulas sylogismi. 2.a v. ad
vbndes illas regules. & ex trinag. pallidate sit vnus habitus re
atr.

Nec obstat q é noua dificultas in vsu & applcahe
illa regulary, vt pt. in exechone Domus, vbi p hr speculo
nes exebribitahi eius requirtr alia facilitas ad eius
exbuchones, simitr in medicina vbi é noua dificultas
in applcahe medicinalibus, q. semitr in loga, exit noua
dificultas in structhe sylogismi & noues habitus. Contra

Respondetr q in structhe domus intervenit externa
structho p opera externa, & ideo requirtr noua facilitas in
membris externis, secho v. sylogismi é abiodes intellu, &
q sequentr eades facilitas sufficit, & pdt vbiq; p tare: eo
q. maxime, quia in adgsitne docentis é vsus sylogismi, & se
quentr adgsitho vbntis habitus. Medicus v. quanis habt
pplas reals pt errare in applone medicinalibus, q nascitur
ex ignoranha vbr dispositionis, quia ~~adq~~ experitr p experié
has.

Ad 1.m arguf o hanc o sic respondetr. Logica vbntis a
é scia, idemtica, & realis, n tamen fabr. vt cepit, tanquas Arg.e hac invenies folio antecedenti pag. 1.a §. 3.o
principiis activi usi, vnde variatr applcao in argo. à re vt é
accepta ad se ipsas vt é a p. rei.

Ad 2.m respondetr. q. nego minorem. respthapt diversa ibidem 6
bta. p maria nego, unus p mario, & alius secundario modo,
qui sufficit vt sint habitus distincti realr. Sd tantus rad
vt pt. in intellu, & in charitate.

Ad 3.m respondetr. Quod f actus alterius scientiae n. ad ibidem. c
quirit habitum vbntis, qa habitus inclinat ad actus, q ~~adq~~
si actus alterius scientiae adquirit habitum vbntis, non erunt
habitus specie distincti, q sunt actus, quare dico, q p adq

sitho

M.ro fr. Fran.co

Questio 1.a n.r Proœmialium.

sitiones habitus v.g. Methie, & aliarg sciarg, fuerit ather in lib. mordone ad ipsg demonstrationg in tali mat.e n' actiue q' modo sciunt vlenti, sd passiue, quomodo alia sua vluntr fides p'cipijs ad ose

Ad arguz 2.i modi respondr. q variatr appellatio assensu fratr. ad identicug, vac é ga bene pot é q duæ fra, ibi dcg. letates, quæ veatr sint idez fratissimus habitus, & vnica é ntia p'ordines ad diuersor actus distinguantr vac, vt patet in é exemplis possit ri.

Inquires. an iste habitus loga absolute sit discendus sua. Respondetr affirmatiue, ga quamuis vt vlens é, sit ars tamen gñmario, & ipse tendit ad demptationez scientificaz, ideo simpltr. dicitr sua sicut intlc.

Ad argd. multo posita respondetr. Ad auctoritatez Aristt. Hæc argz. inuenies folio 22 p. 1.ª §. 2.º respondetr q ideo dixit impossibile é simul é mus sciendi é suas, ga mus sciendi é necessarius ad alias suas. Loqui tr tamen str. de scijs, quæ demonstrant ppetates de ipsis rebus n' aut. de scia quæ agit de ipso modo sciendi.

Ad loca aut. D. Thę. respondetr é eadez mus loquendi illius, quod loga agit de phabilibus n' sltg ibi sd alb. in alijs locis, vac aut. huius loquendi modi é ga eius obz. sistit in hoc q é tradere modus phandi ex p'missis, & ad hunc finez é instituta n. n. intendit loga an. risibile sit ppetas hominis demonstrare sd mus quo phari spt. & ideo decidr agere de phabilibus. ibi dcg. eodez §. O. 3.

Neq hinc infertr q loga sit opinio, & n' sua sd q facit opiniones oppositas suæ Platonis circa modus sciendi res q causas, asserit n. ille q ad hoc vt pcedant sua ex necessarijs, & invariabilibus, ac incorruptibilib. p'cipijs debent é talia p'cipia pro & quodtatis separato a singularibus veatr. quez mus decendo refert & impugnat Ar. 2.º Meth. & ubi statuit modus sciendi & pcedendi in scijs q ques ppetates ex p'cipijs demonstrentr. Ar. 2.º Methaf.

2.º q.

quinto quaderno

Arti. ij. V. Loga sit scientia.

Munus

20.

ex q̃ principia debent ee in disca- [illegible] singularibus quæ re mut̃ scienda t̃m cumit ipsis rebus quatenus sut in intellu & substernuntur secundis intentionibus, & ga Logo ñ satis circa ellas mos scendi, ideo dicit ñ facere sciam, sd modus sciendi .i. ñ. é. id quo ex pncipijs in Methaphia effectu demonstrando sd statuit oppiniones 3ª Platonis sua. Unde ñ removendo (ait S. Doctor) q̃ Dialia sit scia. ga de hoc modo demonstrativo facit.

Ad 1ª rñs respondet negat̃ minor, & ad eius pbã hoc ibidem §. 3.
nonis distingo rumores. Entium n.é. causa alicuius rei reatr. existentis accdo, ñtue existentis nego. & rab.é, ga quamuis genius accpiuntur p̃ modũ unuersalis reatr ñ p̃ducat p̃ decabilibales ñtue m. é causa eius, quatenus p̃ accptus quo accipitur, ut unuersale q̃ cognoscatur sequentur ut p̃dicabile ga é unuersale.

Ad 2ãm rationes respondet q̃ effluunt abillo radi- ibidem § 4
cali. passiones ga é radix illarũ, & intellꝰ é causa quæ media intellecte illas p̃ducit, ad eius motũ quo aliqua dicuntur de motu cali ut p̃fectus eius, & nihil omnino est fictum fieri ab Angelo & intellꝰ.

Ad 3ãm rationes respondet Logas é semul ardua q̃ scias ibidem §. 5.
respondet Logas é semul ardua & scias, p̃mario scias, & secundario ardua. eo mo. quo dixi supra in 2º ar. quæ nullas inuolũt repugnantias. q̃uis actus abeodem habiti ñ queunt esse subordinati, quæ é doctrina D. Tha. 2ª 2ãe q. 47. ar. 2º ad 3m. Sic dicentes ga ergo rõ speculatiua quadã facit puta syllogismus oppositus & alia imgñ q̃dicitur sñm determinatas vias ideo dicit ars. S. de hoc arti culo sequenti. & hactenus de hoc.

D. Tho. 2ª. 2ãe. q. 47. ar. 2º. ad 3m.

M.o fr. Fran.co

Quæstio 1.a Proœmialium.

Articulus iij.o Vtrum Logica sit practica, l. speculativa. P. 3.

Ar. 2.o Metha. c. 1.o

Od sit scia Practica & Speculativa.

Lnquo p.mittenda é dictio sciaz, quaz exposuit Ar. 2.o Met. c. 1.o & dixit ab oibus accipit, ꝺ̄ q. scia alia é Practica, & alia speculativa. Practica é illa, quę tendit ad opus tanquaz ad finem: intendit .n. veritatis cognoscere quomodo cadat in aliqꝯ rebus, n̄ m. eaz tanquaz ultimus finem quærit, sd ordinat ad opus: Speculativæ v.o finis é veritas, inquantus scia tantus ordinatur ad speculationes veritatis, quæ é in obo ꝓpter hoc, q. é cognoscere veritatem. Cui

Finis scię é duplex finis operis, & finis operantis.

finis duplex ei pot, alius operis, & alius operantis, finis operis é ille ques ipsa scia intendit, & adques ordinatur ordinatr; finis v.o operantis é ꝓpter ques operans adquirit sciaz, & ques intendit in eius adquisitione. Vn dę sit, q. pot aliqus adquirere sciaz ꝓpter aliques fines extrinsecos ipsi sciæ, vt si aliqus Methaphisz adquirat ꝓpter suos, quapꝑ iste finis é divitiæ accidentales scię, q. scia quantus ex ꝓpio fine speculativa sit, ex fine m. operantis erit practica, unde dr. eenthalis Practica. l. Speculativa scia n̄ sumitr ex fine extrinseco operantis, sd ex intrinseco fine operis, at q. adeo ordinato extrinseca operantis n̄ é intrinseca & eenthalis scię. Quapꝑ rae illius extrinsecę ordinationis scia Practica pot ee speculativa, si a scia unde ordinatr sotius ad speculandaz veritatez rei operabilis, & ꝓpter hoc illaz addiscat, & sumitr speculativa pot ei practica si adquisitr ꝓpter eam.

P. 3.

R. 3.

Q. 3.

Scia speculativa pot ee practica non finis operantis, & scia practica pot ee speculativa, eodem modo.

Finis operis é intrinsecus & finis operantis é extrinsecus

Vnde colligo. 1.o q. ꝓpter hanc raez finis operantis meritꝺ dicitr extrinsecus & accidentalis scię; operis v.o é dicendus

in

Arti. iij.ª V.m Coga. sit Prac. l. Specu.

in transeus n̄ ga sit pars eentia ipsius habitus, sd ga habitus
ex nat.ª sua, & intrinsice ordinatr ad illum finem.

2.º colligit ḡ hui habitus speculatiui ideo dicitr spe
culabile, ga sda m. sistit in eius cognitione. Vnde quam
uis operetr cū hui. n̄ m. practico modo pcedit, ga rao practi
ci n̄ sistit in tali operatione, sd ineo p̄ media sua operae ten
dat in aliqd factibile, vt factibile é tanq̄ finis intrinse
cus: qr in habitu practico ita possumus sideare hui ipsius
habitus & operationes quaderiqt ad opus, & ipsas res qua
m.ª de rac hoc sit, & vt operabiles, simpliciter qua dicitr praxis.

2.º circa p̄dicta duos p̄mittendos é hanc duos n̄ ee
adequatos p̄dicti sui sit saa. cois adfinitas, & infinitas, qa
practicus & speculatiuus n̄ sunt adequata membra oppositio
& se excludentia, rao é, qa post dari scia inferior talis di
uiso qua simul claudat hinc practicas & speculatiuas, vt
pt in scia Theologia, quae é v.ª scia, & eminenti modo
dicitr practica & speculatiua vt docet D. Thas 1.ª p.ª q.ª
1.ª ar. 4.º n̄ igitr sunt differentia adequata. pt. am
qa ssr. Theologia é participatio quadā diuinae scae & m
plis diuinae cognitionis, q. inuidatur illas scias in hoc q̄
sit practica simul & speculatiua.

D. Tho. 1.ª p.ª q.ª 1.ª ar. 4.ª

Theologia includit in se eminentissimo practicum & speculatiuum.

R.3.

2.º qa ea quae in inferioribus sunt dispersa, in
superioribus sunt collecta, q.ª practicus & speculatiuus
qua diuidunt scias finitas, inuenitr in infinita, & quia
n̄ sunt distinctae adequatae dividentes scias in cois. manet or
ditr in quinq̄ sensibus vltra quos ponitr alius ordo
ordinis inuenti ad ꝓfectionem humanae quae in inferioribus
sensibus sunt dispersae, q.ª simul in scia quae é superioris or
dinis (qualis é diuina Theologia) eminenter inuenit distinctas
scias inferiores tū practicas & speculatiuas. Procedit igitr
sillogismus diuisi. Ar. de scia finita, & naturali, qr. secundum

Sup

Questio. 1.ª Proœmialium.

fus dnaditr m eõe ⁊ ppus ⁊ portea ppus in Vsus, ac
detus ⁊c. et sda fus diuiditr in infinitas, quæ agit
de Deo infinito, ⁊ infinitas quæ agit de Deo finito ⁊
naturali, ⁊ postea diuiditr in practicas ⁊ speculatiuas.

Ex his colligit p practicus ⁊ speculatiuis in his scis
sunt depta. adequate discurrentes habitus intellectuales. p.

Arr. 1. Ethicor. ⁊. 6.º Fex. 2.º

Probatr. 1.º qa Arr. 1.º Ethic. diuidit scias in pra-
ticas ⁊ speculatiuas, ⁊ postea 6.º Ethic. Fex. 2.º diui
dit speculatiuas reales in Methaphas. ⁊ Mathematicas
Physicas. q. q. maior distõ. é inter practicus ⁊ specula-
tiuas, quas inter Methaphas. ⁊ Mathematicas, ⁊
p consequens é depta Eenthalis habitus.

2.º qa ee practicus ⁊ speculatiuis n sunt depta
accidentales habitus, q.º eenthales. pt ans. qa rõe
practici, ⁊ speculatiui n aduenuunt sda ias obtutę
sd ipsas obtinunt. n. n. Methapha. intellegitr in sua
eentia obtinuta ante quas intellegatr speculatiua, q.º ee
speculatiuis é depta Eenthalis habitus. pt. 2.º qa depta q.ª
sumutr. ex obo n aduenit accidentaltr. sd enthaltr. sd di
fr.ª practicæ ⁊ speculatiui sumuntr ex obo, q.º sunt de
fr.ª Eenthales habitus. pt minor. qa ideo cognio dicitr
practica qa p Veritatem cognoscat illas m. respicit, Vt
operabiles, i. mordine ad opus, q.º ee practicus sumutr
ex obo fratr. ⁊ idos é de speculatiuo.

Disª practici, ⁊ speculatiui sumutr ex obo.

S.3.

T.3.

Ifir maltr. qa habitus sunt inintellu sm Virtutes eius
sd intellus simul é practicus ⁊ speculatiuus, q.º habitus
q sunt in intellu alij sunt practici, alij ⁊ speculatiui, pt mi-
nor. ex muneribus illius põa, ⁊ actibus eius, quæ Ver
satr in Veritatis obtinpãe, ⁊ insup é quasi regimen ⁊
gubernaculum actionis Voluntatis ⁊ agentis, qua rõe

sub

3°

subdunt, & ppterea Philosophi distinguunt duas scias
cedahs hoiz tlias actuas & alias complatuas, q̃ ea de
eunt deahtu dones naturaly, q.o merito distinguunt in
tlis in practicus & speculatiuos, & rae ipsius habitus
alij sunt practici & alij speculatiui.

Dubium an de
re praxi in mitta.
d. sit Praxis
& explicat an dict. pra
xis in mitta.

His ita ꝓsuppositis arte quas quis. aggredi amur
duri munda è q. & circa ea q̃ sit opus & praxis vñ
sumit dict.o habitus practica ab speculatiuo. Praxis. n.
vñ. greci traduit, è idem q̃ factio & ago, vñ. praxis
è acho libera exitus in rra potestate dor. q. pot fie
ri bene & male diriguibiliz & regulabiliz ꝑ habitus pra
chcus. Cuius rão colligi ex D. Tho. 1.ª p. q. 79. ar
ti. nas. ꝓpa Visibz duo ꝑstat munera ꝓmus è res
picere obz 2.m illuminare vt rede possimus operare,
sic intlis sñt duo. 1.m è speculare veritatem 2.m deri
gere alias ꝓpas sñs vsibus talem vt rede & delectabiliz o
perentr. nas intlis practicus è immediata regula ope
rationis, & ideo dr̃ habitus practici, qz regulan
tr actiones. Sed circa actiones n̄ sunt necessaria, qa ad has
n̄ regnitr regulas, qua rae ꝓpa nutritiua n̄ subditr di
rectiõi intlis in suis actibus, qa ipsis n̄ sat aph obedire rai.
quæ necessitas n̄ esset inco q̃ allegi actus specificam abobo. hoc
n. mo. nullus actus indiget directiõe: sed sitit in hoc q̃ allegd
in exercitio sat multa regulas artis, v.g. pot qs delegere gri
mus & tenere multas regulas rais, ipsius odio n̄ esseq, q̃ actu
tales dilectio ꝓximi sat gñ. rão dictat, hãc è ꝓpacus, &
hoc mo. actus nutritiua ꝓpa n̄ indiget intlis vt sit exercita:
& quamuis ꝓpa visiua vt applicata necessario videat
& ad hoc n̄ indigeat directiõe intlis vt applicetr pot ab in
tlis & voluntate dirigi.

D. Tho. 1.ª p.ª q.ª 79. ar. 11.

+ dantur.

M.o fr. Franc.

Questio .1.a Proœmialium.

S.d 2.o hoc é argus, qa seqr q; n' posset dari praxis in intlu arguens é falsus q. illud ex quo sequitr. pt sequela, qa actus intlus n' sint liberi nisi actus actus voluntatis, q. unus actus intlus n' pot praeno mo. procedere, neq. ee praxem ex intlis directe.

Propter hoc argus Scotus contr relatus q.o 4.o plogi asserit, q praxis n' datur in intlu, sd in voluntate, et illas sic difinit é actus alterius pos. ab intlu naturaliter posterior intellecte natus, elicii, formari ad rectitudines vt rectus sit, cuius fundamentum sumitr ex col Philosophoy anexionate intlis extensione fit practicus, .1. extendendose ad alias pos. sibi ad voluntatis, qr. affirmat Scotus, q debet ee actus elicitus .l. imperatus à voluntate.

Scotus. q.o 4.o plogi.

Cd sit praxis, alio mo.

Didacus a Iesu q.o 6.o pœ.

Quem dicendi modus amplectitur, et affirmat. Didacus à Iesu q.o 6.o pœmialium multis rationibus, et auctoritatibus, et impugnat: qa cognitio directa ab alia cognitione ordinata praxis n' é, qa é cognitio sistens in cognoscere, et ppr. cognitiones, seu speculatiues, n' v.o ppr. opus, et ideo é speculatiua. extensio q. debet ee ppr. actus voluntatis. pt. ant. qa nulla cognitio voluntatis pot ee praxis. nam cognitio quæ ordinatur p'cesse ad alias cognitiones, é ppr. cognitiones, et speculatiues, et quamuis n' sit ppr candem cognitionem, sistat tm. in hoc q é cognoscere q. ee ppr. diuersas cognitiones n' tollit ratione speculatiuæ, nisi extendat ad actus alterius pos.

V.3.

Sd p.o oppositus Franc.us Suarez disp.o 44 Methaph. sect.o 13. et Ludouicus Molina 1.a p.e q.i.e ar. 1 disp.o 1.a existimant n' regri extensionem p voluntatis vt actus intlus sit practicus, ita plant. qa si actus intlus dirigens voluntatis é practicus qr. n' ets actus intlus dirigens alterius actus? Nam q unus sit actus intlus et alterius voluntatis n' é sufficiens ratio, sd potius

Suarez disp.o 44 Meth. sect.o 13.

Molina. 1.a p.e q.i.e ar. 1.o disp.o 1.a

X.3.

Arth. iij.ª V.m Coga sit Prac. l. Specu. Muñoz

3 l.

pretitur principius. 2.º ga actus intt.ci regulatus p alius actus sit circa ad regulas. alterius actus dirigentis & ideo bene, l. male fieri dicit, sd in hoc intelligit praxis. q.º pt. mi. ga actus dirigens respicit directionem vt operabilem n on. intendit sltus cognoscere ppr cognoscere veritatem sd ppr hoc q bene, l. male fiat, q.º é praxis in intellu. pt. 2.º ga n est inquo distinguerentur Speculativa cognitio illius actus directi & practica directio eius dem ppr hoc q fiat cum rectitudine.

S.d p veritatis evidentia videndum é q duplr cit ppr aliqs actus a voluntate pcedere, 1.º ga elicit habilla s. quem q actus elicitus a sua pda. 2.º ga ctg. pcedat ab alia pda n m. pcedit nisi media voluntatis ap plicae, q in divinis dicit mo.to Pauli ordinavit ad Ephesos. 1.º q operatr ora sm consilium voluntatis suae, & m. efficius é actus intt.ci, dicit m. voluntatis, ga ab illo pcedit applicato p volundum. & ideo ordinatr in scia logi mi ppr prudentiales, inquo ost.r quae é actus intt.ci. Sive sit iudicium sive imperium vt n palues ex hominibus existimant) dependet ex applicae voluntatis: sic m di praxis é decendum vt cum intt.ci elicit actus aliquos iusta regulas habitus di rigentis ad opus dependet ex voluntatis applicae. Inquo ostenditr diversitas inter actus speculativos & practicos ga q speculativa solum rei veritatem cognoscere intendit, q v.º practico mo. operativa ctg. cognitio intendat ppr hoc adu. ad illas ordinatr, vt sit conformis & operativa iusta regulas artis, sd unumq.q operatr iusta suam voluntatem, & ideo praxis n pot esse in intellu nisi m.e voluntatis applicae.

S. Paulus. ad Ephesios. 1.

Unde colligitr. 1.º q in intellu datr praxis vt pt in ost. prudentialis syllogismi, quae é actus intt.ci, q bene, l. male

x. 3.

3.

Dubium

M.o fr. Fran.co

Questio 1.a Proœmialium.

Suarez.

sit iusta regulas prudentiæ, q̃ bene fr. argo Suarez: cui n̄ obstãt 1.æ snæ argus. qa excello m̃ seqũr, q̃ nisi actus intellꝰ extra hatr, & exhindatr ad voluntatẽ, n̄ pot ee praxis, sd p hoc q̃ fiat ex applicãe voluntatis fit aformver regulis arti extrinsece extrahitr extra ꝓpriaz raem p̃cise intelligendi. q̃ actus intellꝰ v.o é praxis. Preterhm qa nostra cõis Thomistarum sntiã tenetr imperium practicum in intellu q̃ n̄ é veritatis cognio, q̃ hoc quidem dicitr in intellu actus prudentiæ dirigens tale imperium n̄ erit cognio ꝑpr cognoscere.

1.m dubij:

Do colligitr, q̃ n̄ pot dari praxis in intellu nisi dicti actus sit a voluntate applicãe, q̃ efficaciter ordinatr rae 1.æ snæ, ut ego existimo, & fr. qa praxis essent informitates, l. difformitates eiam regula dirigente sd hoc n̄ pot ee nisi m.a voluntate, qa intellꝰ respicit actum directum inquantum bonum, l. malum fit, sd intellꝰ n̄ respicit talem bonitatẽ, l. malitiam nisi a voluntate applicetr & p rationem practicam destinabilitatis ulterius ordinetr. q̃ indiget extrinsece a voluntate, & hoc modo intelligendum é q̃ extrinsece sit practicum. 1. extrinsendo se p donum actus ad aliud, alterum ponẽ, sive imperando sive eliciendo, & in hoc sensu loquuntr fr. & D. Thas. cum sæpe sepius dicunt, q̃ praxis sumitr ab opere exteriori qa ibi n̄ cognitr de operatione exteriorum membrorum cum exprsse doceat D. Thas. 2.a 2.æ q̃ applicatio rationis ad syllogismum faciendum ꝑtinet ad artem, & in. Syllogismus é aliqd interius in mente, q̃ n̄ regitr ad raem facibilem, q̃ sit externa operatio.

D. Tho. 2.a 2.æ

V. 3

Arh. iijs. V.m loga. sit Prac. l. Specul.

Muñoz

Q. 3.

Quod vt melius intelligas aduerde q̃ praxis duplex dicit alia é factiua et alia é actiua. 1.o dicit quæ é ppr. aliq̃ opus externum efficiendum vt domus qua fit ab artifice iuxta regulas artis, et ideo é de operibus ordis mechanicæ. 2.o dicit actiua dequacunq; operatõe quæ dirigibilis et operabilis cũ é prudencomodo quantũ cunq; interuenerit, et Vnaq; modo dependet a voluntate, talis v.a voluntas ñ semp regitur q̃ sit prudes, sd sufficit virtualiter, nam q̃cunq; vult opus aliq̃d facere informatur, l. deformatur regulis artis, ponit apetitus informes l. deformes rõe. dirigenti in quo includitur saltim virtualiter actus voluntatis.

Praxis é duplex alia factiua, et alia actiua. 1.o tendit ad aliq̃d factibile. ext.m 2.o tendit ad operationes internas. 32.

Sd dices, talis voluntas supponit scias in intellu. melioratas ad finem actus, g. quamcũ ñ detur applicatio voluntatis potest dari praxis. Cõ.a pt. q̃ illa voluntas q̃ tendit ad finem operantis, q̃ extrinsecum é scia.

Respondet. q̃ quamcũ habitus detur in intellu. ante voluntatem, pot m.o ex modo operandi postulare actum voluntatis et q̃ habitus practicus respicit finem vt facibilem bene. l. male ideo requiritur bona voluntas, q̃ nemo pot aliq̃d facere nisi libenter, et voluntario mo., sd talis voluntas cui respondet finis, intrinsecus habitus, et operatiuus, ideo pertinet ad perfectionem intrinsecam ipsius habitus.

Explicit liber

Et q̃q ita sit, ñ tñ aggrediamur inquirere, vtrũ ars logica sit practica, l. speculatiua, vbi p̃mittenda é sua assertio q̃ loga nec é practica nec speculatiua, nam vt s.t dixi practicum et speculatiuum sunt differentes habitus.

Est ergo 1.a sua assertio q̃ loga é semp.r practica et nullo modo speculatiua, q̃ qua etiam sententia nominatus vt Gabriel in 4.o 11.a q.e 1.a dig. Paulus Venetus initio dicta et alij quos refert Rubio. huic eandem tenet Fonseca 2.o Metha. c. 7.o q.e 2.a sect.o 4.a et D. Tho. 1.o post. lect. 1.a Vbi aparat Dialectica cum artibus quæ speculat

Gabriel. 4.o 11.e q. 1.a dig.
Paulus Venetus initio Dialectices.
Fonseca 2.o Metha. c. 7.o q. 2.a se. 4.a
D. Tho. 1.o post. lect. 1.a

opera

M.ro fr. Fran.co

Questio. 1.a Procemialium.

Ar. 6.i Meth. c. 1.o

opera manuu & ostendo pot auctoritate Ar. q 6.o Methā c. 1.o numerat scas speculatiuas, inter quas Dialc. n.o e numerat, sentit q.d n.o e speculatiua, 2.o q.d pt nunc ab auctoritate negatiua quā in hac re equidē affirmatiue nunc ch. qā potius vocat illas instrumentū, & organicas vt nobis patet, q.d e sumptū practicas.

Probā. 1.o Ex 3.o fundamento qa sua practica e, qua ex nat.a sua ordinatr cc.a res operabiles, & mō. practico, sd. logica ex nat.a sua hoc tradere regulas deserendi, & muq.d facendus e syllogismus, q.d eenhatr e practica. pt 2.o ex diff.a assignata, inter practicum & speculatiuum. mō. pbr. qa loga agit de operationibus intto sd de illis nō agit speculando ex nat.a qa hoc spectat a Philosa. sd docendo nos cuq direct.e & rectitudine illas efficiendi. Vt sine horrore fiat n.o secus ac ars domificat.a qua tradit regulas faciendi domum, & ideo practica dicitur. q.d ch loga e practica.

Confirmatr, qa loga tradendo regulas pra dictas dirigit alias scas, vt similes efficiant actus, q.d e practica. pt 2.o qa habitus dirigens ad fin vt dirigibile fratr. sequentis ch. trahit illud vt operabile, sd hoc omnis loga. q.d e pra chca.

2.o pbr. qa Philosa. moralis dicit n.a sua practica qa versatr cc.a opera voluntarii quatenus dirigibilia sunt q.d similr loga. e practica. pt 2.o qa in actus voluntarios pot cadere defectus, sicut in operibus intto pot cadere error q.d ē necessa. e sua practica ad dirigendos actiones voluntarias sicut necessa. e sua practica qua ordinatr ad dirigendas intto operandi.

Confirmatr, qa ideo inuenta e loga. vt intto cum directione procedat. q.d ordinatr ese c. ad operationes intto struendas, & ad applicandas fras syllogisticas ipsis sd in hoc differt rō fratis praxis, q.d e practica. pt

2.o q.d

Arth. ijs. Vm. Loga. sit Pra. l. Specul. Mun.

2q. ga pdere ops. mo. é vndere ad operabile sut sic.

2o. v. pars sb̃s q n̄ sit Speculatiua ppr. ex dictis, ga Speculatiuus & practicus sunt disp.a opposita, & repugnant rõs inter se nas Speculatiuus scitit incognẽ veritatis ꝓpter esse me: practicus v. vt veritas vendit ad operabile, & repugnat q frater. ideꝰ habitus respiciat sbm. ppr. eius veritatem, & sumus ppr. factibile &c eius, q. cum Loga frater vendat ad practicu n̄ post ꝓse. & ꝓpé ea Speculabile.

Diata

Diatas

Diatas

Diatas

Quæstio 1ª Proœmialium.

inter quos mos debet Ee diuersitas, qa 1. mo. ex ppa rae pra
ctici, & speculatiui petunt ita habere rae habitus vt simul
ides specificus habitus ñ possit simul vtrag; claudere ligas, q
alego specialis hent rae cuius simul inueniri ñ pnt, q ñ hent
2. mo. & qa rao practici & speculatiui sumendr ex dbo, ideo
diuersitas inter ipsos habitus debet ee essentialis si includant
raes practici & speculatiui 1. mo. ñ m. 2. mo. qa qñ. in C 4
eodem habitu includendr. ñ attribuunt illius p ordinem ad dbo
q fiatr. sit operabile, l. speculabile. sd sub aliqua rae in qua
vtrunq; eminenti mo dineatr.

Vnde colligit, q quarinis alegs habitus respiciat dbo ope
rabile & ad opus faciendum tendat, si m. illud opus faciat ñ
ppr operare, sd ppr speculationem tunc talis habitus erit
fratr. speculatiuus & primario. & secundario v. practicus
sumitr speculatiuus habitus pt maligno inueniri ñ fieri pos
do p esse in speculae sd ppr opus faciendum, & hunc habitus
erit 1. & ppse practicus, & secundario speculatiuus, & hoc mo
ñ amittunt raes practici & speculatiui, quit sit adequate
dicta habitus cuius rao é qa habitus dicitr practicus ex fine
respuo in quem tendit, igr quis respiciat aliqd speculatiuum
si m. illud respicit ordine ad praxis tanq; ad ppriu
finem erit exppo finis & dbo semptr practicus, & idcirco de
speculatiuo

1ª Dño

Fliposthis sit 1. Dño scia exppa rae scie debet ee
primario & ppse speculatiua hac osio pr. qa oia scia 1. & ppse
ordinatr ad demonstrationes. sd oia demonstratio é semptr specula
tiua veritatis, q. oia scia é semptr primario & ppse speculatiua. maior pr.
ex diffne inter habitus scientificus & errores habitus, qa habitus
scientificus é habitus certus & euidens ordinatus ad demon
strationes. minor in qua é difficultas pr. ex dicta. inter practi
cum & speculatiuum, nam habitus practicus tñ tendat in eog

nos

nes. Veritatis n̄ m. adequate ꝓpr cognoscere sd ꝓpr opus Speculatiuu v. adequate respicit cognoscere Veritates ꝓpr. eius nshas hendas, & sd demonstrac̃o ẽ ffecta ndā. rei. & adequata rendens ad ~~cog~~ veritates ꝓpr ffas veritates cognoscendas q. ẽ semp̄ speculas.

2o ꝓr. Sc̃a Veritas speculatiua ẽ adequatiō intt̄ ad res sd demonstrac̃o respicit duas q̄s vltimus fines res, effectus ꝑ suas causas ostendendo, q. ẽ cognio speculatiua semp̄r. maior ostendr. ex diffa. inter veritates practicas & speculatiuas, Veritas .n. practica ẽ stitit in conformitate rei quae cognoscit ad intellm ideo .n. dom̄us dicitr Vr. artifex fecte facta qa fit cꝫta regulas & intellm instituta, & ideo ꝑ ordinem ad illum sumitr eius veritas, at Vr. speculatiua cognio ideo talis dicitr, qa res sicuti in se ẽ cognoscit, & ad hoc primario ordinatr, minor ꝓr. qa demonstrac̃o. ẽ ostensio stis ꝑ principia n̄ n. intendit intt̄ ꝑ demonstrac̃o Vt ostendat ꝓpria ei visibiles qa ẽ rata. q. quelibet demonstrac̃o tendit ad cognos rei sicuti ẽ in se ipsa, & ꝑ quam ẽ cognio speculatiua. ✝

Ad hoc arguꝫ respondent autores 8a sēa ex dicto m̄ in 1ro, q. demonstrac̃o ẽ cognio rei ꝑ causas necessarias, n̄ m. q. n̄ ordinatr talis cognio ad aliq. opus efficiendus saltm in aliqa scis, & sequitr. Tales sāa erunt practica: nam dantur aliquia sāa ex nāa sua inuenta humano ingenio, & ordinata ad opus aliq. conficiendi vt pt. in loga, quas nos n̄ semel diximus inuentas ẽ ad structuendas operates intt̄ eius rectitudine, q. talis scia erit semp̄r practica pt 2q. qa rao practica sumitr ex fine intrinseco, sc̃a finis intrinsecus illius ẽ opus. q.

Sd 2o. qa habitus practicus n̄ ideo dicitr talis, qa tendit ad opus ꝑficiendus. Sd qa tendit ad opus ꝑficiendus sd nulla demonstrac̃o ꝑficerat veritatem & effectum ꝓpr opus

C. 4

C. de sit veritas practica & Vitas speculatiua.

✝ Affirmatr. qa idea sit ꝓbabilis, quatuꝫ speculatiua sit, n̄ adequatr veritati rei, qa n̄ cognoscit illas sicuti in se cognoscibiles, q. ffecta & adequata rao speculatiua consistit in cognē & p̄nēpia necessaria ad demonstrac̃os. ad pt. in hac ẽpe, Terra ẽ rotunda, qa se ꝑ m̄a ꝓbabilia cognoscatr n̄ cognoscitr sicuti ipse pest cognosci, neq. ẽ cognita adequata veritati & cognoscibili dati rei, si aut ꝑ demonstrac̃es hētr. erit adequata, vt pte. ꝑ p̄nēpia ꝓpria illius. q. ffecta speculatiua ẽ adequata ꝑ demonstrac̃es hētr. pt 2q. qa idea scia diuina ex ꝓpria scia, q. Deus tas se ipsum, q. cateras creaturas cognoscit dicitr ꝓhensiua, qa adequatr rei sicuti in se ẽ cognoscibili, vt secundario dicatr practica ꝑ tend dirigit pōss exequendas, & idea ẽ de scia Angelorꝫ ꝑsonata.

Mr. fr. Franc.

Quæstio 1.ª Prooemialium.

Sd ppr principia immo qdqd aliud intelligas é extra rationem eius. g.ª é phãr. speculativa. pt minor. qa b.ª se het sm.ª in agibilibus ita p.ncipium in speculabilibus é ppr quod assentimur ñ, sd hoc sit p demonstrac.ª, qua é assensus uidens, ex cognitis precedens ex p.ncipijs necessarijs, qua sufficienter cognita mouent intellm ut ng.ª dissentire n possit. g. demonstrac adequate intendit res ueritates cognoscere per sua p.ncipia, et ng. p.maria, et ipse é speculativa.

D. 4

2.ª ñ. Loga. 1.ª et ipse é habitus speculativus et secundario practicus, hac ñ. Triplex hic pars. 1.ª q sit habitus speculativus. 2.ª q sit ~~secundario~~ practicus Tertia q hoc secundario illi superuiat et quantus ad duas q.ª p.ª e D. Tho. locis s.ª citatis. quo ad p.mas gr. ex precedenti ñ.ª 1.ª qa Loga docens é v.ª sda. ut iam diximus sd nulla scia é ipse 1.ª practica ut iam ostendi. g. Loga é scia speculativa ipse 1.ª

2.ª ppr. qa ex modo respiciendi habitus suos obz sm.ª 1.ª rac eius, sd Loga cc.ª mus scendi, 1.ª et ipse precedit demonstrando ipsetabes eius ut quam ex precedenti. g ipse 1.ª é scia speculativa.

D. Tho. vbi s.ª

4.ª 4.

Sm.ª qa illud superuacuum aliqd é post ñ é de essentia eius, sd mus precedendi scientifica sufficiens Logice possit ee quantus eius obz ñ est operabile, qa possit Loga eas docere efficere demonstrac.ª quas modo efficit, g. ipse 1.ª ñ é ordinata ad opus.

3.ª ppr. qa Loga. 1.ª et ipse ñ deuicit suum obz, g.ª ñ ordinatur ad opus p.mario. pt ans. qa obz Loga vt s.ª dicemus sunt res ut sunt mus ecndi in intellu. sd tales mus ecndi nec p definitiones, seu diuisiones, nec p demonstrac.ª ipse 1.ª é p ducibs. sd ofgr. illas operabs vt ibidem m 4.ª

ñ.ª

Arti. iij^{o} V^{m} Coga sit Prac. t Specul.

Mureñ

$\mathcal{N}^{o}$ phaci. q. 3b^{z} Coga n' é pse i. operabile a Coga. sd Speculabile. pt 2 q.^{a} ga ultio p. segr ad de fines. t deli sione. etc. n' é pse primo inuentes. sd 3b^{z} Coga q. secun dario segr ad illas operatones, pse i. Speculatr a Coga. q.^{o} Coga. Fonarco, é pse é Speculatiua

Firmatr. ga tale 3b^{z} seu mus artificiose pducitr p actus ad ars scdas et panes p nullas alias speca Castr nisi p Cogas q. Coga pse i. é Speculatiua sut 3b^{z}.

2^{a} v. pars é eui des D. Tha et Arist. 6. ethi. Ar. 6.º ethicor. c. 4.º. c. 4. Vbi docent éé artes liberales Diatas cuius raes redet D. Thas. 1.^{a} 2.^{ae} q.^{di} 57. ar. 3. ad 3.^{m} ga quanuis Speculatiue mō. p cedat fiat m. alige p mus operis, et initio posteriors ait necessaria é ars derectiua actus raōis et des ostendr efficaciter testimonijs et raōibus, addu cti p ma sua, q. des ostendit necessitas, quas alie sue habent Diate, vt possent suas demonstraes erituere, ad q. regrdr usus diate. et derectio. q.^{o} Coga sm hanc raem practica. é D. Tho. 1.^{a} 2.^{ae} q. 57. ar. 3.º ad. 3.^{m}

2° pr. ga ois aplicatio rectæ raōis ad aliqd facibile p tinet ad artes, sd Coga quatuma Deus é applcat raēs. ad aliqd facibile, q. é ars. ars é D. Tha. p pleuribus locis, et pr. ga ars é rectitudo quedas qua p determinata Cd sit art. media ad debitos fines ordinatr. sd omnis tal rectitudi nis raōis ab aliqua arte, q.^{o} ad illas pinet applicare raēs ad opus. m. pr. Nas sicut effectus artis factiue é aplicare fras mat.^{a} artificiosa, ita Speculatiue et actiue artis qua agit diarthus instis dirigendis, é applicare rectitudines illas alicui actui dirigibili, q. illi uenit arti talis applicatio, sd hæc é Diata., q. Diata é ars et ha

Vtpura de Ara T.^{a} de Mar. alia arte

betur

Quæstio 1.a Proœmialium.

brius practicus.

3.a pars obst. ex fundamentis pt, & p.r ga modus arguendi primus actus é ofiderado rei facibilis, & secundus operabilis ec. mat.s Ferdus odructio operis, vt docet D. Tho. & 6.to Ethic. lect.e 3.a q m loga quastionis é ars prius é ofiderado speculativa, quas executio in tali mat.a & ogr. pus Dialet. ofpeculativa quas practica.

D. Tho. 6.to Ethic. lect.e 3.a

Ofr mat.r ga pus cognoscit loga Nat.s pcedendo demonstrando de illo varias ppietates, & deinde applicando illas regulas alijs scibilibus q.d. é speculativa, & secundarius practica.

Sd.o 2.o ga segr ex hoc loga non é ars neq. practicam quod é o.a dicta, pt sequela, ga p non media cognoscere speculativa docet applicare regulas rectitudinis ad cognoscendum & oppositum q.d. in regrdr, q sit practica. ans pt. ga sequi certe scit & demonstrativo mo. nat.s directionis opus vtis, si ex alia p.te cætera non desint pot recte operare talis operationis. q. cognoscere speculativa sine vtae practicæ sufficit ad operandum quancunq. directas operationes. a.

Ad hoc arguens aliq respondent, q. vt loga sit practicum habitus sufficit directio bruiusmodi & remota debilitate veniens miscendus tradet regulas de modo, quo fieri debent dicta operationes, & regulari, Vnde talis directio in ordine applicari ipsis operationibus atq. adeo ex tali applicatæ in ordine facta sufficienter instruit intellectum, vt ad opus tales regulas reducat, quæ odructio in particulari facta erit dicenda praxis, & loga practica saltim secundario.

Sd.o 2.o ga habitus practicus debet includere vtrasq. partes practicæ, sed ad hanc non sufficit remota directio, sed de proximis proximus directiones in particulari regrdr, ga sequitur ex 4.to Mathematicæ agens de triangulo q operabile é. est sua practica, & p.r adtus practici habitus requirit

her

tur, q ſit primus principiuz inqualibet matia applicandi regulas, & ꝓas illius artis, Vnde cuz loga ſit habitus practicus ñ ſufficit remote ee directiuas, ſd inſup requiritur applicatio ꝓdicte in eoi alicui particulari.

Quare aliter reſpondetur, q exco q ê ſpeculatiua ê virtuale principiuz practice directiui, qda practico mõ dirigit ad ſpus, & directiones alicuius ſyllogiſmi, cuius rõ ê, qa ſyllogiſmus ê operatio intellectus directa ex arbitrio ſe facta, ꝓ quaz inqualibet ſcia ſpeculatiua mõ cognoſcit q cunq; ſyllogiſmi, & idco rõ ſpeculatiua ê principiuz directiuz oparationis intellectus, qz ſpeculatiua ſcia ſua obia cognoſcunt, qa vt arg. ꝓcedendo a ſc. 1.a dixi: ſi loga ñ eſſet ſua alia ſcia ee ñ poſſet, q. ad ſpeculandas natas rez, & alias ſcias ꝓpr intellectus ſcientifica, & ſpeculatiua cognitio diceta, & conſequenter principiuz virtuale dirigendi cognitiones ſpeculatiuas aliarum ſciaz ê rõ aliqua ſpeculatiua, ſcz loga i. eſſe reg ſita inquo excellentiſſimus me D. Tha mentes attingere colligatur ex 2.a 2.ae & 1.a 2.ae nas in 1.o arti. q eſt inſpeculabilibz ê aliqd ꝓpriuz operi, & in 2.o dicit qa ſpeculatiua ſpeculatiua quadaz facit puta ſyllogiſmus &c. ideo inuenitur qdaz ſpeculatiua ars vbi dicit, q qa ſpeculatiua rõ & demonſtratiua ſpeculatiuo mõ dirigit, idco dicitur ars, & qa rõ artis ñ conuenit illi primario & eſſe idco vocatur ars ꝓ quandaz ſimilitudines ad artes factiuas.

C.d ſit ſtm loga.

D. Tho. 2.a 2.ae & 1.a 2.ae

Vnde ſequitur q ſcire cognitiones ſpeculatiuas regit in loga directione practica rudimus intellectus, quo ſtas & arti ſpeculatiuas rõis applicat alicui particulari demonſtratiue ſyllogiſmo.

Sd arguies tale rudimus ñ regit vt obtemperet ſyllogiſ

mus. q. sup. sluus é, pt. ans. 1º qa Ut supra dicu art. 1º
2. 3º n regr reflexio fratis Ut toga struat aliquis
arkitectus aches. q. nec regr declarans illud directuus
in particulari. 2º qa tã hoc declarans regrat ad ac
tus alias scias n declarans ad illos quos construit Deata
cẽ. sp. dbr, alias daret passus in infinitus. sgr in vsa
demonstrat cẽ. sp. dbr n regr dãt declarans practicus. Fl 4
pt sequela: qa declarans practicus Vtentis debet seq ex specu
latiua cognte docentis, q. si ad illas specula nes structuras
regr directo toga Vtentis, ch. ad illas directes alia specula
regr, & sic dbr in infinitus.

Respondetr. negando ans & ad pmas pbationes nstr
q toga duplr occurrit ad structuras sylogismi uno mõ directiue
.i. p declarans practicus: alio mõ efficiendo simul cus alias scias
sicut aches, qua rad vocatr instrumentus artis scias, qa s. cau
sa Vniuersalis vocatr instrumẽ. Vniuersalis natã occurrentia
cus actibus creaturis ad sicut effectus: ita toga ductr Vniuersa le
instrumentus faciendi, qa simul cus actibus rectis occurrit, n solus
dirigendo, sd ch. structuro operanes directas. Vnde qualiter toga
structuit sylogismus, sque applicat res Ut recipiant fras arkitectas
ras) n dessumit illas p se, neq; media reflexiua specula. qua
illus esideret, sd immediate ipsedet dans aches circa sone cognte
reflexa docentis, qua ibi negatr, n tn sne declarante practico
Vtentis sq applicat secundas intentiones illi speculari mat. &
rdo c, qa ex hoc n segr q illi aches, Ut electi sint dbr toga do
centis.

Ad 2m pbationes respondetr. q alig sunt aches a toga docen
te elicitis adquos n regr dictu rectio Vtentis, qa sunt pma q.
das documenta & precepius ois directionis Ut dici dbr, & dice
dimullo & alba huius mi. t. quamuis ad diri gendus aches Vti
netes regrat prudentia n. m. ad aches cẽ. 1. principia stis.
bonus & psequendus, & malus fugiendus Vnde n segr qa

Dupliciter occurrit toga ad structiones sylogismi, directiue, & effectiue.

seq

seu in infinitas,

Sed arques: q. codem mo. s. habitus Theologica obtinendi simul practicus & speculativus, ita in loga & ojeg hoc n. é peculiare sed infinita, q é o. dicta s.

Ad hoc respondet Rubio ad modum pardales inter togas & Theologias, immo aliqui dicunt q s. habitus fidei & lumen gloriæ ss. simul practici & speculativi eminenti quodam mo. ita simul togæ,

Sed mihi hoc nó satisfacit qa in illis datur eminentia ppr excellentias sibi, sed alia rõa sunt multo pstantiores Dialta & ideo n é similitudo adducta inter Theologias Lumen Gloriæ cum Dialta, qa hæc n. ideo dicitur eminenter obtinere rãm practici qa rão speculativa eius excedat in pfectione alias rães, & ppria sit virtutis, & eminenter practica, sed qa é instrumentum universale sciendi s. Sol dicitur & virtutes obtinere imes res naturales, qa é instrumentum occurrens ad earum productiones. n. qa excedat illas in pfectione, nam si quæretur q est pfectior quas hó. &c. diuentia adquos q ductus occurrit, q

Or. respondetur ad arg.m dupla posse dici unus & idem habitus practicus & speculativus. 1.mo qa quia sunt duæ rães formales diversæ, realiter m. ss. ideæ eo modo quo dicitur de speciebus qualitatis, sic decalore q una & eadem entitas in diversis speciebus ponitur, sed qa hæc difficultas examinanda é ibidem, relinquenda é studio nulla hanc doctrinam. Alio mo. ita ut sequatur sit habitus speculativus & scia includat m. in se rãm practici, qua unus cuius sit sua de re operabili in omnibus suis habet adunctas virtutes ut cuius illis occurrat & hoc mo loga. é practica, qa concurrit cum suis ad structiones operationes rationis, n ppr summas eminentias qua p se moveat calorem suis speculativus &

Duns.

M.o fr. Fran.co

Questio. 1. Proœmialium.

Diuina Theologia, l. scia vestra sit ga é instrumentus vniuersale et edoc n emunerator. 1. ppr excessus in pfidno. o currit ad alias scias sic vt ad materiã includat raçs practica.

Ad arg. quantus ad 1m pm. n é cur respondeamus sigdes, g bant nostram 2.as pes 2.e q.s. et ad 2as pm ultius sina p respondeñ raçs practica inclusas in Diata n ee difras adequate ppe sitas speculatiuo sd in adequate eo mo quo dixi in 2.o notabili ante 1.as q.s

FINIS ~~VNIVSALIV~~

Proœmialium

f. 4.

C. 4. C. 4. Vniuersalium. Mino 38

Q. IJ. DE NATU RA, ET ESSENTIA VNIVERSALIUM.

Inter dū scias † ~~ciuis~~ magistr (et ideo tanta nomen obtinuit) † ea aqua ouis) † e Dialectica
ideo ad illas spectat, ea qua in rerū cognitione vtilissima sunt discutere
et qui Aristotelis Dialectā doctrinas instituens de vniuersalibus speci
ales tractatus in tradiderit merito dameus. Vtilius doctrinas ordinis tra
das agredienti. illius prosituunt ab illo q. exordium sumunt eo q
valde vtile in ingressu scientiarum, et propter Porphirius illum
instituit Isagoge. seu introductiones ad predicamenta Aris. appellat, go
predicamenta nihil aliud sit. quas series, et coordinatio predicatorum sup
et inferiorum, qua per ad tales coordinatas primo rerū cognitio vniuer
salium, et qua in predicamentis in solius de quibus, et speciebus sit disputatio fer
mo fit, ideo predictus tractatus merito in quinq. diuiditur partes vniuersa
lia, scz. Genus, Species, Differentias, Proprium, et Accidens. in hac
in. q. in de vniuersali in coi erit disput., de eius in. speciebus, in seq
ibus quattuor sumus disputaturi.

Circa ea hic, quae considerantur cum magis eundi in intellectu duo sunt
i. ce q sient eo q cognoscuntur q e 2a intentio seu ens rationis, et dicun
de propria intentiones vltro inuicem esse secluso mo. eundi in intellectu, ideo
de nat. 2e intentionis quaerimus a 1e. distingr disputabimus, go pri
mum de hac q. ce. nat. vniuersalis in eo existit an sit ap.
re an in intellectu propter. 2. sciendum e qd sit 1. et 2a. intentio, et
in quo distingu quantur, vt postea facilius in quo nat. vniuersalis con
stitat dignoscamus.

M.° fr. Fran.co

Questio. 4. Vniuersalium.

Articulus 1.us quid sit. 1.m et 2.am intentio, et quotuplex dicitur.

M.4

N.4

Natura Dialte sucubacte, cuius eius doctrinas in uulgare recipimus, premissis duobus, huius scientie tractatibus scilicet quas ad Dialtas doctrinas, et disciplinas deuenimus: qa bt ostendat Phus. 1.° ethi. rem de doctrina seu disciplina sit ex p.cognitis cognitione perfecta quae ex. cognitis 3.bus, principiis causis vnde Dialta disciplina dependendo, ee. quidditas et entia rei q.d eius sbz; sbz v.° Dialte 2.m intentio aduenta primis intentionibus, q. uere disciplina perfecta nol.a 1.m et 2.m intentionis vt ex eis p existenti nol.a applicat disciplina sit.

Nota .1.°
Int.° dupl.r sumit.r 1.° p actu uoluntatis. 2.° p actu intlls. q actus uolte diuidit in 1.m et 2.m intentionem.

Pro habiti doctrina nota 1.° q intentio dupl.r sumitur: 1.° pactu uoluntatis, et simplici uolitione et amore finis, quem intendit uoluntas, et sper quem alia eligit media, quomo. agere dicimus de specialt Pho. morali: alio mo. accipitur intentio p actu intellus p quem intendit ad res cognoscendas, et ē idem q attentio qualitercunq cognoscendo res attendit ad ea q cognoscit, et hac intentio diuidit in primam et 2.m exrae dicit quecunq res exco q cognoscitur ē intentio nata in intellu, et species rerum quas intellus habet de eadem intentionales, qa ppterea intellus, vt intendat seu attendat p cognitione rei.

Nota .2.°
Res cognita specialr ē het modum, q ex se n habet. q.d ē duplex. 1.m ē denominatio extrinseca vt ei cognitum. 2.m ē ee genus et spē. etc.

2.° nota q res exco q intelligitur specialr multa het dicendi, quae ex se n het. nam 1.° ap.t rei dicitur ee realt, ita mentitur dicitur ee intelligibiliter; q ee in ipsis rebus intellis duplex ē. Primus de nominatio quidam resultans exco q cognoscendi, aqua dicuntur ee cognitas et intellas, nam 1.° alius exco q videtur, dicitur visus ita sbz cognitus, dicitur cognitus, aliud ē specialr q dat eam de mey in intellu, vt ē genus, ē species etc. et Vniuersalr rao ē, qa exco q cognoscitur res post has duas denominatas here igr aliq.a fra quia sit in illa, sd illa fra ē alia, ei q.d nouum ee recipit exco q cognoscitur. Sd qa hac denominatio duplex ē ideo dicitur duplex ee.

His ppositis qa pfecta et quidditatiua cognitio rei ē ipsa q dicitur

gr

quidr a ab alia, ꝓrie vt ꝓfide cognoscamus qd sit 1ᵘˢ & 2ᵘˢ intentio mentio nequo dehmquanta inter se. in hac re.

Perfecta cognitio rei é ꝑ quam dehmgr. ab alia. 3.

Prima sna assert q 1ᵘˢ intentio é res cognoscibilis ꝑ intellectu 2ᵘˢ v°. intentio é cognitio qua cognoscit. Huius fundamentum sumi pot 1°. ex ꝓpria rōe 1ᵘˢ & 2ᵘˢ intentionis, qa cuius 1ᵘˢ intentio sit ger cognoscibilis sm ee q̃ het ex se extra intellectu, & 2ᵘˢ sit res sm ee q̃ het in intellectu sequitr manifeste, q res ꝑ suam exhibitam ꝓpria intentia, ee in. in intellectu sit 2ᵘˢ intentio: sd hoc ee indelegibile qut in intellectu nichil aliud é q̃ cognitio ipsius Petri, q̃ Petrus erit 1ᵘˢ intentio, & eius cognitio 2ᵘˢ.

Prima sna.

Prima intᵒ é res cognoscibilis ꝑ intellectu. 2ª v°. é cognitio qua cognoscit.

Solutio huius argti inuenies fol. 46. p. 1°.

2°. ꝓr. qa s. Cabar. bq. het ee in sua imagine, ita res in capta & intellecta representatur in ee intelligibili ꝑ cognitionem. q̃ ee q̃ het res in intellectu é ipse sceptus & cognitio, sd vt sic é 2ᵘˢ intentio q̃ sceptus eius seu cognitio erit 2ª intentio.

2ª sna. asserit tas 1ᵘˢ q 2ᵘˢ intentiones ee achus intellectus, deforunt in. ex eo q 1ᵘˢ é post res sm ee q̃ het extra intellectu. 2ª v°. é cognitio eius dem sm ee q in intellectu het sic ee genus, species, predicatus, subiectum & alia huiusmodi: hoc aut ee é qd reale & extrinseca denominatio. Cuius sna quantus ad 1ᵘˢ p. tes qua assignat differentiam inter 1ᵘˢ & 2ᵘˢ intentiones ꝓbabiliter potest concedi.

Secunda Sna.

Tas 1ᵘˢ q 2ª intentio é achus intellectus.

Soluitur huius

Quia res ex eo q cognoscitur ab intellectu nichil aliud ee accipit q̃ ee cognitus. sd ee cognitus é denominatio realis extrinseca q̃ illud ee accipit ab intellectu. q̃ qd reale. maior pt, qa ee generis speciei &c. n é aliud quam sceptus terminatus ad res, vt patras in multis, sd sceptus immutatus ita terminatus ad res nichil aliud ꝑt ponere nisi ee cognitus q̃ minor. pr. qa sicut se hat visio ad parietem q̃ respicit ita se het cognitio intellectus ad res cognitas, sd ꝑ hoc q̃ paries videatur dicit relationem realem intellectus ad parietem visum. q̃ ꝑ hoc q̃ cognoscatur dicit aliquid reale obiectum cognitum.

Soluitur huius ut ibidem

Dicus talis denominatio extrinseca nichil ē, qualemcumque

Quæstio. 4. Vniuersalium.

P. 4.

O. 4.

Fra in subto dupliciter potest cẽ uno mõdo extrinsece, & alio modo intrinsece.

Vñ a nobis cõpluribus p 2as intentiones seu cognitas cẽ ens rationis frater.

S.d 2.o ga extrinseca denominatio fratris nullo intellectu fungentis cẽ realis communicatio fratri ad subtum extrinsecum, q. sine intellectu considerate cẽ frater realis. ans sic explicatur supponendo q denominatio in subto nihil aliud cẽ q ipsa inillo & pariebus cẽ aliquis frater, cẽ aliquidnes in cẽ pariebus: dupliciter autem potest fratri in subto cẽ, uno mõdo intrinsece & aliquido, alio mõ extrinsece, inquantus homini potest natum illo subto intrinsecus denominatum in illud, qa respicit illud, quo posito sit pr. cor denominatio fratris cẽ ipsa fra, sd parietes nullo intellectu considerante denominantur visus a reali visu cẽ & sic cognitus a cognito reali, q. ista denominatio sit realis.

Confirmatur efficaciter, qa si intellectus considerat cẽ cognitus l. visus p modum fra intrinseca in subto rõne qui sic considerato sit fra intrinseca, cẽ in extrinseca denominatio & ostendit, ut tales rõnes q sint extrinseca subta. sd hoc nemo ait rõnis.

Species displicens ab intellectu res cognitas accipere denominationes ut dixerunt 2.i nodabili, & patet quamuis 1.a denominatio realis sit in, in. 2.a qa 1.a in cẽ ipse cognitus, & intentus ab intellectu 2.a. v.g. stat. cẽ quia species &c. ipse 1.o cognoscuntur et ideo sit entia rationis fratris.

S.d 2.o qa illud cẽ quid, & species nihil aliud cẽ quam medium q intellectus tendit ad res. q cẽ extrinseca denominatio s.t 1.a & sic hac sua sic explicata citatur Durantus in 1.i dist.e 19 q.s. ar. 6.a ut refert Suarez disp.e 54, sect.e 2.a nu. 6.o

Sota D. Tho. Pluribus in locis 1.o citatis in corpore 3.a fol. 6.o et pa. 2.a et nunc 4. Meth. & opuscu. de nat.a generis.

Ita tamen D. Tho. locus sæpe numero citatus q. 5.o ar. 3.i dicendi est cæpue. 4. Met. & opusc. de nat.a generis ubi sic ait ens aut. rationis esse dicitur de illis intentionibus quas ratio adinuenit in rebus s.t cẽ intentio generis & speciei. & alia huiusmodi. q. in ss in rebus sed. assequuntur modum intelligendi: & in, ens rationis cẽ illud q fit ex in intellectu. & in cẽ ex trinseca denominatio realis. q. 2.a intentio in cẽ extrinseca denominatio & realis, sed q. rationis.

P. 4.

Ad cui declaraç huius no dandus i. q intell nobis ex sua secunda tale, pot ea, qua ñ dr, acc̃ sent scipere, & Vt sic cognita hẽt ee ex fiche intell quomo. scipit res ales & p nales, q.ª ass. rai ñ ss., sub rae entis, cuius rao ẽ qa intell. oder. hẽt pbo ens, nihil in scire pot nisi sm quod é actu, Vt dicit 9.º Met. q. oppositus entis incognoscibile é nisi sub rae entis apponatur intellus ꝛ qa pot visiba hẽt pbo colo ratus nihil pot scipere nisi appareat sub rae coloris, als qua hõ q.ª vr. colorata ñ ss. sub apparenti rõa & rae colo ris cognoscibi, sic intell ens q.ª ñ sunt sub apparenti rae en tis cognoscere pot fingendo mille entitates, quas nisi ñ hẽt.

Ens scipitur p mius entis q.ª ens ut habitus in ee obi in clu dit in se illud é sub cuius rae scipitur, p intrinseca, q̃ no mina hant nes: sue extrinseca.

2º nota. q ñ ens cognitus p mius entis, quatenus rõa dr. habitus in ee obi includit in se illud ee, sub cuius rae scipi dr, ñ solus p extrinseca denominaes, sd p intrinseca, rae ce ius dicit ee aliquid in intellu, qa ꝛ ens reale dicit aliq ens, qa reale, & secluso intellu venit illi suus ee, ita ens rae, qa Vt cognitus é intrinsece, habitus p suus ee, ideo in ee obiuo illud ee é de eentia eius, quatenus é cognoscibile ab intellu. Vnde ñ solus in his, q.ª ñ ss., sd ch in entibus realibus exco q cognoscunt pot intell aliqua concipere, q.ª illi ñ occu rrunt ex se, sd exco q cognoscunt, et talia dicunt esse tales res in intellu.

Intell cognoscens res dupliciter cognoscere. Vno modo cognoscens ea quae rebus occurrunt et hoc é 1. int.º alio modo considerando illas quae occurrit illi ee ghi & esse. &c. q é 2ª int.

3º nota, p intell intendens cognoscere res dupliciter pot illas considerare, q.ª as in intell cognoscit q.ª rebus occurrunt quamvis ab esse ñ considerentur & tales cognitio dicit ꝛ intentio, qa in. posita intell ex tali cogne quas pp̃ tales rebus attri buit ideo cognitio illas petit subsistere in his pp̃ talibus & dicit 2ª intentio vg. Vt cognitio alicui ee de quadrate hõis duo sideranda & ipsius alicui q é de eentia hõis, & relatiue se habet ad ipsum hõem. Unde cognitio qua cognoscitur aliq é prima intentio, cognitio v. qua intell reflectitur s. se considerans illas re

Quæstio. ij. Vniuersalium.

Rão 1ª & 2ª intentionis nis dupl. sumit. & g. mlles & exp. rez cognit. vnus.

relationes erit 2ª intentio: sed ga significatiua rão sumę & 2ª intentionis, imparit rebus nãturę scęptę intę. idco rão 1ª & 2ª intentionis dupl. sumitur. 1º exp. intę. 2º mo. exp. rez cognita. 1º mo. dicunt 1ª & 2ª intentio actus intę. qa cognoscunt res, & ipsa res dt obia cognita, & illos dicunt obtinere 1ª & 2ª intentio atq; adeo extraq; rae fit integra rão trs 1ª & 2ª intentionis.

Sceptus dicunt intentiones vt, quo, mlt. autem vt sit obia intę. dicunt intentiones vt, quod,

Vnde colligit, q sceptus dicunt intentiones vt, quo, in qb trs res hent raem 1ª. l. 2ª intentionis, vt sc. obia cogn.; quæ dicunt intentiones vt, quod, in qq duo possumus considerare 1m ó, fralitas illa à qua res hent denominari 1ª. l. 2ª intentio. 2m é fundamenths hanc fralitatem. 1ª fralitas dicit 2ª mtº in obliquo, & res ipsa, q conotat & denominat dicit 2ª mtº fundamentalis sh genus. l. spes. qualemus capitula 1ª fralitatis.

1ª. Dlo

His suppositis 1ª. Dlo é, 1ª & 2ª intº nõ distinguunt ga 1ª intº sit res intellecta. 2ª Vo sceptus & cognitio eius, hanc hent opinionem cum D. Tha. Toci s. citati, Caietanus c. de genere Mag. Sanctus. Sdo. & alij.

Probatur 1º. ga 2ª intentio é hypotaxis rebus ouentibus extra q. cognoscunt. sed sceptus nõ ss. hypotaxis rez cognitarũ, sd alia q. ex cognitis sequunt. q. sceptus nõ ss. 2ª intentiones, pt mina ga istæ denominandi à quibus res 2ª intentionales segnantur, & quantur ex ei cognito, vt ei genus spes &c. igr. nõ ss ipsa cognitio ex qua sequuntur.

Confirmatur 1º. ga sequeretur q. ei genus & spes &c. cet 1º intº. q. é falsum, pt sequela, ga res non esset intellectum unquantus realitatis q. eas ss, sd ch. sm q. vniuersalitas sub & predicata denominantur. sd res intellecta, sm 1ª. suas dicit 1ª. intº & nõ 2ª. g. ei genus & spes ss 1ª. intentiones.

Confirmatur. 2º. ga ex oppo sua ista trs genus é trs

2ª.

2ª intentionis, sd eorꝫ signata n̄ ſſ ocptus rerꝫ, sd res ipsa vt subijcuntr ppetatibus rat̄s, q̄ 2ª int.º n̄ ſſ ocptus, sd rei ipsæ qut̄ sunt tales ppetates.

R4. 2º ꝓ. qa agere de secundis intentionibus ꝑtinet ad dialecticum, sd actus intellꝰ sm q̄ é sorꝫ libido quedam intellectualis & realis n̄ spectat ad Dialecticum sd ad Phūm. q̄ agit de operationibus aīæ, q̄ ocptus rerꝫ, eh inquantus ē ipsa res in eé intelligibili & representativo n̄. ſſ. 2ª intentio rei neq; res ipsa cognita prima

2ª 2º. ocptus qq cognoscuntr res sine & sm eá q̄ sunt in intellu, sine ap̄e rei n̄ ſſ fratr. 1ª & 2ª intentio, eh vt terminati ad illas ex ꝑte ipsarꝫ rerꝫ. & sine, ſſ. m. fratr. 1. & 2ª int. ex ꝑte intellꝰ.

Hæc 2º quantuz ad id q̄ affirmat ſſ q̄ ocptus ſſ. fratr. 1ª & 2ª int. sic ꝓ. qa ocptus é fratr rep̄sentat̄ intelligibilis rei. q̄. ocptus rerꝫ qut̄ ſſ in se ipsis dicunt 1ª int. ex ꝑte intellꝰ & ocptus rerꝫ sm. id q̄ sunt in intellu erunt 2ª intentionis ex ꝑte intellꝰ. ꝓt 2ª. qa rão ꝑte & 2ª intentionis n̄ occurrit rebus ipsis sm q̄ abintellu accurrit, q̄. id ꝑ q̄ fratr rei ſſ in intellu erit fratr. 1ª & 2ª. int.ª ex ꝑte intellꝰ. amꝫ ꝓmus sic ꝓ. qa res hēt eé in intellu ꝑ q̄ sit vnus cum ipso intellu. sd id ꝑ q̄ fratr obꝫ é in intellu vnus cum ipso ſſ. ocptus & actus intellꝰ q̄. fratr. ocptus ſſ ipsius eé obi intelligibilis in eé rep̄sentatiuo.

2ª pars ꝓ. & de 1ª int.ª é manifesta, qa mentalis conceptus, q̄ dicebr 1ª int.ª mentalis, & correspondent ex ꝑte rei cognitæ ipsa entitas dans obꝫ cognitus, q̄. 1ª int.ª obiua n̄ é fratr. ipse conceptus vt terminatus ad obꝫ, sd ipsa rei entitas.

2ª 2º.

Nota q̄ int.ª é duplex alia fratris, & alia obiua, fratris é ipse actus. obiua é ipsum obꝫ sīlis res ipsa inquantū refertur talis actus.

M.o fr. Fran.

Questio y.a Vniuersalis

Et de 2.a int.o se ostendit qa p illud frater allegd dicit ee tale p q hoc ee, sd 2.a int.o obtua n hoc frater ee p scptm, ch. vt terminatur ad res n. n. ho. dicit species & actal genus qa scptm respicit hec. hoc s. illa modo, sd qa ho het inse (qualcumq ee obz) frales alios, & spetas de manandz ex ee cognito, & sequ. ee allegd intrinsecum inre exco q cognoscit, sd intellz terminari & respicere obz n ee allegd ex p.te obz. sd ex p.te actus, & cognitionis, q.d 2.a int.o n sellit in ea extrinseca denominac sumpta p ipso actu respiciente obz.

Sz qa alias n distinguerent duabe 1.a & 2.a int.o qa si 2.a int.o ee extrinseca denominac q. supponit obz p cognoscit & denominatr cognitus, & p sequens idem erit obz 1.e & 2.e ondentionis orientalis.

2.o ptr qa realis cognitio qua cognoscit nat.o vt in multis una est vniuersalis, ptinet ad entitatez absolutam & ad genus qualitatis, etz sit q terminatr ad suum obz q. vdo 2.a intentionis ptr. n pot ee actus intellz qualitas extrinseca respicit nat.as. 2.o pt. qa 2.a int.o ee relab. & surgens ex abstract.e nat.e vniuersalis a suis inferioribus, actus vr. intellz ee absolutus & realis. Vnde sequit qd 2.a int.o genris & spei. fundatr in nat.a vt abstracta & cognita ab intellu.

S.d 2.o qa sequr q dalis 2.a int.o sit extrinseca denominando, & sequr realis. Ad q.d 2.o dr. q. & ans. pt sequela, qa 2.a int.o sequr ex eo q aliquatenus cognoscit, sd ch. extrinseca denominac sequitr ex cognitione obz. cuius cognitio nat.as hoc abstractas ex dalis cognita sequr ee cognitam q ee 2.a int.o dalis extrinseca denominac.

Ad hoc arg.m solent Thomistae respondere, q. ee cog

nitus

S. 4

I.a 4.

Art. 3º qd sit 1ª et 2ª intentio

nibus dictr ens rais resultans ex cognic n' mee fratr 2as intentiones, sc. fundamentum eius, qa ex ee cognitum resultant pp etates 8tg 2as intentiones bt s. dixerunt atq adeo fundamentum 2ae intentionis é illud ee cog nitus. 42 Esse cognitus é fundamentum 2ae intentionis

Sd hanc sententiam ias impugnata fuit ab auctoribus 2ae sntiae. et displicat Franco Suarez Tom. 2º Metth. disp. 54. sect. 2º nu. 10. ubi q impugnatr 1º qa ens rais n' het alicubi ee nisi forte in intellu, 8tg ache abr cognoscti, sd ee cognitum in rebus dabr nullo intellu deorante illud n.n. cuius cognitio Petrus. L, natus absque eius ydeo é cognitus, qº ista denominatio n' sit gnis rais. Insuper qa sequeretr qº Deus faceret entia rais, qº repugnat eius sciencia. qº pt. qa Deus cognoscit res tr creaturas, qº illa é secundr cognitum, sd ee cognitum é ens rais, qº Deus facit entia rais qº é falsum. Vt infra patebit.

2º pr. qa 8tg actus voluntatis fierent ens rais, qm ex8g alias pbas abintellu destructis qº absurdum é ex8m qa 8tg actus intellus resultat ee cognitum sic 8g actus voluntabili é dilectus ex8g actus potentiae visus ee visum quia mmo 8g actus potentiae resultant extrinseca denominatio, vt ee dextrum, l, ee sensitivum, ex sensibili cognito brutorum resultat res ee cognita abilis, qº si denominatio extrinseca procurans abintellu é ens rais segr qº etiã ab aliis potentiis abintellu destructis n' solum homis, nec etiã Dei, qm etiã brutorum fiãt entia rais, qº é falsum. 7 sequeretr qº

Secundum q impugnat dictã solutionem é q denominatio extrinseca destinata a 2º int. qº sit impugnatr 2º qº ee cognitum resultans ex cognic segr modus cognoscendi

N.º fr. Fran.

Questio y. Vniuersalis

Sd mus cognoscendi q quis intellt cognoscit nat.am Vniuersales V. g. q parat.ua ad sua inferiora é cuius ordine ad illa resultant &c in ipsa nat.a Vniuersali ex illa cognita, q.d éé cognitus i dem erit q illa relatio qua é 2.a int.o pt 2q.ae qa aliud éé cognitus n é m cor. cognitus éé sd cognitus éé q parat.us éé idem frati é aliud éé cognitus comparatiua q relatio q para tionis passiue qua é 2.a int.o Vniuersalis.

Ft dsiderare.

Qd sit denominatio extrinseca ex propa sua.

Pro intelg.ae 1.as difficultatis notandus 1.o q intrins. extrinsece denominantibus duos possumus effectus frales, i. e. ex.p scibiles inquos sunt tales frae m trinseca s. visio intuitiua et obiectum intellectus; alio mo. ex.p. rerum quas respiciunt et extrinseca denominant. q effectus dupti bt sfiderari uno mo. sm entitates ipsius frae et respectus citra ad obia, alio mo sm exercitium frae. et actuales denominationes exercitas, nas sc. has frae sfiderandi in abstracto quomo. ni tribuunt actuales denominationes subto sd applicationato respectu ad; et m sup intelligendi, Vt actus denominantes modo recto subto, ut asserit frae extrinseca sfiderandi sm entitates suas et ordines ad obia et sm exercitium ipsius, q sistit in actuali et exercita denominatione. Qua denominatione qualis sit erit frae tribuens éé illi subto o mungendo se illi suas entitates.

V.4

Causa extrinseca causant effectus distinctos a se ipsis Causa v.m intrinseca. causant dando se ipsas.

Qe nota hanc éé differentiam inter causas extrinsecas et intrinsecas, q causa extrinseca ex stituunt effectus q entitates distinctas ab ipsis causis, causa v.m intrinseca causant dando se ipsas: Vnde éé frater q pater qua dicit causa intrinseca n é aliud q ipsa fra. Vt éé albedo frater ni é aliud q albedo Vt actu denominans se et exercens suum éé imparticipabile et nro é qa sit aliquis frater é aliud a fra. Vt actus fraé et sq albedinis frater het alia q fras p q distinguit. a fra albedinis q dicitur, é igit albedo frater sumptus ipsis fra Vt fra é actuales ipsius subti.

X.4

Ex qq mpsenth dicendum é q fra extrinseca denomi-

nan

nantes dupliciter accipiuntur, uno modo sm q. sunt aptæ rei sine ffideratæ intellectu. Vt si ffideret Visionem sm q. placet ordinatæ ad parietem, & intellectum Vt ordinata ad rem intellectam: alio mo. dm. id q. sunt in intellectu quationes intellectu ffideratæ parietem ee Visus cognoscet in illo aliquis frater ee aqua fratr dicet Visus: si 1.° mo ffideretur istæ denominatæ n de eundem fratrem denominare tales ffes. q. sic ppr.

Dupliciter potest ffiderari denominationes extrinsecæ.

Quia ee frater aliquid malequare debet ee ppter triplicem rationem, ratio enim horum, quare Vt dicatur unus cum illo sit Visio & intellectus aptæ rei neq; ffs. unus cuius re intellecta & Visa, nec eundem cum illis q. res ipsa n dicetur frater, nec denominantur ex illa ffa. maior ee euidens Vt docet Arist. 10 Methe. qa unus & multa opponuntur. sed unus é passio entis ffs. n potest aliquid ee aliud q. n é unus cuius illud. mi. pt qa Visio fratris & intellectio n recipiuntur in obiectis qa n ffs. passiones transeuntes in hoc. n. dest manifr. actio transiens ab immanente, qa immanens nihil ponit in re ee q. agit, sed ee subiecto het debito sequestratum ab illo transeunte V. actio recepta in re in qua agit ffs. Visio & intellectio nihil ponunt in suis obiectis. ffs. obiectum n dicetur frater reatu. Visus, neq; cognitus: sume pt ofs. 1.ª qa ido Deus quamuis dicatur reatu Dnī. n dicetur frater ordinatus qa n het inse relatos realem, Vt intrinsecam Vt ostendit D. Thas 2.ª 2.ª quæstione c. 10, et 7. de ffoa ar. 10. & alibi sæpe.

Dest.° inter actiones transeuntes & immanentes.

Ad hoc arg.m potest responderi exco Im. sbari q. obiectum n dicetur intrinsece & reatu Visus n v. extrinsece adeo Im. sufficit Visionem tendere ad parietem reatu.

Ad 2.ª qa omne ens reale ffs. alicui extrinsecum sit é Vn. intrinsece participans ratem entis veri, q. frater.

M.o fr. Fran.co

Questio 4.ª Vniuersalis.

Sepa
quae

cé visus é intrinsice ens reale, sd illud cé intrinsecus
n obstinet poas visuas, q.ª l.ª é intrinsice in pariete, l.
p se subsistens, s.ª cé albedo é intrinsice in subo. q denominatr, primus n pot cé ga sequeretr q poa visua
éet intrinsice denominata visa, neq; tñ 2.m q apparés m. extrinsice & n p fras in hærentes dicetr visus
neq; 3.m ga repugnat q sit subā. q.ª cé visus fratr n é
ens reale & ideo é dealijs denominationibus, & n sufficit dicere q visio, qua é fra visi é in poa visiua. Quia
aliud é fra sm se aliud v.º secundus ypsius fra, sd vidadi
ctor auctores secundus visi q é qd reale intrinsice, sq hoc
secundus in aliquo debet cé.

Precendus igr é q cé visus & cé cognitus n ss. fratr
secundus reale, & quoad exercitium denominandi nr si
sideretr, vt fra intrinsice subsis, dicuntr m fundamentatr reales, qa fra illa p hoc q determinentur ad ter
p bent fundamentus mttitur ad hoc vt recipiat fra cuius
dine ad poas, & nullo ordine sistit cé fratr cognitus & visus. Vnde primus dispicultatis quoad vnum
arg.m eadem soluto sufficit sm q neq; cé cognitus nec v.
sus & sic de alijs denominationibus ex fratr asp.cu
sa fundamentatr, & in apprehensione mttit modo dict
p hoc ecclesiastes sit formus Aristotelis & D.s Thomas pa
tebit c. de relat.e. Vbi exactius de hac dificultate sum
de fer horues. Aliud videtr in 2.o circa dict dificultatis arg.m dubiū
insinuari tam ex ens rais fieri posse ab mttia dicti no
é abalijs pos tam hoc q bruteus. Sed de hoc alibi specia
lit disputare, & quia p sens attinet sufficiat dicere q
cé delectus & cé dextrus alia q.ª similes denominationes

Jux

Septimo quadernio

Art. 3. qd sit 1.ª & 2.ª int.ª

Mun.

4

sumpta fundamentalr st. entia realia & hoc mo. m.m 3 cedere abillis, fratr v.ª m.m. abintellu, q pot sepere q n'éo ac se ell.

2.ª Difficultas gehit q sit fundamentu 2.ª intentionis prequo sit.

Soluno 2 dubij.

3.ª Sc.º 1.ª int.ª é fundamentu 2.ª intentionis, proximus v.ª n.ª m.m st.rum, & 1.ª int.ª Sd ei cognitus fratr. q é ens rais

3.ª Sc.º

Pro huius Sc.ª intellig.ª nota ex illis q.ª S.ª diximus q.ª precedenti art.º 1.º de mente D. Tho qrelā rais é duplex quidam. n. é relatō qua sequitr mus intellegendo n realem om nalē Sd m.m struc, & p rais qua sequuno guenit ex q.ª dam necessitate intellu sequentis unus ordinatē ad alterū., Vt cum cognosco Deus Vt causans creaturas, sequitr relatio Dei ad creaturas; alia é relatō q.ª ex nat.ª rei, neq sequuntur alleque m.m cuenit rebus Sd attribuitr abintellu ipsis quadenus st intellē & cognitē inter quas é dispō ga 1.ª relatō n attribuitr rei, nas cus sepit intellus Deus relatē ad creaturas n affirmat habendo illa tales here relatas illas. Sd necessº sepit cum illa relatō 2.ª v.º relatō attribuitr rebus quatenus st cognitē & intellē.

Relatio rais é duplex

Vnde colligr in ipsis rebus q possumus duo sideratē & ipsas primas intentiones q.ª é intellas sp.ª rei, & illas intellatas quatenus reduplicative cognitas abintellu, & qui sic st fundamentu primus 2.ª intentionis, nas cus 2.º int.º fundatr in rebus qui cognitis necessarius é q cognoscat intellus in ipsis rebus q.d sit ea cognitas, Vt inde illis attribuat 2.ª intentionem

In rebus duo pnt sideravi

Hoc possito pr. d.º quoad 1.ª partes ga 1.ª int.º st. nat.ª ipsa cognitas sm ea q sunt ap.ª rei, Sd ipsa res Vt sic cognita st. fundamentu 2.ª intentionis. q.º 1.ª int.º i fundamentu 2.ª p.ti mi. ga illa st fundamenta sra rais (q.ª é 2.ª int.ª) q.ª denominantr ap ipsas res. & qa attribuuntr abintellu. Sd res nat.ª (q.ª st 1.ª intentiones) de nominantr gnra & spes. q. st sm

Z 4.

Ms. de Fran.co

Questio. 4ª Vniuersalis.

fundamentus 2ae intis

2a v.s pars sic q ée cognitus sit primum fundamentum. s. id q q res primo fundant 2as intentiones sic ptr.

Quia nisi res sint cognitae abintellu ri possunt affirmi ab eo vt dicantr primo & spes. q. ée cognitus é fundamentus primus 2ae intentionis. ans. pt. qa intis ri pt tribuere rebus quit sb mse ipsis raes omnis & disa nisi pius abstra hantr abintellu a modo éendi inre, neq; sunt ée subs & p dicatus nisi pius distinguantr tanq; duae praedicabiles ingq vt sic dis tinctae fundentr relatis subi & p dicati, & ideo é de aliis 2is intentionibus. q. ista pp'etates postulando tanq; fundamentus rei vt cognitae ab quo cognitionis omnis

3a pars sic. q tale ée cognitus sit omnis rai ri é minus certa quam p cedens. qa cui intis scipit aliqd vt genus apparat ipsius ad sua inferiora qua denus é abstractus & p consequens p intis abilis q. necess. p illam cognitus apparatus cognitus cadr vt é cognitus & abstractus, sd ée abstractus in obo ipsi nihil aliud é q relatus rationis, q. necessarius é ad fundandas 2as intentiones q cognitus cadr res sm. ée cognitus q sit e ens rationis & ista in rem fica. ✠

✠ Ista qa 2ae int.is & tra quae manifeste intellectu abstrahuntur abstractae a rebus ipsis sunt sc. in re. q. regrt disposita in suo fundamento sicut p portionata in suo gne. dnr. qa alia entia rationis sunt denominari res vt sc. mse ipsis. 2a v.s int.is denominat illa sunt sb mittu, q ée intentus q é fundamentus e cui debet ée eius deo genus cui illa sub ens rationis.

Ex his ostenditr ée destructas relatis relatio 2ae intentionis, & ée cognitus, qa relatio 2ae intentionis é ordo unius rei ad aliam, at v. ée cognitus in obo ipso é relatio abintis sicut ée visus ad potas videntes. Unde pt. ad arg.m ppr q hic duae difficultates subortae fuerunt. Respondr negando sequelam, nec ée cognitus ri é 2ae int.is eh. quia ratr cuius in re cognita, sd é fundamentus quo cognito Ratio intis attribuit rebus 2as intentiones, vt pt in exemplis positis s.

Ex qq colligo. i.o q 2ae int.is ri é ens rationis sicutus ppe loquendo, sed abstq. fundamento cognito, & ex cogitato vt gnera, adq; sm gendas multas fundamentis postulat intis

Sd

Art. 5. qd sit 1ª & 2ª int.ª

sd ex sua fecunditate magnadur, & efformat illa: at
v.º 2ª. int.º vniuerfales v.g. hēt fundamentum in natura
ipfa yt abstracta, & cognita abintellu. qa yt sic accepta
postulat ordinem ad inferiora, nam si reatr talis natura eēt
abstracta reatr diceret ordinem ad inferiora, q. accepta q intellg
vt sic abstracta, ex modo eēndi intellu petit cognosci cum dr
li respu. & ideo respūt illi nō é ficties, sd inuentum (vt verbis
D. Thā. vbi. 5.ª vtar.) & attributum rebus yt sic cognitis in quo
valde assimilatr relatiō realis, & iuxta hanc doctrinam iudico
me D. Thā. mentem assequi, vbi infra eodem loco ma.ª 5.ª d.ª
sd ctr. 1.ª p.ª q.ª 13. ar. 1.º distinguentis duas relatiōis spes. ex eo
q alia relatio qua ex nat.ª rei ex postulatr vt relatio patris &
filij. & ideo talis relatio realis ēt. Alia nō q dicit ex ppa natura
sd ex intellu, q.ª é relatio rationis, & ppria mē falor D. Thas ibi
dem q.ª 28. ar. 1.º dicit q in gnre relationis potest inueniri alia
qua sit ratio ipse & sui rei, q nō ni alijs fundamentis in re
nitur, qa in gnre relationis ee ad aliud cognosci ex fundam.to
& tm. q fundamentum d.º inuenitr in his 2.º intentionibus

2.º colligr. q haec 2.ª mt.ª hums fundamentum non ex
nda é obis logae. & adhuc quo talis 2.ª int.º tribuitr rebus
é ch. 2.ª int.ª vt quo qualiumcumq cognoscendo ex vtia cognitas
p primas intentiones redit illas primas recipiūtas 2.ª intentionis
q.ª segr 2.ª cognitae.

3.ª argues. segr q 2.ª mt.ª q.ª é obis logae sd ens reale
consequens é falsum q.ª p.t sequela qa illud é ens reale
q naturaliter segr suum fiet.ª entitu, sd 2.ª mt.ª necessario segr
ad fundamentum q.ª é ea cognitum, q.ª é ens reale, p.t. d q.ª
qa nullo alio modo segr quaelibet relatio realis ad suum
fundamentum q.ª 5. relatio realis é ens reale ita & 2.ª mt.ª

B.S.

C.° y.° Vniuersalis.

Duplex é resultantia alia realis, & alia fictia

Respondet q. duplex é resultantia alia realis, q causalitatibus realibus, alia fictia q.ª in eo sistit, q. in cognitione vnius simul alterius cognoscatur tanq. signati illius quomodo 2.° int.° significat ad significationes relatæ ad sua inferiora q.ª cuius nullius aliud é habet q cognosci ideo dicitur ens rationis & q.ª nascitur ex cognitione ex nat.° fictæ & fundamenti ideo n.° é ens sicuti, & sine fundamento.

S.d.° q.ª ga sequela q. n.° possit ee fictæ tollatur significatum 2.° dicta, q.ª e.ª ens, pt sequella. ga fictæ tribuit entitates suas & distinctas sed tollatur é realis & semitr. entis rationis, & dist.° q. n.° pot 2.° int.° q.ª n.° é realis significatum vnitas & dist.° tacit.

Respondet fictæ specificare vt frā ex rationis de entis rationis n.° é. q det ee reali causalitati, sed sufficit ex rationis fieri terminare relatas sibi tanq fictæ cognitus, q. oriuntur 2.° intentionaliter, & entis rationis.

S.d.° q.ª ga fictæ influit realitatem in actus suos, sed 2.° int.° n.° é realis, q. neg. fictæ pt maior, ga ex fictæ & specialiter cognitione, q. fictæ debet ee reale.

Respondet necessarium n.° ee q fictæ causet cognitiones sui ducatur ducatur fictæ terminatibus & cognitibus, vt pt in cognitione Angeli, qua n.° causatur q species emissas ab obiecto, sed sufficit vt fictæ specificet q sit terminatibus actus ipsius cuius ign. entis rationis possit terminare actus intellectus & cognoscat illius ideo sufficienter dicitur fictæ specificatibus. Quando sufficit vt entis rationis in eo possit specificare ea cognitiones. Specialiter in 2.° int.° de qua logica agit qualenus adiuncta & formaliter intentionibus, quæ quia n.° cognoscuntur a logica nisi cognitis ipsis rebus qq adiungit, & ipsa res habent sufficienter virtutes vt mobeant intellectus ad species cognitiones. Species 2.° int.° in

C. 5.

xre

Art. 5. qd sit 1.a & 2.a int.o

4

Dcrebo sufficienter post cognoscendi rae illarum rerum, & quantum ad sperandum sm se n̄ possint cognosci a nobis, nisi ad modum rei materialis, quadoniam m. sub tali rae ab intellu pnt cognosci dicuntur tria specificative scilicet naturalium, Sz metha. & Philosop. qm ets & fidei Diuinae, at q. ppria

Ad arg.m 1.m sn̄a respondetur. & ad pmum respondet. q. dupl. aliqd pt aliud. Uno mo. in repsentando alterum m essendo, Unde s. imago Cesaris, é ee ipsius q repsenta tiua n̄ actus in se ipso, ita actus intellus (Scuera é imago & similitudo dei diquo modo n̄ despecto) dicit ee dei in intellu repsentatiuo mo. Unde dcndo maiorem, & distinguendo minorem, é ipsa cognita in repsentando dcndo, in essendo nego. esse in rei é id pq tiua cognoscitur, & ita 2.a int.o tiua n̄ é nisi res recepta, ut é in intellu, & eodem mo. respondetur ad 2.m ad mssm amli. distingo species. Ut s. & similr nego q. illud sit 2.a int.o tiua. deinde agit marg.o

Hae arg.a 8s. fol. 39. pag.a 1.

Ad arg.m 2.m sn̄a pt sustineri ex dictis in dcibus, & ad pmum qudoniam ipsa est q. ee cognitus Ut fundamentum premissae 2.ae intentionis é idem q. 2.a int.o respondetur nego maiorem, & ad eius pbationem nego minorem, qa ee quis n̄ é nisi suus actus intellus respicere naturam, ut dnat, sd. tiua rae 2.ae intentionis conuenit rei prout é in intellu ut dixi, & ad eius pbationem respr. Verum éé q. ex eo q. aliqd cognoscitur dicitur cognitus fundamentalr, Verum qudoniam res cognoscitur ut ista prius cognita necessarium é. q. illud ee cognitum, si deretur ut fra in tertia in recognita, Unde n̄ sequitur q. sit 2.a int.o sd fundamentum eius, q. optime insinuatur in 2.a responsione marg.o aduerte, cui n̄ obstat replica ibi facta, qa ee

Hae ibidem

quis

gos n.ẽ solus. extrinsecus respus. qualmus v.ª ꝓbat q.ẽ cog nitus. ẽ realiter denominatus, respondetr ad mssm q. ap.ª rei ẽ re alis fundamentalr., nego m.ª q. gratr. sit res denominata q. ostenone insinuatr in 1.ª responsione ibidata. Et ad replicam ad mssa datur sitatr gratis. m.ª ap.ª adueta respondr. ẽ di uersitates inter illas gras. gaspa. extrinseca. nihil ponit in re cognita nisi gratr. ꝙ dicitr vt alegd in ipsa, vt explicui circa secundas ꝙ sic?

Ad ofrmationes respondetr q. n.ª dicitr extrinseca ga gratr. n.ª sit qd in extrinsece, cuius gratia denominatus, sed ga per aliud extrinsecus denominatr ẽ extrinsece cognitus vt mu natus vg. a d.ño. Vnde distingo ꝙ segns, n.ª dicitr extrinse ca quantus ad gras ga denominat, nego ꝙ q.ª quantus ad actualem, et extrinseca seu gratia denominatiua gratiæ increa cido, et nego q. hoc modo regratr ẽ extrinseca ga gras..

Art. 2. V.m a p.te rei v. sine opere intellg. detr aliqua nat.ª q.ª sit vna in multis singularib. et abillis separata.

D.s

Quod ẽ ingrere v.m impluribus singularibus i.º intin nomatr et ex mo. eundi intra mutuatr aliqua nat.ª quæ sit vna, et cuius vnitas sit indiuisio rei inse, et diuisio à quolibet alio vt stendit Ar. 10 Meth. idest erit ac ingrere v.m detr natura indiuisa, quæ impluribus et diuisi tibus vna set, et n.ª multiplex, et pluralificata in illis: pluralcum abstracto n.ª solus q. intellg. datur cuius ap.ª rei mutuatr q. liber videre ẽ in Deitate et Angelica subia q. realiter à mate abstrahunt. abilla q. longaritr, modo igr ingrimus an hæc nat.ª quæ una ẽ sit abstracta et separata ab ipsis singularibus? Et cabellus ẽ

ingua

¶ Art. ij.m V. nat.ª ¶ sit separata ab mduis.

mqua re

Prima quæ apud Vdericus immobilis sua asserit dari asp.e rei & ante opus mtis nat.as a singularibus separatas illes q; cões, & vniuersales. quas suas vnuit Plato vt refert Ar. 1.o Meth. & ibidas D. Tho. lect. 2.a & hanc rad.m sic abstractas & separatas immutabiles, & incorruptibiles eé assebat seu id deque maduit definies & demonstraes in scis. Etam q; vocat frás & q detalhq rez & ppria dixit ee Ideas, & exemplar rez mq uarijs ad eas similitudines fon sibilia obtinebant & p̃pria vocat eas quidditates & species rez mquarijs & partic.pationes earz sensibilia ee substantiali a heat, cui decendi mo. p̃ plures occasiones antigores Philosophi, Plato re, qa erudimarunt ñ dari vniuersalia aliqua sed ea ee singularia, & corruptibilia, & ideo de rebus ñ dari sed as Vti tenuisse Heraclitus, & Cratilus, alios q; Philosophos re fert Ar. loco c̃dato. Cui sua sonat alia quas vnuit Co mentator Auerres 3.o de aia. eodes fere p̃ modus sun dam asserens dari vnas substas separadas, quæ voca vr. mtis. & ẽ vna in oibus hoibus. & ñ multiplica ta ad multiplicaes eorz. Ad hanc ẽt. suas reduci pdt error inter Philosophos antiquos receptus q̃ asse rebant, q; oia ss. vnius ons sm raes .i. sm. frás, quas vis qa inter se distincta & diuisa apparebant decebat vr. plura sm. Visses mqua sua ad minus in sanuabr. quantus ad p̃sentes questiones dari vnr cas raes in oibus rebus sed de illa agemus i.o Phisicor. Qualemcq; v. oes isti decendi modi vnitatis vnius frá in pluribus inferioribus mfirmarent sic probari pdt.

Prima sua asserit dari nat.as separatas a singularibus asp.e rei, & ante opus mtis.

1.o qa homo p eorbas suas & ipsa gdetas esse subsistens sub alia rate, q̃. ẽ vnus & indiuisus in suis singularib. atq;

Soluño huius arg.i 2 fol. a 5.3. pag.i.o

adeo abilles reatr separatus, pt ant. ga id q̃ relinq̃uunt
& participationes alicui deuet euenire p̃ ẽnthias sd in
feriorib⁹ & singularib⁹ hoĩb⁹ euenit eé hes p̃ par
cipationes, q̃. hoi ~~eé hes~~ aque participant suas ẽnhas
euenit p̃ ẽnhas suas unparticipatas, & n̄ recipiatr
eé hes, & sequentr eé unas natas in diuisas & subsi
stentes.

Obi des. é solutio

Obr. 1.ª ga si daretr aliquid p̃ se subsistens eel una
& in diuisa ga n̄ deceretr participare phas. sd ho. é q̃
dictas quadas & sra p̃ se subsistens q̃. é una & n̄ par
ticipata neq̃ diuisa nisi.

Obi des. é solutio.

Obr. 2.ª gaudetas & ẽnthia rei e incorruptibilis & F. s.
alterna q̃. é separata, & abstracta reatr & una in mul
tis, pt. 2.ª ga singularia ds. corruptibilia, & variabilia
at q̃ adeo diuersa dare n̄ pot, bene tamen dé ẽnthia &
qdditate eor̃, ygr ẽnthia é qditas é qd separatus abillis.

Obr. 3.ª ga distinctiones & demonstraes n̄ dantr de singu
laribus dantr m. de naturis abstractis abilles quare
Ar. citato loco Metht. reprehendit Heraclitus, & Crati
las. ga tm singularia eé exclusa bant, ygr. hae pdi
cata de qq fiunt definitis ss qd separatus ab inferioribus

G. s.

2.º ygr. ga sape saepius adingit aliquos effectus sin
gulares p̃duci in rem nat.ª & n̄ ab alio singulari simili
g. necessarium é ponere aliquas nat.as coes. a qua untatica
sua effectus illius similes p̃ducantr, ans. pt. in effectibus
qui p̃ducuntr in terra exputre faciei. ~~L~~ L. ex alijs causis.

ibi des. é solutio

Obr. ga in proua hoi. Vg. adhuc untr. in hoc, q. illo eé
ad similitudinem ipsius hois. idio n. Petrus é aliq̃ ratione ad
~~similitudinem ipsius~~ ga ho. é ipsas aiat rale, q̃.
ẽnthia ipsa é similitudo ei.ª exemplar immutabilis, & ipse

ibi des. pag. 2.ª

p̃r.

Art. ij.º V.m nat.ª sit separata ab mdiuiduis

gr. é vnica & subsistens fra. pt 2.º qa vt ait Por
firius c. de gne. partes pathoê. vnius spei plures hoîs
ss. vnus hô. igr. spes. & qdas hoîs. é vnica & indiuisa
fa & in plurib⁹ hoîbus.

Subs. subs. subs. subs.
Boa

3.º pncipalr. pr. qa ois diuisio & multplicatio sm
git sm. diuisus matariæ, sd qualitas separata abstra
hit à mat.ª q. é vna, & indiuisa. Maior é D. Tha. &
Ar. sape sapius & offendr. 1.º & 2.º Phisicor⁹ minor.
pr. qa mat.ª é poa. & subs fra. qua é qdas rei
sd qualitas, & entia é actus rei à quo accipit ee q.
exse abstrahit a mat.ª & a multplicat. quo arg.
obstantes manet dari gras. intellectuales vnas & indi
uisas in oibus hoîbus Vt existimat Aberroes, qa rão
intellectuales subã abstrahit a mat.ª & a corpore igr.
p multplicationes in diuiduales, & materiales, in mul
tplicantr intellectuales fra. & ofse gr. vna & eadem
fra. ratis. é in oibus inferioribus & indiuiduis hoîs.

ibidem. é responsio

ibidem

Q. 5.

Ofr. 1.º qa vnus q.q: recipitr sm mensuras recipi
ti sd mat.ª é quo recipit, & fra. qua recipitr, q. fra
multplicatr rãe mat.ª & ofse gr. qdas & entia rei ex se
é vna & indiuisa quamuis diuersis singularibus rãe ma
terie emultiplicabilis, o.q. pt. qa ideo fra. spiritualis sts
diuina & Angelica nat.ª in multplicantr mdiuiduan
tur, qa ss. recipientis recipitr, & mat.ª subtracta.

ibidem

Ofr. 2.º qa quis intellt. het suus é in intellt. sd intell.
cognoscit res & entias sine singularibus at q. abstractas
à mat.ª q. ysé in se. het suus é ut abstractus, & sepa
ratus.

ibidem

Q.° 4.ª Vniuersalis.

Ex quo deducit.ª nouus arg.to 1.m 3.° decendi modo
et sit quartus arg.to qa ideo dantr plura entia creata
qa esse n̄ sunt sua, ee, sd aliud recipiunt ab alio, et
ppr. diuersas raões e diuersi m.ri Deus qa nullas det
ipsas ad ee. sd e ipsius ee et scientias, qua rão D. Tho
e. opusculo de ente et entia c. 4. quas nos ipsa ex
ipso explicabimus: sd aliud e ẽfia. et actus n.ri
poa. quamui in illa recipiatr. q. esse in omibus rebus e
m.ri Diuersi ee. ad q. adue ora ss duas. et ipsa Plato
nici ponebant multiplicationes ex p.te mat.ae et di
uisas ex p.te fie qui e gdus recipdi

H.5.

Secunda sna.

2.ª sna docet q quamui in rebus nat.ae nulla de
m. gdus abstracta et separata a singularibus
pot dari de poa absoluta. cuius signa a mentes sumdo
ex infinitate Diuinę poe. qa nichil repugnat illi
ex his, qua pnt a creatura fieri, sd multa pnt face
re, q̄ nat. sit abstracta a singularibus, q. ctr. Deus
esto firmari pot, qa de facto nat.a Diuina e una in
multis et distinctis suppositis, sq. n̄ repugnat q. qr
dus rei natura p̄dr. dctr ap.li rei alequa nat.a par
ticipans Vnitatis in multis mdiuiduis, qm ctr. Xpus
Dns. de facto existit in Sacra m.a altaris in plurib⁹
et distinctis locis,

Diuersimode inter distincta et separatum.

D.as in hui omnes suas tenet Ar. loco citato Metth.
et. cui eo D. Tho. et ceteri Methaphisici Phi. asseren
tes nullas dari nat.as reales separatas a singularibus
ad cuius euidentiam animaduertendum e 1.°, q aliud
e res a distincta, aliud v.° separatas, p.mus ad. fines 2.°
inuenire pot, vt pt in Diuinis personis qua cum
distincta sint, n̄ pnt separari, nas ad raem distinctio
nis

Art 4.º V.m nat.ª sit separata ab indiuiduis

nis sufficit n.º sit absq; ad racem V.º separationis negatiue q.
n.º sint secunda, & tertia, vnde inquirere an ent.ª habt
separatiõ ab inferioribus, n.º é idem ac querere, an sit
distincta ab ipsis inferioribus, sd an sit secunda. l. segu
rada abila.

H.S. 2.º nota ex D.º Tho. & Caietano c. 4 de ente & ent.ª
in princip.º: q. nat.ª & quidditas cuius cumq.º rei pot
esse in triplici statu cõsiderari, primo, statu é naturæ sm se, & sm sua
p.dicata ẽnthalia. Secundus é naturæ vt é in indiuiduis, &
singularibus: Tertius nat.ª in intellu, & 2.º intentionalis. 1.mo.
dicit nat.ª hm. sua p.dicata ẽnthalia, abstrahendo ab eo q. é in
re, & in singularibus, & in intellu, sh.ª a rõe vniuersalis qua
rat. dicit 3.tus medius: 2.º mo. nat.ª cõsiderat vt adracta, & di
uisa p oppositas in diuiduales, & hoc mo. é ap.ª rei existens in in
feriorib.º: 3.º d.º mo. cõsiderat nat.ª in intellu abstracta à singu
laribus, & vna in illis, p operaõ intellu. deseruent tm. hi tres
status, q. imprima cõsiderãe tm. cõsiderat. res sm. se & qd qd
illi attribuitur qut sic cõsiderata é p.dicatus ẽnthalis eius, v.g.
hõ. sm. se tm. dicit aial rale. qua V.º ocurrunt nat.ª alijs mo
dis. sr. p.dicata n.º ẽnthalia, & intrinsece carei, sh.ª ee gen.s, ee de spẽs
&c. 2 dehones in diuiduales qua vocabantur vndiciduo adaptari pot
vt alterus negatus vtr.ª

2.º defra. q nat.ª sm. se neq.º é plures neq; vna. qa sect.
vna numera. semp & vbiq; illi ocurrerẽt, nã qua ocurrunt ab
cui q.s se amitti nõ pot. nat.ª V.º sm q é in singularibus é vna
numero in quo libet in diuiduo, & plures in plaribus

3.º deseruent, q nat.ª sm se cõsiderata nec vendicat ee in
intellu. neq; in singularibus alijs n.º possit ee in vno sine alio.

4.º deseruent, q nat.ª sm. se é qua p.dicatur ẽnthalr de in
diuiduis, n.º tm. sm. ee q. huet a singularibus, l. ab intellu. sd
sm. ee q. huet ex se sh.ª sm. sua p.dicata ẽnthalia; hoc p.º in
ppe. in qua nat.ª v.g. hõ. p.dicatur de indiuiduis sh.ª Petro &
Ioanne, n.º n. p.dicatur de illis sm ee in intellu, l. in alijs in

diuiduis

Nat.ª & quidditas rei triplici cõsiderat. 1.º sm se, & sm sua p.dicata ẽnthalia. 2.º vt é in indiuiduis & singularibus. 3.º vt é in intellectu. abstracta a singularibus.

diuiduus, sd sñ eentiaꝫ suaꝫ. qua é ee diat rale. L. 5.

C.d sit eentia rei.

3.° nota q dicendū hñt de ente et eentia. q eentia ē gdā res cuius cuncq rei significatū p eius definitō é id quod é res, et ab Aur. explicat. hoc nomine: Quod gd erat ee rei .i. a quo res het eé ſ. ſratū, ſ. alterius ab altero, et quo ñ. in dō. ñ unte legitur res: Vnde eé rei dicit ab eentia ſratis ſ. albus dicit ſratū ab albedine, et ita eentia é p̄cipuum intrinſecum eendi in nat.ª, et hac de causa vna quæque res het a sua eentia vnitatē eentialē, qua ſsistit in in diuiſoe. eſſentia q p̄cipia eentialia: Vnde quantus diat se ad se aptus ſit ad existendum in equo, et in hō. sñ eam diuſas rās, rae v. diffa. q quaꝫ obtinuit hoꝫ, ita a cē rerū ſcebus. diuidit, vt vnaꝫ, et in diuſas ſpecificam eentiaꝫ ab omib⁹ alijs distinctas obtinuerit

Vnitas é duplex, alia eentialis, et alia mdiuidualis.

4.° Nota, q, cuꝫ vnitas ex diuiſoe. et diffa. p̄ueniat, ſpprea duplex é vnitas, ſ. et diffa. alia é eentialis q quaꝫ genus diuidit ad obtinendaꝫ ſpecieꝫ, qua é diffa ſratis. rei, alia mdiuidualis, qua aduenit eentiae raꝫ obtinutæ, qua diffa ñ ss. de eentia et quidditate rei, ga ſta est, q é Petrus v.g. est de eentia, et rae ſratis eius, vbicunq. rae ſratis rei et eentialis inueniretur ibi est Petrus at q: alio inquocunq: alio in diuiduo diceret, sm.n. é de eentia ſpecifica Petri q ſst hō. ꝫ illaꝫ haat otra edaꝫ q̄ hanc dehr mundaꝫ et alijs in diuiduales in Petro: ſd ga natª ſpecifica duplicitter mdiuiduari pot vno modo exppa rae ſpecifica alio modo ex aliquo p̄ncipio ſtō. ex pta inquā recipitur † ſppria diuersa é rao in vtrūq mdiuiduā assignanda, naꝫ in diuiduo, qua exppa ſratitate, et eentia p̄uenit ita é ppa illius eentia vt ñ possit multiplicari qua rae diuina eentia, qa ex

† Vg. ſratis ſeparata in diuiduantur ex ppa rae ſpecifica ga hant inquo recipiantur gdatas ſ. hoꝫ, in diuiduatur a natª inquare capitū.

ſppria

Art. 4. V.m nat.a sit separata ab vno diuiduo

ppa rae indiuiduatr petit ee vnicas singulares in Deus
e in plura indiuidua eius. 2.o v.o modo cum fra. recipitr
in alio, q. e principium diuisionis illo sfegr. pst multiplicari
antha in plura indiuidua qr sallem Deus e infres
ma hriatebus.

5 v

Fres pssibs sit 1.a o.s. Ois entitas quae cadit in rem
nat.a e singularis & indiuidua. L. g.a se immediate vt Pe
trus, L. mediate, vt suba vniuersalis sb aiall, & ha. Hac
e adu. eamq. tenet Ar. 1.o Methaa. c. 7.o & lib. 7.o Fox. 6.o & 27.
& sape alibi, & pr. rae 1.o qa qua cumq. entitas qua e in
rem nat.a exist dns. L. e g.a subsistens. L. alicui adhaerans
abello q. sustentatiuus, sd quomodo cumq. sit debet ei singula
ri entitas, q. ois res existens e singularis. maior exse pt. qa
nullus alius entis genus dat. minor pr. qa si. e g.a se subsi
stens debet e oio distincta, & incommunicabilis alteri, sd en
tas in com cabilis, & distincta ab rei e vna numero & sin
gularis. q. pt. mi. qa quod e subsistens, & incomunicabile sin
existentia q. neq. e in subo, neq. de subo dicit, nec predicatr, qua
e rao 1.a subae) sd ides e 1.a suba, & singulare in diuiduum
qo sit in alio, cui illud aliud sit g.a se subsistens debet ei sin
gulare, & sfegr. etz illud q. ab alio subsistentiatr

1.a o.s

Omnis entitas e vna singularis, & indiuidua.

Sfr. 1.o qa illa entitas, L, e creata. L. in creata, si 2.m
q. capax accidentiu quoetz. apta e ad generationes & cor
ruptiones, q. ppries e singularium. q. e singularis. si
2.m erit etiam singularis. qa in dat nulla entitas
increata vnq. deus, qui e singularis.

Sfr. 2. qa si esset creata deberet incipere cum sua pdu
cente entia & q. produceret alias, sed in numerica, & in
diuiduatr incipiret cum illa, q. specifica, & sfegr. esset
indiuidua & singularis entitas, pt mi. qa si esset idem
merica cum sua causa. nihil q. duceret causa

2.° ſor. ga os entitas cuius q determinata é ñ pot ſe ipſa diuidi, q.° neq diuidere ſupſueret quæ dalec ſent d.ª ipſa. p.ª 29.ª abogn tota illa entitas, erit unſingulis, et ſegr diuidere a ſe ipſa q manu ſidam inuoluut re pugnantiaſ nas ſi e determinata ñ pot abalia entitate accipere determinacõ, ſd ſi deus deter unſ.ª res entitatiſ nas extrahit a ſua determinacõ, q altera ab determinet, q.° ñ pot diuidi a plurib⁹ entitatib⁹ buj

Ms.

Sſr ga ex oppoſita ſua ſequeret, q daret hõ. 3.° deſm duos ab eius ſingularibus, ſd ideo hõi. repugnaret ap.ª rei ñ ee ſingulares. q.° p.ª mu. ga diſinqueret q determinatus é a ſenſibilibus, aqq é ſeparatus, ugr. ñ eet os hoes. ſd hic ſecutaret, et determinatus hõ. et ſegr. indiuiduus, et ſingulares. S.d huius oſe euidentiã ex ſeq quenti ſuadere magis deſiderem. neq; inde ea allegd b.ª ſcõs aſſerere intendimus, nas quamuis ille aſſerat dari nal.ª unas in ſingularibus extra entitates in mente et ut abſtracta ad hoc et illud ſingulare ſatis dum ad mehit, q ille quidditatiſ ſit ſingulare, et ideo.

2.ª Sſo

Nulla quidditas pot dari ſeparata a ſingularibus reall.

2.ª Sſo ſtia et quidditas qq ra abſtrahentis ñ pot dari in rerũ nat.ª ſeparata et deſincta a ſingularibus quæ abſtrahunt. Hæc é cois, et ſtatuitur 6.° auctores 1.ª ſentẽ, Vbi in pnã ſilentio eneluere Val de deſiderio ee, an dalec ſua ſit Platonis mecne. Thomiſtæ ſi cuis Diuino Auguſtino Vladimiri ingeniuſ ſolertiſſimuſ conſidero mira bile morbo apparet mtales mendoſſe horroreſ. 20. l. maxime qa ſi haſ quidditates ſeparatas (Vt deſiderat Auguſtinuſ) intellexit imagines quaſdaſ, et uidi mirabiliter diuina exiſtentes deqq Platonici diſputant cuis mag. in 1.° diſt.ª 36. et D. Tho. 1.ª pte q.° 15. et Videri pot apud ipſos in lib. de 1.° ordine principio decentes deueniendum ee ad unum primum ordinem principium, in quo dia quæ ſtr. ſm. ppas ſtoi. explicanda ſuaſ regulo quodaſ in ppa domo ſignata plant, ingg

Verbi

Ar. 4. V. nat. Sit separata a bindiuidui.

Verbu dare segcat se de diuinis qdas exemplaribus mtra diuinas mentes cog. Verus si Aristoteles Doctrinas in Methaph. & alibi sepe inspiciamus manifeste inuenietur, nr̃ esse in diuina mente, Verus extra illas possibile esse exemplaria & scibas quasdas, separatas a singularibus; nas cum nihil sit in singularibus firmus, & inuariabile, (ppter inca Socrates de Veritate rez capescenda desperans ad moraleꝫ, & pradicas Philosophꝫ se tñs obtulit) ppter Platonem eius discipulus & socios cum antiquis in hoc q̃ cuncta in fluxu & motu erant possuit ad Veritatem, stabilitatem & separatas a singularibus, & immutabiles degg dixit a sdas: Unde manifeste inuenitur nr̃ esse de illis Ideis, quia ss in Deo, sed de qdibz habibus separati fuisse aliquibus, nas sua qua hentia de rebus ex precipijs inuariabilibus, qua ss. de qdibz rez procedunt sed ea qua ss in Deo nr̃ ss de qdibz sensibilium. cq.

Deinde qa mirum est uta exp̃sso Aristotelis impugnasse tanqꝫ dementē Platonem volentibus eius discipulis precipue tempore ppius Platonis sed cuius aut̃q̃ set hac sua s. illas statuta sepe vae. l.

Quia unus q̃q; ē idem cum sua scibile ppria & entitate sed scibile & entitas cuius cuiq; rei est qditas eius. cq. nr̃ posse separari quiditas rei a singularibus. Maior ē pse nota qa unus q̃q; distingr. p scibile ppium ce, & scibas. cq. nr̃ posse distinguj a scibile ppia scibas. mi. pbr. qa scibile rei ē primus ce eius. cq. illo separato nr̃ remanet illa res, sed multo mo intelligi pot. res separari a ppria rae, & scibas, qa hoc est ignorare ppias voces. cq. nr̃ pot dari qui ditas & scibile rei separate are cuius ē entia.

Ysr. qa sa qua ē res tr ab alia separata nr̃ pot

ꝓdicarr de illa ꝙ. negᵗ. è de eius ẽntia et quidꝫ abꝰ ꝙ. è eus dens ga ẽntia rei è ꝓdicatus in hominis ipsi ꝙ quodlꝫ bet aliud. ans ꝓb. ga ꝓdicão é affirmão inqua dicitur hoc é hoc. sꝺ si ẽntia é separata a re ꝙ cuius é ẽntia falsus dicetr ꝙ é ipsa res, ga ea quæ sꝺ separata sꝺ distincta, et duæ n̄ é aliud.

2.º ꝓb. ga si daretr hoc. distinctus a singularibus hominibus inueniretr cus illis in rõe specifica hois. igr posset abstrahi aliqua rão cois, tan ab ipsis singularibꝫ, quas abilla rae, quæ abstrão. cus sit realis distincta ꝙ ꝓdas distinctas et separatas abillis agg abstrahetr. ꝺ de illa ꝓdas ideꝫ arg. fieret, et sic ꝺg. in infinitus quod vitandus é in oĩ actione gdãtibus rez.

3.º ga tales gdãtes a singularibus separata n̄ ꝓt deseruire ad rendas saas de rebus. ꝙ. supplẽ ponetr. ꝓt. ans. ga cuius q̃cognic ꝙfecta ẽntia n̄ ꝓt ꝙ extranseas subas quadus q̃monstrinseca ꝓncipia illius cognoscetr: ga ꝙfecta rei cognic quoad suas subas é quæ ẽntr. ꝙ ꝓncipia unde ꝓpetates effluunt quæ demonstrantr. sꝺ illud ꝙ é separatus a re n̄ é intrinsecus ꝓncipius eius ꝓpetatus, ꝙ. n̄ ẽntr. ꝙ illa ꝓncipia extrinseca ꝙfecta rez cognic.

Dices illas ꝛões separatas é subas rei ga dues participantr. permiscetr ipsis singularibus.

Sꝺ. ga illa possunt permiscere quæ ponꝫ separatim existere, ꝙ. singularia existere ponꝫ cus sues ꝙpetatibꝫ demonstrabilibus separata abillis ꝛões.

4.º dicendũ repugnantia hanc ꝛõem ga etꝫ daretur idea de accidentibus sꝺ tales n̄ ponꝫ eo ꝺ q̃ detrahit ipsos ga repugnat ꝙ. ẽntia accidentis sit gdãtus sub

Stan

Ar. y. V. nal. sit separata ab indiuiduis

stantialis sese subsistens, q repugnat talis quidditas separare.

Ar. qa ea qua mouent alicui q accidens n̄ pnt per se separare tales fra incorruptibiles, et perpetua, et diuersa hent suas entias, q. tales quidditates n̄ ss. perpetua nec separata. p̄ mu. qa ee albus, ee niger, et cetera accidentia ss quedam entia qua amitti pnt, q. n̄ perpetua, et separata.

0.5. S.o qa si sca daretur de rebus mediis subus separatis sequeretur q sube ille naturales essent a nobis cognosce. bles et falsus, q. Ct. sequela, qa ad hoc daas scias de singularibus debemus pdere ex cogno harū subarū separata rū, igr. cognita p existens cognito illarū: sed hoc n̄ pt̄ fieri. p sensibilia, et inferiora, qa tales suba ss omo abstracta abillis. q. immediate possemus cognoscere dalles subas mu. gr. qa oes nra cogno oritur het a sensibus et ita ab sensibilia de ueniendo ad cognoscendo principia eorum cū q demonstrat, et p inductionem illorū sensibiliū tanq p sua mentes ducimur ad abstrahendū uniuersalia ex qb sicut demonstrat et dicimus, ut ex Ar. docet S. Tho. 1.o post. lect. 30. in fine, et Trac. c. qa sgs sensibus percepere possit effectus sensibiles omo ignoraret causas et principia sp̄etales illorū rei. igr qditates et sube. qua ss principia demonstrat. n̄ debent ee separata a sensibilibus. neq; abstracta realr.

Ex his ostenditr q ch dpōa absoluta repugnet dari tales quidditates separatas a singularibus. qa int alia separare nr̄ intellectus fallacia figurata, et ostensa dictis rationibus, et p̄ pria diuina Veritate, q cuius omnip̄otentia p̄ducat sumus certi effectus.

3.a Ar.o nulla pōt dari pt̄ fra sine subsistentia realis sine subsistentia. sine qualibet qditate et entitate rei, qa si aliqua rei pōt posteriores et distinctas colocare n̄ dubito

3.a Ar.o

dalr. ad diuisiones eorq, hae é 3.ª autores p.mi & 2.ª modi & Tertij decendi q eades sua adducti.

1 Probalr rae, qa fra recephibiles in subo sel sucu
é nulla capacitahs sibi, & ad modus dendi eius des. q,
si subus diuidpot in p.rias subas, etz fra diuidalr. insuo ee
ad diuisiles eius, sd contra his v.g. é fra. recephibiles in
p.ribus inferioribus, q.ª apta é vt dicti dalr. ad diuisiles
eorq & ides é de aia rali & intellu, & de ee q. coicalr
ôibus rebus. qua rão ofirmari pot 2.ª & 4.ª arg.ª adducis
p sua Platonis, qui hanc vrq ofles efficaciter oppugnant.

Ds qa spes n est recephibiles in alequo, q possit multiplo
cari & diuidi, talis fra n multiplicalr sd est una mas q.ª ofo
situs raes si in aphu fra claudit alequd, q é principius mul
tiplicationis p numerationes cuius illo erit multiplicabilis &
diuisibilis talis fra, sd ois entia q.ª recephibiles é in mat.ª
rae ipsius pot dici di. qua rae Ar. illud vocat vnus numero
& in dicit duus q obtat his ossibus, & hu carnibus

Sd arguer, entia cuius cunq; rei sm se neq. é vna
nec plures, nec generabilis & corruptibilis, sd ab oibus his
abstrahit, Vt not.r dixmus q. quanus multiplicalr in
feriora, & individua eius, n multiplicabilr ipsa entia
sd remanebit vna & individua, sumtr. ala rali, & in
tel.ª In ss. multiplicabilis rae mat.ª q. destruda mat.ª
& separade abilia n dicentr plures animae & intell.ª

Dupl. suenit alicui ee mul
tiplicabile, vno mo ex nat.ª sua
alio mo. q n repugnantias

1 Respondetr negando q. dupliciter aliqu pot suenire,
ee multiplicabile, Vno modo ex nat.ª sua inquantus n e
aptus recipi in alio, sd é p se subsistens Vt Deus: alio modo
qa quanus in petat ex nat.ª sua multiplicari n in impli
cat cõtradictiones, sd aptus natus rae alterius inque recipi
in multiplicari, Vnde respondetr. ad missa anti nego q.ª
qa quanus n sit de nat.ª entis cuius cunq; rei multipli
cari neq; etz p se sueniat ala rali & intellui in inde

se

Ar. ij. V.m nat.a sit separata ab inditi deis

qr. q. p n repug nanhas n possit mult plicari rae subi. et eodem modo ens in oibus rebus dicit de pot in plura entia. et ideo dicit D. Thas opusc. 16. §. restat: et ideo rudi ter arguementat ad pbandum Veritatem unitis in oibus rebus, dato. n. q n pcharet multiplicari, n sequit q. n. repugnet.

Ex his pat. ad arg.m in oppositum p primam suam ad primum nego ans: n. n. entia rei é pse subsistens sine ordine ad singularia, et ad pbationem eius respondet. q ea q.d sumunt abinde p participationem sumuntur Dico p entias quarum multo ab idea et exemplario separata a singularibus creaturis; n in sumuntur abinde creatura, s. creata sua pse subsistenti, sd potius sumit creaturis p entias recipibiles in pluribus inferioribus. et eodem modo respondet. ad primam ser mationis ad mensa maiori, ad 2.as nego sq.as qa vt dictu sua de rebus sufficit necessa. et p pchia contexto inter p dicatum et subiectum, adquas n requirit q sint quidditates separata realr sd sufficit q quantum é ex se n petat corrumpi dales quidditates pse quamuis corrumpantur rae singularia, et ideo p pas quae fiunt de p dicatis entibus sd p pchia Veritatis. Flor. arg.r 2 fol. 47. a

Ad 3.as ofes respondet negando ans. q definies dantur diffinitiones abstractae a singularibus n abstractae realr a rebus per q eius fundamentum vere post quidditatem rei sic p cessa a singularibus et ppter hanc rae respondet Ar. Heraclitus et Cratilus, qa scias de rebus hum. posse negabat n qa existimet Ar. q quidditates dcg hominis sua sint separata realr. sd qa iudicat sufficere p cessiones et separationes rae nat.s a singularibus. C. 5. vbi des pag. 2a

Ad 2.m principale respondet negando sq.as qa ad hoc q dales effectus p decantu, et n a suo semili sufficerent Di- vina vbi des.

C.° y.ª Vniuersalis.

uena exemplaria & Idea vt ad ysaiæ similitudines
q ducant, sumat occurrentibus causis Vniuersalibus.

ibidem. Ad 1.m respondet negando ans si sumatur ad sumam
n cuius ppetrat Petrus .n. n'pt ad similitudines hoies sd
hō. quatenus modis eius mse intrinseca includit, &
nego 2.am ad cuius quationes distingo ans ss Vnus hō.
realr, & essentr. nego. fundamentaltr, & ps similitudines
scdo. & nego 3.am de quo dicas art.° sequenti.

ibidem folio 4 3 p.ª Ad 3.m respondet. scdo maiores. & distingo mi
nores, qdras separata, & nullo mō. recepta in mat.ª
scdo. qdras separata p intellectum. nego, qa quamuis hō.
abstrahat. p intellectum a singularibus n' dicitur una qdras
realis, sed multiplex realr & diuisa rae mat.ª & ad
pbationes eius eo dem modo dicendum ē

ibidem Ad 1.am 1.as nego 2.am cuius pbō. minul 2.° nor

ibidem Ad 2.am 2.as distingo ans oīs res intellta het suum ēe
in intellu admodum eendi in illo scdo, sm. mus een
di in re nego, & scda minori, nego 3.am qa ex mō.
eendi in intellu n' sequit modus eendi ass.ti rei, ea n. q.ª
extra intellm ss ideis pnt distinqui p intellm, & quæ in
re sū singularia, qa singularibus nequeunt in intellu
separata pnt ēe Vniuersalia.

ibidem fol. p. 2.° Ad 4.m pt soluto ex dictis in 3.am & ad
2.rtes.

ibidem Ad arg.m 2.m 2.æ respondet. q n' datr n' repug
nantia in rebus vt sint separata qdratis a singula
ribus sed potius datr implicatio dictionis, quam ex pli
cuimus in 2.m & 3.am 2.æ. Vnde. exco q intellus po
sit facere Vniuersalia in re Deus extra intellm pdu
cēre multa .n. sunt a creaturis qa a Deo fieri n'
pnt, qa repugnant exp.ti nisi fachibili.

Ad 2.am ad missa antī nego 2.am qa nat.ª

D.

Ar. iij^{m} V.^{m} nat.^{a} sit vna in mdiui duis

Diuina n̄ é cōs coitate raōis s. vniuersalē ad inferiora, sd cōdate rei, & é singularis & in diuidua na 2.^{a} in ōibus Trib^{9} p sonis ad v. nat.^{a} illa sidarētr separata a singularibus n̄ est mdiuidua q̄ implicat 3.^{z} dictiones, & sim tr. corpus Xpi. quamuis sit & p ducatur mdiuersis locis ĩ singularē & in diuiduū

Sd 2.^{a} g. saltim n̄ erit repugnantia neq; implicabit 3.^{z} dictiones, q̄ dētr aliqua nat. vna vnitate frālis. in suis inferioribus & n̄ separata ab illis, sd distincta fratr. ppr hoc arg.^{r} sit articulus 3.^{9}

R.^{s}

Art. iij^{m} V.^{m} a p.^{ma} rei & in vn diuduis ā te operaōz intr. nat.^{a} hēat aliquas vnitatez formalez per quan dicatr. vnia in multis. 22^{m}

Explicemus art.^{m} p cedenti nat.^{as} & entias rei nō ēt separatas realr ab inferioribus suis, nunc inquiremus 3.^{m} Supposito q̄ n̄ sit separata sd intime mclusa in illis adhuc restat dubitatiō trat cuius n̄ sit multiplex in illis sd vnica & indiuisa entia realr in illis ante intr.^{m}: Vbi n̄ ingredimur ad alias vnitates sufficiens sit ad hoc q̄ sit vniuersalis in multis ad alias nat.^{as} sd sufficienter de mus explicare ande rr in rebus.

Cōis sna in hac re asserit q̄ ag.^{ma} rei & ante intr.^{m} nat.^{a} ēt vna in multis vnitate frālis & entiali q̄ qua cdatr Scotus 3.º Metha q. 16. & m.^{o} 1. dist. 2.^{a} q. 3.^{a} & dist.^{e} 5.^{a} q. 1.^{a} & in 2.º dist.^{e} 3.^{a} q. 1.^{a} & ad q.^{os} & andes venerent eius defensores cdatr a Suarez hic disp.^{e} 6.^{a} Sect.^{o} 2.^{a}. Vt Montesinus Antonius

Prima sna

Scotus 3.º Met. q. 16. & m.^{o} 1. dist.^{e} 2.^{a} q. 3.^{a} & dist.^{e} 5.^{a} q. 1.^{a} & in 2.º dist.^{e} 3.^{a} q. 1.^{a} & ad q.^{os} Suarez hic disp.^{e} 6.^{a} Sect.^{o} 2.^{a}

C.° y.ª vniuersalis.

Thom Cabeus. 7.° Met. q.ª 16. Fonseca. in 5.° Met. c 2.°

Ant.° Andreas 7.° Met. q.ª 16. Frondosa in q.ª met c 2.° Paulus Venetus in suma Philoso. p.ª 6.ª c. 6.° lib Met. c. 2.° Burleus 1.° Physicor. fundamentum huius sunt Scoti sumi pot exquadas dist.ª pdas. quas ipse assignat inter pdicata eer nalia inter se operata et ab inferiora rae eius, (quas ee in rebus affirmat) pot nat.ª seruare vnitates et in diuisio nes ecnthales quarum ipsa in diuidua inter se reatr distn guantr, qua sna inquantnes similes vnitates nat.as in rebus here affirmat.

Solutio huius argm in nonis fol. 60. p. 2.°

Aur. 7.° Met. Tex. 13.

Prouatr. 1.° qa natura ante operatr intdit ei desinen gi g.ª ena vnitate ecnthale. pt. ans. qa ap.ª rei hoc v.ª ei diat rate, et 2.° pbatr, qo ee q.ª definitr debet ee vnus ipse Tullr Aur. 7.° Metha Tex 13. nas definit ens q.ª g.ª gr. definitus ac ee vnus rebus, q.ª ideo obtat genre et differa. q.ª definitus nus ens vnus et indiuisus mse, sd hoc ecnthia nn ens vnu numero qa singularius n datur diffio. g. vnius vnitatr specifica et ecnthalis.

ibidem m eadem responsio

2.° nat.ª sm se ens vna pratr g.ª ens in inferioribus eandem retinet vnitatr. 2.° pt. qa quod euenit alicui sm se ipse et ecnthatr. illi euenit aliq.ª adeo vbi cung. sit hoc istud. g.ª ens in singularibus. ans. pt. qa illa ens definitus in diffe.

Solutio huius ens fol. 61. p. 1.°

3.° Ante operatr intdit Petrus et Paulus n sn definiti ecn nati, g.ª ss. vnus ecnthatr. 2.ª ens euidens, qa vnitas ens indiuidua rei mse, et diuiso aquolibet alio. ans pr. qa ante operatr intdit euenirunt m eadem ecnthia n enim distinguntr s. Co et ho. sd eandem ecnthiam indiuiduatr definitas, et stradas hent. g.ª sec.ª intdit ss. vnica ecnthia. pt 2.ª qa inter diuisiones, et indiuisiones n ens dare medium.

Cr. sit vnitas.

ibidem pag. 2.°

S. 5.

Cr. qa ap.ª rei euenit Petro et Paulo ens resibiles sd hoc n obstat illis rae indiuiduatis vnitatis, g.ª rae alicuius nat.ª q.ª ens vnica et indiuisa intellis, pt. mi. qa vn indiuiduatae vnitatis bile diffunt inter se g.ª rae illius vnitatis indiuiduatis, n ens euenit in rae resibilis: et 2.° pr. qa alicuius effectus debet dari

Art. iij. V.m mat.e sit vna in indiuiduis

dari aliqua causa, igr cus ap.e rei ubi effectus sb respibile vm
p. oueniat debet dari aliqua causa illius effectus qua realr
sit vna in ipsis.

Ad efficaciam argr. ga vnitas é ipsa passio entis, (dato n. videlicet
q aliqd sit ens erit vnus) sd p.t numericas & indiuiduas
entitates dato in obiectis indiuiduis gradus generice & speci-
fice rationis, q. vnitas corresponder specifica & generica vnita-
tibus gradibus, q. vnitas numerica gradui indiuiduali atq;
adeo ap.e rei exclusio intrinseca dator in nat.a qua é in in- + n. minus.
diuiduis vnitas generica & specifica p q sit vnus in di-
uiduo generice & specifice & in forma eius. pt. mi. ga
Petrus & Paulus n sortiuntur ss. hue, & hic ha. sd habent rationes
hois. coes. & animalis subae & corporis quae ss. rationes specifice
& generice.

S.o ga si psecundamur p intentis humanitatem Petri ab eius
indiuiduali. & p aliis excipiens humanitatem Pauli ab
eius indiuiduali, n habent p qs distinguantur illae humanitates
q erunt vnus aut sint distincti, sd ap.e rei & extra in
ipsis dator aliqua distinctio inter has humanitates, & eas
indiuiduationes, q. ap.e rei n é p qd distinguantur, & sequ.r
si vnus. pt mi. ga illa gratitas indiuiduales p qs orabitur ne
p.a ad de Petri, & Ioannis p accidens, & extrinsece sumit
ipsi nat.a at q. adeo abilla distingr, & q. p.r ga ratio diui-
sionis nat.e sumitur ex eius indiuiduatione, sd in diuiduo
vt p bau, est distincta a nat.a ap.e rei. q ap.e rei n é p qd
distinguantur nat.a Petri, & Ioannis contrahr.

Sp.r ga id p caret diuisione & multiplicatione é vna
inse sd contra in quolibet individuo ex nat.a rei distingr. a
principio diuisionis, & multiplicationis q é in diuiduo, q. ca-
ret diuisione & sequentia. n é ratio sp.r q n sit vna in di-
uiduis indiuiduis

Sd in contrarium extat Ar. j. Met. & alibi, sape vbi Ar. j. Met.
affirmat vniuersale n é substans rei, ex eo q subsistentia rei

&

& dicitur ẽ ppa illius, rão v.° cui & vna n' ẽ ppa vnius, sd
alius qua illas participant, & ideo ~~n~~ n' ẽ sibã & dicitur
quæ debet ẽ vna s.ª ysa res, & p qns. diuisa ab aliis, qua
lla res n' s.ª. q.ª ex mente Arr. s.ª q debet in diuersis ẽ vna
inse & diuisus ab alio sic etz entia eius ẽ diuisa ab eon
tia aliorius in diuersis, n' solius qa diuersitas in diuersitio
in vno ẽ sd qa entia vt ẽ ppa huius indiuidui distingt
ab alio entia ppa alterius, & ideo D. Tho. ibidẽ docet
D. Tho. 7.° Met. lec. 13. & 4.° c. q entia n' ẽ vna in multis in re, & cois, sd hanc cõtatis, &
vnitatis accipit ab intellu in quantus abstrahit ab indiui
dualibus differentijs. hoc idẽ docet cap. 4.° de ente &
entia: dicens: nat.ª in singularibus multiplex ẽ sm diuer
sitatis singularius

Vnitas ẽ triplex, vna generica, alia specifica & alia individualis.

Aduertus circa. ndandus 1.° q vnitas ẽ triplex alia
generica p qz res dicunt vnus sm rãem genericã, vt equus
& ho. in rãe aialis: alia specifica, p quas sunt vnus sm ra
tionem specificam vt Petrus & Ioanis in rãe hois, alia in di
uidualis p qz vnus q.q. indiuiduus dicit vnus & ~~a~~ diuersus
Arr. 10 Met. ab alio, quæ diuisio Aristotelis ẽ, io 10 Met. de entis: Alia
sd vnum genre cuius rão generica ẽ vna, aliud ẽ vnius spe
cius dsha & spa ẽ vna, aliud vnus numero cuius V.s.
mat.ª ẽ vna.

Vnitas fratis est duplex. sue generica, sive specifica. alia fratis, & alia numeralis.

2.° nota q vnitas fratis sive generica sive specifica du
pliciter accipi pot. vno mo. p vnitate fratis qua offert in diuersis X.s.
p principia fratia, & hoc mo. in quolibet inferiori fratis rão illa fratis
vna & indiuisa inuenitr. Vt in hoc rão aialis, & in petro
rão hois, & q hæc vnitas dicitr ag.ª res secluso intellu n' sol
admittit Scotus, & eius sectatores Vnus etz D. Tho. opusc.
D. Tho. opus. de nat.ª generis c. 7.° & 4.° de ent. & essen. de nat.ª gnis c. 7.°: & c. 4.° de ente & entia Vbi vnitatem in
buit nat.ª ex se. quæ n' pot ẽ vnitas transcendentalis, sd fra
lis & idẽ docet Caietanus, & alij Thomistæ in Vniuersus

q.ª

Art. iij. Vm nat. sit vna in mdiuiduis

qm ẽt Franc.us Suarez disp.e 6.a Met sect.e 2.a & rao q. vnitas fratles é diuersio partiues ceinhalues & indiuiso. & indiuio earu, vt q ho. simul sit alal rale sp vnas, & indiuiduas raes fratles, sd Petrus frater. secluso intellu e. ho. q. in illo dat vnitas, fratles, & indiuio partiues ceinhalues imo se solus dare. vnicus indiuiduus vnius spel. in illo ect rao ceinhalis & specifica ẽt si alia indiuidua repugnaret vt pt. in Angelo, si in illo indiuio duo secluso intellu haec vnitas specifica dat.

Franc.us Suarez disp.e 6.a Met sect.e 2.a 56

q.d sit vnitas fratles.

Alio mo. secundr. vnitas fratles q illa quae hent duo inferiora eandem raem siue specificam siue genericam participant vt inter hoem & leonem dicitr ée eadem rao generica animalis & inter Petrum & Franc.um eadem rao hoy: cuius rao é qa n'é inquo defrant equus & hoo in rae animalis & ideo Arr. 7. Met. Tex. 51. dicit eandem raem animalis ée in diuersis speciebus: mqq n'é p qd diuersa sint, quae vnitas in eo effecit asp. ru q inferiora assimilantr inter se in rae illa coi, & in hoc p̃bent sufficiens fundamentum vt efficerans illas similitudines, p̃ quas vnius rais capiat & quamus hoc fundamentum dicr inte n'ames fratles vnitas intellu sapientis, qua vnitas fratr. é vnica & possitiua in pluribus inferioribus cuius nullius aliud exemplum inuenitr quae in diuina entia, quae vnica & positiua cuius sit in tribus pson̄is dat.r

Arr. 7. Met. Tex 51.

X.5. Vnde sequr 1.o q dupler alegd pot ée vnus. 1.o modo p̃ p̃cipua entialr quo modo vnitas fratles é de intrinseca rae nat.e inquantus p̃ p̃cipua entialia é indiuisa. alio mo. dicitr vnus frater. inquantus pot dici de p̃ defrat entialr, vt alal, p̃ rale. & irrale. s. p defrat mo virtualr, vt ho. p Petrus, Io ames & Franc.us & haec 2.a vnitas eo maior é quo minus diuisibilis é rao, qua dici dicr, vnde indiuiduus é magis vnus, qa rae illi

Vnitas dupler potest ée. vno modo p̃ p̃cipia entialia alio modo p defrat entialr.

14

res n.ª é Vnum diuisibile in plures entitates, & informa; & sspes é magis vna q.ª genus qa é minus diuisibile.

2.° segr q.ª ad Vnitates fratres 2.° mo sumptam sive generica sive specifica (de qua fit sermo in nota bili) n.ª sufficit vnitas negatiua (quæ sistit in eo q.ª Vnum n.ª pertat distinguj ab alio de qua infra) sd spa rea sistit in rae allegua possitiua, & in diuisa qua Vnus formaliter respicit sua inferiora, & ad illa ordine tr. Vnde quamuis inferiora inse habant Vnitates specificas, & generica 1.° mo n.ª m. de ventr fratr Vnus specifica & generica ē nisi p.ª dictā habeant Vnitates possitiuas.

Vnitas negatiua sistit in eo q.ª Vnus n.ª pertat distinguj ab alio.

3.° nota ex dicendis rationibus de distinctionibus rez qua distinctionis rao sistit in hoc q.ª Vnum n.ª sit aliud, qua duplex é, alia é realis, & alia rationis: 1.ª é quæ datur inter duas entitates quæ sine entitate alicuius rationis n.ª ex eadem fratribus, s. realibus: vt Petrus, & Ioannes distinguntr ab.ª rei, qa q.ª Vnus n.ª sit alius n.ª provenit ex p.ª entitate sd ex natura rez distinctarum. 2.ª é quæ sit ab intellectu & datur inter ea quæ ex. Vnica & indiuisa entitas ocpruntr m. diuersis ocpibus vt aiat rale. qa Vna & eadem rao hoc ex. in adequate tm. ocpta p.ª Vnum ocpus, & ideo de ventr fratribus rae distincta; vnde cus d.r dist.° debeat ee aut in re aut in intellectu. s. od ens aut é in re aut in intellectu. ppterea adequate diuidit dist.° p.ª hac duo membra. sts p.ª distinctiones in re & in intellectu.

Q.d sit dist.° realis, & rais.

Dist.° é duplex alia realis. alia rais

4.° nota q.ª dist.° rais é duplex alia rationcinantis, qua multus supponit fundamentum in re signata sd tantus se habet ex p.ª ppria rais, & intellectu cognoscentis, vt cus dico Petrus é Petrus sit dist.°

Dist.° rais é duplex, ratiocinantis, & rais ratiocinatæ.

V. s. T. S. +

Art. ij°. V. nat. sit vna in mdiuiduis.

dist°. inter Petrum & ipsius, & hac rac dicit Raimundus, q sibi vult
idem de eodem p dicare: alia é rais racionalis inqua vere inue
nit fundamentum in re sigcata in quantum ea des res p vnas & eas
des fraldalis plures p trat effectus ac si p distindas fraldalis fie
rent, vt qa alias rais é p dicandi, & vel intelligendi qua ope
rationes in alijs a diuersis principijs queniere p ssunt hac rac pre
bet fundamentum mittit vt nulla distinguat duas fraldalis in qa
ipsa ac set adcialis dist°. sine mittit, sd vnitalis ideo tra dicta
qa ppr vnitatis tm diuersis actibus admissa cognoscit tm diuer
sas rais, vt satis ommuniter docet Sapientissimus Mr. Curiel in
commentarijs s. ti. ps. qs. 27. & 28. art. i°. & ideo D. Tho. q. 7.
de poa art. 6°. in solut. ad 6m. docet q multitudo sapientum cē. diui
nas scientias in Deo illa dang insitos, sd vt incausa veritatis, s. in re
ipsentato p illos scipes, qa nec in Deo ponunt suomas simplicidates ei
neq. ely inqualebet re adequa plures scipes formamus) facit dis hon
honos adcialis & ass. ru.

Mr. Curiel. in comentarijs s. ti. ps. q. 27. & 28. ar. i.

Vnde Scotus adcialis dist°. ponens inter genericas & specificas
rais & inter specificas & mdiuiduales in iudicat in sufficiens es secun
re q rao generica é mdiuidua adcialr. inferioribus, qa rao
dubsionis eius sumitur ab ipa specifica, & idem asserit de specifica &
mdiuduali, qa eas dem admittit distinc inter illas.

At v. D. Tho. & cum eo vos Thomistæ hanc dist°. inter dictos
gradus negant, sed tus affirmantes dist°. rais, & hac de causa (cui rao
generica animalis idem repetatr cum specifica a p° rei p q diuidatr.) affir
mat, q vr. & creatr. in crebnet vnitatis in multis, sd tm diuidatr p dispar
sam. trate cui qua indistincta vr, & idem asserunt de specifica & in
diuiduali qq nos libenter subscribimus, & in very gratis set nobis
fomus placitus.

1a. Vo. Nat°. generica vt alia p dictas specificas, & specificas
vt alia p mdiuiduales ass. rei & creatr. in hent actu vnitatis fratres vnas
& pfectuas in pluribus inferioribus sd pluri ficatas, & diuisas ad
dictos ipsos. Hanc tenet Ar. loco citato in arg. sd o. & alios.

1. Vo.

V. D.

& D. Tho. ibidē, & cuius eo ōes eius discipuli Caietanus c. 4. de ente & essen.ª q.ª 6.ª Soto q.ª 2.ª vniuersalium. Iobnus q.ª 3.ª sup Procemium Porphyr. Rubio q.ª 3.ª vniuersalium. & Suarez vbi s.ª & è vna vox eius recte sentientium. Et probari potest ex dictis ar.º 9.º ca dentis o.ª 3.ª ga ipsa 2.ª qdditas recepta in mat.ª multiplicabit vnā ipsa rāe illius, q.ª essen.ª quæ includetur in in finitoribus ōnē è= vna & indiuisa in illis. ans manet ibidē eadem sub ens & nunc denuo

D. Tho. 10 Met. lect. 10. p.ª 1.º rāe D. Thē. deducta ex 10. Met. lec. 10.ª in fine: ga dispas quæ fcatur de ferre specie, dnr dit nat.ª genus sm seipsas impleores spes. q.ª genericas rāo ōtra q.ª dispas inse ipsa manet diuisa sm q.ª pas fralita tis genericas. ans ostendit ga genus è q diuersificatur in plures spes qd. n. q.ª plures diuersificatr spes rāe dispatis debet ee in oibus illis 3.ª pr. ga genus n'è idem cum diuersis speciebus s. mat.ª quia è subiz spē. nas mat.ª n'è idem ipsius q.ª spē. neq; q debitus appetitus sed facit appetitores cuius spē. & ideo n'dicimus hoc. est mat.ª sed hoc mat.ª ga dicit aliqd amplius p.ª per mat.ª neq; spē. è mat.ª At v.º genus cum includit q.ª de finis. sit ipsa spes v.g. animal sit homo & sic p.ª dicando unus de altero= rum homo è animal, & hoc animal è homo. q.ª in sua fralitate dicit dr per distas & zegr in sua rāe n'è unus, & ideo è de rāe specifica respa indiuiduales, p.t 9.ª ga unus q.ª q.ª est unus è distinctus sm suum appūs ee, sed ee animal vt homo q.ª rationale & ee homo, q.ª è diuersus ab= equo, q.ª ee animal q.ª è rationale q homo è diuersus in appūa fralitate ab animale, q.ª è in equo.

A.6 ~~2.ª~~ p.ª Dices q quamuis animal v.g. sit distinctus a rationali in sua fralitate, & mediate unus sit in oibus animalibus, rationale m.ª è ideo cum rationale, & hoc sufficit vt dicatr homo è animal, & rationale è animal in fratr sed identice.

B.6 S.ª 2.ª hanc distinctionem, (quam alibi ex professo tam impugna nerus) quantus p.ª sens potuerat mat.ª sic insurgo. Quia ille duæ fralitates hō animal & rationale p vor identificantr in una simplici en litate, q.ª ap.ª rei neq; sm realitates, neq; sm fralitates sē adinuē distincte inter se, p.t 9.ª ga. Ista fralitates (adhuc vt distincte & vt una n'è altera) includunt intrinsice ee reale, l. n. se pri

mus

Art. iij. 8m nat. sit una in in diuiduis

mus segr. distinguj n̄ sit eus fratr. sd. realr. pt sequella, qa
vt distincta fratr inter se sit ens reale: q. illud ē q̄ ueniet eau
mali, put distinguitr a rali, n̄ ueniet rale, sig dep put sic una
fraldas & n̄ ē altera: si 2m. q. si nichil put sic distinguitr
& sic segr n̄ pot dici, q hō. realr sit aiat.

Dices q entitas realis dupliciter dicit uno modo ppe eo q̄
includit entitates: alio mō. ppe ipsa entitate quas includit, 1. mō.
fralitates dicuntr reales, & distinguntr realr. n. m. 2. mō. qa p
eandem entitatem inclusas in utraque fralitate manent inter en
tia realia, & fratr distincta.

Entitas ē duplex, hoc est entitas realis.

S. d. sic efficaciter argr. quia quamuis admittatur hac dy
f. entitates fal sus m ē id pexea colligr, mas eus dicit, fra
litates aiales, & rales qua ratione distinguntr ē una & eam
dem entitatem in gro qua est illa entitas, an sint fralitates aia
les, & rales, s. alia q̄ tanq̄ fores p̄ supponunt, & unque sunt
ides? si hoc 2m. dicas segr eui dentur q abilla entitate qua ē
una in illa fratr. distinguantr pt sequella. qa fralitas aia
lis v.g. or ē fratr. entitas utrique fratalitati eor, qa si dct fratr
illa entitas, q. dt fratr rale. 2q. ē euidens qa entitas illa
fratr. ē utraq̄ fralitas, q. si fralitas aialis fralissime ē entitas
hois, eus hō. est fratr ralis p̄ suas entitates ita aiat erit
fratr rales & sic segr nulla erit dist actualis inter aiat rale.
si p̄mus dicit n̄ pot qa de qualibet ex illis fralitatibus inquirit
an claudat entitates. & cum hoc negarit n̄ possit ne inferatur eā
ē nichil, segr. ē actu distincta realr. & q hō. n̄ sit realr aiat
q ē falsus. qa si illa fralitates n̄ identificantr in aliqua ea entitate

Hoc argm̄ mouet s. q. s. ar. 2. fol. 171. optime explicatus. & clarus.

si inse ipsis fralitatibus dy
stinguitr. q. dicit n̄ pot hō
ē mal. qa mal. n̄ ē ides cū
todo hō. ita nec dicendr hō.
aiat si aiat distinguit. & se
a rali. & p̄ suas realitates.
Hanc rationem sequitr. eruditiss.
S. Scotus. Cardinalis. & Mr. Curiel. hanc mrā notata
de merito ubique p̄ferendus &
multū obseruandus, quam
p̄ mr. digna reuerentia re
trebutio.

2o impugnatr dicta solutio p̄mi argi. simul q. pr ose qa si
gnd. non ppassiones p quas ē dedem. hois distinguerentr a dicta. se
querentr q̄ haberet aliquas duplas p q. deficeret a ppa dupla specifica
hois v.g. q ē falsus. pt sequella, qa des diuersitas inueniea
q. si ides in aliquo ueniet rale ad cuius dupla. q. si aiat & rale
identificantr. & ueniunt in eadem entitate hois, si deficiunt

q. suas

ꝑ suos fratres debent here aliquas ꝺ differ ꝑ quas distinguantur fratres. 2q.ª pt qa sequeretur q. gen. esset spes oppositi & diuersi ꝺ a differ. & speb⁹ ꝑ quas diuidit. & hec rac̃ é D. Thō. citato loco.

Natura aialis dupliciter potest ꝯsiderari.

Dicit nat.ª aialis posse dupliciter ꝯsiderare. 1.° mō vt vniuersa é cuius differ & ordia ad ée specificum. postremo mō. vt het vnitatem fratres sm se ꝑ q. é vna in multis. 2.° mō. dicit diuidit ꝑ differ in 2.m 2.° mō.

Sed 2.° qa rac̃ aut diuidit aial sm fratres dat ꝑ q. asserit hec vna ée vna in multis, .s. fratres rales rales, si ꝑ p.mam diuidit, q. eadem rac̃ aialis sm eandem rac̃ é vna & diuisa qua dr. D. doctoria. pt. 2q.ª Si aial sub ꝯceptu aialis é vnum in multis, & quit vnus é ꝺ eadem ꝑ plures differ. q. sm eandem fratalitatem é vnus & é diuisus, q. implicat. .s. 2.m in ꝑd dia q. dubitatur aial neq. ipsa differ. qa differ in ée q. diuidit. Sed é ꝓncipium diuisionis genꝰ in spes. & idem arg.m sit de rac̃ specifica respu mōrii duarum

Ad 1.um

Rursus qa ꝑ hanc solutionem in dubium vr arg.m. nō rac̃ aialis ordia é fratalis deducta a ꝓncipio dente, q. é rationale. ꝑ. ens vt ordia in cludit differ ꝑ quas petat distinguit a rationali.

Ad 2.um

Ad 2.um ꝯ qq rationibus fieri. q. muncio qua fiunt vnus gen⁹ & differ in é ꝑ vniones ad q. ad vnum mūs quo mat.ª & fra vniuntur: Sed ꝑ identitatem vnius rationis fratalis qua é dentia hō. qa aial, rale. ad hoc diungunt. vt rac̃ fratalis hō. sit ens mat.ª & fratis aialis rationalis. q.° fratalis.ª rac̃ hois debet ée idem fratalis q. aialis rationalis in quo é diuersitas a mat.ª & fra. qua in ideo diungunt. vt hō. sit mat.ª .s. sit fra. Sed vt ex vnaq. obiect. q.° hō. quadrupes é aial debet ée totus q. é hō. & quadrupes rationale. totus q. é hoc aial

Ad 3.um

Ad 3.um ꝯ his manifeste cognoscit efficacia rationis aduersa in arg.m Sed 2.° qa scibile & ꝺ rationis rei é id q. é ipsa res, vt ens.ª Petri é ipse Petrus. Sed fra rac̃ specifica .s. generica é ens rationis & sm existentias in erit ppa habitus rei ꝑ

quam

Art. iij. Vm nata sit vna in mdus dus

quas deferat ab alterare, sd cos, g. n erit eenā res, q
argt ab Nor. aductus. (2. asserentes q oia sb vnus ens) dare
de mente ōnā scti, q sequenter ad hanc doctrinam
ō omes docere debet oia ee vnus ens reale. qa vt infra di
debimus ens é coe vniuocum ad oia entia sue creata sue in
creata. q secundū rad aialis é vna in ōibus aialibus ita rad
entis realis é vnus ee duū in deo q increatus, sd hoc
é falsissimum qa dicta rad entis quæ é vna realis in gra
an sit finita, l. infinita, et an sit p se subsistens, l. in
alio, si sit infinita n erit eenā entis finiti, et si sit se
subsistens n erit de eenā accidentis, et sequ. nec vna in
illi, et ex hac sua rursus secundū oia in sueniētia, qua
seq sistent ex sua hypothesi ponentis vnicum intellectū in ōni
bus: qa intellectus é potentia sequuta ad nataṁ specificam
n Vm ad mdus dualem. q cuius nataṁ specifica sit vna in
ōibus et intellectus erit vnus in ōibus.

Ex his pt. et manifestatus q nataṁ specifica n sit vna in
plurib⁹ mdus dus q fuit argt adducta, qa probatus manifestis
se abmouendo fuit qa sua nataṁ specifica erat actus vnus et
exactus in singulis ōnibus seqr q quacumq Deus velleret producere
alium in duduum de nouo nihil educeret, qa rad specifica in
ōibus mdus dus é vna, sq. educto quocumq mdiuiduo q
ducitur sua quasi entitas p q é vna in ōibus; et cuius ista en
titas specifica sm. fratres dis unquam ab mdiuo dualis sm se
nos deberet educi cum ōibus mdiuidualibus potentialibus cuius
qq realis identificaretur. sm q é vna rad specifica: qd grave
retur vt Deus denuo educeret alium mdiuduum? q.
educit nouas et diuersas nataṁ, a precedente. l. nil educit
et idem argt fuit post de corruptione cuius cumq mdiuiduo
aut anichilatione.

Rursus sequeretur q. in specie homo possent (vbi sm dus

Nota q Scotus
et Scotis

differt ée subā panis et uerbitur in corpus Xpi.) nihil differret ée illius panis, qa tota rao specifica panis manet in oēbus individuis existens. q.° eius subā illius panis sit una et eadē (sm. Scotū) segr q. nihil amittam illius sube re igr accedamus tot et tanta in eucharistia 2.ª Veras q.° Thesaurus, et Methas recedendus é ab hac sna, et negandum é dari tales Vnitates in multis.

2.ª Dis.° 2.ª Dis.° quelibet nat.ª singularis p.ter Vnitatē q.° fert numericas, fert pratēr Vnitatēs generic.as et specificas sm sua p.dicata eenhalia quæ diuisa é in illis inferioribus.

Hæc dis.° pt ex dictis in 2.° notabili et expedienda dis.° ordinem, qa sp.es nat.ª generica é diuisa in plures spes et specifica in plures in diuidua igr unaquæque minutissima natura eenhalis rao specifica, et generica in diuisa q.° principia eenhalia, pt 2.ª qa Vnitas esset in individuo

S.d 2.° hanc dis.em inferunt alīq existimantes ni dari tales Vnitates in individuis q.° per numerales et individuales inter quos é Dedacus a Tesu hic Dist.° 4.° q.° 2.° cuius fundamentum excoligunt, qa Vnitas segr. entitates q.° diuisa fraliter in rac destruitur q.° neque Vnitatis q.° rao generica et specifica in eadem entitate in numerice distinguūt. hac 2.ª pt. qa Vnitas et dist.° sequuntur ad ens. sd entitas in é Vnica in hoc individuo, q.° é Vnitas. Cr. 2.° segr. asserit q. quilibet gradus metaphisicus in una entitate in é una realitas, et unus ens, sd dr effluunt ad unus cē reale, nam q.° rao horū in se sit individua puenit ex capacitate intellectus, q. aut. sit. unus ens puenit ex entitate q.° a.ª rei hēt aqua é una numero, q.° illi gradus in sē unus unitate numerica.

S.d hæc doctrina falsa é qa Vnitas dicit entitatem rei et 2.° segr. diuisiones ab altera entitate, q.° dicit dicit q.° das

Dedaus a Tesu. hic dist.° 4 q.° 2.ª

† ni adducat nouas entitates

no
derno

Art. iij.ª V.m nat.ª sit vna in indiui duis

6

q. das negaes identitatis inter distincta & diuersa entia.
S.d obijciendum è q. entitas cuiusq. rei è fraletas & ceñ. illius, (n.n. é aliud q. qd é res & ea nominatio sumpta, & ideo D. Thó. c. 1.º de ente & ent. ait q. ceñ.ª sumitur ab ente q. diuidit q. decem genera in qq. m. è nuda ceñ. rerum) Vnde q. diuersas fralitates, diuersus è ostendit, q. diuersitas si realis è actualis & ante intellm erit dist.ª realis numero ea inter illas entitates, si m. fuerit virtualis n. facit dist.es, rae m. virtualis dist.is pót diuersas negaes fundare, qua rae quancuq. entitas Petri vna & eadem sit, q.ª m. virtualr. é multiplex fralitas, fundat multiplices negaes. idco. n. Petrus n. é accidens n. qa é vnus numero sd qa é subá. & ideo n. é insensibilis qa é aiat, q.d fralis principium & radix quam dicit negaes identitatis cuiusdiuersis rebus & vna fralitatis rm virtualis dist.is cuiusq.m. exemplus é in Diuina nat.ª qua vna ea entitas simplicissª cuius sit in tribus pñis, quadrenus Pater dicit negaes filij rae virtualis dist.is ab ceñ.ª 2.m é in actione & passione qua vna entitas ss. rae m. dist.is rais & diuersa pp. dicam.ª & sunt suas vnitates fralis entitatis diuersas, q. si mitteret in pñs, quancuq. ods gradus crescentis in eadem entitate eadem entitas sit rae virtualis dist.is pnt ee causa diuersarum vnitatum. Vnde iste auctor meo decipus é, qa ostendere vult res distinctas & vnas inse n. in causas vnitatis huius & diuisionis a cadaueribus rebus. qua cum multa sint, plures vnitates dicunt, at q. adeo hae entitas distinctas ab illis hís plures negaes in qq. ostendit vnitas.

Ens. 6. Vnde respondeo ad arg.m distinguo minorem, n. adduat nouas entitates virtualr. distinctas nego minorem fralr. &c. & nego 3.am qa vi sunt plures entitates sufficit dist.s virtuales & tales vt quaelibet illarum fralitatis fundet diuersas

Entitas cuius cunq. rei é fralitas. & ceñ.ª illius.

Vispera
S. Eufra
afa 22 d

negaes identitates cuz alia realitate, q̃ alterata fratalitas fundare ñ possit ad q̃ ñ regrid dist.° realis. Præterea qa Vt sint tres Vnitates ñ sit tres quantus ad negaes sd quas nos ad positiuas induxisti q.d ea.z fundamentum ñ regrid q̃ nomz numeralz, tres, cadat supra realitates .i. q̃ sint tres realitates sd sufficit q̃ cadat s.a Vnitates sic q̃ sint tres Vnitates reales ñ realr. distinctæ s.t. de diuinis relationibus dicere solet q̃ sunt quatuor realitates reales, quamuis ñ ores sint distinctæ realiter.

Inqualibet re singulari tot sũ Vnitates fratales quot ss. p̃dicata qditatiua dentalia in illo.

Ex dictis sequr. 1.° q̃ inqualibet rea singulari tot sũ Vnitates fratales, quot ss. p̃dicata qditatiua, ẽ centalia in illo, & rão sumit ex dictis qa Vnitas sequr. ad ens, ens aut.t q̃ diuidit.r p̃ decem genera sequat fratalitates, q.a ẽ rão fratalis rei. Vnde cuz multo possit distinguere diuersas fratalitates idea ch̃ diuersas Vnitates pot in illa re cognosci &c, q̃ ostendunt negaes rez q̃ inqualibet re fundantur tot diuersæ s.t. sex fratalitates distinguibiles in illa re

G. 6. Sab.° H. 6

2.° colligr. q̃ tales Vnitates ñ sit fratalr generica nec specifica sd fundamentalr. Nas Vnitas fratalis generica .l. specifica diceret plures Vnitates in multis p has in Vnitates in dictr ordine fratalis rão nat.a & cent.a rei quantum ad id q̃ petit centalitr & vt sic diuisa ñ petit quamuis p̃ rationes cuz aliquo diuisa maneat.

Ad arg.m respondetr ad .1.m distingo ans. si li asp.t rei sq respect rei sm q̃ sit singularis nego, qa Vt singulariter ens 2.a ñ intelligr. nisi cum centa specifica sideretr a rationibus indiuidualibus: si li asp.t rei sequat quantus ad fratalitates quæ p definitiones explicari debent concedo, & nego cons.a ad eius quantitatem concedo q̃ definitus debet ẽ Vnus Vnitate centali, quæ sequat conceptiones cent.as inducitas p̃ principia fratalia cuiuslibet definiti, qua Vnitas nequ sequat Vnitates in multis nequ sit p̃ multis, sd dictr asp.t &c. & p̃ sept ad 2.m cuius ẽ tota solutio tenda ẽ ex dicendis ar.° 2 sequenti.

Art. iij. Vnat. sit vna in individuis.

Ad 7m. respondet Caietanus admisso antiq. distinguendo ofego. et vnus negatiue scilicet ogs possitiue nego. Cuius nullas alias reddit rationes q ea quae marg. adducuntur, qa ens diuisibile fit causa multitudinis indeuuo erit vnitatis causa, et ita se Petrus et Paulus in ordine entium diuisi debent ee in diuisi et vnus entitatis cum addito scilicet negatiue in possitiue. i. in q vna causa natas q. de sit vna in illis et diuersa entitas in tribus personis sed qa in petunt diuidi q entitaliter distas inquo a Sco no se differre asserit qa ille ponebat possitiuas individuationes et vnitates.

H. 6. Sed hanc solutionem aliqs falsam iudicauerunt ex eo q vnitas fratis sive negatiua diuisionis rei inse secum aliqm entis possitiuum q dicit in diuisus natr. et possitiue, ad q. segr. negatiua diuisionis quae est vnitas negatiua at v. Petrus notanter distingr. a Paulo, neq. est vnus cum illo positiuo nomine, et individuis possitiuas, sed separatus a illo, q. in sunt inter se ap. rei hoc negatiua de diuisionis, neq. quantum ad entitatis specificam. Or. dicunt, qsi loquamur de illis quae sit ap. rei fratr. et eorum natr. distinguunt realiter distinctionis, q. maior est cadens distinctionis.

Sed nihilominus iste dicendi mus tanq. falsus reijciendus qa se habet vnitas fratis, et specifica ad individua eius dem speciei. individuales ad vnius individuum, sed q vnitates individuales q habet individuum sit vnius et diuisus q. maiores a balijs q. est q fratis vnitates sunt vnius individua. eiusdem speciei. ans pr. et exposcatur, qa est dicit quod sit q aliquas distas, sed inter dico individua eius dem speciei nulla datur distas fratis. q qz duo dantur. S. neq. in vno individuo datur distas individuales q. q dicit de posse inse, q. eo dem modo se habent. Or. quamvis fratis vnitates individuales individuis individuum ni fi descendat diuisa fratr. quamvis dicerent entitatibus gaudeant, et q propterea maiora diuersitas inter Petrum et Paulum, q. inter ipsius et Paulus. Unde non valet arg. ostenditur sine, si non habent possitiuas individuationes, q. neq. vnitates fratis, qa quia diuisa sunt, ita frater individuus manet, et si habent vnitates

vnitates

Q.ª 1.ª Vniuersalium.

Vnitates fratres quamuis maxime diuidantur: q.ª v. realiter distent vnus, et quantus ad totalitatem continuj, propterea é qa fratres speciei diuidit inse rem multa diuisiones quantitatis ad entitates reales. et ita ut duo fratres dicti n' diuisa continuitate, qr sui accusa á solutio Caudani, et segr. ad illos decimus Petrus et Paulus et vnus frater scilicet, realiter et entitative negro, qa adhuc negretur. n' solus fratis multitudo sed dicti vnitas quatis inuenitur multiuna nat.ª respd Thomas q. 3. art.ª

Ad 1.m respondetur sicut maiori et minori, distingo 1.m negr. an rem aliquam nat.ª qua sit vnica et multiplicata fratri q. principia continuitatis excedo, multitudo entitatiua et realis negs.

Ad 2.m p.ª solutio ex dictis in 2.º 3.º qa ipsam confirmat nam ex illo arg.º 2.m. infertur, q dentur vnitates generica et specifica in rebus n' 2.m. q sit vna in multis nat.ª q dicte vnitates sustentur. sed fundamentaliter. Vnde ad illud negatur consequentia vnitatis arg.ª petit discussatis ostendendas art.ª sequenti. I.6

Ad vltimum art.º vnde vna haec discussio exorta fuit p.ª solutio ex dictis in 2.ª conclusionibus vnq q. ostendimus repugnantias qua é in hoc q dicit. in singularibus vnitas aliqua realiter adunata et possit in multis.

Ex dictis in dicto art.º p.º q nat.ª q.ª inquacunq; inferiori diuidit. n' é vna vnitas aliqua p.q. nisi ipsa diuisa n' sit, é in vna vnitate continuitatis q. subsit in multiplicibus p. continuitatem principia, et qa dicta diuisio fit p. distans, et n' rem sui ideo quamuis possitiua n' sit vna, et undiuisa é in negatiua hoc é carens dicta continuitate p. q. dicuntur patet q. vnitas possitiua diuidit. p. distans.

Art. vij.º V.m nat.ª sm se habeat ex se ad quam vnitatem positionis, q. neq; in vn diuiduus neq; in multitudine habeat.

Art. iij.m v. nat.m sm̃ se haat alqs vnitez.

Ostendemus art.o p̃cedenti dari duplices vnitates in rebus aliam fralem & alias numerales, q̃ ad vnitatem huius uel p̃ schones, nunc v. ingrimur an nat.a sm̃ se, & sm̃ Authez medius inter vniuersale & singulare haat alquas vnitatez exse illi ouenientes.

Inquare Fonseca 5.o Met. c. 23. q.e 3.a sect.e 3.a asserit q. in nat.a ambz deuenit ad ōchones p̃ singularia dantr q̃dam vnitez, quas suis inferioribus nō coicat, sd illi m. pase ouenit hus q. exiant in rez nat.a Vt singulare, & in ambitu vniuersalis, q̃ vnitatez (dicat ipse) ee distinctas ab vnitatibus fralibus, qa hae multiplicatr in individuis vnitat.e p̃ssionis i q̃a nat.a sm̃ se, Vocatr in numerales, & sempr citer sd cui adsto hr. nat.a cet.

Fonseca 5.o Met. c. 23. q.e 3.a sect.e 5.a Prima sna.

L. 6. Proqua sna citat D. Thas opusc. 42. c. 7 & 8. Vbi ad mittere videtr dari nat.s vniuersales vnitates & quas indiuiduis ouenientes, ipsis ab solutis ipsderatz, & in coicabiles indiuiduis, citat etiã Soncinatem 7. Met. q.e 40. & Capdeuez in 3.m dist.e 5.a q. 5.a Cuius raciõ (si ala qua hr.) in stibus adducas.

D. Tho. opusc. 42. c. 7. & 8. Soncinas. 7. Met. q. 40. Capdeu. in 3.m dist.e 5. q. 5.

Secunda sna. Secudus v. quamuis 5.a citatu loco in rebus nat.a vnitatem fralem & cibales, suis inferioribus, tales v. vnitates mdeuctas here exse affirmat, vt refert Caietanus loco citato de ente & ẽnte, ait n. ipse nat.s specificas sb. humanitatis, rae sui, seq duo, & ee vnitates frales, & coitales rugalias, & hancouenire illi exse, q. ẽ ideo de rine vnitates quandas p̃cisas a rationte oueniẽtes illi exse, & sm̃ suas ẽnitas ambitu ad ōchones, & independendo abilla, & quantas ad hae sueuit cur Fonseca p. q. eius vnitez vocari numerales, & incibales inferioribus.

Tertia sna. Tertio opinatus v. alij exsmant nat.s exse nullas here vnitates p̃cisonis dū oueniẽtes abstrahendo a singularibus q̃ sd dr nat.s & dr fralitates realez mutuas nisi here singularitates adeo vt nulla detr vnitas ab re vnitatis. l. rad. ab indiuiduale distincta: distinguunt in duplices vnitates indiuiduales alias ꝓpias & determinatas & q. hoc determinatas indiuiduus sb. Petrus, Ioannes &c. tribuit: alias impropias, & indeterminatas & q. alius singulare sb̃stituit indeterminate sd mã determinate quae singularitas sueuit humanitati, & cẽt.e Iudicat abesse p̃cisa. Vocant eas indeterminatas, qa tali nat.a put sic p̃cisa ri, & intrinsece hoc determinatus singulare nas alias

Vnitas indiuiduales ẽ duplex. alia ꝓpria, & determinata, alia impropria & indeterminata.

Q.° 4.ª Vniuersalium.

nat.ª hũ nõ possit é vniuersalis, q. aut. singularitas sit inclusa & intercludens p. 3as gradus sic p.ª 1.°

Quia hęc rão vnius in duobus dui & singularis & rão eor. 3ab. rebus & relationibus quæ ss. l. intellegi, prd. q.° inquacunq. relõe se includit* at q. adeo rão vnius individui† 3q.ª é euidens, qa hoc q.ª é vnus numero iuxta Petrus n. solus cum Paulo sã ch. cum equo, cum Angelo & cum cæteris omnibus, immo cum Deo, q.ª é transcendens.

* rão vnius individui. † é trans cendentalis.

2.° Vnitas realis é transcendentalis, sed nulla data vnitas realis p.ter individuationes, q.° vnitas realis est transcendentalis, p.t. mi. qa vnitas realis vnius rei non é realis, q.ª é é individuus.

3.° qa quantus cunq. q. intellig. cognoscatur nat.ª Petri sine individuali M.6
duatione Petri intelligi. Dna numero é destructa a nat.ª Ioannis n. specifica, q. manifestum, & sequ. ex se excludit aliquas singularitates.

4.° qa se p.rsunda unus nat.ª a Petro m. illa n. é vniuersalis nec habilis p. dictas Franciscii individuales. sq. ex se nec aliquam singularitatem rae cuius é incorcabilis alicui individuo, 3q.° p.t. qa hoc sufficit ad rem individuationis, ans p.r. qa illud é q.ª é de essent.ª Petri repugnat eé de essent.ª Francisci. q.° quantus cunq. præcindatur a Petro é singularis & individuus.

5.° qa essent.ª qua talis é in Petro, nec cum ea exhibitione q. in qualibet individuo hereditat. immo caret illa, q.° tradita hæreditales Petri quamuis p.cisa sint ab ipso Petro, é constituta & individua alicui adæquatæ singularitati & in p.rsunditatis a nat.ª sua se. & ppria sequentur docent alii authores. q. hæc singularitas completa & negatiua rae rationis trahenda p.rsunditate a nat.ª sua se. qa 3a talis singula

Quod 6.° talis singularitas n. sit completa p.r qa tali nat.ª & 6.
tribus ppriis n. repugnat vocari adæquate Ioannis & Francisci q.
singularitas & individuatio eius dicat & indeterminata respectu
Ethonis ad Ioannes & Franc. eius, & ppria talis & mutata & singu
laritas é indeterminata, qa determinabilis, est ens incompleta
qa applicabilis p. dictas magis determinatas ch. Ioannis & Francisci.

5.ª Sententiam é D. Tho locis datis de ente, & essent.ª ubi sa N.6.

cit

Art. iiij. V. nat. sm se haal alq vnit

ait. Nat. sm se, & inse m dicit p dicata entitatia sui, & rdeo sq
uerabr. an ista nat. sit vna l. plures neutrius accidentis? & qa
vtrung; é extra intellg humanitatis, & insa pt. q. q. nat. sm
se abstrahit a quolibet horu (sb. ab é in inferioribus & in intellu
q. ex mente s. Tho. Nat. sm se nullaq hét unitatis, neq; pcia
sas. exse ab inferioribus, neq; m pcindibiles a singularitate eor
ad cuius intelligentias

In nat. sm se sderata duo sr. sfr. Nat. sm sua p dicata entitatia, & sub fundo eius. l. segregas ab inferioribus.

Nota 1. q in nat. sm se sderata duo sr. 1. ipsa nat. sm sua p dicata entitas: 2. é substrudo eius & segregas ab inferioribus. 3. hent nat. exse & sm se, 2. v. eo q ab intellu sderatr, & ppria n pinet ad alias nat. sm se, sd osequun
tur intelligendo, q eius intellus in sideret ea, q. ex meritis suis
sunt nat. qualitates denudata é ab accidentibus & extrin
secis frabilitatibus, ex quadam necessitate cognitionis nat. substantie.
Unde possumus distinguere in illa eaq. sunt illi ex ordine
nat. &, & ex ordine substitudinis, 1. é in amissibile & inseparabi
le a nat. 2. v. (cui quenit ex substitudine) é accidens nat. t.
ipsa substrudo, & ideo n attribuitr nat. sm se quasi ex se illi
ueniens, sd ocomitanter osequr. cognitus illius. Vg. eius cogni
co Dei ut Drin. creaturarg necessario eius ordine ad illas
debeo scire n in affirmando q Deus talis ordines dicat, sic
similr. quando p dicata entitatia cognosc. cum substitudine
& separatis. ab indiuiduis Dei, & osequ. eius negatiue. nabstra ad
plura n in attribuitr hoc nat. sm se. Unde

Formus Scotus é realis quan
tus ab intellu sideratm.

Unde intelliges aqualis sit iste 2. Scotus nat. nas q eius
ab intellu sideratr. & inte n haat ée sens singularibus é in.
Scotus realis nat. Metaphysice sderata. i. cui abstractione
à mat. di.

In nat. ap. ru duo sr. una 1. sm se. & indiuiduatia eius

O.6. Unde segr q in nat. existentis ap. ru duo includun
tr. & nat. sm se & odicio seu modus existendi in re q. é in
diuiduatio eius, unde aliqua repugnant nat. ex se, &
sm se q. in. n repugnant subsistori existendi in rebus. Vt
ée eius negatiue. q. coitas é oppssita singularitati.

Nota. q nat. sm se hét unitatis quandaq entita
tis q. sistit in indiuisione p dicatoru entitatiu. cuius ratio

redit D. Thas. opusc. citato vbi aut. Nat. sm se é vna, qa vnica definitone het, & vnicis nomes, atq; adeo é vnicus significatus: nas cui de cent. cuicuq; rei sit, q segnit vt hoc parte cenhalis indiuisas, ppria nat. ex se debet here p̄dicata sua cenhalia vt indiuisa & vicenda in diuisone cenhaliu. Quo fit vt talis vnitas etz insingularibus ois illi conueniat, nas q̄ conuenit nat. sm se vbicunq; sit debet illoue niere, cui opp. nat. sm se n repugnet ee in singularibus ideo in illis suas debet here vnitates; nas quamuis asp. rei ois sit idez cum singulari, atq; adeo singularitata, vere tn. in ipso singulari dat reale fu. & cenhalia, adeo vt cui intellto q̄ sideratur nat. alicui n̄ tribuit illi cenhalia talis, extrata talis hui. Sd diuisiones nas in. q̄ eandez fratalitatez het inire q̄ ipsas cognoscit intellt atq; adeo cum q̄ debet fratalitas sit vera, cui nominatur & cenhalia, etz asp. rei debet vnitates sequutas ad fratalitatez & cenh. rei q̄ é vni nas fratis, & centialis. nas licet D. Tha. in mod. initio. Vnitates fratis illa dicatur q̄ segit nas specificas rei q̄ é fra cius, & sequentur negatõ identitatis fratis inter duos indi uidua spe. distincta oritur ex vnitate fratis, & specifica q̄ é in illos. Vnde quamuis nat. sm se n haat ipsos nos & solitudines adhuc in ipsa re data quantus ad id gillocui nis sit p̄dicata cenhalia, q̄ ds. centia eius

D. 6. C.

+ Vnde aliqui diuersitas inter has ppes: nat. humana existens, extra intellt, sm se, é cois negatiue indifferens: nat. humana existens extra intellt. é cois & indifferens, nas 1. é vera, & 2a falsa, nec é q̄ redit Caietanus vbi s. dicun ga ipsa ppes é sm se reduplicat. s. id, q̄ é asp. rei vt ame sideratur solitarie sit. sm se, & put sic n̄ é appriata nat. alicui, & segnit é negatiua indifferens: 2. vi é fal sa ex eo q̄ obi ppo. in qua p̄dicatus repugnat subo. nec ad nonis explicite importat de illo é falsa. Sd in illa ppe ex plicabr nat. vt é extra aiaz & intellt, & n̄ sm q̄ solitudines haat, & hac ppo (ipster eandez nas) ignis n̄ approximatus

cale

Vo. vent. sui, doctrina et entelg. ar. propositionis. Vnde ar. sequentis in stilla ad 4

Art. iiij? V.m nat.a sm.m se haat alq Vnit.es

calefact e falsa. qa approximao e requisitus ad calefaciendum
& quamus Vnitas frales, q.d ppa nat.a sit in ppes rebus
et in deu deus n in dicit hoc quod sic nisi sm se & sedera
rea sederet: Verus qa talis solutio non ouenit hoi. ex se (hoc
é) centhabr ideo n dicit hoc singulare; nec vniuersalis ex se
qr hoc ppio é negandu hoc sm se é n singulare, et n vni
uersalis qa in illa segeatr q hoi sm se ouenit alicui q re
pugnat singularitati, et vniuersalitati, q segeatr p illud
p de calcis infinitus: post m dicit hoc ex se et sm se n
é singulare nec vniuersalis, qa in hac ppe n dicit hoi
repugnare hoc ee singulare, l. vniuersalis, sd m sig
cat n ouenire illi centhabr, et sm se

3.o q nullatenus q.d é m actu p suas frales rac illicis fra post
hore bonitates p fectionis illius fra, neq tent.r exppa rac con
tinati pcht vlse ipsa bonitate nec se ipsas diu de impleret
con.i qua de causa ut dicat sm q é viuens sensibile possit dicti
in sua fallitate mdo get dicta qua rac mra dicat fralitas de
vnitas, a fralitate illius, et &c. sed ut dicit dr in se
ad plura indiuidua attingendus indget aliqua dicta et frali
tas indiuiduata rac cuius n sit m bruco indiuiduo et in vna
entitate sm vtras racs mtensiue et extensiue. et hac de ca
sa satis probabiliter Thomas dat p plurimi cum sancto Praeceptore
docent qm inquabet Angelus, spe dari vnius indiuidui vnius
et in eo vnicus filius, et vnicus spiritus sanctus et n plu
res qa carent principio multiplicationis. (de quo vnus per
tempus tractat) inseparabile tractatu de indiuiduatione principio
la de suis deficultatibus. Vnde aliqua fra qua ex se n é in
diuidata nec petit p lurificari dicit dr aliqs debet assig
nari frus l. aliqs principius q ex se sit diuisibilis &c.

Nota

C. C.

Vnde colligr. q si p intellectu sideris et abstrahas fralitatem
V. q. ratem ab aliquo determinato subo sic a Petro sm se
per se formam limitata et singularis. Vt potest cum ordine
ad hoc singulare indiuiduus: si v. illas abstrahas absolute
a subo n erit singularis, nec erit vniuersalis (nisi ab obiectu mse

vtori

rum ibus abstrahatur) sed erit nat.ª sm se

4° Nota. q in Una et eadem re m debet assignari vna causa vnius m effectus quamuis plura denominentur abillo vnde quamuis in hoc n̄ sit sup nat.ª extendatur m loco et sit quanta sd illa accidentia materialia quæ sunt in corpore vt albedo nigredo frigus, et alia. Vt m hæc oīa quanta dicantur suf ficiat vnica forma q.ª tribuat illis hunc effectum sīl. ee extensos vn loco, sic simili quamuis in Petro n̄ sit nisi vna anima ipse Petrus vere sīl oīa p̄dicata accidentalia q.ª sit multa n̄ re gnitur q̄ q̄libet illorum habet suas mediu dualitates distinctas sed sufficit vnicus gradus indui dualis q̄ quem Petrus dicitur hoc ens doctor natus. ad hoc vt oīa p̄dicata supiora sīl subā, corpus, viuens, et rale. dicantur singularia et hoc de hoc enuciatiue ens. cuius ratio est quia sumitur ea quæ oīa hæc subor dinantur. et identificantur inter se et sic effectus vnius conuenit alteri, et ideo dicimus q̄ realitas subā hæc, quæ é in Petro, é Petrus, et hæc realitas é subā, et sic de cæteris gra dibus et gradatibus.

1ª Obs. Nat.ª sm se nulla sit realitas vnitatum illi superiorum antecedentium p̄ter vnitates fratres quæ reperiuntur in diuisione q̄ principia specialia et q̄ alios indiuiduales concabens est Hæc sola é expressa D. Tho. loco supra allegato in arg.° sed c. et Caietanus ibidem, et cæteri recepta ab omnibus, vno m excepto sīl Fonseca q̄ in hac re videtur singularis. sunt et p̄r. 1. hæc cum ea q̄ efficacius rae.

Quia q̄ uenit alicui rae sue entitatiue cuicunq; sit, debet illi conuenire sed nat.ª sm se inquocunq; statu consideretur n̄ retinet alias vnitates nisi solas fratres p̄dictas, q̄ alia vnitas p̄sonæ n̄ conuenit illi ex se et ex nat.ª sua. maior é euidens, qa q̄ conuenit hoī eo q̄ hō é n̄ potest abeo separari abillo eo manente p̄prea n. p̄petuitas abentitatiue emanantes nisi parabitur ipsi occasionem qa conuenient entitatiue rae ipsius.

Dices cum Fonseca talis vnitas n̄ conuenire nat.ª absolute sed vt ante cadit obiectionē, nam hō ex p̄a rae potest ei in diui dui, r. sal'm n̄ repugnat illi, potest m ex p̄a rae q̄ sit oc cisa et ablato impedimento obiectionis sequatur vt nō deiusticia

plura

S. 6. sub.

R. 6. sub.

1ª Obs.

Art. iiij. Vt nat. sm. se haat alig vnitates.

plura supposita, et ideo dicit vnitas vt medium sumunt illi ex se independenter a operatione, quia quod sua autoritate D. Tho. nus rōnē. auctoritate gdem de deo ase dicitur absque aut.

Nat. absolutas, licet quandas vnitates. q. n̄ descendat ad singulas sup. Rōnē ob. ga quamuis d. et creatr nat. hoc sit vna. admirabilis et diuisa multis m. cuj intellus separat eas abillis n̄ accipit illas vt plures et diuisas. sed vt vnas et indiuisas hoc. n. quatenus hoc n̄ facit p. qd diuisus sit in se, q. sequitur q. ex ppa rōnē petit q. duo a Petro ex mihi cum vnitate accipiatr. et consequenter dicit vnitas sumunt illi ex nat.

Sed hanc doctrinam vndiq impugnare a quocūq. ga ea qua sumuntur ex fundamento realitatis minime ex intrinseco rei sine aj oriri existimantr. sed q. hoc separatus ab mdus deus manicheus nisi de rebus nascitur ex mō intelligendi. q. dicit vnitas n̄ é realis. pt mi. ga hoc ab intrinseco et realiter m. dicit q. sit dual dicte q. dut. mtale accipiu manicat cum solitudine et eius separatē ab inferioribus n̄ sumunt illi rangs p dicatus denitatis. s. necessario e manans ab ipsa sed ga multis separat illas n̄ existentes singularibus, nas vt dixim rotabile. s. si illi sumerent dō modo etc in singularibus illas retinere vnitatē n̄ repugnaret

2o impugnatr. ga sonat. hoc contradictr. et ex nat. sua est vna ga potest accipi vt indiuisa inse cum primus a singularibus p̄dicabilitr. s. portuletur accipi vt vna tra separata (addatur mus quo nat. angelica separatr amultiplicabe, et absurdo fida retr separata a subo est vna) s. vt vna in multis, si primus n̄ accipiatr cum aptitudine. s. n̄ repugnantia vt dui dicatr p multa indiuidua sed potius vt vnus singularis et incommunicabile huius numericas, et determinatus entitatis eo mō quo de ideis Platonis s. diximus, et absque repugnaret illi nat. multiplicari. ga ejusdem vnitas sumeret alle esse et entitatis, et rae illius est vnius mdus deus determinatus et incōmunicabile, ose grs. erit vt repugnet coicari, et deinde impossibile indiuidua sed hoc é falsum. q. s. 2m. q. ex se adhuc esse vna vnitate illa, q. adstruebat scotus q. nas satis impugnatus manet, et sic nat. illa est singularis in multis. creatr existens s. Diuina nat. impluribus supis, sed hae ora sunt falsa. igr na 2a. ex se et ex nat. sua nullas vendicat vnitates p q. sit vnitas

vnita

dicta quasi numerica ex p̄dicta a singularibus & n̄ dicta in singularibus plures.

Vnde infertur q̄ quamuis nat.a p̄cisa & abstracta a singularitate cuiuscūq; vnit.e & multitudine ꝓsideretur in mente tuꝫ cognoscens illam n̄ affirmat ea vnam neq; plures in se (in hoc. n. falleretur) sed sapiens illam sm̄ ea q̄ ex sua nat.a ꝓcisa est ꝓsequit cuiuscūq; solitudine & vnit.e nisi ex cognō. refutans de cognosci vnde cuius D. Thas ait, nat.a quasi dat vnit.em sine ire q.a ad inferiora n̄ descendit cogit bene nat.a qualemcūq; abstractā n̄ m̄ sm̄ sua ꝓdicata sentialia, & ideo dicit ibi dest: nihil n. aliud illi attribuo p̄ter ea q̄ sm̄ se, sc. ee viuens, asat, corpus, riso talpa, aliud n. e id q̄ multis cognoscit cuius ꝓsiderat nat.a sm̄ se aliud v. id q̄ sequit ex eo q̄ cognoscitur, i. e ens.a hoc, 2m. v. e solitudo & vnitas & hoc nec ꝓmittit ad eius ens.as neq; e reale, & hoc mē intelligendus e sonus nas. nas quamuis dicat q̄ nat.a seq̄tata p hoc no mes hō e vna, q̄ alias nomes ꝓsequ. vnitatem n̄ est, cogit de vnitate dici, n̄ diuersimode ipsi adiacet & sm̄ sua p̄dicata sentialia, & p̄dicabilia, sed p̄dicabiliter. i. ex ꝓsidera ratione mtis humanis cantus ꝓsequ. nat.a discipulus q̄ mus vnius.

Vnde Fonseca meo dicendi e, q̄ ꝓsiderauit nat.as sm̄ se patere realr id q̄ m̄ het ex ꝓsideratione mtis, & eius hoc mē mereri possit in ipsa nat.a vt ꝓcta, inuenit illud in nat.a vt prior nat.a obiectione, inquo ducit eius Sonanale, sed differt abillo & a mra sua in eo q̄ asserit ante mtis actu ea in nat.a tales vnit.es quasi numerales q. nos negamus q̄ nunquam intellegr ordat in re sine o.ne. sed tales abstractio fit per intis, priorias v. nat.a e priorias causalis talis, q.a requirit diuersimodos inter causas & effectus, s. 191. hanc ad inuenit Fonseca inter nat.as & o.nes debuit dare dist.es enis actus inferioribus, vt existimauit Plato. 2a. pars huius o.is pt ex dictis in 2o. notabili. & articulo precedenti o.is 2a. vbi ostendimus, q̄ vnitas talis seq̄tur talis & q̄dritas talis &c. sed eas dis q̄dritas het nat.a sm̄ se accidentibus, q̄ retinet vnitates tales.

2.a Dis.o

2.a Dis.o 66

Vnitas indiuidui dualis, & singularis n' é
mans centalis ad des fal.s centiales sm se, quamuis da
lis singularitas sfideretur vt m ofletz & mdeterminata sd m
suentalley rae gradus indiuidui dualis.

Hanc Dis.em 9.am autores 2.ae scholae Antiq.e, & é exp.ssa D.th.
6co citato mag.o sd 3.o ex quo euidenter ostat q nat.a sm se
n' é pluriscata p indiuidua neq; vna q intlis sd abstrahit a
singularit.e & vniuersal.i.e

Procedit rae 1. qa. S. haec indiuidua duo suenit nat.a sm
se & sm qlitatibus sequ.s; Vg. hoc, S, ex alequa alia fa
cilitate p.ter centias eius; S. 2.m. Q. alequ centale p mus qd
talis & cent.a suenit Petro, q n' suenit Paulo, etz sm rae
specificas p intlis sfideratas, sequ.s é falsus q. p.t sequela,
qa p.ter hac singularitatis n' é preandibilis, etz p intlis,
ab cent.a specifica Petri, etz abstracta ab ipso Petro, q. e
deo in sm se rae & accepta essent.a Petri. Sd haec singulari
tas n' suenit Paulo. q. alequ centale mcludtr. mcepta in
centia Petri q n' é de cent.a Pauli. Sequ.s é falsus. q. fal
sitatis 2.ae p.r. qa rao singularitatis inqualibet nat.a é deter mi
nao eius vt sit haec determinate, & sequ.r 1. diuersa ab alia. Sd
Petrus qualibus vadit é, n', e. 1. diuersus a Paulo mus alias mdo
uniuo suenit, q. put sic n' hent determinatos nec singulari
tales. mo. sic ostendit. qa intlis cognoscens Petrus qualibus
ho. n' inuenit p q distinguatr a Fran. nisi intellegat determinatos
p q dicit hic ho. Sd haec determinao n' determinsca rae hoc
vt ho é, qa rao hoc mtrinsce m. dicit mdiuiduos, p dicatos
centalios, qua intellecta instatur. ho. n' ostendit determi
nae entitatis eius Sh. q sit haec entitas, q. ho. ex se &
sm se n' dicit singularitatem & determinatae.

Quoties pr. & explicatur magis p dicta rao, qa gra
dus singularitatis é fixus in quocumq; accipit vltima
determinatae sua entitatis, & diuisiones aqualibet alia
entitate, Sd hoc n' het qualibet rao talis ex sua ppria fa
cilitate, ho. n. ex se n' é vltimo diuisus Sd post diuisu ppriu
vq dispar indiuiduale, & ideo é de qualibet ratae generica

esse

et specifica, q.ª n.ª é singulare, 2.ª é universale, ga singulare é indiuiduum, é illud, q.ª se totū dicit de alio, et ideo dicit in 2.ª modo dicendi de at.ª 2.ª dicto q.ª neg.ª é in subto, nec de illo dicitur, sed ois ꝓdicata ēnhalia generica, et specifica sūt suae partes, ꝓ.ª rae ꝓ secundum aliquid fra. dabiles, dicunt de subto, et ideo es 2.ª subā. q.ª ex se n.ª sunt singulare q. existales singulariter dicendae trans.ndentaliū, &c.

Ofr. ga individuatio ꝓplēta n.ª determinat neq.ª modificat Petrum ad ē talis, nas Petrus ex se determinatus é q.ª indiuidū determinare mat.ª specifica, et ēnhalem Petri, alr.ª adeo ipsa ex se nō hēt determinare nisi rae individuationis Petri.

Ofr. 2.ª ga magis distingr haec singularitas ex plēta a natr. quae ipse hō a se ipso, q.ª saltem rae rationata distingr. talis singularitas ab ipso, ant. pt. ga haec ꝓdicatio rationis é rationis ēidentica, haec v. rationis é singulare existales, q.ª singularitas é aliqua talitas rae distincta a rationali.

Ex hoc arg.ō manifestatur q. talis singularitas ex plēta é suppositum in nat.ª ga s. hēt rationem individui respectu nat.ae specificae vta dicta specifica respectu rae generica. Sed dicta specifica q. se ipsa, dividit genus fratris (rationis n. non dividit hoc ga ipse frater é diuisus sed dividit aliud in hoc ab equo q.ª aliud ex se dicendo n.ª petit) q.ª pari modo quaecumq.ē ēnt.ª specifica dicendo n.ª petit in genere individuationis sufficientem in dividi ipse ex vi dictae individualis ꝓplēta sechula ꝓplēta.

Ofr. dicta specifica adequata dividit genus ita vt rae generica p.ª se ab specifica n.ª intellegatur cui aliqua dicta specifica ꝓplēta et indeterminata, q.ª ita dicta individualis Petri dicit specificas adequatas ita vt specifica ex se p.ª se n.ª haat singularitates ꝓplētas, 2.ª p.ª ga ita dicitur genericae specificas s. specifica, q. individuales. Sed mcauses adequatas vbi affirmatio é causa affirmationis, vbi negatio negationis, q.ª s. rae generica n.ª hēt talem dictas ꝓplētas, ita neq.ª specifica.

Art. iiij. V. nat. sm. se haat ad q. Vnl.es

Dns p.r. gradus metit duales p. vor. é trans eundens ad bet fialdades, q. é superior ex omnes sales q. extra p.dicata cen tialia, 3q.a é extendens ga ens é in superius & in commu nus. Sed hoc é falsus ga singulares supponit res singulares q. nihil est eius e magis singulare, & determinatus q. res singu lares.

Vltimo p.r. ga ex vi identificationis realis est.a cum Petro quantumcus ipsa abstrahatur sta ó ppia eius vt inpo sit p.dicari de Paulo q. suppositit alia dextra indiu duali p.or oppletas, 3q.a p.r ga in tm dicitr inpfate singulares inquantus á é limitata, & n.pot extendi ad dea singula ria indiuidua sed intrinseca ratione realis cum Petro sal tij inpoa logica intelligr cuz dicto limitatione, q. suppositit singularibus inpfata. Alia arg.a q.a peccatr multipliant d. hanc ratz ex rac omnes sales adducam art.o sequenti nunc o

V. 6.

Nunc ad arg.a p ogposita sua respondetr & ad 1.m sua dico q ad ratem entis realis tm. sufficit, q sit fialdas aliqua quia cui n repugnet existere, l. inst. l. aliis adiunda. Vnde dupli citer pot singularitas dicti trans eundens, s. etz existentia, vno modo, qa sit de entis cuius cunq. fialdatis, s. rad subas & de entis cuius cunq. corporis. alio modo qa iungatr cum dibus rebus, como quo existentia iungitr cum di. entitate adiuncte ex tra causas 1mo singularitas n.pot ee trans eundens qa est superius ad ora qua sr. im mo ad ipsum ens, bene m 2.o mo. quo pacto n.pot dari rad se cu generica sicc specifica qua n.sit iunda cum singularitate, ex quo n.sequitr q.d splendamus singulta p.dicata tm se millis sit indiuidua & trans eundens singularitas Vnde ex ista hume sen sus respondetr negando ans & ad ppbationem 3q.a p.r ex 2.o mo trans eundentia.

Ad 2.m respondetr q. vnitas trans eundentalis n.é in diuiduales, de quo alibi agendus é nas ens reale dupltr sumi pt vno modo pro ente reale determinato, & in concabili ex se qua le é Petrus alio mo. pro ente reale, q.é cod ad quem p.dicta non re

da, & ad quas cong.ª fralitates obtinet, 1.mo. arguit q. includat vnitates indiuiduales. S. & ee indiuiduos, 2.° v.mo hm. dicit id q. qualibet fralitas facit ex nat.ª sua, & hoc modo vnitas q.ª segr ens reale n' é vnitas ad indiuiduales, l. vniuersales, sd é eor ad quas cong. vnitates, q.ª segr. ex fralitate aliqua. Vnde quamuis hō. in singularibus sit vnus numero qa nō exse & sm sua polcata entitatis hm dicit illa vt inde fluxa inse, n' v. inesse in inferioribus vna, ypostasi vnitas, q.ª segr ex eius fralitate, é vnitas fralis, qua é indiuiduo entitatis, q. aut sit hæc, l. hæc nat.ª het se mater respu ent.ª sm se. Vr de respondetur ad messo anti. de vnitate 2.° mo. sumpta ne gando illud de 1.ª vnitate, & nego minorem, ypper dictas rones & ad eius pbationes respondet ex dictis, qa ee reale n' solus suenit rei in deus duca sd etiã fralitatis qua obtinet p̃sentialr.

Vnde pars sequitur & cuntur, q. aplẽ rei n' admittunt alias vnitates p̃ter modum reales ex eo q. ip.ª rei n' dantur fra lit.ª nisi entitas numerata, & postea dicunt nat.ª sm. se, & entitatis n' é singulares neq; vniuersales: qa fra nat.ª nullas het entitates entitates p̃ter ee reale qa eius entitas entitatis reales é; sd dee entitates, quas hent reales existimant ee numerales, q. dee entitas, quas het entitatis nat.ª é numerales, alq. a deo ẽsiderari n' p̃st sine illo ee numerato. 2 q.ª p.t. qa aut ẽsiderabr nat.ª sm se, sm. id q. suenit illi entitatis quantum ad esse reale in re existenti. l. sm id q. illi suenit ex intra, si primum, q. cui nat.ª sm se vt subsistentia ipsi haat fralitas vnitatis entitatis dee in re tanden vnitatis habebit, s. 2.m q. erit unitas nat.ª sm se quantum ad id q. entitatis dicat, & excludet ee singulare. qr. si nat.ª sm se intrinsece het vnitatis ex eo q. p̃scindit q.ª vnitas n' est ens reale qa dee accidentales illi ex n' ipsa cui sm se, &c qm. talis vnitas erit p̃sonis. l. eor s.t assererant Scotus & Fonseca

Ad 3.m

Art. 16ij. V. nat. sm se haat alig vnit

Ad m. respondetr, q nata Petr. dupl. post inter. 1. mo. qualitatis ẽ fa. huius indicii duo sc Petri. 2. mo. qualitates dr dicit sc Petrus p dca contrahia, 3. mo. cuj fra indicii duo ducatr p ordines ad determinatas sibi. Falsbe do dicatr hoc qa ẽ in hoc subo, & abillo sumit indicii duo hoies, ita sumit nat. abstracta cuj ordine ad Petrum accipitr. vt hoc, ex indicii duo talis v. indicii duo ho. n a alia qz indicii duo Petri, aqua nat. (ita cognita) n pdt dis tinguj. sed sic neq; ith rae ratio cinata, z nas abeadez indicii duo hone sint ocia p dcata q. eadem sunt in aliquo indicii duo deci singularia nas vt s. dixi in 4. nat. abstracta sufficit vnica fra m eadem re vt tribuat suum effectum plurib; multa existentibus, qua ratõe Petrus dicatr hoc subm hoc corpus, hoc animal, & hoc arabile aqua indicii duahone, quas includunt oes isti gradus qualitatis sc. de cent. Petri. Vnde n negatr. regri indicii duahones mopletas, qr respondetr. distinguendo ogna. distinguitr. numero hae singulares datis inopletis distincte a opleta indicii duahone Petri nego: distinguitr. nomero rae indicii duahonis Petri opletae quas includunt scdo. ex ho

Ex hoc ad 4m. scdo dns & eius ybationes cogg n inferitr 1o. qa sc nat. n abstracte precindatr sc cius ordine ad vnum indicii duum erit singularis rae indicii duahonis illius qr negatr 1a. & ad ybationes antis respondetr. q nat. ysderata vt hoc & sm pfessa a Fran. n post ce de cent. Exami, si v. abstrahatr sm se hunc n abstrahit determinate a Fran. sed abstrahit a quocunq; singulari

Ad s. dicitr q ratio illa negat pfessa a Petro sm se vt hae nat. humana indicii duo scilt precisa a Petro pfessa absolute nego illa, n singularitas precindatr post ret. sm se q. patet sic nec z vniuersalitas nec singularitas

Ex his pt solutio ad [illegible] pcedentis dicta sumpta sicut ocasio p sentit, qa sc della humanitatis pcun dantr vt plures ss. & restringit diuersa & determinata in

deu

C. 4. Vniuersalium.

dicendum occidendum é ans: si p secundam str. non se nec erit destructa nec vno numo. sed in decem p decada contra lic. qq nec repugnat vnitas numerica nec plura vnitates quare ut fra respondet. ad ans, & distingo ant. negat. vnitas negatiue & p negationem discussam ab obiecto & identitatem rei lic. nego 3. ans & ad minorem subsumptam, & eius probationem neg. respondet q indicium ducatus fratris rei é extrinsecum & accidentale sed omne identificatum à p. rei aug non specifica, & sic cum ex sit vltimus gradus nat. diuidit illam diuisione materia & creato, neg.

Neg. tenet q ratio indicii ducatis ré é de cent. rei, q nec frater nec cognatus identificatur cum illa natura qua conuenit frat. alicui ré sc. dicenda materialiter conuenire illi, sed huic deficit ratio p[ro]pria intellig. pendet ex dicendis tractatu de p[ro]nominibus in diuidendo, & p[ro]nunc sufficit dicere, q vt sit cognatio ratio indicii ducatus ré sufficit ly cognatus mere cum cent. sed vltimus negatur q ex vltimis officiis principij rei pueriel, vt sit frat. de cent. rei s. abuelo de cent. abuelo negat. q tribuat ré le medio genere & ré modus eius q ex subo. originis ducat, & quamo. desig specifica, q tribuat ré hoi. ducatus tra cum, & cent. Indicii ducatus v. g. tribuit ré le hoi. vt hoc. sed diuidit illam intra rationes hoc vt sit hoc, ille hoc & idem ré tribuit ré frat. Petro sed magis cum ce. s. punctus in linea ré attingit illas, sed terminat eius cent. ad quem calmus et dato loco.

Art. V.º V.m vniuersale fratr. sit in rebus: an v.º per solam intellectus operationem sit.

Prohibet intellig. nota. 1. q vniuersale destruit ab stra.

7 Alet

Art. V. Vr̃ sit in rebus, & in intellu.

Q.d sit vniuersale

7° Alet. Vniuersale é q̃ plurib⁹ in eé aptũ natũ é. Et deinde .i°. de inter p̃dicatione abeo dẽ alea extat dicto. Vt re fert D. Thas ibidẽ lect. 10. Vniuersale é q̃ de plurib⁹ aptũ é p̃dicare. In 1°. dicto duo insinuantur. 1m q̃ vniuersale sit vnus in plurib⁹ distinctis. 2m é q̃ habet aptitudinem vt in diuersis illis sit diuisus & plures sicatus, q̃ aptitudo é ordo & respc. vnius ad plura. In 2°. v. dicto p̃ter vnit.es & aptitudines significatr p̃dicabilia de multis, q̃ cum ex nat.a sua supponat ideã totalẽ illius nat.ã q̃ é p̃dicabilis cui illa de q̃ p̃dicatr, erit oppõtus o sequitur ad totalẽ nat.ã vniuersalis, & vnus in multis, nihil enim p̃dicatr nisi sit idẽ cum suis: Vnde 1°. dicto dicitr essentialia, & expõ cans res q̃ sunt essentiã: 2°. v. é descriptiua vt patet explicans opportunitatẽ p̃dicabilis dicti de multis qua fruitur essentia vniuersalis. Vnde vniuersale debet abstrahere & p̃scindere a singularibus, ea rõe qua vniuersale é, q̃ infinita eius ss. plura vt plura, vniuersale v. é vnus in illis, q̃. ea rõe qua vniuersale é intellectr. quasi separatũ ab eorũ illis, & indeterminatus ad q̃libet illorũ in particulari at q̃ adeo vt indifferens, & in respiciens determinatiõe hoc, vel illud, sed cum vniformitate ad multa, q̃. vniformitas indebet ei negatiua, & p̃ in repugnantias ad essendum in plurib⁹, sed positiuã, & q̃ naturalem, & essentialem rationẽ q̃ de notatr ab intellt. p̃ dicto dum dicit: aptũ natũ in esse multis.

4.

B. 7. Sb.

Conditiones ad vniuersale. Sb. q̃ sit vniuocum, & in aptarum. in obs.

Ex quo aliqua sequuntur additiones valde necessariæ ad rõem vniuersalis. 1°. q̃ sit vnitas, & ideo quælibet vnitas omnino modo vnitatis in natura non sufficit ad rem vniuersalem sed est in nomine, qua rõe aptarus in é vniuersale, q̃ quamuis sit vnus in v. nomine, debet in. vniuersale hoc ipse suos nomes ipsius q̃ rõis: Vnde segr 2°. q̃ in sit aliqua

locus
aliquoca

uoca n. ꝑ diuersa in re figeata ꝑ nomes. immo ꝓh ana
logia excludendi rez rae vniuersales, qa quamuis habant
vnicas raes illa ꝓn. n̄ è ocio eades rebꝰ ꝑ. qa tantummo
do vniuersalia dicu, qa gaudent ꝑpio & mplexo nomine
ꝑpia q. rae vna eadē, & in qua nulla diuersitas splendeat:
gr dsa ꝑ quas particularia inferiora pfurisca ndi debent
includi actuali. in rae illa vna vniuersali. 2ª dicio q. sit
q̄ opletiuus, & n̄ partiale, qua rae neq. matª neq. fa oponen
tes dsos dicunt vl vniuersales qa partes ſr. & qa ꝑse n̄ sient
ee sl in toto: ꝑ decabilia. n. q. ſr inferiora vniuersalis ſh. q.
uera ſbes &c. In ſr. de rebus opletis, ex qq. ordinandi ꝑ dica
menta.

Vniuersale è quadruplex. ſh. in causando, in sigcando in essendo, in predicando.

2º. nota q. vniuersale, qua dupl. vsurpare pot, 1º. modo ꝑ vniuersale q. dicit in causando, & è illud, q. occurrit cum pluribus ad agendum, vt Deus & corpora celestia cum rebus inferioribus creaturis ad q. diuersiones suas esse ducunt; aliud dicit vniuersale in sigcando, q. è tm̄ men tale. l. vocale, quatenus ipsa res vniuersales sigcant, vt ois ſbs, & vox hois. in qi sigcatiue, dicunt vniuersale, qa sigcant ipsum n̄ exprimendo aliqd de singularibus: aliud dicit vniuersale in essendo, q. erant Ideæ Platonicæ qa n̄ fuerunt ex modo cogi tandi intellꝰ diuersorum vniuersalia, sd ex natª sua, vltimo modo sumit vniuersale ꝑ vniuersali in ꝑdicando, q. è cōe ad quinq. ꝑdicabilia. & dicit aliud, q. rae sua contrahi, & mediante dō inferioribus pot de illis ꝑdicari & affirmari, vnde ſpes sus quatuoris n̄ è de rae vniuersali in 1ª accepcione, hac n. modo Deus è vniuersale, opificem q. nostrum, & à nobis par ticipabilem, q. dubitat? sd loquimur de vniuersali rae, q. ſta esse me. claudit in inferioribus sm̄ vnas suas raes ꝑ quas fundat. respus ad illas, n̄. Sufficit participari aliquam causam, vt sit vniuersale, qa participare è partis capere cuius q. partes pdt. inferiora v. n̄ partis capiunt vniuersa

Ex se

Art. V.° V.m Vrie sed in rebus, i. in intellu.

Sed vdas vales eius.

C. 7. Vnde pundus difficultatis in p.senti in'è V.m nat.ª à p.re nat haat vndalis mundi dui q.ª sit. s. separationis ab illis ad eum mus, quo fra separata hent ee extra subs, s. se ne separatione amat.ni como quo diuinat.ª vna & indiuisa i corpicabelis pluribus subpis: quatenet. hanc vndatis admisa huius mi. quastio difficultas semper optinet vis, nas dato p.mo dubitari pot V.m nat.ª esse separata sit vna, & singularis, s. diuina subia, q.ª decet gdam p.se subsistens, amo eius vndas sit ad vniuersalem sufficiens: similit ad mssa 2.ª vndatis inquiri posset V.m talis nat.ª sit vna in mul.bus i. diuina nat.ª in tribus supis q.ª singularis, & in dubia è, an V. talis vndas sit rei vniuersalis: Vñ confessiones committere iudico, q hac de difficultate inde vsque discutient, cuius tamen vt stat val de diuersa sint ppter q claritatis & distinctionis gratia ponerus difficultates de vndatis fratis 2.ª Platonis, & Scotus, p.missis vt ex illis ad hanc difficultatem facilius transeamus.

Prima opinio in hac re asserit nat.ª esse ante in intlu. ee fratr vniuersale, p hac allari solent autoritas 1.ª art.ª 2.ª ciuitatis p vna sedi. ppter illa ex Scotus locus 5.ª ciuitatis, ex illis Platonis questionis asserebat q ideales gdalis separata erant vniuersales ad singularia sensibilia, & ppter 1.ª ex hac ma ex dicto art.ª 2.ª vbi ad mssimus nat.ª esse ee extra vndas sed de rae rbo alicuius rei è q sit ingenerabile, & incorruptibile, atq ipassibile, & immutabile, q dantr ass.ª rei vniuersalis fratr. 3.ª pt. ga istae nat.ª non fratales ee existentes in re ss. extra vndas, & de illis maxime disputa, & hac de causa Ar. in.t Plat reprehendit Heraclitus, & Cratilus asserentes in. dari singularia in rebus mutabilibus, atq adeo de illis scias n'ee, q. ex m. Ar. dantr in rebus nat.ª q.ª ss. fratr vniuersalis.

Prima sna. q.ª asserit nat.ª esse ante intellu. ee fratr vniuer.

Obr. ga singularia ss corruptibilia, nat.ª v. vniuer

Salis

C.° y.° Vniuersalium.

Sales in corruptibiles ſt, ſd iſtæ ꝓpetuæ nõ ouenunt illis ꝓ mltũ, ſd aſſ.re rei, q.° extra mltũ ſt. Vniuersales fratr.

2.° Pr. ga art.° 3.° admiſſ.mus dari in rebus mltũ fratres q.ꝫ coicatr inferioribus nat.ę q. nat.ę eſſe ẽ vna, & coicabilis pluribus ꝓ aptitudinem ad illa, & ꝫ ſequit. eſſe vniuersales.

3.° Nat.ę eſſe nõ petit ee ſingulare, q.° nõ repugnat illi ee Vniuersales aſſ.re rei, 2q.° pt. ga ee poſſit ſingulare, ga nõ repugnat illi.

4.° Nat.ę humanæ eſſe nõ ẽ incõcabilis, ab q. ẽ coicabilis, alias ſẽ numeꝫ multũ ꝓbl. carẽ nõ poſſet. 3q.° ẽ accidens, ga inter coicabile, & incoicabile datr ꝺiſcrimẽ, at q. adeo alterũ illoꝝ debet nat.ę ſuenire.

5.° Vniuersale ẽ mltũ, q. debet ee ante q. abillo cognoscatr at q. adeo aſſ.re het rac.em Vniuersalis. ad pt. ga ſingularia nõ ſt. eſſe ꝺbꝫ mltũ ſd Vniuersalia, & q.° ꝫ pr. ga ꝺbꝫ debet ꝺ ꝓcedere poſſ. cauſ ſit cauſa cognoſcẽdi eam.

Secunda ſtra. aſſerit q. nat.ę rac.em Vnit.ꝭ ꝓ het. eſſe ante ꝺchoꝫ ad inferiora dicẽ frat. Vtles ex nat.e ſua.

Secunda ſtra ẽ Fonſeca. loco citato art.° p.cedenti D. 7. q. ꝺſequenter ad ea quæ ibi ꝺcit doct. q. nat.ę rac.em Vnitatis q. het eſſe ante ꝺchoꝫ ad inferiora dicẽ frat. Vniuersalis. at q. adeo Vniuersalitꝭ nõ accepit. abentitate, neq. a ꝺcha ſd cãm het ex nat.e ſua, quæ

Quam ſtram explicat & pbat 1.° quantuꝫ ad id q. eſſe rit Vtales Vnitꝭ dcfratr Vniuersalibꝰ, ga in nat.a Vniuersalis tria poſſunt conſiderari. 1.m vel ipſa q. dicẽ. Vniuersalis alterũ reſpectu illius nat.ę ad inferiora. 2.m Vnitꝭ in ipſis inferioribus, ſd in hac Vnit.ę conſiſtit fra tis rac Vniuersalis, q. nat.a ex ſe dicẽ Vniuersalis, & nõ abentitate. mi. pt. ga ꝓ nõ poſt eſſe in reſpectu, nam ꝺ ratu reſpectus ſumuꝫ nat.ę cum ipſis inferioribus ſt. relatus, & tres, Vniuersale v.g. quantuꝫ ad ſuas centias ẽ plus nat. q. ipſa inferiora. ſuꝺta illuꝺ Ar. 1.° de interꝓtẽ c.° 5.° Vniuersale ẽ vnus in multis & ꝓter multa, .1. a multis abſtus

& ſe

Art. V.ª V.ª Vrtes sit virtutes. I. Quintus.

7

separatus. nam si hoc mo. ñ sit. ñ decorde vnus inquo multe vigerent, et hoc mo. asserit Plato. nat.ª sepatas ras reales et vniuersales, p. vnitas proiectionis, et separationis p. multis e ras reales vniuersales.

3or. qa ras illius vnit.ª intelligo cum aptitudine ad actiones, q. in illa essent ras vniuersales. si ans. qa plura ñ diuersa pñt multiplicari subsedere esse, sed hoc nient qualemcuq dicit nat.ª actiones, qa vtique ras é data et ñ habita, sed ego qualemcuq dicat vnitatis passionem.

2o pr. q. dicha nat.ª verificet vnitas esse, et ñ rae intis, qa precisio mtis m. é dicto quae dam vt haat tales vnit.es q. esse het illas fraliter, et ñ exmtu, pt ans. qa mtis abstracta m. het denudare nat.am a dcto. ipsa m. esse facta ra abstrao manet fralissime vna quancuq in rebus nullas illi tribuat vnit.es. q. quancuq capit declinare sursuq ne descendat, q. tollit impedimentus redat illius potentis dissidere ad centrum, ñ dicit causa illius motus, sed ipse caput esse descendit, q. similit quancuq mtis abstractus tollat impedim.ta aptitudinis ad sphera. cum m. nat.a esse ablata ille impedim.ta maneat vna et habilis p. pluria sed ptr q. sit vniuersalis esse. et ñ ab intellu

E.7. Et sinquires ab illo q. nat.a esse tales haat vnit. talem et aptitudines possita passione mtis, respondet q. nat.a ante q. a suis causis in singularibus q. ducat indiuiduis é indeferent vt sit hoc. i. illud, nas in aliquo debet distingui nat.a q. q. ducibilis é in plurib⁹ inferioribus ab illa cui repugnat multiplicao qualis é angelica, sed intis alio distinguit, nisi qa illa ante q. ducitur in plurib⁹ q. ducta. hae v. ñ. q. nat.a missa possibilitate het tales vnit.es et aptitudines at q. adeo abstracta a dcto ne cum eadem per manebit vnit.s et aptitudine.

C.° y.ª Vniuersalius.

Fernã sm̃ asserit ꝙ nulla vrtã. dãr. sꝫ oĩa sñ. singularia. hoc ñ. ha vrtã. scripꝰ & voces.

3.ª opinio asserit ꝓpꝓsitus ꝓcedentibus. dr. nul dari vniuersalia, sꝫ oĩa singularia cẽ, dicit tamẽ vniuersalia, voces & scripꝰ de signficantes res ñ sin gulares, & determinatas. Quas opiniones quantus ad ꝑmas ꝑtes negatiuas tenuerã Antiqui Sch. Heracle tus, & Crabbes, & alij, quos vidat Ar. 1.° meth. quantus v. ad 2.as affirmatiuas ꝑtes defendunt illas ab quo nominales adam a Fonseca vbi s.ª q.ª 2.ª sect. 1.ª Ock. in 1.m dist.° 2.ª q.ª 4.ª & m 1.ª ꝑ.ª sua Logica. Gabri el dist.ª m. 1.m dist.ª 2.ª q.ª 7.ª &c.

Fit quantus ad 1.as ꝑtes hãc ñã. ꝙ ex Ar. 1.° Met c. 13. vbi irridens vniuersalia (inqt) Valeant sp̃es cã milena. n. sũ. & nugæ, quo loco nomine sp̃ei intelligit vniuersalia.

2.° ga vniuersalia ñ ponũt ẽe subã. rez. vt ex Ar. de xionis ant.° 2.° eo q ñ sũ. ꝓpa rez particularia sꝫ oĩa sũ. q.ª ñ sũ. ponenda talia vniuersalia sumpta ꝑ sui ipsis, quæ inueniuntur in singularibus

3.° ga repugnat q. idem sit simul vniuersale & singu lare, sꝫ oĩa q.ª sũ. in rez nat.ª sũ. singularia, q.ª vniuer salia ñ dantur in rez nat.ª ꝓ.ma. ga vniuersale dicit aptitudines ad plura vt exhibila q. illa. singularia. v. dicunt repugnantiã ad coexistentes.

Quid aut. voces & scripꝰ sunt vniuersalia & ñ res ipsa ꝓa ex Ar. 1.° Met dicente 2.as subas singulare ẽe, q.d. in quo ostendit q. nomine secundarũ subãrũ q.ª sũ. vniuersalia in tellexit Ar. scripꝰ, & voces significabãt res.

Deinde ꝓr hãc ga quamuis vox sit singularis in ẽendo ẽ tamẽ vniuersalis in significando, q. nomine vniuersalis m. voces intelligũ & scripꝰ, ꝑ 3g.ª nã vniuersalia sũ. egq ꝓcedũt ab ipsis & deducũt demonstrãs. ss cũ q.ª ꝑ de bant de subiectis, sꝫ hãc oĩa m. inueniunt scripꝰ, & vo

abus

Art. V.ª V.ª Vnde sit vnitas. L. mentetur.

ubus, qa m. illa dicunt. quales depositones exp6 cantes nat.ē rei, et p pos. at q. adeo p dicatr, et assegr ēt ele mentales q.ª ex ypothesi ꝓ Fri. ꝓponunt, et si ab illis inquiras q. q. ē immediatus fundatus huius vocis hō. rē spondent, q. d. res singularis em. ē indeterminatus, n. ex aliquas tres edes, et abstractas a singularibus, nisi m. in fig edē p voces, et scripturas.

f. 7. Transiam his dubijs omnes Vno ore ꝓfitentr oēs cuius Ar. vbiq; locis, etenim 7.ª Met. ex posse 5.ª Platonem asserit, q Vniuersalia n' sunt vnitates reales separatas ab inferioribus, nec alias eēl vnus numero vniuersale, et n posset diuidi in plura inferiora, nec q ē ex nat.ª sua vnus in corcabile determinatus ē, atq. adeo n' pot ēē diquesdi talle plurium, q. vniuersale ex m.ª Ar. n' ē vnus et ēē vnit.ª realis ab vnumquisq. ex nat.ª sua siue ab vnitatibus siue separationis, siue psecionis, sd m. vt ibidem ait D. Thō. ex eo q ab intellu accipitr vt vnus q abstractio nes mentis, et assegr vniuersale ēē n' pnt nominia scriptus, et voces.

Vniuersalia n' sunt vnitates reales separatas ab inferioribus. vt ait Ar. et D.S.ª 7.ª Metha.

Ad cuius euid.m assiderandus ē. 1.º q cum vniuersale fiat cum fundam.to inire duo pnt distinqui in illo, 1.m q fundamentum, inquo rāo vniuersalitatis fundatr, et dicitr vniuersale ex subtracto, q fundamentum ē occumbitia, ex simultudo, q. excludit inter ipsa inferiora: inquasimultudine duo sunt, et indistinctū fratis, q.ª effectus incarē nationis ꝓ principia fratia, quales inuenitr inter individua eius dem spēi. et dicitr vnitas fratis negatiua. 2.m ē similitudo quasi respectiua inter illa inferiora, inter quos ē extra, q vnitas negatiua n' ē fundamentum primus vniuersalitatis, qa vniuersalitas ē vnitas virtualis, illa v. indiuisi dica qualemus vnus fratr ss. n' sunt

In vniuersale duo considerantur. 1. distinguntr. et fundamentum vniuersalitatis. 1.ª q. ē similitudo inferiora, inquasimultudine duo sunt, et indistinctū fratis ꝓ principia carnalia, et similitudo respectiua inter inferiora. 1.ª similitudo ē negativa. 2.ª ē positiua. 1.ª n' ē fundamentum primus vniuersalitatis. 2.ª v. ē fundam.tum

plura

plura at. adeo nec. sunda. ens. sufficiens Vniuersale dabit
et hac de causa Angelica nat. n. sond. ens. Vniuersa-
litatis. p. ordinem ad videlicet dicta realia, qa. n. pot. illa here
similitudo v. pot. ee sufficiens fundamentum eius, qa. dicit
dist. inter similia quantus ad fra. mgg. assimilandr
et ideo inter duas naturas personas n. dabr. similitudo trans
cendentaliu qa. n. dabrn quantr in fra. sty in entia. Vnde
Veritas fralis qualis inuenitr in duobus indiuiduis n. e sufficiens ad Vniuersale dabile fundandum, nec ex. multitudo
similis fralis n. nascitr pluralitas individuorum qua nec
facta e ad Vniuersale. sed aptat secum singularitas ens
nat. Vt videre e in nat. Angelica. 2m. q. in Vniuersale inuenitr e fralis Vnitas p. q. nat. q. ast. rei plures e sit Vna in multis cum aptitudine
b in illis reperiendi.

G.7. H.7

Ad raz Veritis n. regnitur actualis excellentia intre, sd sufficit possibilitas eor

Vnde segr, q. ad raz Veritis n. regnitr actualis excellentia plurium, sd sufficit possibilitas eorum qua rad sol
et luna, etc. celestia corpora quantu de facto n. haant
nisi vnicum individuum, insuis speciebus p. ee Veritis, q.
ordinem ad multa dicta possibilia, qa. carentia multiplicationis eorum n. pueniunt ex repugnantia fre, sd qa. data mat.
subtrahendr tm vnica fre, q. segeant illa verba dr. aptum
natum e in pluribus.

Duplex e. ee. realis et rationis ideo Veritas e duplex realis et rationis. Vnde in nat. Verbi duo ss. Veritas fralis q. fundit in multis q. principia continentia. et Veritas Veritis q. ens intellis

2o. nota q. ois Veritas supponit aliq. ee cuius dicitr. in diuisa, et hoc dicitr. passio entis qa. segr. ee: duplex tm. ee res sent, i. e reale aut distingr. ab ee fabricato. ab intellu. aliud v. e ee in intellu, et sic Veritas q. ee duplex segr Veritas. Vnde in nat. Verbi duo ss. et e Veritas fralis q. segr ad entia hoi. Vg. et e Veritas Veritis q. segr ad ee q. res het in intellu, inter quas e dista. q. Veritas fralis cum queniat nat. exse coordinatr inferiori

bus

Art. V. Vtr. Vrta. sit in rab. L. inditu.

beu: Vnde ens V. Vrtis cuiꝰ sit in deuo natᵃ imp luribus sm q è p̄or illa dicit ordinem cui quantuꝰ ad è q̄ het ex abstrae a singularibus, & diuiꝰ cui abipsis singularibus, at q̄ adeo quanuꝰ attinet rei coeabilem pluribus, ipsa m. incoibilis é, è m. meꝰ ecendi rei coicabilis.

H.7. Vnde Vrtas Vniuersalis n̄ ofistit in hoc q̄ natᵃ cognoscatur vt quica determinata entitas, & singularis s. asserebat Plato, l. s. Diuina ēntᵃ è Vniuꝰ ex dictis determinatus impluribus dictis, hoc. n. mo. acciperetr vt singularis, & n̄ vt partibilis impluribus existentes, sd Vrtas Vrtis ofistit in hoc q̄ ēntᵃ quadm dicit p̄dicabilem ēntialem abstra hatr a pluribus cum aptitudine, vt in quolibet singularium inueniatr: ofideratr m. in Vrte abstrae. vt p̄bata dicae in pleura inferiora.

Natᵃ Vrtis ofistit in hoc q̄ ēntᵃ abstrahatr a pluribus cum ordine, & aptitudine ad ipsos.

Vnde sequr. 1. diuersas ē abstraeꝰ qua abstrahitr natᵃ sm se in tatu medio sub Vniuersi ab abstrae qua abstrahitr Vt Vrte. qa natᵃ sm se n̄ p̄scinditr ab inferioribus vt sb a Petro, & Ioanne Vg., sd a distis maribus, sb. a singularib⁹. & indiuiduis Vrtis. s. fra Vg. albedo n̄ abstrahitr ab albo. sd a subo. ipsius albedinis, & sta dicitr abstractio fratis: sic natᵃ sm se n̄ p̄scinditr a Petro, sd p̄scinditr a distis indiuiduis tanꝝ fra. a natᵃ & sta n̄ manet singularis, qa abstrahitr a singularit. ~~& sta n̄ manet singularis~~ nec Vniuersalis, qa ad hoc n̄ sufficit q̄ abstrae hatr m. a distis indiuiduis, sd a Petro, Ioanne, & Franco cum m distis. Vt sit Petreus Ioanneus & alter indiuiduus. & ideo dicitr abstractio totalis, qa respicit ipsa inferiora indiuidua tanꝝ q̄ sp. gbundnales & quasi ofia p̄dr. s. diuidi, & hoc Valde notandum é vt dignoscatur differimeꝰ inter abstraeꝰ natᵃ sm se & abstraeꝰ Vrtis. huius n. ēntᵃ è respicere indiuidua, à qq abstrahitr é.

~~2ᵒ colligitr.~~

Q.° q.ª Vniuersalium.

Prosequo aliquas addicere Caietanus dictas q.ª 1.° de ente
& ente.ª sed ptissima, & exqua n̄ modicum sumeq; oriūr. ad
intellig̃da ea q.ª in hac mat.ª de Vtlibus circumferri dem.
ea é q.ta Vt albedo pcisa a subs. capitis cuius adaquato ob
jtu, & sermōis ipsius subs. capit post adaquate sine albe
dine, at v.° ent.ª abstracta abstrae. vtle, & totale quan
cuius ipsa mse cognos cadr̄ sm̄ aia q.ª ss. de cuius rae, hue dameq
aquo abstrahibr intelligi n̄ pōt sine rae abstracta, qa é
lle cuius ent.ª & ppria ex vi talis abstractionis n̄ decit actat
actualr̄ vtlis id decuius ent.ª é, sd n̄ qoā & manifesto, qua
nus Vt sic abstractus cognoscibr cuius potestate. Vt quodlibet co
rus aqua abstrahibr inueniatr; et ita minus intelligibile é
vtle quasi nat.ª sm̄ se quatenus in actu intellegr. cuius poā ad
alias actualitates sūt. ad eē hūs. l. Cleonis, at. v.° nat.ª sm̄ se
actu intelligr cuius de eo, q é de cuius actualitē.

Abstracto nat.ª sm̄ se est abstrad. vtlis, & adequata qa n̄ respicit inferiora.

Abstrad. v.° vniuersalis é n̄ é totalis sd partialis, & mi adequata, qa respicit inferiora sine qq n̄ poterat dici vtlis.

L. 7.

2.° colligr. q mat.ª nat.ª vtle debet eē aptitudo q.ª ueniret
illi Vt sic abstracta Vt obiectr. p sua inferiora: unde obj é dei
crimes inter nat.as sm̄ se, & vtle, q nat.ª sm̄ se dr̄ dicit
p dicata centralia quae illi sūt ex centralia ouenient, alia v.°
q.ª sequuntr cognos eius obj. solitudo & aptitudo Vt sit in mul
tis sm̄ p n̄ repugnantiam, & accidentaliter. ss. in illis: at v.°
nat.ª vtle includit aptitudines Vt pluribus possit coicari
& sine illis n̄ intellegr. sd tr. vtle.

Nat.ª sm̄ se dr̄ dicit p dica
ta centralia, & si dicat aptitudines, n̄ é decius ent.as sd
p n̄ repugnantiam. Nat.ª v.° vtle. dicit aptitudines & é decius entias

Hic iam obtutus facilis erit decisio q.is quare sit 1.ª
1.° Dō. rao vtle n̄ sistit in scriptis & vocibus. rao vtlis tr. n̄ sistit in vocibus neq; in scriptibus mentalibus. Haec dō. é expressa Arr. 1.° Perih. ca. 5.° Vbi
facit decisionē rei in vtle. & sen gelarei, & alibi sape do
cet vtlia & ea de qbdam inferiora, & abillis n̄ separata, q
vocibus, & scriptibus queuere n̄ pōt. Haec idem ostendit Anselmus in suis mr. Vt clare sentit contr sb. de in carnatione Verbi. de
dent: monendo ēs illi vnque vtle tempore dicit q n̄ nisi sta
tus vocis vtlia appellant haec ad aut. rae ptr.

D. Anselmus. de in carnatione Verbi.

Art. 2m 2æ. Vrtes sm rect. & min. Etc.

Quia aut.to hac nomine hoc. stat.s mtt.s formal. scip. hoc alicuius rat. n. particulares, g. hoc. cognitus p. talis scipt.s & vrtes, 2g.a & eiusdem. ga illud q. cognoscit & circa & pluribus mpsoribus, q.a ac. ne n. intelligit, dicimus n. Petrus & ho. & Ioanes & ho., & ant. pt ga scipti fratt. debet correspondere aliquid sub aliqua rat. sic hui. voci ho. n. correspondent Petrus & Ioanes Vt. singulario ss. g. sub aliqua rat. cui illi.

T. 7. Sr. ga aliqua sr. demonstrat. quæ necessario sunt ex principijs virtut. & n. singularibus. Vt euidenter p. n. hac demonstrat. fa. da in Iario oñ ho. & risibile Petrus & ho. g. Petrus & risibilis. Vbi medius Sr. ho. & qd cdt Petro nisi n. est qd cdt n. supponeret magis determinate quas Petrus, g. relatio nis negat aliqd q. n. & singulare & indiuiduum.

Dicas hoc illud n. est vtes. sed & singularia modernorum nato modo.

Sed 2o. ga & hoc. aut & est diuinitus & ois n. diuidua. aut copulatiue, n. p.mus ga ideo est dicere Petrus & ho. q. Petrus & Petrus. S. Ioannis, q. ridiculum & n. 2m. ga est falsa di. 2æ ppo. & ideo est dicere Petrus & ho. ac dicere Petrus & Petrus, & Ioannes & alia indiuidua, sed ois ss. falsa g. Alias p. bationes vrdem apud Scotum, Bonem, & Sanchez hic.

2o. Sco. Mat.o non se sine quantum ad p.dicam. con tialia, sicut supra statim sic. dimus & hoc non sufficienter ad rat. vniuersalis. 2o. Sco.

Hæc Sco. & expsse D. Tho. 1a 2æ. 8. 2. ad 1. & art. p.ce denti. quam Vt intelligas nota.

Nota q. particula, non se, quando ad p.dicam. spectat, accipitur dupliciter. Vno modo Vt. sit ideo q. non conuenit, Vt. ppa passio & diuinus q. ho. non se & rationi & risibili. alio modo Particula, non se, dupliciter sumitur

modo accipit. li, sm se, q eo q é n eus alio. l. substantie sumptus, Unde illa ppō. nat.ª sm se é vnus, e equivoca, vn ppr. i.° pars q.ª cogit de nat.ª sm se prima ma.

Quia qd qd cogit nat.ª rae seu semplr. inuenit in quo cunq. in diuersis duo eius, sd vnitas in multis eius assistudene ad eundus in illis, n̄ sequit cuilibet indiuiduo, q.° neq. nat.ª sm se expssa nat.ª debet inuenire. ma. pt. qd id q inuenit na.ª sm se aut é cont.ª eius, aut passio hens connexionē eius cont.ª inseparabiles, sd vnitas hoc inuenit cuilibet indiuiduo é n̄ vnitas. q.

Sr. qa ex hoc q fit in intellu aliquas vnit.ªs debet here, n̄ alias nisi vnes, q. esse n̄ het tales vnit.ªs. dq. pt qa vnitas cogit é ad tale é tales vnitas, sd adde in intellu, cogit. vnitas vnes, q. esse é sine intellu n̄ het tales vnit.ªs?

Deinde gr. rae D. Thō. vbi s.ª qa si nat.ª sm se ex ppa nat.ª necessr.ª uenit é vnes etc. q accidens singulatis nō est, sd pot é singulares. q. vnitas vnes n̄ uenit nat.ª ex ppa rae eius

Sd. 2.ª hoc é arg. qa si ppr aliquas raes uenit. Vera dicere maxime qa gn. aliqs uenit q se alicui, cui opposita pelle uenire n̄ pt, sd hoc rae é nulla. q. é ma. argi. ma. pt. in aqua qua q se frigida é, é pt q accidens ca lefieri, lt eadem quantitas q se dicat sibi é in partes, é in alantr aliqua quantitates n̄ dicit sibiles, nec q se nec q accidens, Ut motus mus naturale, é cabus, é quantum humanus, é alia huius modi.

2.° impugnatr p dicta rae. opposita debent é eē. idem sabr.° Ut vnitas debet é eē. idem aqui vnus al vns capellet sd vnit é vnus singularis, q. quamus nat.ª sm se sit vnus pdicat é singularis.

Ista

Art. V.m V.m Vrte sat vnreb. f. in int.tu.

Prosultione nra q oppositio è duplex alia ffecta q.e é dnr distantia inter aliqua duo se adinuicem excludentia. ita vt vnus ingrediens succedat alteri egredienti q.e oppositio. dstr inter o.e dictoria, & inter 3ria vt calor & frigus, & inter opposita qualitas.t diuidi Vrte. ostm gulare despr ffiderari pot 2.o mo. vt accidentia sunt aliquis subi. 2.o qualitates vnus ultras ueniat alicui ss se vt exp.a nat.e in instica, eo mo. quo calfactibile dicitur Vnde pt vis rais D. Tho. q.st ad hanc ffam re ducitr. Vrte & parte. ita opponendr, vt inferant o.e dictio nes respu eiusdem. q. si nat.a esse hui ei Vrtis repugnat q possit é singularis. 3q.o é euidens, qa q dam nó aliquis q se ita vt nó possit se parare ad illo, Vbicunq; intelligi res debet intelligi illico sicut est q mus cuntica illo intrinsecus. sicut q mus ppr étatis naturalis. Vltra N.7. pt qa Vrte é indifferens, & coarcabile plurib⁹, singulare v. intrinsice includi negat indiffra ad plura, & coarcabilitatis q. simul est illa nat.a indifferens, & in indifferens, coarctis, & in coarctis, q.e impugnant

Vnde arg.o oppositu inualido ss ad infirmandas vis rais D. Tho, & ad 1m respondetr q frigiditas, q. ipse nit aqua neq. p accidens pot auferri ab illa nisi corrumpa tr. Vnde calor ffectus oppositus frigiditati nó pot simul cohabita re cum illa in aqua, pot in ingradu remisso. Similr. dicendu latus q.e é passio quantit.a nó pot nó ouenire alicui, vñ quamuis calus à nobis in deu dstr ea q ducuq; explus é talis discussionis facere, pot in diuidi; & dato q ambo diuidi nó possent pot m. a Deo, f. ab Angelo fieri citra diuisio, q. sufficeret vt fut diuisibile, & ideo é de numero rtis. humanis. inquo duplu pont par tes ffiderari, vno mo. vt constituunt corpus humanum, & cas nes sui alio mo. vt ss. pt quantitatis: & quamuis illud diuidi nó possit in pt.es humanas, bene in imparles quantitatis, vt dicam infra

Oppositio é duplex scilicet ffecta, & impffecta.

+ alia impfecta vt ea q dant intrinseca inquibus ens habitum ingradus remissi no vt inter calorem et frigus

Quantus humanus dupl. pot ffiderari. vno mo inquibus constituunt corpus humanum. alio mo. inquantus é pars quantitatis.

C. 4. Vniuersalium.

bres de generatione. Alia arg. 2 ho. Vide apud Caietanum
vbi supra.

Ad 2m q. Vtr. esse singulare. Vt sic accidentia nat. bene
pnt in eadem inueniri, n̄ in vtroq; sit ipsa ⁊ sequentia
nat. sm̄ sua p̄dicata essentialia, s. paternitas, ⁊ filiatio. Vt sic
q. das accidentia pnt in eadem nat. inueniri, qa ille q̄ est pater
vnius, pōt esse filius alterius, n̄ m̄ videretur illa relatio vt q
pris vnius repugnat illi filiatio vt pz in diuinis Personis.
sic scribit. quoniam nat. ipse repugnat illi singularitas. n̄ m̄
se sit accidens qdam esse.

Vn. colligit ex dictis dicendum de aptitudine ad existendum
in multis ⁊ in nat. sm̄ se, qa hoc mo. nat. quantum ad ista q.
dicit inueniri in quodlibet indiuiduo sub multis n̄ het apti
tudinem vt sit in multis sed potius repugnantiam eo q sin
gularis est q. sm̄ se hoc mo. sumpta nat. n̄ pōt nat. here
aptitudinem vt sit in multis.

Ad hoc arg. alleg. distinguunt duas aptitudines alias remo
tas, ⁊ alias proximas, remotam vocant eas dies nat. aptitudi
nes, quę determinant ad vnicum singulare, vt nat. Petri, q. in
vnico singulari é quę aptitudinem vt sit in plurib⁹, ⁊ etz
quę determinant ad plura, vt ho. q in plurib⁹ existens
licet eandem aptitudinem considerata tas aptas determinat: ꝑ
ximam aptitudinem dicunt eé eas dies aptitudines fundam
ptales ⁊ hoc ho. ⁊ aptitudo nat. ad recipiendas tas
⁊ multitudines quę vnica tra n̄ tollit quamdiu maneat remo
ta aptitudo ad alias tras, ablata v. illa tra cessat aptitudo dicta
proxima sec. in nat. sm̄ se.

Aptitudo é duplex, alia p
xima, ⁊ alia remota

Sed hac doctrina duobus mis. intellegi pōt vno mo. sta
vt aptitudo illa sit vnica in. ⁊ n̄ plures in diuersis indiui
duis, ⁊ hoc ee n̄ pōt. nisi nat. ipsa sit vna in multis, q ee
impossibile s. ostendi, ⁊ infra magis patebit. 2o. mo. sta vt
nat. sit plures in pluribus indiuiduis, ⁊ etz aptitudo eius
⁊ hoc modo n̄ ee in nat. talem aptitudinem sm̄ se sic os
tendo qa signatura v.g. ho. exeo q. aial tale e, é ap ta

Visit

Q.° y.ª Vniuersalius. Artic.° V.°

Vt sit in multis p possitiuam aptitudines agr qlibet ho. vt hic ho. è, het aptitudines vt sit in multis. 2q.ª pt. qa q. sueniet superiori ei[n]thatis debet cuilibet inferiori sueniere ex illo cor principio dicendi, ex quo Dialetici deducunt q qd qd sueniet superiori etiã inferiori, q si negatiue 2q.ª sequitur ex inductione p impossibile q. cui ho. ñ è aptus ee in multis (q.ª è dialectica 2q.ª) sed hoc ex eo q ho. è, è aptus ee in multis (q è ans sumptum) q. qlibet ho. ñ è ho. (q. dialectica 2q.ª) ex qua rõe deducitur q aptitudo ad essendo in multis ñ è aliquod possitiue sumendum nat.ª sua[m] sua[m] ẽnt.ª qa cuilibet deberet inferiori suenire.

S.ª dicens, saltem ee vere q nat.ª ex vi sue veritatis ñ het repugnantias vt sit in multis etiã ap.ª rei qa hoc q è repugnare ee in multis ñ sequit illi esse et intrinsece ex essentia sua, et ita è ñ repugnans. Hanc ñ repugnantiã admittit Suarez Sect.ª fa. n. 10. et iudicat veram ee hanc propositionem nat.ª humana ap.ª rei fratri ex vi vnitatis fratris het ñ repugnantiam vt sit in multis. Verum falleri in hoc qa vt ñ repugnet illi ex vi vnitatis fratris ap.ª rei, debet dari alias fratres preter singulares. Sed ap.ª rei est ideo fratres sime q. ñ post hos fratres ñ repugnantias, immo potius a pte rei het repugnantias, qr illa ppo. ñ è admittenda qa vt s. art.° 4.° dixi hec ppo. Nat.ª ap.ª rei i cois negatiue ñ é vera, qa ñ explicat qdlibet sequens nat.ª indistincte substantialis. Vnde pt diuersi exempli adducti qa nat.ª i. etiã vt vnita ipsa. het aptitudines et possent ad alias fratres qa ñ è frater ipsa tra sed distingr. realiter ab illa at v. nat.ª sumenda indecisi duo sint fratres ipsius in diuersum at q adeo frater. includet repugnantiam vt sit in multis.

7. Et sic ego ar q nat.ª existens ap.ª rei ex vi sua vnitatis.

fratis

frates qua ē cent.ª hui Vg. n̄ ē ondiferens in dessa qua
das q̄uenienti ex ipso nat.ª ad eus mus, quo resistibile
demanat ab hē. ga si hoc ēt decuret subesse dates ap
htudo ipsi singularibus.

Q.d sit subsistentia S. Suppos
sitalitas. & individuatio.

2.ª pars d.ti Vt phetr supponendus ē, q aliud ē suppo
sitalitas, & subsistentia, aliud v. individuatio 1.ª ē q
das mus ēndiuiri q̄ qua het ē mse subsistens, & subsistēn
dater nat.ª: 2.m ē mus q̄das ēhrmnadbus nat.ª ad
ē singulare, vnde in suppō do dnt cōsiderari. 1.m ē ipsa
subsistentia: & 2.m nat.ª ipsa subsistens, Vt in hē. Socra
tes, & humanitas exēs hē. sit. Quare duplex ē abstra
ctio frabet, alia fra à suppōsito, alia cuius dicit fra ē asser
gularitat.: 1.ª abstractio pōt ē fra singulare, Vt pt. in
humanit.ē Xpi. q.ª glorietur fuit, & singulare, & Vt sic
assumpta à verbo fuit subsistentia creata: 2.ª abstra
ctio ē rei n̄ singularis, ga cuius fra abstrahit a singula
ritat.ē n̄ remanet singulare, sd pars opponens cuius sin
gularitat.ē vniuersale, & de hac nat.ª abstracta si
asserimus n̄ ē vēra. & ppr.

Quia nat.ª sm se in illo statu cōsideratus n̄ dicit fra
Vt ē dnus, sd Vt p.ª precisas a singularitat.ē q.ª n̄ ē vnius
p.ª 2.ª fra Vt ē dnus, & Vt dnus alijs partibus abstrahit.
n̄ v. vtpa, s. humanitas n̄ ē sōl. hui. nec Virtus, sd homo
q.ª ē suppōsitus q̄das. nec animalitas ē gnis sd ēiāl, & rōnāl
& q̄ Virtus. Si enim opētur, fra v. abstractio. p. mus fra
sd p.ª fratis vel. qua ppr nat.ª sm se quamuis abstracta
n̄ a singularitat.ē n̄ ē vna ēm. inferior.

2.ª ppr. q̄ Virtus. est p̄dicabile de suis inferioribus, sd
nat.ª n̄ dicta de ēssionibus sm se n̄ ē p̄dicabilis de hoc, & de
illo inferiori, q.ª nec Virtus. vra. pt. q̄ p̄dicatur in bona
p̄dicat. dicit dnus q ē insitus, sd nat.ª sm se n̄ dicit do
nus q ē insitus, (tantus. n. dicit fra precisas a singularit.ē)

q.ª nē

V.m virtē. sit in rebus v. in intellectu.

q. n' é p.dicabile de suo inferiori. ad 1. p.ma abinra
tnes n. pot p.dicari de eo ipso qa sequat. q. mag par. n.
& n' dicit in esse sal. im. ois qua est in re ho vt dicam
q. sequenti

Sed argues o. hoc qa ex hoc infert. q. nat. sm se non
possit p.dicari de singularibus, q. é expse o. D. Thas de ente & ens. Q.7.
Obiect. q. nat. sm se é qua p.dicat de inferioribus.

Respondeo, Verū é q. nat. quantūcq. ad ois q. in
cludit sm se. é deq. dicat inferiora adq. adeo de illis p
dicatr in vt consideratā p. mus fra & sm se, (hoc. n. modo
é pars essentialis rei) sd vt sepit p. mus Tolet.

2o argr. nat. in statu scibilis é vna & indistincta
& occultis multis, q. é virtē. r.

Respondet. addendo, q. nat. vt abstracta a bīnat fra
bit, indifferens ad singularia, qa n' includit illa, sed
ad singularitē & virtē. sic albedo abstracta a subo. n
abstrahit ab albo sigdo é pars eius, sd à subo. inqua rec
pit. & sic n' é ois ad ois alba nec superior, vt pbt
qa n' é p.dicabilis de illis

3a ꝺ.o Nulla virtus virtē, neque aptitudo ad 3a ꝺ.o
essendo in multis pnt pfici in nat. virtē, illi q. dic
unt ex ipsa rae essentiali, sd ois virtus efficit ex operae
intellē, qualemcq. rei boy dicūt intellē, ad q. adeo n' pueniat
rebus sm mus essendi ipso, sd sm mus essendi in intellu

Hoc ꝺ.o é ver. locis s. citatis in virtibus artis. p.cc
dentibus, inqq ostendimus ex ipso q. repugnat dari vnas
nat. ap. res, q. haat vnitē aliquas actu in rebus in
feriorib. sine intellu. & hac rae dixit, 1o de ara. Fix.
2o. virtē aut nihil é, aut postumus e. .i. post intellē
operatē & propria comendatur ibi dicit intellē facit
virtē in rebus, simlr. D. Thas de ente & essentia
locis s. citatis, hoc idem affirmat, & citat ipse Aver

nas

Q. ỹ. Vniuersalium. Articulus. V.

nas. S. Moth, cui sequntur cæ Thomistæ. inter
quos Capreolus, Soncinas, Caietanus, Soto, Massius, et alij.

Probatur dño ex dictis in tribus precedentibus articu
lis ostendimus q natã exse in pot hero Vnitis nec rea
les separationes vt docebat Plato, nec fictiones reales, vt ex
istimat Fonseca, neq; ens mathe, et abstrahi realiter vt sentit
Scotus, q exse in pot hero Vnitis.

Deinde pr. hac rõe ga Vrtẽ debet cẽ aptus vt sit in
multis, sed repugnat dari aptitudo finalis exse, et sm cẽ
reale het Vnitis in multis, q Vnitas Vrtis in ẽ Vnitis rea
lis pt mẽ. ga natã in pot amittere cẽ q het exse, nas q ex
sequens hoc, vt ho. ẽ in pot separari ab esse hõis: sed Vrtẽ aug
dini dñr p singularia amittit cẽ Vrtis et indifferens ad multo
ga mlos eendi Vrtis in sui inferioribus et cum decisione per
plura inferiora, at q; adeo fine a separatã a illis, q. cẽ Vrtis
in ẽ aliqd sequens rei ex natã fica, dq. pt. nas post
dñoes debet manere diuisus quantus ad sacq rõis in ipsis
inferioribus (Vrtis in. diuidit inse p defas) sed repugnat q
idem in seipso ppo cẽ simul diuisus et indiuisus simul cm
candem rõis q Vrtis p dñoes in manet in diuisus, at q; adeo
Vrtis in sequent alia ex ppo modo essendi, quos petit ex natã sua
nas alias in posset a illo separari.

Vñ. manet ybata 2ã. pars dñi Sth. q hac Vnitas sequ
nat illa ex operatõe intlis. ga cẽ Vrtis in sequnt rei exse, q
ex intlis, dq. pt: ga nulla alia pot. pot tribuere cẽ rebus
nisi solus intlis. q solus pot facere Vrtis in rebus. vt de
cas arguto sequenti.

Ex qq pt 3ã pars Sth. q Vnitas Vrtis in sequat
natã exse ga in solus repugnat, q natã realiter habet Vnitis
in multis, sed Sth. q cognoscit dus dat Vrtis. quasi sequi
ret ex ppio mõ essendi quod sit in re, ga se cognoscit in re
ho. Vt Vnus in multis Vrtis sequenti ex sua rõe in po

Et

V.m vrte. sit in rebus v. per intlz.

S.7.

sset intlz sapere illud gen.le vnitas g. vnitas vrtis n'a tribuat rebus quas quocunq; ex se reale, sal ex mo. eundi in intlz.

Vñ. 1.o arg.r 1.o g. gen.tas intelligeretur cui vnit.s vrtis ex ppa nat.e deberet n'ri vrtis sal singularis, ga n' posset deduci in plura nat.a similes mihi eendo henricus et idem legr. sicut dicit vnitas sit separabilis a rebus vt dicit Scotus sicut passionis vt existimat Fonseca, qr tales vnit.s ouenirent nat.a singulr. et in corcabilr. ad inferiora, q sufficit ad rat.em singularis et indeuidui.

S.7. Idem arg.r sicut pdr.o omnes Scoti, ga nat.a illa cui ex ppria entia includit vnit.s et contrahit in multos. g. ppius mihi et deberet nat.a ex quo talis contrahit, et singularis et mei cabelli inferiorib.s, sicut ex se petit vnit.s g. deuinó potest g. in fonora.

Item in mta scoti nat.a ē vnus, et aptus vt sit in multis, et de vno quo q. p deduct. g. sufficit ad rat.em vrtis g. in illa mta n'ri sint singulares.

Respondr. q n' dr sentiunt Scotus possibile vrtis in rebus quamuis valeat vnit.s fratris dari in rebus existentibus, et quamuis Scotus senserit illud sufficere ad rat.em vrtis mihi in hoc impossibile videtur. propter rat.es assignatas.

S.d.o ga ch in mta mea idem sequitur in nouem ens nat.a vnitas illa vrtis ita ē ppa nat.a sine singularibus vt eis cibet adaptari nó possit, neq. deinde in plura eandem vnit.em habeat, g. ē singularis, et indeuidua vnitas inuenis nat.a in corcabilr.

Ad. g. hac vnitas deest fratis, et specifica, et nulla mo. martin. et numerica, r. ad ē, ga ex vi huius vnit.is sent.a et datur res cui ex intrinsece competit de nudatr a deuisione mata. g. ē vnitas fratis. pt. ng.a ga vnitas fratis ē illa q. g. propria entitatis rerum indiuisa sunt in se ipsis, qre

f. in

d'indiuiduo eccles spei, ga n' st. diuisa fratri dicentur
vnus fratri, posteri cure ex vi huius vnit. principia de-
nalia dicentur fratri vnus, eo q n' sortes st. n' diuisa, sed in
diuisa fratri p possitucq; m diuisione.

Sed 2° ga vnitas fratri coicabr plurib, sc hoc vnitas
n' coicabr inferioribus, ga gliber hoc let vrtis, g. n' ê spa
cis.

R. ex infra dicendis c. de genio, vbi dicemus hoc ê spe
nale m secndis accidentalibus, qua p mo ê pse legant fratis
ê de conodato subo, vt in albo corpis dicabr denominatiue,
& accidentalr albus, albedo ê m secndo dicabr fra
tr. albus. sic semelr. ad q dicabr pse vrtis & coicabilis plu
ribus ê 2. mt. m secndo. natus ê ipsa denominatiue
& accidentalr. vnde n' valet 2q. g. gliber inferius ê vrtis,
ga vrtis p ê ad q p dicabr. Jungitur trib dicabr, sed Jungi
tur fratri p decabilibus. natus ê le res qua p decabr m. vrtis.

Sed arguis sic, duo vrtia differunt numero in rac vrtis. g. vrtis ê vnitas numerica. ans pr. ga hb & duo differunt m rac vrtis. g. m differunt numerica. V. 7. E. 7.

R. negando 1. aq 2q. ga aliud ê q duo vrtia quo ad
ê vrtia differant numero, aliud ê q vnitates vrtis sint nume
rica: s. aliud ê q vnitates fratis in Petro, & in Paulo dif
ferant numero, aliud ê q ille sint vnitates numerica. 1.
ê verus & 2. falsus. ga vt distinguantr numero ille duo
vnitates n' requirbr q sint vnitates numerica, sed q habeat inde
aliquod principium distinctionis numeralis: qr. vrtis in hb.
& Cicone st. vnitates specifica. q quas inter se ille distinguntr
specifice, ita m. vnitates st. numerica distinctę in vtroq. ga
vrtis tas hb. n' distingr spe. ab vrtis Cicones, sed hb ipse ê
q denominabr distinctus spe. à Cicone. vnitates ê numeri
ce distinguntr.

Collegi q in rebus nat. dantr vrtia, & n' solum
singularia. ga vrtia. st res denominabiles a 2. mt. vrtis
sed hoc

V. Virtus. sit in rebus V. in intellectu.

Sed hoc dandum aptius sunt quasi res reales q quod denominandum q. & nat. a virtute, nam multa in rebus nat. q. sed virtutes qa non possunt in singularibus inueniri, sed ipsas supponunt ideis separatas cum singularibus. & ideo Arist. respiendit arguos Platonicos. qui negabant virtutes in rebus. i. res abstractibiles a singularibus dari. Unde optime solo ad multitudinem q. dicunt) dari aptas res genera & species. quamuis in dextrahi 2. int. generis, & speciei, qa dantur fundamenta 2. in quibus & hoc sufficiat vt absolute dentur. sed quamuis in dubitatis equalibus non dicerentur absolute aequalia sapientia fundamenta aequalitatis & hac de causa Angelica species dicuntur virtutes in representando, qa representant nat. ipsas qua de virtutes quamuis non cap 2. int. immo etiam dicuntur virtutes ex specifico in cognoscibilia, & immutabiliter. qa nat. ipsa, q. de virtutes abstracta non denominantur, cognoscuntur a Deo vt sic q. dans rales & entitates in singularibus inuenta.

Respondeo ad arg.

Nunc ad arg. 1. sua respondetur. ad 1. modum, q corruptibile & incorruptibile dupliciter accipiuntur. 1. quo ad entitatem quomodocunque incorruptibile dicitur omnis substantia cuiuscunque speciei, qa non potest non inueniri illa talis species. qua ratione repugnat dicto q hoc sit non ens actu tale. 2. modo quoad existentiam, & hoc modo dicitur absolute incorruptibile, qa nullo modo potest non esse quamuis dicitur alia entia scilicet angeli, & coeli, q. incorruptibilia dicuntur eo q. ab intrinseco habent non corrumpi, sint destructa a Deo quoad a existentiam: si autem detur species. v.g. humana dicitur incorruptibilis, qa quamuis hoc. s. illud individuum corrumpatur, semper in remanet alia individua, in quo species conservetur. Unde quia entitates & predicata virtutum incorruptibilia, & immutabilia sunt 1. modo non 2. modo. & ratione 1. immutabilis potest esse boni sancti, & deiles tradi defect. de mentibus non q. separatis. ex quo non infertur dari aptas res virtutum quamuis ad tales species separationes, & abstractiones a singularibus, hoc. n. non pertinet ad sanctos sed ad mundi sapientes quemadmodum ex sapientia intellectiua & haec ad obiecta.

C. 4. Vniuersalibus. Articulus. V.

Ad 2m respondet distingo ads. dicit vniuersalitas generica. i. specifica. fratri nego. fundamentaliter credo, vt ibi nego vltimum 2o.

Ad 3m dicto antb, nego 2o. ga repugnantia vt sit vtrq. aduenit ex nat. ipsius vtrius, q. ex se repugnat attenuere nat. ex nat. ipsius, vt ras dixi in 1a 2ae.

Ad 4m dicto antb, nego 2o. ga nat. ex se neutrius illoz hz ratione parcialitatis ille desse vt optime Caietanus explicat, sequitur in Petro grauem argumentum hoc est animalitatem et humanitatem duas esse singulares, q. d. sequens. Vnde ad rectam regulam Dialectici 2o. peri. hanc 2o. nam valet non e hō ergo e hō albus, q. e arguere ex negatiua infinita, ad simpliciter affirmatiuas, q. e male argumentando ga pot dari medius, sc. q. sit lignum: bonum in infinitum 2o. ex finita simplici ad infinitam, vt e hō albus, q. non e homo non albus. sic similiter non valet hoc, non e non corcabile ergo e corcabile. ga pot esse neq; corcabile, nec non corcabile, sed medius obtinens locum. sc. non se.

Ad arguo, ga recta regula Dialectici hoc e optima 2a negatiua ppe. ad affirmatiuas variato p dicto genes finitus et infinitus, vt si dicas Petrus non e albus, ergo e non albus 2o. sumendo hoc erit bona 2a. nat. non se non e determinata ergo e non determinata, et sic de similibus modis seruetur.

Ad hoc arg. pot fieri solutio ex dictis art. p cedenti vltimo dubio 2o. ante vltimum vbi dixi p dictas regulas non valere quando apponitur dicto aliqua exceptiua hoc cum p dictas repugnat fictae. Vnde cum dicto 2o. non se sit quidam exceptiua dictionis possibilis fictae. et ideo e falsa, sed ga in hoc art. dixi partem illam non se equiuocari ex ideo distinguendo e fic. non se. i. non sua dentis e non singularis nego 2o. ga repugnaret singularitati, et in hoc sensu tenet regula Caietani: non se. i. non Petrus Stephanus e non singularis. ideo vnde non infert q. sit vrtis, ga potest sic dici Petrus medius inter vrtm et singularem vir eodem sensu distinguendo ad alia ppes. quas in illorum tabulis adduxi.

V.m Vrie. sit in rebus vel in intellu.

X.7. Vers quamuis hec solucio Caietani acuta sit mihi tñ nõ placet qa regula data ñr. nullas limitationes admittit qa ex illa inferrendo duo d'alectica, s.z. hec dq. ad hoc anti nõ inferr obs. nõ é albus, q.e é nõ albus, sq. altera é vera, obs. nõ é nõ albus, q.a é oppositũ antis idq; é natũ sm se qr medii mihi videtr dicendus ee regulas logicales ee absolute veras, et illa admissa ad arg.m respondet p. p.mittendo q obs tri. q in anti negant. in sequenti infirmant: Unde cum dicit nat.a sm se nõ é determinata idq; é ac dicere nat.a nõ é sm se determinata .i. contradicta ei C sm se ponatr in sp.e p.dicati, et ita in sequenti illi tri. q negant. debent infirmari sic, q.d nat.a é sm se determinata q e. oppõimus arg.o et idq; é ac dicere ee determinatas nat.a datur é abyssa sm se considerata

Ad 1.m Q. q difficultas circa eadem é respu circa obscuras facultatum suarũ poẽ maxime q. pcedit de entibus rationis. Deinde aliq absolute negant, q obs debet p.cedere poẽs actibus circa quod sit causa ipsius obi, et ita dicunt q vrie. nõ p.cedit mihi agentes aque sit vere possibiles aquo intelligũ. Vnde qd qd sit de vrie respu suã causa absolute affirmãdũ é Arist.s c. de relatis, q obs in esse obi. é p.ius poẽ, qa illa refertr ad obs et dependet ab illo tanquã a causa specificatiua, et ita in illo gñre causa nõ é p.or. ipsa poẽ q obs. quamuis qa sit ab ipsa poẽ sit posterius illa quantũ ad existentiam. Unde vrie, vt é obs mihi é prius quasi cognitu circa esse obi posterius m. quo ad existentiam, qa circa p.ius mea affectio, q petit ab ipsa poẽ p.duci et assequitur ee posterius illa quad existentiam.

Y.7. Ad arg.m 2.dam Q. et ad 1.m admissis obus q.d m arg.m adducendo negatr aq.d qa et illo mõ inferr. q rõe vrie venit nat.a qualitates separatas é ab inferioribus, m. qa illa suppo rad. nõ sit p.realis de nuda denominatione ab inferioribus sed obs nat.a inse manet idq; cum ipsis post separatas s. ante abstractã ab illis, ipsa vera dicta vnitas nõ venit alle sm ipsius mãs esse in re, sed m

m

m mittit, quare si arg. p ad de Vnit. ouenient nat. m alcq. p̄dicabile reale ante inferiora falsus è, ga Vnit. n̄ è plus sen qd la ri sd posterius illo quantus ad ea, nas Vt act Nr. Vnit. aut nihil è aut posterius, & p hoc pt ad 3am rationes.

Ad 2m Rō. negando ans & ad eius pbationē q abstrad. mtlr n̄ effatu Vnitas Vnit. è m causa denudans nat. assingularem, ex Vi cuius abstrahit accipit mult esse p mult Vnius extra singularia, at q ablatis omnibus psecutionibus n̄ ouenit ei esse, & ppter ea non plus n̄ è ad res. ga lapis ex nat. sua het Vnitatem ad discedendum etc. Vi impeditā. nat. v. Vt sic n̄ het Vnit. esse.

Ad 3tium dcdo maiorem, & nego minorem nas aptitudo ad existendum rep̄sentibus n̄ ouenit nat. ei tra mltis sine mā pos sibili sine existenti, ga sic n̄ è aptus Vt plurib⁹ insit, sed ipsa sphera & indiuiduā, & ideo non segr dg.

Ad 3m si obijcis ei indiuiduum ouenit ei quatenus existit cum accidentibus suis finalis, sd hoc n̄ ouenit nat. ei possibili Vbi dan tur diuersa singula sine accidentibus, g nunc het Vnit. aliquam psecutionis a singularibus.

Ad 4m negando maiorem, ga sicut res existens n̄ aduatr ouenit ei indiuiduum ita rei possibili, si n. ponat arg. g nat. ante q existat het aliquod ei actuale ante singularia efficans ei Vnitatem, ga tales ouenit nat. in ei possibili, & sic q actu existit in sin gularibus. ideo semp & singularis.

Ad arg. 2m ma. Rō. & ad primum 1m partis eius p distr. ma det Vnitas reales separatas a singularibus, n̄ m. q. ual abstrahi Vr. & ideo dicendum ad 2m ga distr. cogr. de illis Vnitatibus, q. si se parata essent realiter n̄ essent de essentia rei, q n̄ ingreditur & abstra hitur ab eis.

Ad 3m Rō. ideo possit semper ei singulare, & Vnitas fundamentalis ag. rei, n̄ distans (hoc n. fit p mltis) ex quo n̄ infertur. Vt dicitis.

Ad arg. 2m partem illius ma. Rō. & ad 1m q Vocem ex ea phis dicendo segregare quale qd. ga segregant p dicendo Vnitatem q n̄ fit substantialis rei, ex quo n̄ infertur q ipsa res n̄ sint Vnitas ga si hoc n̄ esset neq; Vocem ipsa dicerentis segregare. quale qd.

Ad Vltimum negando antē, nego 3g̃m & aeius pbationē nego

Nam

V. Vrtē. sit in rebus. L. in intellu.

maiores qa ꝓdicari cēnātr de aliquo nō ꝓuenit scīpsibus, ex vo
cibus, 2ª rez. cē desiez. ru, et medijs in demōstrac. decurr
nr. voces ex scīpsis desiez, ꝓ dicata, et scība. demōstrac. q. q
nunc sequant vsias res, ex quo nr. nr sermo cē vrtūs desiez.
L. demōstrac. in sequendo, ipsa nr. rez dicendi vere vrtūs
nr ꝓdicando. desiez. et obiect obiue.

Articulus. 6. per quam operationē intellectus fiat nā. 1ª. Vrtūsales.

T. 7. Articulis ꝓcedentibus sāti explicatus ē id q ꝓtinet ad vrtē. 1. intentionatr. ꝯsideratus, modo restat ad ꝓfectas mte
sagenthas eius 2ª. intentionatr. scīpsi. ꝓsentes defectus dales circa
circa: qa cuius mūd eēndi in intellu ꝓuenit ex mō. quo intell,
rez cognoscit (in quo rāo 2ª. intentionis ꝓsistit) ꝓpter quā ꝓmittē
da ē nōtā. operatis intellꝰ ꝑ quas rez fit vrtūs vt ꝓpas eius rāo ꝓsa
cis declarem.

Pro hūc mteligē. nota. 1º. q intellꝰ hūt ē duplex, re, L. rāe
dūdinem, alius dicit intellꝰ agens, et alius possibilis, seu pas
sibilis, intellꝰ agens ē q ꝓducit in intellu possibile ope cuius
cōdūcens rez, qq tanquas ꝓsas possit intelligere, vt ꝓduce
re semelcūdinem ymaginē: qa dū cognōscit fit ꝓ assimilationem
inquantus intelligens fiat scīpsa, idelus, et semelcūdinem rei
scīpsa, ꝑ quas rez ipsa fit vnus cum intellu: sed dales assimilatio
fieri nō pot nisi in ipso intellu sit duplex. L. virtus vnius ꝑ qm
intellꝰ fecundatus abneat vtras ꝓfectiones essendi, nas cuius ex
se tēdit mdeferens ad plura cognoscenda mdiget aliqua fra
q. ipsius denor minuet, vt assimilet semelcūdinem magis ha
bili obi. q alterius. Sed qa hūa mattia nō pōt ꝑfecte ipsa
vta attingi, et apprimari intellu, vt dales secundi. ꝓ secun
entitates illi ꝓferant, cuius qa materialia sūt. et ideo imꝑfecta

nota.

intellꝰ ē duplex, alius agens, et alius possibilis, seu passibilis. Qd sint.

nata intellu, q sperituale y é, huy etiã ga n'ri indiuida dei
tantia ad p'standu dales virtutes ad mttã) eger necessaria
p. dca tra gerentes vices sbas, eque spirituales cũ
ipso mttio, atq; adeo regredi virtutes intra ipsum mttium, q.e sit a
actus talium sbaz, & tales virtutes vocari mttã agentes, & ipse
mttiũ quatenus recepit in se p. modu suũ tales species dicit mttã
p.ssibiles. inter quos é differa ga agens á fra cognosq; ne q.
Differimus inter mttã agentem & p.ssibiles. é cognoscibile, sed illuminat possibiles ad cognoscendu, quem
ad modu visus corporalis non pot q.d apere colores ni tenebrosi
& porca regredit lumen, q faciat illos actus visibiles vtiles ad
videndu illos, & videndo apiores vt videant, ita similit. vt mttã pos
sibiles possint cognoscere sbas regredit q.d lumen, quo ipsa
sbã redeunte actus cognoscibilia.

Q.° nõ dubiu q, q mttã cognoscit res trahendo illas ad
Intellã cognoscit res trahendo illas ad se, ga vt ait Phus. z.° Phisicorũ dicta magis vnit. sit cuius
se separatas a materia. & intus desert a cognitu sensibus. vltis esse mttã q ex mat.a existis. sit. n. mttã ipsum intus
Agibile sbe. & sibi cognoscit illud, sed mittendo se ipsum, vna
cum ipsis spiritualibus sit sibi coexistens mat.a cognoscit res, vt a
mat.a separatas. in quo differt a sensibus exterioribus & interioribus, ga illorum alia cõ. res sensibiles, alia v.° cõ. sensationes alio
rus versantur. at v.° mttã n'ri cõ. sensibilia, & marcia q.d ut
sic, sed cõ. gdam res eorũ denudatas a mat.a Quæ denudatio
Res marcias n'ri sr. sbas primaria intellectus, sed mediãtibus virtutibus. duplr. intelligi pot vltra duas receptas opinionũ inter Phos.
Vno mõ. ga res q.d singulares cr. & marcias n'ri sr. sbas p.ma
ria intellã sed mediãtibus virtutibus. q.a in illis includuntur, cuius rõ iusta
hanc mat.a) é, ga é singulare sumitur rõe mat.a & accidenti
bus sensibilibus, cuius cognitor mttã abstrahat in sua cognitione a
mat.a & sensibilibus sbis. debet a singularibus abstrahere
alia, adeo singularia n'ri erupit sbz. diuersa mttã, quæ
stra. cõissima, & receptissima é inter Thomistas tam q.d
sapientiores in sinuat sctus Tho. vt dicemus z.° loco.
Alio mõ. intelligi pot dalis denudatio a mat.a n'
q.a mttã n'ri cognoscat singularia, quamuis marcia sint,
sed eo q cognoscit illa p. species spirituales, & eorum abstra
ctionem

Per q̃ operaco intt̃s fiat vniuersale.

sentes a mat̃ in suo ee, quaniq illaq respondet. S. q̃ facto hoc in loco n̄ é ordens q̃ plus in hac re subs. ver. ru decim cc. p̃dictas vias, vq; ad libros de aia. sol in qua cunq; illaq gd dicendus fit quod p̃sentes difficul q̃s explanare.

2° nota. q operaco intt̃s dupl̃r pot̃ cõsiderari, vno mõ. vt directa de, alio modo vt reflexa, cognitio directa é qua cognoscit aliq; obj. sine eo quo p̃supponat alia cognitio, 2° vo reflexa q̃ é cognitio, i. alterius cognit. i. obj. vt iam cognitus é p̃ aliam cognitionem. Quia cognitio ~~reflexa~~ duplex é, alia abstractiua, et altera comparatiua, abstractio dicit separatio vnius ab alio, ad cuius modum quo ho. extrahit piscem e flubio, sic abstractio intt̃s dicit qua ipse cognoscit, i. facit representari aliqd, q. é alium inuenire in representando illud cui assimilatur. Hec abstractio duplex é alia intt̃s agentis, q. fit p̃ species representatiuas vnius sine alio, alia possibilis, qua fit cognoscendo vnum sine alio. Comparatio v. é cognitio illa p̃ quam intt̃s cognoscit vnum comparatiue ad alium, q. duplex é alia simplex, qua vnum cognoscimus cum ordine ad alium sine affirmatione, i. negatione. vt dextrum mordere ad dextrum, et patrem mordere ad filium. alia possessiua, qua idem dicit ga p̃ illa vnum affirmat. de alio quatenus é p̃ positio mordentis, et ideo dicitur affirmatiuus, i. negatiuus.

Operatio intt̃s é duplex alia directa, et alia reflexa.

Cognitio reflexa é duplex alia abstractiua, et alia comparatiua.

Abstractio é duplex alia intellectus agentis, et alia intellectus possibilis.

Comparatio é duplex alia simplex, et alia possessiua.

D. 28. fol. 9

Hic vas plurali vtutes q. manuscriptus, inquit in prima p̃ q operationes intt̃s natæ accipiat virtutes vt. an p̃bationes agentis, 2 an v. p̃ possibilis cognitionis possibilis. i. separatiuas obtinet

Prima sententia Caietani. c. 4. de ente et ente q. 6.

Inquit Caietanus c. 4 de ente et ente q. 6. assert q̃ res triplici pot̃ dici virtutes. 1° in intellectu agente inquantum 2° in sensibus sensibilibus medijs et humanis modi vocat virtutem in p̃dicando. 2° mo. q̃ hoc q res representat in spe intelligibili sine sensibus sensibilibus mediis et humanis, et cum spe intelligibili rei existat in intellectu possibili tibi dicat res ei virtus

Res triplici pot̃ dici virtus vno modo in intellectu agente. alio modo per spem intelligibilem, et alio modo in esse obiecto in intellectu.

subiecta

subiectione, 3.° modo rei in esse obiecto in intellu possibile est
virtus in p.dicando, & vt sit nat.a virtus hoc mod. n requiri
actualem relatõ illius ad particularia, sd sufficit q tractãs
sit in ea dispositione sin quas in vtr. ad libitum possit illas
relatõs ipsi attribuere.

Hæc vna. quæstus a p.mus dictus é Mr. Scto in hac q.e
Mastr. q.e 5.e eandem videtur seq. Tumel 1.a p.e q.e 13.a ar.m 7.m vna
q.e 4.a virtus. art. 5.° 3.ae 1.ae Duas dein venisse Arthaudum
3.° dl aud fol. 118. p.t exillis verbis ibi adductis vbi sic ait. Ostendi
mus intellm agentem cum lumine corporeo sparsum ab illo deriuari
qa lumen corporeum intollit res singulares, & materiales, in
intell.m agentem munem, & efficimus é intelligibiles res, abstrahendo
à mat.a facere q.d virtl. sit q intellm agentes, & hoc idem dicit
per dictus Tho. 1.a 2.ae q.e 26. ar. 6. vbi dicit, q nat.a virtutis qua
dam vis abstracta a singularibus é virtus, sd intellm agens abstrahit
virtutem a singularibus quandoque facit cognoscere res, subsistentes
sine mat.a, (vt ibi ait D. Tho.) q.d intellm agens ex dispositione post facere
res virtuosas.

Hæc vna quantum ad 1.m p.m p.t rae. qa nat.a p intellum
agentem. a materialibus, & dispositionibus separata n dicit determinatam
q.d singularia, nec realem separationem, q.d é vna in
multis, & virtus. 2.a p.t. nus qa inter singulare & virtutem
n é dare medium, nus etiã ex definitione virtutis q.d é aptus ee in
multis, & p.ter multa, sd cum p.mus denudatur a singularibus,
hoc hel. qa in data separata nõ repugnat rae cuius multiplicetur
sit, q.d sit virtus & vna in multis q.d abstracta agentem.

Ad. qa virtus esset in mundicie, sd nat.a abstracta à dispositionibus mundicie quantibus n hel diuisis p multa inferiora, q.d é vna sanctitas,
sed q.d intellm agentem abstrahitur nat.a à dispositionibus mundicie quantibus
materialibus, q.d in intellu agente é sanctitas vna in multis, & sic
quantum virtus.

Ad. 2.m Nota vt abstracta ab intellu agente é proxime
p.dicabilis, q.d virtus p.t arti. qa nat.a q abstracta ita denudatur ab
inferioribus, vt sit idem cum illis, q.d post separatio medio, p.dicari de
multis

Ad. 3.° qa supra aliquas rationes in art virtus. ea dat qa in hel pro
mon

Per quas operaes mttis. frat vniuersale

may poas vt p̃ficiat rip mttis possibiles cognoscat, sd hoc é
falsum. g. p. mi. ga ante qdas abstrahere ab agente erat
remote p̃dicabile, & fundamentale. ga erat scia p mfectiõ
sd p abstrahes mttis agentes. aufert hic impedimenta ꝯ alioqui
g. é proxime p̃dicabile.

2o pr. ga si daretur Idea separata eius virtus vt exi
stimabat Plato, ga ri perent dispõs achudum dantes illa, sd
pari vae natã abstracta p mttis agentes n achu destrat p quas
diuidat sd ĩm mpõa & aptitudine, q̃ é frati virtus.

Et quantum ad 2m dicend. pr exi. ga mttis agens ri
ficiat hanc abstracõ mis mediis speciebus portionalibus, & ri rep
sentantibus materia prima capia sd natã & quidditatiue rem, q.
p sic impsas ab mttis agente in possibili intellu fiunt frati virtus.
Ceterum multa cum exhibent p mttis agens ĩm exigentia
matibus educat spes. repsentantes natãs sine additionibus
in diuidualibus signis. asserunt, q p dictas spes. recepta
in possibili fit virte. frati, q.

2o pr. ga tales spes frati similitudo boi q ri é sm
galiare, & indiuiduus, q. vt repsentatur p dictas spes. de
cit. frati virte, pt. 2a. ga frati repsentationi correspõ
det res repsentata frati. & actualiter. q. si repsentatio é virtus
in repsentando, res ipsa repsentata erit etiã virtus.

Sicut q spes ri é frati repsentatiua, sd virtualis qualis
cunq; q qualitas qua das deberi nans mttis ad cog
nos reil cuius é spes.

Sd 2. ga quamuis admittatur hec doctrina, sequela ni
hilominus falsa ĩm é q ex illa cognos. stis. ri éi virtus
natãs p dictas abstracas. ga ideo p actuales p̃fectiones mttis
possibilis fit actus virte. ga cognio respicit frati illud. sd na
tã. p spes. impsas respicit vt é sine additionibus indiuidua
tibus, q frati é virtus. p spes impsas quamuis illa ri frati
frati repsentato.

3m dicendum quoad q affirmat stis in possibili intellu
fit virte. subiicit ex se pt. quantum ad aliud stis ri rep

recedu

C. q. 1ª Vnicus salutis. Articulus. V.

ri actualiq relatiq virtus. Videtur ad mouere, q ñ regrat opa rao fratis, vt in ee logico sit virtus, sd sufficiens abstractio intellectus q fratis ysabet.

2ª Sententia. Virtus fratis fit p abstractionem mtitis possibilis.

2ª sñia. affert virtus fratis fieri p abstractionem mtitis possibilis, itaq. cum ens cognoscibile nat. sit ordinabile in diuersis naturalibus quadus necessitate in ipso ens dat relatio rationis eius ad inferiora quae sñt. Videtur. ad mouere Dicit Tho. 1ª. 1ª. q. 85. art. 1. ad 2m. vbi dicit, duplex est abstractio vna alia p modum simplicitatis alia p modum positionis, et fratis subdijt, et hoc modo mtitis abstrahit virtus. a particulare, sd ibi cogitur de abstractione mtitis possibilis qa agens ñ intelligit, q. fit p abstractionem mtitis possibilis

† Sciendum intelligamus vnum nihil considerando de alio

Abstractio est duplex alia p modum simplicitatis, et alia p modum positionis.

Ex. rae 1º. qa p mtitis agentis ñ cognoscibile nat. sd solum p diuersas impressa q. determinat mtitis possibiles ad cognoscibile virtus, q. non fit virtus p abstractionem possibilis. pt 2ª. qa possibilis causa ñ ponitur effectus in actu nisi media actione qua causa p ducit illum, sd sicut p ducta ab agente ponitur in actu causa aqua mtitis possibilis valleat p ducere virtus p speciebam cognoscibilis ñ fit in actu virtus nisi media actione intellectus possibilis.

Vespera de S. Joã Pbro mi Egnecia de Oquendo instituio Missa de S. Joan

2º ggr. illud est fratis virtus q est in poa proxima ad p. dicabilitatem operea p dicabilitas proxima est passio virtus sd p abstractionem speciebam possibilis nat. habet dari posse proxima q. est fratis virtus. pt tam. qa p intitis agentes sine possibile nat. ñ posse parari ad inferiora nec p dicari de illis nisi eius cognoscatur vt abstracta, q p abstractionem redditur proxime potens p dicari, et consequenter fratis virtus.

Sd contra qa D. Thus opus. 55. n. 50. potest quod nat. virtus. p intitis agentes deputantes nat. a suis subiectis ens q. hic, et nunc ss. sibi a singularibus, fratis abstrahit: cuius autem virtus non est ex hoc q est in actu, sibi intitis. sd ex hoc q parat. ad mouendum. ggr ñ sufficit quod cuncq abstractio nat. ab inferioribus nisi sit cum parata ad illa.

Ad cuius intitis agentis ñdandum. 1º. q cuius virtus sit co

nstr

Per q̃ operaeꝫ intlt̃ fiat vniuer. sale.

notabilibus q̃ das dicens vnus de martis. p̃ é nat.ª ipsa de no mirabilis virtꝰ: & aliud de fratre q̃ é 2.ª mt.ª fironduꝫ é qualitꝫ de ipso virtꝰ. q̃ é nat.ª de nouo nata, & de ipsa 2.ª mt.ª & ideo duo explicanda ſſ. quomodo ſtꝫ nat.ª fiat in tali virtꝰ & aptitudine vt de multis sit p̃a dicabilis, & ſpe rea quomodo talis 2.ª int.ª virtꝰ ~~talis 2.ª int.ª~~ attribuat ipſi nat.ª. quę duo dicat ideꝫ videanꝫ é, diuersa m. ſ. quan nus ad modus p̃cedendi a sua causa ſtꝫ abintlt̃, q̃ facit virtꝰ in rebus: Sicut. n. in p̃ductionibus naturalibus oportet ſmp̃ ꝛ ſo let, q̃ q.do ſtra p̃ducit ad p̃ductionem nat.ª accipit ea q̃ actio nes p̃ductibus ipſius nat.ª. L. iusta mus. p̃ductionis eius, & p̃ria ſtra martis q.ª exp̃ modo dicendi n̄ potuit p̃ creationem p̃ducti, m.t̃ m. rerū p̃ductione creata fuerunt, vt cōſ aſſe rit ſna. qa licet ex nat.ª sua q̃ generationes petant p̃ducti, m illa m. p̃ductoꝝ n̄ ipſe t.ª ſd cōmunicant p̃ducentib. ad p̃ du ctionem nat.ª. q.ª ex nat.ª sua creari petit, ſic ſemen. in vita aliud é nat.ª virtꝰ fieri, aliud virtutes ipſi: attribuas nat.ª ex eo q̃ intlt̃ ad inuenit illas in rebus cōſiderabi abilib. 1.ª modo virtutes p̃ducti cum ipſo virtꝰ, & ſequit omnes eundi eius 2.ª d. mo. virtutes accipit é ad mus p̃pius eundi eius q̃ é denominare nat.ª virtꝰ. n̄ p̃ mutationē realem, ſd q̃ attributes rationis, & ſic de rationis intlt̃.

Virtꝰ. é p̃cretus q̃ dat dicens vnus de martis, & aliud de fratre.

Fromartis.

2.ª nota q̃ entia rationis duplex é ocurrit, aliud rationis ſuſſun damenti p̃pinquum q̃ dicit̃ é fundamentale entis rationis, alte rius ocurrit illi rationis ſui qualitates a suo fundamento distinguit̃ q̃ é dicit̃ fratis rationis entis rationis, V. g. é fundamentale relationis desideratis in columna ad aliam é realis illa existentia columna cū ipſius aliæ, at v.ª cū fratis illius relationis é respectus illa quę ſunt columna ad brachium dextrum, ſ.t̃ de denominationibus ex mutatis dixi ſ.ª ar. 1.º 2.ſ 2.ª. Vnde cum 2.ª int.ª ſbica poſſit fra rationis duplex é rationis ocurrit illi, alterius in suo fundamento & alterius ex p̃paratis fratis sua q̃ quę a fundamento distinguit aliq̃ adeo n̄ ſolus in sua entitate realis, ſd in suo fundamento p̃pinquo, & eodem modo philoſophandum é in virtutibus quia cum ens rationis ſit bonum fundamentum mre

Ens rationis duplex é ocurrit

bus duplex ee in illis hel. 1.m é fundamentale et gñionum q dicut abstractões passibam mtlly sty. ee nat.s abstractas ab inferioribus q é entias, & relatio ad mtlly cognoscentem & hac n é 2.m mt.o vtis. Sd relatio denominatio nis ex diuersa inqua fundatr altera relatio, qua é ent.s & qdditatiua vtis. p quas refertr nat.s ab inferiora quae vnitas ysistit in diuersis nat.s in pluribus inferioribus, q vt intellegas ma

Fl. 8. Sch.

In vtis duo ysideranda. 1.m sin gularia mtlly ãdi vel mtlle. 2.m vniformitas rei mtlis inferioribus q.s ysistit in mtlle diuisione. nat.s in pluribus. q.s vnitas duo meludit 1.m é mtlle illius nat.s 2.m é respus ad multa.

Nota 3.o q in vtis duo sñ. ysideranda 1.m é singularis q dam modus ãdi vel mtlle mtlle. 2.m é vniformitas q.dam rei mtlis inferioribus, q.s vniformitas ysistit inquadam mtlle

Pergq operaes mtis fiat vniuersale

ipsa vrtas ex nat.a sua q.a dis possi no é abstractus passiuus
mus entis cognoscs, q p supponit ad vrtes p operatione necessa
ga p primas cognes in dsurgit vrtes ex p.o modo ipsi occurrenti
sd ex modo cendi fundamenti. Quia operand nat.a ad inferiora de
1.3. ptr. intlegit pot, 1.o cognoscendo nat.s cui ordine ad inferiora
2.o reflexibo modo cognoscendo ipsius ordines nat.ae ad inferiora, et
de vtraq; operand p.cedit ipsens questio.

1.o o.o

Nat.a representata p spes. eductas ex singularibus p mtis agentis é vrtas methaphisicus.

Flis possitus sit 1.o o.o Nat.a representata p spes adductas
ab mtis agentis ex singularibus, et representata sine illis é vrtas
methaphisicus, si v. logicus achuatr et operis, sd inchuatiue et
inquatiue.

Vrtas é duplex, aliud. Methaphisicus. et aliud logicus. Methaphisicus vn. dicit nudas quidditates rerum. logicus é p.dicabile de multis

Hoc o.o het tres 1.o é q sit methaphisicus vrtas, q.e
p.cedet supposita p.babilissima opinione Thomistarum quam s. in
1.o indubitabile adduximus. 2.o q n sit vrtas logicus in achu p.fecto
et operato, 3.o v. q sit dispositiue. s. p.mordialr. vrtas. ch in q
cop. et explicabitur supponendo coes. diuisas vrtis in methaphis.
icus et logicus. Methaphisicus é illud, q tantum dicit nudam
rem, qdl. sine accidentibus et adiacentibus in diuersantibus, q
pacto p angelicas spes. representantur nat.ae generice et specifice
sm sua p.dicata ecenhalia, et quasi praeter singularibus cent. vrtas
v. logicus, est p.dicabile de multis, et ita illa ch nere debet saltim
in esse, et p mus vltius aliq; adeo cui abstrao. é vtalis.

Pr. 1.a pars, qa sinat.a eet distincta a singularibus, et n illi
repugnant ex implexibus cum aliis mis eet vrtas, et igr cum
hoc haat vt é representata in spe. intelligibili impta ab agente
ch erit vrtas, et hoc sufficienter pro argto adducto p.o mo.
dicendi 1.a ma. qa intalis abstract. n é singularis, q. cum
illa haat aliq; ex in occurrentibus illi ex nat.a sua, sd ex mo
representationis intelligibilis erit vrtas negatiue saltm. i. n
determinatus ad hoc. s. illud singulare.

Sd arguet nat. sm. se n é vrtas nec singularis
sd illa é q.a representatr p spes impressas mtis agentis, q ad
huc illis nec erit vrtas q nec singularis.

Pr. Verus é q sinat.a sumatr p suis p.dicatis ecenhalis

bus n̄ dicit mus vtr. nec singulari? vt art. p̄cedenti
ō 2ᵃ dixi, ſ v. ſideret vt ē abſtracta quo ad q dr̄ eius
ō expoſita ſingularibus, ē vtr. methaphiſice, q idcirco dicit
v. ga ppius ē methaphiſici ꝯſiderare res, ō ḡdr̄. ſine
mat.

2ᵃ pars p̄r. Suppono, q aliud ē abſtrahere, aliud ō p̄
cendere, abſtractio ōmgit cui mult? cognoscit vq. ratiō actus
exiſtit, ō dſmdr quanuis in ōſtō n̄ excludat ratiē inferiorꝝ.
at v. p̄ciſio ē cognitio vnius n̄ cognito alio, cui quo ē ſimul.
Vnde ea q̄ p̄cinduntr. vnus ab alio, dicunt dicuntr conceptꝰ
quaſi inadequatꝰ, ō partiales eius dei rei hoc poſito p̄r.
hæc pars.

Aliud ē abſtrahere, aliud vero p̄cendere. abſtrahere ē cognitio vnius ſine cui⁹ ordine ad aliud. p̄cindere ē cognitio vnius ſine dependentia ab alio.

Nat. abſtracta p̄ mult? agentes m̄ deus q dr̄? cuiꝰ p̄
ciſione a ſingularibus, q̄. ſ. tales p̄ciſiones m̄ hui⁹ ratiē
partis methaphiſicę, ē id ratiō rationis, ſd ad ratiē vtr. lo
gicæ, ō p̄dicabilis, requiritr q p̄dicatus dicat ſaltim
in ōſtō rationis q ē in ſubo. q̄. p dales abſtractiones n̄ ē
frater, ō modꝰ ꝑpetuꝰ vtr. logicus. T. 7.

2ᵒ p̄r. ga aliud q p̄cindit. ſ. dius dr̄ ab alio q̄ ut ſic
n̄ ē aliud aq̄ p̄ciſus ē, ſd p mult? agentes frater ō actuatꝰ.
resſpondat nat. ſine ꝺ dictorib⁹ in dui⁹ duantibus, q̄. ꝺ alio ꝑ
ciſio, ō abſtract nat. n̄ ē p mult? rationes inchoantes sicā q. ſunt
in inferioribus actu, ō frater.

Sd 3ᵒ ga quanuis nat. ex vi abſtractionis mult? agentis ſit
ache pars, hec m̄. ratiō rationis p̄dicabilis, q ſufficit vt poſſit p̄di
cari de illis, q̄ ache ē p̄dicabilis. p. ant. quia quanuis actus ſit M. 6.
pars, tamen m̄. ē idem cum ꝺbus inferioribus, ſgr. ſimet inſe
riora impoꝺ, atq; adeo ē rationis poſterioris.

Dico. q identitas realis inter aliquas n̄ ſufficit ad hoc, vt
vnus includat m̄ ſecundum alterius, etiꝫ in ōſtō, ſd requiritr q. ex
mo. ſciendi n̄ repugnet illis, ō ppter hanc ratiē quanuis ratiō
rationis ſit idem cum hac. quamuis ad ee reale vtriuſq; ga m̄. ex
mo. ſciendi m̄ cognoscitur vt pars, ppter n̄ ē bona p̄dicatio hæc
ē rationis. Vnde quanuis nat. ſe abſtracta ab agente

ſit idem

Ex q̃ operae mtlt̃ fiunt vrt̃.

Sit ideꝫ realr̃ cum singularibus, ex modo m̃. abstractionis p̃s
cindit abillis actu. i. n̄ repr̃sentat̃ cum illis, sed excludendo illa
Unde ad ybalionem antic. pt. qa vrt̃ quaeuis abstrahat à
singularibus n̄ p̃scindit ab eorꝫ distinct. Sed arguꝫ

Sed arguꝫ. q̃ nat.ª sm̃ se in actu m̃. erit vrt̃ me
thaphisicaꝫ q̃ é v.ª raeꝫ illius. pt sequella. qa in illo statu vt
deximus nat.ª è pars fralis & n̄ p̃decabilis de inferioribus
sed eodem mõ sicut vrt̃ methaphisicaꝫ q̃.

Rõ. negando sequellaꝫ. qa nat.ª sm̃ se é indiferens
negatiue. i. neutro mõ. se habens n̄ indipsentia ouenienti
illi q̃ magis rei cui sed qa ex ypõsis p̃decabj non habebus n̄ é de
terminata ad aliq̃ singulare, at v. nat.ª abstractz p̃ mtlt̃
agendo dicit indifferens in actu. vrtis. qa quaeuis ex modo
abstractionis repr̃sentat̃ sine mat.ª dicit m̃ nat.s cuiꝫ q̃ª é de
gradus inferiorꝫ, & ita concludit 2.ª intentionem vrtis, quomo
do ad aut. hoc sit patebit statim

2.ª pars ꝓb. qa nat.ª vt reducit in spẽ. intelligibilis é ꝓxi
me p̃decabilis, q̃.ª é aliquomodo vrt̃. logo. pt. ans. qa q̃
cognis intlt̃ possibilis q̃.ª q̃ statim habet denat.ª illa cognosca
t. vt p̃decabilis de inferioribus q̃.ª in spẽ. intelligibilis erat pxi
me p̃decabilis. pt ꝺꝫ. qa cognis mtlt̃ n̄ é rao. fralis alterius
illaꝫ in poss̃ pxima p̃decabilis, sed ꝺicit ꝺ. q̃. hoc solum repr̃
sentabat. q̃ spẽs intelligibilis q̃ q̃ nat.ª erat actu cognosca
bilis ab intellu.

M.6. Ꝺ. 1.º & explicatr exemplo, qa s. trus vocalis possita mtlt̃
noze cum rideat pxime ponibilis in ypõsi ita nat.ª abstractz à
pluribus rideat pxime p̃decabilis de illis, sed vt ponat actu in
ypõsi trus vocalis in regat. p. latio illius q̃. limitat ad hoc vt
q̃ mtlt̃ p̃dicet. nat.ª denudata a singularibus sufficit ꝺ
cognis mtlt̃ illius nat.ª ita abstractz at q̃ adeo ꝺ. q latio
vocis é ꝺicto supponens trus pximas ponibiles in ypõsi ita
cognis mtlt̃ supponit nat.ª pxime p̃decabiles p̃ abstractionem
mtlt̃ agentis.

Cursus Ꝺ. ex deus Thoma 1.ª p.ª q.ª 79. ar. 2.º Ubi do
cet

cet necessarium sit mittis agentis hac rac, quas sponerent Idea separatæ Platonis, n' erat necesse ponere mittis a gentes, & ideo qa Aristotelis posset gdrates rerum esse in mat.a, q.a n' é intelligibilis in actu, regrit aliqua virtus q reduceret de pot in actu intelligibles, & hæc é mittis agens hac sanctus Tho. q. 9 mittis agentis redit actu virtus gdatus rei pt. oq.a qa r. sua cognoscibile é virtus sed hoc fit p mittis agentis cum nat.a ex se n' sit gdatus separata à mat.a, q. ff mittis agentis fit virtus.

S.d arguit 1.o 2.o hanc Doctrinam, qa nat.a in mittis agen te repsentat vt pars, & n' vt totus, at q. adeo n' é p.dicabilis de inferioribus vt s.a diximus, sq. repugnat q sit proxime p.dicabilis in mittis agentis

R.r q nat.a virtus in mittis agentis dupliciter potest considerari. Uno mo. vt dicit multas abstractiones ab oi. mat.a & sequentes præsiones a singularit.e alio mo. qualemcumq ex virtualis abstractionis potest cognosci ab intellectu aliquas de cent.a inferiorum 1.o mo. é methaphisicus virtus, 2.o v. mo. logicus & p.dicabilis cuius definitionis ratio è, qa quamcumq nat.a redditur cognoscibilis p multas repsentationes abstractas agentis, datas v. repsentatio n' è ut gentilis, at v. actualis cognitio n' cognoscit gdatus, vt é in spe repsentata, sed qualemcumq gdatus quedam de cent.a plurium inferiorum. Unde quamcumq ex mo. abstractionum q mittis agentis sit pars p.scisa a singularibus in qualemcumq dos actu intelligibi le n' p.scindit aliquas pars a singularit.e sed aliquas cent.a & gdatus totalis inferiorum, at q. adeo vt p.dicabilis, & virtus, quæ vt optime Rubio adverbit q. 5.a n. 96. Nullus maior inconvenions é q virtus fiat q abstractiones simplices mittis possibilis quam agentis

Nat.a virtus in mittis agentis dupliciter potest considerari, Uno mo. qualemcumq dicit abstractiones a mat.a & a singularit.e & hoc mo. é Methaphisicus. alio mo. qualemcumq ex de cent.a inferiorum, & hoc mo. é logicus, & p.dicabile de multis

Unde diferunt nat.a qua é p.dicabilis repsentata in agente à nat.a sua se, qa illa includit suppositum humanitas sed no. homo humanitas q é totus p.dicabile, at v. nat.a sua se n' totus abstrahit a singularit.e sed a suppposito homine essentialiter.

Differt inter nat.as p.dicabilis repsentata in mittis agentis à nat.a sua se.

Unde.

Per q. operaes intra fiat vrte

N.3. Vnde melior dr. ois. qa sensat. illa cognoscit sm q dr. abstractas, pot pdicari sine alio novo modo essendi de dr. bus inferioribus. Sed hut quemas pdicabiles pt. ans. qa talis nat. e vera cum inferiora, nas. g. globet ho. e hens humanit. subsistentes, sic nat. abstracta a singularibus e ho. i. humanitas subsistens. Sed ex opo accepto sequitur vt dictus, at q. a deo meludet mpoa cga sal mm ois inferiora, sd nichil amplius petit vrte cogns. Sed dbz rapsentatum in intellu agente e quemne pdicabile m. cognc intellu.

Dr. qa possibile cognc intellu possibile pot separari simplici separat. ad inferiora vt postea dicas. Sed dbz pot pdicari de illis, pt 2q. qa nil magis repugnat ad separacem oppositas q ad simplices nant. ad inferiora.

O.4. Sed hac arg. solet dictor respondere ex his dantur quia, qd vrte methaphisicus in intellu agente n vt cognc, mihi quia hanc diversit. assignant, q vrte methaphisicus n dicit respectus possibiles ad inferiora, sd mm. inde differentias quandas negabiles, q. meo consistit, q nat. sit sine determinac ad illa agg abstracta de, quamuis n cum respectu talis, qn oriuntur quadeusq sit dbz separatis.

Sed 2o qa aut intellu possibile (cuius ponus speculat gdm. respectus dictas ab agente) videtur illaz, ac si dicat vnica rao talis inse indeterminata, et substantia. Sed tanq degdm pluribus, i. neutro modo se habentes et negatiue indifferentes, n. 1o. qa nas videtur dr. tanq vnica gdm. separata singularis, et indicabilis, vt 3o. arto pcedente dr. 3m. intellu, sn 2m. q. necessario videtur cuius respectu aliquo ad illa, dequorum gdm. e, q stando rnsequentibus magis patebit, si dicas 3m. repugnat. qa intellu videtur nos. tanq vnica rao cois, et n determinata ad vnumquemq singulare, et indicabile, aliqua talis vnitas inducta in pluralitatem rei. Sed talis vnitas n inuenit nat. ex vi cognis tanq rei in coicabilis q p abstractionem intellu cognoscit. vt coicabilis pluribus, at q. adeo cuius talis dbz. erat actu cognoscibile p intellu agentem, nullo tibi erat respectus coicabilis ad inferiora.

Dr. qa talis inductor manet, negatiua q. vrtus, negatis respectibus sequitur rnsepa intellu rnsepa intelligat. qa cui negato malefactum possibile fundat. et ex illa segt. ex 10. n. q aliqd e tale, segt. n ei aliud, q. indeterminatum hac, q tot nat. abstracta segt. ex aliqua applicatione possibilis q tot. 1 pm

q.ª hec ad plura quæ nonnullj dbj é abstractionis nec dubia ñ repugnan
tia. ñ videntur nat.ª esse, q.ª ex aliqua positiua, q. hec quædam
é dbj adhuc cognita à bñ. & nec si integram quæstionem dent ñ repugnan
tiam, & res fundatas qa è coincabiles plurib.ª aggr abstracta sunt.
q. quædam actuatr. é dbj multis possibilib.ª respondentis imagine
inclusa respectu ap.ª subiecti nati coincabilis.

Rursus persuadet qa si aliqs vellet cognoscere illam negationem
indefinitam nullus cognoscit eam q. apparatu ad mentem (& ideo subiecta
post abstractam multis possibilibus sequ.ª apparatu) qa ñ pot cognosci nisi ad
minus relata. q.ª ille mentis é vera relatio realis possibilis. p.ª 2.ª q.ª
qa ad hoc vt resurgat relatio ñ requirit reflexio talis, vt s.ª q.ª p.ª ce
dentis art.ª 1.ª ostendi, & infra magis probabo, sed sufficit q cognoscatur
cum debito modo cognita, vt ex quadam incasu refertur ad plura, eo q
fundamentum simpliciter apprehensum ñ valet intelligi, q iuxta doctri
nam quam ex D. Tho. & Ferrariensi, quæ & ex cæt. Thomistarum
sensu loco citato adducit ñ erit impossibile oriri q mutatis cogni
tionibus dett. aliqua relatio positiua nat.ª ad inferiora: ut q. adeo oriun
dus é talis relatio, & huiusmodi intentiones actuentes nat.ª in é virtu
ti immittu agentis. non tales tribus multis possibilis.

Sed hanc doctrinam nonnulli quam plurimi vehementer impug
nant existimantes q. immittu agentis ñ dat. virtutem, & 2.ª inst.ª
& phant sic, qa virtus cognitiua trahit é ens reale, & 2.ª inst.ª q. vm hec
tribus hic in immittu, ut q. adeo anteri ad cognitum ñ p.ª ut dat in immittu
agentis, p.ª 2.ª q.ª qa ex tribus in immittu é actus cognitus, seu formi
nare cognitum inst.ª, sed sic dat. in immittu agentis ñ é tribus in actu
sed p.ª ut dat cum exist.ª ante intellig, & ñ erit ens reale.

Dr. qa ens reale ñ é tribus multis immittu q. ñ p.ª supponat ad
actum citi, p.ª 2.ª q.ª qa tribus q. vm hec é quædam cognoscat. ñ po
test existere ante cognitum, ant. pr. qa causa immanens causat. nq
non é existens in actu q. repugnat entia realia ante cognitum.

Dr. supponendo q ens reale post considerari, & quantum ad entitatem
& quantum ad exist.ª s. ens reale, cuius ratio é galeus habet entitatem
q. post existere, & ñ existere, ideo exist.ª eius diuersa à ab entitate: quæ
exist.ª in aliqs entibus realib.ª ocurrit illi quadam denominant, & eius
dependentia à fundamento vt p.ª in relatis nobis, q.ª intelligi ñ pot, vt
actu denominanter sine fundamento q. vox é distans in relatione realis
sed realibus, vbi aduertendum, q. eius fundamentum relatis potuisset illam

possibi

Ens reale post considerari quantum ad existentiam, & quantum ad entitatem.

Porq̃ operaes mtlz fiat Vrte.

possito fundam.to q̃ad mus fundam.tum. é, statim pubulat ipsa rez̃ão rez̃ in mus sua nat.a Dr. q̃a in mtlz agentz. rep̃sentaõ nat.a cos cuj mlhor minae ad plura. q̃ é fundam.tum 1ª rimas resp.s, & 2ª intentionis, edo mlla dat. tbz 2ª mt.e como q̃o pot denanare l. denominare sua fundam.tum & q̃a ypa exist.a & opleta ~~exist~~ eius accepit. p cognes ~~eius~~ hac de causa ~~tm~~ minatiue & despossitiue dat. in mtlz agentz, cuius rei exemplum é 3. em pmo hoes n'é strar hõ. & centauro, se minatiue hũ strar viuentis p madũ curius das dupposit.nes ad strar p fedas hoes, sic 2ª mt.e in mtlz a gentz é q̃a das dupposit.nis ad ei p fedas 2ª mt.is

Q. 3. sab.o

Et rão ipsa edes ipsos ostendit, q̃a nat. (Vt mos supponimus) per mtlz agentem denudat. a speciebus singularibus & exist. q̃a mtlz agens n abstrahit exat. nat.as ab inferioribus, vel tm abstrahit indeterminate, & rais, sd dat. mt.e rais n'é mlla abstrahi tm eõ p fedas, q̃ accepit p cognes, sd rang. prime cognoscibilis, & m'é tbz. q̃ eius exist.a in'é p fecta, & opleta, sd tm imbuit p fecta exist.a accepta p cognes, Unde

Vnde ad arg.m pr. accedo q̃ de debito, seu p fecto, seu imperfecto, mas cus tbz p mtlz agentz fiat actu cognoscibile, & tbz p sibili, & nat.e denudata a singularibus sit tbz in cus p fessione realis, & rais oppta illo debet dari exist.a 2ª mt.is debite: mas mtlz agens tbz l cognoscibus mtlz, & ut p incipius cognoscendi, al q̃ aliis cus tbz tbz sit ei debitus mtlz, & despossitiue.

Ad 2.m Bz. q̃ dangit defectus illas an tbz cus rais sit tbz mtlz mtlz in quo varie sunt opiniones alia affirmatiua q̃ ex dutr é D. Thõ 1ª p.e q.e 12 art. 2. ad 3.m, Ubi ait, q̃ ex speciebus mentis & auri formare post magnaõ spes resplendentes ex possite ex illis, et ex ipsis creaturas alias mouentes ad cognem Dei, & ideo docet Caietanus. ea dem q.e: alij v.o negant. Sd qd qd sit de hac dificultate quam nos ad p sens attinet dicendum é, q rela rais pot mouere mtlz p sed sui fundamenti nos quidem in natura resplendat abstracta a singularibus nõ abstrahit relatio sufficienter mouet mtlz vt cognoscat illas cuj respn ad mfriores de quor. gdr.e é.

Relaõ rais pot mouere mtlz p sui fundamenti

S.t q̃a nõ hanc rem, quas sic supponimus ex libro de anima in dang quas p se defendemus, si ipsa sic possita hanc nram sen statuemus, ideo vt m oi sua mas mentes aperiamus sit 2.us dis.

2.a dis.o Vtile cõcedi quamuis possit surgere q̃ simpliciter abstra.

2.us dis.o

Vrte. Cogus assurgit p simplicem comparationis. mutto.

abstracti et totalis nat.ª ab inferioribus p multa possibilem m.ª ppr. am dependentiam, et modum sua y ductionis assurgit p aparatos pr. plures multa.

Hac ost manet explicanda m.ª notabili passu ante obj. illas q. quoad vtranq. p.ª in duco de mente D. Tha. bus s.ª citatis, et quoad primas quare pot ijs dem argtis ggbis. p.ª cedentes ost pars. pr.

Et denuo hac vnica rae pr. ga vrte. assistit in vniformitate quadam et varietate in multis, sed ex vi abstractionis cognoscentis in tho. possibilis accipit cum hac vniformitate respectiua in multis. q. fit vrte. pt. mi. nam p aparatos multa aparat. natª vt vna, sed hanc vnit.em n' accipit p aparatos ga n' aparat. natª vt aparata, sed vt abstracta, q. ex abstractionis hit vniformit.em quandam, qua postulat cognitu cui ordine ad inferiora, et sequentiter é respectiua ad multa ex vi abstractionis.

R.3

2.° pr. hac pars ost ga p simplices abstractiones cognoscimus gdes inferiores abstractas abilis n' p.s nros pra sed p.s nros totius gdit.is: sed illud q. sic abstrahitur, put sic abstractus, melius dit mpoa, et imperfecte inferiora, q. é vrte. cogus. ma. explicat. ex doctrina Caietani de ente, et ean.ª q.° 1.ª quæstiõ dat m D. Tha. 1.ª p.ª q.° 4 v. ar. 3. nam duplex é abstractio alia totalis, et alia totalis inter quas é differa, q. abstractio vtrius gdit.is abstrahit, vt n' remanseat id, aquo abstrahit. minimum vi dus abstracto actal ab hoc. removet natas, et ita vi manet hoc. actu, sed actal hoc. totalis v. sit manentibus extremis in actu, vt si abstraham ingredientes a Didaco manet actu Didacus cognoscibilis, et ity ingredi. hoc posito pr. mi. ga illa abstractio sit p.s videtur abeuntis q. é gdis, inferior, et ean.ª sed intuitiua abstract. illa ean.ª n' é actu inferior, nam si hoc. abstractus est actu Petrus, n' est hoc. abstractus a Petro, sed determinatus, q. m. é gdis inferior mpoa et imperfecte, et 1.ª 2.ª q.° pt. ga totius poa, ad aptitudinem obiectiua é cus terminus ad inferiora.

Abstract. é duplex, alia totalis et alia totalis. totalis é abstract. tota. in abstracto. vt hic manitas ab hoc? totalis é abstract. totius ean.ª hoc. Vide fol. 94. p. 2.ª mitio., et quantum videtur, videatur, ysidora.

S.8.

Dr. 1.° ga si illa abstract est totalis, et n' p.s nros totius n' possit totalis nat.ª abstracta aparari totalis ad inferiora tanquam tota ean.ª eorū, q. é abstract. totalis, at p.s actu p.s illius totius cognoscentis quadruplex p.s dr. et cus illius totius sit p.ale et n' p.s Physicas, et reales erit p.s poas logicas, et intentionales.

Dr.

Perq̃ operaes intlt̃ fiat vrle.

Dr. postremo. qa q abstrahit hoc, abstrahit hendz hu manit.s ab hoc. s. illo modo hende hu manit.s q̃ n̄ remanet machi hoc. l. illud m diu duus, & m. remanet civis q̃ dz abstracta, q̃. & m duo dua ipsa manent m poa alius conrad.

Dices, nat.s sic abstractas hre mus absolutu n̄ v. rappedi vi, qa quadenus sic abstracta in cludit quandas ppiet.s ab illa dist. q.a explicari pōt ad mus quo Plato existimabat dari vrlia. separata: & Fonseca credebat dari vnit.s pcsiones an de singularia, vta ꝑ respondet Suarez disp.o 6.a Metha. sec.e 6.a nu. 7. Sd hec doctrina impugnae dignas, qa scipit p mus gdit.s mse subsistentis, & n aliis erit singulare, & mds vi dica qadenus sic scipta. nas vrle l vnus in multis, par ticula, in, denotat, & exprimit ꝑ mus endi — p mus vnius cui ordine ad multa. q̃ sonat.a abstracta abstrae. Detato hoc vnit.s vrle. dz. initate abstrae. exprimit ordines ad multa qr miror Valde tantos Magistros. q̃ ars sibi in hac doctrina stare cum hyl.e q.a arrha sect.e 7.a d.o 2.a Platones, & Fon seca statuit. t qa dalis vnitas suenit nat.a absolutae in coicabilr ad multa, q̃. deberet mirabile ouenit illi, at q̃ adeo l singularis, vt sic scipta, primo nec poterit ee fundamentum vrtutes, qa qua tenus vnus l absoluta vnit.s, repugnat illi dividi, q̃. n̄ pōt separari ad plura vt sic abstractus, qa n̄ sequeb dicit suarez entit.s sd vt unus mse, & m coicabilis, & deq̃ sequēb totalis vnitas set pcsionis qa scipit nat.a cui vnit. quae ouenit ille ex se ante singularia. q̃. vt cognos cat. Tanquam coicabilis, & divisibilis debet amittere talem mus abstractionis, at q̃ adeo vt sic abstracta n̄ l fundamentum proximum separabile ad inferiora.

Quare aliter respondet Didacus a Iesu disp.o 4.a sect.e 4.a q 2.dit nat.a abstracta n̄ dicit vnit.s aliquas sd mus qua p dicatia entialia sm q̃.e nec l una, nec plures, & cum n̄ sit una ex mdi visa, nec erit possibile divisibilis & cum ordine ad multa.

Sd hoc iam manet impugnatus ex dictis nas intlt̃ cognoscens hic. sine determinae. ad aliquod singulare scipit illud vnum formaliter se habet in multis n̄ n. scipit illud vt absolutum ab illis sd vt abstractus ꝑ mus vnius cuiusdam gdit.s at q̃ adeo

vt

Vi hanc cum multis prius dictis adhuc

C. 4. 2a. Universalium Articulus VI.

Vt cog. nas q̃ capit hoc vt hoc ē implicite v̄ posse debet cog
noscere qd qd tales rōes in cludāt igr sub aliqua rōe vna
v̄ indiuisa, nas 3tz illius cognit. ē rōo his. vt carens ē deter
mināe, v̄ diuīe, at q; adeo cui aliqua indiuīe rōe cuius careat
diuisione, v̄ cui dalis nat.a n̄ capiat. vt vna imse, v̄ ase absolu
te, vt ipse oprime explicat debet capi vt vna multor. v̄ mul
tis cois, at q; adeo cui respu ad multa.

S.d argui repugnat q; dalis respus resurgat q; abstra
dionis sine aparae, q.d vt abstracta n̄ dicit talis respus, pr
ans qa q; abstracis n̄ cognoscit. dalis rōo rōis quamuis na
tra se separata cognoscat. q.d n̄ fit p illas rōo illa, pt 2a
qa sicut cns reale hit ē q; p ductionis vt ens rōis q; hoc q; co
gnoscat. and 2a qa quamuis intellis cognoscat nat.a ex po T. 3.
catas inferioribus, n̄ tamen cognoscit se abstrahere, nec illas
ē abstractas sine aliqua reflexione talis, q.d nec intellegit
rōes nat.e vt abstracta ad inferiora.

Ad hoc arg.m dicit. respondere autores, q; rectum manet
q; vtte. sit p aparitias cognes nat.e ad inferiora, q; ista
euidenter p̄bant. nas cui aparo nat.e humanas ad
Petrum, Paulum, 3tz huius aparat ē nata ipsa q.d ēde
quidit. ellorum, v̄ ipsa inferiora non sunt cs reale, q.d nō
cognoscit: de rede rōo, sequideg n̄ aparat.: v̄ m. sequitur
ex aparae, q.d n̄ requirit. vt sursgat rōo rōis, frales
reflexio intta, sd pot sursgere p cognes de rede ad posterio
res fundamenti primi: hinc sic q.d si abstracis ponitur V. 3.
rōes fundamentis, qualibus, postulans consipi cui quodam
respu ex vi eius sursgit rōo. sd vt iam pt. abstracio rōis
lis, v̄ virtu ē cognio rei qualibus rōis cōis inferioris, q.d ex
vi eius nat.e cognoscit. cui quodam respu.

Quare aliqui respondent ad arg.m. q; p abstracis, ra
tis poa loga. v̄ virtus, frales suenit nat.e n̄ p exist.as
ipsius rōis, sd fundamenti aqui suenit, q; ē cognio intta
ga hoc ē peculiare in his entibus rōis, q.e ppter minimas entis
talis pnt denominare p exist.as fundamenti inquo sc. Ver

tuatis.

Vera q operaes intlls fiat vrte.

9 c

tractr, & habituatr.

Sd certe mihi semper repugnare visu é dari fra lom-
nes moraes, & fra existentes. si igr abstractus ei vtutis,
tratr é rectão rat repugnat, q dicat. & totus ps moralis fabri
ris repugnat rectão. Tractica, qa si supponamus q milte
lectu agente p supponit nata abstracta igr possibili cog
noscenti natam illo cognoscit illas vt abstractas et q; á deo
cus rectae ad inferiora.

Quare respondet q vtutes dupler intelligi pot vno mo. p se mues p marij. sbi é signan. alio mo. alio mo in actu exercito; in actu signato cognoscit quando reflectitur intlls ad virtutes tribuendo illas natae. vel é tbs p se mues, & signatus: in actu exercito, & secundario cognoscit. cum abstrahat natas sine a dispositionibus individuis quantus ad suus ei reale, in exti cognis exercita cognoscit cus ordine ad actatis ad inferiora. quas doctri nas p suadeo exemplo meo videri manifestum quando hac vox homo actualiter movet intlls, ducit me in natas hois. certus é quactualiter é signus & in actu signato; & quantus ad res cognitas in cognoscit. sigeatio vocis sed homo ipse p se ipsum vltimate in exercitio cognis semp cognoscit. nae res sigeata ipsa fugca tio, sic in p sentia, quantus ex vi abstractis in cognoscit. signato mo. natae abstracta, in exercitio in illius cognis cognoscit. respus eius ad inferiora.

Vniuersalitas dupliciter potest sideran. vno modo in actu exercito, et alio mo. in actu signato.

2us arguit 2o. dicas 2o. ps. qa sigit exilla q dict rectão sine rne. sequit. é absurdum, q 2o. dns, pt. sequatia qa homo abstractus cognoscit natam sine inferioribus eius rectae. ad ipsa inferiora, q. non cognoscit. rectão in cognito tro eius.

Rc. q rectão dupler pot sideran. 1o. sm q é quadam re feribilitas ad trum, 2o. vt in exercitio dicit. referre actu ad trum existentem vt dicas cap. de rectae: 1o. mo. in regrit actualem dict. Fri. sed posse existere: 2o. mo. regrit exist. eius. Vnde respondet q in abstracto in é rectão p se mues cuius dam referibilis talis in p se mues exercite rectae, q exercitium fit p aparatus p quos cognoscit. nata aparatus ad multos, & ille tbs cog

Rectano dupliciter potest sideran

noscá

nosc̃unt. tanq̃ vltĩ actualis ꝓparationis. vñ. ad 1m. suspicit
q̃ sit impedim̃ logic. et sbiua, et q̃ cognoscant. virtualit, et
ofesse. nam si hoc nõ sufficeret dic̃ in ꝓparãe nõ est relatus
q̃dem q̃ illam quamuis nat. cognoscat. ꝓparatiue ad inferiora
nõ tñ expresse cognoscunt. inferiora cum ordine ad nat. sed im
plicite.

Q. set ꝓparatio

3. arguit. q̃. illa abstrãd. è ꝓparatiua, pt. sequalla
ga ꝓparãs è apprehensio vnius cum ordine ad aliud. sicut D. th.
2. p. q. 22. ar. 1. ait q̃ apprehsiones surgut respũ vnius
ad vtrũ aliud, ga p illam affert. vnus cum altero, sed hoc fit
p abstrac̃, g. è ꝓparãs.

Duplex è ꝓparatio alia actiua, alia passiua.

R. q̃ duplex è ꝓparatio alia actiua. q. d. actus mentis
collatiuus vnius cum alio, alia è passiua q. d. resultat ex tali
collatiõe. Vnde quamuis ex vi ꝓparatis actiua fiat respũ
cõ naturalitate. cog. cognoscat. vnum cum ordine ad aliud
exp̃sse, ꝓparatio passiua post etiã surgere p abstractionẽ
absolutam, cuius ratio è, ga in tali ꝓparatione explicat. actualis
relatio exercito modo, sed q̃ unus cuius duo referibilia nõ cog
noscat. nat. ex vi alterius dictionis implicite q̃ est ad aliud
q̃ è actualit. referri, neq; cum certitudine ordinabilitatis sed cognos
cit. implicite cum respectu ad ea, q. sit. in cuius potestate. Vnde
quamuis relatio virtl. surgat q̃ talis abstractionem modo in
absoluto dict. nat. cognosci quoadusq; actualit ꝓparet: et
ideo p sedem relationis virtl. logici in eo ipsius fit ꝓparatio vt
Italici dicas. Da intelligam. Ad 1m. ans. et sic dixi, virtl. sbi. logicus
posse speculari metaphysice, et logica, q̃ ideo dictum è, ga quamuis
in abstracte. sit logus. virtutis nõ tñ est sbs p̃mus illius nat.
vt è ꝓparata, et relata. sed sm̃ quidditatem et esse talem in
qua implicite cognoscit. relatio, p ꝓparationem exp̃sse cognosci
tur nat. vt relationem ad aliud, sbi. ad inferiora, et ita logicus
virtl. dicit. et logice speculat.

Virtl. logicus post

Quod aut. ex vi abstractionis ~~virtualis~~, virtualis q. cog.
nationem respectus post surgere relatio existens sic vel. ga cum
respicio aliquod virtl. sbi genus. l. spes. vt subiectibile è ad virtl.
vt sic, debeb̃ cognoscere cum relatione virtutis intrinseca virtutis, q. d. relatio ad

inferiora

mferiora, sꝫ tales actꝰ, p quos acquirꝰ vt subjabitꝫ, nꝰ é exꝑssa
sparão ad mferiora, sꝫ ad suos superiꝰs, q̃ retas vrtis. opꝰ
nes pot assurgere statꝰ sine sparão exꝑssa, & cuꝫ implicita cog
nitione eius, & cuꝫ hac cognitꝰ inuenirꝰ in abstrãs totali 3q
rꝰ q̃ ꝑ illas pot assurgere sparão passiua.

2ª pars ꝺ̃s sb. q vrte fiat p sparaes vñ p fideꝫ muꝫ
ecndi qꝫ ex dictis, & ꝓr. qa vrtes cõga. é 2ª intꝰ. q̃ ꝑ
vt mscio fundantꝰ omnꝫ eaꝝ in mitta, nꝰ n. id q é ãp nꝰ ꝑ ut
sic ee vrte: sꝫ é in mittu p fide sꝫt p sparaes sparandum
natꝰ ap. vt é abstracta ad mferiora, q. ꝑ tales sparaes sꝫt q so
daꝫ raes vrtis.

Rursus qa ecnꝰ vrtis ꝺ̃s dt in rõne ad mferiora
sꝫ ꝑ̃s, & cõsanaralis muꝫ relatibꝫ q chi cognoscꝰ ꝑ sparaes
vnius ad alterꝫ, q quas exꝑssiꝰ ordo, & respus sui exercꝰ
uꝫ & sꝫplementuꝫ relatis, nagꝰ. q̃ possitones Tri. existen
tiꝫ rõis reales in exercio refert suos fundamentuꝫ ad illã
rõis p sparaes q̃ quas cognoscꝰ ecnꝰ vt inferiorꝫ é, cognoscã
tur inferiora vt adic sunt Tri. respus cõcabulatis ad illa, q.
ex vi sparationis in exercitio sꝫt raes actuales relatis, q. ꝑ abs
tractiones mꝰ erat rescibilis quadꝫ.

Et iusta hunc sensuꝫ intelligꝫ locuꝫ adductuꝫ in argº sol 2ª
in quo dicit. q é vrte. ex eo q sparat ad multa, quasꝫ
dicerꝫ sui actuale exercitiꝫ, & sꝫplementuꝫ relatis fieri
vrte p sparationes, nꝰ mꝰ sui entis relatis vrtis, q á re
scribitur q. dꝫ. & ꝓpter statꝰ subiungit S. Thꝰ. post
dicta verba: & é vrtis in quantuꝫ dicit vim formem
raꝫ ad ord mdi ad dua, q. sꝫt extra acaꝫ, vbi q ꝑ sper
sparaes é dixerat potius q vim formalꝫ. é explicat. q
sꝫt natꝰ ex eo q vnitiua, & nꝰ in aquatꝰ cognoscit. huꝫ
vnitꝰ in multis, q ꝑfectius cognoscit ꝑ sparationes, & ideo
dicit q fide é vrtis q sparaes, in qua cognoscit natꝰ relati
ue ad multa.

S. 6. Sda ꝺ̃s. p nõcias sparatiuas ponit actuale exercitiuꝫ ꝑ dif
nonis, q. ꝑ illas nꝰ sꝫt ꝑ decabilis, & sui ꝑfectiuꝫ muꝫ ꝑ di
cabilis, sꝫ supponit antica proxime ꝑ decabile, ans. pt. qa ꝑ

ipa

C.° y.ª Vniuersalium. Articulus Vj.

Comparatio é duplex alia simplex, et alia opposita.

Vltimo quæritur de 7.ª dip. c.ª 2.ª n.° 7.° quomodo cognoscatur. Et ne ergo videatur tenenda q.ª comparatio sit cum cognitione singularis s.ª cum cognoscitur simplici cognitione alterius cum ordine ad plures, nec ne, dicendo ita ee, Verbi gratia quomodo q.ª simplacet, comparatio ita relative ad suum dictum et nō reflexum

Ex qq collegit. i.° p. nat.ª simē ē obiectum q. hui inuentia agē te p.ª supponit. in ca dicit vt vidit, et tanquam vota cum suorum respectorum, nō in cum existat. p.ª fecta q. adaptat ex eo q. cognoscit. hanc n.° accipit q. abstracti cognoscibilis multis possibilis, in qua obiectum sehet tanquam vota cum. atq. adeo in respectu vniuersi inferiora, et impotē, nō in actu, et determinate, et ideo exercit abnegationem quasdam relatas ad sua inferiora, nō p. modi actualis comparationis sed p. modum referibilitatis et potē, vt actu referat. q. exercitium referendi accipit q. comparatio, et ideo dicit. relatio exercita p. illos

Dō colligit q. vtrū genericum fieri primitus agentis cum nō abstrahat. à maribus q. femellis, sed à differentijs specificis, q. sit q. primitus cognoscentis.

Hinc pt ad arg.ª 1.ē et 2.ª sua adquæ nō é necessere respondere sigdem. fundamentum meæ doctrinæ, et ad arg.ª 1.ª meæ quantum ad id q. asserunt q. primitus agentis fieri vtrū. sed illud defendere oppositum facile respondebis negando id q. supponunt primitus q. sper. agentis denudari nat.ª a singularibus, nō n.° ea dicit. abstrahere a mat.ª q. repsentent res sine singularibus, sed quæ sensant primitus ipsis mat.ª et ordinem modo quo dat spiritualis nostra nat.ª multis in quo sit dabis spes in quo in libris de dia.

Finis huius questionis.

C.° y.

Q. III. DE HIS QVÆ AD PRÆDICABILITA ẼS SPECTANT.

Tradita nat. ē ceñ. virtutis 3. quar. 2. inchoat tractatum p̃ta ipsa met doctrina ordo postulat de ipso passionem demonstrare ideo n. scia nat. hīs sibilis explorat. vt ex ipsa decurrere valeat passiones demonstrabiles ostendendo. prima nanq. ex. ceñ. inuestigatu or virtutis in p̃dicando ypēdat ē p̃dicabilitas vt ex Porphirio accipim, q. ppria (p̃ diffinitionē nat. virtutis ostendere) in hoc libro incipit quinq. p̃dicabilibus vt p̃dicabilia ñr. nat. deducadare, qn virtus D. Thas. ē circumscriptū p̃ter hoc idq. destant. vt videre ē Opusc. 43. tractata 2. ē apud Boetiū inter p̃dicabilium: immo ē ipsa rō manifeste affirmat nas p̃dicabilitas ē respectus p̃dicabilis ad res de quas p̃dicat. q. supponit idq. virtutē inter p̃dicatus et subiectus, quare causa cuius virtutis in p̃dicando de multis emanandi possit p̃requirit q. sit vna in illis aut q. idq. in ipsa causa eius. et ex tali vnitate sequet. ea p̃dicabilis, aut q. a dicto p̃dicabilitas erit ypēdas emanandi ex virtute in rebus emanante. sed ad maiorem scipiendi rei cognitionē virtutis meritō de p̃dicabilitate sequit. videndum, primo q. virtus ē ab hac q. tota dea tractica doctrina incipit disceptandi: tum qa de virtutibus videndum an virtutes dicant in re ipsis corporea, aut incorporea, et tandem an sint separata a singularibus ab horum petit causis, et ideo in hac sequendum ē abillis putat Porphirius, et Aristotelis ypreā rationes p̃ diffinitionē existimo hic has q. tanquam ypothesim causas inuenies

mutuo

Q. est p̃dicabilis

Q.ª uj.ª de p.dicab.ª Articulus j.º

Art.ª j.º quid requiratur ad rationez vera pradicationis; & an abstracta de secretis. L. ex.ª tā. 1.ª q.ª 2.ª in tentionatr. sūpta possit p.dicari.

Duo videnda mihi hic ingri, 1.m qd requiratr. ad hoc vt vnus p.dicet. dicatio, 2.m 8.m mtiem antr. dia requisita ad p.dicationez inter abstracta, & secreta taz 1.ª quaz 2.ª ofiderata mihi natr., ita vt p.dicent. abstracta ſma mtionis de secretis vt ho. é humanitas, & eo.: & abstracta de abstractis, vt humanitas é dialitas; item secreta 2.ª mtionis de abstractis vt dialitas é genus, & alia huius modi p.dicationis; & hoc 2.m ex p.mo necessi nd.ª dignoscet. Ad 9. Q.9. Gueb.

Circa 1.m p.mittendum é. q. p.dicab.ª é omne hanc mq.ª vnum de altero affirmat. illeq. attribuit. inqua tria ex. vt pt. in hac ppō ho. é dial. nat.ª humana figurata p Trū. ho. & nat.ª sensitiua importata p Trum. dial. & vnitas, seu vnum hic figurata p Verbum, é, qua tria mtia ap.hendit p 2.am operationem, & vnitivam, & in illa ppō duo ex. 1.m é quoddam relatum q.ª

Q.ª sit pradicatio

ofiq

ofeq̃r inter subm et p̃dicatum, qua dicit. respon rais, quas ad inuenit intellt cũ reflectendo se 2o. super ponus cepturn hoi. attribuit relatu subi, et alati relatu p̃dicati. 2m. é, illa mundi quas ante reflexionem attribuit intellt p hoc q̃ onus p̃dicat de alio. q.a é identitas inter p̃dicatum et subm, 3a. de 2o. fratis p̃dicato logã, sig dis primo rosp. cit. de intentionis logicalis, 2a v. vocat. p̃dicabilis fundamentalis, qa ex vicb rectis sparsis resurgit in qua n̄ attendit intellt mr adstra alis logas, sd p̃dicipue ad conexionem q.a é inter p̃dicatum et subm, et de 1o. mar.o sequenti disputabimus modo 2o. mr mgrimus, q.a conexio et identitas requirat. vt p̃dicat. onus de altero p quo notandus 2m.

Pro quo notandus 2m. q ad veritatem p̃dicationis in qua onus de altero affirmat. necessarium é, q p̃dicatum attingat totũ id, p̃ m subm, cuius rao é, qa debet ee idem suppositum in ppe ad hoc vt ppo sit vera, cũ. n. dicimus, homo é aial. rõgat, p idem suppositum é, cui ouenit ee hoi, et ee aial. Sumitur cũ dicat. homo é albus rõgat, q idem suppositum, cui ouenit ee hoi, ouenit ee albo, et ideo obi et diuersa suppa. ri pnt ad mu cem p̃dicari onus de altero.

3um nota q in di propõnibus p̃dicatum debet stare subm, et eo.a q.a diuersitas cũ sit interstans nõ p mittit demonstrari suppositum q sit substa, et implicita, vt. n. regrit. q ita fratr. explicit. p̃dicatum p subm. s.t. p suum ppium accidens, quando determinate q ostendo modo rõgat contingit é subm. diquo dicendo p̃dicat., cuius rao sumit. ex identitate, q.a regrit. ad p̃dicatum inter hac extrema, q.a quamuis idem sint hore p̃dicent in mtr fundamentum, vt dld accipiat p diuersos accidens, et ideo in Deo quamuis dia sint eadem simplicissima entitas possumus distinguere plura fundamenta q in adiquator accidens, et onus de Deo p̃dicare, et affirmare.

4o. nota q p̃dicatio doctor dicit. in p̃dicatum identicas, et fratres, identica é qua idem de eodem p̃dicat. in sensu identico, vt

Predicatio dicit. in identicas, et fratres.

Homo

Q.° iij.° de p.° dicab.° Articulus j.°

Predicado frates é duplex, dta directa, & alia indirecta.

Predicado directa duplex intrinsecalis, & accidentalis.

Prima sna

Secunda sna.

Differa inter p.m physicas & Methaphisicas.

Dubitat inter p.m scotus & frales

Dr. ga fra ppet. negat hoc. p.° Verbum, é, q. significet p.° dicatum de subo. sed quancuc rac distinguant in re tñ sunt idem, q.° dicit 2.° rac.° ñ sufficit, vt q.° libet p.° dicab.° ñ sit vera.

S.d.a

Dns. & Petrus frates unqua extrema fratr. sumunt.° dan quam duas fratr.° & rac distincta. 1.° p.° dicab.° ñ é in dse unq. de facultas de illa, nec in sensu identico ostenc post abstractus de vero to p.° dicari, & pars methaphia de toto, frales p.° dicab.° alia é directa & alia indirecta, directa é inqua p.° dicatus se hñt fra subi. s. ad mus subi. fre, indirecta ñ inqua p.° dicatus ñ hñt rac.° fre sc mat.e: ppa p.° dicab.° directa dicunt poni in constitutis & accidentalis vtra diuersas quam p.° dicabilium p.° dicari, de qq infra

C. 9

Fls.° Scotus citatus a sto (q.° 3.° vnicus art.° 2.°) in 1.° dist.° 2.° q.° 7.°, & dist.° 5.° q.° 1.° sequenter ad ea, q.° asseuerare re ferimus q.° p.° cedenti art.° 3.° sñ. dari frales quandam distinctionem inter gradus essentiales eius dep.° rei modo asserit ppter hanc dis tinctionem ñ ee veras p.° dicatas vnius fratr.° abstractas de altera, vt humanitas é animal, rationale é animal, qa ea qua actu distinguun tur vnus ñ includit aliud, sed addit aliquam fratr.° p.° illud, quare quamuis animal sit pars humanitatis in vno includit rñ tionale, nec rationale animal sit q.° negat dicit, q humanitas é animal, nec q rationale sit animal.

Sl. ex oppsito fundam.to Scotj. negant frales distinctionem mediam, & frales opinatur loco citato in sufficiente distinctionem rationis ad fal sificandas dictas ppet, et subinde quamuis aliqua fratr.° rac distin guant.° ponerit vna de alia p.° dicari, & hoc rac ostendit, qa hoc é diuersitas inter partes physicas, & methaphisicas. q p.° methaphia ad inuicem se includunt in esse, & vt. idem q totus, q physicus ñ conuenit ppter reales distinctiones, sed reales distinctiones in entia esse sufficit vt vna pars de alia p.° dicari, ñ n. possemus dicere homo é animal q.° dist.° rationis ñ sufficit vt vnus de alio ñ p.° dicetur, pt. mi. qa p.° dicari ñ potest aliud é quam q hoc p.° dicatus sit illud subus, ad q sufficit q dicat in esse totius vnus q é nullo.

Q.d regrat. ad rdez vera & p̃dicationis

Fercia Sña, et Vera

S. t. 3. 1 q.a D. Thor c. 5 de ente et essen. docat q. pars vtg. pars n̄ poñt p̃dicari de toto. Statim subiungit, q. quatenus humana res, et q.a licet fra. generis, sint ad q.d vltos ee spes. quatenus in segregat. p. mus partis, et cus p̃cessione alcarz n̄ poñt p̃dicari de toto, q.a identitas realis n̄ e adequata rõi p̃dicationis, quem sequunt. coiter doctissimi asserentes aliquas spes in gg. vna fralitas p̃dicat. de alia cuius dez vtr, quamuis tales realr sint fallsi et ppr diversus mus segregandi, cuius rei rõe sumenda e ex dicendis, et ad cuius euidentiam.

C. 9.

Considerandus e 1.o q. cus expse L. sfusse dñus, allegd malo n̄ soueniat rebus sñs se, sd qualemus sbijciunt. capitibus, p ordi nes ad illos debet iudicari an dates rat melidat in sfusso. l. p. s. andat ab alia re. Dupler m. mtlty pot cognoscere aliquas entes 1.o vt e p̃rase p̃rincipius vnius effectus m., vt quando cognoscit alalet. cognoscit fralet. alalet, quatenus p̃cise e p̃rincipius sonciendi, et quando cognosco frale corporis, cognosco corporeu. vt e p̃rincipius hendi p. cus exclusione radlis, q.a ese spiritua bjle, et indivisibilis: alcomodo cognoscit. natr et segregat. alqs. p̃cessione alcuius alterius fralis, q.a in re idez e cus illa. Vt quamuis expse dicat dñm vnas fralis. eadem dñm n̄ excludere. Primi causas assignat D. Thas. loco adato, qa exmodo capien di intlm alalis, cognoscit. quatenus p̃cise e prone principius illius effe ctus, q. n̄ soueniet fralitone alijs fralitatibus, quamuis cus illa identificentur. al q. adeo exmo. capiendi hit rdez partis, et n̄ totius: Secundi vt rdez assignat, qa p res haat vnas fralitates n̄ excludit ese here alias alteriores p̃fectiones, s.t. q. ho. haat q fectiones sensibles n̄ excludit esse intellectas, sd potius eam n̄ficat. cus illa. sd ex vi capti pot capi sone p̃rationis abilis q. in dato ceptu melidunt. ad illa fralis. implicate m. qa ex vi illius capti n̄ expsnit. q. si illud cunque identificat. sdm determinato modo et sfusse segregant. differa. cum qq rõe alalis identificat.

Intlm. dupler. pot cognoscere aliquas entias

2.o nodo q. in nat.a cenhali cuius cunq; rei marlis duas possumus ponderare fras, alias q.a e fra partis, et alias q.a e fra totius: fra partis e achtl phisicus rei, vt aia rationalis, q.a e fra nat.a

In nat.a rei marlis duas possumus ponderare, fra partis et fra totius.

matª seu corpore, fra dotus é integrus ex assistus ex matª
& fra, vt in hõe humanitas, & in equo equinitas. Vnde duplex D. 9
Duplex é abstrao. alia formalis, & alia totalis, vide sol 22. pag. 2ª §. 2º ver. Vbi videtur oppositio huic, sed minime pugnat. é abstrao. alia fra formalis, alia fra totalis, in qua hæc é dicta fra, q abstrahitur a formalis nõ abstrahit q dett. a re, sed fras a subo vt q abstrahit alias a corpore nõ abstrahit q dett. corporis, sed aliquid q accidentaliter inest p dicabile erat de corpore, at vº q abstrahit totalis fras rei dicit abstrahere totas cõnt. eius, totalis cõnt. hois é humanitas. Vt autº cognoscat dist. inter abstraes formales & totales recolendus é memoria id q s. dixi tribus articulis p cedentibus.

1. Sc. Sit 1ª ps. ad raes p dicabilium formalis negrit. q p dicabile nõ haat actualem aliquam dett. a subo. in re, nec é 3ª sed q sint idem actualiter & realiter fratres.

Hæc ps. sufficienter probari potest rationibus 1ª & 2ª huius q. ad hoc sufficientes sr. in quantus vtraq; ostendit identitatem realem & actualem ie registratam ad p dicaes. Et ostendit ex 1º modo videndi in proximo vbi diximus q sit idem subiectum vtriusq; F. 9. p dicabilis, & subi, vt ostendit D. Thas 1ª p. q. 13. ar. 12. dicens requiri q extrema in p dicae accipiantur. Ipsedet, & ipse.

Quia si p dicabilis nõ est idem cum subo realiter & actualiter sequerent duo dictamina ie formale verum, & realiter idem formale é & non é, & signi é 1º principia sp se nota. q. & illud exquo sequitur pt sequela. qa cum dicimus hõ é animal si animal actualiter non esset hõ posset nus dicere animal nõ est hõ, & formale q hõ é animal, q. æquivalent duabus dictionibus realiter. q animal. é & hõ, & é aliud ab hõe.

Sed dices q cum p dicabile hõ é animal nõ dicimus q animal é hõ, at q adeo quamvis animal sit de essentia hus. nõ dicimus hõ. de cõi animali gaincludit aliqd q é extra essentiam eius realiter, & ipse eandem ob rationem quamvis in divinis hæc sit vera p dicabilis Pater é Deus, nõ in hõe Deus é Pater, ergo nõ é tanta identitas Dei cum Patre, & Patris cum Deo. Loquimur in sensu fratis.

Q.d regrat. ad raēs vera p̄dicationis.

S.d hac solūto supponit dñr. actuales dari, et frales, quas Scotus asserebat, quas ē. ego impugnaui ar. 3.° quæstionis p.ce dentis, et quantus ad p̄sens attinet impugnat. sic, Quia repugnat q. hō. sit ē q. ē aīal, et q. aīal qui sit ipse hō, qa si aīal ē cont.a hoc frater, q.d ē ipsus ēe rale, quia si n̄ est rale n̄ est cont.a hoc. itz. n. contrar. hō ē rale et aīal, pt. 29.ę ex regula dicta 2.° periarm. hæc n. 29.ę ē optima, ē hō albus, q.d n̄ ē hō. n̄ albus, q.d sonitr. hæc ē subā rale frater q.d n̄ ē n̄ rale frater. igr si aīal frater n̄ ē rale in hē., hō. n̄ ē frater aīal, quare exemplus de Deo nihil pbat qa ean.r vt ē in Patre, frater, et ipse Pater sd qa eadē sūm suas actuales r.es pot ē implicio, ideo frater. sūm se n̄ ē m.r Pater sd alia personę. at V.r aīal q. ē mhe ē diuisus reatr. ab aīali q. ē mr. Equus, et sūm rēs m.r ē m hoc q.d n̄ pot frater. distingui ab illo hoc sth. rōnis.

2.a p.s

2.a p.s° identitas realis n̄ ē sufficiens et adequata rāo Vnius p̄dicat. de alio p̄dicae frali, et vidt.r ē 2.° Scotus, qualenus asserit sola identit.s realis inter aīalit.es et rasibit.es sufficere vt possit vna p̄dicari de altera.

Fr. 9.

2.a p.s°
Non sufficit identitas realis ad p̄dicadū, sd q. p̄ter identitē sit de in trinseco accepti alterius, p ordinē ad alios accepti. Q.d sit p̄dicatio fralis

Q. vnat.r 2.s° p̄dicatio fralis ē illa. ingua affirmat. l. negat. dicto id q. conuenit illi sūm fralit.es q. ē obiecte ē cognoscibilis, q. q. uis in re sint eadē entitas duæ fralit.es si m.r p ordinē ad alias res vna n̄ sit de intrinseco accepti alterius potuit negari de illa. et sequeretur talis dict.o rari erit sufficiens ad fals.ficandas ppōes, ans. pt. ex dictis in 1.° notabili ante 2.m s.es, et 2.ę ē euidens tam in diuinis, quam in creatis.

Indiuinis q.dā de eadē ēn.a Diuina verificant. duo 2.° dict.a sth. q. ē coercibilis tribus personis, et q. n̄ ē coercibilis. Quod ē oppositū relatiue alteri, et q. n̄ ē oppositū. Quod Pater realiter dicitur a filio, et q. ean.a Diuina n̄ distingr. sd hæc n̄ possunt verificari in Deo nisi de fralibus habitudinibus et personarū qualenus

distin

distincte, p mlt.s ss., et rae distingr ab alia. q.°

Incredas 3.s pt. ga de cadem cnhte modus verificat. q.d aut duae fratres. i.° diuersas 3.s actiones et passiones, quarū vna ni.° è fratr. alia, et cenhatr, q. de illis dici ni.° pot. put 3. in re et identica ga put sic ss. ideq. mlt.s actuatr. q.° dicat. de illis p ordinem ad vnū scepm, et ideq. ni.° ga, quae vnus et ideq. habitus cum set in quantū docens dicit. suū. et ni.° vt vnus. q. de illa in re verificari ni.° pot.

S. argues. q. vna fratribus p.dicat. de altera. sm. ei q. sunt in mltu et ni.° re, at q. alio requirit. p.us cognoscere illa, et distinguere, et postea p reflexionem operare p.dicadem.

Respondet. Verū ei q. ante iudicium p.cedit apprehensio illarū fratrū gratuita, m.° ni.° regrit. p duos actus p.us distinguere illas fratres et postea p.dicare p reflexionem ad claritatem de illis, sed sufficient ad huc.° nes. inadequatas, qq cognoscunt illos fratres in ipsa re vt p illas fiat p.dicad.

S.° negat. q. in re dales fratres habent actualem distinctionem. pt. sequela, ga nisi vt actu distinctae ni.° pont de illis verificari duo ad.a ni.° in re.

Respondet. negando sequelā, et ad ḡ.am nes distinguo ant. vt ss. ap.ri rei verificant. duo ad.a clarioria sine actu mltu scipiente quantūlibet fratres nego ant, sine actu mltu, quo posito quam illa fratres scipiunt, reflexa tant. mltu s. illos actus, et p.dicat de qualibet fratre. vt iam dicta ad.a concedo, ga manifestum è ad p.dicad ni.° regri hunc actum reflexum. Vnde quamuis in.° f. g. p.dicae et iudicio regrant. actus mltu apprehendentes illas fratres et distinguentes eas, vt alios sequat. p.dicad, p dictos v.° p.dicades ni.° parant. de dis fratribus cum suis scepibus neq. sm. mlus quos accepiunt ex cognitionibus, sed sm. fratres q.a ss. in re supposita distincte p scepm, q.a requiritur ex p.° modo p.dicandi.

S.° iterum instabis, nam abeo q. res è. l. ni.° è oppo. dicat. vera l. falsa, g.° sup.dicad fratis, p quas verificant. ad.a dicti de illis

fratibus

Q.d regrat. ad rāes. vere p̄dicationis

frālitatibꝫ, n̄ fit sm̄ mutꝫ unde in mittit sd mre; debet de
ri actuali dest.o in ipsare sine mittu.

R.o dcso anti nego ogn.s q̄ aliud é q̄ distralet.e actio
nis. v.g. sm.: é q̄ het in re verificat. q n̄ é passio: aliud v.o
q̄ ad hoc ut verificent. n̄ requirāt.r apphensionis intellē dis
tinguentes illa frālit.es, i.: é vera, et 2.m falsus. Tr. q̄
p̄ illos septm. Q.a doctrina Val de necess.e é ad dignoscendas
distinct.as rāes. rdocinandi, eas q̄ n̄ é actuales, et fales Ut ex
ibi manifestat Scotus. eas q̄ dicit ex meo erudītissimo M.o dñe
Curiel. in ꝯmentarijs s.ti primas p.tes q.e 26 ar. 2.

Ex his pt ad ar.m q̄ Scoti, q̄ quanus mquantus plat
q̄ dialetica, et radicalis n̄ pnt mitices p̄dicari ex eo q̄ distin
guunt. in re actuali. fada dale suppe. optimus fit, m̄ dalis
suppio. falsaf.r é, qa ante intellē. n̄ dat. dalis dest.o quadd vo q̄
cognor cant. et abstrahant. p̄ illus.

Ad arg.m Scti ctr pt. qa vera é regri identitatis realis ad
p̄dicatū fales, n̄ m̄ sufficere ad fales p̄dicatū ppt rāes dictā
in 2.o dl.o quanus sufficiat ad identificat.m p̄dicatū mqua unus
dicit. realit.r é aliud. n̄ fratr. Unde quanus illa frālit.es sint
ideq realit.r sd m̄ falsē in sensu frali p̄dicats illa ut stabit de
cam.

His cāq p̄libatis 2.m huius dubij punctus dirimere n̄
erit difficile. quare sit 3.a D.o neq abstractus superior et
generic.s i.m intentionis, post p̄dicari de abstracto specifico, et de
differentiali; nec e.o., neq abstractus specificus seu totalis post
p̄dicari de sorte, et de abstracto differentiali. + hanc tenet Ferr.s destinie q.e 28 ar 2 de spe 2 du
bio 6. 3.o Ar.o Suarez et tenet id. 22 in
Ferij citatis.

3.a D.o

Secundus dubium
erit dcs ar.m cti.

Hanc 3.am sol duplicus p.s n.a q̄ abstractus generic.s n̄ post
p̄dicari de alio abstracto specifico et differentiali. 2.a q̄ abstractus
specificus n̄ post p̄dicari de sorte, et quadd Vranq.e p.s ex
dictis, qa ad p̄dicatū fales requirit q̄ p̄dicatus mcludat subiectū p̄

ordi

ordines ad mot̃ recptus, ex eo. l. ofisse l. explicite, sd nec
bnus abstractus stg genericus dinet aliud abstractus, specificus
l. differentialis, nec eo. g. n̄ pot dicili p̃dicari. p. mi. ga
abstrac. (vt iam dixi) frales sit cus p̃cisioe. fra ista cuius e fra
ista vt mihi m ex p̃mat intellectu. fraliũ vnius, vt e
fa. et p̃ncipius frale vnius effectus m., vt aialitas sm suas
frales, m dicit p̃ncipius vita sensibilis, q. p̃scindit, et ex
cludit a suo recptu qd qd n̄ e p̃ncipius frale vite sensibilis
atq; adeo cus rationlitas et humanitas n̄ sint p̃ncipius hui⁹
effectus sequit. q n̄ possit dicili p̃dicari, et ex hoc p. q neq; ets
de suo decreto possit p̃dicari abstractus specificus, sequit cum
p̃cisione ab illo abstrahit. et ppter humanitas n̄ e hoc. sd m
humanitas vt dicit Abicena equinitas m. l equinitas. qa ille
cindet a suo decreto.

S°. 2ª. p̃mas p. huius ofis sic arguit. qa abstractus ge
nericus sic het respu specifici, s. genus respu spei., vt aialitas
respu. humanitatis, s. aiat respu hois. q. s. aiat p̃dicat de
spe. hoe. ita aialitas de humanitate. p. ant. qa s. aiat, et rata
ponit hoi. ita aialitas, et rationlitas humanitatis. q. s. aiat e
qd coe. abstrahibile p rata. vt obtinuat hoi. et p̃inde p̃dicat
de illo, ita simili. aialitas. erit qd coe ad rationles et irra
tionales. vt cum illis possit obtinere abstractus specificum
et de illo p̃dicat. p. 2ª. qa s. aiat includit totas spem. eo q
obtinuit illas ita aialitas totus abstractus specificus obtinebit
eo q. obtinuit illud. Fl. 9.

Propter hoc et alia similia huic arg. quam plurimi mo
derni dicunt q. abstractus generalis pot̃ p̃dicari de specifico. Nam
quamvis considerata aialitas p̃cisa a aiali n̄ includat illud nec de
illo p̃dicat, respu m. fra abstracta seu inferiori quales e hu
manitas bene pot̃ considerari. vt totus stirens in statuo illas. Nos
vñi dicimus asserimus n̄ posse fieri similes p̃dicaes cuius rei pulcra
e ratio. p. phe motio capitis 4. de ente et eo. qa genus
ex ipsa rae het multos totius, s. et spei.: at v. abstracta non

hent

C. regrat. ad raes. vera p̃dicabilis.

sunt raes. totius, sc̃ partis, et cum pars n̄ possit de toto p̃dicari
segr. q. nec abstractus generis nec speciei.

Et n̄ valet respondere Variari appellaes. in 2q. qa
ex anti. m. infert. q. animal n̄ p̃dicabit. de animali nec de hoc se
cum d. de humanit. Non inquam valet, qa raco q. n̄ p̃di
cat. de animali neq. de hoc. segr. q. nec possit p̃dicari de huma
nit. q. bene infert. 2q. ex natura unius ad naturam alterius, p.
ans. qa ideo animal dicit hoc, et cetera (hoc n. req
rit. ut possit de illis p̃dicari) qa dicit hentem animal. sm̄ ppes
accepta animalis, et accpta. et leo n. includunt hanc raem habile ani
cit. ideo n. includunt. in accepto animali cum suis diffa. nis membris
ypsis. Sed animalitas n̄ significat hentem animalitatem sed m. e animalitas
n. nat. animalis sm̄ se, sq. n. potest dici q. e humanitas. p. 2q.
qa ideo animal e rale. qa e hoc. q. includit et e centratio ypsius
rale, at d. accepta abstractibus humanitatis, licet non includat ani
malitatem n̄ m. ut animalitas precise e principium sentiendi, sc̃. Ut si
mul etiã e principium ratiocinandi, q. cum frater sit principium
sentiendi, n̄ sit principium ratiocinandi segr. q. nec etiã sit ipsa
humanitas q. non includit etiã raõnalitatem.

Unde ex p̃cat. amplius qa nat. abstracta segr. tres
eas summa p̃cisiõe, et solum quantus ad eas tres partes, q. exp
mit. ex vi significationis nominis abstracti, et eas n̄ significat illud
nomen unius de tribus, et aliud de conotato s. corpus ideo qd qd
n̄ dicit. expresse in dato significato excludit a significato, sed animalitas
m. dicit frater principium sentiendi. q. excludit simpliciter
principium ratiocinandi. Unde n̄ solum animalitas significat. ut pars
animalis, sed etiã humanit. et ideo e pars rationalitatis ad opposi
tas humanitatis n̄ secus ad nat. et tra. ex qq opponit. nihil
phisicus. nec s. nat. n̄ e tra. nec ro., aut oppositus e alterius
alterius de termin. nec animalitas dicit potest resolutas nec humanitas
alterius alterius, qa id q. hent nat. et tra. nec distinctionis realis
sunt animalitas, et rationalitas vel distinctionis, et precisionis tales.

Patres

Co. vñs. de p̃dicab. Articulus j.

Dubitat rat. informat.ᵃ & frat. & dialet.ᵉ cum dialet.ᵉ sic ex-
plicat. & p̃. qa idea creatr. matᵃ. n. dstra qa distinguit adequatr
intellabilla. Q. semitr. si dialetica & practica cum summa p̃fessione
a dlet.ᵉ n. poterunt ee idem frater. p. ordinem ad unum. capm. p.
condimes. at q. adeo cum accedunt ad opposito rei huius abstracti dst.
humanitas cum eadem p̃sone unius altabrra debent accedere
& sequenter neutra illarum pardus & tota humanitas fratis, sit
inadequate s. matᵃ. nr̃a. hoc op. pt. qd. dst.ᵉ realis. Nullet
identicᵉ realis. sta dst.ᵉ fratibus cum p̃sone p. ordinem ad unum
capm. Nullet identicᵉ unius fralitatis. quot sic cum alia, &
fiet. de Utraq. fralitas sit inadequate dnus.

Dr. qa dialet. frater ē humanᵉ. & humanitᵉ. ē p̃
aptus frater. Vita sensitiua. s. si dicas. Deus ē frater. ē Pater uni
dabs. ē decere appta. Deus ē Deus frater. qa ē Pater, ut
optime & egregie explicat D. Thos. q. 33. de pta. artᵒ. 2ᵒ. ad
6ᵐ. Vbi negat hanc ppᵒ. Deitas ē Paternitas. qa ect decere
p̃pria ei. Deus qa decet paternitabs sm. ppas rat. abstractas
paternitabis. q. ois. est falsus decere humanitᵉ. ē dialetica
qa ect idem ac decere idea fratr. ē humanitᵉ. qa ē principium
vitae sensitiua. q. falsus ē qa ois. includit principium radica-
nandi. q. frater n. ē dialetica. q. Valde aduertendus ē ad p̃di-
cabs fratis. quae nostm. absendit. quantus ad rem. q. sequat.
(haec n. eadem ē dialetica, & radicalis) sd ad modus sequendi
eius, & ita soluent. pleura arg. Thos. in hac matᵃ. quam
in matᵃ. de Trinitate. Vt videre ē apud Curiel. loco citato.

Vnde ad arg.ᵐ respondet. negando semiplenitudinem. dia
ls respu. Dialetica respu humanitabis aduenientia. qa
qa dial. frater. sit ipse ho. & p̃dicab. de illo, immo & de ultra
at. d. dialetica n. post fieri humanitas fratis. ppter duos seq. mos
sequendi. Vnde impossibile ut dico q. dialetica sit genus ut adm.
tunt autores Oranes. sua respu humanitabis, & q. n. p̃dicet.
de ultra ois. rabilis. in abstracto q. ipsi negant, & certe parum

Segr

Cr regrat. ad raēs vere p̄dicationis.

ēsegr, ga si é idez cuj ſſe, & ſſpl é raēj cuj dēstrahibile, etz ga nuj ſit idez cuj ſtra ſtratr atq; adeo si p̄dicatr de ſpe. etz ſi de cabit de dēstra.

Sed adhuc restat scrupulus, ga humanitas & equinitas, dicuntur mihoc q sr natē sensitiue & ex hoc differunt ga humanitas é natā rationalis, equinitas vō mitalis, q̄ abstractis gradu & cōi generibus ad humanitēs & equinitēs

Rō. q dupler pōt summi natē sensitiua, vno mō. ſſut dicit vnaj ſſ inadequate opponentes ſtraj totalej etz addita, alio modo ſſut dicit raēj cōis ſtra totalē sensitiua, 1. mō. n é genus p̄dicabile, sd. 2m mō. qa é pars inadequate opponens cuj p̄dicabile ſſione abalia oppde, & in essentia martis corpus pōt dupler sumi vno mō. ymat. q. é altera pars essentie, alio mō. p gradu ad & genericū ad oia corpora pōnibile deredē in p̄dicam. 2di. n. p̄dicat. ratia genus, sd 2m. vt notabilit D. Thas 3. de ente et ēsen. + & explicat magr Ciriacl 3ª p. q. 2ª ar. 4º.

Ex his colligr q abstractis generis cuj nō pōt p̄dicari de de ſſonalis. nec eō. 1 gra etz & ſſecies cuj de aliquo illoz cuius rāe sumit ex dictis, qa quilibet horū abstractoz ſſigcant sua ſſ cata cuj p̄cisione vnius ab altero, & vna vnius in mētis dist ab ceptu alterius, & ſſequenter nec pōt vna de altera p̄dicari

2ª pars o.ſ. etz q nec abstractis ſpecieus de vero Valeat p̄dicari ratē 1. probata fuit, qa humanitas ſſigcat tra cuj p̄cisione a toto, & ſſigcat é pars q. p̄dicari nō pōt de toto.

Ad 2. dat é arg. qa hec é vā p̄dicatio. nec é enthimema bona nisi é bona cuj in ſſrant in modo ſſgcandi, q. ſimilis hec ho. é humanitas.

Dr. qa etz Deus & Deitas pōt p̄dicari, & é vā ſſpō. 4ª de cursus in modo ſſgcandi nō ſſficit ad ſſſſgcanda ſſpēl.

Rē. Doctrina D. Thē de Verit. q. 21 ar. 4º ad 4m. q ens alicui ſſ tribuit infra genera alicui, & trans cendentibus & impecialibus ſtis. nag in p̄mis ſit p̄dicatō scrētis de abstra

do

Nāe sensitiue duplicitas pōt sumi.

+ hec sibi sumitur ex Suarez de ſſpe Cōi metasp. l 10 nº 7º.

do n° v° in secundo, et rad° q̃ ea in includ° vnquaeunq; rõ quantuq; cunq; abstracte q̃siderat. nam illud q̃ apprehendit̃ p̃ mysterio ẽ vnu, et includet illud verebus, q̃ sufficit ad p̃dicadũ fratres, et ppter eandẽ rãẽ prim° p̃dicari bonitas et veritas de suis veribus at v° in suis specialibus q̃ recipit rad° veri in abstracto nec ẽ. in n. rãe abstractionis nam albedo nec rad albi nec albedo, q̃ hoc fra in eodem rãe entis sui subi in separabilis et idẽ ẽ dicendũ in hac p̃dicat Deus ẽ Deitas, nam quamuis differant in modo significandi q̃ damus ẽ rãe fratris rãe Deitatis, ppter hoc non sufficit hanc diversitatẽ ad falsificandã p̃dicat̃ vt ait D. Thom. q. 13. 1. q. 4. ar. 12. diversitatẽ in modo significandi falsificat p̃dicat̃ quando in illis denotat̃ unica simplex rãe ex p̃te subi et p̃dicati. 2° mo. post summum Deum quadruplex ẽ in tribus psonis, et nemo ẽ maior deitate sua, q̃ Deitas sit de essentia psonarũ, psonarũ n° sit de essentia Deitatis, et ppter diversitatẽ rãis vera fraternitas p̃cedit abalterna, et sic in p̃dicari de illa in sensu stricto vt s. dixi, et p̃dicae cõgruit q̃ petit q̃ p̃dicatus fratris includat subm. vt ẽ in textu bene in sensu identico.

Vnde colligit q̃ rõ aperit, et radicaliter vnde sumuntur falsitas, et veritas ppo. in sancta fratri includit vnitatẽ in aliis fratribus ordinis ad nostros scriptores, q̃a p̃dicatum ẽ q̃ vnus sit alterius affirmare, q̃ fratres p̃dicando erunt q̃ vnus sit alter frater etc. q̃ ordinem ad scriptores: Vnde quamuis sit diversitas in modo significandi, si in isto mo. vnus includat aliud, erit vera p̃dicatio, et applicando p̃dicatum affirmatiue quamuis in modo significandi differant p̃dicatum et subm. similiter, et ista quantitas ẽ quanta, albedo ẽ color, et accidens, imo etiã ista Christus ẽ Deus nullus, in qua ẽ supponunt q̃ suppositio Deus ẽ vera: sed caute loquendum ẽ in talibus propositionibus, nam Dans de hac p̃dicat. et exercise, nam quamuis quoad rem significatam verificent in divinis tamen cauendum ppter modum loquendi, q̃ derogat p̃fectioni Dei ppter imperfectum significationis nominis, vt hoc Deus ẽ creatura et alia huius modi dicit m. 3° p°. q. 2°. Videndus D. Caietan, Vasquez

et

Ad vera et fratis p̃dicationem requirit̃ q̃ subm. includat in se (saltem confuse) totum q̃ habet subm. p̃dicatus.

C. regrat ad rad vera p̄dicab.

& Suarez.

2° d. eandem p. sic argr. ga humanitas è fra totalis hois. q. è frater hō. p. q. ga s. albedo eq. è fra albi, è frater albus ita semp humanitas erit frater hō.

R. p. fra. dupl. sumit. vno mō. vt abstracta a subo. a tali mō. vt conotans illud. 1° mō. het se in se, & n' alterius, ga ofidarat. vt in se subsistens, & hoc mō. n' pot é rō cuius è fra nisi in concreto accipiat. ga fra n' dat se nisi ens ingrediendo se ens re cuius sé dicit. vnde neq. albedo è frater album in abstracto, neq. humanitas hō. nisi quat conotant res, quas frater obtinent, & ga humanitas n' dicit hentes ipsas, vt é in abstracto, sd vt sustentat. in suppō hois. ideo neq. humanitas è hō. similr in abstracto, neq. asinitas, & rationalitas de femo. hois sd aiat rale q. è concretum hois.

3° argr. ga hec è vera p̄dicab. humanitas è rale, vt è nat. sensitiua, q. semp erit vt. humanitas è hō. p. 2 q. in hoc arto qo. in dnis, oe rale è hō, humanitas é rale. q. humanitas è hō.

R. supponendo q. rale. & quacunq. alia differa dupl. accipiat. vno modo pot dici suppositum q. marle, & hoc modo n' pot p̄dicari de abstracto frali sive specifico sive generico: a eo modo inquantum q. marle. dicit res quas obtinet non rales generica, & differe suas rales distales. Deinde suppone, q. s. a solo specifico sumit rale. generica. & differa eius vt altera the sumit aiat & rale. ita in humanitate & quacunq. alia fra specifica totalis sumit. rale generica à tota fra. & rale ita specifica distalis eius, & sic de alia generica quas distales rales. p̄dicat de isto aqueo abstracto hunt. Vnde rale q. è differa humanitatis n' è rationalitas ipsius, q. cui aialitas opponit humanitas sc. à differa sumpta ab vna q. ga sortitus ab vna sumeret n' pot sic p̄dicari de tota humanitate vt canis dicimus c. de differa & ideo è de nat. substantiua, q. è genus ad humanitatem.

Vnde R. ad argm. commuti equiuocationem in illo tō. rale, vnde mira respondet. oe rale è hō. qualemcunq. rale dicat

Fra. dupl. sumit. vno modo abstracta a subo, alio modo conotans illud.

Quacunq. fra. duplex é.

dicit suppositum rationis occido, quadenus v. dicit nat.m rationis ꝺ ſo
pp̃oſitalis nego.

Atque hac é bona 09ª. Petrus licet albedinem ſit é al
bus, ꝙ ſimiliter. ~~dicitur~~ abstractus é verus rationalis, ꝙ abstractus
é rationis ad ꝙ adeo bona pars includit in actu.

R. q ꝺ mat.a dicit. abstracta quadenus é verus cuius abs. ita
ſimiliter abstractus dicit. rationis ꝙ diuisionis cuius radicis n. M dicit.
rationalis in abstracto, et ratio huius é, qa rationalis vt denominat
abstractus é secundum, et ſegcat. vt adiacens albedini é abs corpo
ri, et ita pot p'dicari n. in abstracto, ſd in concreto, et denomi
nationis vt optime explicat Suarez disp.ne 6ª. sect.e 10: immo
ſt abs in concreto denominat mat.lr abstractus vt ſimiliter rationalis
vnitur abstractis denominat illius n. rationis ſd (vt ita dicam) ratio
nabilitatis.

Ex. x dictis colligr. 1º. q pot p'dicari concreta de abstractis ſaq
1ª, quas 2ª. intentionis ſi m. fra imperfecta p concreta de no
minent primas intentiones qua ratione hac st. Petrus humanitas
é subsa, albedo é accidens, é ſimilia, et diſſimilia, ſimiliter et
hac albedo é ſpes. color é genus, cuius ratio é qa dictis fra st.
ſubsa denominationis inclinationis yſtas fras, et honestas illius Pe
tri in concreto hac é vera p'dicatio Petrus é albus qa é ſubs
albedinis q.a in obliquo ſegcat. ni ſubsa ita hoc st. Petrus, qa di
citur fra st. subsa denominationis illius concreti.

2º. colligr. q 2ª. intentiones in concreto pnt p'dicari de concre
tis p'mas, vt ſpecies dicat é genus, homo é ſpes. cuius ratio ex
dictis ſumit. qa ſubs denominationis pot recipere p'dicatis
fra, qa hab. illas inſe receptas, hac n. ratione hac é vera ſſpo
Petrus é albus, qa Petrus é ſubs albedinis.

Sd. 3ª. p'mus corolarius pot dubitari qa dictum ꝙ de
abstractis 1ª. intentionis n. pnt p'dicari concreta 2ª. intentio
nis vt albedo é ſpes, humanitas é ſpes, ꝙ dictum venit
ſte D.nus Thas c. 3 de ente et ens in fine, ubi dicit rationis
generis et ſpei n. poſſe accidere nat.li in abstracto, ſd in concre

to

Q.d regrat. ad vias vere p.dicabilis.

10

to. sumptus, et idem dicet Caietanus, cuius ratio est, quia (vt. ex dictis) ad vtile regreditur q. sit ens completus.

Sd. ad hoc dicendum est ex doctrina D. Thę. ibidem c. 7. q. quamvis hoc verum sit de abstractis formis subsistentibus, n. in materia, accidentalibus, inter quae est ista qualitas egregie meminit D. Thas. quia accidentia mouerentur non sequantur vniuersalia, quia possent reduplicare denominatiue, genericè, et specificè, sed sequantur ens per accidens quamvis de facto sequantur ipsas formas, et species vt possint esse genera, et species debent abstrahi a suis subiectis. at vero formę subsistentes abstrahuntur naturaliter generice et specificè et idem non dicit esse genera et species. ita. n. obtinuit nec. q. est species. et similiter humanitas est abstractus speciei albedo vero abstracta a corpore albo non obtinuit vniuersalitatem ex se cum illo, q. sit genus, vel species. et ita cum abstrahuntur. licet multę subsistentes, et entitatiue sui non vniuersalibus, quia non dicit formę subsistentes genera, et species. non cum vanto rigore et perfectione quadrantes de suis inferioribus p.dicant. Vnde talia abstracta non dicuntur genera vt est ista regula prędicabilis aggregatiuę. quia vt fere omnes (vt optime aduertit Rubio) et monstra pertinent ad naturam.

Sd. 3.m 2.m est dubitandum an ipsum sit verum homo est species, et datur genus, ex ratione dubij est, quia ad veritatem illius regulę. q. homo supponat sub determinatione communi. sed homo vt est contractus occurrit ex parte speciei. et hoc † sub conceptu communi. ipsum erit necessaria, q. est falsum.

Et si respondeas non prędicari de se determinatiue, et idem contingere in alijs.

Oa. quia ad prędicandum contingens vt aduertit Soncinas. in porphy. q. 2.a non requiritur hoc, quia homo meus dicendi q. se significat. Aristoteles ad cognoscendum multas cognitionis inter prędicandum et subiectum abstractum. potuit fieri prędicationes contingentes, vt videtur, si Sortes est albedo est possibile, et similiter proprium non erit. s. et hoc corbus est niger quia sit. contingenter et non semper multa dicendi de se. † vt. adam sine

P. 9. Dl. q. si illa species cognetur cum particula, in quantum, posset concipere duplicem sensum. 1. est reduplicatiue vt sit dicat homo inquantum homo est species. sicut homo est species. 2.m est sine

redu

redupl̄icab. & vtrū ac dicere, inquantus ho. n. ille q̄ hō. d spē.
i°. mō. ē falsa & 2°. v°. ad quē m. suffrat. vt dicendū sit sic.
Sīl. illa ypō. n̄ haat p̄dicatū, inquantus, ē simpr. v. impar
ypō. qa n̄ ē necē q̄ subiect. in ypō, vt ē subtāl. ōnē &c.
in mttīs. quamus hec ypō. pariu disgregat visus includat
ōnes &c. ē alius n̄ ē necē q̄ explicet. in illa. vt alius
ē, qa p̄dicando disgregare visus de pariete sequat. q illud ē
accidens pariēti q̄ n̄ fit dicendo pariu vt alius disgregat visus
sic in̄ssenti quamus hec. ē in mttīs sit necē. ad hoc vt p̄dicet
de illo q. ē spēs. n̄ in regrit̄ q subiz reduplicatiue. vt ē
in mttīs sit denominatiue abspecuatā, qa alias subiz denō
minatiue vtrū ē. ē mttīs. q falsus ē.

Sī inquies an hec sit vera. Petrus inquantus hō. ē spēs.

Rs hanc ypōm cū exponibilēs & sumatur cuz reduplī
cāt. et vta ē falsa, qa 1°. exponens ē Petrus ē spēs & sī v°.
sumat. specificatiue ē v°. & sicut huius sensus hō. q ē in Petro ē
spēs.

3°. colligr. quamdo p̄. mentiones p̄dicant. de ītis hec. n.
ypō ē v°. spēs. ē hō. qa quamus p̄dicates n̄ sit ītra subiz &
ypōia sit ordinata p̄dicatis, n̄ qa subiz & p̄dicatus mutuo se
determinant p̄t multos p̄dicari; quia ratiōne hec ē v°. ens
ē animal &c. ītra ē ita admittit. esse vtrūq; spēs ē equus, & ita
n̄ repugnat appellari.

Sandū colligr q. tres 2ᵃ mentiones eas dū legēs seruant
inter se quas tres 1ᵃ mentiones quantus ad ea quę requrunt
vt omnes includat in aspectu alterius ypōis: ēlita verbus
de verbo, & abstractus abstracto vtrū recto p̄dicant. qua
re hec ē v°. p̄dicabilis genus ē virtus. spēs ē virtus. differētia spe
cifica ē virtus, & alia huius modi. ängg ē observandum
q ex facultate mttīs. vna 2ᵃ. mtᵒ. pot̄ p̄dicari de alia vt
cū dicimus genera sūt ē genus. & genus ē spēs virtus.

Dicunt m. 1ᵃ & 2ᵃ mentiones q 1ᵃ mentiones
vtr enumerant de rebus quas denominant vt si de superio

ri

Quod sit difinitum in difinie.

vi enunciant. de aliquo inferiori dici debent vt se ab hum. de cat. de hẽ. etc. dicit. de aliquo parti culari at v. 2. mendo nej eius dicant. diffiles vt. sũ in mitta ri debent dici de inferiori quancies de superiori p̃dicant. vt hõ. è spẽs. ri di vt. de Petro. l. de aliquo inferiori, q. sit spẽs. Sd supponit in distribue, et rõ é qa ouenit hõ vt é in mitta.

Arti. ij. Quid sit fratr. p̃dicabile, et quod sit difinitus, cuius. natã in eius. difinie explicatur.

Ad hoc autem p̃cedendi dispatamus q̃d requirat. ad hoc vt vnus affirmet. de alio: modo v. debito ordine mutuo quod ius Sequat. q. sit rõ fratis ostentiua p̃dicabilis in rõ p̃dicabilis. Cui diuidat. occasiones p̃bet ipsa nomina sequens nam p̃dicabile é sortibus quoddam sequens vnus de multis. q. é rõ denominata p̃dicabilis, et alicui de multis. q. é 2. intentio p̃dicabilitatis, et aggregatus seu diuidens ex vtraq. rõe ppter hoc quod in diffie p̃dicabilis, et peculiaritas p̃dicabilis in decisus videat. q. sit ille cui ouenit diffio. an natã denominata. l. 2. intentio vel an v. aggregatio et oppositio ex dictis. Alterius igr huc offert. questiones dificultatis, vt explicamus. q. sit cui speciali ouenit diffio p̃dicabilis: q. dubium coitur. c. de genere addua soleat, Sd qa cõs é de facultatis in omnibus p̃dicabilibus placuit in hoc loco disputare eas vt de magis generi ppa quas exteras p̃dicabilis videat.

Quid sit p̃dicabile.

Primo igr quare 1. sñia affirmit diffinitus in diffie p̃dicabilis Prima sñia
ee natã. q. denominata. a 2. intentione quas tenuit Scotus, q.
sequentur ad ea q. s. dixerat natã sibi esse here vnũ. in
mul

Q.° uŋ.° de p.° dicae. Articulus uŋ.°

multis, loci ibi dep. cadatis exse ẽ p.° dicabiles fratr. II

Hanc sntiã q.cad ẽ q. asserit tenent Doct. quam plurimi moderni Felines q.° 1.° p.° dicabilibus, Sabellus in 6.a Mulo 4.° & c. 2.° Paulus Venetus c. de genere, & alij ꝑ plurimi.

Pr. 1.° qa illud ẽ definitus in dicte. cuius tenet p.° dicabilis q. affirmat. de inferioribus, sd 2.° mt.° nõ p.° dicat. sd nat.° ipsa denominata Virtus. q.° ille ẽ definitus in dicte p.° dicabilis. p.t mi. qa cuŋ p.° dicat. sciat de hac nõ affirmat. de illo 2.° int.° sd nat.° alias quia ẽ de intrinseca rat. huius, sd definitus in hac [illegible] p.° dicatus q.° 2.° int.° nõ ẽ definitum sd nat.° ipsa denominata Virtus.

Pr. 1.° qa 2.° int.° quo denominat. formis, nõ ẽ virtus, sd id, quo res denominata ẽ virtus, q.° nec ens ẽ p.° dicabilis, at q.° adeo nec definitus huius definitionis erit ipsa, sd nat.° denominata.

Pr. 2.° qa illud ẽ p.° dicabile q. refert. ad inferiora, Tanquam superiorius, sd albedo ipsa nõ refert. sd id quo albus refert. q.° nec ẽ p.° dicabilis.

Q.d sit albus. Arguit. qa dicto albi nõ verificat. de albedine nec de sd de corpore albo, & ppter definit. albus ẽ corpus disgregatibus visus, q.° secundo in dicte p.° dicabilis nõ definit. 2.° mt.° sd nat.° denominata. 9q.° pt a pari.° rat. qa 8. albus dicit aggregatus ex albedine & corpore, ita p.° dicabile dicit aggregatus ex nat.° & 2.° int.° & ans p.° qa albedo nõ dicit. albus, sd corpus denominatus ab illa. q.° p.° dicabile nõ dicit. 2.° int.° sd res denominata a 2.° int.°

Secunda sntã. Secunda sntã ꝑ oppositum tenet q. definitus huius dicte. 2.° int.° q.° denominat nat.ã p.° dicabiles. Haec attribuit Scoto q.° 14. Sup. Porphirium & eas coetes tenent Scotistae Antonius Andreas c. de genere Petrus Aegor. q.° 34. Cupei. & alij quos videbis coetos moderni.

Pr. 1.° qa haec dicto. dat. ꝑ Trop 2.° intentionis, q.° 2.° in

Quod sit diffinitus in diffinitione.

2ª int.ª é diffinibus fratis eius. pt. 2ª ga é intentionis logicalis n' pot ouenire nisi 2ª intentioni, et ans ppr. ga é p'dicabile p mens Superioris ℔ respectu rei offerentis vnum eis alterum.

2º ppr., ga in hac diffe non pot diffinire nat.ª p subtractionem rei vt denominata a 2ª int.ª, p. diffinit. 2ª int.ª ans quoad 1ª p.ª ppr., ga é p'dicabile é accidens quodas n' ouenions nat.ª entitatis et in rem fic, pot. n. é nat.ª sine eo q sit vnus, et p'dicabilis, p. fratis rão p'dicabilis n' ouenit nat.ª p subtractionem, sed 2ª intentioni.

Et quoad 2ª fic ppr. ga l. talis nat.ª é aliqua nat.ª abstracta ab oibus naturis, l. aliqua in particulari, ꝺ p'mus, ga eis p'dicabilia sint res vnus debent ouenire suis subis quas accidentibus, sed repugnat dari aliqd cui ga non ouenit sube, et accidenti (vt infra in anto p'dicamenti dicit.) p. l. talis nat.ª sic abstracta ab oibus naturis denominabilibus vnus. pt. mi. nag. l. talis nat.ª é subs aut accidens, l. eis rão entis, n' sube ga accidenti p n' pos set é cui. neq. etz accidens ppr. eandem rem, neq. rão entis, ga eis n' pot é genus vt saepissime docet Arist. et nos infra sumus dicturi. p. repugnat talis rão abstracta, aliq. addito in 2ª int.ª pot é diffinibus.

Et pt. 1º ga talis rão nat.ª denominabilis a 2ª in re ouenit enti reali et vni. sed repugnat q dict. vnius cui vnig. ga aliud l. erit reale l. res, p. repugnat q de r. vna nat.ª q. set vnius diffinibus huius diffi.

Pt. 2º ga in diffe in diuidia 2ª int.ª n' bet aliquod subm abstractus, q possit é diffinibus, p. neq etz in p'sentia ans. pt. ga si esset abstractus ab inferioribus n' esset inferioribus, sed vnus et coicabilis, et 3ª ppr. ga t. aliud é p'dicabile de multis inferioribus, etz in diuidiuis é p'dicabile de vno.

Neq 2º dici pot ga é genus, l. p'dicabile é qd cui

3 pot.

Q°. vg. dep' dicae. Articulo. y°.

q̃ post deuen. p plura paria cadentia genera. ſ. n' pot imme diate ꝛuenire alicui pariticulari natª generica.

Forma sua. Forma sua asserit diffinitus dicti p'dicabilis é aggregatus quoddã ex oppoſitis exrebus q.ª denominabilis ſt. à 2°. mt°. et ex ipſis ſecundum intentionibus p'dicabilitatis. Pro hac itaq; ſolent Abicena iuxta illud cõe anſioma Dialecti cus ab ipſo traditus, q̃ logicus agit de 2is primis, q̃ é aggregatus ex vtraq; intª. Sed hec diffo. é logicalis, q̃. diffinitus é aggregatus. et ꝓ ea dem videt eé Aristotelis 10. Methaphi. vbi docet accidens diffinire in decimo q̃ ſuus ſubiectus q.ª é doctrina D. Thª c. 7. de ente et eſſen. vbi elegantiſ explicat quomodo in decimo accidentalibus ſit aſſignanda diffio, mgg ſemper diffinit accidens p additamentum, ali cuius extrinſici, et ſæpe ſæpius docet, q̃ gñ. accidentia diffiuntur in decimo ſub ſuis cõgeneris ponit. eo q̃ hunc di ffiuunt p multa ſubaxy oppoſitaxy mgg generis ſumit. à matª et diffia à fa, q̃ cuius p'dicabilis ſit accidens in decimo de bet diffiniri vt é aggregatus q.dam, qa alias n' poneret. ſub cõ cõgeneris niſi in diffinito includeret. Quam ſnam tenet Rubio c. de genere q.ª 2ª et Murcia ibidem diſſp. vltima q.ª 4ª eam q. defendunt alq; tomiſtæ dang de mente Diui Thª. q̃ diſtinguent in diffinito aliud eé diffinitus p, aliud, quo, q̃ dicit p'dicari de inferioribus é natª qua denominat. vltis. vt expſe docet D. Thas. opuſc. 36. de fiſiuus quo é 2° int°. p'dicabilitatis et ex hoc ſit vnus cuius diffinitus mte grus et adequatus.

Diffinitus é duplex aliud quod, i. natª ipſa. aliud quo, i. 2°. mt°. p'dicabilitat.

Quæ sua ſic explicata ꝓbr rac. 1°. qa (vt ex p'ce dentibus patet satis) repugnat q̃ natª p ſe, et 2°. mt°. ipſe ſint diffiniti, q̃ diuerſa et diuiſa in multis diuiſis oppoſitis poſſunt eé diffiniti huiuſmodi diſti. p'dicabilis. p1. 2gñ. qa ideo 2°. mt°. in abſtracto n' pot p'dicari qa n' includit natª q.ª p'dicat. et ipſa natª ipſa ſeorſus conſiderata

n' pot

S. 9. Zuch.

R. 9

Quod sit definitus in definitione.

ñ pot é definitus ga nisi accidens 2ª intendo ut ñ pot. p̃dicari, g̃ omnibus ex detrag. et aggregatus erit definitus huius definiti.

Ad. ga si albedo iungat̃ subo. fit frater albi, g̃ nig. albedo ex se neq. pariet cui iungat̃ sd secundo ipse é frater rõe a qua dicunt̃ albus. igr. simoll nig. nat. ex se nec 2ª int. dantus dicent̃ p̃dicabile, sd ut secunda et aggregata in multis unius, pt. 9ª. ga sigratus huius nominis, p̃dicabit, é socrates ex frat, et marc. g̃ unus. debet sigrare, et cum ñ possit sigrare illa ut plura sñ. debet sigrare ut unus oppositus

Ad 2ª istud é definitus cum quo conuertit̃ defto. sd é difto. hac ñ conuertit̃ cum nat. creat. m. sd ut denominans a 2ª int. g̃. pt. mi. ga hac é bona p̃dicab. nat. licet unit̃ in multis cum ordine p̃dicabilitatis ad illa g̃ é p̃dicabilis de multis, dica tñ ñ pot. hõ é aal. rata g̃ é p̃dicabile de multis. g̃ definitus cum quo conuertit̃ defto. é aggregatus ex nat. et 2ª int.

R.g. Sin unius é ga defto debet eé idem cum suo definito Contraria sñt et vñ.
ipse ut docet Arist. 7. meth. et confirmat D. T. ubi dict. lect. 8ª in fine dicens: sciendum é, q ñ solum res et qd qd erat eé eius, sd unius sñt rationes, ñ. n. é unius q sñt accidentia, é unus, sd unus ipse é unus: sd mlt̃ dicta p̃dicabilitatis ñ definit̃ nat. q. é subtractus p̃dicabilitatis, ga eius eõm ñ explicat̃ p definitiones, nec in genere qd è hõ. respondit eé p̃dicabile immo nec rõe speciei cui pot. eé nat. ga subs accidentis ñ é species sd id in quo sit species ut caro q. é in naso curvo ñ é species curvitatis, sd id in quo sit talis species ut docet D. T. lect. 9. nec statua fa. é capis sd capidis neq. genus é nat. sd in ipsa sit rõe speciei eius: immo nec 4ª int. p̃dicabilis in abstracto accepta sicut subo. ga in defto. fratis ñ opponit

poni

C.° vj.° de p.dicab.° Arth.° vj.°

partes alicuius speciei hominis sunt tales inter se quod sunt
ppe eas nat.° et sub.° s. secundi in p.senti 2.° int.° Vt ad
unda subo. sgt. q.° q.° verbum 2.° intentionis sit defi
nitum, sd illud verbum ri é agregatum ex nat.° et 2.° int.°
ga é ens p accidens q definire n.° pot. Text.° Arist.° loco ci
tato q.° diffinitus dictus p.dicabilis diuersus é ab expli
cabili in p.dicabili simili.

Sd cum ex dictis intelligat.° 1.° explicandum é qua ra
ne talis p.dicabilitatis et esse dicti ex eis potest obtineri
p.fici cum diffinitus ri. ut cui. quia in p.dicabilibus
p.dicabili. q.° q.°

Ad 1.° q.° Virtus é p.dicabilis de multis ri. q.° dicendum
alis emanationis q.° im mouit p.p.etatibus ea tibus, sd oma
nationes rationes quatenus nat.° sunt ea ordine ad multa se
quentia hoc habuit rapuit quia dicendas p.° mus p.dicab.° Virtus. In q.°
é obiectum dat, qa alig sodi sudatores excludunt, q.° p.dicabilium
prima é alig fratissima ecn.° Virtus hac quidditate, qa ecn.° Virtus
é aptitudo ad actuales applicationes suis inferioribus: sd hac ap
cab. actualis é p.dicab.° et diuersus nat.° eius suis inferioribus, q.°
poa ad hanc ap.cabilis é p.dicabilis.

Dubium emodat.° qd.
sit p.dicabilis tan
ecn.° L. passio Virtus.

Aptitudo é duplex

Ad hoc arg.° alig vt dicunt quare p.dicabilis.° abecn.°
Virtus distinguent duplicem aptitudinem in illo, alia aptitu
do q.° mus eius dicta poa ad condua in multis ri. q.° applicatis
sua ratis formalis ad multa, q.° applicatio ri. é actualis p.dicab.
de inferioribus, sd actualis appositio methaphisica q.° vna ex duo
bus modis fit. i. qa concepibus nat.° Virtus seip.° adhuc alius
magis particularis vel ista determinantis illas, i. q.° a
sappositis his duobus sciphus q.° alius 3.° sit applicatio omnes
scipsis alterius, alia é poa ad p.dicab.° actualis de inferio
bus. r.° dicunt ei ecn.° Virtus. 2.° v.° passionis, exp.° dictis
eius et ponunt exemplum quo p.dicta doctrina illustra
ri videt. qa si vera est sua Platonis certe nat.° illa

T. 9

sequa

Quod sit definitus in definie.

Separata haret aptitudo nes vt determinaret ad eē Pa
tri. vg. p hoc q applicaret eius marb[ra]li, & vneret
cus illa vt vnit[a] vnius singularis abstracti. q[ue] semp[er] imp
senti nat[ur]e illa abstracta p multos extra haret. assam de
forentia vrtis p hoc q vniat singulos diffis ordinabilis
ad sustinendus singulare inferius.

S. certe vbe dicendi mihi sume mihi displicens é q[uo]d
q falsa ogerit, & supponit fundam[en]ta Aristotelis & D. Tho
oppugnantia. Supponit etenim q eam vrtis logici est
aptitudo ad oppositiones methaphas q falsus é & diuinales
vrtis, q ita p bo

Quia si aptitudo dentalis vrtis é ad oppositiones
methaphas segt vrtis logicus fratr. ei p[ro]p[ri]a stibilis &
ri dalis predicabilis sequens é falsus q[uo]d p[ri]a sequela
ga acidt cus applicat de facto ad exponendus cus tra
hos. het rales partis p[re]cisse generica cus p[re]cisione abalio
sparde, q[uo]d si vt abstractus ab inferioribus vn het aptu
dines ad oppositiones methaphas, segt q haat rales partis
stibilis, dq[uo]d é euidens ga s. accidentalis oppositio dicit rales
vrtis p mus partis actuales ita poā ad hanc oppositionem
dicet poas partis stibilis in poas.

Si. ga si daret vrtis Platonicus spararet ad sensi
bilem tanq[uam] pars frales q[uo]d cus aliena exponeret ipsus singu
lare, eo q[uo]d distinguere[t] & p[re]cinderet ab altero p[ar]te, q[uo]d si
mul. in p[re]cisione rales si acidt v.g. sparat ad inferiora
tanq[uam] determinatus p distas, & exponens cus illa vnus dalis
segt q haat rales p[ar]tis & ri dalis.

Ad obiectū dq[uo]d sic efficaciter ordendit ga sequeret q
vrtis logicus ri est p[re]dicabile de inferioribus, & sequeretur q
careat 2o poā, quas ipsi destruunt, p[ro]t sequella, ga pars
vt pars ri pot de dto p[re]dicari aquo p[ri]ma é q verum é
de p[re]cisione methapha. si vrtis vista ibas rales determinatis

Q.° vig.ª dep.ª dicae Arnaldi 4.ª

obiicit. p. poa ad hoc vt accu. oponat p. mag.r parte eccl.m
p.fessione a defin., q.° excludit a suo regno ipsas defin., &
sequenter n. poterit p.dicari de inferioribus. idco n. virtz
Pla.tonicus si daret n. posset p.dicari de inferioribus q.ei
viuit ret. ipsi, qa distingr abilli & separatus a mat.ª cor.
vt ex D. Tha. 5 Arist. ostendi ar. 2.° q.ª p.cedentis.
q.° ex cor.ne sm.m ad hoc vt virtz possit p.dicari debet dicere
totam ēn.am & totus ē inferior saltim in esse. & sequit
ap.tudo p. quam obiicit. in rac virtz n. debet ē ad opo
nendus p. mag.r parti sd. ruppis, & ordo ad inferiora p.mus
totius ēn.ae: p.fectiz qa ē p.r obabilis accidit virtz metha
phis. q. p.dicabilis n. ē, (vt dicaq. c. de genere) &c.

Ex qq. collegr. q. poa & ap.tudo ad p.dicandu n. pp.r etat ē. V. 9.
sd. ēn.a virtz. q. ita ybo, qa virtz ēntialis ē virtus in mul
tis in quo explicat. q. ē vnus ex eo q. accipit ab intellu vn
castra. sts. dicat vt vnus in multis. i. p.rificatus sm.m rez
illis vt egregie explicat D. Tha. opusc. 55 ex 7. Metha
phis. 17. n. 6. sm.m ē q. het mra ē vnus. q.° eius ap.rat. ad
inferiora nat.ae vt abilli abstracta n. ē pars ipsius, sd. potius
ap.rat. tanq. rota gdiat. & totus cū illorū, sd hoc ē ee aptus
parme vt p.dicet. de multis. q.° ap.tudo & poa p.dicandi
n. ē pp.r sd. ēn.a virtz. mo. pt. dupler. 1.° qa fada hac
ap.ratione post. fieri. Actus p.dicam. illius nat.ae de suis inferiori
bus, cognito n. hoc tanquam totus ē Petri. qd impedit rogo
vt affirmet de illo. q.° ex vi ap.rationis passiue nullo alio
intellu ē in poa prama. & ap.tudine ad p.dicationem actu
alem. 2.° qa virtz ēntialis p.dicata ē subs. q.° virtz ēntia
lis p.dicabilis q. mag.r poa ē subiq. cubile q. mag.r ap.tudinis.
Sed ste ē virtz ēntialis virtz. Fratr. & ēntialis. q.° fratres ēn
tia virtz. ē p.dicabilis tas p. mag.r ap.tudinem.

Virtz ēntialis virtz. ss in inferiora sm. realē q. hent. 2.° collegr. q. virtz ēntialis virtz ss. inferiora sm.m ē, q.
hent extra intellu. q. ex p.se denet D. Tha. citato loco dicens

Virtz

Poa. & ap.tudo ad p.dicationem ē ēntia vniuersalis

Quod sit diffinitus in diffinitione.

virtē ēssidere in vni formitate ad ea q. ēst extra ead. + sed nullo alio mō. ad illa pōt aparari vt sit in re nisi vt p̄dicabilis in aptitudine, q̄. hec aptitudo è cent. eius 4. mi. pr. qa ēst aparabilis vt p̄dicabilis. l. vt subiecta Methaphte. sed talis ypōsio methaphte. nō è in re sed in intellu. q. aparab. ad ea q. sūt re è p̄ nus p̄dicabilis.

+ tum sic

Sd. arguēs. q̄. p̄dicabilitas nō è passio virtē sed eius. cuius q̄ è diffinitio

Rō. q. p̄dicabilitas dupl̄r sumit. vno mō. put dicit aptitudinē ad p̄dicari. et hoc mō è eius virtus. alio mō qua nomen dicit respectū p̄dicati ad subiectū, et hoc modo è ypōstasis eius: in quo respectu duplicem effectum possumus distinguere alterū p̄ mus p̄dicati referibilis signato modo ad subiectū et hic è effectus primarius. 2°. mō. possumus considerare illum respectū ad subiectū. p̄ mus actualis exercita affirmationis de subo. quo modo dicit actu p̄dicatus in ppō. et hic è effectus secundarius illius respectus et vterq. claudit in vna relatione. q. aptime obseruandum è in oībus relatiōibus vt dicam c. de relatione, et rō è qa vterq. effectus sicut ille fundamentum, et tradit fratres, et ppter Arist. 1°. Thop. c. 4°. e numerans quatuor p̄dicabilia vocat ea p̄dicata vt sic q̄ret., q. rō p̄dicati è absolutissima virtus.

Pr̄a dicabilitas sumitur dupl̄r vno mō. put dicat aptitudinem. et alio modo respectus.

X. 9. Vn̄e Porphirius diffiniens p̄dicabilia q̄ sunt ppetuales nō p aptitudinē natūr. p̄dicari sed p actu p̄dicari definit, v. g. cuius definit genus dicit è q. p̄dicat. etc.

Sed nō obstat q. Arist. definit hanc passionem p aptitudinem sic. è aptus p̄dicari de multis. virtē v. sm̄ suas sententias nō p aptitudinem ad p̄dicatum, sed ad essendum in multis. in quas obstat. qa aptitudo illa sic data in diffinitione ppetuitatis nō è p mus pōt ad aliquem actum determinatum abiissa, sed p mus respectus actualis nō exercitii ad exercitium p̄dicati. q. nō è nouus respectus ab ore cadentis. Na

tura v.ª Vertes & ēn.ª cuius ideo definit.ª p ordinem ad multa eundi in multis qa n.ª recipiēt p multa p.ª dicabilia ipsius subs.ª Vt é relatibus, sd vt habet connexionem, & identitatem cum illo; q.ª identitas n.ª é p multas oppositiones methaphē vt s.ª dixi nec p multas naturales Vnionis duarum partium sd p multas ēn.ª cumere cuius é ēn.ª q fit p p.ª dicabilis vn.ª Vn.ª aptitudo ad talem identit.ēm é poa ad p.ª dicabile.

3.° colligr. q.ª sit dictū p.ª dicabilis sb.ª é quoddam p.ª dicabile superius q p.ª dicat de pluribus inferioribus, q.ª diffrūt ab illis p.ª dicabilibus quia addendo differentias specialis p quas sumuntur vt dicemus sequentibus q.ª

Ex quo vt ad p.ª cipuum q.ª punctus à quo semel degressi sumus vbi reuertamur q.ª sb.ª sit definitio cuiuslibet horum de ps.

In quocunq. oppō naturali duplex oppositō. alia Physica, & alia Methaphysica é oppositō ex mat.ª & fra. & ex subō & accidēti. Methaphysica. é desumpta ex p.ª cedenti vbique genere & differē. & oppositus reperiuntur dicit.ēs in quibus oppositiones est duarum istarum, quam ex Arist. explicat D. Thas. 7. Methaphi lect.ē 9.ª q oppositus Physicus Vbique p.ª aque includit similitudinem. é oppositus q.ª dam ex rasis & cutis & Statua é oppositus ex aere & figura eius: at v.ª oppositō Methaphysica. quamuis genus & differē includat n.ª m.ª directe includit subs. in quo sit talis rō specifica & rō hoc q.ª é in Petro n.ª est ipse Petrus quamuis in illo fiat quantus ad singularitatem p.ª dicabilis in quo sit.

Accidens n.ª potest definiri nisi adiunctus subō.

3.° notandum q accidens cum n.ª sit ens per se sed entis ens in eius diffē. q.ª explicat q nec é n.ª potest poni cuius rō specifica nisi vt participans alterius & aptus ente, aque de

por

Quod sit diffinitus in diffinie.

pendet sic a subo. et hoc ē dupliciter pot. 1°. m abstracto qualitercunq; sideratū cum ordine ad subm, sc abello separables, vt albedo in abstracto significat fras applicabilitatis ad inueniendū albū. 2°. mō. vt adhuc inest subo. a cuius inhærentia recipit complementum sue entitatis, et hoc mō, hēt ē effectus. qa s. subo. p se subsistens dicit. complexa in suo genere, ita accidens quodcunq; subo hēt complementum p ē in hæsentia et ordinē ad illo. Vnde. Subm. subale. et accidentale vnumq; q. hēt suam formam. inse.

y. 9. inuenitur subm subale, et accidentale. qa vtrumq; hēt inse fras quasi ille adiacentes, et ideo accidens in hærente subo. nō ostituit determinabilem suppositionē ad ipso nec s. nata humana hēt. et sustentat. à supo. hūi. ita nat. accidentis sustentat. à subo. in quo ē, et ratio huius sumit. ex s. dictis art. de suppie. in sumulis vbi dixi p suppositū significat hentes ee, et qa accidens in recto significat. Vt adiacens albedini, et nō vt subm albedinis ideo nō supponit et ideo ē de fra suppositi subalternalis. Or. quamuis dicebes accidentis significet p se ī. fras supponit nō pro subo illius, vt cum dicit. albus supponit p corpore habente albedines. Vnde patet sequenter loqui exercitatum, q nō bis cum hanc p̄positionē doctrinas in p̄sonis istas nō regant applicabas ad mat. de suppie.

Ex hac v. et necessaria doctrina dicit. quod abstractus, et connotatus accidentis inueniunt in hoc q̄ in cludunt hendes ad subm. quamuis abstractus illud significet in obliquo connotatus vt in recto: s. n. Verbum in q̄positione significat de tali p̄dicatus. et significat tria. ex tremens, scilicet p̄dicatus significat. cum ordine ad subm. ita nomen connotatus significat fras ī. esse in accidentalibus, sed significat subm. vt opinione Caietanus dicit. vt

Q.° uy.ª de p.dicae. Arti.cuy. y.ª

qa n̄ sequat frag. nm se. et abstracton sol comendando subz
et idco o sequat illud, et rac̄ ē, quay notabilit Cacetn.
c. j.° de cess. et ceñ.ª q.ª j.ª qa loquy n̄ attendit in suis
p.dicationibus nisi ad mdm sequendi, et ppter ea ex D.
Tho. dixi vbi s.ª qd quanuis ceñ. Diuina sit idem cum
Patre n̄ dicit generare ppter mdm sequendi subz. ita
in p.senti quanuis sequatur color sit fra accidentalis ex
modo m̄ sequendi cum condatione subz. sequat ens ipsum
subz. Itaque hens ipsum accidens.

Q.° obiger dicta inter correctum accidentes et subm
q cuy accidens habet suam rem specificam ex vi sua ge
nra entis dati, quanuis adiungat. subm n̄ obstante cuy
illo vnum ce specificum, sol qubet illorum é in actu vnu
cuy ce actuale specificum, vbi vera sicuta n̄ sit vnum
ens p se, sol p accidens: Vnde quanuis accidens vni
at subm, et accipiat p fectionem ex dato vnione ta
lis v. p fectio n̄ é specifica nec fralis, sol mentis. et ex
modo essendi in subo.

Praedicatio é duplex alia fralis, et alia fundamentalis. Vide art.m 2.m praedicentis.

Fundm modo id q art.° p.cedentis dixi p.dicatem
ali alias ce fralem, et alias fundamentalem, inter quas
hanc é dicta, qa fundamentalis m̄ dicit connexionem
inter p.dicatum, et subm. Vt cuy dico ho. l alat, et ppter
ea p.dicatum n̄ dicit relationem p.dicationis Itaque fra
tem rem fundamentalis p.dicationis, sol vt adiacentem m.
regsitam ex modo accipiendi intellm. p.dicatum v. fralis re
spicit ipsum respectum. aquem p.dicatum fratr. denominat.
et quem inuenit intellm sequentem fuisse ad p.dicationem
fundamentalem, et simul deductum. notandum m. q cuy
fralis p.dicatum sit relatum. quia sequit. suum fundamentum
cuy rem fralis aliquomodo existit in fundam̄. et ita

p.dicatum

Quod sit definitus in definitione.

p' dicab' fundamentalr et potestiu fratres n' oppatiue sd inq̃. atiue, et fundamentalr. S. S. dr in 3o Dialc. ppter aut sumptus p' dicabile. n clud et scrutus ex fundam. 1i et 2a mte in quo duplex possumus adinuenire definitus, alterd. quod. et é illud cuius nat. in diffe. ex plicat. alterd, quia. i. ratio fratis ostentiua eius nãe cuius denominat. definitus frale. hoc posito sit.

Definitus é duplex alterd. quod., et alterd, quo,

1a. Dco definitus frale ex adaquatus huius diffis n' é 2a. mte exeludendo nat. nec nat. sine 2a. mte. &c.

1a. Dco

Hac 1o ostat et pbat. sufficienter argis adultus p' 3am. qa sequatus talis nominis p' dicabile é scrutus decens nat. de marti, et diffali. alequas fras denominantes igr. nec ipsa nat. sine dicta fra, nec fra exeludendo nat. pnt ee definitus in hac diffe. Unde si vultis definire 2as intentiones et se solas sic definies. é fra quadas relatiua qua aliqd. obtinet in rae p' dicati de pluribus in seruentibus in quã diffãnes ex plicat. ee p' dicabile. sd fra in abstracto denominatiua illius, p' definitus in scrutu aliud é ab ipsa fra sm se.

Q. sit 2a. intentio

2o. hac diffo. alicui debet conuenire, sd n' ouenit conuenire nat. nec 2a. intentioni secundu sumptra, qa si conueniret nat. v.g. haec conuenit definitus quaerenti. hõ. alicui in seruentibus qa in ferrara n' p' dicant. conuenit. igr. si homo conuenit ee p' dicabile. aliqd conuenire includeret q, n' conueniret in seruentibus. Nec ds 2a. intio cum illa qa se n' sit de essa Petri, et aliorum inferiorum.

2a. Dco definitus é scrutus decens de marti ipsam nat. et diffali. alequas fratres rãis,

2a. Dco

Hac 2o segit ex pcedenti, qa si nec nat. ipse, neq; 2a. int. is definitus frale, q. aliq, scrutus debet ee nat. et 2a. mtis. Quã intelligenda é ras dep' dicad fratis quã fundamentalis et quantus ad p' dicates fratres facile &c.

Quia p' dicabile fratis é relatiuus ad suos, q. in rem

fiee

Q.o vj.a de p̃dicab. Arthculus ij.o

frem includit relatu in oratione et p̃ respectu rationis

Et quantum ad p̃dicabile fundamentale sic ppr. quia p̃dicabile fundamentale dicit natam quatenus est fundamentum proximum fratis p̃dicabilis ratis, sed quod sic includit fratem rationis, et modum essendi in intellto. Q.o p̃dicabile fundamentale non refertur respectu nat.ae sed ētis modum essendi in intellto. pbatur. quia quando intellto affirmans hoc de Petro, et Paulo cognoscat illum tm̃ connexionem necessariam, quam habet cum illis, hoc tm̃ illius cognito, et p affirmat. de inferioribus ei nat.a ut ē abstracta ab illis: ñ. n. affirmat intellto hoc ut est in singularibus, sed sine singularibus cognitum. Q.o p̃dicat. in p̃dicabile fundamentali ē rationis ex nat.a et aliquo fto rationis

S. dicit hoc ē contra quia p̃dicabile fundamentale ē illud quod attribuit subto. non connexionem quam habet cum illo, sed nat.am huius vel p. ñ habet connexionem cum subto non modum essendi in intellto sed non suam p̃ē fratem rationis, Q. modus essendi huius ē p̃dicabilis fundamentale: nam (ut ait Caietanus) ē in intellto in ordine ad illud et non fratis, i. quamvis apprehendo ignis cognoscitur ad calefaciendum ñ ē non fratis calefaciendi, sed ordinis.

Ad. 1.um quia si relatio rationis ēt fratis non p̃dicamentum sequeret. q. deus dicitur hō. ē deus quia idem ēt q. dicere hō. ē deus ut ē in intellu, q. ē falsum.

Ad. 2.um quia sequeret. quod illa fta rationis ēt de essentia inferioris, q. ita ppr. hoc syllogis. in 2.a figura illud ē de essentia inferioris q. p̃dicat. essentialiter de illis, sed relatio rationis non potest p̃dicari p vor essentialiter de inferioribus, Q. ē de essentia inferioris. sequit. ē falsum, q. et adhuc pergit sit

3.a Dō. 3.a Dō. Dicendum quod relatio rationis ē aliquatenus ut p̃dicabile huius dicti. p̃dicabile ē 2.a int.o quatenus dicit ordinem et quasi p̃ē fratis. et effectum fratis in vo. aggregatum

Quod sit definitus in dissinitione.

...dus ex ipsa et subo, quamuis dato definiens p̃ma re
et se supponat p subo.

Hac 3.a quantus ad 1.m p.m sic explicatus sup
ponendo quia accidentalia in secreto dicit suas ppias frate
tatis cum modo essendi, q̃ non conueniunt illis ex. subis, sed vt acci
dunt suas fratetates subo. p̃ rationes eius illo, et in hoc satis
fit effectui fratris eius, et in hac sensu tam tenet Caietanus
c. de genere, et loco citato de ente et essen.a Soto, Alasco
et fere ceteri Thomistae.

Et pro. 1.o auctoritate Arist. in ante p̃dicamentis ubi
dicit q̃ albus sortis quatuor dicit significat, sed eodem mo. p̃dica
bile obtinet. p 2.am intentionem cum sua effectu fratis, q̃ p
marium significatus p̃dicabilis è 2.a int.o quod sic.

Deinde de acuto veritate D. Th. 7 Meth. lec. 17 ubi q
bans q̃ vtile fratis non è subo vt eximebat Plato assi
gnans dist.m inter nuis considerandis Methaphi et log.i
sic ait. Logicus considerat subos, quae sunt acceptiones mentis,
subsunt intentioni veritatis, et ideo quamuis ad p̃dicabi
lia ad rem tamen dicit Arist. q̃ p̃dicat de subo ex. mentis
existente. Philosophus vo considerat de rebus sunt q̃ sunt extra
et ideo apud eum considerandi idem è ee in subo et dicto duo
et impossibile è inesse alicui subo actu. ex quo sic argo. In
hoc distingr logicus a Methaphico q̃a considerat rem sunt q̃ sunt extra.
logicus vo non vt subsunt 2.e intentionum, et ideo p̃dicabilia
sunt vt considerant. ergo. q̃ ratio fratis p̃dicabilis è 2.a int.o et non nat.e realis dicendo rae.

Deinde rae 1.o q̃a 2.a int.o ens. obtinens p̃dicabile fratis. q̃ considerata cum intentione ad subos. erit
fratis ipsius p̃dicabile: sed vt intenta subo è diuersa
ab ratis ent.e ab ipso subo. q̃ p̃dicabile fratis, et entitatis
non è actus a 2.a int.e cum suo esse de fratis, pt. mi. et
distia. s.a adducta in 3.o obstabile inter fratis accidentalis et

subalis

Q°. vj°. dep̃ducãe. Arnculus y?

subalis qa p̃ducibile m̃ ẽ vere⁹ illi⁹ fra. sed hoc vere⁹ sm̃ suus ẽ specificus, et ut vnu ca ent⁹ intellegr. p̃fras cuj⁹ suo effect⁹ frastr, qa fra. accidentalis ẽ q? dap̃ specifica rad. subalis sine subo. q. vere⁹ circ? ẽ sua ẽp̃a ẽn⁹. cuj⁹ vnione ad subz. m̃ qua mutrm̃ fit subz n̄ claudat.

2°. p̃ qa fra. specifica q? exse n̄ ẽ cplete vna spes vt hu manitas, p̃ hoc q̃ jungat. vltim⁹ fra. subalis deficit. obtinere vere⁹ subalis eo q; ẽ cpleta suba. q. formalis accidens dicit. cplete vere⁹ accidentale p̃ hoc q̃ habeat vltimu⁹ complementu⁹ in genere accidentis, sed hoc m̃ ẽ in haerentia ad subz. q? vere⁹ accidens p̃fe dicit. ex accidenti ex suo effectu fra. vt m̃. p?. mu. qa p̃ in haerentia p̃fici. accidens in rad. accidentis maxime iuxta p̃babiles opiniones asserentes q; ẽ mus. de mendos abipso accidenti. Quia cuj⁹ dat⁹ modo manet eend. ith distinctus ab ipso. Vnu diuersus a subo. sed vt hd dictu⁹ mus? vere⁹ p̃ se⁹ in suo genere. q? vt distinctus a subo. hd vere⁹ cplet⁹ vere⁹ accidentalis.

B 10.

Prouat q aggregatus n ẽ p̃dicabilis de⁹ finitus.

2ª pars pr. exp̃so Testimonio D. Tha. opusc. 56. Vbi proquay dixit q vtte n ẽ vnus cuj⁹ aggregat mse stz nat⁹ ag? ex⁹ vnus ex⁹ duas, possit inferri in hac verba ex hoc pt. q impossibile ẽ vnu⁹ ex eandem scam determinare de vtte quantus ad illas duas nat⁹ quas includit sed pitius de vno p̃ se ex⁹ de alio p̃ accidens, q? cõsequens cuj⁹ oppositum vtte n̄ opponit quantus ad nat⁹ suba p̃ se n̄. n. opponit hec. ni ca q hoc ẽ sol in eo q̃ spes ẽ, q? clarius dei pot. aggregatus ex vno q̃ ẽ p̃ se n̄ oppositus a cõsequens. q? definitus in defic p̃dicabilis p̃ se ẽ ẽc spes, ẽ genus, nat⁹ v. p̃ accidens et mutu.

10.

Deinde rad. i. qa subz generis ẽ ex⁹ eon⁹ cius, q̃ n̄ pot. m̃rm̃ fra ad genus nat⁹ cius. pt. 29ª. et ans p̃. qa impossibile ẽ q vnus p̃dicamentus stz suba. sit de m̃ronse ca rad accidentis q? eon⁹ vere⁹ accidentales n̄ obm̃ntu⁹ m̃rm̃ fra p̃ subz. in quo manifesta ẽ dissa. quas ex D. Tha addu

ex

Quod sit diffinitus vñ diffinit.

109

ra. s. ñ. inter fras subales, & accidentales cuj. accidentia rõ rãe accidentis sive in concreto sive in abstracto cum dicj cen.ã specificas het quamuis cuj diuerso modo cendi signet.

Dices ex mat.ã essẽtiã fieri vnicas cen.ãs simplr. q ñ pot. constare accidentalibus, vt ostat ex subo & accidenti, cuiuis, ñ dñ. q ñ fiat vnus sñ qđ hoc .n. ñ negat D. Tho 2ª hoc ẽ expssus dñr. s. adducens in arg.ũ sd dr. quod diffinitus debat cõstare ex vnica pte & vnica cen.ã cuj sua diffẽ sc ex subo, & accidenti ñ pot resultare vnicus cõ ex vnica cen.ã, q nec vnicus diffinitus, mi. pr. efficaciter. qa illa cen.ã debet participare vnum rõnẽ cendi vtr. aut subã aut accidentis, sd ñ pot cẽ subã qa p dicadnẽ centẽ sumitur ab tã entit.ẽ partiũ quarũ vna ẽ accidens, nec vtr pot cẽ accidens cuj identitas ficat. cum subo. q ñ pot cẽ vnica rõe cen.ãli.

Dicit cẽ subam & accidens ordinabiliter se.

2ª qa impossibile ẽ q ens q.ã sit se vni diuersa & vñ abat vnicum cẽ se in determinato genere, nam. s. illud genus ẽ cõe ad subam, & accidens, q ẽ impossibile. s. inferius ad illa, si 2ª. q. vnica cen.ã dicet. sub q dupliciã genere q ẽ impossibile. Nec dici pot. q subã dicat vnum q subdat 2ª intentioni; qa si hoc verũ esset sequeret. q cuj p dicat. ho. p dicet reduplicatiue vt ẽ sub 2ª int.ãli q fatsus ẽ, qa ñ dicit cen.ter p dicari, qa ẽ vnum cuj 2ª int.ãli hoc .n. per accidens ocurrit illi. q ex cẽ diffinitus huiusdi.

10.

2º. pr. qa illud ẽ ordinabile alicui cui extra aque abstrahit. dicit extra. sd extra p dicabile ñ abstrahit a toto aggregato, q ordinabile cui ñ ẽ aggregatus. ma. pr. qa humanitas ẽ extra q abstrahit. a toto hõe, & cuj toto identificat. mi. pr. qa p dicabile istius ẽ abstractus p dicabilis q. hm. nec abstrahit. a toto aggregato cuj sit extra partialis, nec identificat. cuj toto tanquam extra

Specifs

Q.° uy.ª de p.dicab.ª Arteu.ª y.?

specifica eius, q.ª oretus huius fra. et similius accidentia
cões n.ª d.ª ñ hus aggregatus sd ipsa fra eius suo effectus
fratis.

3.° p.r ga. s aggre gatus ē definitus, sequit. q genus
sit de essent.ª definit. sequit. ē o.ª rac. generis, q. et ans patet
sequela ga diffa. e quadas oretus v. q. rõnis. deum de
comodato adat. q. ē suppositus q. des, et de fratis rõnis vt ad
iacentes ipsi. q.ª si oppositus extra adiacentes, et subo. d fratis
ipsius oretus sequit manifste q. rõnis. adu. ē mdrmis ac opo
nat.ª ex adatis et rõnis, at q. adeo q. genus sit de mdrmis
sacu nãe diffe.

3.ª pars d.ª sic p.r. ga illud duquo verificat. diffo. suppo
nit q. definitu p.marcio et ipsa. sd id duquo verificat. el p.di
cabile ē nat.ª denominata. q. illa ē p.marius suppositus
huius dicti. ma. ē certa ex diffe. suppos. s.ª tradita, et mi
p.r. ga hoc nomen p.dicabile significat fras n.ª vt heredes ei insi
subsistens sd tribuendo illius subo. q. id q. sig.cat. hero ee
specificus p.dicabilis ē subus ipsius q. subordinat mihi realiter
cificat fra.

p.r. ga. eius p.dicat. ho. de Petro n.ª verificat. de illo no
mus aggregatus neq. 2.ª mt.ª ni oretus, sd nat.ª q. ē subus
illius, q. subus et suppos. duquo verificat. q. p.dicat. ex nat.ª
ipsa denominata.

S.d.ª q. nat.ª ipsa ē definitus ō n.ª 2.ª mt.ª p.r. sequ
go illud ē definitus duquo verificat. definit. q. si verificat.
de nat.ª vt ē subus d.no mus. sequit q. illa sit p.marium
definitus, ex quo adiciones euitare aliq.no deron affir
mant hac die ens definitus ee nat.ª ipsa rationis nes m.
q. frus verificat. de ipsa nat.ª, et ens definit.

R.p. supponendo q. 2.ª mt.ª finoreto et q. libet aliud a
accidens dupler p.mit accipi vno mo. sm ee exer alius alio
modo

Quod sit diffinitus in diffinit.

modo sm. ē signatus q tricta explicat nas questus
cen. quaneus sit ipsa tra & cen. rei n m exercit insc
illud ppus mus cendi, sd in suppos sin quitarbus ggne
vt quaneus hō sit contrahi aiat rasle exercitus huis
ē m ocenit suppis qq omnu cat, & ideo q dicd. ē
hes. ē Petrus vel Joannes, & ideo hō n pdht ē insc
sd in suis singularibus. Unde s. ras specifica subalis m
ē subis singularibus tanquas subis p dicab. ita ap
plato modo ras specifica accidentalis inē subo. p m ha
rentias, ego. s exercitus cendi hes. ocenit suppi mgg
ē ita exercitus cendi accidentis in dcto ocenit subo
aquo sustentat. qa in illo exercat suus effectus & causalis
talis fralis.

Ex quo colliget n ē mensurandas suppos. vt. cus sig
calis post n. hus. p mario sigeare omus, & supponere p
secundario sigeato p mario, vt pt. in hac ppne. hō dispo
sat, vel hō currit, nas quaneus tris hō signat rale hus.
supponit m. p mario p aliquo singulari qz exercitus cen
di sigeatus p ppne vm verificat de singulari

Unde Rs. ad arg. q quaneus sigeatus p mario cum
huius nominis dcto, p dicabile, sit 2a. int. in dcto se
gt. q illud p dicatus de quo verificat p dicari ē ipsus sub.
cui coicat suus exercitus.

Hinc pt. ad arg. s. positus ante hanc 2 sc. Verus
ē q sigcatus p mario & definitus cuius nata. explicat. in
hac diffe. ē 2a. int. in dcto, sd id de quo verificat exer
citus p dicandi ē nata. ipsa, q. a ē subus ellitus, unde pt. diffe
rentia p dicandi fralis, & fundd mendalis, nas in 1a. ossde nat.
dctus 2as. intentionis cuius subi. ē nata. vt ē in intenta. arg.
adita supponit ipsa nata. in solas sm. ens a sanctas ac nexio
nes

Q.° vij.ª dep.ª dicend. An heredes vj?

ney quag hñt cum inferioribus, sd sm mds q hñt in mobilib. p.ª decad vt. q hñt fundu mendatu é corohey ex mds cordi in mobilib, & nat.ª sm conexiones eñdiales quag hñt cum inferioribus, & ppria supponut q ipsa nat.ª rad conexiones eñdiales, respñdu cuius 2.ª mt.ª se hñt vt dictis p.ª dicandi mds v.ª cendi in mobilib. vt rad fratis p.ª dicandi & nat.ª ipsa quantu ad conexiones eñdiales vñ q p.ª dicatur in exercitio

Ad 1.m Rñ negando sequella, qa quanuis é in mobilib. fit rad p.ª dicandi fratis, resm p.ª dicata é nat.ª & sm conexiones eñdiales.

Ad 2.m 1.m nego mr norey sequimi, qa ad q p.ª dicatur ñ é 2.ª int.ª sd subq. eius, vnde destruit vñ sequentia. Vñ de quanuis fra q.ª obtinuit fratis p.ª dicabile sm eccl.ª eius ffa cificag. sit 2.ª mt.ª, id aut.ª q dict.ª é p dales fraq é subq hens illas, & si effectus fratis eius fuerit de nominare p.ª dicabile eentiatis ñ dict.ª ipsa eentiatis p.ª dicari, sd nat.ª denominata; sc. v.ª eius effectus fratis fuerit denominare acc.ª dentiatis p.ª dicabile nat.ª denominata p.ª dicabil. accidentalis. & ipse 2.ª mt.ª erit rad p.ª dicandi. Vnde mr fra ad oia arg.ª vñ dey é hac dist.ª: nat.ª q. é subq 2.ª mtionis ñi p.ª dicat. tang resp.ª dicata sedo, tanquag rad fratis ffa cifica obtinere ecá sc. ñi p.ª dicandi nego, & rad é qa fra é id quo mediante supposita operat. & ideo aut. Arist. q actiones ss suppositor: Vnde quanuis retas seruus mi Xpi. mmediate sit mi humanitas mi suppositum sñs Xpi dict.ª seruus qa é hens humanit.ª vt docet D. Th. 3.ª p.ª q. 20. ar. 2.m & hanc doctrinam sequit dñs Ill.or Curiel tit.º de sacra mi. pñit.ª c. 2.m q.ª 2.ª. Vñ docet q in artificialibus no mira oportet supponant q mat.ª artificiati, quanuis de fratis seqñent fraq & figuras artificij, vel statua. & rad reddit quag nos adducimus, sñs qa nomag oportet accidentalis

D. 10

Quod sit definitus in diffinie.

rius sequant definita ipsa accidentalia, vt conetur subiecta hoc ea sibi adiacentia et q. ideo dicit. de eo, et supponit pro eo

Vnde colligit cum D. Tho. opusc. de quo, et quod. in ordine possessione fieri circumdo nec ex quo, et quod. q. dicit. subiecta, sustentans ipsam, in possessione attenuat subiecta id quod substentat ipsa é suppositum vt ho.: secus vero in accidentalibus in qua ipsa sustentat a nata q. é subiecta eius sed qa extranea p. vl fit vnum p se sed p accidens, ideo correctius specificus vt quod é ipsa ipsa in ordine, quamuis qa denominat subiecta dicat. res denominata ipsum subiecta vt quod ipsa vna ipsa vt quo.

Ex qq ad arga 1o et 2a sua facile Rpa. qa 1a sua efficaciter probat q. vl q. predicat. tanq. res predicata é nata cum duplici infert q. é definibile negat. 2q. qa in ea predicat. eius nata et eam sed 2a in minori, et ita 2o mto dicit. predicari vt ratio predicandi.

Arga 2a sua probant aque efficaciter q 2o mto et definitus vt talis ratio predicandi et nota dna explicata in diffa. nro vt res cuius verificat. et qua dicat. predicari propter rationes adductas, et sic soluta alia arga ipsa vltra q. sua.

Ex. 10. Soluo ad 2m arg. supponit illa diffinibilis de subtracto genere, an det. vna ratio eius nata denominabilis a 2a in 2o respu subiecta et accidentali entis realis et rationis, qua difficultas gravissima est, et spectat ad alium locum de qua dicemus in arte predicamentali, et nunc sufficiat dicere dari quandam vnitatem analogicam ratione cuius per vnicum conceptum potest cognosci

Sed quantum ad presentem difficultatem vrget difficultas, qa quamuis in ordine ad dict. occurrentia vni docta potentia dari in ordine ad quas nata denominabilis a 2a intrinseca ad q. respondet q. duplex possumus loqui de natura q. denominabilis sit a 2a intrinseca 1o modo sunt q. dicunt multa esse in intellectu per obiecta

Q.° us.ª desp.ª decad Arhcubus y.?

abstractionez abomnibus q è fundam.to vtitatis, sd q a
esse mds mi quacunq. natr è ens rad. sine extrinseca denomi
nãe. sumpta ab abstral intell. pot vnica ocurrere cui ut
q; nat.ª atq adeo dari vnicu abstractez. cõe et vnivocu q
nez ad rad fundandã respu oiũ p.dicabiliũ. 2.° mõ. qua
nenus dicit entit.ª ipsaz naturaz. q.ª è fundamentez re mo
nez 2.ª intentionis et hoc mõ. s. st ipsa nat.ª i. diversa
inferse, et in nullo ocurrenta vnivoco, ita nec pot dari vnica
rab vnivoca ad bt illaz quanuis dett ocurrentia in extrin
seca quadaz denominãe rad cuiu. dicunt. abstractibilez abstracta
vt sint fundamentez 2.ª intentionis, et in hac vnivoce ocurrant.
s. deus selegnt de Deo et creaturis ocurrentes in rad scibilis ab
alegua scia, nas si sumat. scibilitas p extrinseca denominãe
de sumpta ex ipsa scia dat. ocurrentia vnivoca in rad scibilis,
si v. sumat. p entit.ª Dei et creaturaz sm p.fectionez intrin
secaz ipsis ñ pot dari vnica rab vnivoca, et idez è de ente
reali, et rad quaunq. ocurrunt in rac nrã intendi ad num
intell.ª, et p hoc pt ad 1.ª obiect.ª, et ad 2.ª è magna disparitas
inter abstractez 2.ª intentionis inducibilis et vtilis. qa id quod
1.ª intentio natr. sublatum. 2.ª intentioni inducibili ñ è alegd.
cõe, sd determinatez ipsi rei infra decandaz. Abstractio
v.° vtilis debet esse q.d hoc.

Ad arg.ª 3.ª sñia. facile ex dictis respondet. Ñ
restat ad locuz Arist. et D. Th. respondere p quo ñ
dubiu è ex dicendis infra de dictis 3.° p.dicabili q dicitur
illud genus sumit. a mat.ª et differa a spã differt pot intel
ligi, vno modo sta vt genus identificat cum mat.ª et differa
cum spã, et hic sensus falsus è qa sequeret. q p.ª op.ssitionis
multiplicã. distinguerentur realr. et ipsa mat.ª et spã: alio mõ
qa rad vnde sumit genus et differa in alegua sunt mat.ª
et spã. i. alegd habens rei poña et actus, et hic sensus è verus.

qa cus

Quod sit diffinitus in diffinie.

cuq genus & differa cuj ꝯ fundam̃ recipiant & sint ei
ei essentie. q̃ nō oc̃ simplicia in quor nō pōt vt
Dialectico requirit. ꝯ ipso fundam̃to nō mouet. ꝯ sin
et poā ꝯ actu realis ad hoc vt in illis possit fauere ꝯ si
tionem methaphoꝝ. Vnde in accidentibus in sorde debet ee
ꝯpositio. ex ꝯpte actꝰ exigentis mat. genus & differa, poā
in tali ꝯpositione ē subꝫ. & ideo genus sumit. a subo. non
ga sit idem realr. do, ga vt differa sumitur alia v.g. identifi
catiꝰ cuj subo.

Est tm̃ differa in ꝯpositis subalibus, & accidentalibus
mq̃ in accidentibus cuj nō determinat abstractio a sorde in
rac specifica & genitalis ruf tm̃ in modo significandi. ideo di
ffa q̃ dat in sorde sumit. a subo. in quo ad modū significandi, nō in quantum ad rem significatam ꝑ definitionē, nam res
significata ꝑticipat albus vt ait Arist. & Methaphica nō ē ipsum
ee subi ga subꝫ accidentalis ē albus. sed in quo ad modū
significandi & ꝑpter cuj definitum accidens in sorde significat.
in recta ipsam subꝫ vt cuj decimus albus ē corpus disgre
gatibus visum, nō ga vere sit genus definiti ipsum subꝫ. sed
ga huj sorditis et mo. significand. significat subꝫ. ideo subiens
huic rationi generis. Ex his ꝑt ad cētra arg̃.

finis huius questionis

Q°. uŋ. de nat.ª generis. Articulus j°.

Q°. IIII. DE NATURA GENERIS PRIMI PRÆDICABILIS.

Post quas p̄dicabiles nat.s accipr̄mus cōsiderandus ē singula F. 1.
rū de quibus p̄dicabilibus q.ª eius nat.s participant. Vbi p̄mus nat.s generis percontari oportet vt ex notioribus q.ª sunt fac. ss. manifesta reddant. iuxta Arist. p̄cepta v° phis. cor. tex. 2° decentes in nat.ª ~~est~~ aut ē ex notioribus nobis et manifestioribus via: per quas in dictum finem p̄ducemus. q finis ē exacta et plena rei cognō circa quas maior ōnigit error p̄mis rei p̄incipijs ignotis: sed p̄mus p̄incipius in vnaquaq; nat.ª ē genus, qd cætera p̄dicata essentialia p̄mus subiectū p̄supponunt, an dicta (ex qua cui generis sponte. spes.) essentialis aut accidens insunt s. ista subiecto. igr. ab illo p̄dicabilium initium sumere oportet. quare Porphyrius, tali ordine cap.l de genere incepit tradere quem nos imitabimur in hac q.ª generis tractatione ante alias p̄dicabilia ponemus.

In quo cap.e geminas accedones generis affert Porphyrius sapientibus nō ignotas ex quibus dubia similitudine z.ª quæ p̄sentia deservit institutio collegii. genus igitur dicit. 1° vt cōi loquendi usu nomen generis usurpat aliquoties quodam

modo

V.m diffio. generis sit recte assignata

modo se habuit ad unu aliqd. ex dictis mucij co[n]tra Vi
genius Romanus dicit. e unus habitudine vth a Roma
lo. Dicit alter ex illis genus q[uo]d assignans generalio
rei principium, & sic Orestes dicimus a Tantalo here
genus: exhibuisq[ue] vulgari acceptioni satisfacere q[uo]
tremas vtas eligit Porphirius contra dictas ass[er]
sint quas genus dicat illud cui ipse supponunt. Omnium
cognis genus ipsos multitudines subalternas eligit habitudines inter
se quandas similitudines ipsor eandem generis naturam ab
ipsis participatas tractans in p. dictis cenhalis, & quasdam
hanc vltimas accessiones q[uo]d ferme mis e Pha. i top. c.m
Sic definitur genus Est q[uo] p[re]dicat de pluribus differentibus
bus spe. in eo q[uo] q[uo]. circa quas sequentes ex ea tamen ordine
ver sic

Art. 5.m V.m diffinitio generis sit recte assignata

Pars negatiua p[ro]. i. ex dictis art.o p[re]cedenti, qa
definitus in dicto p[re]dicabili e. ex.a mit.a in secundo, q[uo]
nus q[uo] definitus in p[re]senti n[on] pot p[re]dicari in quid de mi
ferioribus. pt 2.g qa id q[uo] p[re]dicat in quid debet p[re]di
cari cenhalis sed ex.a mit.a hoc p[re]dicat. qa n[on] e cum mi
nus. g. nec pot p[re]dicari in qd, & sic pot falsa ex di
simili.

2.o hec diffio. n[on] explicat nat.m definiti, q[uo] n[on] e
legitima. ans pt. qa genus p[re]dicat. qa q[uo] de pluribus
differentibus genere vt diximus p[re]dicamentis, q[uo] n[on]
bene dicat. q[uo] p[re]dicat de differentibus spe?

C° cuj° d. nat. generis. Articulo. 7?

3° genus p̃dicat de pluribus differentibus numero, q° n̄ de differentibus specie. pt am. ga genus q̃ immediate dicit de suis definitionibus ē cōe ad hoc ē ad illud genus, sc. hoc ē illud genus n̄ numero de ferunt in rac genoris cuj 2ª int° aqua dicunt genus, sic enim de spēs in diuersis speciebus, q° p̃dicabit n̄ de pluribus differentibus numero

4° Hui⁹ enthymatis genoris ē spēs subj abolitis, q° n̄ plura de ipsa spē. pt am. ga spēs subj abolitis vt sic nullo modo de ferunt species

5° Hactenus explicat rac genoris q° p̃dicari in qd, sc. hoc ē 3ª rac 2ª subie, quo s. genus ē spēs de qua dicit Ar. q° p̃dicat in qua cōgd. de 1ª subia q° n̄ in qud.

Dein q̃ hac dicto. n̄ explicat cōm. ad qua sc. genoris, q° n̄ ē legitima, am. pt. ga genus p̃dicat q° multis par tibus in specie, et in hoc distinguit ab spē. q° q° multis diuersis cōm. ē opera p̃dicabile q° ē communis definitio.

In hac re n̄ē dissentaneū ē. omnes huius dicti. sed ab diuersis sene diuersa recipit. Itaq; optima ē explicanda ratio, n̄, mi p̃dicabilis, q° n̄ ēt ēxemplo ad mittimus q̃ ex q° hac rac optima ē

Quia illa ē legitima definitio quæ explicat nat. seu definitū, quantus ad rac ingica ueuit cum aliis q° ē genus ē quantus ad rac ingua differat ab aliis, q° a dicta. sed inter definitiones explicat. rationes hoc q° ē optima. pt. mi. ga q° particulas, quod, sic q° rationes quoddam accidentale, et subiectum ē q° ipsi, sibi adiacentes ingue ueuit cum debitis rationibus accidentibus, et q°, p̃dicabile distinguit a subiecto. de quo aliud p̃dicat. et ga rationi p̃dicabili ē de pluribus excludet q̃ cuncq; p̃dicatus sequitur, et sequat debere ē cōe, et q° p̃dicari de spē de differentibus excludit spēs. q° quamuis de pluribus inferioribus n̄ spē. sed numero de differentibus p̃dicat. et q° p̃dicari ingua excludit differentias subiectales, q° accidentales, quales s. ultima p̃dicabilia q° n̄ q° multis q̃ dictis, sed q° multis quales alias p̃dicabilia

G. 10.

V. diffio generis sit recta designata.

p dicant. inquiabile et quamuis dicta subalterna vt sensibile p dicat de pluribus dissentientibus specie vt de rationali et equo tamen co p qd sit inquale p dicat. q p hanc diffio adequate explicat natam generis posse p dicabili

Prima sña.

Verum dames é q quoniam varietas mio victor Dicatos q sileat sit genus et diffa huius diffi. non videtur hic q 2a sña. Villat pardus et alij. dicunt q genus huius diffi é p dicabile q cœ é omnibus p dicabilibus. Sedulius v. et alij. tenent q vrtê é genus in hac diffinee quamuis aliqui sentiunt ipsius loq de vrtê vt é frater p dicabile, q sonat erat sña. inquam vt s. videmus asserit q p dicabilitas p tinet ad cent. vrtis. Et utrumq. dicendo modo rationabiliter. qa vrtê é genus ad quinq. p dicabilia, q p multa gr. p partialitas, quod, é vrtê: deinde qa genus in hac diffinie é p q distinguit. p dicata vnivoca vrtea ab analogicis et equivocis, sed nullus aliud cé potest p terminus vrtis. sicut secundus sicut cent. sicut sum passionis etc. p dicabilem q vrtê. p dicabile hoc tale genericis huius diffi, unde deducit q alia particularia tenent locus diffa

Secunda sña.

At v. D.t. locis s. dialectis diversimode iudicat a p dictis q genus in hac diffinie, et in omnibus aliis quæ sunt cuius addamento alicuius ex tribus sci qualis is. quia dant de accidentibus in secundo genus cé subs inquo sr. et diffa fra accidentalis quæ diffinendi mus. q hic accidentibus maxime omendat et laudat, vt potæ ostendamus doctrinam Philosophi locis dialectis et oddam Methaphra. tex. comento 2. et iuxta hanc doctrinam nam denominabilis a 2a mta debet here locus generis et ipsa 2a int. locus diffa. q patet ex dicta intelligi.

Diffinimus in scholis accidentalibus sumendis diffi. 1. Physice. 2. Methaphra.

Nota 1o id q s. ar. p cedentia notavi q diffinimus in his scholis accidentalibus potissimum Physice, et Methaphe. Physice é aggregatus quoddam ex subs. et ffa accidentia

C. uy. dnat. generis. Articul. 3.

denat. Methaphe. v. é quadam rao specifica et vnica
essentia, ea. n. g. re pura st. pot ad diuersas entitates
specdare st. plures diuersitates. Adhuc vni cui numero et plu-
res hui. vni cui exercitui st. p et pfectus ea q. vnus st. pot
plures con. adhuc, vt actio et passio

Subs. dupl. pot intelligi in accidente, aliud proximus et aliud remotum.

2°. nota q duplex pot intelligi subs in accidente ri scre
to aliud proximus, et aliud remotus, q cum dr inter q subs
ri mediat aliud subs vt hoc. é subs immediatum ri sibile, re
motus é inter q. et accidens mediat proximus ri gn. deinde
sibile é aia. et diat exercitus qa ri se habet ad ouerden
nay in quo defert a subo immediato q ouerden. cui ipso
creto decidendo vt ho. é risibilis risibile é ho. Cum igr H.
2°. mo in screto diffinat. p suum subs dangeus q genus in illo
screto duplex pssumus distinguere subs aliud proximus et aliud
remotus.

1. 1. c.

3°. Nota q accidens in abstracto sumit diuersimode genus
et differa a sua sp'a entis. quod in screto, in screto in. genus
sumit. a subo. et differa a sua, vt cui hominis albus é corpus
de gregalibus vsus vbi corpus é genus, et, de gregalibus, differa
et q. in abstracto vbi genus sumit a sp'a entis. alteri differa. v.
a subo vt cui hominis similis é nasi curuitas vbi differa curuit.
in eo q sit curuitas nasi, cuius diuersitatis rad é. D. tha. et Me
tha. licet 2a. ga genus sumit. ab ea q é marte in re q figeat.
vt recipiens sua, et sp'a genus q abillo sumit. in oppositione
Methaphe figeat. dangeus subiecti recipiens differa qua sumit.
a sua. ga accipit ad modum eius quasi adiacens generi, et per hac
rad cui in screto subs sit marte in quo recipit. sua. ab illa su
mit genus, et a sua differa: et ga in abstracto accidens figeat
per modu subsistentis et hentis ee in se ideo abillo sumit rad
generis. ga in suus é het cui ordine ad subs dangeus ad huius
specificatiuus ideo abillo sumit rad differa. hui iam stetit sit.

In screto genus sumit a subo. et differa a sua. in Abstracto eo.

Ins. genus sumit ab eo q é marte.

1. Sc.

4a. Sc genus in hac diffinie Thesice ri é subs immedia
tus 2a. intentionis sed remotus.

V.m dissio generis sit recte assignata.

1.a pars huius dis.s pr.a qa p illas partes, p, ri refertur genus q é definitus huius dis.s q aliquod subs ma gis eod é remotus. pt. ans. qa poneret definitus in definie. q é falsus. nas genus definis é pars eius, q definitus é genus ias ponitur definitus in definie

Ad pr.a 2.a pars. qa definis debet dari p genus et differas q.a si poneret descriptiua erit p differas p p.pr.s accidentis. Sd in hac definie genus ri é nat.a generica, q ratio cod ad nat.am generica, pt. mi. qa genus é q distingr p differas, qa ri differens é ad plures, Sd eam aqua dimanat ypotes ri é ri differens ad alias differas, qa rite debet ee ris. Ad 2.a dic, q genus q diuersificat p differas p decabilis talis non é nat.a generica, Sd aliqd abstrahens a rae generis, q é subs remotus

Ad 2.o qa albus é differa corporis alq. adeo corpus possitum in definie rani genus ri é determinate corpus albus, Sd sup ius ad albus, et nigrus, q. semetr in p.sentia nat.a, q. ponitur tanquas genus ri debet ee determinate nat.a denominabilis a genere illius, Sd aliqd communius, q in differens sit ad genus, et alia p.dicabilia.

2.a Ds.o Genus intrinsece attributibus huius definis ri é subs 2.a intentionis, nec differa é ipsa fra: nec ita é uere Sd secundus 2.a intentionis in coi, et p.dicabile abstrahens ab individuo et uere, et differa eius explicat. p illas partes, p decat. de pluribus etc.

2.a Ds.o

Hac ds.o stet replicam p.a et quantus ad p.mam pr.

Quia genus intrinsecus et essentiale huius secti, et eius differa p.dicantur de toto secto ita ut unus q.q. uersificat de illo q genus ri pot é subs. nec differa fra, pt. 2.a qa unum q.q. p se ri includit totus essentiales cum distinctis inter se realr. Praserti qa subs é extrinsecus ipsi secto, q é 2.o rae generis metha p.te ostenderati.

Co uŋ. de nat. generis. Articul. j.

Dicit ung Alberto, et Villalpando, dorcto accidenta
cia n' hore pp'ium genus, et pp'ias differas ga 18 ens ſ. accidens
et opposita Arist. possunt subesse loco generis

Sd. 2o. ga aliud é loq de dorcto accidentali vt é opſtus
tung q dat phisicus, aliud v. de rac̃ conitate ipsius dorcti acci
dentalis: phisica. n. (vt dixi art̃ p'cedenti no dat. 2ũ) Sta
tua é opſtus q dat ex ere et figura statuæ, et semot de
cit opſtus ex naso et barbe q. reatr sed capillata in
seipſa: vn. ſſp Verba sequentia ipsius dorcti phisice diffini
at. accidens in dorcto n' é ꝙt possit poni loco generis cui
subes cui illud opſtus sit ens per accidens, at v. methaphice
possumus definire nam genus et differa, q efficaciter
gr. ga vtle é genus ad quod p'dicabile (vt infra patebit)
et sequens genus p' i. p'dicabile é ſpes eius, q. stat et ga
nere et differa. et ideo é de quolibet dorcto accidentali.

2a pars gr. ga sequeret aporta negato et repetito
in vtili in definee, gr. ga si relatibus, p. sequat nat. vtle
p'dicabilis suppositus contineat partes sequentes vtle ſp'de
cat. de pluribus, cui signet ipsius vtle. i. scaliger dicerat hõ.
é animal viuens sensibile rate. in qua definee redundant par
ticula, viuens sensibile,

Sd. 2a. ga vtle p nos é genus ad quinq p'dicabilia, q. li, quod
referens genus definy. sequat vtle.

Rp. cesso anti: nego 2q.m ga aliud é genus proximus, quod
declarat p quinq p'dicabilia, aliud v genus huius definy. i.
o vtle in col. 2m. v. é rac. 2a. intentionis p'dicabilis in dorc
to, et rac é ga hec definio n' é verbalis (vt stabat de cap.
descriptiua, in qua Porphyrius vn. debuit sequare genus ſſ
ſpecialis p'dicandi de pluribus ſſe definientibus, et ga mitat ipp
et necess. intelligi rac vtle, et p'dicabilis de pluribus, n'
erat necesse loco generis ponere vtle, nec p'dicabile de pluribus
ne vel ponerent in definee. Quare loco generis possunt alega

ebile

V. diffia. generis sit recte assignata..

abstrahens ab vtr, q erat genus magis remotum, ex cõ n̄ fo
sus ad quinq; p̄dicabilia, sd ad medium ducus; & approbata
facere, qa aus antea n̄ tradidisset definies aliquas ouenie
entes p̄dicabili in cõi., dignus erat adueus, ideo in hac p̄m
p̄dicabilis definiẽ voluit vtrusq; explicare ponendo loco gene
ris aliqd cõe ad vtr & m diuidus, ex quo manifestare re
manet cognitus p̄m p̄dicabilẽ, qa quanuis explicat. p̄ ge
nus remotus ponit. nõ distã ppã ipsius p̄dicabilis.

3a pars dñat exp̄cedentibus, qa genus m definiẽ debet nec
qua exse n̄ ẽ determinata p aliquas distas explicadas m diffe
sd sufficit ẽ sufficies immediatus ad p̄dicabile & pluribus nisi
correlus 2a inferiorum p̄dicabilis sic in cõi sumpta q illud ẽ
genus explicatus p illas partículas, quod; & cus n̄ possent ẽ
duo genera in definiẽ, dsequit ẽ vt reliquæ partículæ habt lo
cus distæ.

Sd arques. dis definies debet explicare aliquas centias
.s. ssp̄ab. ens, sd dñe p̄dictus ẽ, q genus plurium
ẽ subs. & distæ sua, q aggregatus ẽ definiẽ, & dsequit ab
qua cõi methaphæ. dñans genere & distæ. q ẽ dicta ant.
p̄cedens & m hac dñe

Rñ. scdo maiores, & minores, & distinguo dsequs. ẽ de
finitus p̄mara, & sse nego, p accidens scdo, qa quanuis
aggregatus definiat in hac definiẽ non sunt ei phisicus cõ
m. quæ explicat. in illa n̄ ueniũt q se aggregata, sd accidẽ
taliter correlo, qa ẽ doctrina D. Thõ. 7. met. lect. 2a. Vbi ait
quod es ẽ pars statuæ, & naseus pars simi, non q ss oppo
sita quædam, in statua ait, n̄ aut ẽ pars statuæ non q statua
accipit. sdtus q sse, & sua eius, illud. n. ad sensum p̄mera
ait q uenit alcui in quantum het sensum, sd qa subs q acci
dens het sensum p̄dicabilis, propria n̄ ẽ pars definiti q se huius
definiti. sd q accidens.

3. D.

3. D. Hæc definitio ñ é enthalis, sd é descriptiua
Hanc emundari nomen dedit Dialt. et mens Porphyr. sub
hoc verbi, nihil ergo sup fluum nec minus dicta des
criptio. et D. Thom opusc 4 7. tt. c. 2. et 3. q dest
nres ponit et 2. p decabilis descriptiones appellat, et pt ex di
cis ar. p cedenti rndebi. i. qa in hac definic explicat
rad p decabi superiores in ordine ad subs q explicat p p otas
vrtis et ñ eñ. pt oq. qa eñ vrtis (vt s. quarti) ostint
ñ ñmerita q fuerint qq post cõmunicari at ñ in p sen
ñ explicabit rectio, et ordo p dicabi ad subs actualis de quo
pot multo aliud p dicari, vt pt p illud verbum p dicat. de pluribus
q hæc definitio dat. p pp otas et ñ p eñ. eius. JM. 10

Ex dictis sequit q si vellet definire genus p genus definie ens
tia dicit genus e vnus in multis differentibus specie. Tan
quas quidditas eorum. l. Vide ad mentem dicta. spe. in co q qd.

Ad arg. Pa, et ad 1. dicto ante. distinguo ostenso. ñ pot
p dicari p dicat p dicabilis, q. ostendit in rectae vnius ad plura de
quorum eñ. é negr. ñ pot p dicari tanquam quidditas ipsorum media
affirmatione, qua multis affirmet. é eñ. illorum dado. nam ad
rad p dicabilis fratis ñ regrit q fratis rad generis affirmet.
de inferioribus tanquam res p dicata, sd tanq rotalibus fratis res
piciens inferiora quadrupes enim secunda mentem é de eorum eñ. in
quo distingui hoc rotalibus p dicabilis, a p dicabilis accidentalis.
Vnde p dicab fratis ñ ostendit in connexione enthalis p dicabi cum
subo. sd fundat. in illa

Sed. qa idea genus dicit p dicari in qd qa é ipsum é
subi sd hoc euenit eiusmodi p dicabili cui ad rad p dicabilis
regrat, q p dicatus dicat de rebus de subi. q oia p dicabilia p di
cant. in qd respondet.

Rq. q p dicata, q. ouemunt aliquis subo. si multiplicia de
fa. alia q. sumunt. a ppa rad fratis et enthalis quatuor
ss. genus, differa, et spes. quæ ss fratres abstracta. abinfimo

rebus

V. diffio generis sit recte assignata.

ribus, & in cludentes Vnus ee mitzri secus alios diuerso
m. mo ga genus sgcat. p mus subsumtus p se vt acal
sgcat aliqd heat acabel. diffa. v. sgcat p mus fra ad
facentes generi, vt rate sgcat gradus intellegendi seu adiuc
acale, & ideo apparent inter se tanquas actus & pa ad mus
mat. & fra. Randey & Vrag. fratel. asserunt. Vnica applica
ten. q. dicat spes. & qdlibz applia. Alia ss q. dicant. tanq
accidentia, ga dicunt frater gradus extra ens & accidento
cos subo.

Vnde cuz mus. q dicandi sequat mus eendi p dicabi idem
diuerso mo debent p dicari 1. & 2. fratres Nos quantus ouc
riant in hoc, q qualibet dicat Vnus ee subi in opso 1. v.
fratres dicunt illud subtae abstractu q é de ten. subi. & ideo p.
dicant qdditatiue, & contrahit 2. v. dicunt fratres suita sub
tae diuersa extrinseca & accidentale, & ideo p dicant acci den
tale.

Notanda mi é diuersitas inter 1. fratres ga genus p di
cat p mus partis essentialis. n. sentibile. materia se het
ad mtaphoricum, & ppria ex mo p dicandi p dicat. meo q gd.
ri p mus fra rei, sed patius p mus mat. diffa v. ga sgcat
fratres rei p dicat. p mus fra, & ideo in quale qd. i. p mus
qualificantis, & adiuantis seipm ss genus, spes randey p mo
dolus qdditatiue applicz, & in hoc distin gr ab aliis.

Ad 2m. Rz. q ha p dicab. quantitas é genus, subia é genus
ss. p dicabi quinq p dicabilis, quia dmodus hoc no. é spes. &
ctra ri p mens ad p dicabes p mus p dicabilis.

Et si inquiras an hoc p dicabile sit genus hoc genus é ge
nus. Rz. ex p dictionis spes. p mus p dicabilis, ga genus é spes.
cois ad hoc, & illud genus.

Ad 3. distin go ant. immediate nego mediate cedo, ga hus
cendali generis ri ss in diuersa immediata, sed spes.

Ad 4m. Rz. negando cq. & ad qualiones Rz distinguendo
ans

ant vt subijcibiles &c nullo mõ desinant esse, distinguo si q. vt, redupliat subijcibilitatis dico, si redupliet fundamentũ eius nego, qa sic esse desinunt in superiora generis, & hoc mõ patet genus p totã entitatẽ eius sint pseuda esse differentia, nam aliud ẽ rad sub qua respicit, aliud ẽ res quas respicit, & quas ici in rad sub qua si desinant esse, desinunt mõ quantus ad rõs q. ẽ totus entitatis generis.

Ad 5m nego maiorẽ in .n. infert. ex eo qp 2a scibã sp cant quale qd. q p dicunt in quale qd., & rad ẽ, qa 2a scibã sequant vnguas fra p mans subãs nga sn., modus ẽ p dicandi corp respicit ens in totalitate cuius p mus subs, & qa genus identificat. cus subo. & a bullo sumit p mus ẽ subilis, & hentes dicabilẽs v. g. ideo mus p dicandi eius ẽ ip mus fra, sed per mus subsistentis in eo quod qd

Ad vltimum patebit ex decendis solutio. artis sequentis.

Art. 4. 5m V. Genus prædicetur vt pars, vel vt totum.

Præsupponit hic vbi mult placem mus accipiendi genericas nat. pot. n. accipi genus vt totus, & vt pars, accipit vt pars qualitues opponit spes. sumit cus dicta; & vt totus qualitues het mus totius in ordine ad suas p. & ex qq opponit & p quas dividi pot: geminabunt rad totius hic pot 1. n. dici v. totus actuale qa dicit in actu sua p dicabilia entialia vt apt vivens sensibile, q. ss. p entialis eius, p quas ẽ definibile. 2. dicit totus potale, seu potestatibus, put ẽ abstractus ab inferioribus abstrad. virtl, & totalis, quo modo a

N. 1.

O. 1.

Genus duplicem rad totius hic pot.

lat

V. diffio. generis sit recte assignata.

11

aiat sequat hmdi aialiu sine determinad ad aliquod par
ticulare, sd cuj diminutiu ipsius particularius, et inferiorj
qua dicit pod logd, et ipsa inferiora decurrt. p. 2as eius, quare
nuj refellit pot p dictis in hoc, et in illud.

Proportionalit. ets pot dici pars dupla. s. 3ohis, i. pars actualis in quantuj actuati apponit methaphe 3das spes cuj
dispa.; dici ets pot pars poales in quantuj hit apprehendinj
et poaj, vt obiat. p distras ad apponendas spes ad eus fore
mus, quo mat.a physica aqua genus sumit. pot ydeara
ri vt actu apponens, et vt potens se determinare p alias
spas, quas actu nõ het. Unde 3thelus inqrit, an genus vt
3ohis, i. vt pars p dicet. et quas rad 3ohis. i. partis haat
dum p dicad. inquirere volebat.

Inquirere videt. genus p dicari de inferioribus vt pars et rad dubij sumit. ex dict. q 1. de posterieri fr. 2. tractat.
c. 4. dicit integras definies, et singulas earuj p. 2as de definito p dicari q genus p dicari vt pars, et rad reddit
ibi, et s.o 3theth. qa p. 2as istaj insunt in rad unum quodq.
significate, hoc é, in definie, et sd id ex quo sutba. rei apponit
ex quo fit argr.

Quia pars physica nõ pot p dicari de toto vt ipse nõ se
met dicit, q cuj hic proripserit regulas affirmantes p. 2as
p methaphas p dicari de toto significs i, q genus vt pars pot. p
dicari de spe.

Hoc idem affirmat D. thas. c. 2. de ente et essa. vbi
obiicit distras inter p. 2as physicas, et methaphas. qa p. 2as phi
sica nõ ss. 3ohis, et ideo nõ dicimus ho. é aia, et corpus,
sd stat corpore, et aia, dicimus tm. ho. é aiat rõe q p. 2as
methaphice p dicantur in recto de toto, atq. adeo genus
vt pars pot p dicari de inferioribus

2o. pr. qa ista ss. optima, et distincta p dicatis

ho. é

Simili. duplex ordo partis pot here.

Nota q aqui cay to divinas uanas do q fue a 15 Agosto di 1 nome ex mure p clar fla solome no ron eff. o prio del bio.

10

O. 12

hō. é aiāl, hō. é rōtis., sd in eo distinguunt. qa in ī°. aiāl p̄dicat de hē. īm. in quantus aiāl, & vt pars hōis. n̄ vt rōtis. qa vt sic p̄dicatur in 2°. g̃. genus p̄dicat. vt pars de suis inferioribus.

3°. qa licet pars diffs. n̄ distingat a diffinito, g̃. non īm rōtā diffinō. Verus quālibet pars pōt p̄dicari de tota pt. ant. qa si allegua pars diffs distingueret. a diffinito ea effet qa distingueret. ab alia p°. diffs illius, ex quo sequeret. q. diffinitus distingueret rāe suāli a suis partibus q. é 2°. rādo diffinibi, q. nō distingueret rat. suāle a suis partibus, & consequēs diceret hō. ōtans ex aiāle & rōtis., q. quālibet pars methaphā. é ipsius tōtus & pōt p̄dicari de illo.

Tēd quod das tertius

Quod si his, & aliis arḡis. respon deat, q. genus & quālibet pars methaphā. p̄dicat. de spē. n̄ quatenus é pars, sd subrāe tōtus, q. in cludet vt é tōtus p̄dāe, & vrte. qa aut sic ōtinet tōtus ee spēi. & in hoc sensu loquunt. Ar. & D.T. aliās loca & ex dicendis patebit.

Dā hoc é 4°. arḡ. qa genus vt tōtus p̄dnciale n̄ pōt p̄dicari de inferioribus, sd vt pars pōtis, g̃. pt. ant. qa si genus vt aiāl quatenus tōtus p̄dicat de inferioribus sequ. q. cus decimus hō. é aiāl affirmamus q. hō. é 2 aiāl q. é falsus, pt sequela. qa aiāl vt tōtus pōtale ōtinet in se oia aiālia, & pōt p singula distribui eo q. tōtus é, q. si ee tōtus à rāe quasi de hē. p̄dicat, sequ. q. vt tōtus é, sit ipse hō., ne igit hoc audamus q. vt p̄dicat sit pars pōtis.

Ad. 1°. qa ideo aiāl p̄dicat de hē. vt á vrte. & genus qa identificat. cus illis, sd n̄ é ideo cus hē. sm. tōtus suus ee. sed q. é ideo cus equo, & aliis, g̃. nō p̄dicat. de hē. sm q. é pars eius in pōa ōtibilis & suas īm diffras

pt. 2ª.

V. gen. p̃dicat. vt pars. l. vt totum.

p̃t 2q.ª qa mens p̃dicandi seq.t mag. Cend.

Ad 2.º qa ideo n. p̃t p̃dicari dictolo vt pars (vt in dicta solutione insinuat.) qa é pars, q. neq. etiã totus p̃t p̃dicari disp.ª, at q. adeo genus, vt totus posset, n. p̃dicat de partibus subiectibus. p̃t. 2q.ª qa. pars n. é ipsius totius, ita totus excludit partes, et sequeretur n. é illa, nec p̃sumit de ea p̃dicari.

In hac re deplices inuenio sñas, nas q.das asserunt genus p̃dicari defuis inferioribus vt pars adhalis definitionis, et vt exponit mtha.ce spes. pqua citari solent Paulus Venetus, et M.er Ona. quos sequendo m.r. Ia prima arg.to et videt. placuisse Caiet.no c. 3.º de ente, et eñ.ª q.ª 4.ª vbi ait: q. p.ª definitionis p̃dicant. de inferio. qa indicat p̃dicatorie sedens attendit rñ segregata p. partes, qua vere é totus quamuis dicatur pars qa explicit., dicit aliq. cui addit. disp.ª. sñ alias explicitus reqs in quo videt. admittere partes, vt pars hs p̃dicari dictolo. Prima sña

Alij 2.º quamuis admittant, q. vt pars p̃dicat. genus n. vt actualis, sd vt potalis p. quo dicendi modo sequitur Gr. Cantion. cap. de p̃senti. ducio. 3.º et rat. discriminis ad ducit, qa dari quastiones p̃dicat. de spe. obnet illas, et cum entia disparata n. dicat in actu, quastiones p. ipsius é debet dicere illas in pota, sd in actuali oppositione n. het ita esse potas, q.d vt pars actualis n. pot p̃dicari, bene m. vt potalis Secunda sña

3.ª via m. sñas tenet D. Thas. pluribus in locis maxime opusculo de ente, et eñ.ª c. 3.º vbi ait: si dari n. det totum q. é hs. n. p̃dicaret. de eo, vt nulla pars p̃dicet dictolo, q. cum p̃dicet. de inferioribus, vt genus é, debet here rationem quas sñas seq.t meo iudicio Caiet.nus ibi (vt infra dicam) et de spe. asserit p̃dicari, vt totus spe. seq.t Sthus q. unica tantum capitis, et caeteri moderni Doctissimi Fran.cus Suarez Forma sña et 2.ª

disp.ª

disp°. 15. sect°. 11. nu. 16., et Rubio hic. q°. 5. qq nos obiter subscribimus.

1°. D.

Quare 1°. D.° Genus p dicat. de suis inferioribus quatenus é totus potest. ostendere in essentia sua inferiora, ad cuius intelligentia

Nota 1.° q é maxima differa. inter genus quatenus é logicus Vrtle., et methaphus, nas quatenus conueniant in eo q Vnum é totus, differunt in. qa methaphus docet nudas qdtes, et fralet. qua ex se exactissime includit in suo sceptro, i. aliat methaphe considerator in. docet ex se et fratr. suas pt. actuales, et potest é definibile definie methapha. et oppositus ex partibus methaphisicis qualis est Vniuers, et sensibile., l. Vt fratibus dicam é oppositus ex duobus sceptibus generis sui et differa fratr. sumptas, n. sm., id q in essentia, et identice docent, Vndequaque actual, et realiter in re sint ipse hoc, in vt subsistant sceptibus precindentibus illa p mere partibus, potius sunt rationes partis q totius et hac ratione q. 2a. ar. 6. dixi in quadam notabili q ab straens in esse possibilis quatenus fiat. Vrtle fit in. methapho. mo. qa i. essentia, et in actu signato n considerator essentia. et ostendit inferiora sol fralis ratio eius, quatenus q spandet equi, i. cognor cat. illa ostin°. et essentia. At v. cognus, vrtle. 2a. scilet. quatenus illud q fratis cognoscit q cognus cognos é ostin°. essentia inferioris, n. n. cognus considerat pse. i. qdtes aliqua, sol quatenus in essentia é totus ee inferiora.

Differentiae inter cognos Angelicas, et diuinas, et humanas.

2°. nota ee differas maximas inter angelicam et diuinas cognos, ex vna p°., et humanas ex altera. nam 1a. cognio simul ac cognoscit ratio vrtis, per diuinam defectum in cognos particularius in se ipsis; at v. 2a. quantus aliquando plura cognoscat particularia illa in co

Vrtle methus dicit in. nudas qdtes et contrahendo a mat. Vrtle. aut. cognus 2a. qa habet vtrtes adinferiora in essentia. de hoc adhuc fuit. q°. 2a. ar. 6. nota bis 4°. fol. 84. pa. 2a. et fol 86. pa. 2a. D.

gnos

V.m gen. ꝓdicet vt pars. vt totum.

gnoscit quatenus ñ diuersa sed mitter se conuenitia ñ aliqua rõe, & rõe illa, inqua cognoscunt, quatenus é frale dbt. illius cognis, dicit vñs respõdet illorũ quam illa cognoscunt. Vñ. cum nullus cognoscit oĩa alia q. tenus conueniunt in eo q̃ sunt aialia ex ꝓse cognoscit oĩa aialia, & in ofesso particularia sentia aialiũ

Hoc possit ꝓbari. 2.o qa Virte logus quanus sit qd abstractus ab inferioribus, scipit. m. 2.ãg. vñs ee illorũ q. pit sic potuit ꝓdicari de illis, pt. 2.a ex dicis. 5.o qa ad hoc vt ꝓdicatus de cat. de subo. sufficit q̃ conueat vñs ee eius, &. anis. ꝓr. qa aial vg. dicit sentiã aialia vñs, q. ex ipo nõ cognos. includit qd qd sit aialia & 2.o segnr. ꝓbarit verificari de illo, hac 2.a pt. qa glibet inferius é hũc aialia, q. aial in cõi. qualeng sic scipit. ꝓbarit ꝓdicari, & verificari de illo.

3.o qa aial q̃ ꝓdicat. de speb⁹ é genus fratr. vt ꝓdicabile é, sd vt genus é essentialr. & vñs potest q. vt ꝓdicat. nõ. pt. qa genus vt genus sic cat. een.a inferiorũ, sd een.a inferiorũ é vñs ee corũ, q. genus vt genus ꝓdicatur vt vñs ee inferiorũ.

Q. 180 4.o ꝓr. qa Arist. 7. Metha. ostendit (vt noĩ 5.o dximus) q̃ virte ñ é subã cõi. qa q̃ qd é rei, ñ é cõe. sed virtuosi. ꝓprius, q. virte ꝓdicat. vt vñs ee inferiorũ & ꝛsequenter genus debet ꝓdicari vt vñs p̃dis de suis inferioribus.

Ex his ꝛsgt. q̃ ꝓdicatus vt conueat in ofesso oĩa inferiora, qa in tali cognõ. eius fort. in fralitas generis nõ adeuatr. cognoscit qd ꝓtinet ad eius een.as, sd defte ñ ꝓtinent ad een.as generis, q. in sceptu eius ñ claudunt adeuatr. pt. 2.a qa quæ actu includunt in alĩquo sceptu sm suas adeuatõnes ctinent illas fratias

Ysalej

vtales, qua actuales cognoscit. s. actl. tale qua includunt actu in recepto vbi. ex. p. vel tale est eius, sed ex differ. tales. diuersibus ñ obtinuit. p alias tales quantus ad p̃as essl, q̃ nec includunt actu in recepto eius. Vnde relinq̃t q̃ dm. in p̃dã quatenus pot. trahi p illas includant. in ~~finito~~ recepto eius.

S. d. d. hoc alq exurgunt existimantes, q genus vt genus é, actu dimet inferiora, et differas eorũ, quorũ ñ fundamentũ sumit. ex dictis, qa genus recipit p multa vltra eã. inferiora sed ñ pot é vltra eam. eorũ nisi actu sit ipsa etã quet ãno bis recipit. q̃. actu dimet differas.

2o qa quatenus in recepto p̃scisso generis ñ includan. differã. in. vt é vltra potale. necessl. debet illas dimere, qa abstrahd virtl é abstrahd vltralis, et sine p̃scisione, q. distingr a p̃ma, qa dimet vltra é eorũ aqq abstrahit., q̃. actu in tali abstractione includunt differã. et inferiora.

Ex. qa super hanc viã dixit Arist. q in genere calent multa aquo calione, qa in recepto illo differãs sue nienta, sed etã differa sperã. includunt. et ñ solũ vt hocat q̃ se dicamus dimere actu suas p̃as actuales, in differo v. differas. ñ in quas solũit. qa dicat vg. absoluta p dictionem dicit diqualibet spe. q̃. actu é etã in recepto ei ipsius ~~eius~~ cuiuscunq̃ spei.

Oppositas suus dimet Arist. pluribus in locis p̃cipue 2o post. tx. 7. vbi sic ait Necessus é. n. huius ee genus, qa é sm. pdas in plus. Et D. Thas. ibidem. Supponamus (ait) ee genus cuius pda subsle dimet plures spes. Et opusc. 42. c. 7. mgd. Sciendus é igit. q genus dimet differas in pda, qa dest. rores et diuersitates pueniũt ab actu, q. genus quatenus vnus et in diuisus

mse

V.m genꝰ ꝓdicit vt pars. s. vt totuꝫ.

nisi, ñ dirnet actiastiꝰ. distrax. in actu, qa alias esset
duus sui in se ipsis, & plures spes. debet igr dirnere distras
in poa, & in obiecto.

R. 10. Quod ꝓr. hac rae qa si genus actus ac fratr. inclu
det distras mutuo ocpu sigt, & quantus ad suas fabes
cohabes habet necessarias conexiones cum distrax vtr vt
alias fratr, vt adat, & includeret le rale, exquo sequere
ret. q Vbicunq. intelligeret. adat sm suas fabes
cognosceret. vt hmoi conexiones, & vt determinatus
ꝓ rale., & idem arg.m sit de alijs distys. irrationalis,
sd hoc repugnat qa aut rale, & irrale. ss. distra di
cit sua qualenus in illo includunt ocpu generis, aut
differentiae. Si ꝓmus sq. genus in abstrac. virtt actus ñ cog
noscit. vt unus in multis, sd vt actus plura in vno
ocpu, qua oq.a euidenter ꝓr., qa genus vt determi
natus ꝓ distras actus alios sua & pluri ficatus, sq. sic
sic cognoscit in abstrac virtt. sigt. q ñ sit unus sꝑa
ra actus qualenus virtt, & idem sigt. si dicas 2.m, et
ex hoc sq. infert. q unitas generis, & unitas differe, et
sm qd atq; actus ñ, & diuersa, neq; genus & genus cum
sd duus taxat analogus. s. aequiuoc.

Dicendus igr & q in ocpu vtrius generis duo ꝓpter
mus desiderare, i. & rae actus vg. mquo affirmant.
oct spes, & dicit, ac sigcat. idem q hmoi actus in oc. 2.
& talis distra hendo actualiter, & vtrunq. claudit. in duo
abstractionis virtt generica, in vtr qua hac & diuersa
tas, q 2.m ss obiectus in forcoris qua includus i. ratis
sub modo quodas determinationis, 1.m v. & rae actus vg.
qua inse includit spes. sub modo in determinationis &
potestatis, qui & actus, & in distra. ad plura.

Q°. uŋ. denat.ª generis. Artic. vj?

S.d. vt plenius explicata Veritas percipiat. & in quo opposita sua autorŭ de cepto reperimus, quasi digito ostendamus, obseruandus é, q hæc pda quæ dicit genus dupliciter pot intelligi respectu dictæ, i°. si comparet. ad L. ad gradus defales, vt é pars talis cuŋ qua ponit et attribuit spē. & hoc mo. dicat ad dictā. & per q. é pda ad p.m q. é duŋ, ad mens quo mat.ª dicat. dicta, & hoc modo pda generis nō é sufficiens ad hoc vt p dicat. de dicta nec de tota spē. q optime omnes arg.ª in oppositū: Alio mo. é in pda ad dictā quatenus dicta é tota spēs, i. pōtius a tota spē. cuius é genus ad quæ dicat. s. totus de eius, nas hens dialet.cōs in cō. dicit q cuŋq; hens dialet.cōs sub modo quodaŋ pdālē & indeterminato, & nō dicato ad spē ciales mens hendi dialet.cōs sicut pars ad p.m ex qq dicto nat. ab q. 3ª, sed opponat. s. totus pdālē à toto actuali q é in fortius & pars subtus eius.

Vnde desiderata veritas ostendi, nas quamuis dicat & q cuŋq; genus sequat in pda & in effecto sua in fortuna dicunt nō totus ex eis, & mō. distinguunt. sm diuersi mens accipiendi, qa idem é bonus, & bonū. sub expressa dialēs cognitus, dicit totus & nō vt actualiter determinatū sed vt indeterminato modo cognito, q nō impedit posse p dicari de quocuŋq; hente dialet.cōs

Vnde pt solutio ad arg.ª 2°. hanc p.m nas quamuis ad mittamus q genus dicat in pda singulas spēs. nō sequ. nec inferē. in nomine é p dicabile de illis, qa dicit pda nō é partialis neq; physice, nec methaphysice sed toto modo dicto

Et ad oppos. Dc. q Arist. loq.r de genere vt é dicto

p sua

Pdicta quæ dicit genus dupliciter pot intelligi

S. 19

V. gen. p̃dicet. vt. pars. I. vt. totus.

122

S. 10

ꝑ seu ꝑ sua spes. quomodo valde diuersus è rõe distans, q. diuersitas in obiecto cor. nõ exprimit. Sed Cathet. simplicit. cognoscit.

Sed argues totus è in feriori, é de eõ genere, q. distans adu melidunt. in obiecto generis.

R. dicendum quod sequens quandoq; ad entia per se existentia, et per accidens, et per se, et per accidens, sed non semper. Sic ergo dico, sub rõe distãs, et determinationes ꝑ quas spes differt ab altera nega, nas distans q. vi dicat totus ea spei, illud nõ dicit sub ex. sione de fra, vt vrtt dicit eõs. qualitas, ad al. q. vi dicat totas entitas q. é ho. et ea equus, ad. illas nõ dicit sub fralitas diuersis sensibilis, nõ sub fralitas distans sub hac. rõe nõ poa mi cludunt spes in obiecto generis.

2.a Dñs. Genus distans vt pars poatis nõ pot p̃dicari de speciebus. Hoc é expsa D. Th. opusc. 42 decentis: Nas. igr. aliquis p̃dicari é q. dicat totus rei qu. illius de quo p̃dicat, et nõ partis, q. pars vt pars nõ pot p̃dicari de toto.

2.o Dñs.

R. Cuia in p̃dicae debet verificari q. p̃dicatus é subs. hoc. n. exprimit. ꝑ illud verbum, é, sed pars alicuius qualitas è pars nõ é ipsius totus, q. pars poa in qualitas é pars nõ pot p̃dicari de toto.

Hr. q. totus excedit ꝑs vt pars é, et q. enũciat vnus de alio, affirmat q. subs é illud p̃dicatus, et nõ excedit illud, q. pars nõ pot enumerari q. é ipsius totus, alias totus vt totus é nõ excedet ꝑs.

Dices hoc arg. nõ pbari de ꝑs poalis, q. qd poalis é, dñnet in poa totus.

Sed d. q. pars poalis ordinat. ad alias ꝑtes vt

ꝑ se

ꝓfe debilis é ꝙ illaꝫ ñ ordine ad vltñ obtinendus, q̃ vt pars poalis e, ñ includit illaꝫ ꝑtes ad q̃ ordinat.

Ad. Quia mat. 1ª ante actuales ꝓpositiones ut a é in ꝑfecta ſ. poſt illaꝫ ꝓpoſitiones, imo niſi anima ſit nõ pleta ñ ꝑt actu ꝑfici in actuali ſuccessione cuŋ ſtia, ſ. ſi mutr. in ꝓpoſitione methaphꝝ pars poalis generica erit in ꝑfecta et ñ vltñ ee ꝑfecta at q̃ adeo ñ poſſet ꝙdicari dicto vltñ;

Sd. reſpondent alij q̃ genus vt pars poalis ñ diſtingr a ſe ipſo qualenus é vltñ poale, qa ſps é 2ª pars ge nerica ſtis. et deſtralis, et hoc edocet. ex poali et ñ cio poſſ ꝺiuere, et ꝓpria pars poalis poſſit ꝙdicari dicto vltñ; quare ꝑdicti auctores defendunt q̃ genus vt pars methaphꝝ poalis includit in eſſe deſtrali, at q̃ adeo idem é q̃ vltñ poale.

Dubium incidens de ꝓpoſitione methaphꝝ.

In cuius rei conſideratione placuit ex diuersis dubijs q̃ ꝑ ipſas huius materia diſcutiñ illuſtrat et obtinet, quorum. 1ª. ſtis. fiat methaphꝝ ꝓpoſitio, an ſtis realis ſ. ratis. ſit. ex cuius reſolutione in ꝑpetuo manebit exa minatus, an vltñ poale generieus ſpecifice ſic diſtinguat a ſe ipſo, ſpecifice é pars methaphꝝ.

Prima ꝺna.

Inquare ꝑ dicti autores exiſtimant ꝓpoſitionem methaphꝝ fieri ex partibus, qualenus actu includunt vltñ eé ſpecifice, et conſequenter q̃ ꝑ dicta ꝓpoſitio ñ é rea lis ſed ratis. q̃ dicendi mus. confirmari poſſ arg. ñi ꝓ maria ꝑtis in Cirnicha qualitatis poſſibilis.

Ad. deinde rae. i. qa genus in quantum é pars poalis ꝺiuersa in poſſ deſtrali, q̃ ipſe tanquam ſubo adiacens, q̃ ꝓpoſita ſic é vltñ poale, ꝺq̃ pt, qa vt oſt. ꝑ ceſſarie oſtendi in hac-oſſibili rae vltñ poalis q̃ ꝺiuersa in poſſ deſtrali

V.m genꝰ ꝓdicet. ut pars. & ut totꝰ.

dctꝰ. & adhꝫ ꝙ. ga gradus ſuperior ꝙparat. ad̃ inferiores, ſ. ꝓ ſcibile ad ſuos ꝓficientes, vt entitas hoꝫ quadrupedis dcat é, & qd̃ mo ꝓcluſus & impſcibus, & hec de vt in pod̃ ad é in actu dicitur, ꝙ ſimiliter dctꝰ ꝓ maꝫ poda. 2.a pt. ga hac rad. ſcibile é. de acd. docet corpꝰ é in pod̃. videm hers. ꝙ ſimiliter acdt é in pod̃ ad actibus, & ex quo decurſu educit. 2 oppoſitiones metaphas. ex vtroq; gradu & 2 oppoſitiones rad.

2.o pr. ga ratõ arguit quadrupes pars podis dicens & de nec ad inferiora dictꝰ cognoſcꝰ pot, aut tanquꝫ adu determinata ad hoc, aut inquantuꝫ in determinato modo é poſſe ponere quaſlibet ſpes. arguit, ſ. de quo mod cunq; é totꝰ. ꝙ ꝓdicari pot vt pars podis, pr ma. quo ad pmas ꝓp. ga. vt é determinata pars hoc. dicit ſpes ſubtilitas, & totꝰ ſic eius. ꝙ put ſic é tota ſpes. & ꝓdicabilis de illa, adq; adeo n̄ facient reales oppoſitiones cũ dcta. & quoad 2.m ga ande actuales oppoſitiones ſ. dcdrahũ dcdt vt in determinatus ſe hẽt. ad quaſlibet ſpes n̄ é magis determinatus ad vnaꝫ, quaꝫ ad alteraꝫ, ꝙ inclu dit in poa ois ſpes. adq; adeo é totꝰ podis.

3.o Genus quadrupes é pars ſigcat in oc̃rso id de cui, rad é, & ꝓ maꝫ ſe ſcantꝫ ſ. acdt ſigcat ſentiꝫ acdtes ꝙ. put ſic in cludit ois ſpes. ſigdes ois ocurrunt in corꝑe é here acdtes.

Oppo. ga quodlibet pars metaphꝫ ſumit. abſta entitate rei, quæ quadrupes é ſubtilis ꝓ ſe ipſum, vt é dcta dicit. genus, ꝙ. ꝙlibet pars includit totaꝫ entit.ꝫ adeo vnaquæq; é totꝰ é, & ꝓdicabilis de ſuo toto.

S.d ꝓ oppoſita ſua n̄ deſunt valida arg.ta. qq̃ efficaciter ybam pot. ꝙ genus quadrupes é totꝰ podis n̄ é pars metaphꝫ, nec podis, nec actualis, ſd quadrupes pars

Secunda ſnia.

é dis

C°. usq. de nat. generis. Arten. 1ª.

é distinguit ex nat. rei, et actualit. a dextra, at q. adeo ñ possit ꝑdicari ꝑ mera partis. Quæ dicendi mens Doctis sequentur ad suas doctrinas quas supra adduximus ista quas defendit q. inter gradus entitatis dat. actualis dist. ab ipse rei, et ꝑtet ipsius Doctis quas ꝑcurrimus Thomista, q. metha phe ypostasio é realis, vt pote ex partibus realit distinctis, nas Caietanus loco citato de ente et ente assert ypostasiones ex genere substa. é ꝑ se reales ypostasiones ex aia et corpore, at q. adeo ꝑ mista ꝑ distinguit realit. iuxta suas D. Th. vta ubi inilla cuius fundamentus é, qa ex quo ponitur vnus ultimus ꝑfectus corporeitatis qua ñ distingt ni vnum ab aia realit. et nihilominus é ypostasis realis ex corpore et aia, ꝑ ille ex adiacentibus et ratis. fiet realis ypostasis. pt 1ª. qa adeo corpus é pars realis viventis, qa ex se ñ petit é viuens et quamuis actus identificet cum aia. hoc é ex mancus, illi quatuor corpus é sed sumptus aiati é ex mancus, et rata. ꝑ. ex nat. vt superiora gradui adiacentis fiet realis ypostasis cum rata.

2º ꝑ rac. qa ypostasis methaphisica vt hoc ꝑticulare reale ꝑ ꝑ. ~~[illegible]~~ quatuor ponunt ypostasis ꝑ. ꝑt realis actus essentiæ in se distincta. pt. ant. qa hoc ñ rao quadam subtilis ypostasis sine fictione intellectus.

Ad. 1. qa genus et differentia sunt reales, ergo realis et actus realis, ergo fit ypostasis realis ex illis. pt. ant. qa aiat mixtum ex suis eius é ꝑfectibile, ꝑ rata. et dicto in ypothesi. qd. sed rata é actus realis, ergo aiat é realis, hæc 1ª. pt. qa actus realis ñ potest esse nisi realis, ergo realis ñ é, et mi. ꝑ. qa si aiat. at qd ꝑficiens et completens ñ possit cum rata. constituere unicam substantiam ꝑ se qa ex duobus entibus in actu completis ñ fit unum ꝑ se (vt Doct Ar. 7. metha.)

Ad. 2º.

m
V. genus p̃dicet vt pars s. vt totũ

Ppr. 2º. qa p. actũ dñi nr̃i vnit realit oppõs. q. caꝛ oppõs. é realis, sḋ genus et dñia. st. actu distincta, ꝛultra illud Arr. 3º metha. genus é ex. eaꝫ dñia. q. oppõs. metha. é realis.

Ppr. 3º. qa aiaꝫ sñt rac̃ fales suaꝫ limitat mũm eendi gradũ intellectibi, q. é dñia hoc, q. é. poa. realis et nõ rac̃. pt. ant. qa p. aia rac̃. defendit in mo. intelligendi a mat. qa recipit in illa tanquaꝫ in ꝛacea poa ita simili. gradus realis ꝛatiotati tribuit hoi. intellegere, ꝛaciocinari, et admirari, nõ vt cunq; sḋ iuxta exigentiaꝫ sui generis sñs. aiales, qa é p̃cipium sentiendi, ideo mũs intelligendi é cuꝫ dependt. a sensib, quæ limitat. quenit ex gradu sensitivo qa é aialis, et in hoc offert ꝛaz, ḋuci ex poa subi q. fiat iuxta mũs eius oẽ q. recipit. ad mũz recipientis recipit. sq. genus limitat dñiaz et recipit illaz ad mũs suæ speciei nat. et osequñt. é poa realis.

Fandez ppr. qa oppõs metha. tollit realez simplicitatẽ rei, et ꝛeperta nõ pot inuenirj in Deo, q. é oppõs realis, ante pt. ex D. Tho. 1ª p. q. 3ª ar. 5º. Vbi inder ꝛres, qa ꝛbat Deus nõ oponi ex genꝛe et dñia, hanc obtinuit p̃ma. et ꝛaz, adducit. qa semp id vñ. sumit genus, sc̃het ad illud vñ. sumit. dñia. st. poa ad actũ, q. ꝛ oppõsitus vbi inuenit oppõs metha. é simplicitas et oppõs realis, oq. pt qa se sufficeret ad illaz dict. ꝛaz nõ impediret simplicitatẽ, etc. sumaꝫ quæ inuenit in Deo in quo pot fieri dict. ꝛaz, ppt sumaꝫ eius oppõsitionẽ. aꝫ in diuersis ꝛatiotatibus.

X 10

S. d. hoc é, qa D. Tho. dicta c. de ente et ẽẽ. docet, et admittit, q. intellectus sp̃ei, nõ é intellectus genꝛis, et dñiæ, neq; diffe-

Ferha Sñta et Vera

vrio

12

ad hoc neq; genus, aut differentiæ eius, et p.ª ꝓba ꝛ. aut ob nulla ex allegg. in decipit q.d dicendū erat, qꝫ ponit. nec p.ª me thaphꝛa. put sic se habꝛ. ex illis oppositis, admittit in Deo esse dico ho. é acat. rale. ni. m. put ostat ex ar.li, et rata q.ª ex sua D. Tho. nec p.ª methaphꝛa. qua tamen p.ª ſſ. p.ª dicant. dicendo, quamuis, ut includunt habꝛ. eé, et hent mas habꝛ. de illis p.ª dicent.

Compossibile é duplex, alia oppossibile rei. et alia oppossibile mittis.

In hac re notandum é 1.° ex D. Tho. 1.ª p.ª q.ª 25. ar. 3. ad 3.m quod. oppossibile é duplex, alia oppossibile rei, et alia oppossibile mittis. oppossibile rei é mutatꝫ p.ª diuersas, oppossibile mittis é indistinctus et explicata cognitione qua affirmat. unius de altero. ut cum dicimus homo é acat. in hoc quas duplex é dicta. 1.ª q. 2.ª fundat in identitate partium, et é signum identitatis p.ª dicta ho. scilicet. 2.ª v. é nomen cum eadem sua q. diuersa ſſ. 2.ª dicta. é q. in 2.ª p.ª ſſ. ipsius habꝛ. et si in lucem includunt, in 2.ª v. ad in lucem debent se excludere, et destrui.

In compossibile nos é duplex

2.° nota q. 1.° oppositio é duplex, alia é oppositio partium rei sm. quas quem hent ad.m rei. ut oppositio physica ex mat.ª ortta. alia é oppositio earundem partium sm. suas fratrias reales, ut correspondent ordini accidentibus, ut oppositio ex gradu et dextra et quilibet oppositio methaphꝛa, et hæc duplex alia ꝓpria et ex fictione mittis. sc. sm. fratrias reales. alia quæ venit ex fictione mittis. 1.° é oppositio. ex gradu et dextra, qua fit ex actu et ꝓpria reali sm. reales operationes quamuis supponat p.ª cisionem fratriarum quibus correspondent actiones accidentium exempli gratia é in rebus naturalibus inqꝫ genus sumit. amat.ª et dextra ortta, et genus é extra acc.m. dixerat quamuis 2.° sup. addidit illi alienas nat.ª a genere. ut docet D. Th. 2.ª 2.ª quæstu. 95. 2.ª v. oppositio quamuis fiat ex fratriis reali. in m. sm. ꝓpriis non fratriis cum fundamento in aliquo impossibile nat.ª

V.m gen. p ducet. vt pan. vt tot.

nat.a vt rac entis in subo. ni posset facere oppos. cum illa eo q. nu cuit. in vltimo accptu eius, & ita n. e ex.a cen.as dicta. & similit. psona diuina includens cen.as aduenda, psonalitatis ni facet oppos. methaphas cum illa, qa in clu dit. in accptu psonalitatis vt optime docet Cae. 1.a p. q.a 3.a ar. 3. & sp. p acute fatet. Illag. Curiel. q.a 28.

3.o Nota ex Caetano c. 3. de ente & ess. 4.a q genus, & differa pnt tripli. accipi, 1.o mo. pre sigcata p nomen, genus & differa 1.o mentis nat. sumpta, vt aial & rale: 2.o p accptu fatis vbiq dale nomen: 3.o q 2.a m mentis nibus sfurgentibus ex ipsis accptibus mentis, & hoc 3.o mo. genus & differa certus é ee qd rac & n sperit oppos. ex illis sd m. expectare ad cas sm. cogaz sideratas. 1.o tis mo. q iij genus & differa sint entia realia n in. ex ipsis fit opus sito nec pot é oppsita eo q ra sigcata p spes é ide q reali. cu re sigcata p gnd & differas: m igr 2.o mo. fit oppsitio. me thapha quadrans p correspondentias ad destinatos accptus fatis ss. p deuen a & destinat. Quare deuerse tas sumit ex eo q. gen. sigcat nat.as sm. possibles quandas, differa. v. sm actualit.es & fratles.

Y. 10. Quare decendens é in p.senti diuersae. q. hae v. oppsita methapha. é oppsitio realis: Dicher hoc efficaciter pbant arg.a adducta p 2.am sua & dein de rac de diuersa ex D. Th. 1a co. 5.a allegato vbi vt pbet q Deus n é sub aliquo determi nato gne hanc rac adducit: qa spes ostenderet ex gne. & differa. semp aut. id, aqueo sumit. differa ostendens spes se ret ad illud vnde sumit. gnm., vt actus & pa, vn cum ideo n adiungat pa actu im possibile é q. sit in gne dang.

spes.

spet., ex qua rão dicõ sequunt. 1m. q. in eadẽ mat. nõ
qua é ẽssẽ methaphã, é realis poãlis respã alicuius
actualitatis eius dẽ nat.ª, 2m. é. q. genus sm q. é pars
debet dicere illas reales poãlit. et dẽsa rães fra, et actus
realis, et ex vtroq; sumit. arg.m ad ꝓbandã verit.m mã
assertionis, qa illa é ẽssẽ realis q.ª fit ex partibꝫ, rea
libus, q.ª quatenus p.s sm suas nat.as hent rães actus
et poãe, sd genus ẽsiderat⁹ quatenus pars methaphã
et dẽsa semitr. ita se hent., q.; pt. mr. nas genus sic
ẽsiderat⁹ nõ includit nat.as sm poãlit. q.ª é in ipsa nat.ª
cui exclusiue actualitatis, et fratitatis actualis, q.ª semitr
in eadẽ nat.ª includit. q. genus vt pars methaphã. hnt
rães poãlitatis realis, et dẽsa rães actus realis. ars et
Andr., qa mat.ª informata gradu corporeitatis ẽsistit
genus corporis subalis, et sic quatenus tribuit gradus vitæ
ẽsistit fratr. rães dẽsa, sd genus qui sic ẽsiderat⁹ in
rem non includit eas rães poãlit. mat.ª ad recipiendos gra
dus vitæ (in rationibus mat.ª dicit reales poãs ad recipiendos
gradus corporeitatis, sd non dicit rães poãlis gradus vitæ viuentis),
q. ad hæc ẽsiderata vt informata p. gradus corporeitatis e
poã realis respu gradus viuentis. sd in illo gradu fratr.
fundit rão actus. q.ª é fra et actus acceptus recipiens vitam. q. ẽssẽ
metha. stat ex v.ª poã et actu realibꝫ et ẽsequit. 2m. pt. p. me
thæ ẽs realis, at q. adeo ẽssẽ ex illis erit realis.

Ad. qa genus et dẽsa sumunt. ab vna nat.ª, quatenus
in illa é poã et actus, rão nõ poã, q.ª é in nat.ª mathi ẽmt.
et rão actus, é rão fra physicæ, et realis. et dẽsa rães actus
realis nõ p mutuã partium physicarum quo mõ ee poãle q. su
mit. a mat.ª ẽsistueret seorsim a mat.ª sola, et illud frate.
et actuale

† q. genus quatenus pars includit rães poãe realis

V. gen. p̃dicat. vt par. vt totus

126

et actua exigentia sumit. Secus esset. attribuere. ei. hoc. n. modo
erit duæ nat.ª quarū una extranea attribuerat nat.ª al
terā, et ex.ª Sed unica et eadē nat.ª debet ee poā et actus
methaphā. Sed nullo alio modo nat.ª viuentis here post rās
actus, et poā realis sm eandē nat.ā, nisi consideratā nat.ª
q.ª ē poā physica. quatenus infrata gradu generico corpo
reis, et ista quatenus ē principium vitæ et actus viuentis
q. quatenus sic precise considerant, altera het. rām actus
realis, et altera rām poā realis.

Ad 10. Sed dices eadē ira. ē quæ tribuit gradus genericus
et specificus gradui intellectui, q. ex vi primi gradus n̄ est
in poā realis ad gradum intellectui, pt. 3 q.ª qa eius dem
ad se ipsam n̄ ē poā realis.

Pro solutē nota, q. n̄ solum in substantijs explicis vi in hoc
et in dictis distinguimus rās coēs. genericas et differās sed
etiā in rebus inexplicis vi in alia inquā p.ª multitudines virtu
ales distinguimus p̃dicata subordinata vt in alia rōne,
in quantum tribuit gradus corporeis distinguimus differās
rām corporeitatis ab ipsa alia quatenus tribuit gradum viuen
ti magno cum fundam.ᵗᵒ et eius eadē intellectui considerans ma
ior infratas ira quatenus tribuit primus gradus intellige
llas in poā ad ipsam ira, vt tribuendo 2.ᵘˢ gradus gra
modo intelligendi n̄ distīc alia quam assignat Arist. i. de
alia: Particula illa ee actus corporis physici organici. Ad sit anima.
in poā vitam habentis. quæ poā n̄ ē rām. poā sed rea
lis: Vñ. quamvis eius dem ad se ipsam n̄ sit realis poā
ē m̄. realis poā mat.ª vt infrata vnico gradu ad ipsam q.
primus tribuit p̃fectionem viuentis: de q.ª alibi loco dicam.

Sed arguies 3 pīo. methapha non tribuit hoc ee in mitu

q. ē

Q. 119ª. de natª. generis. Articu. 4º.

Ad. 4º. é raõ, ó á realis.

Rñ. cuz ferrara 1º. Oª. genus c. sª. diuiſr pot di ci raõ 1º. qut diſtinguit. 2º. ens reale, 2º. qut dicit ope xaz ꝓpꝛ mendabus ꝺcipꝺ̃ꝛ fralibꝫ. 3º. mo. opiõ metha. ri é raõ ſz gdez ñ fit in partibꝫ ẽm q. ſt ꝓꝺ ẽ achꝫ raõ ſd fit in partibus ẽm raez ꝓꝺ ẽ achꝫ realis, dicit ẽm opiõ raõ. qualibꝫ ñ fit ex rebꝫ ſd ex raibꝫ fralibꝫ qꝺ cuz vnꝰ caz raez ſpecifica diſtinguunt, ẽ atoꝺa entitate ſumant, ẽm rae diſtinguit. quamuis ꝓꝺ ñ fiat ex aliquo raõ ſd ex fralibꝫ realibꝫ.

Ex his ꝺtat q hec opiõ. é realis ñ in ẽ rei ſd inẽ ꝺbr. ꝺ. n. ſ. de ꝺbo loq. ꝺcrens dixi: ꝺbz poſſe ꝺsideran in grre rei, ẽ in grre ꝺbr: ita ſimilr. p. ſcꝺerari poſſ. ẽm q. ẽ. in ẽ rei ẽ hoc mo ꝺ vnꝰ ẽ eaꝺez natª. ẽ ẽ in ẽe ꝺbibo, ẽ ſub hac raõ. methaz opiez ꝺfiere poſſ.

Vnde ſ. ꝺbz in ẽ rei ẽ in ẽ ꝺibili ſi. vnica ẽ eaꝺez fralibꝫ cuz Veritatꝫ ꝺiſtª. aſſ. rei ẽ p hoc q ſit in ẽ ꝺibili ñ accipit aliq ẽ raõ q ſit ꝺtinctibꝫ illis, ſd fralibꝫ illa realiꝫ qualibꝫ attingibilis é fralis raõ ꝺ qꝺ ꝺtinctus in genere ꝺibilis. ita ſimilr. p. methaphꝫ qualibꝫ in ẽ rei ñ diſtinguant. ſd in ẽ ꝺibili ꝺbeo ñ. in. ꝺtinctt. in ꝺato ẽ ꝺ aliqꝺ raõ ſuꝑ. ſ ex vñ ſe caz denomina nem ſumptaz a ꝺcipibꝫ qꝺ cognoſcunt. Vt exiſtima uit Rubio, ſd ꝺ ſuas fralitꝺ ꝺ quas correſpondent ꝺcipi bꝫ.

Sꝺ 2ª. gaiꝺ q ẽ reale ꝺat. aſſ. rei, ẽ ante in ttis, ſd. opiõ. ñ ꝺat. ante in ttis, q ẽ raõ.

Rñ. ꝺat aſſ. rei ẽ ante in ttis quatꝰ adres ſ qua ꝺat ꝺ ꝺcipꝫ in ttis, ꝺcdo and. ꝺat. aſſ. rei quatꝰ ad modꝫ, q ꝺtinuit in correſpondentia ad in ttis ergo ans

gaille

m
V. gen. p dicet. vt pars V. de toto.

qa iste modus n é sine eo q̃ intercurrant accepta mittly p.
cindentia eas Vnde s. de Diuinis nominibus D. T. 1.ae q.
13 ar. 4. dicit: nomina q. sũ impossita ad sig candas diu
nas p fect. n eo sy nonoma (quamui ipsa p fect. sint idem
aspe rei) eo q̃ nos Vtimur nominibus ad sig candas eas vt
correspondent. nris acceptibus, ita diuersitas accepta
qq̃ scindunt. fra tis. methaphã, e sufficiens rão ad hoc
vt p correspondentiã ad mentẽ acceptus sint diuersa p.
methaphã reales. M. Curiel

A 11. Sd. 2a vtz instabis. Opio methaphã fit ex his fra
ctionibus vt correspondent acceptibus, q̃ fit ex fractionibus vt
dr. in instru, ita vt cognat cognio reflexa p quas apparent
acceptus ad ipsas fractiones, e ex ipsis patet opio.

Rq. negando aq. ga correspondentiã illarũ fractionum ad
distinctos acceptus, p sumat. p existentia quadam denominatã
thy in re cognito, s. p relatã rationis p. ad ptes cui pertinet esse ad
rationes obiectas p quas opponunt. rão n. oppositionis obiecta dr fra
ctis aliis e rationis v.g. p suppositta cognitione p p scissionis ac
tus distinctos, vel opio n fit ex ipsis p ut sic cognitis, nec
dr. q correspondent diuersis acceptibus, sed suppositta tali cor
respondentia ad mentẽ fit ex ipsis fractionibus realibus sum p
dictas rationes pdas reales, e actus reales.

Sd. 2a hanc dr e doctrinam sic arguit ga n vide
t. vere here in 1a ppie. methã subia cui obiecta corpus
subalis in qua subia é genus, e m eius pdalitas n sumit
amat, ga subia vt sic pot ee in Angelis, e é genus ad corpo
reas, e in corporeas, q̃ genus quatenus dr pdã methã n
sumit necr. amat. qua é pars pdalis.

Hoc arg. pbat vt explicamus aqua sumat genus

e obiecta

& dicta in rebus spiritualibus, q erudite satis explicat Cai. c. 6. de ente & essen.ª & Ferrara 2.° d.ª gentes c. 25. circa

Nota q quamuis in Angelis n dist. spic ex mat.ª & fa dat.ª m spic. ex ee & essen.ª atq; adeo essen.ª cuiuscunq; Angelus hic realem possit ad recipiendum magis existendi extra causas, & hae rae dicunt angelica subia finita suscipiens qa gstuit ad hoc q é ee respiciunt Deum & abilio recipiunt suas actuales.?! Quo ign & radix gr Angelus hic rae generica, & differa, & p dicta potiam ad ee qa sm rae sperit n est determinata nat.ª angelica ad ee specificum differa sm illas rae generica est determinate p rae magis essendi Gabrielis. v.g. qa ign sm rae generica é indifferens vt sit Michael. ?. Gabriel necesse é q exsit n mediat determinatas magis essendi eorz adeq; adeo in qualibet angelica creatura ex eo debet ee ad existendum qa pot dari spic. mettia. ?. potius spic mettia eorz sumit expot q sit ad ee, qua potiam ad ee é a quo sumit rad generica

Ex his pt. gr. Deus n gsset esse ex genere & differa, qa n obstat ex pot & actu essendi, sd é eorz q essen.ª ex quo infert D. Tho. q n é sub aliquo genere, si n. in Deo intelligeret aliqd q est indifferens sm ppas rae ad aliqd differas pp q constitueret. Deus in rad Dei necessario est q p illas rae indifferens n est actualissimus ens qualis é Deus. Si ign. Deus hac potiam ad ee exsistendi é, nullo pacto pot dari in illo aliqd q sit indifferens p magis rae generica ad differas, & consequenter in Angelis in qq dat. dicta potiam dat spic. exprime & differa in qua genus sumit. a pot realis ad ee, & differa a ppa rae

p quas

V.m genus p̃dicet. vt pars. l. vt totus.

p̃ quas Attribuit m rãe specifica talis Angelo, quã é p̃r
ei prius determinati modi essendi.

B.11. Ddat 2o. q̃ vnio & opõ é realis qa p̃. Vt p. 88.
methaphã ponentes totus & reales vide mtẽ oiangẽs
methe aiat, & tale nullas aliaq; illis tribuit vnionẽs
p̃r [illegible] reales quas hent, nisi m quoad modũ
q̃ effluit in correspondentia illarũ q̃ stabilitatẽ ad diuer
sos septus

+ Mat.e extra reales & physice.

Regresso ad quest.es

Exhis iã ad p̃ã quas questiones puncto rũ
re verbamur q̃ quo sit.

3.a Vso. Genus sive vt pars methaphã p̃dicet̃ s.
ue vt actualis n̄ pot̃ p̃dicari de toto

3.a Vso

Hanc iudico de mente ẽ Caiet. & colligo ex alijs
in hoc dubio, qa genus vt pars metha dicit rationẽs
ges genericas vt poa realis é ad differas quarũcũq; é
actus realis, q̃. qui sic n̄ sequeret. nec genus in
cludit differas, nec eo.a ex̃sequenter n̄ pot̃ genus p̃di
cari de toto abstracto ex illis. p̃t. 2q.a quoad 1.am p̃.m qa act,
vt actus é frater realis excludit a se poas reales cuiusq;
é actus opponunt̃. n. actus vt actus é, vt poa vt é poa

S.d 2.a sequt. q̃ genus ut totus poale n̄ p̃dicet qa
genus qui sic v.g. aiat est nat.a sensitiva, quæ é in poa
realis ad gradus inferiores, q̃. quomodo cunq; é pars poa
lis at q. adeo nullo modo pot̃ p̃dicari de inferioribus.

Dc negando sequelam qa quarũcũq; genus vt totus
poale differat, & actuale m. dicat rationes genericas vt
aiat actuatas. & expsse m. dicit nat.am sensitivam q̃.
[illegible]

C°. uŋ. ª de nat. ª g̃neris. Artcu. ij?

het rad? ꝑ. ꝓplita. ꝫ ꝑdle, ex mõ. ꝫ abstractionis, q̃ é ꝑ mag? dñm een. claudit in ꝑfesso dñm cé inferiorꝫ, ꝫ rud ulcis ꝑt ꝑdicari de illis, Vñ. q̃uis. 1ª. ꝑdlis ꝫ sit ꝑ. ꝓplita mettha. 2ª. v°. é dñus Vrtis, ꝫ q̃uis. 2ª. ſ. stra lis mettha. 2ª. v°. é. Cogł, ꝫ rad. ꝫ 1ª. uenit generi q̃. dnus é pars cuŋ ꝑsessione. atto, 2ª. v°. quadrupes é dñs ꝫ ideo vt ꝑdicabile de inferioribus, ꝫ in ꝑdª Cogª in v°. vt pars ꝑdlis.

Hinc ꝑt sumi solutio arg?. qua ꝫ ꝓma. 2ª. dubij. incidentis adducta. ſ. dia. n. illa ꝑtant q̃ genus q̃ dnus é pars. ꝫcludit in ꝑdª desta, ꝫ in de inferunt q̃ é dñus ꝑdle (ꝑt mquat) ex his q̃a illa ꝑdª in é dñus ꝑdlis sc ꝑ. realis mettha. ꝺ̃ubilis ſ. mat. 1ª. q̃. ª ꝑdª realis é ad dicta, in m. creatr odinet ſta, dnus é ꝑssibilis, sc é pars eius, ad hunc ꝫ mag? é ꝑdª generis vt pars mettha,

Quibus in obstat 2m. arg?. q̃a quamuis genus vt pars mettha. ꝯsideret vt in determinato mõ. é pars ª ꝺ̃ubilis in m. ꝑ dalis indeterminatus é in ꝑdª ꝑ mag? dñus ꝑdlis, sc ꝑ mag? ꝑ. ª ꝺ̃ubilis, ꝫ in differens ad plures ſtas mettha. vt mat. 1ª. in se ꝯsiderata vt in differens adhuc vt ª habet ꝑ plures ſtas, talis v° in desta é ꝑ. ii.

Ad ofm respr. q̃ aliꝫ talis quamuis sit ꝑ. mettha sumant in secreto, q̃a sit ꝑ. Vnius secreti subalis hoi ſ. ex hoc m. in infert q̃ illud secretum signet dñm in ꝑ. q̃a aliꝫ vt é pars mettha dicit hentas aliquis ꝑ mag? ꝑdª realis ad hendas talis, ꝫ ita ex mõ sapiendi in ad aquale m. signeat dñm, ꝫ in ꝑ mag? dñus een. rai, ꝫ

sic ꝑt.

V.m gen, p̃dicet.s vt pars .. vt totū.

hic pt. ad tres, qa pars metta quancuj sumat.r adra en
nr.e nat.e sumut.r m.d. p mey p.m realis seuj p̃cise a totō.

Hic obiudet. 1.a pars obij q.d log.t dist.e actuali naz
genus vt actu oponens, vt pars metha n̄ sc̄hit. vt quedaz res
sde vt quedaz pōa realis, q.e p̃stat. p alias falsas distas, q̄n
uenit genero sm̄ q.d é quedaz res, sd sm̄ q.d é qdaz fralidas
obiua, qa reduplicatiue. vt é bonū hō, & vt dimut bonū é
ens, n̄ p̃dicabile, sd m.r. vt excludit p̃fectiones tra &
actus realis metha th. distas. Vn.r obiicit rdo bon. ad qnm
é bonū metha, n̄ é realis pōa. metha. nec realis actus p.
ottat exillis dang ex partibus, & ideo p. tha loco citato
in arg.o sd o.r dit q. mitto. Spei schet vt hr hij mitto respa
mitto dicta & generis sm̄ cē obiectus at q; adeo qut sic n̄
recipit p̃dicatū cois sd ottat exillis.

S.d arguis qa genus, & dista in actuali opie metha
n̄ distinguunt. q.r nec oponunt vt pars, pt. 09.m qa opio
é distinctoz vnio. & tms pr. qa dict.r ralis sit p̃ genus sup
sup.s, sd in opie actuali m.r é vnius supis mitto, q.
n̄ é dict.r in opie actuali.

R.d. negando ans. & ad cuj pbatiō nes sasa maio
re, & minore nego 09m. qa p actuales opies n̄ fit dict.r
partius, sd supponit ias facta, oponut n. mitto actuali &
ralis, & correspondent diuersis supibus, & sta p illas n̄ di
stinguut fralit.s sd cognoscit illas distinctas, illas q. vnit.

S.d o.r qa sc̄mitto oponi metha spei cuj p.a n̄ est
bonū, sd ottat exillis, q.r n̄ pōt dici. de disponito p̃dicari
vt cuj dicimus hō é actual rale. sd potius dicimus hō ottat
ex actuali & rali.

R.d. ex Caietano q pars dici. dupl.r sumi posse vel
actual ꝑsiderat. vt é quaeba pcise importata p hoc nō mey actal

2.o mo

C°. uij°. decimi°. generis. Articli. vj°.

2°. mo. vt dicat exposicionem ppiam racionalem, et hoc vltimo modo
ponit obiectum mittens, quia rad excludit a suo definiendo
omnia ambigua. i. implicita, et dubia, et sic non obiectum
diffinit, sed definiendum ponit. 1°. mo. Videtur q pars di-
ffinitionis quamuis secundum rem habeat implicite in se
dentem ea, q. ad ens, non tamen dicit in. pars qa addit diffe-
rentiam diffinitam. non qa in essentia non includit totum, sed qa diffinitum de-
bet explicare clare, et distincte eam rem, et cum actus
explicat distincte hoc, ideo quantum ad manifestandum, et
claritatem cognitionis eius habet se vt pars: Vere tn qa actus, vt q. da
res ponit in diffinitione potest enumerari per qa vt sic non
est pars diffinitionis, sed diffinitum q dicitur per definitionem mittens.

Et hinc patet solutio ad 6um obiectum Aristotelis per istum modum D. 1
argumenti q. adducebatur pro. 2°. dubio specialiter huius articuli:
ad multitudinem n. est q patet ex dictis per dicentem de definito, de
omni. n. homine actus rationalis. eo q non separantur ab illis vt patet
ex. eius. sed dictis. Vn°. non infertur q pars per dictum de toto, Vn°.
ad arg°. ex hoc de sumptum testimonio nego ag°. qa genus
et differentia non per dicuntur de definito vt patet ex. eius. sed de effectu. et
ideo dicimus ad 6um obiectum Aristotelis.

Vn°. patet ex dictis. minor exemplum adductum, corpus. non
est ala. sed patet hoc, et ideo non potest per dicari de illo, patet vero
dictum. non est pars definiti, sed una q. q. includit totum.

Ad duo sequentia arg°. bene ibi respondetur, et adhuc
placet q. est 4°. arg°. negat ans, et ad eius probationem
negat sequelam ad eius probationem respon. ex 3a dictione
dictionum, q genus est quidam accidentale secretum q quidditati. E.
significat 2°. modum q. est posita loco. et rad per dicendi, res autem
q. dicit ee genus est finitus cum talis 2°. modo inest, et cum di-
cimus

V.m genus p̄dicat. vt pars. & vt totum.

cimus hō. é aīal, recēs dicata é ip̄sa nat.a aīalis sm̄ q̄ ide⁹ ifficata cuz hē. n̄ quattuor in cludit collectiōes oīuz aīaliuz.

Vnde cuz res p̄dicata sit suppositus sereti p̄dicabilis vt s.a ostendi variat suppio. arg.o a suppie collectiua ad suppies distributiuas, inqua suppōnit genus deciscue p̄dicabet, cuz quo ideñificat. Vnde saepe anti. nego oḡ.

Ad 1.am ifres. distingo mi. sm̄ éē p̄ q̄ ideñificat cuz equo quantus ad res quā é ides cuz equo accedo mi. quantus ad eandē rez vt é sub mō. p̄dicandi nego. qa p̄ut sic n̄ é pars totius equi, sd totius éē oīuz inferiorz. & oino n̄ valet 99.a qa arg.m̄ vtcūdit a re p̄dicata, ad mūz p̄dicandi.

Ad 2.am ifres. nego oḡ. & rāo dispāritatis é, qa genus vt é pars exponit. cuz p̄scisione a dīa. & ita pōt p̄dicari de toto, at v.o vt totius p̄dale scipit vt totius éē cuius cunq; inferioris, & ita pōt p̄dicari de toto, & n̄ obstat q̄ excedat p̄. in quantus totius é, qa rāo talis aīalis qua é totius p̄dale quantus ad id, q̄ actu includit, q̄ é ḡditas eius n̄ obstituit p̄ oēs illas p̄. p̄dales, sd p̄ rāz ḡditatis has, quas actu includit, & ita sm̄ hanc tralem pōt p̄. dicari, qa quantus ad hanc inuenit. in quo cunq; inferiori, quantus n̄ quo ad totas suppōnes quas includit.

Sd dices qa ex his m̄ in fert. q̄ genus vt pars actualis. p̄dalis n̄ p̄dicet. n̄ m̄ vt totius actuale, qa p̄ut sic dicit totas q̄dit.es generis p̄ quas ideñificat cuz inferioribus.

R.o. q totius actuale ppse t. dicit obstitutus ex partibus actualib⁹ exponentibus, vt hō. obstat ex aīa & corpore suppōnit p̄ 8.o obstituto, nunquas m̄. pōt suppōnere

p alēq̄

. q°. 4ª. 3ª. de nat.ª generis, Arthm. 4ª.

p aliquas ꝯ., at v°. Iohes poale n̄ dicit hanc obiectionē
ꝯ opōes, sd ꝓfitas obmentias, ꝯ poalit. vt supponat
aliquo inferiori, ꝯ ꝓdicā ꝓ possumus dicere
hō. ē. adal., ita vt adal supponat y ee hīs., aial v°. vt ē
Iohes actuale ñ supponit y suis partibus actuat. obn
tentibus illud, ꝯ ꝓdicā n̄ pōt y ut sic ee alegs in feri
us, nec ꝓdicari de illo.

Ex dictis in toto hoc art°. colligo 1°. q. Trus centū qnq
qualnus ē Iohes poale n̄ ss dextra sd in feriora, atq. adhuc mu.
quo circat genus in feriorib⁹, n̄ ē p ꝓtionē methas, sd p
identit. rēs. Vnde dextr. pōt fieri applicatio nat.ª virtis ad in
feriora determinandosse vt sit hoc, l. illud in furius, 1°. mo
p ꝓdicās in qua ꝓdicat. aial de hoc. 2°. mo. p hoc q mitis
nat.ª quas ꝑsiderat sub abstract.ē ꝯ in determinatē
ad plura, ꝑsideret postea sub determinatē ad hoc, ꝯ
illud singulare, ꝯ ꝓprea duci 5ª. q. p̄cedenti art°. 2°.
notabili. 1°. q. cen.ª virtis cogn. ꝑsistit in aptitudine ad
ꝓdicās, q.ª aptitudo etiā ē ad 2m. modū identit. cās.

2°. colligr. q. poa, q. het genus vt Iohes poale, ē ons
rans, ꝯ 2ª. mt°. poa. v°, q. het vt ē parr metha, ē rea
lis, Vn°. in genere q ē Iohes poale duo possumus dis
tinguere, ꝯ poa realis quas includit ad dextras, rādē cui,
pōt ꝑscindi vt parr metha. ꝯ ē p fectibilis p dextras
ꝯ rāē huius poa pōt dividi p dextras metha, n̄ m. p
hanc poas obtinet 2ª virtis cogn. sd potius fundā
mentus eius. 2ª. v°. poa cogā. ē p q obtinet in ee virtis
n̄ ē respū. partis, sd Iohis ad p̄ns.

Vnde sumit solutio arg.ti 5ª. art°. p̄cedenti addu
cto cuius solutionē ad hunc locum relinquimus, p mq

ex de

V.m genus p̃dicat vt pars. l. vt totum.

ex dictis ga aug genus nõ solus haãt rãem totius p̃dicabilis in quo duus oibus verbis ouenit. nõ ga hñt totalitatẽ virtus fundat. sup̃ poãt p̃fectibiles p̃ differas specificas, ideo quancus p̃dicat. vt totus poãle dicit p̃dicari vt pars in aplãta poãlis. et per simile rãem dicta quancus istud hus poãle loquit. p̃dicat. p̃ mus fra adiacentis alteri.

Hic solet. dubitari an genus p̃sura spẽ distincta cum ãr. respiãt de quo aliqua. c. de spẽ. dicaz, et in fine p̃dicabilium. et hac de hac. q.

Fin del primer año.

Vbo dize primer año 225. lectiones de logica, q̃ son 112 dias y m.ª de lectiõ.

M.o fr. Fran.

Arbor prædicamẽtalis.

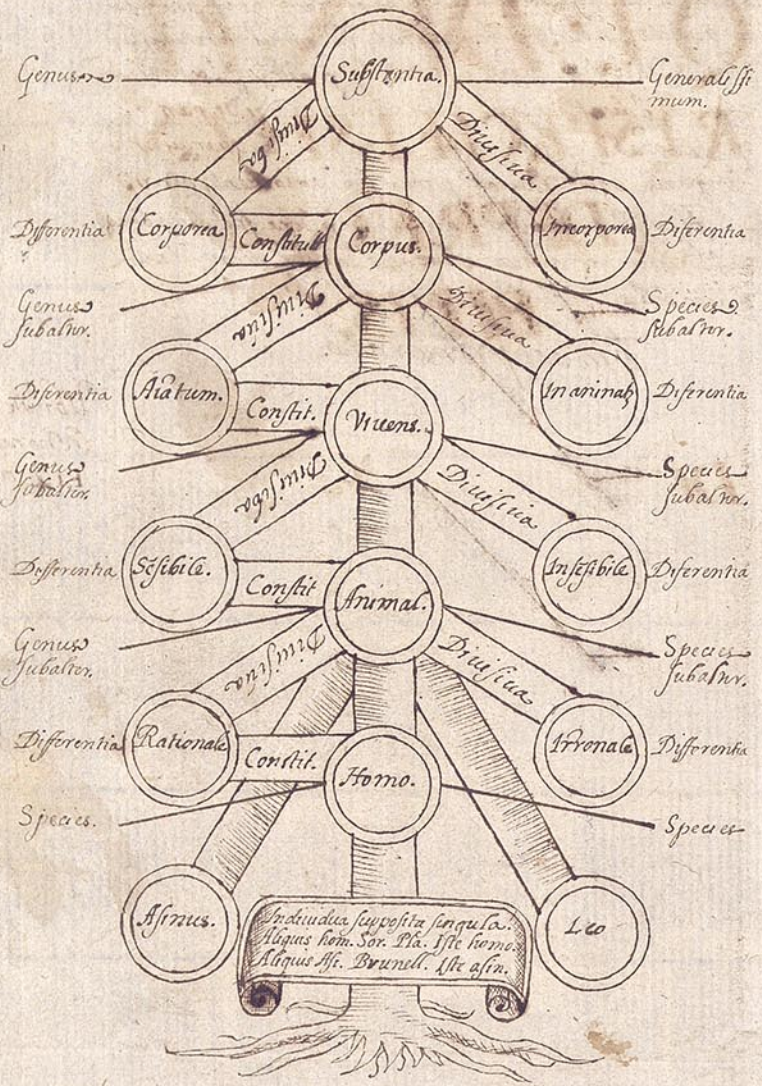

Q.o V.

quaderno 18.

Mauroz

132

a

Q. V. DE NAT. RA SPECIEI SECUNDI DI PRÆCA BILIS.

Flabet. s. arnaultor.

DIlucidata nat.ae generis ṕmi p̃dicabilis reſtat ordo doctrinæ ponitur eam. ſpeci. 2i p̃dicabilis indagare, qa cuj gñ. & ſpes ſunt correlatiua, eorũ q. eam. in recta habitudine ad virtus ad alterũ affectat, ideo integra cognitio ea q. ꝑfecta, nuris ſine ſpe. ignorari haut pot. Præſertim qa ſpes. pulchritudines, & ꝑfectiones rei ſigeat nulla illud q. Regnus datus canit Pſal. 44 loquens de xpo. Speciosa & pulchritudine tua intende: & alibi speciosus ſua p̃ filijs hominũ. Vbi ſpes ꝑfigura & ſua recta q. diſpoſitio. & ornamenta ordinatae ſum quantit.es colores & alia accidentia illas exornantia ſumit. Vnde pulchritudo individualis ſurgit, quae valde exornat in gonij accuratum & dexteritas in rebus agendis quorũ dicit. ꝑfectiſſima ſpes digna e imperio. Ex cuius ſcrutinio ꝑfectam Dialo ſpei. acceptiones, & ſyderaes venari poſſumus: ſpes naturam mens inſtitutus, ſigeat nat.as genericas ſpecificas diſta. de ſignatas, q. quo ꝑfectior e maiorũ venustatis decoris, pulcherrimus q. generis ſui ſert, qa ad maiorũ ꝑfectionũ ſublebat & efforb. vt in he. aiat ꝑfectius ee het, quae in Bu

Pſal. 44.

cefano

cetano. Vnde si solum dicendo è hō pulchritudo in homine
sō nunq.ª Caudatio pulchritudo q.ª nō in[illegible]
homine m[illegible]

do in diuersis quatenus vna ein.ª in diuersis aqua despō
se eo cuius [illegible] ein.ª specifica q.ª [illegible]
et integra qualitas rei, atq. radix omnis q.ª totalis, et p.ª rei.
Et de hac spē quas ex adducta [illegible]
versat.ª q.º migra seruis [illegible]
sequemur.

Natura spēi dupliciter potest considerari. 1.º ē respectu inferiorum ad superiora 2.ª ē respectu superiorum ad inferiora, qua ratione modus duo.

Differentia spēi subiicibilis duplex

Inc. 2.º explicat ipse [illegible] duplicitur potest considerari scilicet duas tractatus 1.º ē respectu ad genus tanquam inferiorum ad superius, quae cuius dicit spēi subiicibilis, 2.º modo respicit in diuisa vt vtilis et p.ª dicabilis de illis: Vnde Porphyrius Victorinus q.ª habitudines definiens tradet, definit. n. spēs subiicibiles duplex. 1.º spēs ē q.ª subiicit. genus. de qua genus [illegible] q.ª qd ē p.ª dicat. 2.º spēs ē q.ª sub assignato genere collocatur vsque de definit spēs p.ª dicabiles, quantus ad 2.ª tractatus decens spēs ē q.ª p.ª dicat. de pluribus differentibus numero in eo quod quid: sed qa in his definitionibus duo important. ē tractatus respicit superius n.ª solus in p.ª dicat, sed etiā in medialiter p.ª dicamentalis, ideo tractatus in 2.ª p.ª capitis arboreo p.ª dicamentalis ponit, illud q.ª disponit in p.ª dicamento sua, qa clarius et nobilius ē, in qua arbore ē genus supremum, q.ª cum sit primus, alteri subijci nō potest, et ē infima spēs. in inferiorum extremo. q.ª nullo modo genus ēe potest, et inferius ss alia interme dia, q.ª Victorinus q.ª extremi partiuntur tractatus vt corpus, viuens, animal, q.ª respectu superiorum ss. spēs subiicibiles sub altera, respectu v.º inferiorum sit genera, et ideo Porphyrius vt explicat ordines ad superius, et ad inferius, q.ª inde reperiuntur. Seriem p.ª dicamentalem hic instituit, in vltimo loco ponit modus duo sub spē. anima, et de illis decem tradet dicens. 1.ª ē in duobus ē q.ª de vno nō p.ª dicat. vt Socrates, 2.ª in

Q.ª sit modus duplex. duplex diff.ª

duobus

V.m differ. spei eandem, fralitez. habeant.

dicu dueruz. é eurcu collectio q.ꝑ etatus ꝛ̃ inuenit. m alio, vn̄ nos de hi ouibus actem; 1.o de p.mis definitionibus dicemus, q.o nat.s spē exp.bcant, & eandez de ꝛ̃ diuidua Sanquas dicuz corre ca'hbo erit q. Jcarbore v.ꝝ p.dicamentali aliqua abtinguemus, quanuis expresse m'ante p.dicamentis ser agendum. ad p.mes q.ꝝ accedendum, it.

Articul. 3. V.m 1.m & 2.m differ. spei ꝛ̃ fralita à Porphirio eandem fralitatez, l. diuersa explicant.

B. Inquare inter antiquos Dialect. nullas inuenio diuersias sed ceteri asseuerant duplices ee differez spei subijcibiles in diuersas ꝛ̃ abinguentes, ari eumdez. l. diuersiez explicent respectu horu. m. inter iuniores, & p.cipue Complutenses in quoꝝ Prima Sententia
D.or Canterius asserit vtricaz m. habitudinem ꝛ̃ vtra q. dez spē. explicari, ideꝝ enim cum hunc Doctorez é dicere, ~~Genus~~ Spes é q.a subijcit.r generi, & sub genere colocat.

Et p.bat. 1.o qa Porphirius duas m. enumerat habitudines ꝛ̃spē. alia p ordinez ad genus, & alias p ordinez ad ꝛ̃ diuidua. q.ꝝ vnico m. ꝛ̃ respu dicit.r subijci generi ant. p.t. qa Porphirius in textu Greco m. vsus fuit vnico verbo in vtraque differtia quanuis expositores in 2.o mo. vertant, colocare, &

2.o p.r. qa p quancunq. habitudinez ordinat.r ad genus intelligit stat.r subijcibilis, sed m. é vnica spei subijcibilis generi, q.ꝝ m. é vnica respectus subijcibilitatis ad genus.

2.o p.r. qa si spes dicit duas habitudines ad genus et genus diceret alias duas ad spez, sed genus m. é vnica habitudo, q.ꝝ & spei ad genus. Ulla. p.t. qa eo mo. quo spei subijcit.r generi, genus é superius ad illas, &

C.° V.° de nat.ª spēi. Articul. 5.°

Dñr. qa idē decere dcumus dicēdo respū in deū deū, nāq; spēs ē inferior genere sic in deū dcum spei: sed hoc ē falsum, qa in medio dno Vncem bn respēs assignat. ꝛ nō spe ad in dcum. q.°

Secunda & cōis sna.

Comuni rōne dcimus sna Dialecticor oppositiōes inest sēp. q. p illas dñēs. diuersa habitudines sīgcant. quas vt intelligas nota 1.°

Tribus relatis inspē ad genus possumus assignare. 1.° inferius ad supius, 2.° subi actualis ad p̄dicatū actuale. 3.° subijcibilitatis in recta linea p̄dicamētalis.

Nota ex q.° 3.° ar. 2.° fol 103. p. 2.

Nota 1.° q. in spē p̄ assignes ad genus tripliciter possumus distingere relata. 1.° ē inferioris ad superius. q. par. 2.° ē. nō vt genus cōp. per se capabile respectiue ad inferiora respu superioris. sic vta spēi respicat illud relatū inferioritatis, sd qa nēs qua cōpa genus ē. alia p̄dicabilia) par hēt pat. assūi inferioribus, ē p̄ p̄dicata, eius q. nat.ª ostēdit in poa loga. ad illas, vt 1.° q.° 3.ª ar. 2.° ostendi: spēs ḡrea respus logus p quos ēnatā ostendit in statu viatis sīt vt in tali poa. ē ḡter eandē rāem in inferioribus respū subijcibilitatis, ē inferioritatis, ē respus poa ad hoc vt actu possit subijci in p̄dicāe. 2.° respus ē subi actualis ad p̄dicatū actuale, qa respus ē p̄p̄etas sequēta ad genus. 3.° p̄dicabilitas in vtr. sequ. ad eius cēm. alias relatas ostendunt. Dicāt. contēr distinctas a p̄existēntē quas ostendere dicunt in relatē subi in actuali p̄dicāe. sd hoc vt 1.° dixi. de relatē p̄dicabilis nō dēt nisi in exercitu referendo, q. ē mēs p̄ exercitū. Vltima relatio subijcibilitatis ē spēi respū genera in recta linea p̄dicamentali p̄ eius intellig.°

Nota 2.° q. res nō ponunt in recta linea p̄dicamentali sm q. ē logē. vtrū. ē p̄dicabiles, sd mentē. ē expositā vtrū. sēnus n. ponunt. nn. suas rāes actuales p̄scisas, sclusō mō. cēndi aſ rei. sīc. sbrie. ē methē. vt ait in p̄dicamēto subā. nn. ponit. vt ē viuens sensibile p̄cise, ē in hoc fundat. respus, ē relatio. ad alia genera superiora in recta linea, ē sīc ad inferiora, q.ª sub illo cētro cōt. ē rāo ē qa res ponunt in p̄dicamētis qualitatis &c. nō

V. diffies. spei. eandez fralitez hnant.

C. nibiles ꝑ suas spes cōmunes, & sequentur. prot sic possibiles. in decimo ꝑ. prales m.n. replicat. nat. dantis, ꝑ aliquem & hoc. q n. sunt de eōn. eius, imo excludunt alteras eōn. sed ꝑ viuens sensibile. q. si p. qq obtinet de stet mus eundi viuentes.

1. ds. Hic ponitur sol. ds. Hitta. duo dicit explicant diuersas fralitez & respus spei subiectabiles.

Hanc rudem & de mente Porphyrij cap. 2. q ꝑt quas tradit diffies. spei quatuor sub aliqua ꝑo quę collocari, scilicet ista dicit. spes è q. ponit sub genere deq̃ etc. igr. sequat. prit. diffies alteras here & sequi. de diuersis fralitez in una, & in altera sequari. Pt. 2q. Quia alteri diuersi Porphyrius duas diffies. tradit dicit si q dos eandez accipiuntur.

Ree pn. qa diuersi respus & 2a mt. ordo ad genus in recta linea, & in ordine ad ꝑpes. sed isti explicant in his affectibus, q. ds. Pt. ma. Quia 2a mt. & ꝑtas rei sm mus eundi in mitto, sed diuersi mus eundi è quę hoc spes. vt cognoscit collocari in recta linea sub genere & vt subiectabiles in ꝑpe. ꝑ & diuersa 2a in mittones. Pt. ma. Quia 2a mt. subiectabilitatis in ꝑpe fundat in modo eundi cui identificatione vtr. qua omnes genus, licet vnides cui ꝑpibus de qq è ꝑdicabiles, & ea. at v. 2a mt. collocationes sub quę fundat in mo eundi grues, & spes sm suas fralitez ꝑcisas, & qualemus una in è altera. q. sunt diuersa 2a mtes. q. sequunt ad hoc mos eundi. Hoc 2q. pt. Quia 2a mt. è ens rationis & mi nima entitatis, & facile ꝺsegr considerare in illo. & vn è diuersa ꝺsiderato ibi erit diuersa 2a mt.

Sd arguez qa in 1a diffia. ꝑ. collocari sub genere

sigcat.

Sigcat. ordo participationis generis ab spe. & p 2.as rc
[illegible] in ppe. q.ª 1.ª dicto explicat 1.m respus, &
2.as 2.as dicit. addo 3.o respi. distingr a. 1.m. Sed p.ª
quarto ad 1.m p.m ga res disponunt m.ª p dicamentis sm qa
dez sua virtl. & ita, q virtus, è p.ius ponit. quam modus
virtt. & quarto ad 2.as ga p illa verba q.ª subijcit. ge
neri. odet m dicitur q.ª p sequentia, de qua genus m. quid.
predicat, alias eent duo dicta. 3.o explicat passiones
spei subijcibiles, in ordine ad p dicatas.

Propter hoc arg.m. q dam dicunt q p 1.m dictum ex
plicat. nat.am spei vt sit virtus virtutis, p 2.as v. p petas
eius, sed fallunt ex facto, qa quamus in p dicamento odo
cent res sm gradus virtutis, maiores, & minores. m.
res spus collocationis tutta p dictos gradus in recta linea
in virtutes, sed assignab p dictos in suo loco. ad vl
timum quas hent. qa. n. subia. sit virtus ad corpus. Ven
dicat sibi in loco in p dicamento, & corpus subiatur.
nat. illi. qr 1.ª dictum. n explicat respus subijcibilis
ad virtutem. sed designationes spei rae virtutis sui gemi
2.ª. d.° dictum explicat p petuitas. [illegible] q.ª 2.ª. respus
vi op.nis. p bat arg.m

Sed 2.m qa unius rei una m. è dictum. sed spes subijcibi
lis è unica res, q.ª unicas m. debet here dictus. eentales
Ma. p.r. Quia dictum explicat eam rei, sed unica res m.
pot here unas eam.as q.

R.n. distinguendo ma. quando res dictum è una
realis. & fratis. modo; qri. v.° [illegible] sit. ea dem fratis
multiplex nego, qa hanc sm diversas fratales pot p di
versas dictus explicari. 1.m patet in actione, & passione
, pot dici, q spes subijcibilis, semper è unica, quamus
respus. Varient. & rao è, qa unitas eius sumit. ex

subo

V. differs. spei. eandem fralitem habent.

subo, q denominabile é a duplici fralitate, vnde q ius fralet. 2. multiplicent, et p̃ inde ech differes, sem in dicenda é vnica spes subiectibilis.

Vñ. pt solucio ad arg. 2m. et oratia sua ad 1m. dicimus, q ideo Porphyrius in vnicas ee habitudines ad genus in spe dixit, qa oes illi respus conueniunt vnitate in hoc q̃ é respicere genus, et ipsa ap̃hendunt sub nomine vnius habitudinis, et pt.

Ad arg. 2a. respondet.

Et p hoc pt ad 2m. qa quamus respus multiplicent in se ipsa spei, q. é sub vno q. respu, vnde quamus Porphyrius vnico nomine significauerit vtrumq; respus tribuit in fundamentum, vt eius possessores dicuntur si mode ostenderent spes p ordinem ad genus, et hae hanc ostendunt in vna differe. ponerẽt subiecta, et in alia verterent, ad locum.

Ad 2m. dicendum é duas habitudines ee in genere respus spei, et idez é in se respu in duo duo. et p hoc pt ad 2m.

S. arguer, qa dicit. q Porphyrius dimisit ad vltimum qa sit signes in explicuit illas duas relas ad in duo duo in spe. et. e ora.

R. in é necessarium, qa ex his q. dicuerat in spe respu generis facile erat colligere alias relas oppositionis in genere respus spei. et in in duo duo respu spei

Et ex his colligit q ista differes sunt ota q. requirunt ad vras differs, sigdes explicant nat. spei. quamus ad vtrumq; respus. quo respicit genus, vel in solius desiderunt quantus ad mus sigandi eius des habitudines. Vt ait Toletus. sed duplicas respus sigãt ipsor vras ols.

Sed

S. arguer, qa hae differes reperiuntur in duo duo, q in

ff.

et bene assignata. Et. ans. qa in deus deus ets subijcitur gri et collocat. sub gre

Ad hoc cōtr respondet. qd ista dicit debent facere hunc sensum, ets spes subijciat generi immediate, tñ quando in deus deus collocat sub genere ñ occurrit illi defo. qa immediate ñ é inferius eius, qa solutio cōis est v.a l. addendum tñ ñ é necessarium q ista particula explicet. in his dictionibus, qa satis intelligit. q illa. in qq verba intelligunt fratres. atq; a deo cui dicit. spes subijcit. generi. é dicere q. genus é fratres tres, et immediatus eius, et cui dicit collocat. sub genere sig cat. q̄ non dicat sibi immediatus locus post genus.

S.o d.o qa dant aliqua in deus qa immediate recipiunt gra et subijciunt illi. q. falsa é solutio. Et. ans Quia Angelica spes. v.g. Gabrielis nata q babeat esse naturale D. Tho. est se é in deus, et immultiplicabiles q plura. q̄ aggia rac specifica dicit hoc singulare, et sic gra. Ut in deus é dicatur immediate genus, et subijciat illi.

Ad hoc arg.m respondet q dicta specifica Angeli dupliciter potest considerari, i. sm. id q habet ex nat.a sua, et ex se, alio modo quatenus habet fundamentum institui ut in illa distinguat rac dicta specifica, et in deus dualis, q facere potest intellectus quatenus illa dicta una, et indivisa est, qa cum videat in alijs rebus unas easdem specificas nat.as pluificari, q plura inferiora mediis dictis. in deus dualibus diversis in de dissumere potest fundamentum Ut in illa simplici dicta duplicem fraternitatem distinguat, alias phenix rac generica, et alias distinctus illas in rac in deus dis et incommunicabiles, et sic ut in deus deus é in immediate sed mediate participat rac generis.

Dicta specifica Angeli dupliciter potest considerari

Fiat so

V.m respus. subijcib. et p.dic. sint diuersi.

Hic solet dubitari an dent.r in diuersa generica q.a immediate ordinent subgnria et n.ro alegua dicta specifica quae inchidant. S.t hac e.t p.ma difficultas examinanda ar.o 4.o

Articul. 2.m V.m respectus subijcibilitatis et p.dicabilitatis sint diuersi. et quo modo se haabnt.

Quod e.t m.gr.era V.m spes subijcibiles, vt subijcibiles est sit vrtes, qa dus partacula, vt, sit reduplicatiua, et reduplicatio appellet s.t tale sequatur Tri. cui adiungit.r in q.rtum mo. V.m vt subijcibiles e.t sit vrtes ideo e.t q.m gr.era, an abeadem habitudine, et respu tales sme dicat.r vrtes, et subijcibiles q.uis intelig.r

Rndandum e.t q.d duplex e.t dat.o reales alia possitiua et alia negatiua, 1.a e.t q.a dat. inter entit.es reales possitiua vt inter Petrum et Paulum, et q.libet alia entia: negatiua v.o dat. inter n.a entia seu entia rea, q.a sine scitu intellectus vnus n.o est alter, quo modo distinguunt gl.bad. et negat.r, q.a cui ni hil sint accipiunt.r ab omittu vnquaq; diuersa entit.es 1.a dicat.r possitiua ex eo q. ex ypa rei, et entit.e in rerum natura rea b.e nascat.r impossibilis illaz rerum, quarum ad hoc vt q. ideo sint, 2.a v.o dicat.r negatiua quia n.o nascat.r ex possitiua entit.e sed ex negae entit.is qq obtinuisti sit

Dist.o reales e.t duplex alia possitiua, q.a dat. inter duas entitates reales, alia negatiua q.a dat. inter n.a entia seu entia rationis.

1.a D.o

1.a D.o Relatus subijcibilitatis, et p.dicabilitatis dist.inguunt.r in spe. actu, et cinitat.r sine scitione in Petro,

Hac e.t cor.m omn.m sna, et ita Porphirij in hoc cap.o asserentis, duplices e.t respus in spe. alios p ordinem ad genus et alios per ordinem ad spes. et p.bat.r sic

C.° v.ª de nat.ª spei. Arnaldus. ij.

Quia illa relatio distinguens extrahit q.ª respiciunt diuersos frēs frātr. sē ita se habent illi respectus, q.ª Pt. mi. Quia fratis rad subijcibilit.ª è respectus ad genus, frātr. n. cē subijcibilē è in ordine ad supius, sē decabilitas D.° respectus in diuidua fraternitate, n. n. dicit p.ª decabilis nisi de in diuidua. Sed isti frēs sē distinguendi contrahūt q.ª ē relatio.

Ad Oppositum. Quia hunc respectus distinguunt quando unus potest cognoscere unum sine suas entitas siue alio, sed post unus potest cognoscere quemlibet respectus extremi non cognito alio, quia non cognito uno potest cognosci alter. Et cum cognoscit spes cum ordine ad genus q.ª participat necessario cognoscat cum ordine ad indiuidua.

Ad Oppositum. Quia rad.ª angelica, sm̄ suam D. Thā, considerata ut in se ipsa nō è spes p.ª decabilis, et in nō è ad spes subijcibilis, q.ª relatio subijcibilitas. reperitur sine relatione p.ª decabili, et ideo nō è in spē subalterna q.ª ut p.ª decabilis nō è spes sed genus.

Sed q.ª hanc D. sic arguit. quia relatio p.ª decabilitas nihil necessarias connexiones cum relatione subijcibilis. q.ª includit in essentia eius ut D. T. ans. q.ª spes sit in ordine ad genus sit in ordine ad indiuidua semp̄ è spes. q.ª unica et eadem fratis habitus spes sit in ordine ad genus, sit in ordine ad indiuidua. T.

Ad Oppositum. Quia p.ª dicata fundant relationes inferiores et superiores. sm̄ q.ª unus includit alterum. l. participat. ab alio sed illo in diuidua participant eadem spei, q.ª spes. participat eadem genus. q.ª respectus participatus. q.ª è subijcibilitas ad genus, è de in intrinseco ratione relatis p.ª decabilis, et consequenter. una et eadem relatio cum illa. Pt. mi. q.ª nō esset includeret genus in ratione spei, et consequenter nec participaret ab inferioribus suis. G.

Propter hoc arg.ō Concedamus m.ª q.ª nihil cribit spes in fratri, quamuis admittat p.ª dictas relationes et respectus

V. respus. subijcib. & p̃dicab. sint diuersi.

respus dr̃ longe, indicat m. ita se habere q̃ respus p̃ dicabilitatis e ypostasis sequentis ad subijciibilitatem ut q̃ primus spes obtinentibus dicat ee subijcibilitatem et n̄ cogt. solū de spe. infima, sed etiã de subalterna, quam sequunt n̄ pauci ex Thomistis. quas omnes p̃ tertiam arg.t̃ aduersus a cijs confirmat & ybat.

Sm. Caietanus subijcibilitas est in essentia, & p̃dicabilitas in passio.

2.o suc. qa spes m quantus spes refert ad genus q̃ nota ceñ. eius e subijci generi. Ans. pt. qa Porphirius absolute dicit genus & spem ee qualitatem. q̃ sequit q̃ m quantus spes ee habitus & primo obtinet p̃ relationem subijcibilis. ex quo sequit. q̃ p̃dicabilitas n̄ e ceñ. sed passio sequens supponit ipsum obtinentem spem. Quod aũt subijcibilitas sit primus q̃ in hac arg.t̃ ponit, qa hoc vult significare ipsius nomen spei. Ita q̃ est sub aliquo genere, qd. n. e genus nisi q̃ obtinet spem. & spes. q̃ aliud nisi dentur sub genere.

2.o pr. qa inter genus & medium diuidens medium spei. sed medius participat rat̃ virtutis q. extremum, q̃ spei, qualemus medium e, debet participare à genere ee p̃dicabilis, & ab mediũ diuidens subijci genti. Hæc arg.t̃ pt. qa n̄ potest participare virtutem nisi a genere, neq; subijcibilitatem nisi ab mediũ diuidens.

G. Ex qua Caietani Doctrina potest ad arg.m̃ eius sua ofte respondere. Verũ e q̃ spes sive in ordine ad genus seu in ordine ad mediũ diuidens semp̃ e eadem spes, hac m. tali ratione p̃ q̃ obtinetur in ee virtutis ceñ. e subijcibilitas, q. qa e habitus p̃dicabilitatis (iuxta eius mentem) ideo respus esse n̄ videtur frater. sed m. virtus alterius ordinis. Ut ostenditur ybat arg.m̃.

Q.° v.ª de natª spei. Articulus. ij.

Sen. Tractatus p.dicabilitas é ceñ et subiycibilitas é passio.

Tollentes v.° p oppositum venit q ceñ. spei é virtus, et p.dicabilitas, subiycibilitas v.° è passio ordinata ad ceñ spei, cuius primus fundamentum desumit ex Porphyrio in hac cap.° in quo praecipue ex instituto de ista spe sermonem facit, de subiycibili v.° sextus secundario videt.° disputare quatenus eius cognitio maxime videtur ad materiam tangere ceñs spei p.dicabilis, ergo é eius primus esse re cadunt

2.° rae ga spes sumpta v.° absolute abstr.° aliquando in diversione stat p spe ordinata sub virtute, et illa é pequatra aqua denominat.° in rae spei. Vtr ce virtus, sed n.° é virtus ipsi vt p.dicabilis. q. ordinatibus spei é ce p.dicabile. Alia. H. ft. Quia singulare, vt singulare é, n.° subiycit.° generi, sed spes vt abstrahit a singularibus, sed quatenus sic é virtus. q. primus spei ordinatus é p.dicabilis

3.° pr. ga ratio propter quam spes subiycit.° generi é ce virtus q. subiycibilitas é qd sequitur ad primus ordinatus spei. Hoc ostendit.° ga quique p.dicabilia subiycibuntur virtuti. in ordine quas spes sicut generi, ideo n.° dicunt.° spes virtus, ga S.° Virtus q. primus q. melior ipsis é virtus

Dñr. ga quodlibet spei. ex eo q. abstrahit.° post subiycibile generi, sed vt sic abstracta é frater virtutis maxime iusta rationes in qua virtute fratris fit p abstractionem. Et

Et iuxta hanc rationem potest adductum argumentum responderi. q. spes é vnica, et caret contrarietate, cuius fraternitas i.° ordinata é p.dicabilitas, n.° vn. é male inferri. ce eundem respectum subiycibilitatis cum illa, sed qd sequens tanquam appetitus adaequatum.

Ad. v.° alij sentiunt circa illa quae illi respicientes denominant spes, omnes dicunt illi, q. s. ho. é quaedam ceñ., ex qua

essentia

V. respus. subijcibi. & p̃dicab. sint dubij.

essituent cē rōnabile et admirabilem, via spei ē q.ª dag.ne
4.ª frat. obtenta arbor. ad istor respu cuius fructus ē q.ª
se radix aqua emanant dang. appetes Vtrq; respus ſ̃z
fundamentes ē, q. spes sicut mordone adgenes silue mor
dunt ad inferiora semp ē eadem spes. Vt minuat Porphyr.
et m. respes alte inferse ēs distinctis q. supponens spes
obtinendas in rae vnius spei. Alia pt. Quia obiectus ne
cessarij spei ex eo q spes ē, q. ee spes fratri ē aliqd ipsa
ppositum ad istor respes. et ita arg. adus sua ſ̃ce. ō venit
cuilz hanc rōnem, q. spes ecclesiastes et frater ē vna abilla
fra p̃ suppōsita. n. m. infert q respes istius et illius fratr.

H. Pro explicac set 2.ª dic.o fra obiectiua spei fratr. in rae spei 2. dic.
ei ē aliqua 2.ª mat.ª l. ens rae p̃ suppōsita ante istor duor respu
ad fratr. obtinet talis spes. q. illor.

Hanc dic.em iudico de mente Porphyrij q. in hoc cap.e dicit
adequatas cen.as spes, q. ē 2.m p̃dicabile, et respus adgenes
et ad inferiora, et differiens spes nullas alias differes tradit
nisi p̃ p̃dictor respus vgr spei fratr. q. nihil aliud obtinuit
p̃ter istor respus, Vnde supficias cē iudico alias tres p̃cedentes,

Deinde rae. qa ē genus esse spes, et Vrtes, et p̃p̃ctates
quemcunq; rebus ex eo q fratr. ē in mitra, sed immediate
significant res mitratas, q. nichil mediat mitra ipsas p̃p̃ctates
et res, quas denominant, et dotandas in mitra, q. sit princi
pium et radix earū. Alia efficacia spei. Quia cuilz mitrato
intelligit natas, vt ē de rae inferiora, p̃parativa ad illa, ni
hil meruit in ipsa nata, quasi p̃parata p̃ Vrtes dotas eius existen
tes in mitra, q.ª existª ē denominatae extrinseca a scriptibus
sacris, q. 2.ª mat.ª Vrtes immediate pullulat ab infamatae
vt aqua ab mitra, et vt ab aliqua fra, aqua ducat. fratis spes

Ofr. qa in gro modo an illa spes set realis. l. rata, in

realy

realis ga in illa rapsu nichil realr mtlig̃ p̃ nr nat.ª reg.
rat.s, nas illud. S. è relatio. S. p̃ uno aut negas, n̄ 2.m
nec 3.m neq; ith 1.m ga si è relatio het alequm trans q̃ trij
aut è genus supmum ad spem. aut st in priora eius si g̃mú
in hoc effetor relatio subijcibilitatis, & n̄ in alequo ofequato
ad tales trans. si 2.m erit relatio p̃ decabilitatis, & ofequd.
di 1.° ad ultimas talis ofa è trans ipsi respus, & ra
dix cors.

Sed argues ga ut respus sit 2.ª mt.ª & ofegnt ippe
tabit rem in mtlu, g̃. respus spei. è ippetas supponis eam
spei, Pr. 2.ª Cuia ippetas supponit eam.

Rñ. q̃ eam rem in mtlu dupler sumit. 1. p eam ipsa
qua denominat. spes. & hac è ens realis cum exist.ª extra
q.ª è extrinseca denominatio mundo & respus ad mtlm, 2.° modo
mt.ª 2.° intentionaliter. qualenus denominat a spe. 2.ª mtor
nõis, q̃ si hac cum, quas ut dicunt p̃ supponi, è ipsa met
realis nat.ª cognita, Vera è, ga illa è finalis mentis q̃ 2.ª in
tentionis, si n̄ sit altera 2.ª mt.°, Vt dict. fallus, & in
intelligibile, ga nescio quos effectus ppetare pot.

Essentia rei in intellectu duplicitèr sumitur.

3.ª Ob.° Ista dua 2.ª mt.ª in cdi. n̄ ita iungun
tur, ut una sit ippetas alterius, altera v.° eius spei.

3.ª Ob.°

Hac coller recepit. ab obijcibus, & loq̃t de spe p̃ decabili
m communi & subijcibili. Vbi sumit. subijcibilitas q̃ relatio
ad genus, qua nemo è p̃ decabilis, & p̃ decabilitas q̃ relatio
spei. p̃ decabilis desinit inferioribus, & vertit, &.

1. Sub.

Pr. 1.° ga ippetas ofegt. ad illud cuius è ippetas in
separabilis, sed neutra istarum relationum ofegt adalias
inseparabiles., g̃. una n̄ è alterius ippetas. Pr. mi.
ga spei subalterna è spei subijcibilis, & n̄ p̃ decabilis
q̃a quamus p̃ decabilis è dict. genus, & n̄ spes. p̃
relatio subijcibilitatis n̄ è radix unde orit. p̃ decabilitas

ofegt
neq.

V. respus. subijcib. & p̃dicab. sunt dubij.

subijcibilitas, neq; p̃decabilitas necess. oriuntur subijcibilitati, aut è radix vnde dimanet subijcibilitas. Pt. 2ª ga passio & ppetas inueniri n̄ pot sine eēa.

Pr. Nas spes Angelica cognita rm q è inse è v. spes subijcibilis, n̄ m̄ p̃decabilis vsta smas P. Thō, sq. ulr duo respus spei, n̄ ita oriuntur, vt omes ab altero n̄ separet.

2º pr. ga sequeret. q. p abstractionem nat. specifice & singulariū surgeret respus ad genus, o negat è fal sum. q. Pr. sequella. ga si ee spes subijcibilis è quasi radix, aut origo, & eius spes. i. eo. spes p̃decabilis è eēa. & subijcibilitas passio, sequit q ex vi abstractionis totalis, q quas o surgit vrīe. vter q. respus resultet. maxime in opinione, quas s. ex Caietano & Toleto defendimus, sp. q vrīe fit p abstractionem totalis. Falsitas sequentis pt. ga ad hoc vt o surgat respus subijcibilitatis, requirit q genus sit abstractus, & vrīe. ga subijcibile respicit superius vrīe. sed n̄ pot fieri q. p abstractionem spei. a suis inferioribus abstrahatur genus ab speciebus, q. neq. p spes totalis, vt vrīe è, dicat respus subijcibilis ad genus, & o segui. dabit p̃decabilitas sine subijcibilitate.

Quare parus o segui. log Caietanus eximius, q cum s. ex vi abstractionis docat surgere totalē vrīe, cius subijcibilitas ibi n̄ intelligat tanquas radix, videt inferri o. ipsius hic q. subijcibilitas n̄ è radix p̃decabilitatis.

Respondent v. alij, q. eo ipso, q spes. abstrahit. ab indeterminatis, & genus p illius actus implicite saltē abstrahatur a speciebus, ga s. q vrīe è de eēa inferiorē abstrait. cum ordine ad illas, q multi actus exercati. ita ga talis nat. specifica p̃supponit tanq; potas exqua educit. dicta. ga genus appria ex dicta abstractione surgit respus ad. ipsius genus ga primo intelligit. obtinere species. quas respicit ad inferiora.

M.o fr. Franc.

C.o v.o de nat.a spēi. Articul. ij.

S.d o.o ga tales abstractiones n̄ é mte intelligibiles, nas mtis ex necessitate sue abstractionis nō pōt abstrahere rāones hōnis specificas eārūs vt hēs. l. leones, q̄. nullo mō o seq̄tur tales abstractiones respūs ad genus, vt é notus poalis, & vniuersale.

T.

Dicēs hoc ēss mlēs obi p̄ marij, n̄ m̄ p̄ mus obi se cum darij, s. eius cuius hō. abstrahit ab inferioribus, q̄ annius p̄ mario & in actu signato & obz cognitus sit mr hō. ex vi m. illius cognis, & in actu exercito sciēt. cuius ordine ad inferiora, vta simitr ex vi eius des abstractionis sciēt. obz cuius ordine ad genus, ex cuius poā educunt. despra.

S.d o.o ga mtis hunc secundarie cognoscit aliq̄d q̄n ex vi obi p̄ marij necessitat ad illud cognoscendum, & ga eārū abstracta é eā. inferiorū abstrahit cuius ordine ad illa ali as abstrahentius ēēt mendatius, at v.o nat. specifica sic abstracta n̄ gehit ex nat. sua é inferius subiectibile ad genus & ypleca nec ex vi abstractis surgit respūs ad illud. &

D.o. ga spēs qualtnus subiectibilis n̄ respicit genus vt é poā realis, sd vt é notus poalis, q̄ necess. ex vi abstractionis n̄ refert ad illud qualtnus é poā ad distās, imo si vt sic respiceret illud n̄ ēēt maior rāo quare despiceret genus quas distās, ga obstat ex vtraq̄ p.

Vnde ad illud arguūs. vol. ordia fut deficultas respondet negando ans. & ad eius pbam dicimus q. subcadat di spēi subalterna falsus é ans. q.a n̄ semp est spēs. nas p ordines ad inferiora dicit. genus si v. p cadat de spē. infima vocis é; q.a semp é spēs. imo & eadēs spēs in strict. sd fundamentaltr.

Participatio in spē. é duplex.

Ad tres dicimus q. duplex é participatio in spē. alia fundamentalis, q.a effectt in hoc, q. frater rāo generis sm suas realitates includit in sceptu intrinseco & eā. spēi.

Vt é

Vt è fundamentum relationum superiorum, et inferiorum, unde distingui ans. fundant. in participiatione. i. genus et spes et fundamentum in quo fundat participiatio generis ad spem. Dubo, nego In illud ans si loquat. de participiatione fatis, q.a sufficit in relatis superiorum ad inferius, et ea. qa ex participiatione fundamentalis, qua genus abstrahit participat in inferius diuersa relationum subiicibilis et predicabilis ad quas reguntur diuersa considerata in vna relatione vna alterna, et ideo in illis conexio relationum, sed fundamenti in quo fundant.

Verumtamen Vt dicta obiectionis Vndeq. satisfaciamus maiori q. minori, et Caietani in concordiis resolutionem sit 4.a N.o Relatio subiicibilis talis in recta linea è radix et principium superioritatis illius ad predicatis ad ea, q.a subiicitur collocans.

4.a N.o

Plane existimo placuisse Caietano et prin.a participantem è quia duas coordinatas predicatorum similiter sumptas quarum talis vnius includit in rationem alterius, sed i. intelligit includi ratio talis generica in suprema spei. quam specifica in ratione phi in diuersis, q. collocato. et disposito. spei. subinmediato generi gradit respectus ad inferius in ordine predicamentali subiicibilis collocandos. i.o in. intelligit possidere locum immediatum subiicibilis corpus quod est in loco eminenti supremum, q. respectus ad subordinata inferius, et hanc rat. ij bat optime arg.to illud Vn.a si arg.to Caietani precedant de relatis superiorum et inferiorum in recta linea ppbant hanc rat. et in ea cui respondemus ad illa. quadamus v.o militant d.a 3.a respondetur ad 1.m.

Ad p.mum distinguo ans, si li, in quantum, reduplicative tunc fatis spei nego qa in respectu fatis quoad ois fatis ad genus cuius sm. Vt subiicibilis, si v. sumat fatis quoad vnaq fatis subiicibilis ad. Vnde quando Porphyrius dixit, genus et spes sunt correlativa loquit de spe subiicibili ij paulo antea dixerat et ppter hoc ad illum. ij bac.

M.

et ad vltimum q. instat ex illo dicti negat.r cé P. distinctionis spei respectu adiectivi, et ipsius nomen spés. Dñs sc.s dicere respectu ad genus qz quamuis g. spés dicat. q. subgenus obtineat in mo. sm. fratel.s sibi q. quas respicit genus sd. etc. sm rationes p. ps respect.ª ad inferiora.

Merdius dupli. pot. ordinari. vno mo fratr. alio mo mart.

Ad 2.m respondet. q. medius dupli. pot. ordinari vno modo in rac. medij, et sm. suas adequatas rac. alio modo mart. et madequate. i. qua sumit. qñ. ordinat. sm. fraternas rac. p. q. differt. ab extremis et hoc mo. opponit. ipsis s. liberalitati q. é medius inter auaritiam et p.digalitatem sm. suas ceñs. vno differt ab extremis, qa ipsa de virtus liberalitas, vt virtus, vno dissimiliter illis. 2.° vo. mo. sumit. sm. conuenientias q.ª quamuis ad madequatas rac. ordinat. in illa respectu cuius cuiq. extremi, conuenit. n. liberalitas madequate cum p.digalitate. qualemus n. deficit in elargitione s. auaritia. Vnde spes. q.ª dicit. medium loquendo ordinata adequate nec participat a genere nec ab inferiori cum sua fratre rac. spei, sic potius opponit ipsi generi vt subiectibili, inferiori vo. vt p.dicabili, at q. ad respectus p.dicabilitatis in ipsa ni. peruenit ex ordine ad genus dicat. m. madequate, et cum tanhue participare ab extremis, quatenus cum genere conuenit in ee virtus, et cum inferiori in ee subiectibile. o

Ad arg.m Thiebti respondet. ad 1.m dicimus q. quamuis Porphyrius ex p.mario instituto agat de spe p.dicabili eo quod conuenit cum ceteris p.dicabilibus, non infert q. subiectibilitas sit potius p.dicabilis, sed q. sit alia fratalitas extranea nat.ª virtutis mo si ecl passio cum expositor intendit agere de illa, nam ad eas dem suam p.tinet agere de ceñ. et de passione vt passio é.

Ad 2.m q. spes stat absolute p. illa q. fit generalissima ni reduplicatiue, sed specificatiue, sñ. q.re q.ª subiectibile ordinat. vm. ni valet. q.ª. et ad q.uationes eius respondeo negando. ad q.a q.a pot dari medius, q. dicat subiectibile sñ nat.ª illa, q.ª dicit virtus, q.ª pot etc. denominari subiectibili, quamuis ni reduplicet.

cit. eè vtle nec singulare.

Vtle. dupt. pot̃ conuenire alicui vno mõ. remotiõr, alio modo accidentaliter.

N. ... Sed ... q̃ ... dupt. pot̃ conuenire alicui vno mõ. ... alio mõ. ... q̃ ... cuius mõ. ... cunt. vtle. grã. ... dicabilia, qd̃ ... hõ ... eãr. ... acat, ita quã vtes. ... dicabilia ... vtle ... ni valet hãc ... hõ ga participat natã acalis, pot̃ subijci acali. q̃ vt acal g̃ dat ... é, ... subijcibili, sd̃ ... accidentaliter, et denominatiue ita ni valet m̃ ... dicabilia, vt ... dicabilia ... subijciuntur vtli, q̃ vt ... dicabilia ... quanot illis eè subijcibilia, ga hoc m̃ hent accidentaliter, et denominatiue ex ... m̃ ... cuã fundam̃. in ... quã ... hãt m̃ rãe vtis.

Ad ... ecdo, q̃, vt subijcat̃ ... grãi, rugrit. q̃ sit abstracta, nego m̃. q̃ eximat̃ ... m̃ quantũ vtle eè ... subijcibile reduplicatiue, m̃. n. erit specificatiue vtlis, vbi ea dẽ res, q̃ é vtlis, é subijcibilis, ni ga vtlis é, sd̃ ga participat rãe ... ioris, imo pot̃ ... q̃ ... abstracta ni sit vtlis, vt pt. in rã ... sorte ... m̃ erit subijcibilis, vnde subijcibilis p̃ accidens ... dicabilis.

Sd̃ arguẽs ... reduplicatiue vt subijcibilis ... singularis, q̃ é vtlis. pt̃ m̃, ga subijcitur p̃dicat̃ ... et aliud subijcibile, q̃ ni é singulare.

Dr. q̃ subijcibile ex ... m̃ ... rãe ni vtlis, nisi quatenus abstractũ ... ordine ad ... inferiora. vnde et genus ... ratũ in ordine ad hoc. l. aliud genus. dicit̃ denominatiue ... ita subijcibile in ... denominatiue erit vtle.

Ad ... m̃ 3ã ... Dr. ... ni semp eé ... in ordine ad genus, et ad inferiora, vt pt. in ... subalterna, et ... ma. ni é absolute v̄a., ... quendo ... ad cuius ... bationes negat̃ ma. ga ... sed, eo q̃ ... é, est subijcibilis, et ... dicabilis, p̃ multa ... et. subalterna ... horet, q̃ ... genus ... dicabilis ni ... sd̃ genus.

Articul. 3.° V.m genus possit seruari in vnica specie, et spes. in vnico individuo.

Huius q.is difficultas oritur ex quo dicit Arist. et Diui Thae. descriminare inter motus quo spes in suis individuis, genus v.° in suis speciebus exequunt seruari, nam Aryst. 4. Thopi. c. 3. (vt refert Rubio hic) docet Genus plura spei ad sui seruationem postulare, Vide D. T.m 1.° post. lic. 12 dicit .n. ei possibile inuenire genus, cuius vna m. sit spes, qa genus diuidit p oppositas differ., spes v.° diuidit p individua, cum diuisio q diuisionis mat.a dingit, et qa post vltimam mat.am spei. p positionata in vnico individuo op.ri fundi, ideo in illo inuenit. et seruat. p fide spes, et hoc ideo dicit i.° Sentz, dist.a 19 q.a 4. ar. 2.° vbi huius dubitationis rationi adducit, ex eo q genus accipit p differentias fratres et centrales p differas, ex q. vltimata fratri cum affectus materiae, vnde cum genus dicat ordinem ad oppositas differ., ri post saluari circa p differentias fratres, seu centrales in vnica spe, q ri inuenit spes respe individuorum, qa ratio D. Thae; qua ri numeris difficultatibus infirmari pot.

1.° sic. qa sicut genus dicit ordinem ad oppositas differ. specificas, ita spes ad oppositas differ. individuales. q spes pot ri in vnico individuo saluari, ita genus in vnica spe. Antec. ostendit. Quia nullam aliam p differentiam recipit genus p differ. specificas, q.a maior sit, quam p differentia q recipit spes. p differ. individuales, nam sicut differ. specifica est ratio identificata cum gene eius q. d.at diua in ordine ad alia, et actua le, ita simili. differ. individualis d.at hic et determinat speciem ad actu essendum de subalto et reali individuo, q. nulla est ratio dicendi minus, quare genus postulet plures differ. spes. spei v.° non postulet plures individua ad sui conseruationem, sed eodem mo. debent se habere.

Dicen

Argumentus Tricus

Tricus, q. in diuersis diuisis n' è ppe in reali spes, sed mortis determinate est ita spes. sm dolor, sunt specifico neq. dentes in qlibet mouent. in diuisis, n' in. genus in qualibet spe.

Sed 2a. ga in diuersis diuisis n' inest mortis eoq. n' sit frales, sed piquedos. ppe diuersos cum mors ga. mors ga. è vltimum fatis omnis frales mortis sunt, ita in diuersis vltimum fatis omnis frales dolor. sed poc' n' valet. q. in diuersis dolor ppe diuersos dolores mouent omnes in diuisis fratres. sic. Retrog. l. aliud in diuersis, sq. eo dog mo se hnt. et altra species.

2. hac ide impugnat. ga in diuersis diuisis è frales vel reales, sed q. frales determinate specifice reos. sunt ppe qua oia omnes reales sunt. q. è in re sine qua non in mettis è frales reales.

4. Nas. l. è diuersum mg in genere. vt è ap. rei cuius spes. et in re ex. mettis. aut quae sperarent domus, et alia numero a suis in finitoribus, sc. in. spes ap. rei. sm. dolor sunt suae eas. mouent in qlibet in diuisis, ita genus sm. dolor suae eas. in qualibet spes. et in diuersis mouentur. sic. 2m. s. genus respicit plura spes diuisa. ita spes plura numero diuersa, q. è genus ppe diuersa respicit, prout est plura spes diuisa in qq. species. ita frales spes ppe plura in diuersis.

Q. Verum in. hac q. hic arg. non me mouet, nec in firmat. sed vt res se habeat, percipiamus duo. 1. è id, q. ppe paulo dixi, q. genus duplex, sed spes, alia è mettis et reales, sm. q. sparsit ad diuisa. l. pos. ad actus, alia è loga. ppe quae respicit plura spes. q. mors mettis et dolor pedalis. et quamuis haec poa ipse dominatis contineat oibus vtribus, n' tn. solus. alia est è duplex pedale respu spes, sed ita. spes respu in diuisis. 2m. è poa. dm quin contineat qa solus illud è poa mettis exhibitis ppe diuisis specifice adsit

hien

2m. Argumentus.

Genus duplex sed pedale, alia è mettis realis. et alia loga. hoc è pars mettis pedalis. et duplex pedale

huendus vnica spes; vñ quamuis spes assumpta distet indiuiduales, ⁊ p illas determinet, n̄ tñ dicit poā respe actus mettis p se ipsas.

Nota 2.° q genus ex diuersione cum distā constituit vnicā ēn.ās, ⁊ vnā fratēs omnino oppositas, ad quas genus n̄ se habet vt sta, sd potius, vt poā, illa .n. dicit poā, q.ª ex se n̄ ē determinabilis ad vnum huendus alia ēē frale, sd determinat ad illud ē obtinendus p alia fratēs, ⁊ccu ius recipione resultat vnica 3.ª ēn.ª, ⁊ actualitas terminalis, cui ygr ita se habet genus, qa ex se n̄ pōt magis hōc ēn.ās specificari, q alias obtineri, ⁊ ad hoc ē determinat fratēs p distās, ygitur distā ē actus, ⁊ sta, genus .v.° poā ad ips actus. At v.° distā n̄ diuiduales ⁊ mingr. spes, vt obtinat fratē aliq 3.m, sd potius supponit oppte obtinibus s.m oppitas ēn.ās, ⁊ gdles, ⁊ ygitur spā n̄ se habet vt pars mopleta, oppibilis fratē p distās n̄ diuiduales, vt obtinat vnicā ēn.ā cum illa, sd potius vt ēn obtinta ad mīs aliquos, ⁊ determinabilis mīs.

Duplex ē genus modorum. alij tribuunt i.ē ni illo genre. alij v.° supponunt ni obtinendus mille genre.

3.° nota. duplex ē genus modorum alijs adiacentium: alij s.t modi, q vniunt rebus, vt tribuant illis i.ē ni illo genre, quo modo dicta specifica subalia dicit modificare poāq genera, qa n̄ supponit aliud p mīs obtinibile aptibus, illi sunt modi, q supponunt in obtinibilibus rei in illo genre, ⁊ isti modi n̄ sb niunt fratē rei, sd supponunt ipsam rem obtinendā, quo modo n̄ haerentia accidentia, n̄ obtinibilia oppositione ē mīs determinabilia ab ipso accidente, n̄ obtinens ipsum accidens fratē, sd potius mīs. ⁊ hoc modo dicta n̄ diuiduales dicunt mīs determinans ad eas specificas, qa ex se indifferens ētes n̄ pōt genre n̄ tribuit primas ētes, sd potius supponit illud, vnde cum determinato n̄ ē genus, ⁊ fratē, sd potius mīs. q. hae rae ygari, ⁊ explicari pōt.

Arrhendus Fratris.

Nag illud é éen., & sta rei, q.a i.o tribuit ce illi rei, ſ éen. rei é sta eius, ſd mdicu duale no Petro n é P. sed petrici éenē, q n pot dici sta, & éen.a Petri. Alii pt. Quia Petrus, etz vt Petrus, é cantr. ho. & n valet dicere ē éen.a Petri, quadrues ex hē. é mdicu dualē. fit hoc argus etz Petrus: ńm nag valet ga in hoc distingr rao specifica a grica, ga grica é pars mplta éen.a mori, specifica v. é ꝑpla éen.a mdicu duor, ex ideo p dicat. p mus ꝑplta éen. q. ń pot hero ſe vt pars éenē ipius Petri. Pt. 2.a ga ex emtibus in actu n fit vnica éen. ſſe, imo tota éen. Petri. ń distingr ab éen.a hoc, nag ſ ita distinguerent. p diffin hoc a diffmerent mdicu duo diffe. ſppa eor, & ex hi pt diuor mog in rr. mog dater magna nomu gmcu p distas ſpecifica, & ſpes p mdicu dualeſ, ga ex ista n resultat vnica sta éen.a, ſd pdicu ſupponit rao argus adducta. ata ꝑpetua dicit ma riatr. determinate éen. & ritatr.

Vnde adhuc q genus vere é ꝺtibilis p mag.s methā. p diffas rang. ꝑfas & actus humes. ſpes. v. n ita é determinabilis p diffas mdicu dualeſ, qn imo ponit é determinans ſtatu. & actus ipius, ga mdicu duor quadruum mdicu duor é recipit éen.a ſpecifica, ex ita ꝑparat. ad illud éen. ſta scibo n mhaſſionē, ſd p dicat. quarde Arist. c. de ſcibo docet q 2.a ſcibo, q. ē gma & ſpes. mea. pōnit, quamuis ſpes dicat. ꝺtibilis p mdicu duo ex diffas cruciſe. martu.

S.d vt plenius rao D. Tho. p dngamus oportet statuere ſe quentes 3.tes q.s decuſſione.

1.a Sſo. Genus vt totus poate n pot in vnica ſpe oſerica ri, ſpes. v. etz vt totus poate pot in vnico mdicu duo.

Hic 2.o ē Arist. & D. Tho loco rao adatis 2.o methā ē ex. 12. & pot rac. ga genus, vt totus poate ē, in vnis ſpe. respuit plura mferiora ſpe diuerſa, ſ quen frati dicu dipot

1.o Sſo

1 duobus.

spes d.° ñ petit plura in diuidua, q.° opp.m meq.° è determinq.° inter ipsa. Ad 1.m Circa genus q.° dicitur attribuit vnicas species reales specificas, spes d.° q.° dicitur indiuiduales, neq.° diuidit. fratr. sed tm accipit quasdam adiunctas marles, quentes a mat.ª q.° in vnica rae generis saluari ñ pot sine pluribus speb.° rae d.° spei. ñ postulat plura in diuidua tenhat.

Dices, q.° s.° data profecto generis è reperire plures species eoq.° fratr. q.° dicitur specificas, ita simili. profecto spei è reperire plura in diuidua at q.° adeo s.° genus postulat plures spes vt seruet.° ita spes plura in diuidua.

Sed 2.ª qa ad rem nñ qualis sufficit q.° in pluribus ohmeant in poa, (qua rae vtis dicit. q.° è aptus ee in pluribus, et ppria dixi in vtilibus ñ negri pluria inferiora actu existentia) sed haec aptitudines ñ pot here genus, nisi in pluribus speb.° seruetur: spes d.° pot here, quamuis ñ sit in vnica indiuiduo, q.° Ad 1.m Circa genus q.° dicitur ñ solum fratr. attribuit, sed etiã diuidit fratr. reales q.° opp.ssitus aliis dictis, at q.° adeo ñ pot in vnica spe. here aptitudines, vt sit in aliis, at v.° spes, cuius m.ª diuidat martr sp indiuidua, potuit here aptitudines ad plura, si in vnico indiuiduo attinea.t tota mat.ª spei q.° erit fratr. vtis spes in vno indiuiduo, genus d.° ñ erit in vnica spe.

Ad 3.m qa dicta indiuidualis m.ª extenditur spes, rae dicit. n. fratres in nñsica, q.° inueniat in vnico indiuiduo, extenditur rae mat.ª in pluribus, q.° tota mat.ª spa in vnico indiuiduo excludat, potuit saluari illo aptitudo spei ad plura, hoc m.ª sterili pot in vna esse, cui dicta adiunctiua tribuant nobis ee fratr. q.° in vnica m.ª dicta inueniri ñ pot, rate n. ñ q.° tinet in nationale in poa, q.° in vna spe. ñ saluat.ª aptitudo, qua obtinuit genus vt totus poale.

Hoc arg.° è D.ti Thę 7. mettę sed.ª 13. Vbi ita ait. vtis è, q.° natus è pluribus mẽe, ñ aut q.° pluribus inẽ, qa determinat.ª sit, q.° ñ tinent inse nisi singulare, s.° Sed est una, sed hoc ñ è ex ipsa nat.ª spei quamuis è dese sit nata ee in pluribus

ribus, sd ē alego aliud ꝙ libens, ꝛ. q. dra mat. spēi ꝙ hende
ꝛ sub vnito mdiuidco, & q n ē mcc sarius mult̃plicari sm
numerus spēi, q. m vno mdiuiduo pōt ē oppa hac D. Th.
quas rāes duplr expandere possumus: sic. spēi Sdus n repu
gnat plurificari, eo q ē recp̃bilis m mat. q. ē mdiuiduo
nodus p̃cipius, q. sl dra mat. q. mult̃plicabꝫ ē ꝙ plures
spēs. m vnico ꝙ hende V. mdiuiduo, m illo n erit actu m plurib⁹,
erit m̃ m aptitudine, & ofegnr. dnus poale. Ex quo pt. dsori
mes mter spēs & genus, qa genus ētr. ē aptus, vt sit m multis spē
bus, quatenus vtr ē, m quantus ꝙ plures dnes del. dictas specifi
cal, sd n pnt oēs dictas specifica adūnari m vnica spē. q.
nec pōt vt dnus poale dseruari m illa. Hac me. pt. qa tntor
dictas specificas ē talis structus, & oppsto, rāe cuius vna spēs sub
eodē genre maxime dilatat abalia, & dicta mtra illud genus mu
tuo se expellunt, & repugnant eodem m subo, sd subꝫ di
ctarꝫ recp̃ncus ē pōt genica, q. vt sēda ꝙ vnicas dictarꝫ, ita
manet dnisa ꝙ vnicas dictas specificas abalia dicta, vt m vnica spēs n dnicant. nr pōt alia dicta. & ofegnr. m vna spē n
erit status dnus poale.

Ficti ētr dicta mdiui duales opponunt. ita vt spēs rāe
vnius repugnet alteri, q. eodē modo se hnt genus. & spēs

R. ee dispares rāes, qa eas radix mult̃plicationis
sit mat. vt supponit S. Thas, & m vno mdiuiduo mueniu
tur mat. sufficienter, q m eodē pōssit ē p̃ncipium
diuisionis, & mult̃plicationis p plura mdiuidua: mul
tiplicatō v. specifica strahi & radicata, puenit a dicta, &
eas dictas specificas sint diuersa, mō & oppositra, inde
puenit, q m vna spēs n dabꝫ prima pars mult̃plicatio
nis ꝙ plures spēs.

Ad. qa vnus mdiuiduus marte. p diuisiones fit pha
ra mdiuidua, vt pt in agua, q. diuidi pōt mpluria a
quas, q. antea m̃ in pōt erant plura mdiuidua, hae
m̃ diuisio fieri pōt m genere existente m vnica spē m

ga una spes diuidi in pot impleres q.

2° expendo rac. D. Tha. quantu ad id, q dicit, q in regrit. multa placari spes, q. in uno in diui deus è p petua, ga rao ppter quas in regrit. multa placab. è, ga spes ofertio rum in diui deus, q p petua è, sq in illo ofertat tota ag ad alias spes, ga alias in excluderet. eè aptas in ea plurib. vt intendit D. Tha, & rao è ga sic fecho, quas intendit nat., è ofertab. uniuersi, q fit p plurib. spes, multa in domo, & hac de causa Stella ois in Cælo dicunt spe, imo & gla. eenhalis in Beatis in uenit equalit in oes, sic igit è q p fecho in diuiduos tales adequate in uenit in quolibet in diuiduo in in p fecho genit in qualibet spe.

2a. ds. 2a. ds Genus vt totus poale pot saluari in uno S. in diui duo.

Hac ds pr. ga unus in diuiduus ~~eadem~~ pot habere diuersas spes. 2°. Genus vt totus poale ofertari pot in illo in diui duo. 3°. arg. ga Xpt assumere potuit nat. humanas, & peccatrices, & in illo sit unus in diuiduus quan uis ipse distinguerent spe. Imo & eadem qualitas, ets colori pot poni in diuersis speb. qualitatibus, & in erit idem in diui diuis realit.

3a. ds. 3a. ds Genus qualitat è pars poalis determinabilis p oppositas differas in salbat. in una spe. spes v, qualitas p mias spes ofertat vt habitus p differas in diui ducalis, salbat. in unico in diui duo.

Hac segt. exima ds. ga genus vt totus poale non pot ee in pluribus speb. nisi determinet. p plures differas actu, q si vt totus poale poht plures spes, ets ut pars poalis potuerit plures differas specificas, & p oppositas regas sp. vt totus poale ~~pot~~ spes in unico individuo salbatur ets salbabit. vt habitus è in unico individuo.

Deinde p. ga pars poalis generica in determina

2e 24

respicit plures distas, sd hanc in diuersimode ri por hoc
in vnica spe. q. Et mu. ga genus vt sic respicit oppsi
tas distas, q. adunari in pnt in vnica spe. spes v. respicit plu
ra quadmus mate. ma. duide post pilla, q. oia pnt adiuna
ri sal ns in poa in vnico in diuiduo, q. genus petit plures
distas specificas: spes v. vnicas mi. distas mateles postulat.

Ppr. ga Genus accipit pfectiones fales dnas poas, p
distas specificas, q. quadmus indifferens ad plures distas
ri potest seruari sub vnica specifica, at v.
spes in pfat. p distas in diuiduales.

S. 2. spes in vnico in diuiduo dicit in dat. sua rao p
pluria, q. imperfectiones quas ipleri in diuiduo. Et
2 q. ga in diuiso ipleri in perfecto illud, q deinde pot.

Rp. supponendo q das ffa, q mate. deant quas das
infinitales mate. stg. quadmus nfestus faciat vocatiua, se.
p seruari pot hoc. ffa v. quadmus dicat eloigationes a poa, 1.
uenit mate. ex imperfectione, rao quia fica poalis ad recis
piendas pfectiones fales. 2. v. iunit ffe rao sua pfectio
nis et actualis. Vn. cum mate. deindat. p plures ffas dicat
pfectiones illas, ga magis actuat. ffa v. quo magis deindat.
rao mate. dicat imperfectionem, ga hoc magis de poalis. Vnde
respondit nego 2. et ad p baliones distinguo amb. in diui
sio poa dicat poalis nes pfectionis accdo, in diuiso actus
qualis rao specifica nego.

4a. 2. et vltima. Genus et spes. Vt notus actuale 4a. 2.
pticipiter in vnico in diuiduo, et genus in vnica spe.

Hac 2. facile ppr. ga genus Vg. aial vt notus actua
le. mi dicit viuens sensibile, et spes. vt ho. genus et distas
stg. aial. rote. sd aial et ho. inueniunt in vnico in diui
duo. sm. suas actualitates. q. Genus et spes seruant in vni
co in diuiduo, et genus in vnica spe. Et hac 2 q. quod

C°. V. de natura spei.

Vltimaq; p.z ga q.libet spes ē alterat genere, et dicta sm
sua ac realitatē. Verum ē tm q. genus, qd unus ē ad unū ad
alle potius het rac. spei, quaz genera in quantuz q.libet
substituunt in unica spe. alterā ē genus, et altera dicta. I. sab.

Ad arg.m respondet. ad 1.m casso enti nego q.q. et ad
eius p.bam nego p.mam ibi respondet. Ad replicaq; q.z
2.m arg.m dicimus q. dicta m dicu dualis dicit. mixtū,
ga origi. nat.a amat.a fra. n. ex se n. potest mutari p. individuales di
frai, ga hoc limitat. et diuisso. q.uenit. et poalit.e et impe
tione q.z ē aliena a rac.e fra. et actu. Vnde dicti m dicu dua
fr. multi peccari, ga ē receptibilis in mat.a et quantus ex hoc
n. dr. dat. obstat unicus ē realis, fra v. obstat unica illius ē n.
ē dicta m dicu dualis, sd rac. specifica, et rac. ē, q.z s. dixi
mus, stp. ga hac dicta n. ē actu, et fra rac. specifica, nec rac.
specifica ē poā, sed potius illa sc. het vtrā inclinatione in
diuisibilis, illa et sc. het vt mat.a quantus ab ea originat.
Fraltas realis ē duplex. qq n. obstat 3.tr arg.o, ga ē fraltas realis stat dupl.r. 1.o in
quantus significat q.libet ens reale, et hoc mō. dicta illa dicit.
fraltas, ga ē unus realis, n. specialis modo, sd mens cenden
dalis: alio mō. dicit. fraltas realis deo q. ex se ē actu
1.o. vel in bonus ē, et hoc mō. illa dicit. fra q.e recipit. mali.ē
poā, et ga rac. specifica recipit. in mat.a media q. pot. in diuidi
ab. p.prea m diuiduo het rac. mat.e et poā. n. d. fra, et di
fra diuisiua, imo (vt op.nes Mr. Sdo hic) n. dicit. diuisiua
spei. ga diuisio q.uenit ab actu, sd multiplicare q. spes, et
n. mutari illaq.

Ad vltimaq. p.z solutio ex dictis in 1.o ost. q.ua lo
quimur de nat.a q.e et vtē loqui n. stat vt unus in mul
tis, sd vt q.libet fundamentū ad hoc vt abstrahat tanq.
cog.ū, et hoc mō. genus n. seruat in uno casso, bene in pas
in uno m dicu deo.

S.d.o ga vtē ē unus m multis sd spes in uno m.
dicto

unidus nō è in multis, q̄ nec vnū.

Hoc arg. nō dus solue. art. sequēti.

Artic. 4. V. Species recte diffiniatr. p̄dicari de pluribus differentib⁹ nu mero, & in hoc distinguatr a aliis p̄dicabili bus

Primus art. p̄ p. negatiua sumit ex dictis art. p̄ cedenti, qa spēs frātr. vt sōr è in pluribus differētib⁹ nu mero, & in hoc distinguit a genere, & aliis p̄dicabilibus, nec p̄dicat de pluribus in diuiduis, Hoc pt ex D. Tho. loco citato ar. 2. Vbi cum dixisset antea ex Arist. q̄ vnū nō pōt è vna subā plurium, statim dicit: secundo autē q̄ idem dicit vnū & q̄ multa sūt vnū, q̄ multa sūt de pluribus in eē, qa q̄dam vnū &c. q̄ nō omnia sūt subā singularia, & cōtra. p̄ p. qa p̄dicabile debet eē ad hoc indifferens cui ex de. q̄ q̄ p̄dicabile è, sed in vno in diuiduo, nō è ad hoc indifferens cui pluribus, q̄ nec p̄dicabile è spēs de pluribus

2. p̄ ex dicto art. p̄cedenti patebit, qa spēs è vna & eadē in diuiduis, in diuiduo autē nō è dictio multis respondens in diuiduis, q̄ spēs nō respicit pluralē numerū diuisiuū, & 2. p̄ qa in diuiduis nō inuenitur distinguendae differētiae in dualibus, sed spēs p̄ se, & cōtra nō diuidit p̄ illas, nec vere dicit. s. poā p̄ suos actus, q̄ frater nō respicit in prima pūt numerū diuisiuū.

3. p̄ Quia nat. Angelica Alacha dicit nō è multiplicabilis p̄ plura in diuiduis iuxta mētē D. Tho, & in è spēs vnū, & p̄dicabile, &c. Sed contra. qa q̄ nos pōt in vno in eadē nat. Alacha dici p̄ mi adiectator recipiens distinguere eadē specifica ab in diuiduis diuisa ipsius

Ange

Angelis. ꝙ qualiter ita ambo abstrahit et fatr. vi
tꝫ. Hæc 09.ª pt. qa ad rad vitꝫ sufficit q nat.ª spe
cifica abstrahat a singularibus.

A.° pr. qa Genus vt genus é p̄dicab. de pluribus
numero differentibus, ꝙ hoc desit n̄ uenit ill p̄
dicabili. Et. ad. qa hoc é p̄ accid genus
é aial. Socrates é aial.

Dicꝫ q. ill his genꝫ immediate et immediate p̄di
cat. et ita n̄ uenit illi dicta spēs.

Dª sic, qa quadꝫ sunt individua, dggꝫ immediate é
p̄dicabile genus, ꝙ falsum é nulla. Ans pt. qa per ien
cia docet, q post mtlē distinguere in eadē entitē in di
uiduali Petri vg. rad generica aialis, cum determinae
in diuiduale, q. dicit hoc aial, vt cum aliquo oriental
dico iudicio mtlē illud é viuens singulare n̄ cognita
rae specifica, ꝙ post abstrahi rad viuentis ab hoc et illo vi
uenti singulari, sicut ex q abstrahat dicta rad abstracta
et inerit genus, ꝙ iam genus immediate p̄dicabit
de in diuiduis.

Dſ. qa pot Deus p̄ducere frās tribuentes gradus ge
neris cum speciei distinctas a frā diuentis, ꝙ in diuiduus
abstractus p tales frās erit genericum in diuiduus et n̄
specificus. ans. de facto admittit Scotus, q. ex ista mat
dant frās corporeitatis in qualibet 3 specie cochas matē
et deinde pr. qa nulla é implicad rupū pot Deus
frās tales gradus é p̄ducibiles realr. et ex ꝙ p̄a rad abs
tracta é ex.ª acc.ª distare a frātibus, ꝙ nullas het
connexiones cum aliis gradibus diuentis sk, l. n̄ diuen
tis, rae cuius n̄ possit esse separatus ab illis p̄ducs, et
i.° 09.ª pt. qa illud in diuiduus nullas het rads specifi
cas, ꝙ immediate sub genere constituitur. /

Ar. Predicabilium quarti.

Tandem pr. ga si Trus cētis spēi cent. plura numera determinata sequeret. q. ni cent oēs spēi, quadruy spēi st. m. numerū determinata, sd aliqua spēs determinata in se, alia v. genere, specie. ē fallsus ex 2a. dicta cap. de genere, nam si ois generis mirae generum m. numero determinatū, vta oēs spēi mirae spēi m. numero determinatū. ex Arist. pt. ga Trus cētis spēi. hoc. vg. m st. plures hoes. pt hoc st. alicui posset abstrahi homo à pluribus oēribus, i. a pluribus coniugibus, q. fratri mi quandoq spēi cētis ē diuersa cēn. hoc. dicone, et a barbedine genere diuersa, et ...

Df. ga rōi spēi uenit illis ex eo q. cognoscunt. sd actus quo cognoscit hō. ē diuersus cēn hastu a cognitione cōni. q. et rōales spēi p uenientes ex illis cognitionibus

Arist. in 1. Sophisticis cum ait quia falsi nō contingit dicere 1°. Dō. Dō. affirmatiua erit in qua dicitur verus et exactus cē destruens spēi: cē. q. idest dicendus ē, q. dictus manet in destruendo genus de differē, et eius definitio p horatu, qa ē descriptiua st. illa, ex explicat nat. spēi p decabiles et suas ppietates, et mus p decandi, q. ē de pluribus indiuiduis, vt in hoc sn. distingit spēs a genere unde venari possumus in quo sūtant cum illa a qua demanat talis p ppietas, qa ē aptitudo ad tales p decaes sd ga virtus recipit in priora substituta p definā, circa quas debemus speculare illas ē nat. spēi q. immediate iungit definiti indiuiduantibus q. integrā cent rei, et ideo cen. spēs ē ē unus aptus ee minus p mus integra cen. p cuius explicat nota 2°.

X. 2° Nota q. duplex entium genus intelligi potest alterius deest ens xpletus alterius ni xpletus, i. de ar. de illis rebus qa exsistunt omnes ppfectiones in suo ppio genere: in cui plenus

Entium genus ē duplex. alius xpletus vt spēs. aliud inxpletus, vt acal.

M° fr. Fran.

pletus v̄, q. ordinat ad p̄ficiendus aliud in suo g̃ p̄ꝰ gn̄a, vt pt. in mat., et ita q. multa ordinantur ad obtinendu unu ens completu, in ordinatus tanq̄ pars alterius ad aliud p̄ficiendus. Vn̄. fralitas et raes communis q. abentitas physica sumunt dupl̄r intelligi petunt ad ꝓpositiones rez physicarz. alia. n. sunt raes fralis q. quandu mixte sunt ordinate ce petunt in intelligi vt p̄ficibiles p alias fralitates, illa v̄ vt p̄ficientes et adiuantes quales sunt gn̄a et differe. ex gg spes obtinuntur. alia v̄. ss. integra et completa rão. et cen. rei quales sunt raes specifice infime, q. ꝓponuntur ex fralitatibus gn̄is, et differe, ipsa v̄. in ordinantes ad ꝓponendas alias cen. as et raes ꝓpr. suas integras vel et complementes pnt dupl̄r intelligi vltimo intra suam ꝓpr̄az raes, q. si omnes in aliqua rão fralis de nouo adueniens sit p̄cisa obtinuit integrae vltimi Fri. nat. ita vt in posset alias cen. as obtinere, et qa ipsa rão specifica het in se radices multi plicabiles, ꝓpter q. alias oriuntur p diuersiones et extensiones ipsius nat. rae cuius obtinuit plura numero distincta, qa cen. a ita diuisa nihil aliud het q. plurificabiles sicut fralitates: Vn̄. numerus nō in accipit. q. unitas quantitatiua q. é accidentalis s. ipsa quantitas, sed q. unitas mathi, q. segt. ad cen. as rae nat. et qa mat. diuisibilis quantitatis, ideo unitas hac deducit numerali, et obtinens numeros integros mathibus

Ex his iaz ꝓbatis ꝓs manifesta é, qa illa nat. q. é integra et totalis cen. a rei é q. determinatus et discreta immediate p plures differas individuales, sed haec est rão specifica infima, q. illa é q. p̄dicat. de numero decies. ma. pt. ex x° modabili, et 9a ꝓpr. qa illa cen. q. immediate diuidit. p differas é q. immediate p̄dicatur de obtinentibus illas differas, et ex his ꝓpr. p p̄dicat. in quid.

qa

Pluno 143

ga p̃dicat. Iang, eñ̃ apleta, & nec oplebilis p alias & gñles dicit; nec aplent alias eñ̃s & fratres.

Sd ga p fedā y hāc hui⁹ dis hēnda é ex solutione argumentor, ideo ad 1m dicit q vrta dupler pot m ee multi. Uno mō sm actuales causalitates, alio mō sm connexiones centrales cui⁹ ca de quo é p̃dicabile. 1o modo m dicit de rebus existentib⁹, 2o V. mō. dicit de illis cui⁹ qq sit connexio nec realis nec fictitia, ad q nō requirit actualis exist. sed possibilis, vnde qñ D. Tho. dicit nō ée necesse q pluribus insit actu intellectus, é 2. mō. nō 2o alicui subiisse dicit, éet cui⁹ paulo antea dixisset, q vrtes nō é subst. vnius, sed pluriu⁹ mā. ga m vnico m deus pot m pluribus ée, ideo dicit observare in illo ratō dicit nō respu illius sed ratō pluriu⁹ q. ex illo fieri possint vt ostendi art. p̃cedenti.

Vrtes duplex pot m ée alicui uno modo quantus ad exis. 1as. alio mō do quantū ad eñ̃ 2as.

V.

Ad 2m arg. respondet q ga fundamentum Vrtis é nat. quantus m multi diuisibili é, ideo rō specifica erit vrtes & p̃dicabilis p ordinem ad inferiora, quatenus nō se para & diuersa sūt, & ga diuersitas in dictis diuersis pruenit ex indiuiduatione, ideo respu vrtis specificat. Iang, a trosta li. p indiuiduata quatenus hēnt tales distas martes. vñ. misa negat. 3ā, & ad pbationem ad missa opponione, q. ponit. m antis distinguo 3e gñs, nō respicit plura, vt fratr dicta scedo; vt martr multiplicata & distincta nego nāq quamuis dista sit martis é m̃ tñ fratres specificabs respēu vrtis.

Dubium incidens

Vrtes é duplex aliud sm rem & aliud sm rationem.

Ad 3m respondet Caietanus 1a p. q. 13. ar. 3. q Vrtes & duplex aliud sm rem & aliud sm rationem; sm rem é illud q in re het plura inferiora, mqq sit sua actus simul tanea vt homo actu & in pluribus, sua successiue vt Phœnix, l. in ée possibili, vt Sol & luna. Vrtes vō sm rationem sistit in eo q natus ea se in multiplicabilis sm rem

V. Natus Angelica sit multiplicabilis

tatis anobis petat accipi & intelligi vt quadenus hoc & mihi mihi possit fundare in repugnantiam vt sit in mihi, ga cognitio ordinem habet a sensibus vt dicit Arist. 1° de aia, & mat. sensibili sit p̃ncipium multiplicationis, p̃pria mat. specifica, quandiu ens se in multiplicabili sit, quadenus hꝰ a nobis cognoscibilis pot abstrahi vt vnus & multiplicabilis p̃ p̃priam, & hoc mo respondet ad 2m q. q. quamuis Angelus ex sua nat. mo habet vnitatem in diuidendo, vnde mo a nobis cognoscibilis p̃bet sufficiens fundamentum vnitatis.

Sed hac doctrina vehementer impugnat ab aliqꝫ modernis existimantibus q facta talis suppositione de Angelus. Sit ex se in multiplicabilis, & nullo mo posse dici vnus, in quo difficultatem in predicto de vnitate generico & sine v. fundamento. hoc n. mo in remanent ea dicta q. nat. ipsa sit vna, sed div. vnitas cum v. fundamento abstrahibile, & hoc mo p̃bant oppositum variis & difficilibus rationibus.

1° ga videt Caietanus p̃p̃as voces ignorare cum ex vno cap. doceat Angelus multiplicabilis & ex alio v. & vnus & multiplicabilis, ergo in sicut p̃p̃ia dicta in libro stat.

Deinde rae p̃r ga quamuis intelligamus Angelus p̃ssel res corporeas in illo alterabiles immo corporeus p̃p̃ias & sed potius dicitur negandum sine dubio esse multos. igr sit ga pot a nobis cognoscibilis in vnitate. Nec p̃r ga in tempore cum cognoscat res immaterialis admouet mat. in iudicat ipsas mentis & ga falleret in sua acceptione, sed potius iudicat mat. ex p̃dis & Nec ga sit nra diuina accipit a nobis p̃ssel res mentium & in mente, mentis nra pot fieri vnus, ga

exp̃ssa rõe dicebatis. m̃ é vnicus & m̃ dicu dnus Deus
q. ẽt nat.ª angelica cuius scipt ãnobis sub vmbra rei
maris n̄ ꝓbet fienda mentis vñtãs hãc 9ª. pt. qa
quanuis n̄ sit ita ꝓfecta & equalis Deo exp̃ssa m̃
rãe spiritualiũ repugnat illi here plura mfa
riora.

Fiendo arguit qa si mihi scipt nat.ª Michaelis
vt cois multis, aut illa multa n̄. possibilia, & realia, aut
m̃ rãis ofida; n̄. ẽ n̄ pot, qa supponimus multa sũa
D. Tha sũt res implicare ꝛõdictiones dari plura indiuidua
realia intra Angelica nat.ã, nec ẽt ꝛõ, qa repugnat
q nat.ª realis scipiat dang, m̃ mfica entis rãis, & n. repu
gnat, q ens reale sit rãis, ita q sit de m̃ mfica rãe illius
q. ẽt repugnat, q nat.ª Michaelis sit cois pluribus m̃ dicie
duis sine realibus sine fictis.

Verumtamen doctrina Caietani fiendã in exp̃ssõ Victi-
monio D. Tha loco citato n.ª p.ª vbi ita dicit: adhuc endũ
aut. q.ª nomina ꝓpe sũt cõcabilia, reendus é, q. cũ frã mfa
ꝓpõsito singulari exeltus q q in dicis duat cois é multis. l.
sũt res, l. sũt raeis saltem. & infra loquens de subsis. sepa
ratis ita ait: frã vº q.ª n̄ m̃ dicis dicant ꝓ aliud suppositũ
sed ꝓpe ipsas, qa sic ꝛõ. frã subsistentes si m̃ intelligerent sm̃
q sic m̃ se ipsis n̄ possent cõcari nec re, nec rãe, sed forte ꝓ
similitudines, sed qa n̄ possumus illas intelligere sm̃ q sic,
sed ad modũ rei ꝓpositũ; hinc inde frã in nat.ª idio vt
dictus é in posterioribus eis nomina secreta seqcantia frã in
aliquo supposito vnde quantus ꝓ n̄ iret ad raeis nomina
eadis é rõe de ipsis nominibus, ac de illis a nobis impo
sitis ad seqcandũ nat.ãs rei ꝓpositũ. Hac D. T. & sic illa
nomina seqcantia res cois, ita similiter hãc nomina seqcã
tia. secundũ ꝓpe subsistentiũ ex mõ. scipiendi seqcãtiũ
cois ad eius intelligi.

Intell. dupli pot cognoscere res aliter quas é.

Nota 1° ex co dcm D. Tho. 2ª pª q. 85 ar. 1 & alibi, q. intell. noster cognoscit res aliter q. é dupl. 1° mo. ita vt li aliter cognoscere se habeat ex pte intell. 2° mo. se habet ex pte rei cognite, & quamuis hoc 2° mo. aliter cognoscere queuerat ex eo q. intell. talis sal. sit p accidens in seu obi cognet, 1° m. mo n. dmgit ppr huius modi imperfectiones, sd sequeat aliter mu natus mus cognus. sd qa. dr. cogn correspondet aliqd ex pte obi cognti, ideo in intui cognoscenti res alter q. é 1° mo. debet correspondere ni obo aliqd p q. sit obi talis cognis diuerso mo a beo quem net in se ipsa, quo modo cognoscendo res spuales ad mas res mortes, quamuis ideus obi cognoscat q. in re spuali é, mus m. p quem obiem correspondet talis cogn. é diuersus a eo quem het in re.

Nota 2ª q. intell. m. 1ª cognt res cognoscit qdditatem illas abstrahendo illas a materiebus ppetatibus sub qq cogn. 2a erat p sensus, quamuis m. alijs cognitibus possit cognosci re talis q. ditatis ponendo illas cum hui aqq abstraxerat. Vnde cum Ph. intelligit natas Angelicas p species extrebus sensibilibus desumptas nudas qdtes intelligit, & para nius m. pot illas intelligere ad ea aqq abstrazit, & qa n. abstraxerat talis qdtes ab Angelo sed omnes eandi inse ideo retão q. surgit ex hac abstrae & oparae. é in ordine ad singularia, & sensibilia.

Nota 3° q. fundamentum Vtet, q. s. diuersus é diuersitas, & semilitudines plurimus, n. dicit. fundamentum, vt é obi cognis diuine & angelicae, sd vt é cognoscibile ab intellu humano, & rão é, qa. intell. Diuinus & Angelicus simul intelligit oia, q. sit in aliqua re, qa n. p eidem ex imperfecta cognie ad p fectas, sed simplici intuitu cognoscunt ten. & ea q. illis succumunt at v. intell. humanus 1° cognoscit ten. sine eo q. cognoscat ypostes, & alia, q. ten. iungunt, & ita abstrahit

m. 1ª

H. a.

in 1ª cognõe éẽn.ª a ypostasibus materiebus: Unde éẽn Angelica, qualemcũq; ẽ ista rõ intellectiua n ẽ fundata fundãmentum virtutis. sed ut sic abstrahit gdetas eius a pluribus singularibus,

Ex his ostenditur pot solutio Cãe dam, sumendo q; illustris doctrina D. Thõe in illo tertio monco hac rõe. Quãcunq; Archangelus cognoscibilis fundatur sup virtutis q̃ ẽ vera fundamentum & rõ sciendi. Pro ãga intellectus apprehendit naturã Angelicã, non q̃ per sensus erat cognita, & abstracta gdetas eius, sed ut a sensibus cognita dicit martin, q̃ simul sic intellectus cognitã, qua cognoscit gdetas Angeli, abstrahit talem gdetatem tanq; de cẽn.ª rei sensibilis, Hãc q̃. pt. Qua apprehensio ẽ cognitiua gdetatis rei non q̃ ẽ representata per sensus, exquo manifeste deducit q gdetas ipsa sic apprehensa ẽ cẽn.ª rei multiplicabilis, qa res martis pot numero multiplicari.

Ad 1º. qa abstractio intellectus abstrahit gdetatem a fantasmatibus, q̃ cognita gdetatis Angeli & ẽ cognita eius vt ẽ in sensibus, sed vt sic licet mens éendi martis, q̃ per abstractionem gdetatis Angeli accipit vt éen.ª rei martis, atque adeo vt sic abstracta dicit ordinem ad Angelum vt ẽ martis, & multiplicabilis.

Ad 2º. qa intellectus non iudicat per simplicem apprehensionem, sed componendo & dividendo cognoscit éẽn.ª eius, a quo illam abstraxit, q̃ ex vi cognitionis, qua abstrahit Angelica natura a modo éendi Angeli in sensibus, dicit ordinem talis naturæ ad ipsum Angelum & modum sciendi in sensibus, sed ut sic ẽ martis, q̃ éẽn.ª illa ex vi illius cognitionis ẽ receptibilis in materia & ostenditur componendo, & dividendo cognoscitur vt virtus. nam talis modus cognoscendi non est ad libitum nec ex secundãe intellectus sed ex naturali modo cognoscibilitatis

quey het respõ mihi mihi.

D. ad arg.^m 2.^m dubij. 2.^i

Sd 2.º hoc p̃cedunt arg.^a 2.^m sõia. qr ad 1.^m dicim.^s q Caietanus dicentissime docet sicut ipse dicebat, & D. Tha. nay quamuis Angelus misc sm.^m meũ eendi quẽ het vt mipsi rationaliy sensibus, sit immutabilis placabilis quadamuy m.^e mouet meũ cognoscibilitatem ipsius cognoscentis, non repugnans mutabilitati, & ita dr̃ procedat quisque veritas mihi mihi ipsi sit sm.^m eé cognoscibile.

B. b.

Nec o.^s hoc dicendum videtur arg.^m, ad q̃ respõ dr. q mutat.^o intellectus cognoscentis natus Angelicus mihi necessario ipsum illum ens vnum. l. plura in diuersa, hoc non vt aut D. Tha. vbi s.^o ẽ per naturam sui, sm.^m non accipit res possibiles ex grãde intellectuali, & tali gradu intelligendi, qa m.^m de tali gdu abstrahit a sensibus mihi qq het meũ eendi materialiter idcirco ex vi abstractionis dicit respectu ad ipsum natum ipsa quadamuy ẽ insensibus, & mouet meũ materiã. Vnde quando mihi mihi cognoscat ipsum angelum in se materiã mihi, cognoscit in quod quadamuy a sensibus abstrahit. q dctor eius respicit res materiã qualis ẽ Angelus vt dbz ẽ sensibus, nec ex hoc sequitur falsum mihi in tali cognõe, qa alter cognoscere illum q ẽ in se, mihi mutat meũ eendi eius mihi re, sd in mõ cognoscibilitatis, & cum cognoscit meũ negationem mihi ens, mõdo cognoscendi ex mõdo mihi conceptus per meũ entis, & rõe ẽ, qa ens ẽ dbz mihi et ita eius cognitio assumendo dbz sm.^m meũ mihi, q.^a ẽ rõe D. Tha. de veritate q.^s 1.º Sic cum mihi cognoscit dbz sibi, male deuenit q.^s 1.º Sic cum mihi cognoscit dbz sibi, male p̃ subito fugit meus materiã cognitus, quem het mihi in tali tempore, assumendo illum ad materiã materiã, nay qa cognoscat res materiã ẽ, & qa assumendo illum ad meũ ipsius mihi, & ita in ẽ dbz het meũ materiã s. in ens cognitum het meũ entis, & deinde ens dbz. Vnde

Vnde mõdo respõ mihi attribuit meus ipsitatem rei corporeæ Angelo in se ipso ex p̃ rei cognitã accidẽs.

ex co

ex eo q; é abstractiu cognoscibile mō martū, nego.

Nec obstat q; nulla res pot̄ intelligi sine eo q; é de eius ēn.a sed ēn.a Angeli é q; sit sine mat.a & p; se sit p; recipiens singularitatis, q.a nullo mō pot̄ intelligi ad mus martū. sine eo q; alt̄ se haāt exp.e sua.

Ad q; mitto ex vi abstractionis cognoscit q; dē Vl.s Angelo ni quadrimus é inse, sed sm q; illas ni sensibilibus adminuit, qa mitto q; ni cognoscit suos ōs ni hac statu ni si p; conversionē ad phantas.mata, nigg Angelica q; dētas sit mus ēndi in mat.a & in hoc ni mittat ēn.as Angeli exp.e mō ēndi inse, quātr regrederet̄ q; cognoscere et illū inse ipse, & nunc se apprehenderet illas in mat.e existentes cognoscaret alt̄ quas é exp.e sua.

Ad vltimū vrgebis qa vt abinitio recipit cognoscit immersa in mat.a talis q; dās, q.e ex vi cognōis mutatur ēn.a. Dg.o q.o qa hoc repugnāt illi sm suas ēn.as

Ad suppono, q; in re & qua cunq; fralit.e duo sūt ēn.a In qua cunq; re sit duo, ēntia & ēe. ēe é duplex, a p.e rei & ap.e in ētis. Q.o sit ēe. & quotuplex.
ēe: qe e actualitas rei, & actus ēndi, q; dupl.r pot̄ sideravi. Uno mō. sm q; ouenit rei ex ipsa nat.a alio mō. sm q; ouenit illi ex mō ēndi in mitto, s.t p; dicta ēntia q.e mre, & ex nat.a sua petunt m; singularibus existere hent ēe reale mitto, mō quadrimus abmitto cognoscunt quanus ēn.a sit realis, cog.s mō ēe in actu, ēe in mitto ex quo mō ni seq.r mutari ēn.a, sed sm quoad ēe actuale sic sumit in Angelo quanus cō Angelo conaturalr sit ēe p; se subsistens quadrimus mō ē ōs mō in mitto ex mō sapiendi, incipit eius ēn.a cū ē martū. Unde d.r ni valet, ēn.a hoc ex se petit ē ni singularibus, q; ni pot̄ cognoscere sm suas fral.es & ēn.as sine mō ēndi in illis sine mutetur eius nat.a, ita q; ad dubio dici nullatenus pot̄ ni valere hanc oq.m ēn.a Angeli inse ē p; se subsistens, & ni recepta in mat.a q; ex mō ēndi scitia ni ē in materia,

& rad

et rad. Vnus q. é ga mtlis ap hendã q dñs subtraes
sue bõi, et cuj bõj mtlis in hoc statu sit qdãs recipa
in mat.ã ppria ex mõ cognes ouenit Angelo vt à me
cep hibilis cognosci dang eeñ.ã in mat.ã recaphibili, s. ppr
similes raes p ducãa eẽlia ex vi abstractionis in hent mo
dus eendi in singularibus mmuta da eeñ.ã et qdãt.

Ad 3tiũ dicimus ex D. Tho. q. 85. 1.ã p. ar. 2.ũ ad 4.m
q mtlis in hoc statu in cognoscit in materialia nisi rad
per conversionem, quas in aliquo hure pñt cum materialibus, et quia
subst.ã immaterialis in ouenuant in mõ eendi cum materialibus, qui
hent raes p.ã, et mat.ã; ouenuunt in ingrẽ log. qa sñt
ponibiles in p.dicamento, et stant ex aliquo genere cor. vt.
qua, et ex differa specifica, sd qa cars qdãt mtlis cognoscit
cum dependentia a sensibus, ideo cognoscet illas vt recaphibiles
in mat.ã, at v. Deus in ouenit in genere cum materialibus, neque
het eeñ.ã opposita ex gñe et differa nec p cinde pñt excludã
a suo ee, et ppria nullo mõ pot dici vtles, pot in in adeqte
dici quatenus ad vnas. l. alias falet p quandas similitu
dines ad res materiales, quatenus ouenit cum creatura in ee
sapientis. l. prudentis, et vt sic cognoscet illas ad modum
sonis prudentis, et maturi iudicij, et sic in alijs falsibus
gr. aliquomodo dicit cor hoc nomen Deus p similitudines
analogicas.

D.d

Ad vltimum respondet no é necesse ad hoc q sit distinctio
raes q respiciat plura indistincta in aggenitat, sicut ens eeñ.ã
sicut ens rationis. Sd sufficit q quantcũq é ex vi mõdi pcipi
di in repugnet illi ee in plurib⁹, quamuis repugnet ex p.te
rei accepta ens res, qa se cognoscaret talis nat.a, vt in plura
bus in reperiatur in substa ens res eet vtile, et in in ens raes
et hoc mõ vt optime ybat arg.m eet vtile sene fundam.m qa
nat.a Angelica ens raes in. dnicum in diuiduum hure pot, vt in
set vtile ens raes, sufficit q quantcũq é ex vi modi accipiendi

in haec

nõ hãt determinacõ ad vnum, nec necessariã conexionem
cũ illã, sd sit sibi nõ determinata ad illud. Vnde q̃ris
ad mẽtẽ q̃ si consideret vt in pluribus existens talia
in diuersa et sibi ipsis contraria, nõ erit vera vtr nõ hõ
rez, sd non rez. i. expẽ ipsius natã hõ q̃ & ibi abstractio
nis.

Sd arguis, actus talis natus nõ é determinata ad vnum
q̃ nõ determinate intelligẽ ẽ impossibile.

Rõ. Negando ogãt qa nõ determinatũ requisita ad vtẽ
hõ rez nõ fundatur in exist. in pluribus sicut actus sine
aplõ rudine, sd in eo q talis natus depingat. cuius vñ fundamẽ
sine determinatẽ quantũ é expẽ modo sapiendi. gr. D. Th.
loco citato in dicto suo monito dit: Per hoc intellig, frater spe
cifica natã qa abstrahit a singulare, et ideo (dicit ipse) q ẽ
in vna s. plumbo & p̃ nõ in alio spẽ. et rõe é q s. ant p̃cedẽ
nõ addixi, qa spẽs nõ é ex natã sua ordinata pot ad nõ di
uidualiter tanq̃ adhuc sã é integra eãã, et ideo nõ rez
nõ vt sit sparsiũ respicere plures nõ duos duabus tanq̃
hõ rez sibi habilis q illas, sd q é modo sapiendi illi nõ repugnet
quantũ é ex vi suã abstrahentis.

Ad 7m. arg. nihil obstat

Plane doctrinas sic explicatas abstq̃ dubio existimo
ẽ D. Tho. et ita iusta illas respondendi pot ad arg. illud
concedendo maiorez, diuingo minorez, & vtẽ hõ rez nego.
hõ rez concedo, et nego cõsq̃. qa illo dicto. q. deus p̃dicam
de plumbis mediãtibus sine hõ rez et vñ, possitiue q. aplitudi
ne ad plura sine hõ rez, hoc é nõ nẽ repugnantes
quantũ é expẽ modo sapiendi, quomodo natã angelica di
cit vtẽ, et p̃dicabile. Fateor tñ, q quamuis hãc solutio ve
ra sit, facilius posset ad illud argm. responderi iuxta 2am
dam negando minorez, sc natã illas nõ é vtẽ. sd q̃ p̃
defectũ dicti arg. recedendũ nõ é a veritã iuxta quã nõ ser

per

ꝑ eqꝫ fracte ry apprehdit. nam querere equales ꝑ babi
lit. in obꝫ mꝭ potentiꝫ é, vt dicit Philosophꝰ.

Ad 4m arg. opꝺ maꝺ solutio ubi assignata cui ri ꝺ
ꝺat q subꝫ mꝺate ꝑ decae immediate é mꝺcꝰ ꝺuꝰ
vt cuꝫ dico Petrus é diat, et ypreꝰ diat erat ꝑ deca
bile arrea mmediate ꝺem ꝺuci ꝺuo. Quia dupl⁹ pot
in ꝑ decae aliqꝺ ée mmediatuꝫ subꝫ l. dang subꝫ
ꝺri quo exeratur ꝑ ꝺicati conexio cuꝫ illo, dangꝫ
rao fratꝭ ꝗ ꝑ q illi conuenit ꝑ decatꝭ, et quaniꝰ
1.mo pot mmediatuꝫ subꝫ Petruꝫ. ri m. 2.mo. ꝺ cuꝫ
ꝺecimuꝫ corpus é albuꝫ immediatuꝫ subꝫ é corpus
marle, m. rao fratꝭ ꝺtꝰ mina cuꝫ rae cuiuꝫ ꝑ deca
tuꝫ ꝺuenit illi é albedo mi ꝺcreto, vt ꝺ. dixi. Sic sentir
mi he. respꝺ Petri, et hac mmediad ꝗ miꝫ rao fratꝭ
é sufficiens adhoc vt Petruꝫ ꝺicat mediate subjectibile
ati.

Ad replicaꝫ 2.am ꝺtionem ꝑt ex dictis 2.o mi nda
bilibus arte obꝫ nam mꝺcꝰ ꝺuo é tres subsiat ri
tribuens fratꝭ et actualꝭ rei, sed m. miꝫ ypsius
q é terminare et finire ée. at q. adeo supponit illam
integram, et ꝺfectam, ꝗ ꝑfectionꝭ genꝰ ex ꝺfa rae ri
set, nisi adiuncta ꝺfra specifica. Et ypꝰ haneraꝫ
nec mihi pot ꝑcindere raeꝫ generica, vt mmedia
te terminatam mꝺcꝰ ꝺuatꝭ, q é ri pot cuꝫ sit rao
in opta mi rae ée. Vnde quaniꝰ mi cadeꝫ re singu
lari cognoscat gradum generiꝭ singularis, semp m. m
placide cognoscit rao specifica, qa mꝺcꝰ ꝺuatꝭ illius mꝺ
cꝰ ꝺuo. Supponit illam vt é Petruꝫ supponit é hec. et
rao é, ꝗ ꝺ. q. 2a. ar. 4o dixi mi quoꝺam nodabili. qa
in vnaqua q re m é mixta nu mere ꝺa, aqua ꝺia q
ꝺ. in illa re recipiunt vnicuꝫ effectuꝫ, vt q uus, subꝫ.
viuens, et aiat in Petro sent corporea ri m. ꝑ ꝺestinatꝫ

frat

Dupl. pot aliquid é immediatum subꝫ mꝺcatione.

ꝺ. ꝑ. e. sab.

fratres denominant sed ab vnico gradu ac potentate
se quantus ad gradus generica in Petro deberent sin-
gulare vna m. et eadem singularitas Petri, q. idem
effect. cum illis assumit eam in rac singularitatis et
proca quia prendant inuicem, si m. aliat cognoscat ut
hoc aliat, et vi diuersimodis singularis includit ratio
specifica, sabis, implicite, cum in immediate habeat ee in
hanc entem.

Et si obiciat q aliqd dicunt, q quis aliat ex se im-
mediate determinet p differas specificas. et ut sic sit genus
m quantus e ex vi scripsi pot dici spes respu huius
alicui. Quia aliat ex se scipsi non poa ad differas spe-
ficas, et ita ex se si pot immediate respicere in duabus

Nec o. hoc probat experientia adducta in arg. qa
si ex illa inferret dari individua immediata gen. esset
deus posset in Petro dari alia si duabus specificis, q si
esset Petrus. qa duo Petrus specie accidit cognosco
illum ee hoc aliquis, si m ee Petrus erit ens individuum
duobus determinatis à Petro.

Quare respondet. q entitas singularis, q. a nobis sci
pit duo cognoscemus hoc aliat ee entitas Petri si
explicata vltima differa specifica cuius sol m rac co
quantus determinata p ee Petri, rao v. gr ita
cognoscit. q in illa entitate sit duplex operatio alica
coexistentes illi ex rac generica, et ita mobis mo
uet ad cognoscendam illam raem coexistentem, ut in tali entitate
et cum tali singularitate implicite m cognoscit rao spe
cifica

Ad 3tem. pt ex 1o notabili n. r. pot Deus p duce
re talem differam genericam sine specifica differa, et rao a
qa q. libet entitas determinat specifica abalia q. cunq entitate
q. libet puri si pot sine differa specifica, qa rao specifica e
integrata ex multitudine rei, aliquo tamen in libris dicemus

rao

rae, & r. de aiã, vnde n̄ pot dari oppõnes alĩq, neq; indiuiduũ, q n̄ includat rea tr rac̃ specifica.

Vltimo arg. si alĩq ẽ haret n̄ solũ diuersas ẽ ẽ ẽ q.as sub 2.o p̃dicabĩl obtinentur, sd ch̃ ẽ haret dealiq; qua obtinent sub cateris p̃dicabilibꝫ, q ob̃ n̄ respondet q fundamentum, & tria relationes pnt dupl̃r cõsiderari. Vno mo. in ẽ rei, alio mo. in rae fundamenti, & tri. q.a inter se valde diuersa sr., pot. n. cõngere, vt duæ rẽs sint ẽen natr. diuersæ, n̄ m̃ distinguant in aliquo accidenti, vt pt. in similitudine, q.a dat inter duos hes. & duos equos, q quos in suis speb̃ sint ẽen tr distincti reperiunt m̃ in eo, q sicut inter hos fundat similitudo, ita inter equos, in qua rae m̃ numero distinguunt, qa similitudo, q.a in illis inuenit, ẽ eius dẽ spei, sicut esset inter hos sicut inter lapides. l. ligna. ita similit̃ in psenti, q uis ha ẽen tr distinguat ab equo, m. quando ad rac̃ tritꝫ m̃ numero distinguunt, & rae tritꝫ ẽ, qa tr q dam accidentia coia & q dam ppa; ea coia dicunt. n̄ quantum n̄ emanant ab ẽen tr rei m̃ gradum specificum, sd rae gradus cõs, vt in hẽ. & leone, albedo, & nigredo, figura & alia huius modi, quor similia sũ accidentia gñis & spei Vnde ad p̃bationem antĩ pt, qa quamuis tri illi n̄ distinguant ẽen tr in rae tri. pnt m̃ distingui in suis spb̃ys tribꝫ, qa rae tri. & fundamenti n̄ conueniũt illis spb̃ys diuersis dat̃ ẽen tr & specificam, sd qa conueniunt in eo quod hẽ ẽ abstrahibile a pluribus differentibus numero, & ẽ ea pluribus cõnibus. & idẽ ẽ de albedine & alijs, & n̄ obstat inconueniens ibi adductum, qa s. Petrus n̄ pot fundare similitudinem specificam cum equo, sd stans cum albo hoc nec econtra, & m̃ similitudinem, q.a ẽ milles, n̄ ẽ ea plus quã numero distincta, vt pariter ipse sentit, n̄ inferitur q ho.

Tri. relationes possunt dupl̃r cõsiderari. in ẽ rei, & in rae fundamenti.

Accidentia coia, & accidentia propria.

T. f.

G. g.

q̄ hō. abstrahi possit. a pluribus equis.

Ex his pt. ad 9ᵐ q̄ nay quamuis sequat̄ ex cogne
dati relatō, m̄ p se no sequt̄ ex speciali diffō. abstractio
nis, sd exco q̄ é abstracto natura a pluribus nec numero
distincti. qd é accidens quoddam cōe, & n̄ ppū sequē
tis ex natā abstracta. abstractio nō é odēo ea p. funda
mēta reālia.

Ex his pt ad arḡ. mcarie archicali p̄cedenti possi
n. pot. nō spēi ofervari in vnreo m̄ diuiduo vt solum po
tāt. qa in illo habet sufficientez entis rel. Vt possit fieri plu
ra numero distincta sm rem: et quia m̄ natā longe
lata hoc n̄ ꝛingat qa é vnicum tm̄ in diuiduum m̄. q̄
duq; é exā spēi nat. si é impossibile. in quo differt spēs
à genre, qa odēo genera é fralia p̄ diffā specifica q̄. in
vna tm̄ spē addunari n̄ pnt. nec actu, nec potā.

Art. 5ᵐ. V. diffō. in diuiduū tradita à Porph. p̄ p̄dicari de vno sit recte assignata, an v. sit p̄dicabile de multis.

Quas difficultates in hoc loco elegi disputandas p̄ oppor
tuno huius q̄., qa exeu intelligā nat. spēi p̄dicabi
li cognoscat., nay cum vnius correlatiui cognoscat.
p aliud, & spēi p̄dicabilis p ordinez ad m̄ diuidua
cognoscat. 5ᵗ. quinq; p ordinez ad spēz, ideo oportet
p̄dictas disputationes exercere ad integram spēi notitiā
& secundi p̄dicabilis capiendā, & spēi not. nisi cognita fuit
ad explicandā nat. ḡnis.

In hac re 1ᵐ supponendum é, q m̄ diuiduum Triplex a Porphirio
sideratur, aliud é m̄ diuiduum determinatum, seu nominatum

In diuiduum triplex sideratur

pp̄o

ipso nomine vt Socrates, & Petrus, aliud è in diuiduum ra-
gues, seu effectus, q. eis incumscribit. Hoc nomine vaga fugeantis vt
hoc albus, q. vage potest fugere iste albus, & ille albus
vbi in fuerit hoc albus significat, qa hoc è ex determinatae q.
ipsius accedit ad individuum determinate, ꝫ. è in diui-
duum ex suppō. vt filius virginis. Haec in. d. ad ria individu
duum diuersa, & distincta, sd in. Hoc acceptionem l. ria no
mina fugeantia ideo in diuiduum sūt diuersas significationes

In diuiduum duplex sumit. primo intentionaliter. & secūdo intentionaliter.

2o. Nota, q. in diuiduum dupliciter potest fugeari, vno mō 1o in
tentionaliter, alio mō 2o intentionaliter. 1o mō sumit. pro fug
cat subiecto in diuiduum, & in coicabili, q. in coicabile est,
vt in quadam materia diuisione, & in alterno particulari existen
de, vbi enim nat. è capax diuersorum accidentium, quorum colle
cio, ita vnius dicit ipsa, vt nulli alteri conuenire possit, & illo
talia accidentia dicunt ypostases eius, qa sunt hanc collectio
nem nulli alteri subesse apparet, nisi illi individuo singulari, q.
collectio esset a Dialecticis his carminibus explicat.

Forma, figura, locus, tempus, cui nomina sunt,
Quadrata sunt singulorum qua in habet vnus & alius.

Et p vnionem ad vtra accidentia sumit. in diuiduum alia in mate
ria determinata vel in particulari vel alia. Sed accolle
ctiones, qa dicit splexio qualitatum in nullo alio inueniuntur H.h.
vnde nat. qualitatem in sua suppō. vta determinata è vt no
tat sit his accidentibus exornari dicimus. p 2os. dicimus dno
bus s. materia. 2o. vo. mō sumit. qualitatem hoc nat. sm
hanc determinationem accipit. absolute, & in illo hāt ipse
essentiae, q. sd. 2a. intes. è s. ipsa diat. sine tali mō. & de
terminatae accepta, qa è in diferens, & in determinata, dicit
virtutes, & p dicabiles de pluribus, ita rae sua determina
tionem de vnico individuo, q. sit nat. potest p dicari, & ita
Porphyrius in hac sagcae definitionis nat. individuae di
cit. in diuiduum è q. de vno in. p dicat. q. definitio est

plena

plicit. D. T. 7. meth. vbi docet in deu duas vere de vno p̃dicari, & videt. eé Arist. 2° poster. c. vltimo & 5° meth. hoc idem sentit Boetius cap. de spe. cum ait nihil verius, q̃ allegè dese ipso p̃dicari, & qq

1.ª D.ſc

Progg orra sit. dſc. Diffa tradita a Porphurio é recte assignata, Hac coeter recipit. a modernis

Ut ꝑ facile, qafellus distingr natã in deu duas sor. q̃ é in multis, a se ipso vt é vnus, q̃ é p̃dicari de vno mm. q̃. optime diffinitur in hac diffie. Ut ans, qa rae in deu duas nanes natã, qa cor erat, reddit huius de inmonada in deu deu, ita ꝑp̃a, vt nulli a sbri euenire queat, q̃ ex ꝑp̃a rae in deu deus petit de vno, & in de pscribus p̃dicari, Dq̃ pt, qa ẽt natã cor eo quod cor é ꝑpscribus xpetit, ita particularis, qa particularis res vni mm euenit cui negãr al veries.

Dſc. qa ita se het in deu duas resꝑtu sui ipsius, & ſſes resꝑtu in deu duas, mas & ſſes vere euenit ꝑscribus ita nec in deu duas vt sibi ipsi euenit, vi hit. n. veries de ꝑ idem de se ipso, q̃. in deu duas 2° inferiõ natã sumtus optime ꝑt de se ipso p̃dicari.

Fl. h. Nec obstat dicere huic arg̃o ~~quod~~ in seq exillo, q̃ in deu duas p̃dicat de aliquo, sd q̃ de illo p̃dicat quoniã diffinitur ab Arist. in anal ꝑ de camentis, & ꝑ ea Aue roy. c. de sa ſſa hanc tudicat eé optimam diffiem in deu deu, & a Porphurio male diffiri, qa ideo natã abstracta a singularib, p̃dicat de illis qa é abstracta, sd idem a se ipso abstrahi n̄ ꝑt. q̃. ꝑ dus infert ex arg̃o n̄ posse p̃dicari de aliquo, quam de vno p̃dicari, vt ait Porphurius. Non inquam obstat qa fundamentum p̃dicationis é identitas, sed phas q̃ n̄ sit abstractibile Petrus a se ipso n̄ obstat identitas, sq̃ nec ẽt, q̃ p̃dicat de se ipso, imo verius p̃dicari ꝑt, qa magis sedum identificat, q̃ aut natã de mul dr p̃dicet. vt ab

illy

illis abstracta ñ è ẽ abstracta, sd ponit fundatur in identitate cum illis

Dicit. repugnat q primus dequo alia dicunt p̃dicat dealiquo, sd ñ dicit deum subsistẽ è primus subiũ dequo alia dicunt, q differt ab Petri c. de subst.a nec de mysto nec de illo dicit sq. ñ pot ẽ p̃dicatus. Et. 2q. qa suppo nerat aliud primus subiũ

R. q p̃dicabile è duplex, alia fralis, et alia identica fralis è minus p̃dicatus apparat ad subiũ tanq. fra, et subiũ tanq. recipiens, et sustinens p̃dicatũ, et hoc modo repugnat q primus subiũ supponat aliud, cuius fra sit, qa tot res sit in in finitus: alia è p̃dicabile minus p̃dicatus ñ è fra subiũ, sd ipsum subiũ, et tunc debet poni pro hoc primus subiũ tanq. p̃dicati, qa ñ apparatur ut fra, sd ut idem cum ipso, s. n. voces fratr. supponunt pro rebus, et materiãt ipse ipsis supponere, eo q aptẽ sr. ad ipsas adduci, ut idem pot in p̃dicãt hoc nam subiũ, et p̃dicati, qa ad illam sufficit identitas, qa maior ẽ ñ pot q. eius dem ad se ipsum.

Duplex p̃dicabile qa 2.a int.o è cum fundamẽto ñ è cognito, sd eodem mo. cognoscit Petrus q. sit ens subiũ sine p̃dicatus. q ñ pot è primus fundamentum p̃dicati, qualemus affirmat et subiũ qualemus subiectũ 2q.a p.t qa retãs distinguit p fundamẽta.

R. q qualemus i.o modo nominatis idem fratri sit fundamentum subiũ et p̃dicati in Petro, qualemus ñ abstrahit ab mto, et apparat ad se ipsum, è fundamentum p̃dicati, denominans a se ipso, qualemus apparat tanq. subiũ.

Sa. 2.a ostẽ sic argũ. qa destructo debet sequi ens ñ individuo determinato, q destructo huius destructo debet ẽ aliqd cui abstractum ñ aliqd determinatum. Et 2q. qa si ñ abstrahit ab individuo determinato, q. è hoc de

determ

termin natus p̄ Petrus, & sequit̄ occurrere ri pñt alqi ri duo duo p̄ter Petrus. Sequit̄, è falsus, q. è aliq̄ cōd ad Petrus, & alia ri duo duo.

Dicit occurrere alicui ri duo duo determinato q̄ nemi occurrit cui alqi ri duo duo determinati, & ita dñs. è cōd ad oia ri duo duo.

Sd. q. vr̄ get fortius argumentū, qa sequit̄ q̄ dñs ri nus ri fit aliq̄ determinatus, q̄ p̄t. qa p̄dicat̄ de pluribus ri duo duo determinatis, sequit̄ occurrit cūbus ri duo duo, q. ri è aliq̄ ri duo duus determinatus. Ista p̄ma è v. rata ri duo duo, q̄ dñs. è de vno ri p̄dicabile, & determinatus ad vnū, q. è ver.

Ad hoc arg̃. respondet. q ri duo duus determinatū dicit duo, p̄mus è entitas ri duo duales, & realis. 2us è 2us mt̄s q̄ q. attribuit ri rali ri duo duo: Vnde quando cui mēthi abstrahens rati ri duo duo determinati, cui dicta dñs finis occurrit, ri possit abstrahere aliq̄ rati realis, p̄mo occurrens mō ri duo duus determinatus (vt opinione occurrit p̄ dicto arg̃) pōt mō abstrahere rati 2us mūdi nis, qua dens mōnat res determinatas ad vnū ri duo duus, vn di 2us mt̄s mō ri duo duo abstracta ab hac, & illa 2us mt̄s erit p̄dicabile de multis, & vnū,

Sd. q. hoc sic argū. qa videt̄ v. dicta, nam dñs nus huius dñs mō è entitas, q. mō determinata è, ri v. 2us mt̄s, s. in dñs nominibus p̄dicabilibus, q. p. t. arg qa aliud dñs nit̄, q mō è de vno p̄dicabile, sd 2us mt̄s p nor p̄dicat̄ de pluribus, q. mō dñs nus ri è, 1us int̄s qua è vnus ri duo duus singulare, & ri qd cōd.

J. i. Rñdeo. negando q mt̄s vnū è ri quadruplex dñs nis alia è vnū. ri de nomine nando, & ri ēendo formal, vr int̄s genus, in cōd. qd denominat nat. generica vnū & ipsa è vnū rei qua intentionis huius generis & cētus

La duo duus determinatū dicit duo, entitas realis & 2us intentio.

Intentio vnius sata qua dnpti sumitur.

alia 2ª mtis q. ꝙ virtus in denominando & singulare in éndo, vt mto qua denominat. dicat genꝰ é vna numero & singulare, & mo denominat dicat virtꝰ: alia 2ª mtis virtus in éndo, & singulare in denominando, quo modo 2us mus in diuersis determinatis denominat. rem singulare, ipsa mo é virtus respu 2æ intentionis huius & illius in diuersis, alia 2ª intis singulare vtro q. mo, vt mto q. è in Petro in denominat illius virtus, quæ ipsa in se virtus é, vnde respondet. q 2us mto q. hic desinendo quamuis sit in denominando p dicabilis de vno vt quo, é in virtus respu particularis intentionis & ita vt diffinitus é, é fatuus rão p dicandi de vno.

Sd instabis, qa subus denominatus in é aliqn determinatus in diuersis, nas sd fatuus 2us mto abstrahet abintentionibus singularis, ita & ipsis fundamentis debet abstrahere.

Dr negando 2am is rão dicta é, qa 2us mto & q. dat rão specifica cois in qua conueniunt dei 2us mtis in diuersis mis suis éntis & fatuitas & ypreа pot p scindere à dictis huius & illius 2æ intentionis, at vo fundamentis, q denominat. in é p scindibile à determinatis dictis huius & illius in diuersis determinati, qa vltima dicta, à qua p scindere t, é ypa rão éntis in diuersis vt determinatus é, rão in diuersis determinati scilicet in vltima determinãe p q in diuersis dicit. fatuus, & ypreа in é abstrahibile, vt determinatus é, é tm marte denominatus a 2æ intæ in cois in diuersis quatenus dicit hanc determinatis huius & illius in diuersis. nas cum q libet in diuersis sit determinatus inde q libet pot denominari p dicabile de vno. in vt é hoc. l. aliud, sd aliq in determinate sumptus

qua

vt in diuersis

qua ñ determinat ñ pueñit ex p.e ipsius in dicu
dei sed ex p.le 2.m mñ. q.a denominat sic ñ cõ. p
decabile de uno

S.d 2.o qa ñ dicit duos vagos, vt qdam hõ, sic cat ñ
realr ñ dicit deũ singulariter existentẽ, & ñ. é cõe
multis, ꝙ ñ dicit duos ñ é unus singularis. Pt. ñ.
ex D. t. 1.a p.e q.a 42. ar. 1.o ad 1.m Ubi dicit, quamuis
q p.tinet ad hoc. t. dei singularis, dffñiri ñ possit,
ñ tñ id q p.tinet ad cõem rãem singularitatis dffñi
ri pot. q.d singularitas é cõis, & q.a ꝙ. de pot an 2.o
ad 1.m ita ait, q in substã particulari ó ria o fidera
re quox unus é nat.a grie, & sic ñ singularibus
existẽs, 2.m é mei existendi tales nat.as 3.m p oregi
ui ex quo causat: 5. aut nat.a ñ se cõis é, ita & mei
existendi nat.a & sic ñ dicit q ñ solus ñ.o é cõis
sd ẽt nat.a cui modo singulr existere.

Propñ hoc arg.t Caiet.anus ad mittit, q dicta dffñ
ñ ueñit in dicibilem vagu, q de mul.ꝝ p dicat, & dicit.
cũ nomine, & rad, & sequñ dicit constituere ẽ p
dicabile, & qñ nstat. q.d diminutus sicut Porphyr
cũ hoc p dicabile ñ enumeravit, respondet negan
do ogã qa ꝙ ñ & ñ ssit se actuꝝ de qnq. vocibꝫ
q ad mple uit, hoc ñ mtu ñ placet, qa si p.d
cabilia ẽt sic ut sicut diminutus Porph. sat ñ in
ꝑgrudendo si qdam ñ ꝙmissit de qnq. & ñ de sex p.d.

I.I. Quarta ratio mihi valde displicet Caiet.ani, qa ꝙ
serit, q rãe particuli excludi à qd abstracti, & cõe uni
uersali, qa in dicibilem vage sumtum ñ pot ee rãe uni
uocabilis, qa é oplexus ex nat.a & modo illo. vt qdam
hõ. nus ẽt qa id q é vtẽ debet ee ens oplexũ, & ñ
mus nat.a vtis, & tandem, qa qd q abstractũ debet

decere

ducere alg. raõ p̃ter rõ. ꝓ. nec. differentiales, et cum nec
ide abstrahat ab indiuiduis n̄ debet includere partes
talares diffas singulares talis huius et illius fratris et m
ae tu, sed hoc videt mi intelligibile, qa illa. diffa
st. de ēs. illius modi sūt ultimae raõ diffa. naꝫ p̃
hoc hoc indiuiduum dicat singulare, qa è mi tale, eé
p̃ q. ultimo differt, et è incorrabile alteri, sed hoc het
raõ ultime diffe singulare, q. si abstrahat raõ sin
gularis nihil a debet includere ultimas diffas huius
et illius indiuidui, qa sene illi n̄ dicit totum q. è de
rõe tali singulari, et indiuiduo.

Dices, q. eodem mõ. se habent indiuiduum vagum et de
terminatum, at q. adeo n̄ distinguent. Pt. sequella
qa st. indiuiduum determinatum eo q. determinatum é
n̄ pot abstrahi, nec cé ad 1um intentionatr. nisi raõe 2ae
intentionis vt iam dixi. ita simili vagum sumptum q. non
n̄ pot abstrahi a diffis, sed hoc è falsum, ꝯ. 2am. Ultimo
mia adducta D. T. ka ꝯ 2as raões, qa st. decimus de
nus é hõ. decimus etc. Petrus è qdam ha Ioannes é
qdam hõ. etc. q. indiuiduum vagum sumptum é ade. 3q
pt. qa st. natã. hui é cor etc. mihi cum erit cor.

Ad. notando ex D. T. loco citato dispõ q. ille mus
1. intentionatr sumptus accipit dupliciter. Uno mõ, vt oppo
nat. a determinato p̃ncipio, q. è mat. signata huiusmodi acci
dentibus. (vt supponimus nõ, vsq. dum ex ipso haganus
de p̃ncipio mobilis duationis) alio mõ sumit vt idem sit
vt è determinatum nat. singulari, nat. non pot
cé nisi set singulare. nec dat hõ. nisi singulari. m
ter quas acceptiones haec è differa, qa m. 1. n̄ è p̃ secun
bilis talis mihi adeo rõe singularis sic a Petro ꝯ. a
Ioane, qa vna ēs indiuidui determinati è ꝑ set

hoc

Mus 1. intentionatr accipitur dupliciter.

M.m.

a

Habet .3. articulos.

Q.º VJ. DE DIF FERENTIA ESSEN TIALI TERTIO PRÆ DICABILI.

Cuꝰ exacta ꝑscrutatiõ rei cognitio modũ cat ꝙ id ꝙ q dã vidit. Ideꝰ q̃ a cæteris aliꝭ oꝑtet, ꝙ ꝓpꝫ æquũ est de ꝑpe. dictis nat.ª aperiamus. q.º ꝰ ipsã ꝓpꝫ obtinuit & duobꝰ a cæteris ꝑdicabꝫ: in qua Porphyriꝰ nouit ꝙ cupꝫ aliud ab Arist. tradituꝫ 1.º post. c. 8. Diuisionibꝰ vnius ꝙ ad multa andũ ꝯtinꝫ genus, ꝯtinãs q. differꝫ exqꝝ assumenda é dictio, & huius rei grã in cipit sui vani ꝙ diuisionibꝰ dicta vti, vt inde differꝫ cui ellicãt, & ꝑcta ordinꝫ cui insequenti ꝓpꝫ nos de sufficientia de uisionis. q.º ab ipso modum tractabimus, vt coꝝdã dicta diuisa hoc obtinuit ꝑdicabile cui cẽn.ª nat.ª & distincto ꝝ a cæteris ꝑdicabilibꝰ. quare sit.

Art. 1.º quæ. & qualis sit diuisio dicta in communi ꝯtinãs. & ꝯtinentia tradita a Porphirio.

Prodituꝝ intellectũ mihi ꝙ Porphyriꝰ nõ. ꝑdicabilium diuidit dictã in tria membra. & in dictã. ꝯtinã

coꝝ

Dria. in res dividi' partis.

cōes, & ppissimas, dissa cōis dicit illa in qua differt aliquis accidens quodcq cōe ab alio, vt Petrus Sortes distingt a Iohēne & Sene ratiōe, q. é accidens cōe. dissa & ppa é accidens quodcq ppus, & inseparabile, p q alius differt ab alio, vt Petrus Sortes distingt a ri Sorte, vt Petrus hens cera nasci, differt a ri sentiendo: dissa v. ppissima é dissa cēlis, qua ri é accidens, nec ppus, nec cōe sd substās & cēlissimū, vt natū ratiōe rōis, & cui occurrit ista dissa in hac q é facere differre, & inseparabile differant in his faciendo differre merito in primis, q sit divisus, & quales ppa divido p hac tria membra.

Et in primis pri. ri é legitima diuisio nec regulat. q divido sit p membra adequata dupla, sa hec membra ri adequata tria q dissa, q dividit. q. ri é sufficiens. Q.t ri. qa dissa modus dualis é v. dissa, & in hac é eius hec ppa, qa ri é accidens rei, sd identificabile cum illa, & in ista divisa dividit illud at q. adeo nec é ppetus domanans ab eēn, nec é dissa p ppissima, qa illa é dissa cēlis rei, & specifica, p fabas v. modus dualis ri é cēlis, sd magis dividit illud, q. ri sinet. sub dictis membris, & sequit ri é bona divio.

2ū nas hec divio aut fit. 1º in tentionali, aut 2º intentionali. ri. 1º intentionali, qa eadē dissa dualis é ppa, cōis & ppissima, vt eadē albedo respū Petri & cōis, respa Cygni é ppa; respū qualitatis é ppissima, q. ri fit 1º in intentionali: ri 2º in tionali, qa dicta, q. dividit, & re alis, & omnia membra reale dividens. & faciunt differre, q. nec fit 1º intentionali, nec 2º intentionali, & sequit ri é bona.

N.n. 3º qa ppa passiones faciunt differre ppes accidentis inseparabile, & in. ri. st. dissa ppa q. P.t ri. qa dissa ppa faciunt alterius 2ū accidens, pp eadē in &

& passiones faciunt aliud in eis, qa ppetates dy
nge dicte res, & ppred explicatur ibi & dicu
dr. 9 illas.

Ofr. 1°. qa dicta ppa quales sc. aquales, ei
mey n' st mpparabiles, qa n' nascunt apnapij ita
q' vadey, nr se sient s. Senecha, & ofegnr bene dis
inquit cois, & ppa

Ofr. 2°. qa Senecha separabiles n' é a subo. nay
por quay aduenit nouay recedat q' n' é dicta cois

Tandey arga. qa nr dales dicu é vniuoci, qz
nr dales dicu é vniuoca, in sua vniuocatoque ana
logi in sua analogata q' n' é legitima, pt ans
q' n' sit vniuoci, nay membra huiusdicu sonij & ray
q' n' dicuntur, nay dicta ppa & cois & accidencia, ppa
sima vñ in rebus substabus. é substa q' n' pt é
vniuoca, qa nr vniuoca dñr uenit rebus, q' sub eo
dey grie dr nent. sc accident & substa & dr nent.
subto dey grie. sq. Et q' n' sit analoga ppa

Quia sepr aliquay ray dales cit maxime qa ppa
& cois partia parent ray dicuñ cuy dependenta à
substa, qa dales dependentay n' sent, nay ppes
accidens n' ideo facit differre, qa dicit ordinem ad
ppsima dicta, & qa inso dicuñ obtinet subz
a n' sentia illay ppetates, q' n' é sufficiens dales
dicuñ

Nichomines dñr cois cuy Dialecte cois ma nent
cuy Porphirij nr sent dales dicuñ sed q' mem
bra adequata cuy qq sit ma

1ª dsº affirmatiua mqua dicimey ee oph may
& adequatay dicuñ.

1. dsº

Hec dsº faciliss qa dr, q' differt ab alio, aut

differt

differt realr. a quolr. suis, aut sua accidens, sed oe. quodr
dat unus, et entis de mente unius à differa entis, et ppria
ma, et oe accidentale de mente unius é oe accidens
et separabile, aut ppria. et inseparabile, q. dicto de
ffra é sufficiens. Nta. pt qa nullus ee hit res, nisi
l. entia. l. accidentale. Ad. qm qa de mente unius
entis é differa decisiua gntis. de mente unius v. acciden
tale adueniens accidentaliter rei, l. separabiliter vt albedo
f. inseparabiliter, vt risibilitas hoi, et 2q. pt. 1a hac
via sp'hendunt in hac decisione;

Sed qa 3a. hanc o. sed obstat rad prm arg. nã.
ostendit differa individualis rei, é entis, nec accidn
talis, at q. adeo ad aliud respondit. q. sloqua mur
iuda sua asserentius qd differa individualis é com
ei rei, et frater obstinacia individui dsignt dicendũ
é ã differa ssma, et ita loquendus é ex mo
Dñi Francisci Suarez disp. 5a. Metth. sect. 2a. q. 6o
at individuationis ita deberem nare nãs. vt frater
dicebat ipsas, at q. adeo in dicti martes, qa sit v. mas
sã Thalectus, et Methaphysicus, ita vocari, vt distin
guant illas a differa specifica, ita q. tantum
nomine martes dicat, qa q. de ipsa re é, ita frater
dicat differa, specifica. Landes tenere vt dicit ma
gister Oña q. 1a. huius c. ar. 1o. tang. de mente D.
T. in 1o. dist. 21. q. 1a. ar. 2o. q. aut filius nõ é
aliud a Patre in diuinis, colorat in humanis aliud.
é a Patre quor dist. martes individuo. q. iusta eius
sua é ssma differa. pt 3a. qa. ssma differa
é quia facit aliud

O. o. Et confirmari por qa in Deo differa individualis
facit aliud, qa é de mente sca rae Dei, et eodem

modo

modo se het in Angelis ga in duo diuant q sunt ypsa entia.

Verum hec ma multi placere minime pot-
nas (vt s. dixi) medium duplex e mater q. duas diuersi-
mod rebus materiebus inuenies rae chat. ; s. specifica
dissa inuenit illis rae fra, e ypreca in pot ee ypsima
dissa, nas hac dissa (vt Porphirius in Pr. dicit) é
de substa grata, e abstractiua ypsi in esse non se sum
te, sd vt in suis inferioribus, mga é vtra eêa, me-
diata v. in é eêa, sd mis adiacens illi, e ideo in
substantiis dicat distinguere, sd adiectiua, atq. adeo
nec ypsa dicit facere aliud, q vt intelligas.

Nota, q facere aliud pot accip. dupliciter, substan-
tie, e adiectiue. Substantiue sumitur sic cat dist. in eêa
e substa rei vt nomen ipsius sigcat, nas eêa idem é q
substa cuius cuius é eêa; adiectiue sumit quando sig
cat aliqd adiacens alteri, e inhaerens dist. in substa
sd in aliquo adiacente ipsi. Vnde s. diximus in sumo
lis q adiectiuum applicat suum sigcatum s. alicui substan-
tiae, substantiuum v. nullo applicat, ita adiecti-
uum in fact dist. substa sd supponit, e ypsi hanc rae
dicere q Petrus é aliud substantiuum a Ioanne é dicere
q distingr. entitate a Ioanne, dicere v. q é alius a Io
anne é dicere, q entitate in distingr, sd pontius nu
merica, e ypsi ysmilis rae in duobus hac ypsi é
haeretica Filius é aliud a Patre. i. distinctius in eêa.
hac v. admitti pot Filius é alius a Patre.

Vnde sequit q in diuina duas in é ypsissime dicitur ga
in fact aliud substantiue, sd adiectiue, i. vna mis
adiacens eêa e ypreca ar. pr. facile soluit, ga quis Pa
ter e filius in creatis distinguant. rae dissa in diuina

ales

Dupliciter accipit. Aliud. adie-
ctiue, e substantiue.

Cui ri é ypostime dicta, qa vnus ri é alius substantie ab altero, sd adiectius, i. hm. martr. dicendus. et hoc hm plat locus D. tha. Reducit hm post additas ypostimas inquantus é multitudo facit differre vnas ab alijs entitates abalterno martr. hi. et quantus ad multitudinem substantie, ri hm é dicenda vt dicta sd hm reductive et p hoc pt ad p.mum. et ad 2.dum.

Ad 3.tium illius arg. respondet q ri Dei et Angeli ri dant. Vere dicta multitudinalis ex. éntia eorum Dei ri. p. suas éntias mtrinsice é finita et circumscriptibilis et determinata a creaturis, et ita nullo ri é ad multitudinem dicta q. faciat differre eos q dicta é ex. rationis q distinguit, et similiter é ri Angelis dicta multitudinalis adequate quantum ab parte, et ita ri dicuntur spes substantie dicta specifica et frates diuisiua gradus, et ita multitudinem determinatam rationis ri circumscriptibiles.

Dra. arti. petit examinari an dicta q. diuisiua in hac diuisione fratrum. s. realis, q quo. Nota. 1° q dicta q. ri pt considerari Physice, Methaphe et Logice. Physice dicit fratres rei sm multitudinem essendi misse, Methaphe v. sequitur eandem fratrum q misse huic ri sm multitudinem essendi misse sd sm multitudinem exclusive diuisiua; Logice v. qualitercumque huic pdicatus, q. sequuntur multitudinem essendi in multis, inter quas considerationes hac é dicta, qa ab re rei oia sd. idem realiter q. p multis pscindunt. Vnde si ex vi precisionis multitudinis venit aliqd fratis considerata, ri physice conuenit illi fratri, sd Methaphe, quomodo facere differre ri conuenit dicta physice fratri, qa quantus fratres ipsa mitrinsecam inueniant. ri vt fundant rationem dicta, sd vt sd q. idem realiter.

Dria post tripliciter considerari Physice. Methaphe. et Logice

2° Nota. q methaphe cognitio terminatur ad res q. sd. ab re rei sub ratione fratis. Vnius rationis cum precisione ab alijs cum qua oportet q, qr cum in eadem substantia inueniant, et dicta specifica diuisiua gradus, et sic

metr.

mitr ée ypet. ꝑueniens accidentalr sicbo ꝑ ꝑci-
sionem mitis ꝯsiderat in ea é ꝓncipiu deuisꝑcandi
accidentalr sicbo, & semitr ée differa colorir, & 1.mo
dicit differa accidentalis, 2.o v differa éenhalis & ypo
stronea.

3.o Modo, q aliud é ée ꝓncipiu differendi, aliud
v. ée differa, nam ꝑmus ꝑueniet fraletr in abstracto
quam. radem dicit ꝓncipiu differa. 2.m v. ꝑuenit
illi in concreto, & hoc mo radr é differa homis, quatenus
defalr dicit radrm de marb v. dicit enhtm homis re
duplicative vt fratr é radrs. Si mitr ideꝯ dicendu é ba
differa ypa & cor, nam mihi ꝯcreto albu ꝑt mitr dis
tinguere ꝓncipiu dsgregandi visu, & hoc mo si mi abs
tracto ꝯsideret. n erit differa sed ꝓncipiu differendi
sꝑatu ꝑ hunc tritu albedinem, si v. in concreto cogno
scat. sꝑcat illud q é ꝓncipiu dsgregandi a visu redu
plicative vt talr ꝓncipiu é, & vt sic é differa, q. si ypo
stat. ad aliqd mihi dicit differa ypostrica, si v. ypo
stat ad suitm q denominatiue, & accidentalr mcludit
é albu dicit differa accidentalis, & si respu suitr fue
rit mse parabilis erit accidens ypstrm, si v. sꝑarabilis
erit differa coel.

Vnde sequit, q rao differe methaphisice ꝯsiderata n
é 1.a int.a qa dicit fraletr illam ꝑ q res mse ipsa differt
ab alia siue essentialr, siue accidentalr, nam ꝑ ee dsgre
gatiuu visu differt creatr & deitas albu à nigro, q é
differa & facere differre fratr methaphice & q creatr
& deitas é de alia differa coel & ypostrica, Logice
v. erit fratr differa rac, & 2.a int.a, qa logice ꝯside
rat illam fraletr non ypostr ꝑueniens illi ex ée obi
uo, sed hic differt fratr vt differa sc. ꝑueniunt respec-
ꝯ & relatiue differendi, qualitatiu n. dsgregatiuu facit
differre dicit respu diuersitatis n ꝑueniens illi

vt é

Aliud é ée differa. aliud v. ꝑsor
cipium differendi.

vt é vera. sd vt debuit assderat. Iona dissa diuisiua
sue certe sui gnis sue accidentalis seu subi. q̃ loqi
ce dissa 2da nat. p relatiõ rad, & m hac = sensu lo
qr. Caietanus cui dcat hanc duobꝰ pertinere ad Dia
lecticu, sm aligõ rad, & m é loqi ex frat 2ª int.

2ª Dso

Ex hys q̃ hucusq; tu plena mtelligã & dissonãe q̃ fu
C. 9 2ª Dso hac diuisofrat sumenda é 2º mtõnatr
ni. vº i. mtºnatr.

Hanc tenendam Caiet. Sodo, Massio & cõ
thomistaꝝ sniã, & q̃r esse mel explicat.

Quinembra alicuius diuisiõis debent ee dras
se qualitus dimient sub diuiso, sd ista tres dras
sse cõis, & ptissima ni sit diuersa nisi sm 2º mº
natr. q̃ frater ni sit diuisio p illa 1º mtõnatr sum
tas, sd vt denominante a 2º. intentionibus ni
p quia 1º mtõnatr pot cadere fratrẽ, q̃ ne
thaphe assderat sm tenden rad, esse diuersas
sm mus cognoscendi ee dras sse & ptissimas
alq ebes, q̃. Et ans. nas aggregatiuus dicit ee
dria ptissima albi diuidens edoratus in corpe etc
dria subi accidentalis diuidens, siue separabilis vt ni
Petro, siue inseparabiliter vt m. Nigro, q̃. ista dria
1º mtõnatr ni sit diuersa nisi sm rad secundas in
tentionis, & ex gnis diuo dat. p membra 2º mtõna
tr sumta.

Dico ni regri dict. actualis ni ter membra
alicuius dict. diuisiõis, sd sm veritatem & rad, vt pz
in ce libri duce bom in oriente, vbile, & delecta
bile q̃ p nil medium subi & entis inueniri, q̃
ista fralis, vt sunt membra huius diuisiõis, sus
ficit q̃ distinguant. p rad.

Et. ee disparata rdes, q̃ ista bonitas inse

S. de

l. distinguent realr. l. saltz p' bent fundamentu
mittu, vt ostenderet illas tanq; diuersas res et fra
tres et ita bonus in rō. bene dicit dns 1° mō natr.
q illas tanq; p diuersa res; at v°. res denominabiles
à 2as. mōs dria ypsissima ni rae dria ñ differunt
are denominabile a 2as. mōs dria ypsa l. cod, sd
sñt eandē fratres qdm é extra dria fratissime
pot ois illas fratres rae here

† inueniuntur. Dicit mus, qa illę dr fratres separatę †, nō
sñt res 2as, sd r. mō natr q 1° mō natr et diuersa
Rñ. amb. qa vt exemplificat Porphyr. splendor rosę é
dria ypsissima, q. 2as v°. distingt ab albedine, q é dria
cōis, et a calida q é dria ypsa.

Rñ. Verum é, q res denominabiles, pñt distingui,
ñ mō cozy dñs 1° dicto uenit illi qa de membra hu
ius dicit. nay h. sñ dere et albedo, vt dria, é, fact
albus, et differre ipsum a nigro. et sñt eandē fra
tres uenit cum rosa. ni rae dria ypsissima nqua
ñ pñt ab illo distingui, distingt in abeo quadam
é dria accidentalis, et ideo é deu calida, quadam
é dria oñm mensurarum ypsissimi ni quo uenit cum
rosa, et distingt ab illo, quadam é dria accidentalis
sd hae diuersitas ñ nascit ex ipsa fratitate 1° mō
natr considerata, qa sñt illas uenit etiā cum rosa ni
rae dria ypsissima, ergo ois diuersitas, q. é magna
fratitas quadam dria R. q uenit illi rae secunda
rum intentionum. Vnde sumit ofr mod obiq qa rae
dria ñ obstat ni entitas physica fra, nay albedo ñ é
dria albi, nec albus sñt duas res physicas entitas
é dria à nigro qa ni chdit doratum nqua ñ differt ab
illo. g. ergo q é dria alb, ff. g. distingt a nigro, sñ é
de nigredine gradum visus, qd rabit doratum, tunc sic sd

hae

hac fratres p̄ rasa rad̄ diuersor̄ respectu multiplicitatē
oīa membra huius diuisionis, q̄ dicit fit p membra
2i mt̄ nata sumta.

R.r. Dicit Una et eadē fratres n̄ pōt ēsiderari vtrac
idem alicui ppō, ut coe. et th. vt dria circhalis
q. 1 regrit, q̄n hac diuīe n̄ solū sit duplex secundar̄
intentiones, sd th vult

R. q̄ intentus Porphirij in hac diuīe n̄ é dicere dria
q̄ plures res sp̄ dnas, sd absolute dicit
dria alia con. etc. circa hāc intentiones adunent̄
in vnica, quandoq; ē exp̄ ipsius rei, eadē n̄ fratres e
denominabiles ab his secundis intentionibus, et ppter
n̄ portulat̄ allequa diuersitatē rei, sd ypsas intentio
nes, q̄ntū vnitas 2a mt̄ dria adunari n̄ pōt. Vera
ē m̄, q circa 2am mt̄ s. et dr̄ n̄ vnius fratis q̄ plures
rad̄ fundandi, q̄ē ē regnibus, sicut multiplicandi n̄
mitta, s. ypsa 2e mt̄ sunt diuersa, ita et rad̄ fun
dandi erunt diuersa n̄ vn fratis denominabiles
ab his 2is intentionibus.

Hinc mta alique eaq̄ i. ante hanc dict̄ dicebam
q, ista fratis methaphisica fratis faciunt differre, qa
s. res denominata istis decē fratib̄ p decabili tanquā
rep̄ decada, et 2a mt̄ tanq̄ rad̄ p decandi ita ista
fratis methaphisica dicunt differre facere fratis, tāq̄
res, q̄ē dria, 2a vo mt̄ tanq̄ rad̄ differendi, et p
hoc pt ad 2m.

Sd hīc videt̄ exurgere difficultas, q̄tangit vltimū arḡ
qa sequit̄ p hoc dicit sit vniuoca in ista
vniuocada. Dsequēs ē falsum. q̄ Sequela p̄. qa
2e mt̄ q̄e deludunt dria, ut reuniunt in rad̄ faciendi
differre, s. dia gnā in rad̄ cōi genis, q̄. s. genus

vnu

3a. 3s.

vnu uoca dicat de hoc et illo grio, vta 2e mot dria
ni cor vnu uoca dicat. de membris decundum

Probatur et plicae sit 3a. 3s. deuio illa dria
i analogi ni sua analogata

Hoc ostē Caietan hic cap. 2o et M. Masst
et Sdo. et gr. rat Analoga dicunt. illa quor no
mey i cor, rao v subst.a i rady ppr no natr, ein
simplicit, sd vta se hent vta membra in rad dria, q
i deuio analogi. Et. mi. ga vta differunt ysa me
bra ndm se i. accidens et subst.a. s.n. subst.a p̄mi
ons, accidens v. i ens p ppr̄ones ad subst.am et cre
atura p ppr̄ones ad Deum, vta rao differendi acci
dentalis i p ppr̄ones ad dria ein rialis. i.o in
delagi res p secas eiā differe, et secundario p
accidentias p et ens i analogum ad Deum, et adore
aturā, ad subst.as et ad accidens, vta simili dria rū
pd. hanc dria.

2o. pr ga ens reale, et ens rae nulla dat rao cōis
vnu uoca, sd dria facientis differre, alia st reales, et alie
rae. ē ni pot dari vnica rao dria cōis, i vnu uoca, et
sequit erit rao analoga, ga aut ni sit equoca, eo
nm in nomine sd ēt in rē gnomes seqūtur eadem
ant, et nulla alia cōdō sit, seqt q sit analoga.

3o. pr. nat ie distinctus, et differens ab alio sequt
entia rei, ga vnuq q differt ab alio p sua entia
dalis, q. quomō se hent aliqd, vt sit ens, vta vt sit dy
finctus, sd ens p se et p accidens ni ueniunt vnu
ce, sd analogice, q. differre p se, et p accidens ni ue
niunt vnu uoce, sd analogice

Deus hoc ie vez de rigs 1o in finitonatr, ni v. 2o
int.o natr sumtus, nay sūt hanc rao sl cuy dey gnia
sūt entia rae, gr aliqui dicunt, q ḡus hac deuio i m
1o natr

1 6

t. natu. set analogice, 2. v. intentionaliter ē diuina ea ex
genere, q. in pec: nichil imp̃tinens videt. dicta dict., nas
sive deus dat. nat. sive 2a mt. semp deus erit eius de
ratis, & pr. qa. l. nat. deus dat. absolute, s. ut subē
2. intentione:. 1m. deci. ri. pō, qa vt sic n. p̃tinet ad hanc
sideratā, imo (vt ita p̃bacui) n. deus dict. in ria mem
bra, sic 2m. talis debet ee deus, qualis ēet si deus de
ret sola 2a. mt., qa quatr se tenent mtes. intersē, datis
intuentibus nat. quas denominant, s. colos, qa ē diuinus cuq
ad colores, ita coloratus ad ea coloratas, & s. virtuosus ē quq
ad mtes virtē, ita virtē genus ē ad quq virtua, sic ego in
hac diuina deitate 2a. mt. s. si deus deberet ipsa 2a. mt. de
bet analogice dici de ōibus tribus intentionibus, qualibus
assumpsit membra huius deitas.

T. 1. Praterea explicat, et pr. hoc, qa facere differna fratis ē 2a
mt. sed in rāe faciendi differnē ē communioda diuersitas, q.
in rāe 2a. mt. dria ē communioda diuersitas, et esset ir
rās differendi 2. mt. nātis ē analoga. pr. mi. qa in tria
seca rao dria m̃ venit dria ypostome q. intrinsece cum
fratis, esse v. et cō. q. accidens, nas disgregabiles vi
sus q. se het diuidere coloratos, qa intrinsica vnumquē eius
illa, at v. subq̃ m̃ q. accidens diuidit et denominatiue
q. respu dria ypostma. ad genus ē rās differendi intrin
sica, respu v. ad subq̃ n. ē rās differendi intrinsica sed q. ac
cidens, s. n. disgregabiuus visus intrinseca denominare
ner dria subq̃ ēet dria ypostma respu illius, q. n. p̃se
illi venit ē ypsius generis deus dare, q. 2a. mt. dria acci
dentalis n. includit semp. rās dria sed sun q. dat q. per
tinens ad drias ypostmas.

Ex qua rae sic rede vimur evidenter colligi q.
vbi sup̃me mo. q. dria intersē si venirent vnibus ea v.
intentionatis neq. ith 2a. mt. venient in hoc q. ē facere
diffe

ffere ꝑ omnimoda q̃uenientiam, eiusq; rac̃ sumendum
ex magna diuersitate q̃ inter fundam̃ta rez̃ in
diuersis, nec ꝑ ypa ei cohꝫ ni sint ꝑse fundamentalit
facere differre, vta nec 2ae mtis minus sc̃e habent eã
ad quo aliqd facit differre ꝑse, sd m̃ denominant rez̃
ꝑ accidẽs facere differre, vnde rac̃ differendi n̄ aque
illis q̃uenit neq; vt quo nec vt ꝑ. sd ypsissime sem
plicior, aliꝫ ꝑ ypm̃ dicto rez̃

Neq; ex hoc licat inferre q; ipse 2ae inter vasa
v. cant tabibus, & rabus n̄ q̃uenant maligno vniuoco:
bene. n. ee pot q̃ in rac̃ differendi nulla sit q̃uenientia
vniuoca sit m̃ maligna rac̃ cui 2ae mtis ꝑ. quando
ipse subiectibiles, & ꝑdicabiles differant n̄ rac̃ ipse, & m̃
aequiuoca q̃uenant vniuoca m̃. pnt q̃uenire in rac̃ cui
2ae mtis & idez̃ de 2is mentionibus mutuo dici. vnde

Vnde ineuale vis arg̃: mo tm̃, qa ẽ magna diuer
sitas inter 2as mtes gnis, qa ds in substa, & aliꝫ gener.
bus accidentiu, & inter 2as int.s qa constituunt membra
huius diuisi, qa vna qa 2a mto gnis sine sit in substa
sicut in qualitate mtem sic metidet rac̃ gnis & ypsis
me in vno quo q; illoꝝ & ita ꝑ accidens ẽ illi q; suba de
nominata sint substa & accidens, & omnino diuersa, at
v. 2a int.a dria n̄ q̃uenit ypsissime in vno quo q; ex
membris diuidentibus

Sd hic obstare videt 3us arg̃ nam ypa a passio ẽ di
stra ypa, & m̃ intrinsece q̃uenit illo facere differre, nam
& dria ẽ essentialis 1o & ꝑse diuidet & obtinet rez̃ vta ypa
passio ẽ essentialis, & facit differre ein.s dicit. q. dicta in
2o mo dicendi ꝑse, q̃ dria ypa n̄ accidentaliter facit di
fferre

Propter hoc arg̃ q̃ dam existimant membra huius di
uisionis ee mia vltima ꝑdicabilia, vta. vt hoc 3us set dria
ypsissima, 4us dria ypa, & 3us cois, sd multi melius

vide

Vidit. ducendus ē ppias passiones ri ē dria ppas. (vt ōpn me exstimarunt Caietanus, & Al. Soto) sd rēducan das ē ad ppissimas.

V. v. Itaque nota q Porphyrius in Fr. dicit das dras facere diuersas, cōis m̄ & ppas facere diuersas accdis dathi & iuxta expōnem Boecij dicit q dria dras cōis q ppa facit alterari, ppissima v. facit aliud m̄ qq sequat. q dria cōis & ppa p accedens facunt differre ppissima v. ēntr. Facere differre ēntr & p accidens vt faciunt ppas accepi ḡnt in vsu Philosophor, i vt p se ideo sit q ēntr ipsa principia rei sūt generis, & dria, accidentalia v. sequat ideo q ē principia ēntia & nuda huius sensum ppe passiones & accidentia rei, alio m̄ sequat ipsa se ēntr, q ouenit rei ab intrinseco, & ex principijs ēntalibus dimanat, quo m̄ ppe passio p se, & antr ouenit rei p accidens v. sequat ea accidentia, q̄ diligenter aduertunt, q̄ dist. & vale de nouenda, qa aliquando vna, aliquando alio m̄ accipiunt.

Ex qua ostat, q ea q̄ R. dicēn rai dras i quar 2 m̄ ē sr. ppa dria sed ppissima, qa ri sue huius p accidens, sed p se, & hoc multi exaltare voluisse sequi re Porphyrius duo vocat eam dria ppissima, qa facit differre p ea q̄ ppissima sr & iuxta hunc sensum dria ppa ē accidens q quanus cōis sit inseparabilis m̄ diuersis rei quia ē dimanat ex intrinseco ei ppe principijs, vt albedo in nive & negredo, & negredo in corvo, q̄ ri ē inseparabilis nisi rae ppe duo m̄ vnduales, tandem pt ex dictis q ppa passio ri ē dicenda dria ppa, qa ri ē cōis pluribus sed ultima rei rae sue ēn̄, & ppria ri recipit magis & minus, & nec ēn̄ nequit distingui ab ppa & cōi

et hoc apparet efficaciter 3. arg. ad qd dicimus qd
ꝑ paralogismum reducitur ad ultimum dictum.

Ad primum ergo respondet qd separabile dicit
duplr. 1° qa est principium rei postulati. 2° qa est sup
positione alicuius extremi a quo nō separabile. 1°
modo dicit inseparabile dicit ipsa qa quamuis non
sint existentia ipsa tñ sunt principia individuales
bus. 2° modo sensibile dicit inseparabile, qa quamuis res extra
nea sua illata non postulet existere tñ semper est
inseparabile, et ꝑ hoc ꝑt ad 2um effectum.

Ex dictis aliqui 1°, qd respectu logici, qui distinguunt X.x.
dicit ipsa, et cor, et natura rei ꝑ supponunt falsum in
quinque ꝑ ꝑ rationes, et falsissimum dicit, nihil cuiq;
sensu sentit, et ratio 1a, qa res ex eo ꝑ accidens fit diffe
rens alteri, qa inse in intrinseca et ultima ꝑ ipsas fralitates ipsa
rel ꝑ qd nihil magnaq; rei et dicit ipsissima, ꝑ facere
differre ꝑ accidens ꝑ supponit ex natura rei in ipsa fralitate
dicit rationes ipsissima, et obstat, ꝑ eam cor et ipsa existit
in eo qd ꝑ accidens facere differre in intimo, sc 2° in
terminato. Quia (ut exemplis Porphirij utar) esse rationi
nal. rel ꝑ eam qd aliud ꝑ accidens differat, sc cui eam ap
plicat in intrinseco genere, et dicit tanta, quia est ipsissima
Unde si ex una spē. sideres dicit ipsas, et cor, et exaltera
ipsissimas, radices met fralitas intimas, qa claudit sub se cun
das intimas. Ipsa et cor, ꝑ quas debet includere rationes
ipsissimas in. eduerso.

2°. aliqui, eo dem mō ēe intelligendos easdem sub di
visiones, qa a Porphirio traduntur hic, quales sc. dicit alia
inseparabilis, ut cor, alia inseparabilis ut ipsa, et ipsissi
ma: item dicit inseparabilis, alia accidens ut ipsa
alia esse ut entia. Tandem dicit inseparabilis ꝑ se alia
ab ipsa una genus, et alia attributiua ipsa., qa dubius in sit vere

dubius

diuiſy ſd. diuersimoda quadrat inter membra 2ᵈ diuiſ. de
qua in hoc artᵒ egimus, et quæ ſignificent p̃ illa
diuersa ꝓ̃dicta diuiſa tradit diuersimode, diſs. ꝑ m
non diuersos ſed fratres i intentionaliter, ſed non eandē, q.
pōt fundare respectū ad diuidentia extra diuisa.

Articu. 2ᵘᵐ. V. differentia ꝓpissima ita excedat genus vt sit extra een. illi, an v. genus sit de conceptu differentiæ.

Difficultas huius articuli in ꝓsenti examinari ꝓ-
ponitur ꝓpter. 1ᵘᵐ. dissentiā dnā, q. Complutenſes ri. c. de dnā
ad diceret, q. ſic ſe habet. Dnā est qua ſpēs excedit
genus, vt ho. excedit animal, q. patet. q. ē diuisiua dnā, unde
sumit occasio diuidendi, q. dicit diuidendi, q. ſe diuisiue ꝑ pot
ſe ipſum excedere, igr ſi ſpēs excedit genus, q. dnā, ſequi-
tur, q. genus ſit extra een. dnā. De qua ex. een. alteriꝰ
duobus modis intelligi. 1ᵒ. ꝙ ordinem ad nos ſeu plus
2ᵒ. in re, et ſecuſa operatione mētis, et in utroq. ſenſu ha-
bit q. Unde in ꝓcedit de genere et dnā ſm. ſe logicum
hoc. n. modo ſuā clarius ꝓ. minime ad inuicem ſe in-
cludere, ſed diſtrahebat methaphyſicum quia ſe habet ut
pars et totum q.

Quid sit differentia.

† Secundum.

Esse extra een. alterius duobus modis sumit.

Inquā re 1ᵒ. ſmā q. dicit eidem ſolet ē Scotus mᵗ.
dist. 47. vbi. n. 6. et dist. 8ᵃ q. 3ᵃ. q. dens. asserentes
genus, et dnās distinguī ex nat. rei, q. dist. dicit dupli-
citer ſolet explicari. 1ᵐᵒ. uia ut realiter distinguantur. ſ. animal
et ſpa. 2ᵒ. q. quia in realiter, actu in ſe tamen et intrin-
ſece, unde ſit ſpēs alterius, q. uocari ſolet dis-
tinctio mᵗ. inter realem, et rationis, q. mᵗ. hanc ſmā

Prima Sententia. fauet Scotus. gn, et differūt dupliciter

ab Scoto

Snam ꝓbant arguta sequentia

S. ḡ. 4. ar. 2.

ab scola defendat ꝓpr. actu ẽ mre dari dist. in
duo genera, ẽ dria [illegible]

2º ḡa se ctigit opere mitt. actu ingenij ẽ de ẽn
dria, ꝙ distinguunt actuale dist. 2. d. 3ª. ḡa ẽn gnr
ꝑ modu nate. sumta data mre, ẽ ẽn dria ḡ.
mre 2ndi debet ee dist. ante opus mitt, ẽ hns. ḡ
ter q ẽ sfrist. locis s. etiahs q. 4ª. ar. 2º. in q dicit

[illegible] ẽn dria ẽ mre ideꝝ, ostendimus in ideꝝ 2.v.
ḡa [illegible] ẽ actuale ee de ẽn dria mre
[illegible] genus sl alt
gd ampbus. 2. p dicere, ꝙ ẽ de ee dria ingram
[illegible]
genus ḡa dicit. ꝙ sus in infinitus nag ille redret
ar ꝑ. de illa, ꝙ debemus ẽ ee ex ẽn gnis at ḡ adue
dari alt ḡ dicit, ḡa actu sit in re distincta a mre =
Hac 3ª ꝓ. ḡa ꝙ actuale d. ḡ n ẽ de ẽn dria ut pbat
tus ẽ, ḡ ẽ ex entitate eius, nag ideꝝ ẽ ẽn, ẽ enti
tas rei

2º ꝓpr. ga ideꝝ n ꝑt ee ꝓpium ꝛuenientia
ẽ diuersitatis sm q ẽ ideꝝ, sl apte res actu est
ꝓpium ꝛuenientia hoc aut equa, ẽ raste ꝓpia
pia diuersitatis, ḡ apte res actu debent ee distin
cta. Ma. ꝓpr. ga sequeret q de eadem re ꝛorifi
carent. duo ẽ dria sm ideꝝ, nag in quan mg actu
ẽ cncabilis pluribus, ẽ in quantu rasle n ẽ incn
cabilis, ḡa sll. 2ª. dria.

3ª ꝓpr. ga maiores dest. het actu à raste mre
q ẽ ipse, sl a ꝛspo n distingt mre, ḡ a raste de
bet distingui actu ẽ mre.

3º ꝓpr. ga mitt. cognoscere hoc formaꝝ debet
ꝛsse cognitu de actu, ẽ de raste, ḡ q se intelligit ante
mitt

mittit actu dedinquent. Dq. pt. qa ea q. idq; sit, p mej dnicq; st. cognoscibilia, sd adsit vt raoli pe funt diuers sut ocpibus cognoscentis sm ppias raões. Sq. sine mittit actu ñ st. idq.

Dr. qa ee cognoscibile, et tñ mittit dicunt rei in rmsice raõe sicut ppia entitatis seu fratis. sd ñ ee ibile et mittit cognoscibile actu ñ includit tratis, qa nõ fratis adsit vere et reale, extra poñ sine illo cognosci, sicut ppia fratis, q̃ correspondent diuersis ocpibus actu, et mire et determinate ñ uno, et ñ alio.

Dica distinguit ver hostis, et fundamentalis, ñ in actu et mire.

Sed efficaciõ argr qa. l. idea st diuersa m raõe obi, qa cognoscunt diuersis ocpibus, i. poñt idea diuersis ocpibus cognosci. qa diuersa ee. ñ suis ppijs raõibus obiectis, ꝛr. ee ñ poñt qa vt rap ppiam ee tñ reale antecedit cognez, n.n. idea adsit ẽ cognoscibile tam ap diuiens sensibile, qa ab mittit cognoscit. sd poñt e diuersõ idea cognoscit qa ita ẽ. ps. 2m. q̃ ante mittit mittit ipsis sunt aliqd intrinsecum q̃ actu diuersa oba sunt

Dr. qa ps adsit idea fratis sit ñ ee q̃ reale, q̃ ho solus ignorantes adsit sit reale, sd hoc ẽ falsum. q̃ m se diuersa sit

Sed in Iranius extat D. T. obiq; loco, c. 7. Methe Lect 12. vbi cum antica dixisset, q genus in cludit obiq; q ẽ in spe. Stagy dicit q dicta eius dixit. in dicta quodam mo. ostendit ex hoc. ens actuale ẽ genus ñ potest ee absq; speb⁹. qa tra species, q̃ ens. dicit, ñ st. alia tra actu genus sd st. tra genus cuq; determinat. et de ente et eõ et 10. meth. docet q genus ap̃ rei multiplicat q dicit et identificat cuq; illis, et 1. p. q. 28. ar. 2. accidens tale reale ñ ver eõ et relatis dicit ñ ee actu determ

cuq;

Secundæ sñæ. D. Tho. sanct nullus dicit dari ap̃ rei inter genus et suppõ.

das inre sq̃ sequens est dria vt ipse dicat ñ distin
guunt reales sequi negũ inre distinguẽs, ipsius se
quuntur das in Vasquez Thomista, & amio dicens
hoc re hanc doctrina ytem. ita Franciscus Sua
rez 4ª de Trinit. Torres ibidem. Gabriel Vasquez 1ª
p. disp. 102. c. 4. Valencia

S. 9 huius rei explicãe reminisce quod alibi dixi
mus 9. 2ª ar. 3 tradidimus ex communi Doctorũ mẽte dis
tinctionẽ aliam esse realem, & aliam rationis, realem esse illam quæ
in re inter eas quæ sunt diuersæ entitates reales vel ex ipsa ab
inuicem re inter eas quæ sunt diuersæ entitates reales vel ex ipsa ab
intra inre ñ inuenitur actualis. S. ad cognoscendum
quæ aliæ res in re se distinguant inre, quæ vero ñ, multis quæ
dam radibus ex auctore sequens, & in bibliis euidens, Vnde
sciendum est distinctionem aliquam esse quæ euidens distinctio
nem, quæ res ex multis simul diuersis existentibus sed hoc signum ob
scurius est quam vt ex ipso distinctionis cognitio sciatur quæ aut exis
tentes esse possint realiter distinctæ. S. aliqui distinctionis ab eam. si
militer ipsa erit ducens aliquam distinctionem, & here diuersas entitates actuales, & inre, & hoc est, quæ negatiuum. Vnde
datis diuersis entitatibus collegat se 2um. cum dicta fratres actualis distinc
tionis ipsa eandem existentes videre possunt (vt infra dicam) ibi
dem remanet, quæ duas entitates diuersas habet existens.

Aliqui dicunt signum distinctionis desumi ex diuersa ratione
ratione. n. aliquam distinguant. quæ diuersæ actualitates eius
dem ducunt: sed hoc signum ñ videtur sufficiens distinctionis, quia actiones distinguunt ipsa tres, & ipsa potius ex
tres colligit distinctionis, quia ex diuersis actionibus distinctionis: secundo. quia duæ sunt dictæ entitates, quæ ipsa plures actio
nes sub ratione diuersis temporibus eliciunt; in ipsa ex diuersis actionibus sufficiens sumitur medium distinctionis.

Aliud signum adducit Fonseca 5. metaph. c. 6. q. 6. q
sumit. ex diuersitate eliciantis, & eliciendi; nunc. n. distin
guuntur res, quæ alterum eliciens, & alterum eliciendum, quod
signum eius dem est distinctionis medium, & sumitur ex 9. t.
1. p. q. 41. ar. 4. sed ñ est generale. quia multa distin

guunt

S. q. 2. ar. 3. fol. 96. p. 2ª. §. 3ª nota.
vbi de diuisione ad lon
gum egimus

Signa distinctionis realis.

Prima sua in hac re.

Secunda sua in hac re

Tertia sua.

A. 2.

A. 3.

gantes, qa di Je hent vt y docens et y docendus.

Postremo Franc. Suarez disp. 7. meth. sect. 2. dicit, q signum dist. manifestius sumitur ex separabilitate vnius ab alio; ni hes. n. ingg vnum ab alio separaretur in vera dist. reali, q. separabile, qa in aliqg mutuo fit, vtraq in suo ee vnaquaque vt inter ma. et fra et alia huius modi, talia è dist. reales, sed qa in aliis inueniri vi mutua separab, idea erit dist. minor, sed realis q. modalis dicit. Quod si ab illo peteres quomodo hoc signum inueniri posset in rebus q sunt q. nulla pars eius separari potest aut reali distinguant respondet vi posse esse dist. reales hoc generale signum discernendi. sc. quod esse ex ipsius entitate natura aptis, et q debeat q fechonis, et ex munere ad q vna q. ordinata, et vt ex debeat his rebus in vnum collecti posset in dictum generale distinctionis signum.

Vers. n. v. dicho hoc q pura ordinem desiderium, q. dissonda vt alibi; nos in 1. dicto supponit dari separabilitatem distinctionis in dictis. q videt. ee d. doctor Thomas 2. Physicorum, quem sequuntur q plures Thomistae asserentes q subsistentia vi hui p. integrantes actus distinctas, et m. rae quantitatis dividendo post in p pura, q. sint actus separata, et diuisa, q. eo separabile, et distincta vi é in dictum distinctionis actus alii. Item 2. dicto dicit q. ea illa ex quorum collectione post inducari dist. hent repugnantias vt tales nat. sint ideo inter se, q. repugnantia vi nascit. ex collectione illa sed ex ipsa nat. ea dictione debet sicclari, et hoc è q in primus vnde colligi possit signum alicui demonstrativum talis repugnantiae.

Quare dicendum é cum D. Tha. de pot. q. 10. art. 2. et 4. c. gentes c. 24., q. ois dist. realis dicit in aliquo sm aliq. oppositiones, rae é, qa q. cunq. realis distinguens debet here aliqd rae cuius excludat aliud, et repugnet illud esse cui, sed hoc vi pot intelligi, nisi in extremis

Quarta sna.

Vltima et verior sna.

Diuisio sit p. opp. ex tre morum.

sit alegd rae cuius opponant, nay s. ea q. opponunt
ps̄ substitutū dēq, ꝛ equalitatē in cludent oppōnēs ad
q. L repugnantiā, ita simile q. distinguunt reatꝰ in
rae dēfinitionis vēm oppōnēs.

Sd dicēs dantꝰ alegᵃ ſra, q. inter se in vent oppōsitū
nes, ꝛ in reatꝰ distinguunt, t. albedo nullā oppōnē
habet cum triangulo, nec cuius dubiū,

Dupl. dupler ē oppōnēs genus alicui ps̄ possidēs ex
pūcōnes ſrales, quorū albedo frater expellit nigredinem
albedo facto, alia ē oppōnēs, q. ſtat in quadā negōne
bilē ꝛ disparitē entitatis vnius cuius alterius, q. in oppōsi-
tus ſt in illa negatione identificationis, ſd in posſi
bilitate. hendi ē, q. ē aliud ē in pōt., qa cuius q. cunq; hab
qd attribuat in ē, in eodē distingui aq; cunq; alio, q. dist.
ē ſe in mera negatiē identificationis ſ sideratē, in maior ē
inter entia possitiua, q. inter ens, ꝛ in ens. Dato igr q.
possibilio debet ē possitiua q. dam rae in capabilitatis in eodē
ē.

B. Quod explicari pōt exemplo diuinarū personarū, q. adhuc
ē in deo distinguunt, cuius in vna, q. in deo sit, q. vnde ēnt. sint
vna ꝛ eadē simplicissima entitas, cuius nulla alia rae ē pōt,
nisi possitiua repugnantia ꝛ oppositio relatiua in in dei
pōt, ideo distinguī, qa in sit, nay huius rei mutuā
ra intendimus, q. ſ. rae gr distinguantur in entitū

Oppōsitio dupler pōt ſsiderari Et ſi inquiras q. ſit vnus oppositis in creaturis ꝛ q
pondit. q. dupler ſsiderari pōt, fundamentaliter, ꝛ formali-
ter ſstit in relatiē dictis, q. ē ſpōt relatiua duorū ſtatis.
fundamentaliter v. ē in intrinseca ordia vnde nata ē dari in
possibilitas, q. ordia in ordinatis ordine inueniri, (vt exemplis
patebit) inuenit equidē oppositio sm pūcationes, ꝛ habi
tudines, pūcationes. opponunt relatiue habitudines, vt videlicet effectus
ꝛ sm affirmationes, ꝛ negatiē. vt inter ens, ꝛ ens, ꝛ
sm entitatē, ꝛ vis expansiua, vt inter albedinem, ꝛ ni
gredinem, ꝛ inter alias qualitates inconsubtiles, ꝛ remissibiles
ꝛ sm oppositiones quantitatiuas, q. ꝛ conuenit aquantitatiuae

cuius

cuius Substª materiæ dicunt distingui nec mero, qa etiam
materia q.ª é rádix illius, (vt dicat de principio individuationis
nostris deferendo) l. dat. oppositio mealis entitª rádis
sferendæ specificæ, vt inter decem dentia, q.ª quia sunt in
eodem subo., rad. m. dria specifica una ri é alia, & sper
candem rationem Substª separatæ Angelicæ ex ppª dict.ª é
specifica realr, & possunt una ri é altera.

1.ª Dsc.

Ex his bibus manifeste in p.ª sentt affirmatiue dan
dum é nullam dari achualem distinctionem in rebus genes
é dria achualem in re, sed vnum in alterum, saltem
alterius realr., q vnam poterit manifeste ex dictis, nam
ad hoc vt aliqua distinguant, debet dari aliqua rád, rád
cuius vnum potest ri é aliud, sed hæc rád ri dict.ª ass rei
in rebus entis.ª generis, & dria, q ri distinguunt in achu, & realr. in p.t. qa genus realr é vnum et ssa, q é ipsa dria.

Ob. & explicat, qa secundum distinguit realr a dria
distinguit ab realr ab hente rádis generica, vt acut ab
hente acutie.ª & sequitur ri p.ª dicat genus de speciebus, q é
c.ª Arist. & veras philosophicas.

2.º ppr. qa ea q.ª ri et idem realr non separari, sed
genus, & dria ri et idem realr (vt ait Scotus) q dicta
eo non separatur, & sequitur dicat v.g. potuerit dari actus
ass.ª rei, cui aliquo é, q.ª q distinguerat ab hẽ. & equo,
sed hoc repugnat, qa illud é genericum eet é contractum
diuersis a quacunq; ssẽ. ri rád ipse achualiter gene
rice, q rád alicuius distinctionis non est ipsius generis, talis
distinctionis nec é dria (vt ait Arist. vbi s.) dria ri nihil
aliud é q ipsa generis cui determinatæ, q repugnat, q
rád generica habeat achualem distinctionem a dria in re, &
ex mltis.

Ex qq manifeste colligitur, q. ens in cui ri distingt actus &
rone a dria, Substª, & accidenti, nec natª specifica vnius a
suis singularibus. Primus p.t. qa natª entis intime

clau

claudit in omnibus rebus, q. ñ pot distingui appa rae et
subsia et accidentia. Dq. pl. qa qd qd distingit a re
e nihil, igr. ppa rae entis ñ hit q qd ab pticia en
tia, et distinguat ab illis. Secundus pr. qa illa ãia
specifica actu et in re existens exercet suas ppas raes
ñ in aliquo e cor. et vita, q in ee singulare et duri
mum natu, et sic ñ entitas q mediant actu et in re
in distincta ab ipsa e singulare, at q. adeo ñ distin
gr a singularibus sm e q hit in re.

Sed quia hæc doctrina Scti hat de identitate reali,
sit q. ab alijs cõiter recepta pmchus Mr p̃cipue de
sideat Instr. mecum disserat vt explicemus Vr. dez identitate
reali in re dist. aliqua actuali dist. minor reali, et
maior rali, q. vocat. mr. dist. formalis, quas innuisse Sco
tus fere ois testant. et ostat ex eius doctrina in 1. dy
pte 2a q. 7. 8. Sed hic restat. Et q. iuxta dicta. vbi
log de dist. virtuali in patio in scriptura tra mgt: In
diuina natu ante opus intellectus e entitas A. et entitas
B. et hæc ñ e illa, vbi quis mr loquat de natu. et re
talibus diuinis, in potiori rae inter creatas q fedrare
assignari pot, vt inter genus, et differas. Cuius rei veritas
vt enucleate p̃scrutemur obijciamus ex ipso hoc arg.
Nã repugnat dari actu et in re aliqua dist. inter formalitates
quæ sit eadem realitas, et diuersa ẽia. Sed genus et differa
sit eadem res, et diuersa formalitates. Ergo quamuis realiter ñ distin
guant distinguunt in formaliter actu et in re. Ma pt. qa
defacto actus et passio sit vna simplex entitas modus, et dis
tinguunt ẽiam. qa actio ñ e passio formaliter. et in eadem
deo Diuina sit plura attributa, vt intellectus, et voluntas,
misericordia, et iustitia quorum ẽia sit diuersa, et in sit eadem res
Deus. Ma. probatur sint. arg. primo positum. et dq. pro qa
assignatio rei dat aliqua dist. minor ẽiam actuali et realis.

Tota huius rei discussio, mecum sibi vt explicamus
an ea, q. ab intellectu cognoscuntur diuersis respectibus, habeant
in se fundamentum et principium diuersitatis, et ipso de reali

an v

an v. radix diuersitatis, et distinctionis fundamentj procreant ex ipsis accipiens.

Signa distinctionis rationis et fundamentj eius.

Duplex é fundamentum distinctionis rat. pro prima sua in hac re.

D. Ad hoc Gabriel Vazquez dict. 117. c. 3. num. 8. loquens de dist. de rais exhibet, q. eius haec dict. debent fieri cum fundamento in re, duplex distinguendj é fundamentum, alterum, qa res ri capiant ipsorum et distincta capiu ut ss. alterum, qa eas intelligimus a nris ordine ad aliquod distincta reatus, et ex hoc fundamento p. eis é dicit in solo capiendi mo; posterius v. é in rebus, ri qbus in his quas distinguimus, sd in alijs aliquas respicientes distinguimus ea, qa simplicia sunt in re; cuius fundamentum desumit ex D. Stha q. 7. de poa. ar. 6. in fine corporis. Vbi inqt ex duplici capite puenire dict. rais in diuina een sth qa Deus imperfecte cognoscimus et ri uti é, et qa ipse creaturas ipsum cognoscunt et ideo ri possumus ri respicere creaturas, et ipsi nostra reatus distincta, et huius rais adducit Vazquez, qa ex p. rei in qua fit dict. ri correspondent distincta rais obiectiue, sd una et eadem simplex entitas, q multitudo cognitionis circa illas res ipsius é repetita, et ri dict. fidelitatis, at q. adeo dict. rais in aliquare fit. p. hoc q. rappiciamus p. tura distincta reatus.

Sed mihi haec doctrina ri placet, qa fundamentum dict. rais vacuanda appellat illud, q. p. supponit ex parte rei inqua faciendo é dict. unaq causa debita postulans dales dict. es, nas alias nulla p. debito eam faceret, p. ri esset in illis duobus adducibi p. haec sua. dg. pt. qa st omnino ex. dales rais, et c.

Fr. qa quamuis illa duo adsint nisi Dr ponat ex parte rei inqua fit dict. aliqd postulans eam ri dabi. fundamentum dict. p. illa é radicalis causa dict. p. diuersos acceptus cc. eandem rem. Ad pt. qa ad re pugnantia ad dict. es é in ipsa re inqua fit dict. s ri

reg.

repugnantia ad p̃ deductionem mre g̃ ducibile g̃ vnella
è ra decalis causa dict.

2°. ppr. qa hae duo ideę s. dist°. fundamentalis
& fundamentęs dist.ę s. fundamentęs Veritatis spec.
ficę é veritas fundamentalis, g̃ s. hoc fundamentęs
mienit. mre inqua sit talis veritas ita & fundamen
tęs dist.is g̃ mienit. mre inqua sit dict°.

Secunda ratio hacre.

Dicendum ppr. é eus Caietanus. Modena, Sicarię, &
Finsca vbi s. hoc fundamentęs è eminentia alicuius
rei q.a dicta è. Vt quia sit una aquicalis pluribus
fralibus, qa pot p̃stare ideę q̃ si plures actus frales
dati ante mtlg cent. s. duo mtg. quia sit ea deę frali
bus Vt ita hęc Veritatis explicatiua & calefactiua q̃
mtg vnius entitatis, & Veritatis ac si ad hoc steterent plu
res Veritates distinctę mre, & ppter mtlg pot accipe
re illas duobus accidentibus, ac si diuersas caperent: Ad quam
dem. nullam aliam causa radicalem é nisi ipsa res, q̃ ex
plicat. testimonio D. Tha. de Soa q.a 7. ar. 6. ad 1.m
vbi cum arg.o ppbasset diuinas Essentias ni posse á funda
mentum multitudinis accipiens, qa é maxime una. re
pondet hoc verbis, q̃ ita rdes ni fundant in diuina
Essentia s.t. ni secundum. sd s.t. ni causa Veritatis, i. ni rep
sentata, sequitur q̃ res ipsa é radicalis causa ppr q̃ mtlg
diuersi accidentibus illas cognoscit, q̃ Vt intelligat

Distinctio rdis é duplex.
exp.e mtlg, & exp.e rei.

Nota ex Ferrara 2° d.a gentes c. 9. § attendendum.
in. q̃ distinctio rdis duplex dicitur vna mentis ex p.te mtlg q̃
de vna & ea deę fratalitę frat diuersis accipitur q̃ cui illa
fralitas sit vna & simplicissima, s. Sapientia si sciperet
Vt é in Deo, n. Vt distincta a mia sed Vt unicatiua tra
lissima ofderare. 2°. mo. quando fundat. in ipsis
rebus ita Vt tota causa dict.ę quiniat ex eo q̃ talium
postulat. dang diuersas rdes fralis accipi, Vt pt in actu
& passo, q.a q̃ cum mre rdes sint modi pelunt in
abstracto ofderari dang duas eas.m diuersas, &

Sum

sumtr genus et dria petunt ofideriari dung dua fra
ctes eius dei rei.

Vnde seq̃t q̃ fundamentum dict̃ debet cẽ in eadẽ re in qua fit dist̃o, qa q̃ mltã distinguat voluntatẽ in Deo ab intellectu eius, grauit ex ipso obo, quatenus a nobis é cognoscibile, qa ex. mltã nõ. ni cognoscit q̃ fectiones diuinas sm q̃ e in se, sd ad nras alias q̃ fectiones creatas, q̃. in dorse distinguunt. Ppea ex mõ cognoscibile dr diuina ee q̃ fectiones respu mi mltã het cẽ fundamentũ vt in mõ deq̃ator sumptus in ipso Deo distinguamus aliq̃ fectiones. q̃ dist̃o p̃cipue fundat in rõe cognoscendo mo. ad v. genus, et dria frat vt ss in se cognoscibilia petunt sumptũ dung dua frat̃. quatũ vna ni e de ẽa alterius, et sumptũ actio, et passio petunt cognosci dung duã eã. eiusdem diuersa.

Ad. 2. hoc é qa sequit nos ad mltũ dist̃s mediatas, et fales. inter reales et raõ, q̃ é 2ª dicta. p̃t. sequella qa p̃ nõ genus petit sumi vñ cẽ q̃ dist mre tanquã fra tres a dria distinctus. et idcirco é de actione et passione. q̃ actus mere distinguunt frater dist̃e media. 2. p̃t. qa ab eo q̃ res é. s. ni e cognita dicit: vere. s. falsa, sequit̃ q̃ sit genus mere cognosci dung frater distinctus a dria ita debet cẽ in re, qa sic ita ni e in se quomõ portabet ita cognosci.

Fly. m. ni obstantibus sit 2ª. Dño genus ni distin gr a dria actus et mere distinct̃. frales media inter reales et raõ, sd m̃ fundamentalis. et vir mater et idcirco é de obus fralibus, q̃ actus et mere sunt ideo realis.

Haec Dño colligr ex D. T. 1ª. q̃. 13ª. vbi s. Vb. cum dicit realis inter eas, et relatio diuinas colligit m̃ distinguere raõ et p̃r efficaciter, qa m̃ dat̃ m rex nat̃ duplex é ibi reale ap̃s rei. s. raõis q̃ mltã, q̃ m̃ datur duplex dist̃o. ibi. s. realis. s. raõis. 2. p̃t. qa

Fundamtũ distinctionis é obus cognoscibile ab intellectu

2ª. Dño

Hoc argumentum 1ª q. 2 ar. 3. fol. 5 8. manet rag explicatus.

s. vnitas sequit ens vta dict° ad vnitat, sed ois vnitas l. è realis. l. rad, q. e dict°, e sequit cuq ordinem sui sit 1ª p. q. 11 ad 4. p. gener e dria st. ideq realit ñ distinguent actu, e in re.

Ff. e expbcat. qa aud e rad vq. aut st idem realit in ypjs fralitatibus; aut in aliqua entitat. qa p. sup. nat. e nequa fundant aut in rad hui quq ostituunt, q. dei ñ pot qa repugnat q sint eandem fralitat sit idq aliud cuq rad. e yet sic distinguat: x. thy in pot dici qa thy ab illa entitat in qua identificant actu diuerunt distingui qa ipsa fralitat yet sic una ñ è altera, e in illa entitat è eadem in vtraq fralitat. igit id ff q una ñ è altera distingit abilla entitat in qua st idem, sed adhuc hoc è ypa fralitas aliqua, e realis. q illa fralitat distinguunt ab illa entitat. e tene inqua an sint realia. l. non, e cuq deu ñ esset q. ñ sint realia sequit. q in ypjs fralitatibus debeant identificari realit. nec q. deu pot. qa supponerent distincta omo inverse, e accidere ad istuendum hoc. st. mat. extra, qd actu e realit distinguit.

Quarto ges e explicant ampliusmo dicta qa ois dict° in re orit. ex eo q extrema. yet sic licet rad ex tremusq dicant aliq è rad cuius vnus dicat negativ è alterius sed talis ñ dat inter fratres. qa st idem realit mre vt ge nus e dria, actus e passus. q. Ad. ob. ordinit. qa ei re le fralitatus è illud in inquo identificant. q in suo ei fratres ñ herit p qd petant distingui mre

Et ñ obstat decuo idem arq. fuere posset mo. cuius personis, qa inter se distincta realit st quis identificant in vnica een. Quia è euidens disparitas inter mum alterius dist. et cuq q dat in hr p dictas frat rates; naq persona Diuina ñ solum fratri, sed realit distinguunt. cuius dist. causa è oppositio realis re Cathedra rad cuius Patris repugnat ei Filius. e

Pain

Primeyras repugnat ẽ p̃ma pars q̃ ma firmen
v dia 3ª victoria m Deꝰ: at 2ª acat ẽ vrat̃ acho ẽ
passio n̄ distinguunt̃ reatꝰ rei da dictas sed ſ̃d hont
vnus ẽ idez ẽ inclusus in ꝓpijs q̃ frat̃ habens reatꝰ
data sm̃ suas reatꝰ. ſ. frat̃ reales n̄ includunt̃=
repugnantias Ut vnus actꝰ sit idez cum alio.

Sꝺ ad hoc dicꝰ ꝓt̃ respondeꝛi q̃ Scotꝰ, aliud ẽ ax̃ rei, & aliud reatꝰ eius, cen̄. n. sm̃ se nec̃ ẽ aſſ. rei in singularibus nec mittꝰ Vnde quando idem n ficant̃ mre semꝑ retinent distꝯ ẽnẽs actuatꝰ. nam ea q̃. ꝓueniunt natꝝ sm̃ se sicut in mittꝰ sic in singularibus debent ꝓuenire

Sꝺ Vt hoc res magis elucꝛicat nota q̃ cen̄. sm̃ se m̃ hoc ẽ nominatꝰ ad q̃ n̄ regrit. q ex se exercat aliq ẽ q̃ in actu ꝓueniat illi ex̄. singularia et mittꝰ hoc. n. ẽt ꝓnere natꝝ separatas actu existentes sine singularibus, sꝺ Deus exercitiꝰ ẽndi ẽ ꝑ̃ter receptus natꝝ et ꝓuenit illi: ſ. exeo q̃ existit in mittꝰ. ſ. qa exu vit in re in ipsis singularibus n̄ n. homo sine singularibus actu ẽ actꝰ rationis, sꝺ ꝓuenit illo ẽ rationꝰ si actus sit in mittꝰ. ſ. aſſ. rei. Exqua certa vera q̃ Doctrina ꝺ a nullo ꝑ̃ter Platonem negata de ducit. ens dicitur nullas exercere dist̃ actuatꝰ m̃ natꝝ nec̃. ſ. in singularibus. ſ. in mittꝰ, qa cui dictꝰ segꝝ ad ẽ q̃ dist̃ actus alicui exercitus segꝝ dd exercitus ẽndi, sꝺ nulla res actus exercet sicut ẽ nisi ſ. in mittꝰ. ſ. in singularibus q̃ nec distingꝛ ab alia nisi rationꝰ existꝝ in mittꝰ. ſ. in singularibus. Quare si actꝰ ẽ passio fratꝛ aſſ rei: identificant̃ in individuo modo, segꝝ q̃ n̄ distinguant actꝰ nisi re, qa Deꝰ ꝓ mittꝰ quid abstracti a modo ẽndi in individuo sm̃ suas ẽnẽs segꝝ q̃ in mittꝰ distinguan̄ V. fratꝛ.

Vnde colligr q. Diuina attributa nec inter
nec mutua sm se nec se sm se considerata ri distinguunt fr,
qa eenã. Diuina eenã petit, et nõ claudit actuale
ee, et sequemur ea q. nulla nõ includunt, sed sm ee
actuale in re fratte seu attributa sã. idq; et vocat eenã.
Q. quamuis q. nõbis extra considerent. sm gnt nõ sepli
ri cognoscant ri pnt. actu vna cognoscere exã eenã alterã
vt, pnt nõ ex mo nõ cognoscendi vna quq considerari
ad mus pfectõ nus creaturã cognoscibilia tanq; distincta
eenã ri in se ipsis, sed vt a nobis cognoscibilia, (vt dixi
s. de modo cognoscendi natã angelicas,) Vnde quamuis
in re identificent et fraliter distincta ri creari, ri nõ q
ordinem ad nros actus. petunt ri distingui, qa q.
sic considerant. exã. mus eundi martir in torquentibus
rae cursus nõ identificant. et hoc mõ actus et passio q
ui sunt idem in re q ri repugnant haj sene actualiter
postulant q multa sepi tanq; duo eenã, et q hoc gt
ad ar q. possitas ante hanc d.

Tandem sgr ex dictis quas cum deneset rão, q 4s. ex G.
D. Th. Nabilimus quare sã. nõ Deo ri esse dari. opposo. ex
gmte et dria. qa vt eruditi egregie q. satis explicat Ill.
Curiel in commentariis s. 1. p. q. 2 3 ar 2. du. 2. Genus
cum sit exã eenã dria. Vnde cum illis s. poã cus actus
et p. pfectibile cum sua pfectione, at vna eenã Diuina cum
ri sit exã eenã relata, sed in tranſica pfectione ad eam non
pot vnari cum illa s. poã cus actus: et ita explicat Caie
tanus multis in locis mq vt explicat cur gradus entis
ri faciat compositum cum deitas. subsa. et accidentia dicit
qa ri ee exã eenã dria. Vnde pt ri negari ri Deo
opposita metha. nõ qa Deus ri ee in gmte allegua, vt ma
le explicat Vasquez. sed qa repugnat eius simplicitati
gr. vt D. Th. ibet q Deus ri claudat in gmte ex nibus

ratibus

raibus qq hoc p̄bat. 1°. reddet. rga cēt. xpossio expoā reale, & actu reali, q̄ dero. gat. Diuina simplicitati.

3ª. D.

3ª. D.

Genus, frāt. & ex nat.ª rei n̄ é de aī. dria frātr. sumta, sd̄ distinguit ex nat.ª rei, & frātr.

Hāc o.ō colligi ex dictis & é expresa D. Th. Ce cui 1°. cdātr, & Arist. & ḡr. rae dictacta ex illo. 1°. 8°. gentes. c. 25. qa genus sm̄ sua p̄dicata cēntia n̄ é limitatus m̄ aliquo eé vel q.ª excpt. Vt autē sm̄ se n̄ é determinate vale, nec irrale, q̄. cēntr. & frātr. distingr a dria. pt 2ª. qa é idem cēntr. & m̄cludere vnum alterum dang. p̄dicatus cēntle, & Arist. ḡr. qa genus recipit additamentum nouā q̄ fictionis q̄ qd. de signat ad spem, q̄. illa q̄ fectio excedens genus q̄ fectionē n̄ mcludit ipsum genus. 3ª. pt. qa s ad dict aligd 5°. genus rae cuius spēi oītuita, & excedit genus & aburdat a gnō vt ait Arist. debet é aligd p̄ter ipsum genus cēntr, & frātr, & ideo Arist aut: ga nus é ex. cēntr driarū

Nota.

Nō. ga ideo m̄ Deo nulla p̄fectio distingr ex nat.ª rei a ipsa p̄fectione Diuina cēntr. qa Deus ex ipsa frātr. & omnes p̄fectiones & ita nat. eius n̄ p̄t dici quod sua cēntia p aligd ex nat.ª rei distmctus ab illa, sd̄ genus n̄ eōs p̄fectio q̄ accipit a fallate dria q̄. distingr ex nat.ª rei a dria frātr sumta.

Sc. 0.ª

Sequit ex hac sēa q̄ actu apte rei debet a liqua dict.ª mergentes, & dria. 0ª. dicta 0ª. p̄cedenti p̄t sequella, qa genus & dria apte rei frātr dantur. q̄ distmguunt frātr. l. actu & idem, si primus sequt̄ mtem mus si 2ª. q̄. frātr ex nat.ª rei & idem. & m̄ distmc dr. 0.ō Sc.

nulla hoc ar q̄ ut̄ ceq̄ supra ante p̄ 2am sctēm pa mir et valdus volut̄ enhau, pretendaē re ff

Rñ q ee frati ppnes quoad sua eñtea, et dña
ñ é mi singulariby existere nec mi exercño éndi, sd
esse nuda quantus ad eo q. sequentur illi duo, p
dicada éñtea, et cuj hoc ñ habet sine mittit rñs. rae
marby identitatis, idio mi re ñ st frater, sd marty, hoc é
rae mat.a et identice, et ñ rae suoy p dicadoy éñtiby
Vnde si daret genus, et dña existere mi rez nat.s sm
se frater vere distinguerent actuate dist.o reali, alq.o
dio q ratñ identificent ñ possunt rae fre, sd rae ma
t.a H.

S.d vt hinc et aliis arg.tis Vndq. ad satisfaciñ Nota
q ee actus idey et distinctus fratris considerata duplr acci
piunt, vnomo possitice alio mo negatice. Vnum pos
sitice dicit frater Petrus, qa entitas éñ.a eius possitice
é vna, et realis qa é vna, et indivisa quoad suos éé
possibiles: éé distinctus possitice vt dixit t.r dñs exp.s
cui é here possitica repugnantia et oppositiones rae
cuius entitas vnius ñ é entitas alterius; éé vnus negati
ue fratis é ñ here in se fralis oppositiones negi. dña, eñ.a
est, rae cuius vnus petat ñ éé aliud quo mo in vrtb
dixi q Petrus, et Paulus intra eandem spem ap.e rei et
vnus frater negatice, éé v. distinctus negatiue frater é ap
entitas possitica vnius q. fralitatis é vna, et eadem éñ.a v.
ex se, et ex nat.a sua ñ possunt identificari éñtr. et
ita dicunt ñ ides fratis négatice. rño huius é qa vnitas
et dist.a fralis pñt dari primus entis, quomo. vnitas spe
cifica dat in multa inter plura distincta, et dist.a fralis
seu oppositio actualis dat inter duas fralitates q. in re ideñ
tificant et distinguntur p intra, alio mo p mas ñ en
tis t. dat ap.e rei vnitas specifica fundamentalis, et dist.
inter illas fralitates q. st idem in re, et vera hanc sempr

adm

ad ultimum ad 3am realem generis et differentiae distinguendi fratrem
in possibile, sed negative, in quo differimus ab Scoto asse-
rente dari adhuc 3am realem possibilem dictam fratrem inter
eos et vitam in Elenchos Fonseca 5. Metaph. c. 6. q. 6. sect. 6.
ad nihilum dicta ex nat. rei aptae rei inter genus et differ-
entiam et passionem. et Ferrariensem c. 25. 1. 3 gen-
tis, et tota hujus sensus in merito impugnat illos tam
Suarez

FI. Et ad hoc respondet ad 2am arg. in 1o articulo posse ra-
tionem dari aliquam distinctam inter genus et differentiam ra-
tionis, per cognosci quidditative et certe ex eludendo se
invicem donec a scopum abscindi, aliquod in regit adhu
alii et possibilia oppositio in eadem entitate et realitate
sed sufficit virtualis seu negativa dicta ratio cum eam
donec ex vi suae positionis eandem in genit et abscindi
realiter.

Ex dictis colligo 4o oppositio mutua in ens realis sed vera
et certa inter duo fratalitates generis et differentiae ga fratalitas
ita quantum inter se ad constituendas species in substantia rationis
mentis identitatis quae sunt in singularibus, hoc est modo
ens actu, et passio identificantur in modo, et in unum
ad constituendas unicas res et rationes fratales adae v. g. et rade
quantum ens suas fratalitates, quae sunt se ipsis deserunt extra
ens includunt quandoque individuum fratalitatem rationis cum dicunt hoc
fratalitatem individuum et unitas fratalitatis hoc quantum illum substan-
tiam est in singularibus, sed ens sunt se, atque adeo fratalitas
unitas et individuum quandoque praecindunt extra
ens quae abstrahunt, et praecindunt ab identitate realis
qui cum adae, ut sic praecisus mutuo se habet rationis hoc. et
ut sic actualibus praecisionibus idea illa individuum fratalitatis hoc et unum
realiter inter possibilia et actualia in sunt ab physicus sed metha-

phys

q̄hug, & n̄ valet arḡ vbi s. actibus faciens q̄ datis
ꝓpositū m̄ fit tibi in mittis, qa s. q̄ hoc q̄ fratres
illa tibi sint in mittis n̄ tollet q̄ sint realis fratis &
nominatis. ita neq; ets q̄ diuicat vnicas ēn̄ hoc, q̄
sm̄ se abstrahat a mō ēndi in re. & ita in diuo ets tibi
existens erit vera & realis quamuis relatō q̄dam rōis
q̄. ḡ sig̃ ad modus ēndi in mittis sit ens rōis tibi

Tandem sig̃ ēē diuersas ꝑdas generis ad hoc vt sum
gat. cuj dria ab ea q̄ sit vt totus ꝑdicat. s. s. duxmus, nos
genus ad hoc ē de ēn̄ inferiorē & ita ꝑdicat. de illis dang
m̄ elesus in cor ēn̄ at v. respu dria n̄ se het s. ēn̄
eius sd vt pars q̄dam cap illa ꝓponens vnicas ēn̄. &
hoc mō intelligendus ē Arist. dicens genus n̄ posse here
dem poni dria ꝓpositus, qa n̄ ꝑ denat ēē rōis eius
sed v. singula singulas sicut dria inquo notanda ē
subtilis q̄. dam dist. q̄ Caietanus incurrit. q̄ genus dicit
re adhuc dicas de ꝑtibus intelligi. vno mō q̄ multis diuersis
alio q̄ multis in elesionis, 1. mō. dicit illas eoꝝ quis sit ēē
sentes, & ēn̄ illarū si ungis illis dang pari, alteri ꝑti
2. mō dicere ēē de sepe mutuo sic dicas, & hoc mō
aut Arist. n̄ dicere dicas q̄ quis dentē ce posset de illis ꝙ
dicari.

4a dō. 4a dō. Nec dria superior, nec quilibet alius grad,
ꝑt ēē superius ꝑdicabis in elesus in sepe driarū.

Hac dō colligi manifeste ex dictis in ꝓcedenti nō. q̄
se sensibile ēn̄ ēt de ēn̄ rabile ets actū ēt de ēn̄ eius
sd ꝓbatus manet q̄ actū n̄ ē de ēn̄ rabili q̄. ē dria mas
culor sd distingt a illa, ꝙ nec sensibile ꝙ ē dria actus
ets ꝙ dicat de rabile ma. ꝑ hem q̄ ad sueniat ēntī
ēē rabile ets ēn̄ sueniat ēē hō. ꝙ eni sueniat ēntī ē
sensibile ets sueniat ēi actū, hem ꝑ hrea, q̄ daretur

ꝙ

gressus in infinitum q in duas earum lineas admitti non pot, nã si dria infinita includat superiorem deberet cẽ oppositã ex illa, et aliqua inferiori, et de illa inquiras an sit simplex. S. oppositã driæ, et sic vlq in infinitum, et sequens é absurdum. sq.

1 Sab. S.d D.a hanc vlẽ extat Determinatio Ar. 7. meth. Tex 42 Vbi docet q pedalitas, q.a é dria pedum, dividit p sasiones q.a dria linea pedis, q confirmat ibidem D. Th. Lect.a 12 dicens: vltra n. 4. driæ pedis sasius, et ri sicius, et ita hens pedes sasos dividit hanc driam, q.a é here pedes. sasio. n. pedum q.a dam pedalitas é, et Obat de inde dicens Petria inferior claudat superiorem, palane é, ga si nisi hoc ducat sequit q oporteat multotes eadem dicere in diffinitione rebus q é nugatorium et superfluum: et offendit sequellam. i. ga si vipes sit alia dria ab hente pedes nõ includens eam deberemus dicere homo é acal hens pedes, et duos pedes hens, q é absurdum ga vipes nichil aliud é q hens pedes 2o. ga sequeret q multotes dicerẽt eadem frustra. Vt sequi velit definire hes ponendo obs drias inter medias dicerent hõ é acal hens duos pedes, hens duos pedes sasos in quang digitos. sed hæc oia sunt inconvenientia, sq dicendũ é q si in diffinitione accipiant dria, una erit ultima q.a ocs substãs diffinit offendat. Hæc D. Th: ex quarae manifeste sequit q dria superior includitur in inferiori.

Hẽ confirmari pot. i. ga rationale, et irrationale hũ genus duas species habẽs, et nõ omnino insensibiles natã. q Jon. Jubite q é dria superior é p decatum dantẽ corp.

Ad 2o. ga obs dria animatum rationalium offendũ sub hac dria irrationale, ratã igr includit dria superior in infinitum.

Circa intellectũ. Nota q cuius unus includit in alio

stat

stad dupler vna mā sm. rey alia mā son mille
q.as rationes. 1.mo genus & dria dicunt cēn.as ideq
ga n̄ th. dua res, sd vnitas mā rey substituunt, q.d é hō.
vt aiat rabie. 2.m̄ vnus includit mā alio implicade n̄
dans p̄dicatus ēnte eius, sd dans alicui vnitatē ipsum
hoc cum alio, q̄ui vnus n̄ fit p̄dicatus ēntis alterius,
quomō in phisicis mat.a includit forā, & in methaphisicis
pars p̄cedit genericā includit differentiales, & hoc
iuncto methaphisica é scientia vt vna dicat vna vero p̄di
cat. nō tamen dico, vera p̄dicit, & n̄ fratri, ga ad hoc
requirit. vt vnus sit fra alterius. vnde p̄dicādo in qua
stō & dria dicunt de genere quamus sit ēntis sm rey
n̄ é fratis, ga dria nec stō n̄ sit p̄dicanda ēntis ut genus
ex gg vt ad arg.m satisfaciendo oportet q̄ mutemus
stra. & D. th. Cadey m.r é explanare vndatus dissert.
q.a vnitas semp sumit̄ ut dria, sd vidit dissertus quo
mō hoc fiat cum sint plura p̄dicata indefinito, q.d in
dissert. n̄ ponunt nisi p̄ unus vnius generis, & vnius de
fra, & dicit n̄ regri q.d dria sit nec dia quia ex
plicant in dissert. sd sufficit vna dria inqua esse in
cludant. n̄ fratis hoc n. mō n̄ ponunt genus & dria
mi dissert, sd vnum p̄m includit vnius ēntis, & p̄ria post
distinguit hō. sicut p̄ genus sufficiunt vltimas drias, vt
hō. é subst.a rationalis, sicut genus vltimus & vltimus dria
sufficit hō é animal rabile.

Ex dictis p.t q̄ humanitas n̄ potest p̄dicari de hoc q.d
quamus dicat p̄dicatis hoc n̄ mō dicit p̄dicatis humā
accidentia q.d supposita. p.t. etz. q̄ quamus dialitas, &
rabilitas substituant dialitatis n̄ p̄dicant. de illa nec mi
cez mittere p̄dicatis proles scientia, & rabile, q.a fratis
vnus n̄ é ēntia alterius sd mā identica, & hoc p.t ad arg.m

& ad.

& ad 1m dico q̃ rad̃ identice é sensibile & ñ
frale, & ad 2m, q̃ irrad̃ ñ é dr̃ia aliqua cois̃ mi clu
sa in ordine dr̃ij, brutes, sed é ideo negãd, q̃ q̃ explo
cant. ois dr̃ia irrationis, quadoues ex dr̃ia mixta opponum
rad̃. in qua ñ occurrunt ille dr̃ia vnivoca, sed analo
gica. Et sic modici dica in rad̃ singulares,

I. Hic solet dubitari, an genus sumat̃ a mat̃ia, & dr̃ia
ista, sit de hac difficultate ibi s. q. 5. ar. 2. in fine
egimus, modo ñ aliud explicatus manet, q̃a (Vt dixe in
q. 3. hums artic.) q̃a Deus é simplicissima cõ. ñ pot
in illo fuisset ex mat̃ia nec distinguit, & ppter nec genus
nec dr̃ia, igr̃ inquacunq; dicat̃ hac opposita melius pha
debet cé aliqua physica & realis, & rad é q̃a ideo sun
q̃ é ideo ñ hat q̃ ex se ipso dividat̃ nisi rõ alicuius op
positionis in illo cé (Vt mihi arbitrabile explicui) q̃ igr
fuisset in he. v. g. Vna cõtia excludat alias, q̃ venit ex
eo, q̃a in aqua venit ex ipsa rad̃ frale includit aliquid
q̃ excludit multa alterius, Vt q̃a genus hat se materie respe
ctu. in includit multa p̃dicabilia, ex dr̃ia, q̃ é ista spes, multa actus, q̃
in illa entitate debet dari aliqua physica ex qua exeat multa
in cludat genus, q̃ sumit ab illa entitate, & aliqua physica
tia. l. actus exeat q̃ ex rad̃ in cludat dr̃ia, & rad exeat
possit q̃ sciendi quantus ad esse frales ad genere, & oppo
siti illi, quantus ad hoc q̃ sunt vnus & eandem rad̃.

Articul. 3m V. Diffinitio differentiæ p̃dicabilis traditæ à Porphirio sit recte assignata

Inquare 1o supponendum é q̃ Porphirius cap. 3 de
dr̃ia post q̃ explicuit mat̃iam eius 1o mentis mat̃ sumta

&

C.d sit Differentia.

Longa veniat cum cæteris p.dicabilibus, et mgg differa abeo.

et quomõ a gñe distinguat illaꝫ ni ordine ad mfa
rem ꝓsiderans, sic diffinit: Dria é. q.a p.dicat. deplu
ribus differentibus spẽ. in quale quid., circa diffi. bonitas
quarumꝫ ad eas partecipatas vtꝫ, p.dicari dpluribus, in
qq cum cæteris p.dicabilibus venit ras fabricat, eo quod
dria é. vtle, dicitur rad é decidẽs pluribus: potissima
mõ huius rei diffinitas mr é cõ-nõ negans partecipatas
vtꝫ, differentibus spẽ in quale quid, in quarum 1.o ñ abe
ãbus p.dicabilibus distingi nas vtꝫ genus, differẽ dsfren
tibus p.dicat. distingit mr ꝑ vltmas partecipatas abẽtes,
nas quas genus, & spes, in quid, ꝑpias & accidens, in quale,
p.dicant; dria 2.o Vnung. hꝫ, qa in solum ẽntẽ dicit
de mfrioribus, sed vtꝫ p mas qualitates, quare pcisiõ
intelligenda.

C.d sit quale.

C.d sit qualitas.

Nota 2.o p quale é affectus finalis qualitatis, vt
albus albedinis. qualitas d.r, (vt optime explicat S.th.
1.a 2.ae q.49. ar. 2) secat mas subst.a, q é quadam
determinatio alicuius pdi substantialis, sm. aliquam men
suram, quarat.e ꝓpria substãtiæ, vt aia, dicit qualitas ma
2.a, qa ꝑ ipsa vt actuat eam, & ad hoc ex nat.e sua
ordinatur: vnde quarumdã alia sent, qa ꝑ ipsas ordinatur, sm mr
dicunt qualitates qa in se habent vt mediã ad ipsum actum,
vt mat.a dicit qualificare quamdã tribuat el subo, hac
mr determinatio é in duplicem dria 1.o ꝑ aliqd substãtiæ
vt modo exemplo pt. 2.o ꝑ aliqd accidentale vt al
bedo, & nigredo accidentalis ꝑ ipsarum, & quales sunt subst.ę
& de hoc 2.o mr. in sequentibus duobus p.dicabilibus
erit sermo, de 1.o vo mr in ꝑsenti disputatione, vbi agimus
de dria substãtiæ, & qdcumꝫ rei, in qua accidentalis, vt ac
cidentalis é, dico vt accidentalis, qa vna & eadem dria,
q.d accidens é, ita in subst.a pot. é dria ẽntis cuiuscumꝫ

Qualitas sumit. dupliciter. Connaturr, & accidentaliter.

M.

vt

vy accidens q̃ ẽẽtẽ ostendat, & hac ~~substãa~~ qua
litas dupler decipit, 1° vt determinat rey determinay
ase reatu, vt aĩa determinat matẽ, & distinguit
ab alia matẽ ad rerum fra, & hac rõ dicitur de
re cuius é dria. 2° mõdo é cadey rey cuy re q̃ssoat diff
ferre, & ita mõ rey includit ostentiue q̃ illaq vltãa
6 é idey cuy dño hẽ, & ypria q̃dicat dicllo, & hoc
mõ dria. pot. q̃dicari dicre quay facit differre, & ypa
rare ad genus 2ang de cuius esca eius, & ad spẽs ẽm
q̃ssa ostentiua, & vtroq mõ dicitur ẽẽtẽi qa ĩ
xplet accidentalẽ genus 3 acc dentia, q̃ suppo nunt q
rey xplata ostentaty, sd ponit inbuit p̃mus é ẽẽtẽ
rãe cuius genus. 1. specificat. & spẽs ostentiue mi rior
fice.

Exqq manifeste iam ostat quo mõ dria q̃ de
cẽ quale qd de suis mstris ordine, q̃ sic ẽẽtẽ: qa dria
ex ipsa rãe é p̃nes pens determinans, & distingue
ens sensibile rei ab alia, q̃ q̃dicat vt qualitas ẽẽtẽ
re, ĩ hoc ĩ. xplet ipsa rãe qualitatis, q̃ é determ
minare, & distinguere q̃ qualitas ẽẽtes erit
q̃ determinat rey ẽẽtẽ. sd hoc é q̃dicare ĩ q̃ẽ
qd, q̃ ipsa rãe dria q̃ q̃ a cateris q̃dicabilibus
distingt. é q̃dicare ĩ quale quid. ostat 2°. q̃ ĩ.
trinseca rãe qualificandi ĩ nuens dria ex ap̃hensõ
mittit sd ex mtione rei, & ẽẽtẽbui sui, qua rãe q̃ui
ri re identificant genus, & dria ex ipsa rãe. postulat
acpi vnus q̃ multi recipienty, aliud q̃ mus fra recipit.

Sd ex hac doctrina plures insequent difficultẽ
2ª é qa seq̃t q̃ dria sit q̃dicabilis fratis & ordinis ad

spẽs

Qualitas accidentaliter q̃l.
accipit ẽẽtẽtiã
Qualitas substãlis dupler
sumit.

Dubius incidens.

Vñ dria. sit virtus q̃ ordinis
ad spẽs. i. ad inferiora.

spes, quamuis immediate; assignat è fals seq. ex ans. pt sequella, qa dicta p decat de plurib⁹ inferioribus spei. qa è qualitas cōtenta omnem spem, q̄ respectu p decabilis de plurib⁹ inferioribus. 1. ex se tendit ad spes q̄ ad inferiora, Pt. 2q. qa 1. esse dicta è qualitas spei. & secundario inferiora eius, fals 2q. qa debet vitte q̄ immediate tot vitte q̄ ordinem ad inferiora.

Ad 1. qa dicta p decat in quale cōtenta 1. esse de spe. eo q̄ includit in sua ratione, sed non includit ma plura inferiora nisi ratione spei. q̄ 1. esse spectat ad spes q̄ ad inferiora, 2q. p. qa mas p decandi seq. mus cendi & mu. qa ratio p q̄ ratio vitandi non gignit peno, & loamu, & includit in eius cēntiā è qa omnia hec, q̄ è cōta. eos

Ad 2. qa hac p dicat hō è rasta è aliquis p decabilis, 1. istam hō è alat. q̄ 1 alat è p decabilis p ordines ad spes ita rasta, 2q. pt. qa 1. alat è de cōta. hoc primus pōa ita rasta p mus addens, & ans gat. qa hac p dicat non è identica sophistica,

Pt si dicat non cē p decadens p decabilis sed aliquis p dicati. D. qa ratio p dicati non distingt a ratione p decabilis nisi solum qa è exercitium p dicandi, & non duo rationes, sed una & eadem. q̄ si dicta è p dicatus immediatus spei, ita è p decabilis respectu illius, & similiter

Pt dem de mgugnat, qa p hac q̄ rasta p dicati de hē. è p decabilis de isto & loante; ugr respectu p dicati ad hem è respectu p decabilis & vitte ad plura Hors. pt qa hō omnes non ofello cōa inferiora sua, q̄ si rasta omnes hec dang p dicatus p ordines ad illos dicat omnes non pōa plura. & assignat p decabile de

illis

illi

2° ꝓ ga ꝙ dria dicat ꝓdicari inq̃ualeq̃ q̃ ta ꝓpria passiõe, ꝙ dicant inq̃uale accidentale, sd ꝓ a passiõe dicunt virtꝰ, ꝙ ord̃ne ad spẽm q̃ ꝓdicant sue habite cũ illa, q̃ dr̃ dria

Prima Sna

Tꝛaditor hac, & alia arg̃ Caiet̃ anen. 8do. tota tu, & alij. c. dicta docent, ꝙ dria ꝙ virtꝰ ꝙ ordinꝫ ad spẽm quãcunq̃ includendo spẽm mgẽ ꝑte dñet ꝓtra inficiõe

Secunda cõ sna.

Verũ. oppositũ videt tenere Porph. dicto cap. assimens dria ꝓdicabile ꝑ se ordinꝫ ad spẽm, sd ad inficiõe eius. Eandẽ tenere videt S. Tho. in logica, & Alb. Magn. 3°. c. 4. imo videt & Arist. in Cũ in virtutibus existat docet eãs virtꝰ esse substantiã fratꝛ in quale in multis, & aplicãdo ut dicendat ꝓ ꝓtra. ꝓ explicãõe

N. Nota. 1° q dria ꝓ sideratꝰ in quantitatiue ꝓ se cius dicit determinãdo, & qualificãdo eãtẽ, genꝰ, & hoc modo ex nat̃a rei diximus s. distingui a genꝛe ꝙ in rẽ. 2°. mo vtrũq; fratꝛ tenuit vnũ cap eãl. cũ genꝛe sm̃ rei, & hoc mo. dicit eãtẽ idẽ cũ genꝛe, hoc ẽ tenuens vnũ cap eãl. 1° mo. abstrahit abstrahẽ fratꝛ, & ꝓ cisa quãcunq; ad ea m. ꝙ illi conueniunt ex meritis sui. 2° mo abstrahit tanq̃ totꝰ ꝓbale abstrahẽ totale, & n fratꝛ ga ex tali abstrahẽ n̄ totum dicit ꝓpriam fratꝛem, sd totꝰ ẽ spẽs, ꝙ sic tenuit.

Dria dupliciter ꝓsideratꝰ sm̃ sua fratꝛem, & sm̃ q cũ genꝛe ꝛ tenuit vnũ cap eãl. ꝓ plura.

2°. nota. q quãdo dria sm̃ rei dicat totꝰ quod spẽs n̄ totꝰ mo illud dicit. s. spẽs. ga spẽs ex n ꝓpria fratꝛe, & sm̃ sua ꝓdicata cõtẽta ẽ ipsum genꝰ, & dria & vtrũq; includit: dria. vo. sm̃ sua cõtẽta n̄ tenet ẽ tota spẽs, sd tãẽ identitatẽ quãz habet sm̃ rei cum genꝛe: mgẽ tñ differt a genꝛe in modo ꝛmendi spẽm

ga genus cuj sm suaj éen.a sit quadaj poa, et ni determinatè sit hæc .t. illa spēs ideo quia ni cludat totuj é spēs illud m cuj quadaj potalr. deeit, et ni adu. at vo dria cuj sit determinatè gnis g. fia, et sm eit determinata spēs ex vi ipsa fralitatis ó respicit indeterminate spēs, sit determinate ni cludit ni suo cap.tu spēs

Unde colligr .1.o q ad hoc vt dria sit virtus adu debet ni cludere saltuj implicite ipsaj spēs. qa ni p.dicat de inferioribus spēi, vt poa, et vt pars marginal een.a cat, sd vt actus et fia determinata huius spēi.

2o colligr. q spēs implicite sequat q dria é rad fundandi virtl.es dria. qa nis dria adu sit ipsa spēs, ni erit tda éen.a inferiora, q.o dria, vt fnda mentuj é virtutibus, ni cludit rang rad fundandi totalis et virtl.es ipsaj spēi.

3o Nota. q s. ni relatiõ reale duo distinguimur p.mo é ex parte. 2.m é ad fnd.m, ita ni relatibus rad q. ofdeant. anteq ad mdm fiant realeq ideq distinguendus é. 1.o et sic nis relatiõ rad fundamenti, in quo é, et 2.m rõ. ni ad quem tendit. qr. qa dria ni fundat relatiõ ad inferiora nisi qa ni cludit tda éen.a spēi in adu implicito, et determinate, ideo relatiõ virtualis cuj fundat in dria, cuj dependentia ad spēm. at s. respicit ad inferiora sm ea, ad. p.marie, et fit specificat. ab inferioribus ipsius spēi, s. quaniis poa generalissima in patre sit rad fundandi respectu ad filiuj. ita ni relatiõ ni p.mo et fit specificat tang a tria. ppaj generalis cuj sd tang a fundamento. ex gg sit

In relationibus realibus, et rad distinguimus duo, é ni subo., et é ad trium.

1.a ds.

1.a ds. rad fundandi virtl.es dria é tda spēs, tria vo p.marie ipsius, et immediatej s. inferiora spēi.

Hæc ds. vt explicata manet ni tda bilibus quo ad

ad p̃mã p̃s. Videt. ẽ de mente Caiet. et auctor. 1ª. dñã, qa eor. arg. nichil amplius ostant, nã dñã m̃ dependet abs̃ p̃s. Vt respiciat in finitã ex p̃s. fundamenti. eoq. n̄ pot fundare respus ad illã. vel in seu ea pte claudat spes actu, et determinate, sq. n̄ dependet ab illa tanquã a tñ frãti. Nõ. pt. qa spes n̄ respicitur indeterminate, et in pot ex vi abstractionis dñã, sd actu, nã in hoc distingt abstrãt dñã abstrãt gñis vt dixi in 2º notabili, et 9ª. ppr. qa in finita rõne vitæ ẽ respus potentiæ, et in determinatione vitæ respu cuius ad q̃ dicit vitã, sd hanc m̃ determinatã et potentem n̄ habet dñã respu spei, sd respu inferioris. g. tñs p̃ nariens respicit vitã et inferiora spes.

2º ppr. qa nis dñã includat spem actu n̄ erit bona ẽtã. inferioris eius, vt patet n̄ erit bona ẽtã. Petri, et Ioannis nisi includat hos. q̃ rõ fundandi relatã vitæ in dñã ẽ spes ornata et inclusa in eius scipta, et ista gñi. vitæ dependet abs̃ p̃s. tanq. a rõe in finita fundamenti.

2ª. pars ost. ẽ de mente Porphirii. D. Tho. et oiũ recte sentientiũ, et ppr. 1º. qa rõ adaquata q̃ vitã ẽ vnus in multis ẽ respus potentiæ eius adæquatæ, agg abstrahit. et sp q̃ dicit. pot, sa vt dñã habet talem relatã, et vnitã in multis n̄ negrit. q̃ sit immediatus illius relatis sit spes. q. n̄ ẽ vitæ p ordinem ad spem tanq. ad finem, sd ad inferiora eius. pt. m. qa ex vi abstractã totalis includit in se totum ẽ inferiora et ipsam spem actu, et implicite, q. pot sparsim immediate ad inferiora tanq. tota cõa. est.

2º. ppr. qa si abstrahit. abs̃ p̃s, aut abstrahit abstrãt frãtis, aut totalis, n̄ 1º. mo. qa ~~for~~ vt sic abstrahit vt pars, q̃ n̄ pot d vitæ, et p̃dicabilis, nec 2º. qa respus spei in ẽ totus, sd ipsa spes ẽ totus includens dñã, q̃ abstrãt totalis abstrahit ab inferioribus immediate.

Reursus explicatur. qa ~~nō~~ aut raōe qualitatis ē virtē
et ꝓdicabile, ē impōa hois qualitas, l. m actu, nī i. mō
qa hic nī cognitus de raōne in abstracto, sd de concreto dria
qꝫ ē raōe, et vt sic nī in determinate, sd determinate mō
dicit hes., quem ostendit. i. albus dicit hentem albedinem, q
debet sīnere 2m mō sp̄ei. cū ex vi sui ꝛcepti, nulla mutatio
respū ad sp̄es, respicat plura inferiora immediate. Hac
3q. ꝓt. qa s. ad hoc vt albus respiciat hoc. s. illud albus
nī requiritur. q ex vi illius respiciat subm, qm in
cludit, ita ad hoc vt dria actu sit nemines respicat plu
ra inferiora nī requirit. q plus respiciat spēs. q sit nec. ꝫ
Neq qm dria ꝓparat ad spēs, aut ꝓparat ad illas
vt aquales. i. aqualiter aut illa seqr exꝓparā. s. i. qm
ante ꝓparat ex vi propriæ abstractæ ab inferioribus, et sic or
dine ad spēs e frater virtē, s. 2m. cas nī esset cōis virtes
mꝓparat ad spēs, sd mediante dria ad plura inferi
ora, qꝫ extrahit ꝓparat seqr. hinc sic. s. habet aptitudo
fundat in dria, qualiter dicit spēs. s. vt abstracta ab illa
si. i. qm̄ tamen se habet ex pte fundamenti ad virtem
dria. 2m. satis impugnatio manet.

Deinde ꝓr. qa respicit ad spēs nī i vnius ad plura
sd ad vnus, qm nī i rao virtis. Ant. ꝓt. qa spēs. vt abstra
cta ab inferioribus nī i plura, sd vnus frater, qm Trinitas
cū virtutis dria nī i spēs. et nī valet dicere vnitatem in
cludere plura, et ita respicit ad spēs mediate cū ad plura
nī inquam valet, qa respicit ad inferiora vt sīnt inspē nī i ad
plura, vt plura, sd vt vnus, qm nī i respicit virtē. ꝓ secun
qa si illa inferiora nō respicat dria, vt sīnt vnus in spē.
nī poterit deveniri ꝓ illa nisi ad deitatem spēi. et ꝓsequenter
nī erit ꝓ se virtes, sd rao spēi.

Ad. qa aut dria respicit spēs. sm̄ sua entitas aut
qa illa sunt inferiora. s. m. qm̄ ꝓ accidens respicit pla
ra

ra, imo q̃ uis ſpū repugnat p̃ lura inferiora ſuū, vt de facto in opinē Caiet. ad mendum, é, de quolibet ſpe angelica, ꝛ eodem ordine erit, q̃ dicā ꝑ ordinē ad ſpēs erit vnus. Dicendum igit é q̃ Tob. p̃mus vnus virtualiter dicā ꝺ é, ſpes, ſ. ꝑ plura inferiora, ~~et vt arg. ſatis facit~~

Et vt arg. ſatis facit nota: q̃ p̃ decabilitas, é 2ª int., q̃ n. ſeq̃t ad rem, ſm̃ ē q̃ hoc miſe, ſ. ſm̃ q̃ hoc ex mo. apprehendendi, abentitu. Vnde quis dicā ſm̃ ſecundū fratres: nothus, qui mitelegat ꝛ uenire hoc. q̃ Petro. ſm̃ ſe n. m. ex mo. p̃ decabilitatis, quem hoc ex apprehenſione nothi ex quo ad p̃mum nego ſequelam, et ad eius p̃bationem distingo ant: q̃ é qualitas ſpei. p̃ decat de inferioribus ſ. u. quia, vt deplicet cum ſalutatis ex ſpe fiducia mentis ꝛ eodo. ant. ex p̃. m. nego ant, et ex hoc pt ad p̃bationem 2ª. Et ad p̃mum ſimil. nam mus p̃ decando ſe gt. mus ꝛendi ex apprehenſione mti.

Et ad 2ª. ad motiuum ſolutionem ibi data, et ad eius p̃mam replicam reſpondet. q̃ hoc p̃ decat hoc. é ratio ſi é p̃ dicat tertij p̃ dicabilis, n. vt virtus ad mod. ſm̃ vt p̃ decabile de uno ſtō de ſpē. nec obſtat 2ª. replica q̃ hoc. duplex. q̃d é medium ad p̃ decandū de inferioribus, vno mo. ita vt p̃ dicet. de hoc et de inferioribus, quę multoā nent. et hoc mo dicā n. p̃ dicat. de plurib⁹ quę ſ. plura ſ. ſ. vt unus. et ſequenter n. é virtus fratres quę ſic. alio mo. ita vt ex eo q̃ dicā é idem cum hoc. et p̃ decabile de illo deſſumat nothi ſimilitudinem, vt abſtrahat illam ratiōnem p̃ decabilis de plurib⁹ inferioribus, et hoc mo. é verum, n. in ſeq̃t q̃ reſpicit p̃ decabilitatis de plurib⁹ p̃ ius reſpicat ſpem q̃ inferiora, ſ. é fundamentum p̃ decabilitatis, in quo ſtant diuerſitates cum a genere, q̃ a genere ex vi virtutis ſuę é p̃ decabile de ſpebus, q̃ é unus in ſubius illis; at vt dicā

Medium ad p̃ decationem duplex p̃. ex.

n̄ ℓ p̄ decabilis de ſpē ex v. vr. dr̄ā rectis.

Ad v. dicendū ē de ſpē vt p̄ decabilis ē rectus
pus inferiorus, ſ. ē dr̄ia.

Ex hu colligit q̄ inferiora digg p̄ decat dr̄ia ſ. mdiū
duc. ſ. inferiora ſpēi, q̄ obtinet, et rad ē, q̄ eandē cū
inferiora, q̄ rad ſpēi. et ideo dr̄ia determinadiua ſpēi, et
qualificatiua ē etiā dr̄ia, ē qualitas inferiorū ipſius ſpēi.
Vnde hec p̄ decas erit dr̄ia Petrus ē rectus. ſ. ista ſpēs
ē. Petrus ē hō. hec v. n̄ erit dr̄ia Tertij p̄ decabilis
hec rō ē rectus, q̄ in ista p̄ decabili n̄ p̄ decat dr̄ia
Vt pars ſtatis ēm ſ. vt roda ēm. ſitus, et ſpēs eandē
rectus, hec p̄ decas Petrus ē decubitus erit quarti p̄ deca
bilis. et hec Petrus ē albus erit quinti, iſta v. hec
resibilis ē resibile, hec albus ē albū erunt 2i p̄ deca
bilis.

Sd. d. hoc ſic arguit nulla dat mdiū ducis q. mme
di ade ſex vnciā dr̄ā ſpecifici p̄ter mdiū dr̄ia horum
duoꝝ ſpēi. q̄ hoc patet q̄ ē mferius rectus. vt ſic erit
mdiū duoꝝ ſpēi. at q̄ adeo p̄ decas rectus. de hoc patet ē p̄
decadio Tertij p̄ decabilis.

Propter hoc arḡ quidam concedunt q̄ hec p̄ decas ē
p̄ decas dr̄ia, et aſſignant discrimen inter albū duas ex
vna p̄. et hanc p̄ decas ex albura, q̄ in illis duabus scire
huꝝ accidentalis dicit ēm diuerſas, ascibo, et ſuas mdiū
duciones, et ſcientia poſt p̄ deam ſpēi mee illius ſcientia
accidentalis ſuis mdiū duꝝ, at v. patet n̄ dicit ſpecialē
mdiū duationē determinatā ad mdiū duo ſpēi, et ita eadem
ē p̄ decas mdiū dua rectus, et ſpēs.

Sd ego alter ſentiendū iudico q̄ rectus ē ex ēm genꝝ
et ibo dicit mi ſuo ſcripto scripſi mihi ſcio q̄ dam rectus inquā
n̄ mi cedit roda ſpēi. Vnde quamuis mihi allegamus hanc ſpēciē
determinatā mdiū ducis ſpectare n̄ mi mi ſcripſi
cludit mdiū duoꝝ ſpēi. q̄ n̄ ſolum abſtrahit p̄ gradu gra
tibus ſed etiā gradu generis: Vnde cum dicimus hoc rectus

Q.

1.

Ff habent mſer. cc.

Duuium in cidés.

R.

X Infimam.

2a. N.

Diuersitas spu. & genus in respiciendo spem.

S.

q̃ aūl quanq; sit distinguat' a re sensibile vnitate. Vnde
q̃ accidens ꝙ dicit seu infima, seu subalterna, quamuis
dicit' e, reipsa vere, q̃ inter se differant ꝑ se. at q̃ adeo
dicit subalterna, & infima m̃ accidentalit' distinguentur,
vt quantus quantitas humana, vt humana é, diu dr̃ no̲ po
ſſit in infinitum, n̄ m̃ illi repugnet dicendo quantus é
q̃dr̃as, sic n̄ possunt q̃ dicit, ens q̃ subalterna e, depta
ꝛibus inter se diuersis ꝑ se dicit. q̃ m̃ hoc n̄ potest ex rac dicit
sed q̃ obstruit ꝑ se, q. a genus respu infimor ꝑ se, ideo m̃
martr distinguit ab infima.

Et ratione huius obiectus obstendit, q̃ ꝑ se subalterna q̃
inter ultimu q dicit, n̄ é genus, q̃ genus ꝑ se dicit abstat
q̃ se est genus proxi, vel sic m̃ne genus distinguere
p̃ entia. a genus supremo & generalissimo, q nulla abstat
dicit, nec genus, q̃. quod determinat q dicit n̄ potest
p̃ se dicit inter se, sed ponit cum dicit partem
partis.

S. 5ª arguit q dicit ꝑ se alia extra debet T.
p̃dicari de pluribus, ꝑ se dicit subalterna n̄ potest p̃dicari Sab.
de pluribus nec numero differentibus, ꝑ se. q̃ m̃ hac de
fr. p̃ alias particulas de ꝑ se differentibus mediantibus
diuersa ꝑ se inter se, & n̄ a contra.

Propr hoc aūt̃ colligit recipit q̃ illas particulas m̃
augat. pluralitas ꝑ se dicit inter se diuersa, & vt hanc difficu
tatem soluere sectatores explicent alicui multa reperiunt q̃ mihi
vt de difficilia videnti, ea q. exorquere mentes Porphyrij
m̃ hac difficultate,

Alij dicunt q̃ m̃ hac diffr. m̃ differunt dicit subalter
na & infima q alicui dicunt n̄ distinguiri inter se aūt̃
eam. sed m̃ accidentalit', q̃ duo opant n̄ possit, q a q̃ ac
cidentalit' m̃ distinguunt eandem eam & differt eandem
sed hac differt ab ea ꝑ se subalterna, q̃ ens vnit eam
ꝑ se infima, q̃ m̃ accidentalit' distingui a subalter
na

Et sedica distingue ulla dicat diuisionem, et hanc
mia dissent. m. subalternas dissimiles. sequit q dimi-
nuta q esset porphy. nulla ratione deinde dissent diuisa
ipsima. et n valet.

Et n valet dicere q porphy. n. sint dominu
nes qa n cognouit vlla diuisa, et n valet, qa opo
sitio, obiecta esse dissent. non excludit q dicantur plu-
ribus ssb differentibus, multis de ssb differentib,
q ipsimas diuisas, iaq cognouit illas. Deinde qa
mhac dissent dissentit a mto diuisa, et hac in vta sua
ca inclusa, quit stb se extendit ad ipsimas et subal-
ternas, q rationes erat ultima ad declarandu explica-
ret natam diuisa se in eis semota et n impeditu de
diuisa subalterna, qa se nullat est dubitatio q ipsi
sentit diuersimode. Ruerius qa Porphy. uenit agere
cum ssb ipsimas illas, q dissentit, sed non q intro
ducere possit eius diuisas ipsimas.

Ad extremu Caietanu dicit diuisa est oppo
nitur huius dissent dicit, q hac dissent possit sua
net diuisa subalterna, et q n repugnantia diuisa
ipsima.

Quia doctrina displicuit pot bene sensus. 1° e
q diuisa q se ipsimas est diuisa subalterna qa ratio est
ista diuisa possimus petit repugnare pluribus inferio
ribus, sed ista huius sensus repugnat verbatim q n
repugnantia adaptatur diuisa ipsima, 2° repugnat
q dissent diuisa ipsima adaptat subalternas, et 3°
repugnat q ei aliat valde accidat equus sicut ut
asinus, et sine ut aliat e, et ista huius sensus omnino
impugnat eorum. absurdum.

2 sensus e q diuisa q dicabilis accidant sua

p mius

V.

A.

vsta germanam mtelig am ulti
gis vt Caiet ateronis disf em dsta
suenire disf em ma p vsq am

V.

Arg. pfata ꝛ phare dñs doctor ubi supra
difficultatem in quam distinguit spēs mīs mam
et subalternas ant. nata, et eam sues ees. non
frate mi rad. veritas, per rat. tangentes in glo. vide
dicendum ars. ante resp. hanc adducta facit solutio nis
nec aliqd d. 2m. aut 2m. obi adducit, nam ex eo
q. dria p. dicat p. mīs fra ni sigt. p. dicam. q. ordinis
q. adsps q. ordines, qa vt m. t. dicta ostendi. Le frat
sper m. i. funda mentum retatis p. dicabilis inquale
qd. t. q. genus sit pna. habilis p. dria, precisum i.
fundamentum relatus adpositum spēi ni. sp. ordines
ad ipsa dria, sed adspēs i. vere. ita dria quia eo q.
i. fra, o. alias spēs sit veritas ad inferiora illius ni sp.
ordines adspēs sed adipsa inferiora ordinat. Un
de o. cesso ant. 1. arg. ni. nego aa. vt ad qbatio nem
nego ans si frater sumant. q. spēs distinctiva illius
qa rad frater p. dicandi dria neqi. i. sp. ordines adspēs
quos ordinat neqi. ad inferiora q. at inter se spēs distin
guant. sed ad frater respiciendi inferiora i. quadruplex
ipsa differunt p. dales dria spēs ab alijs spēbus eius dē
gnis, et ita optima i. responsio ibi assignata, et ad
rpa. ad fadam o. hoc f. nego ans qa i. magna disparita
tem inter unum p. dicandi genus et spēs ex una p. et
dria subalterne et infima ex altera, qa genus
et spēs ni. idem sed diversa p. dicabilia, qa unus de
spē, aliud de numero differentibus p. dicant, sed qa ex
eo q. unus p. dicat distinctum numero quid exp. mit
p. dicari. dangelda dein. corr: et ex eo q. aliqs p. dicat.
de spē distincta inquid. ex p. mit p. dicari, p. mas pos
generi ee q. sit ex. dria dein. corr. dcq. predicatur
vt in p. cahone 2a. ois ex placui, at v. dria ni ex

exp̃mẽt dicuer sũt mõj p̃ decend primũ dr̃iã sue de
pl̃ioribꝰ rõnẽ sẽp̃. Et nũ mẽo dicuer sũt p̃dicti. et
cũ n̄ sẽ. duo p̃decabilia mõj. cõtr dictũ quintũ
dr̃iã in prima et subalterna dr̃iã p̃dicã

Ad 3. cedo ma. et distingo mi. dissonum ꝑ
mutatõẽ tẽãi. vt in prima. sẽ. p̃decabilis dr̃iæ negomi.
mutat. et vt in secũda sẽ quinã cedo mi. et nego 2ã. q̃
mõ m̃ sonans vox hoc. et ex hoc pt ad ofm. et
ad 4m. eadẽm rñdet p̃ Porph. q̃ dicit nucis ma
gis mistas. p̃ subalternas dr̃iãs. sed mõ mendax ca
plicare mult̃ p̃dicandi dr̃iæ sequentis.

finitur hac q̃.

on̄ia nõia p̃dicabilia sũt q̃ dicũtur cõtra quantũ
ad mult̃ q̃ vnũ q̃ p̃dicatũ potest dici de suis inferioribꝰ
sed vt adendũ est de p̃dicato accidentali ꝗ n̄ sequit
rez si ad eius multiplices ẽsequẽtes. inter quæ ẽ
ꝑpium. q̃ tunc sit accidens mate q̃ tunc vt genus nec
vt dr̃ia ꝑ se sequit. immediate m̃ extra neis
et multus ẽ ẽa sẽ sequit. et ita magis accidit ad

ẽa

QVIJ. DEN TVRA PROPRIJ QVÆ TI PREDCA BILIS.

Habet duos articulos

Cōpta nat.ª p.ª dicabilem, seu p.ª dicabile cēt.ª huj quæstionis, dubitari potest an differat ab inferioribus, seu agendis, dispositis accidentalibus q.ª ei attribuunt nes. Sc. ad eam attributo nes, seq.ª enim inter q.ª & ē. ppium, q. quamuis sit accidens nat.ª q. nes. ut genus, nec dr. de ea dicit attributi, immediate in. ex

Propus qua dupliciter sumit.

Cl. sit ppius. p Arist.

Propius dicunt.

Propius dupliciter p dicat, per ordines ad ppius, & p ordines ad minorem.

Cd sit Ppium.

1a Nō

Vbi quando tres ignes, quorum duo subtilissimi, et duo crassi cum subtilissimo componunt. Et quando tres ignes, quorum duo subtilissimi cum crassimo, et unus subtilissimus cum crassimo, qui ignis subtilissimus ad hoc vt habeat discipulum, debet esse Mathematicus, i. Mathematicus et naturalis, et demanans expressius cum ista illud Philosophi, multo plures habet naturalis scire, desiderium, semel proposito aptitudine cuilibet homini, ex eo quod capax et discipulus nisi nimis aptitudo ens, et vnus secundum quid, sumptus dicit ens tale, quod habet aptitudo ad habendum duas pedes postea et ens, habet, vnus et imagines habet pisces habet duos pedes, sed necessario et impossibile, et caeteris modis ens casus, quod nimis aptitudo ad hoc multum facit aptitudinis ad casum, non ens vnum in generabile, imo hoc modo ex quo habet esse possibile, sed impossibile est casus, Casus impossibilis ad hoc, quod magis vnus secundum, et demonstrabile et secundum Apostolum, et impossibilis, quod non absolutum.

Sic quando aut quod habet ignis cum ens quod ignis habet vnum ignem, et habet modo calorem non erit impossibilis quod habeat ignem, quia ibi aqua, et alia ens habet proprietates calorem. Sed aut ex eo quod esset effectus ab eo. et hoc modo ignis talis, vt de natura, et virtute, decent proprium, et vocabitur ignis, et non ignis, quia ex parte disproportionem humoris corporis quod, et in quod corpus, et proprium si. in febre, vt pl. cum aliquis subito alberet, aut quia venit illi sitis et sensus, et hoc non a priori ille effectus. et proprius ens, quia ibi Angelus quorum est multiplicabilis, et Deus Deus habituatus, et non a priori Angelus eorum, vt de Angelis docet D. Tho. 1. p. q. 55. de Xpo. 3. p. q. 2. cum illo docent Theologi. quod est quod habet

habile cum eâ n̄ magis ꝓueniat ꝓpe 4ᵉ mā q̄ cæteris alijs mā. ꝓpe intellig.

Proprietates duplicis mā: legunt. emanās ab eēn. L. ab īm diuā dua nōe.

Nota 1º q̄ ꝓpietates ab eēn ꝓ ueniētes ē īm duplici differētia. alia ē ēntis, & alia in diuidualis ēntis. q̄ueniunt rei rāt ꝑa ēntis ieius, n̄ q̄ in ista ꝑa sint, sed q̄ ab eo ꝓueniunt rāt illicō, ita vt ergo ē causa totius ꝓpietatis in toto, n̄ sit ꝑa alicui rei, quia rāt inditū & voluntas ē ꝓpietatis ꝓueniētis non rāt ꝑa intellectus: ꝓpietatis vō indiuidualis ēn ꝓueniens n̄ n̄ causa ēn. ordinandi, sed causa q̄ ēn. talis hāt ꝓpietatis & mētis & recipi, vg. ens q̄ mat. ē mutandi generabilis ē aptata ad recipiendas ꝑas virtute agentis naturalis ꝓueniat vt talis ꝑas accipiat esse hanc dispositionem cum his accidentibus.

Discrimen inter has proprietates

Et q̄ sit discrimen inter has ꝓpietates & ꝓpietates ēntis, q̄ illæ q̄ dimanant ab eēn. n̄ amittibiles à ipsa eēn. q̄ si causa q̄ emanant ab illa nō ē hērē talis eēn. q̄ illa ēn. nec posset amitti, nec aliter ꝓuenire, n̄ ab eadem q̄ nec ꝓpietates q̄ causa eēn. ꝓueniunt tali rei, nec possunt amitti, nec deperdi, nec ab alia rei ꝓuenire, sed necessē. quanq̄ cum alterē, ad vº ꝓpietatem diuinā dicā q̄ cum ꝓpietate ab eēn. sed aliq̄ ꝓpietates mētis sequuntur ꝓueniētibus ab aliquo ea his modis quib⁹ ꝓpietates ab ipso ꝓueniūt, ꝰ. q̄ res ꝓueniant sibi ultimi n̄ mō ab hente eēn. ꝓueniēte q̄ res viuo q̄ mō ꝓueniant rebus cum re, qui mō n̄ semp ꝓueniēte, q̄ cum mēsa n̄ hāt has necessarias connexiones cum re eēn. Unde ꝓpietas q̄ ab eo ꝓueniat inseparabilis rei n̄ ē ꝓpietas ēntis, q̄ ab ipso ē semp ꝓueniēs.

Passiones ab eēn dimanās quadruplices ꝓt dimanare.

2º Nota q̄ dependentia passionis ab eēn ꝓt multo pluribus generib⁹ causarū accidere, nam 1º dependere ab

A.A

ipso

rur ab ēn. Tang assito inquiā: 2. Tang acausa fina
li, qa finis ppr quez ppi stātes dant ē vt officiant subsis
dicunt ch dependere in gne causa efficiēnti, s. qa
naturale quodā emanat, ex ipsa substa effluere dicun
V. ff. l. qa ēn. Vt instrumenta generantis seruit eius de
ad q ducit nes passiones (de quo ch ras in Philosophia) ppr
ch dicī dependere ab illa Tang a causa finali, nq̄ amen
ipsa ēn. determinatas portat passiones, sd nīstrum
vsum moderā adaquadā specialē dependentiā, ad
cuius effectū ē vtilis ppa ēn. Vt cuius illa habet necessa
rias conditiones ad cuius fm̄ vsum habilis cuius illa, qa
bene potest dependere a tali, et ī p̄mas passiones
Vt ppt. in 2bus Metaphysicorum Angelicus, q̄ ī 3 dicenda
passiones, nec ch in eo, q̄ sit dependentia in gne causa
finali, qa hoc ōibus actionibus euenit, nec in eo, q̄ de
pendeat in gne causa efficiente, qa ch causa ad vsum vita
lem quālit abnutta, et ī ē ipsa eius, nec quomodo cun
q̄ in gne causa finali, qa ch relatio dependet a fun
damento vt a causa finali. Venanda igr ē ipsa rō de
pendentiæ specialis mō dependentia ab ēn. Tang ē ipsa
Tribuere ē nās cuius speciei q̄ cadat ab ipsa fm̄ suam
diuisionem ēn. les, rō cuius hēt determinatas multiplicitatem
ē ipsum ē fra. ī p̄mario, sd secundario, et p̄ mem
effectum finalem cuius, q̄ explicari potest in hoc, cuius diuisio
fra ēn. les ē ē rōnis, q̄ ē dupler potest euenire illi, ap
ri, et sm̄ q rōnis. ē primus rei attributus, et ch a
posteriori quadruplex ē rōnis dicit effectus ipsius rōnis
datus. quales ē ē admirabilis, q̄ nulla alia potest
euenire, et ē necessarius connexus cum ē rōnis, et ipsa fra
rōnis, ē inquantū ē ens talis, quare sicut ē rōnis
necessario euenit ōi hoi. illa q̄ sūt adaptari potest, qa ē cuius ē
ens, ita ens talis necessario ōi hoi debet euenire, et illa sūt
et q̄ adeo inerti cuius ipse hoi s. ē rōnis, et hoc ingeat

scriti, m dissie s. posita g par nrarū illaꝝ, sōl illa ue
rit, ac si dicat, q ei cui cuenit diuinitaꝝ dicit, et
fraliter q dicit dr̃a ypa n̄ p mid, p me ee, sed q mea
efficax uerbū cuꝝ illa, ex quo

Ex quo intelligit Vig arg. possit poni ois. q
ypa apta uerbo cuꝝ een. n quo nō cuenit emanat
ab illa. Sed tanꝝ cius effectus fralis, q. s. effectus fralis
fre ē ypsus ei cui ita et ypsius ē ypsus ee een. Sed ei
fre het necessarias connexiones cuꝝ ypa fra, et ē mi se
parabilē ab illa, ita scilt, et ypa passio ē respectu
bilis ære hentis illud ei; et sequit Vbicunq; fuit talis
res debet ei ypa passio, q ē uerū cuꝝ ypsa re, hoc aut
n̄ nunq̄ fuit nisi in tres primas acceptiones, q aliqua nō
ē separabilis ab ypsa re, et n̄ het connexiones cuꝝ illa re
ypa een. fralis. Sed rāt ypotheses medias datum
Vt in solutione argumentorū patebit, q ypsius q
stituat fr̃. p dicabile, et ē uerū bile cuꝝ een. nō ē
ypsius fre nō sumitur.

Sed arguit sēq ex hoc q passio nes̄ distinguant realr̃ ab een. sequit et fal sus q. sit sequela, q passio nes Vt
nō p bacumus et effectus fralis een. et ypsius ē res
frale n̄ ēgr distinguer een. a suppositis, qa idem a
seipso ei n̄ pot separari. Falsum sequ. q n̄ qa dantur
aliqua passiones q possunt separari ab een.

Hoc arg. probo. Vt cap ticemus quo nō ypotalis di
stinguant ab een. q. difficultas ē altioris negocij et n̄
pot nō q dignitatis tractari, sed q nunc Vt respondeamus arg. fit.

2a. Ho. 2m. Dico. ypa passio q. ē principius proximus a
ticemus actus extrinseci een. q ut sit principius actuus
suoꝝ passiuoꝝ ē distincta realr̃ ab een. illa Vi q n
decat nouas q fictiones proxime extrahi per fictiones
fictas n̄ requirit q distinguat a subo. q aucty intelligentie

Passiones pñt ordinari ad alq̃d extrinsecum, l. ad aliq̃d in rinsecum.

Nota q̃ ẽntes successiue alicui rei vñ in duplici ordine alio et q̃ ordinant ad aliq̃d extrinsecum, et accidentale rei vt motus, q̃ é potẽ operatiua, et ẽntes successiue illi rei q̃ recipiunt operationi alicui ẽntes, q̃le ẽ successiue alicui rei in ordine ad aliq̃d extrinsecum, sed tota via q̃ fluxus q̃ fluxio é ẽntia ẽn. successiua, vt passiones entis q̃ fluunt ipsius esse nihil ẽntitatis addunt

Hoc supposito quantum ad 1.m ẽt hanc 9.m é D. Tha. 1.ª p.ª q.ª 54. Vbi negat posse aliq̃ creaturam, siue Angelicam siue humanam ẽ idem cum potẽ operatiua eius et q.ª 77 ar. 1.º dicit: impossibile é q̃ potẽ anima sit eius ẽn. et ẽntia

Et pro ratione q̃ ẽ creatura ẽ mutatur ratione ẽntiæ fluxus, sed ẽn. subst.ª ni é ẽ operatiua q̃ alicuius extrinseci. sed mutatio ẽ ens q̃ se, et imperfectus, q̃ potẽ operatiua ni el. idem cum ipsa ẽn. subst.ª Ad 1.m pt. q̃ in hac distinctione q̃ secundo creatura a successione Dei, q̃ in dicit ordinem ad primam ẽn. et primi Dei: in creaturis v.º coincidunt q̃ suum esse ẽntiæ quantum ad ẽ et entitatem Ad 2.m pt. q̃ ipsa q̃ fluxus successiui ni el pertinet ad primum operandi, q̃ ni é ordinata ad sua ad aliq̃d accidentale. q̃ ẽ operatiuum é q̃d accidentale recipit entitatem subsistentiæ

Ad 3.m pt. idem de potẽ passiua ad recipiendum aliquem actum accidentalem, q̃ subst.ª ex se ni é ordinata ad q̃ fluxionem accidentalem p̃manentem, et ipse et creatura possit accipere accidentia manentia indiget quodam principio primo recipiendi ratione cuius recipit ista accidentia q̃ é quantitas; at v.º ad recipiendum fluxum subst.ª non indiget principio accidentali, et ipsa potẽ passiua

matᵉ ad ſſas ſubſtᵃᵉ ꝙ distingr ab ipſa matᵉ, ſd ē
ipſa cēn. matᵉ.

Dᵃ pcas ab pt. qa ꝙ nō ꝓ uenᵗ ab ꝓ ſecdiᵉ
Vbi ſta cauſa ꝓſcie ſuffᵗ, ſd ꝓ ſecdo cōtᵉ, cuiꝰ de
cim paſſiones ꝙ nō uenᵗ nouas ꝓ ſecdo nec ꝓ ſe ſtat
ē ipſa ꝓ ſecdo paſſionis. ꝙ dales paſſe ꝙ distingr ab
cēn. Ab. pt. in paſſionibus entis, mgā uᵗ paſſe
dio paſſiones ē ipſius ens, ēt ꝙ quantitate cuius ꝙ
ꝓpᵉ ē ē receptiuꝰ accidentiꝭ, ēt ē menſuran
ꝙ ꝓpᵉ ētales nec pariter ē ſtat. nō uᵗ alīq ē
ē ſtatᵉ ꝙ ꝙ ſit ens ꝓpᵉ ens quantū tale, ꝙ nō ē
neceſſe in hīs, ē ſimilibꝰ nouas ponere ſtatᵉ ꝓpᵉ
reale diſtinctas ab cēn.

Ex his ad arᵍᵗ pt ad q dicimꝰ q ipſum ēſſe
ꝓpᵉ tale debet hēre connexionē neceſſariā cū cēn. q. connexio
nō ē in aphīdine cū cēn. neq; ꝙ ꝓpᵉ tale, ſed cū ipſo
ꝓpᵉ tale cuncta ſut tales connexiones cēn. in miſeratꝰ
bitꝰ, ē quia Deus poſſet ſeparare illas, ſicē in
ſeparab. ē ꝓcedendo, ē nō ſolū id q ē ꝓpᵉ. quales
ē connexio ꝓpᵉ tales cēntᵉ cū cēn. ſ. quia Deus des
truat hoc in actu exercito nō manet cū ſua cēn. re
manet in. q. ꝙ ad connexionē neceſſariā, ē idē ē de
cēn. cū ꝓpᵉ tale q in. ſequit ꝓ 4ᵘᵐ mō.

Ex ꝙ hoc pt ad ꝙſ ad q dicimꝰ q ꝓpᵉ tales 4ᵘᵐ
mō differunt ab aliis rebus nō ſolū ſm ſtatᵉ ipſarum
ꝓpᵉ tales, ſd etiā ſm aphīdines ē radices ipſarū, q
quantū ad ſtatᵉ ꝓpᵉ tales 4ᵘᵐ mō dimanat ab cēn. uᵗ
ꝓpᵉ ſtatᵉ. ē ideo Virtutes naturales nō poſſunt ſeparari, ſd
mō dicta, q. ſi uellet neceſſariā connexionē nec eſſe cū
cēn. ad uᵗ alia ꝓpᵉ tales naturales Virtutes poſſent ſepa
rari ut here mechanicorum ad methᵉ. ſ. mathema
ticaꝭ naturalē poſſent amittere ꝓpter aliquas cauſas natu
rales Vnde hāc aphīdinē de qualibetcunq; corpꝰ nō

ē ea

L.

[illegible] cadeq cum alia rõe cuicu dei hõ naturalr inclinatr
ner ad sciendo, sd ẽ speciales inclinõ mdiãte qualr
ad vacandũ altcui rei, q̃ ñ ocr ex ipsa ẽiã. et sic
ẽ de aliis spetalibus, Vnde q̃uis eãm cie ñ uenãtur
cum hoc. qa ñ ñ uenãtur cũ alio rõe connexionis cum
ẽiã sd cũ quadã spetate mdiãte dicta, q̃ euenit
ex pcipijs moralibus hois sicco ñ ẽ de essentia. vere spẽ
tas et uerubilis cum ẽiã.

Ad 2um ofres ita dicendũ, inquo ẽstat speciales mas
dependentia uarietis ipsius passionis, rõe cuius ẽ uerubi
lis cum ẽiã. et illi mõ ñ ẽ pot, qa ñ obstat q̃ calor, q̃ ẽ
spetas ignis pot ñ ẽ actus, et alijs rebus. qa ñ hanc
tbaẽ ñ ẽ spetas ignis uerubilis cum illa, sd sm quendas
gradus rõnsiones. q̃ dicit calor vt octo, in q̃bus talis
gradus l. ñ pot ẽ alterri abigne, nec dimanare ab
alio, l. nisi ñ pot ẽseruari ab alio nisi ñ abigne
(vt in philosophia dicemus) et ita sequit erit spetas ignis
sm speciales rões, sm q̃s ñ pot alterri euenire, sd dima
net et dependeat ab ẽiã ignis, Et spes hanc rõnẽ a
uis spes Angelica sm gradus q̃ sectionis earũ, et similr
gra habitualis spes uenient illis conformr ex q̃.
dãs naturale ex q̃ sua nat̃ ñ ñ emanant ex q̃bus ha
bitus effectus frales, secundarius, et spetales, et passiõ spes
quas mittes loci inducunt Thabogi.

Artic. 2. Vtrũ spes sit pdicabilis pordine ad spẽ, l. ad infusa.

Ad dubitandũ assumit ex dictis art̃o p̃cedenti, 1o qa
spes ñ ñ uenãtur cũ ẽiã specifice, q̃ ñ pot p̃dicari

deinde

de mfer cordibus vicis & b. ois q ei debet ad spor. pt
q. qa ipse nullo mo e quer hbs cum allegio mfrori
qa ñ valet ad aliqd ordinari. Pedru & rebelle, q. ñ
subdit & ei, & valet ho é rebelis. q. rebellis & ho. q.
ñ ó pot ee vtus ois. q ordinet ad spor.

Deci q valet contra eum spe & rao fundandi
relatu de mfer cordibus, & mi mandata nra. Tria vtilia eius

Sa. 2a. qa spe vt subjecibus ipso & tras mandatis
nris eius, sic vt sic & rao fratis respiciendi mferiora
q ñ spectum secunda mentis sd tras fratis. Pt. mi. qa
nuda regula scrit. in corde q decalogi: Cum q pias de
cepia, & ydolatrica q decal. dicit de ois vento sub illo
q respic ad mferiora q dicunt subesse ordinata nris
ex eo q ipse ei & p dicabile de spe. Pt. 3q. qa spectat
ad eum re m quantis hñt cur. igr. si ex eo q ipse
respicit spem pot respicere mferiora q ordinari ad spem
dicat vtus. Sed nra dicta

Sr. nichl mmus hmus rei spectat pvisionis q calendo & D.
ex dictis. c. dedna mas ea q ibi. Ex spe dicta sr. de modo
virtuali, dnca mutatis mutandis de ipso q pertinentib.
sr. in allegando. q antiqs vñ spens potestat mat. expo.
candare & ppis mat p decabilibus ppis quatenus & vtus

Prima sna. Ingreo aliqui allegantes Cardinalem de aurt. q. t.
dnca q decat q ordinat ad spem ita q eum, dnat dispo
nit q habet porphyriu, erit dispo eius qualitatis
Secunda sna. [illegible] & ei [illegible] sed [illegible]
[illegible] sententia
dicunt [illegible] alqs. Mi. nichilominus dicimus
et assignant dispm ipsi q dicta dicti arabis tuho arti
culi precedentis tradita q hoc q q dicam mquale de
spectibus mferioribus vicis & spem. ad mtiam mutua

bitis

Dupli intelligi queat propter
um cum specie. et illico du-
plex mus p̄dicandi queunt illi

vtr.

S. vt veritas exp̄ssionis modandus ē, q̄ueri
q̄ ipsi exp̄ssi dupli mō dicuntur. Uno mō q̄ rea
liter p̄dicat, inqua ipsum mō é subiō de quo ipse
p̄dicat. mō é p̄dicatus de q̄ dicit de ipso. alio modo
queat, sumit fundamentalit. q̄ necessaria connexione q̄
ret cuj vox ipsa. rāe cuius ei p̄dicat. ut accidens, cōra
accidentalit, sed queat bile ex necessa et hac connexio ni
mō existit in connexione cum ipsa cōe. qua mus excludit
inferiora, sed cum dubiis inferioribus participabus cum
rebus, qa ipse ipsum dubius illis queniat ipse ni queat
cum ipsa cōe. Unde duplex mus p̄dicandi queunt ipsi
queat, et necat. Primus é q̄ actualis connexionis
vt. q̄ hoc q̄ rāe necessaria connexionis p̄dicat. de quo cum
que cunque actualis connexionis het inqua p̄dicat mus
inferiorum mō é mus p̄dicati eo q̄ p̄dicat de subiō ipse
et mediā mi. v. vt. subiectum in tali necessitate, q̄
mus ex illa originet, sed mutua et reciproca ipsarum
ē. dicta.

2°. nota q ē. s. dictum de dicto ipsius debet intelligi
dere ipsi vtrq; ad hoc vt ipsi p̄dicati de inferioribus
cuius hypothesis sit.

1. Ne. ipsum (vt vita é immediate queribile
cui cōe.) negatio inferiora vnius immediatis huius subiecti
sua natura,

1ª Ne.

Hac. Ne. gr. qa ipsum vt é queribile cui ipse ne
se haet cum alia connexione rāe cuius queniat dubius inferio
ribus cui, vt é vita et p̄dicabile ei ad inferiora queribile. Et. Ne. qa idem é queribile cui ipse qa
queniat ei ipsa et semp. sed q̄ hoc q immediate negatio
inferiora rāe necessaria connexionis, q̄ het cum quolibet
illius p̄dicati queribile cui ipse, q̄ p̄dicatum negandi in
feriora immediata dicti subiecti vita.

Responsio ad arg.

Et explicat ga ideo é uerbalis cum ſſ ga
ſſe é necé euenit cum ſe in hac diuerga ab actu de
n de ſe. ſ. q deuenit ad inferiora immediate ſed mag
neceſſaria connexionem cum quolibet illorum ſſ. ſ. q deue
uerbalis immediate ſ q deuenit ad inferiora. Et ſe
ueſcendi ſunt diuerg. mag deuendi in eo q ſ. hã ue
rep de mã uerſionis rebus cibi q enſeñ in ſ decan
de inferioribus neceſſ. ad ſſe. D. ñ é uerus q ſ.
nus negat regi diuerſos nos ſtabis ſſpris cum ſſ
ad hoc ut ſ deuet de inferioribus, et ſ hoc ſt ad ar
mi in oppoſitum, nos quamuis ſſpus q é ſ. ſ dicabi
le ſ deuet deuenibus ut docet Porph. etiã in diuerſis ſtat
ſ actuale fundat in modo ſ deuendi de obus inferio
bus, q é neceſſaria et ſſe inferg cum ém q in quo cung
illorum inueniat, et ga ex dictis conexiare cum inferioribus
redicabile q uenit poſſe uerbi cum hoc. ideo ſſ cum
dicat de inferioribus uerbalis. ñ ga cum uno quoq illorum
uerbalis abſoluta duerſione, ſed ga ſ hoc ſunda mentum
ſuſtinere ut abſolute cum ſſ poſſit uerbi ex mã deuen
dum. q hoc cumquo cung. inferiori, et in hac ſenſu ſt
rima é ſolutio ibidata.

Ad oppoſitum ſt ſolutio ex dictis nam reſpectu uerbi
ſpdicabilis ñ ſſe ñ uerbi et negat ſ dicabilis dictis
de ſſe. ſed exco q abſtrahit ab inferioribus actu ſſ.
ſſe. Sed arguens ſegt q in hac diſſie ñ ſſtuat ſſ ſug
ni cui riſſmi q uerbi ueri ſſe. ſ. q ſit falſus. ſ. Et
ſequela ga Porphurius dicit illud é ſempr ſſ cum
ſ é uerbale cum ſſ. falſitas ſ. ſſ. ga dant alia

ſſ

2o No.

Habet duos articulos.

Q.° VIIJ.° DE NONA TVRA ACCIDENTIS QVINTI PRE DICABILIS.

Postremo sequit agendum de accidente cui eo q vltimum locum obtinet inter predicata, quia entia rei, tang extraneum natum esse, cuius natura explicat Porph. multiplicem tradit diffin.em, quarum 1.° est accidens est q potest adesse, et abesse a subo sine subi corruptione. 2.° Accidens est q mox, et in mora post alteri subo est. 3.° Accidens est q neq. est spes nec genus, nec differentia necessarium subo manere aut quasi.

Q.d sit accidens. Triplex diffin.

Artic.° 1.° quid sit diffinitum cuius nat.a explicatur in his diffinitionibus.

Prodicule intelligendum 2.° q accidens dupliciter accipitur

Accidens dupliciter accipitur

Vno modo p accidente intelligit, q deficit a quolibet genere accidentium, et hoc modo accidens est idem quod non predicabile, q.e non habet rationem generis, speciei, differentie, vel alterius horum quae dicta sunt accidens predicamentale, id est accidentale de illis predicari, sed intrinsece

Fab: mor.

centr. scilt. de hō et lapide, 2° mō sumit accidens pabquo, p̄ accidat alteri, et i. ex. dō rei, nulleq; rei conuenient cum illo quomō d. negat ad reale accidens, p̄ sit entitatiue accidens, sd sufficit conuenire per accidens alteri quomō subiō. p̄t dici accidens alicui cum quo nō hēt necessariō conexionē vt cum dicimus annulus ē aureus, p̄ dicatus ē accidens subiō, quia aureus nō ē subiō, sōlum p̄ dicens accidentia p̄dicabilia, q̄a sōlum p̄ accidens dicunt alicui inesse.

2° nota, q̄ illa particula p̄ssit mihi dixit accidentia p̄dicabilis ēē, in de, et abēē, duplr intelligit̄ p̄. i.mō generā alicuius accidentis in aliquo subiō, q̄ ē mihi hērentia et circūdio realis essentiā cum illo, vt albedo cum pariete, 2° mō q̄d intelligi p̄ affirmatione i. negatiē fra de subiō in p̄dicat. 1° mō faciunt hunc sensum, accidens ē, q̄ affirmatiua mihi hēret subiō vt sine eius corruptione possit abillo separari. 2° mō facit hunc sensum, accidens ē q̄ p̄t affirmari, et negari de subiō, sine eō q̄ admittat subiō suum ēē cum eō, p̄ se et necessariō inesse illi, et iuxta de dor sensum p̄cedit definitio accidentis, an accidens i°. i. 2° intentionale sit definitum huius diffi.

Et q̄ m°. sensu sumat diffinitus p̄t sic queri. i. q̄ eius decisō possit abēē et abēē sine subiō corruptione. nullus solus e malus de reali corruptione subiō. q̄a nullo abēē p̄t corruptio subiō, nisi q̄ adsit q̄dam nouum ēē ipsi, et i°. mō natū. q̄. accidens hic definit̄ sub ēē mihi subiō 2° mō natō sumpto. Rt. dq̄. q̄a i. corruptio subiō i realita ñ corrumpi realr dat q̄ mihi hērentia accidentis subiō accidentalis, dingenter q̄; rō cuius nec ē corruptibile subiō, nec incorruptibile q̄ separatione eius, i. i° intentionale sumendo.

2°. dr. q̄a hoc accidens q̄ ē definitus dicit̄ Porphi. q̄ separabile, et misparabile, sed ē separabile, et misparabile sūmus accidentibus sine operatione mētis, q̄ dicit sus q̄ ē definitus in hac diffi ē q̄d reale.

Inēē, et abēē dupliciter.

Prima Sna

Secunda Sna

Ad ei, v abie dupli accipiūt
sm rem, ꝯ ordines ad nostros
conceptus

Separatio sm nostros conceptus
dupli pot fieri.

Ff. ga exemplo adducta a Porpho dant per
accidentia sm ꝙ ꝑdicabilis reale illis ꝓueniens, vt dormire, ꝙ ē accidens separabile, et albedo mīstra, ꝙ ē accidens inseparabile

Propr hāc et alia similia arg. Thomas Rubio, et alij existimant hanc dissē mē accidens i mentionatū ꝓuenire.

Sed ex oppositō Caietanus hic docet ꝙ hae dissē ꝓueniunt accidenti 2° mentionatō semper. quem secunt Scotus Tartaretus, et alij quam plurimi Thomista.

Pro huius ꝛna mētis notandum ē. 1°. ꝙ abē alicui
f. adē dupli accipi pot uno mō sm res, alio mō ꝙ ordinem ad nostros conceptus. ita m. ꝙ sm rem amentia pōt separari priꝰ ꝙ ordinem ad ordinē conceptuū, quatenus dissē distinctē, ut ē dissē albedinis. alio mō pōt separari sm rem vt albedo a subo. Separatio aut sm nostros conceptus dupli fieri pot, uno mō sm rem
placet conceptus, ꝙ quidditas rei cognoscit, alio mō sm oppositionem et ordinē. 1° mō ēē ā sm dicit sua ꝑdicata ēē in. 2° vō mō nō sic, dicit ēē ab. Sed ea ꝙ ꝓueniunt illis in re sm ꝙ de
ipsa fit ꝓpōsitō. f. iudicium affirmativum, f. negativum vocis dicatio, ꝙ in ꝓpōsitō et iudicium fit dere, vt fieri ap hēnsiōnem simplicem cognoscendo, ideo affirmādo et negādo vocis fiat de
re dicitur ad ea ꝙ ꝓueniunt ei ap hēnsionem, et hac de causa, quia
aff. rei, et ante mētis mutationem aliqua ꝓueniebāt, sm mētis
apprehensionē mētis cognoscentis, tunc dicta ēēnt pot vna negari ꝙ nūc dicat vera.

2ª nota ꝙ accidens ꝙ ē ꝑdicabile dicitur sic ab aliqua qua
litate ꝑdicabilibus in recto illa necessario ꝓueniunt subis de qq ꝑdicant, et de ꝙ separatione eorū a subo corruptā ipsa ratio
dictandi subi, ꝙ oppositionis ō accidens dicit et ꝑdicabile
ꝓueniens subo post eius corruptionē. Unde cum multi
eius ponit ꝙ pōt ad ēē. f. affirmari de subo in hoc cum ea
dem ꝓueniat ꝑdicabilibus ꝓueniat de fort mē abedli ꝙ dicat, quia
mētis. multi verbi ab ēē ꝓ ei subo corruptione, ꝙ

G. vepe

H.

ppes mei intronscuy, et dicā cōtes eius ysistit in aqa
p̄dict. vt in ypsa aqabo p̄dicatoni segnificat. q. aqua de
subo regelt. ni corrumpit ipsuz subz, nay cuā subz vt p̄di
cabile é ni ysistat in ordine ad subz tanqz id de quo pot ne ga
ri, sd tanqz subz de quo pot affirmari, cuj ysto mo sepāra
bilitatis à subo nāt. 3. dicemuy de ypō cuius cōtes ysistat vt
p̄dicabile é ineo q. p̄dicat mo inseparabile de inferio vbus
talis v muy ni ysistat in eo q. talē inseparat. sd é muy in in
seruy inuendo nis, et expalla p̄dicata cui subo.

Hla seq̄ p̄ssio ante q. rationey sue. Cui dam cum ipso
sit mā affirmatiua 2o. Diffinitus huius dissert. é accidens
ni, i. inhesionatis sumptus, sd 2o. mutuatis nat. vt subsist
nis. 2a. mutuatione p̄dicabilitatis differentibus accidentalis, et
ingenerer. 3a. ante quas hec 2a. pars. oportet in con
cordia fieri. q. conuenire cum autoribus opposita sue. aliud. n. é
accidens, q. accidentalis aduenit subo, aliud vō accidentalis
inesse alli. vg. albedo é res, q. é accidens parieti, id aut
q. p̄t accidens inesse parieti ni. é albedo, sd albus.

Hl. 1a. pl.

Hlp̄ssio se efficacia p̄t 2a. pte. q. aut accidens q.
pōt adesse, et abesse sigcat accidens p̄dicamentale, aut p̄
dicabile, ni. 1mo. q. 2m. et sequentur diffinitus bnata
vt denominata ad p̄dicabilitate. Ad pt. duplici rōne. 1.
q. si sigcat accidens p̄dicamentale debet sigcare fram
quamuy aptā é in haerere, et ni haerere subo, sd hoc mo
nec p̄ se, nec p̄ accidens inesse subo, nay albedo, vt apta é
ad in haerendum, ita in haerendum ni dicit inesse nec subo
2o. q. hoc mo ni pōt inesse diffinitus accidenti separabili
et inseparabili tanqz membri dei denibus, nay vniuq
hec ni aptus ad in haerendum, et ni haerendum. ni cuj sepa
rabilis ysistere à subo sm̄ in haerentiaz realez, q. accidens in se
parabile distinguit à separabili in eo q. pōt separari à
subo sm̄ rez, et mo inesse alli albedo, et adā. q. erat q.
explicat ni accidens i. inhesionatis sm̄ q. sigcat ap

nhu

rubeus ad inherendum et ri inherendum subiecti debet
ipm accidens vt fugiat occurrentiam. s. ri occurrentiam
tm affirmationis, et negationis.

Ff. qa ee, et abee sumpta q ri herentia, et ri inherentia
pt venire di diffinito. cg. diffinitus huius diffi?
ri é accidens i mutationabili sumptus. pt ans, qa inhae
pdicat anulleus é aureus, aureum é accidens anulleum, et
vt sic pdicat, et ubi ri é aptus ad inherendum et ri
mhazendum. et idq é in his oppibus subtiæ é Petrus
acat é ratle, et sic de similibus in qq subtiæ é accidens
pdicabile. cg.

2o principaliter qd s. raõ caeciani qa mi, et
abee ille mõ sumpta. ri occurrunt alicui accidentibus
qq occurrit diffi. cg. diffinitus huius diffi ri é accidens
sumptus mobilis ad esse effectus. Ans ostendit, qa in
hac pdicat ho. é. sper. pdicat accidens q pot ad ee et
abee absq facta corruptione; et m ri occurrit illi i mo
nato inhærere, et ri inhærere, cg diffinitus sumptus
2o mto nato.

Hinc arg. auctor et oppida sua facile subiacentur
respondere: dicunt. n., q ad hoc vt accidens mfet. s. ab
set subo i mto nato sequitur q ruta mihi sua nata ex
stat in subo. Unde si accidens set res realis existit accli
ri herentia, sed vbi ri set realis, sd realis existit in subo exi
stentia realis. Sd i mto nato existet, qa illa existentia occurrit
illi ex natura sua, et ille mo existet absolute in hac, et pot
ri existere.

Sda hæc solutio ri enervatur vni arg. qa ee sumpti
s. spei ri het ee in subo in herentiæ sed obiecta m in
mtho. cg separata esse a subo ri pot dici abee absq exi
stentia q ri subo habeat, sd abella, q het obiecta in mtho
Ri. vg. qa interim respõ entitatis rei m é admisi
ca de

ca denominad & n in rei fca n esse re.

Et n valet dare, q 2a int. n i ex rei fca denominad. vt s. dixim, n valebit, si fundat n ex rei fca denominad & m quasi ex rei fca efficiens, & m haereat rei, q denominat. Non mg valet, qa allego & in rei fca aliqd dupli sumitur Vno mo. rem. & rei, q venit fra ex dependentia q het a subo, & ex causalit. in rei fca q het in subo, alio mo dicit in rei fca ordinem rei, scd m nam obiicio, q sibi in hoc q qua ratione obijcit mihi rei obiecta cognoscat quasi habens fra in haerendo, & q dabit fra in rei fca venire ad in haerere. sd q obstat ab mihi venire ipsi rei quasi ex it fra in haerendo subo. 2o mo dicit in rei fca albedo parieti, qa in ipso subo causat & albedo in bundo veram exactam albedi q antea n erat. 2o mo dicit in rei fca & genus, & spes, qa fra denominat ex se n het in haerendo in ipsa re, nec causat aliqd sd m ex mo cognoscendi mihi apprehendit actu rei veram & q n sufficit, vt dicat ex se & in rei fca & sd ex mo cognoscendi mihi apprehendenti ea, q. nihil fr. ad meg entis.

3o pr. qa haec dissa verificat de accidentibus sm q subsistant secundu intentiones q dicebam accidentalis q. diffinitus sumit 2o intentionaliter. Qr. ad. qa q huc q allegd n sit de in rei fca vel alterius, quamuis sm. rem sit inseparabile erit accidens subo, q potest abire, & adire sine eius corruptione, sed hic m erit non assimilis, & negatur mque inducit 2a mr. Sq. Qr. ma. qa Porphyrius de hac dissa. sumit q. facta dissertatione in accidens separabile, & in inseparabile statim sibi obijciens, q haec dissa n conveniret ei definito secundu quod accidens inseparabile, q abire n potest a subo respondet n ab q

dicen

Esse aliquid in rei fca alterius dupli sumit.

dicendo, q̃ pot̃ intellegi eorum albus, & etiam candor
ratione, q̃dam sibi corruptionem; accidere posset q̃ de vere sit
accidens definitum in hac dictione sufficit q̃ possit mẽ intelligi
separari, quamuis albedo a Corpore, & negredo a Corvo non
separari. & Ad. prr. qa separari q̃ntũ ꝫ cognoscit subꝫ
mẽ ea q̃ ille euenerunt eentib. & negari accidens de illo
mẽ ẽ ente in quo ipsum affirmari, & negari.

Tandem ſ. qa debet dari vnica rad̃ cod̃ cuius no
t̃. explicet in hac dictione. & qua ueniat de definito
sed hac nulla pot̃ ẽ nisi 2ª int.ᵒ ſ decabilis, q̃ Ad. mi.
qa hoc q̃ ẽ abeꝫ, & adeꝫ n̄ ẽ ꝫpria ueniens accidentibꝫ
exco q̃ intrinseca ordinant ad subꝫ, (qa plura ad q̃ ad
subꝫ ordinant. Tanq̃ ꝫpriata habitꝰ necessaria connexio
nes cum subꝫ) sed exco q̃ n̄ ueniunt subꝫ intrinseca, & ẽñ
esse, sed n̄ ueniunt subꝫ ẽnte. sed mꝰ q̃ multa accidentia ẽ
ẽ ꝫ decabile accidentaliꝫ, q̃. Ala. ostendit. qa ꝫ hoc
q̃ ẽ ad ẽ, & abeꝫ vt ait Porphi. in vltima dictione distin
gr a coderiũ ꝫ decabilibꝰ accidens, qr alia ꝫ ueniunt
subꝫ tanq̃ ꝫ decada intrinseca corp. accidens. v. mꝰ in ẽ
i. ẽ ouer habitꝰ. vꝫ se mẽ, sed mꝰ mẽ, in qq̃ obus ostendit rad̃ ꝫ decabilis & 2ª int.ª ꝫ ipsa ẽ rad̃ cur inqua
ueniunt ois accidentia

Sed arguer. ꝺ hoc. 2ª inᵃ.ᵒ ẽ rad̃ ꝫ decandi, & realis, q̃ n̄
substãs attribuit ꝫ decabile de subꝫ, sed ille attribuit id q̃ negari
pot̃ de subꝫ.

Dr. q̃ hoc 2ª int.ᵒ sm̄ rad̃ generi cum attribuit ꝫ de
cabile, & adhuc ordinat, q̃ accidens ꝫ dicat de inferioribꝰ
sm̄ v. dicãs specificã accidentia ꝫ decabilia includit mag.m
dicã ad affirmandũ, & ad negandũ, q̃ quia ꝫ ſ.ũ. ad
affirmãs, & secundario, ad negãs ordinet, ſ. voluntas
exmẽ intendens in aliqd liberꝫ respicit facere, & n̄ facere
ſic ꝫ. n̄ respicit facere, & secundario n̄ facere. sic ꝫ.

sic ꝫ

C. Sic ergo una rō accidentis ⁊ una ad ꝑ dicendū eius dubitatiōnē, q̄ in ipsa copula fundat, et explicat ꝓ dat ꝑ impugnantiā ad argūm. Quia dicat ārt̄ sequens, Sed dicit contra q̄ō. In aliis ⁊ dubitationem aliud rō ꝑ ꝑ dicat, aliud rō rādi ꝑ dicendū. Ad ꝫ ꝑ ꝑ hi rao ꝑ dicendi ē 2ª mtª rō vº ꝑ ꝑ dicat, ē ergo accidens non fundat ꝑ ꝑ dicendū. Ad 2ª mtª. Dubitatione sensus possumus videre ⁊ dicit, Quia nunquā enūciatio accidentis ē mtª nata ꝑ dicendū cū illius. Sed 2ª mtª q̄ ē rō rādi affirmandi ⁊ ꝑ dicendi dicitur

Hoc solum ad primum arguit, quia ens ⁊ aliquo de ipsa re vera dicitur, ꝑ corruptibile fundat ens mutabile, et cū ē ens de rō subiecta enūciationis vere dicitur illi rei ꝑ dicari, sine corruptione subiecti ꝓ enūciatio dē ē mtª nata ꝑ dicari, sed vt dicit 2ª mtª ⁊ ita negō dª ⁊ ca dicendi rō ꝓ dicti ⁊ ꝓ dicendi

Ad ꝫ dicit in oppositum quia omne ens est vnum vnūq̄ accidens non separabile, ⁊ inseparabile ab ente ꝑ ꝑ subiectū rō rādi dicendi ⁊ mutationis vnūq̄ ⁊ vnum ⁊ separabile a subiecto ⁊ simplex ⁊ plures non sunt ens ⁊ vnum, sed vnus q̄ō ⁊ plures, ⁊ vnum, non sunt plures, ⁊ vnum, non sunt plures, ⁊ vnum, sed vnus q̄ō ⁊

M. Curiel. Suarez. Ferrara.

IV.

Res quoad existentiam pot here Trplicer determinat p tempore p sent, p verito, e futuro.

Exist. rei depst pot semi. in actu exercita, et in actu signato.

quantus ad termin. ꝓsens, ñ m. quantus ad num. exten. ex. cau. sup. q. vocant illi ex. vt ꝓ vtr. de hoc sufficit vt sint accidentia ꝑ. ꝓ decabilis

Et si negret quarto ipsa exist. ꝓ dicit de re existente in bi ꝓsentis. vt existens. R. Verifico ri de re existente in rerum natura. ꝑ specificatiue q. mo ten. ñ dicit mus existendi mihi causa, sed de rat subs. marte exist. sed de hoc mitra sumus satis dictum.

3o arguit. hanc dissen. qa repugnat q. hoc dissen. verificet de accidentibus vt ꝓ decabile dominis tantibus, qa 2a mit. ꝓ decabilitatis dicit vocabl. ex rum natura, nec ut. ꝑ. repugnat q. sit rao. vt pos sit de illis negari, et ꝓsequitur in diuersis illis dicta dissen. no.

R. ꝑ. supponendo q. ee ꝓ decabile accidentis dicat duo ꝓ mus é. vt ens sub. et ens. ut. illius. 2us. ñ ee de ens. ens, q. ꝓsequitur ad primus. Vnde cum 2a mit. ꝓ decabilis accidentalis includat entis é rao. ꝓ decandi accidentis. ex qa rao dicit ñ repugnantia in ipsa nat. vt possit negari. ñ ꝓ dicae ens. et sub. ss. nanq. aliqua nat. q. talis vendicant mus possibilis ens. vt sine negat. explicam ñ possent: Vnde mus ꝓ decabilitatis ꝓsitiue per mus accidentis includit in se quas das rao cum ñ repugnantia ad hoc vt illa nat. neget ñ ꝓ dicae ens. et hoc explicat ꝓ hanc dissen. cum milto dicit, ad ee, et abe, qa pars cula, ñ dicit simul tales quas hus ad hoc q. simul negat. et assimet accidens. sed m. dicit mus quas das rae cum ꝓ dicat. vt negari. ñ repugnat ñ ꝓ dicae ens. tis.

Ex dicti pt. qd sit de andus in aliq. ꝓpitus

mqq ꝑ decanꝰ ꝺ ẽ ſꝑa ſubi, ⁊ ꝺ accidentalꝭ de
cꝰ vt in hac ꝑ decan, amultꝰ ⁊ auerꝰ, ⁊ ſimula
bꝰ, mqq dicendꝰ ẽ, ꝑ ſolꝰ rac ꝑ decat ꝺ ẽ ſubꝰ
matꝰ, ſꝛa in hærentia accidentis inſubo, aũ acci den
tal ẽ q ſit m auro ſ. m albo mat. q̃ in hærentia
ſui rad ſꝛa ꝛeſpu ſubi. de quo dicit, ſimili in hac
ꝑ decat acal ⁊ rate dicendũ ẽ, q ſ. rad ẽ ſumat
cũ ꝑ ceſſione, ⁊ vt ꝑ ſ. methe intelligꝰ vnire
ſubo tanꝰ accidens ꝑ decabile, qa ẽ exa eẽ acal
ſi aut ſumat rad ẽ vt includit totũ ẽ hoc ꝑ deca
ẽ eẽa ꝺ acalis, ſ. m dorado, ⁊ ideꝰ ẽ de acali nã
ꝑ rad ẽ.

Nec hꝰ obſtat dicta ab ꝑ onib⁹ aa⁹ cum quib⁹ acal
et rad ẽ ꝑpoſit mediꝰ vnecꝰ eẽa. hoc. ꝓ m dupl
ꝑ derari. 1. mõ ꝑ derat acal vt ẽ hoc ꝑ dat acal ẽ
cũ ꝺ dine adſcitꝰ ꝑ eẽa ⁊ hoc mõ ꝑ dicendũ ẽ adue
niet illi accidentali ẽ rad ẽ, qa ꝑ tũ ſic ẽ exa eẽa
ſꝛa; et dr̃ia m̃ dicit m ſuo ſcꝑto ẽ rad ẽ ꝑ ſone
nꝰ ex rad ẽ, et ꝛeaꝛ hoc cũ acali, quaꝰ cono dando
ipſũ acal, ſ. albedo vnita pariẽ. ẽ ſeredꝰ albi, m
cauſa ſcꝑta m̃ dr̃ia ſic m̃ decan ſatis m clusit ſuto, ⁊
hoc mõ ẽ ꝑ ſone nunt acal, et rad ẽ hꝰ dnũ ꝑ ex
qo obtat, alio mõ ꝓ ꝑ derari quadnũ acal et rad ẽ
iunguntꝰ in vnũ exa vnicꝰ eẽa hoc, ⁊ hoc mõ acal ſig
cat ꝑ ſoꝛ ꝑ habilꝰ ꝑ rad ẽ. rad ẽ vt dicit hentꝛ ẽ
Ciet quadnũ ẽ ſꝛa ſubſtantiatꝰ ⁊ ſtituens hoc ſig
mõ extra accidentaliter, ſ. ꝑ ſe iungit acali.

Hic ſolent tres difficultates tradari 1. vꝝ. m.
hærentia actualis ſit de eẽa accidentis aqua dce
nui m ante ꝑ deca mentis. 2ª vꝝ. accidens ſit vtꝰ
ꝑ ordinꝰ ad ſubſtãm. ad mſtrucꝛa ſubꝰ, et de hoc dey
dicendũ ⁊ 3ª de nomꝰ dr̃ie ex ꝓpoſ ꝑ ſonalꝭ
mõ. 3ª ẽ vtꝝ ſumat genꝰ ex dr̃ia m accidẽ

habꝰ

Q. IX. DE QUIN QUE PRAEDICABILIBVS IN ERSECOM PARTIS.

Habet duos artículos

Q.° IX.ª DE QUIN QUE PRÆDICABILIBUS & INTER SE COMPARATIS.

Postquam de singulis Voribus seorsig egimus nunc supplemento huius matēr restat inter se illa comparare ostendendo in quo ad invicem distinguantur, et sufficientiam divisionis p.° decabilis p.° illa, q.° etsi p.° Porph. qui investigata nat.ª singulorum p.° decabilium separat illa inter se sed qa q.° hac magna ex p.ª stat ex debis p.° singulis p.° decabilibus, ea sup.ª q.ª difficiliora, et ulteriora S.ª brevitatis, et claritati sufficientes disputabimus.

Artic. 1.° V.m divisio prædicabilis in quinque prædicabilia sit adæquata & sufficiens.

Pars negativa p.° bari potest. 1.° qa genus et spes. nō constituunt diversa p.° decabilia cum. 2.° qa nec quinq.° p.° decabilia sunt ante cedens p.° bata. 3.° qa Im. distinguuntur. 4.° hoc qd. p.° decant. de pluribus numō. et spē dis

mdy

distinctu, et ueniunt ni mo ꝑ decend in gd cont.
gp ē vltima dria ad nem ꝑ dicabile, ꝙ ꝓ distinga
tur ab illo marte. Et ita ga ꝑ decan mgd ē diff
distinguit genus et spēs à ceteris ꝑ dicabilibꝫ, sic in
hoc ueniunt cum tr. ꝙ. hent eandē dria specifica
et sequūt ni sb dem ꝑ dicabilia.

Ad ga. l. ꝑ. Itaq; ꝙ vltimas drias destin
gr ꝑ ꝑ decani de differentibꝫ numera. l. ꝑ ꝑ dica
ri mgd. ni ꝑ ultimas. ga ni hoc ueniūt cū dria ultī
ma, et cū spē, nec ꝑ 2ª. ga ꝑ aliud ueniūt cum
genere, ꝙ ꝓ distingr à genere specifica. Hac 2ª
pt. ga vltima dria l. q. ultimus finis, et cap vltima
ni fut distinctibꝫ nisi differentibꝫ ꝑ decani de con
dus, q ꝑ particulas mgd differt a ceteris ꝑ dica
bilibꝫ, et sequunter ni distingr a gnē.

Ad 3um arg. ga seq; q mi sent duo ꝑ dica
bilia, nec genus et spēs ueniunt ni mo ꝑ dicabilibꝫ mgd
differentibꝫ, cadem v. ꝑ decabilia mꝫ ꝑ decani mquale
ꝙ mo ꝓ duo ꝑ dicabilia.

Ad 4um arg. ga ypus et accidens ni distinguunt mgd
quo ꝑ decant de subiectis, et subiectis, ꝙ ni ꝓ duo ꝑ dicabilia
sunt. pt. ga ꝓ accidens ē ead cum rei, ita ypus ē acci dens
q ut ea ab rei. deri mgo ni indicat q ē cum rei, ex quo
seq; q facta com. pot. abille separari, ga nulla cons
quo accidentalis ita m corrupta ē subiecto, et corrupto
subiecto corrupta sit, ga ea q ꝓ se et nō corrupta identifi
cant cum re ni separant ꝑ hoc q accidentia sup a
ronē, ga qui ipsa accidentia ab cōi dependeant ipsa
nō cōia ni dependut abillis, ꝙ accidens sit ypus ꝙ
cod ni distinguunt, immo ꝑ decanda de inferioribus, nec
ꝓ duo ꝑ dicabilia.

4º arg. Videtur quod sint plures figuræ quam 7 per decabola, quia per decacordum et decachordum et per decabola dicit. 4º. quia de modis per decachordum fiebat mentio, unde per decabola dicat per decachordum decachordum specialem modum, unde per decachordum per decachordum de inferioribus.

5º arg. quia modi dicuntur vagari et divisi in partibus instrumentis, et modi per decachordum quod patet nec divisi, vt docet D. Tho. 1. p. q. 30. ar. 2. q. 2. 6 per decabola. Item per. ordinem ordinis addicto a D. Tho. ille loco mirifice formas Deum non creatas. docet. n. per regulas divinas, humanas non debet aliqua brevia, quia ad hanc regulam non per decachordum aliquibus in decachordum quod modi divisi sunt, ut docet hunc in creatis, et

Et deinde ratio per. quia modi vagari per decachordum de hoc, et deinde hic per modi divisi dicuntur natura vtus, et cui, quia ho. quia dicitur modus habet habet natura a sua cantate, quia est mus natus cui, per decachordum, vt in his ppibus Petrus est dux ho. Ioannes est dux ho. Vbi, per decachordum de Petro et Ioanne et natus habet, quia illa modi singulariter, quia sunt ho. divisi cui et vtus sunt de eis quia illo modo erat vtus, et ita per quia ad multos ex quinq. per decabolos per plures.

Tandem per quia erit per decachordum decem in sonus in centro, quia nec 6 genus, nec chorda, nec per. nec vt accidentalis quia est mus subiectus et actus cum quia non quia per decachordum dictum hoc accipere.

Ad 1. modum dicitur per. quod dicit D. T. opusculo 2, et Porph. vltimo de coniunctis per decachordum per et quia illi fere omnes Dialectici per quia sit modus

1. Sº. Sº. in sunt quinq. per decachordum. Ad 2. dicendum quod ex ponentes vocantur affirmantes. et per sunt quinq per decachordum. 2º quia in sint quinq. essent plures et per

vnus

Aris.° Thop. c. 4.

Respondet ad arg.

C.

Vnde quod alias predicabilia predicant de suis subiectis differentibus numero, et ipse inferius hic dicuntur illa de tribus simul, quia neque illa, neque ista distinguunt genus, et ipse specifica abstracta debent distingui. Unde particula negand. potest fingi nisi dicatur quod dicatur non in materia de genere, et ipse obiectum in oratione predicabilis non dicatur, dicit illud, sed quod genus de ipso differentibus numero, sed non de numero differentibus predicant. Patet, et ipse verificatur quia nullum ipsum genus predicatum denominativum distinctum inferius, quia non negatio infinita, vt distincta de specifica, sed vt una cum specifica simpliciter, quod ipsum est et hoc pt ad ffinem.

Pt ad 2m dicimus Verum est, quod vtile in argumento, et ipse distrahit quod quinque predicabilia, sed non medio dicendo quod predicamenta sunt, et accidentia, ex hoc non infert non esse quinque predicabilia, sed quinque specifica distincta, vt sub diuisa sub alio genere, sed infinita.

Ad 3m Ibi ex omnibus diuisis, inuentis, et dicendis accidentibus, et ipsis, vnica explicabilis est quidlibet ibi dicitur habere, aliter, quod ens est ens vel ens finit dicat vt ipsius accidentale, sed vt necessitatem ipsa habet connexionem cum ente, et concretum vel ens ipsa entia, quia ex causa necessaria. Unde emanant ibi ipsa ipsi dicitur non esse ens, sed dicitur, quia vel ex ipsis mutuis cui genere, quia vel ens ipsa entia, quia vel quidlibet, vel quodcumque sit ens, vel dicendi cum ipsa habeat, vnde quia vel dicendi cum ipsa habeat, vnde quia vel Deus separat illud, quia non ad esse ipsius et ipsa habet, vel genus habet vel ens, nisi vt vnicum cum tali ipsa habet, in quo vel de ipsa ab accidentia mag ens quod hoc admittimus quia non potest intelligi cum negata connexione cum ipso accidenti vt ipsius quia non ad esse accidentis, sed ens ipsa

ad

ad cēn.ᵃ ecc.ⁱ.

Et qq manifeste obstat, q̄ si posset mittere hō. vi ho. ē. sine eo q̄ esset q̄ hō. ciuitatis vel publici q̄ ejectus, ni ē ejectus nec passus exiū, ad q̄ dicta sim. relligat sunt tales conuēc.ⁿᵉ ne ꝑ manchā hō. q̄ nō ecc.ⁿᵉ net illi ꝑsonę ad conuēc.ⁿᵉm cui dec.ᵗ dimittere ad hoc

R. Ad 4ᵐ arg.ᵐ respondet̄ dō. anti. nego q̄ ad cui. p̄batōnē facta p. tendebat, q̄libet q̄ decabilibus q.ᵒ nō mō q̄ decande sequat̄ mōs eccl.ᵃ nec q̄ decabili ꝑ ni ē ejectus sequitur ad Decē q̄ decamanda sūt q. misc fuit ē ebrietas. Ad 5ᵒ q̄ dō. mues. ap̄hensio nō ē ꝑ q̄ dec.ᵗ q̄ decabilis. nulla conuēc.ⁿᵉ q̄ hec cui subdo, q̄ mō. vtēnēbonē ꝑ q̄ decabili cui subdo nō pot̄ deinde nulla q̄ ꝑ q̄ decabilis nō quaritur nec dicit vt ē q̄ decabilis.

Propt̄ quod arg.ᵗᵘᵐ Cardinalis tenet indistincte quod Vagus de Viterio ecc.ⁱ et ciuis ecc.ⁱ q̄ decabilis, quod sequitur alij existimant sc. q̄ hō. mercē. absque ecc.ⁱ ciuitatis q̄ de q̄ ar. vsuras, nec q̄ mercā. ni solus ē ecc.ⁱ nec mō. singularis dat̄ in arbitrio indicis dec.ᵉ sē. q̄ mercā. ꝑ cum illo mō. singularis vsus existendo. Et hoc ni ꝑ videtur de mercatore ad cauēdā, q̄ hec cui subdo q̄ dat̄ mercē. Deus nec ꝑsonę mercā. ꝑdā, ad q̄ ni ꝑsonę creatis dat̄ nō ꝑsonę cui, et vtr.ᵗ q̄ dissimilis ē a Boeno mille cū ē recapitissima Pisc. ecc. Persona ē rationis mercā.ᵉ indistincte q̄ ē rō. indistincta subiectū mercē. ē vniuersale ad q̄ indistincta, et sequit cui nulla fit disparitas inter rationē ꝑsonę et ꝑsonę, q̄ nō indistincte dicit, et singulariter erit vniuersalis, et vtr. Et ex quantū ad ꝑsonas attinet mercā. Cardinalis, et eius sectatores existimant, q̄ hoc vtr. ē distinctē accipiendū q̄ decabilibus.

Propt̄ hoc arg.ᵗᵘᵐ alij ad oppositum q̄ indistincte dicit

Va

S.ᵗᵉ q.ᵒ 5. de ſſſ. ar. 5. fol. 154. p. ī.

Q.ᵈ sit Persona.

Dequo ē vnicuq; dicendū reduc ad ī. p̄dicabile
Triad ex ē qđ ad p̄ma mentē cadendo ē oppositū
nioni aīe exco q̄ pōt existere in rer. nat. nisi sor
gulariū sīc. ī. p̄dicari. Ita ē ad ī. p̄dicabile
ad ī. p̄dicabile.

Ego vō respōn ad ra q̄ dixi c. dēsp̄ existimo
dicendū ꝙ ē q̄ indiuidua vagum nec ē vnū vocum
nec q̄ius vnicus cas ēst posse ītuēre nisi p̄dica
bile, et q̄nq; ad ī. assertū nam sepe phabet ē ēā
nalogus ad dā m̄ indiuidua, et sequit ī vnuocam,
et huic hoc vocabo m̄. ſ. bo, qa vt sēpe nāq indiui
dua, et sonquā existūt rōne spēi, ſ. nāq specifica
rōne gen̄is q̄. ſ. genus vt ē cuq; alequa dria spēa
fica or̄ pōt ē vnuocum ad oēs spēs q̄ sub eo vnient
ita nec spēs ad ova indiuidua erit cōis, et vnuoca, qua
hnus ē determinata p̄ dē dria indiuidualem, quia
q̄ vt dicebat Arist. vt. et 2ª pr. qa ī. spēs pōt esse
rari sub q̄ad indiuidui vagi. Ita genus pōt esse rari
sub q̄ad spēi indeterminata. et vaga sumpta ī de
terminando. q̄ spēs vltima, sc. absq; dē q̄ decere
q̄ genus qua vnus ē spēs ita indeterminate decat
vnicum xap hus cōis, vnuocum ad oēs determinatas spēs
qa vt sic ī est spēs sd genus. q̄. ēt repugnat q̄ spēs
vt indeterminata, et vaga nō dicat indiuidua
sit vnus et vnuoca ad oia indiuidua. et

Ad. qa sequeret q̄ immediatus inferius dequo
dicat spēs ī ent plura indiuidua, vt plura ſ. ho
mines, et vt dicunt vnicas radē vnuocas indiuidu
et sequit. 3ª vsus Caudanus, et oēs Dialectici in ser
vis q̄ spēs ī p̄dicat pse i. de ipsis indiuiduis
ut plura sc. homines, sed qui vnus nem. indiuiduus
Deinde ēt inferret, q̄ dria indiuidualis ī ent sem

plex

plex ⁊ hens ſpes ꝑ plura mdiuidua, ſd diuideret mdiuꝫ
dr̃as mdiuiduales, quarꝫ una ẽt ex. 2ª dr̃a hñ. alteriꝰ
q̃ ẽ mi audr. Vnde ⁊ dr̃a mſpior v̄ſ. rñdet vt ſolet
nat hes ñ decit duplices gradꝰ dr̃æ ſpecificæ. ſcſſ
plices dr̃as ⁊ eta ſmilr mdiuiduas determinans nat̃s
ſpecificas adeo mdiuiduale ñ decit duplices gradꝰ
quoꝝ 1º determinet ſpes ad rem quæ ẽt mdiuidua
vaga. & 2º determinet adeo mdiuiduæ determinatæ
ſ. una ⁊ eadẽ ſimplex dr̃a ſcepta exſtẽ nat. ẽt
deꝝ determinare vagos mꝰ ⁊ ſcepta exſtẽ ſm̃ eiſ ñ
decit duabꝰ ſimilr ⁊ ſtibꝰ mdiuiduæ determinatæ.

Discrimen inter perſonã, ⁊ quidam homo.

Qm̃ ẽt ñ ẽ omnino nat ⁊ Veritatis ⁊ ſtinches. q
Vt mtelligas ſimeiꝰ ſolutionꝫ arg. Caietani aperte
mcipiamus noꝝ ⁊ deſcriptæ aperte mſtriæ no
mina, ꝓna, ⁊, quidam hoc nam vt docet D. Thas. loco
m arg. citato ex. i. ꝑ. m diuiduum vagum ſigcat nat.
ſpecificam ſeu genericam cui quidam ſinquit conſtituti
ꝓna v. ſigcat rem ſubſtantem m nat. rali, diuerſ m.
mo nat. vtrumq; m cludit nam ꝓna dicit m recto m
ſuo ſcepto mdiuiduum m cocabilitate, q̃ ñ ſolum ſtitit
in eo q̃ abalia ſubſtantiam ñ indiget, ſd m ſuo m in
cocabilitate ptinebat mſtriam duæ inqua neceſſ m
cludit ẽ mdiuiduum, ⁊ ſinqulare, ⁊ cui ab ſtrinc
dr̃is rõ abſtractiõis poſſet allegi omnia cui vt mſtra ca
nes ꝓbabimus. hinc ẽ q̃ nõ ꝓna ñ ẽ omnino ñ
ſolum in deo nec ſd etiã in creatis. (vt docet D. T. ibidẽ
ad 3ũ.) ſd m abſtractione ꝑt rõis analogæ, vt ꝓbat
M. Carrel ibidẽ. At v̄ mdiuiduum vagum ⁊ qdam
hõ aliter ſe hñt, qa ſigcat in recto nat. ⁊ m obliquo
mcludit illum parhcutr exiſtentiã, ⁊ cui nat. ſit cõis etiã
multis deest coitatis quandoq; ſd coitas nat. quate
nus ẽ tale mõ rotunda ñ ẽ ꝑ multos gmtis, deus ſpes.
(ait D. Th.) ſd ꝑ multos mdiuiduum vagum quo ſigcat

q mat^a hoc explicadas p ultimu Trib, quedas hō. ri ē
simplr abstracta q muy vtle ohibida p drēm mdm
decalē, sc dm quedam mō. abstracta vt determinata a
q mdm decalē muy vage et mdcr minata mō. q
mdcr minata mō. ri sylleos. ad omnia cadr ffor rac. de
dam q dcm.

Ex quo ostat, q ptē vnius cuj et vtle mdm decim
vagum debent reduci ad int^l grad. et spē. qa ēt coiu
modi sumendi mat^a sūt gb genus, sp. spēl. et sequit qa
nō parat cōtrahi illum decim debit mdm, et q hdpt ad
arg^m

Ad vltimum dr. q si exist^a in coī sumat^a vt q
herdit subtlēs et accidentaliē, vl p decat^r vnius ca. si
aut sumat^a q exist^a. q^a sumit nat^a q^a ibi analoga
erit coī, et vnius ca. vl m^r. ibi nuet nouum q decabile, sc
q dim. ad 5^m. qa post abtē, et adtē dm^r sine cuius ex
cuphonie, et

Ex vt alia arg^a q hec fuit sollens sotbay reuocan
dus d memorica ca, q^a in libris arā. 5. allegimus pl
plures solutiones regri ad rac boti. 1^a. q sit p decatus vtle
q q excludunt mdm dua, et singularia erad p decabili
sive vage sive determinate sumant. 2^a. q sit semper
rad. q dar ibi oplēa nāe vacue, quia dr. p decr
deplentibus inferioribus, et sumito typo. et adeō de
tō oplexo, vl m^r. ibi nuent p decabile nāe et vtle
3^a. q sit vnius cuj q q excludent analoga, vt ers
et huius passus, et simile requiro ca, 4^a. q p decu
r arbitrio esse, et vt p decat haeat rac. fra. subi, q.
rad p decat. idem ca, et mdm recte excludent a rac
p decati, 5^a. q decat rac oplēa, et ri partialē q
q excludent acā. et mat^a. et punctus in linea, et
q libet pars ponens aliud totū.

Arri.

Articulus 2. V^m Vniuersale sit. Genus ad quinque prę dicabilia

T.

Rō dubitandi sumit̄ p.^o ex eo q̄ vrtē ni l Vniuocus respū quinq; p̄dicabilibus, q̄ nec Genus, nec alia, q̄ vrtē conuenit dria, et spēi cū dependentia ab spē, et gnē, nec si spes ni ēet vrtus ad plura, nec ēt dria, nec spūs, et ideo e de accidenti respu subi, sq. vrtē analoga ouenit quinq; p̄dicabilibus

2.º ab̄ conuenientia p̄r. q̄ si vrtē ē genus adeqū q̄ p̄dicabilia debet ē genus ad genus, p̄mus p̄dicabile, q̄ns ē absurdū, q̄ ē cōs. ad. duplex p̄r. 1.º q̄ si vrtē ē genus debet ē mfimus, genus, et dgnr. ideo respū eiusdem semel erit supius et mfimus q̄ repugnat. 2.º q̄ ēt supius ad se ipsum nulla regulas dialecticas, qd qd p̄dicat de aliquo dicat ēt de mfimis eius illius, sed vrtē dicit dgnr de mfimis et mfimis eius, sq. dicit de ipse ipsō

3.º p̄r. q̄ sequit̄ q̄ oia p̄dicabilia ēent vnus p̄dicabile, q̄ oia ēent spēs vrtis, et sequit̄ oīa reent sub 2.º p̄dicabili q̄ ē spēs

Efficaciter arguit̄ q̄ vrtē ni dria dit̄ p aliquando ferenda ad ostendenda quinq; p̄dicabilia, q̄ ni ēt spēs eius. Pa Ant.^a q̄ talis dria aut ē p̄dicari m q̄, et m quale, s. p̄dicari ēntis, et accidentis. ni 1.º q̄ sequeret, q dria, q̄ ē 3.º p̄dicabile ostenderet p duas drias oppositas, cui p̄dicet m quale q̄ ni 2.º q̄ sequit̄ q̄ p̄dicatum m quale, sit superius ad p̄dicari ēntis, et accidentis, q̄ sequeret p̄dicabile ēntis, q ē dria, et p̄dicabilibus accidentalibus q.^a ēt spēs et accidens. sed hoc ē impossibile, q

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Nec valet [illegible] quarto hoc, q. vtr. denominatiue é [illegible] ns, n'mq valet. qa ex hoc non infert q denominatiua [illegible] sit bona in omnib⁹ p mens genus, et vtq. q. aut minus [illegible] sice, et cent. [illegible] et p hoc pt ad 3. qa nullus [illegible] ad mittere quod vtq. p decabilia denominatiue, et accidentalit. vnam sub 2ª p decabili, quoniam mare sunt pleraq; diuersa.

Solutio vltimi arg. hendi é ex dicendis q. legam⁹ vb. dicendum est, an una spes possit duplex dici aut plures possit, q. affirmandum p. veram⁹ nulla vtr. distinct. [illegible] q. ad primum dicendum vtr. p. p dicam⁹ mgo et m. quale, si aut oppositum negandum vtr. dicendum [illegible] pueri p membra in arg. posita, sed immediate dicendum ad gng. p decabilia, et quia oppositum huius videamus de ista arte p eadem ad 2. et 3. hoc m dicendum sufficere pro nunc. ne sacerdotes necessario videat ad salutandum duas gng. p decabilia, vtr. videat immediate pilla

Ex dictis colligit. q. vtr. é genus ad quinq. p decabilia ita bonitas é genus ad quinq. [illegible] albus, et pueri. ad hoc albus, et ad illud albus, ita albedo ad hanc albedinem, et ad illam albedinem.

a

Q.X. DE HIS QVÆ AD COORDINA ꝟ NĔ ꝑ̄dicam̃ꝰ ꝟ IP̄dicam̃ꝰ SPECTANT.

hel duos articulos.

Porphirij in vnū doctorum ꝙ ad ꝑ̄dicamenta via aperiri meritō aggredimur illorū tractationes ille, ſ. quo ordine natā ſint ꝓpoſitas deſcriptiones a ſcitu expellere quę ꝑ̄ꝑ̄ frāgunt inducere, idcirco ante ꝙ decē has deſcriptiones & ordines ꝑ̄dicam̃ in recta linea ordinandos oportet diſtinctiones aliquot quas, & denominationes ab vnuocis ſ. grece, vt poſt ſua ſeries & deſcriptio ꝑ̄dicamentalis illis rebus q̄ in ꝑ̄dicam̃ta ponunt ad oſtēſ. facilā ꝙ. cognoſcat, q̄ res ſint in ꝑ̄dicamento poſitibiles.

V.

Art. j.° quomō vnuoca ab aquiuocis, & denominatiuis diſtinguantr.

Primo itaq; intelligē oportet ſequentes deſſiones, quas tradit Ariſt. in dio ante ꝑ̄dicamentorū, explicare vbi ſic deſſinit vnuoces dicens: Vnuoca dicunt illa quorū nomen ē cōe, & ſm nomen eadē ſubſt.ę rō, vnde deſſinit aquiuoca ſic: quorū nomen ē cōe rō v.° ſubſt.ę nō acōmodata, & diuerſa. Fandem denominatiua dicit ee q̄cunq; ab aliquo ſolo dicta caſu ſm nomen ſunt appellata. Vt a fortitudine fortis. & albus ab albedine.

Q.d ſint vnuoca, aquoca & denominatiua

Iongg diffinendo nubes ostendit equivoca, univoca, & denominativa, q. diffinunt ois et voces nec rei signate p nomina, sed rei q. p voces exprimunt, et nubes p illas explicari intendunt q in ipsis diffinitionibus reperire quis possit dicens, in equivoca q. eadem sunt significata et rei dicens sat quod in nubes ypsis adscribi possit. et ideo et in univocis et denominativis.

2° notandum é, q rationabiliter in diffinitionibus ipsis generalia et ypsa fralitas, et res rei signata, q. in equivocis é ois diversa et absoluta. Sed ut nomina equivoca data, nec si vox q. p suis nominibus equivocis significant ypsa fralitas ipsius é ois diversa et. Sed potius univocis: reperiuntur namq; subtia et compositi. quia univoci in primis significant nihil penitus é p̄ter nomen nisi assimilentur; et p̄pter oppositum rei univoca, q. ut nomine significans ut ideo, circunscripsi nos ypsa fralissima dicunt. Longius se ipsa. ut sumit ypsa denominativa, q. ut univoci ut. ypsa dicunt, q. a certus é accidentia univocari, et equivocari posse et ypsa fralitas obiua q multis cognoscat et nominibus significare et ypsa denominativa Cognoscunt é de denominativis, q. dicit nomen secretus dicens de ypsa fralitas ypsa denominantis esse marte rei denominatas.

X. Exgg colligit q. tres voces quas dicunt equivoce univoce, et denominative, voces q. dicunt univoce univocatis equivoce equivocatibus, et denominative denominantes, ita ut dicunt univocata, equivocata, et denominata

3° notat q equivoca sit in duplicem diuisa alia a casu, et alia a sitio, equivoca a casu dicunt illa quorum nomen é eo dem ypsi dum genitiuus, et casuales, ut nomen Gallus dicit à casu de hoc, et de hac, equivoca a sitio dicunt quorum nomen dem. à eo a sitio vel ypsi memoriae alicuius, q fuit, ut homines Thebani imposuerunt suis ypsi memoriae suis parentibus, l. ypsi ypsis vicinis de aliquo, qua rae aliis dici

Aequivoca sit in duplicem diuisa Florentia, alia a casu, et alia a sitio.

dicit Alexander. Caesar. Ppo magne nobiles animi.

Hispellen. rā dubitandi q̄ calare pōt, i. ē. ga equoca dr̄ ē vnuoca q. nō distinguunt ab illis. Arg. pt. ga diss. equiuocum, stat gnē et dr̄a, q. sicut diss. tertium. Ergo et vnuocum. Dō. pt. ga res altans gnis et dr̄a ē ppr̄ et vnuoca.

2a. rā dubitandi ē ga denominata ex ē vnuoca, q. nulla ē diss. inter ea et vnuoca. Arg. pt. ga hoc nomen albus sic̄at dia corpora alba sic̄ equiuoca, et ergo sūt omnia vnuoca, q. vnuoca, et sic rāes omnium impositarum p nomen.

Ad. ga albus respu. Petri, et Pauli ē vnū et ē. ? decabile q. vnuocum.

Ad huius rei aptam intelligentiam notandum ē, q nomina equiuocantia res sic absolute illas significant, sed non illas res p quas oīs receptibus correspondent: Unde rāes et fratres q̄ conueniunt illis, q̄uamuis hi nominibus significant fratres sic. patres, qa fundant in illis sm et duce mittit: esse ē vnuocum, equiuocum, v. denominatiuum sic dr̄a de sumpta a vocibus significantibus mas. fratres hum. Consulit n. rā vnuoca nō respuentia ad nomen significans illa sm vnuocā rāem. q. sine illa diuersitate a pluribus participata, et illa respuens ē frater rā aquiuoca dicentur, et rā impositā p nomen dicit vnuoca a respu voluntariis ad illa fundatur in ipsa rā quatenus p nomen significat: equiuoca simile dicunt res p respuentes ad nomen significans illas, sed diuersa sic in rationibus significatis, at v. denominatiua, significant rā sic sub vnitē v. diuersitē. Sed quia vnuoca denominatiua non dicunt tales ab aliquā ista aqua denominantē, qa ista nomina sic significant rāes ru, sē denominatas assumptas ab alia distincta, a quo distinguunt et sub denominatae ipsa vt fortis a fortitudine, et albus ab albedine: unde quia denominatiua dicit rāem q. vnuoca ē

pars

partes p̃ alias à pluribus n̄ negat̃ fratr. illa pluralitas
uniformitas, et unica terminat̃ nisi p̃ diuisionem, sed
sed m̄ denominatiue dicunt nisi ad aliquas fra. q̃ accr
dentales, et ad rang. rād corp. illa spectat

Lingua aliq dicunt q̃ ad nos pertinet n̄ negat̃ li
aliqd ens nisi unicale, et non rād. Secunda q̃ p̃
dubitando ad dictionem, albus. n. Socrates nihil dicit de hoc
et de isto albo, et ita n̄ distinguit sufficienter denominatiua
ua ab univocis absolutis.

S. Thomas Dicit sensisse Aristo. c. de subst. decem, q̃
denominatiua n̄ p̃ decem nominat, et rād, q̃ vox non
est nisi rād signi. Secundo fratres ens nisi univocale,
qa nomen negat nec aliquid rei significat, quia
multi frat dicunt sm̄ quos rād q̃ ens dat: sed contra
quos negat hoc nomen albus n̄ est negativum nec sub.
q̃ nec est rād istius, q̃ manifestius declarat Aristo. ibidem
in hac verba [illegible] fratres q̃ in subst. decem in alio
qq aliis nominibus nisi prohibet dici subst. p̃ decem, rād. v. est im
possibile ut albus p̃ dicat. v. de subst. rād. v. albus dicatur
nunquam p̃ decem.

Quare mihi affirmative placet decendum, univoca
n̄ solum ab aequivocis, sed ens à denominatiuis est ens dicen
dum, quia Doctor Caietanus in ante p̃ dicamenti, et alii q̃
plurimi Thomistae, et alii Thebani hic ex. expressissime univo
ca ponunt.

Probat. sufficienter Antonius Andreas in Aristo. et Scotus di
stinguit. univoca supra possibilia manifeste dicit q̃ univoca
habent nomen et ratio. nomen necessario cadit, sed hoc nec Aristo. nec
Scotus m̄. rebut. qq rād negata q̃ nomen et ens dat, sunt rang. entis,
sunt rang. passio, q̃ denominatiua n̄ p̃ deberent univoca.
Haec ob. fr. qa rād rei et actualitas q̃ p̃ dicit in suo esse
ei, sed ens negatiue q̃ frat denominantes et rād ens sub. rang
(ut s. dictum) vere ens accidentale [illegible] p̃ sed n̄
sequitur nec deberet subs. nec esse ens in, q̃ rād qualis subs.

denominatiui ꝺ̄ ſigdm̄ ſubſt. denominatiui, ⁊ ſequentes
diſſ. cū ſubſtᵃ vnīuocos, q̄ꝺ ꝑ nomē ſigcāt ⁊ eꝺē
m̄ꝺm, cuī ꝺatiuꝰ ꝺ̄ ꝓpꝺ ꝺicꝰ ꝓpꝺ ſatꝭ. ſꝫ ſꝫa
denominanti

Ꝫt ſtimaꝝ ꝓpꝺ. q̄ vnīuocū ſumꝺ ꝑ vera ſimilitꝫ ꝺiuerſ
ſtatuꝫ. vñ ſubſtᵃ. cū ſꝫ. ſꝫ denominatiua. ꝺ̄ ꝺicunt ⁊ ſꝫ
ꝺiuerſoꝝ in ſubſtᵃ. rei, ſꝫ m̄ aīa ꝺmꝺm ciuis. q̄. ꝺ̄ ꝺ vnīuo
ca. ſtat ex ꝺict. vnīuocoꝝ inqua rac ſubſtᵃ ſigcat ꝺ
ꝝ rei, ⁊ ꝺ̄ ſubſtᵃ ꝓ ꝺicamentalꝭ, q̄ alia ſigcaꝝ. q̄ in
acci ꝺmꝺm ꝺ̄ ꝺicꝰ vera vnīuoca. Ꝫ hoc m̄. ꝺ. q̄ ſtatꝰ
ꝺ̄ ſtituit vnīocaꝝ rac ſentiꝭ cuī acci ꝺmꝺm, q̄ ꝺ̄ ſueni
unt m̄ ꝺiuerſa ꝺenominante ſubſa ꝺenominata ſen rebꝰ
ſubſtᵃ. ⁊ ꝺicꝰ ⁊ ꝺicꝰ ꝺ̄ ꝺicꝰ ꝺata ꝺiuerſa ꝺ̄ ꝺit vnīuocus.

Vnde ꝓ. q̄ ih̄ aq̄uoca ꝺiſtinguunt ab vnīuocis, naꝫ rac
ſigcata ꝓ nomē aq̄uocoꝝ ꝺ̄ ꝺ omnino rebꝰ, ſꝫ ſunt ꝺ
ꝺiuerſa.

Aeq̄uoca ꝺiſtr ꝓſiderant. Nec obſtat ꝓ multi ar. q̄ ꝺ̄ ꝺ ꝓpoſitoꝝ aꝺducꝫ, naꝫ
aq̄uoca ꝺiſtr ſunt ꝓſiderata vna m̄ ꝓ rebꝰ ꝺenomi
natis a ꝑticꝭ aq̄uocis, alia aūt ꝓ ſua ꝺenominante
1ᵐᵒ m̄ nec ꝺiſſonant, nec conſonāt gene, nec ꝺmꝺ, q̄ eꝺē
ſtimaꝝ aq̄uoca cū ſueniꝝ rebꝰ ꝺenominatis ſ. ſ. ꝺicimꝰ
ꝺe exercita ꝓ ꝺicanꝺ, q̄ ꝺ̄ ſueniꝝ 2ᵃ intentioni, ſꝫ rei
ꝓ ꝺicata. 2ᵒ. 2ᵒ. m̄. ⁊ rac cui ſueniꝝ ꝺiſſᵃ aq̄uocoꝝ
q̄uoꝝ. multoꝝ ⁊ m̄ ſueniꝝ, imo neceſſ. ad m̄tendū
⁊ ꝑare genera ⁊ ꝺicꝰ, at ꝓ. alio ⁊ ꝓ vnīuocis, q̄
rac aq̄uoci ꝺ̄ ſueniꝝ 2ᵃ intentioni, ꝺ̄ q̄ꝺ, ſꝫ ꝺ̄ rac
aq̄uocandi ⁊ ꝺ̄ q̄o, ⁊ ita ꝺ̄ q̄ꝺ ꝓ ſueniꝝ rac
vnīuoci, ſuꝝ ⁊ ⁊ᵃ m ꝺiſſe explicat

Vnīuocū ⁊ ꝺuplex. alia ⁊ᵃlis, ⁊ alia ꝓꝺicabilis. Ad 2ᵐ. Ꝫ. q̄ vnīuocū ⁊ ꝺuplex alia ⁊ᵃlis, ⁊
ꝓ ꝺicamentalis, alia ꝓ ꝺicabilis, ⁊ ꝺ̄ ſtꝫ: ⁊ᵃlis ſtꝫm
⁊ m̄tra, q̄ ſunt nomē coē ſigcans alteꝝ rac ſubſtᵃ
⁊ ꝑ ſe ꝺ̄ ſueniēs illi, 2ᵃ ꝺ̄. vnīuocū ⁊ inqua ſigcant rei
ſm rac vnīuſaliter ꝺ̄ ſueniēntem illi, ⁊ ꝓ ꝺicabilis ꝺ
eis, ad q̄ꝺ ꝺ̄ regrit q̄ rac ſigcata ꝓ nomē ſuꝝ

corp

eorū dicq̄ p̄dicam̄ pōt, sd̄ sēp̄ fit q̄ haāt aliq̄ conexio
nē sal̄ē accidentār vt possit accidentārio p̄dicam̄ de
illi, et de hac 2ª vnitōe cāp̄ verificam̄ pōt dēs.ª no
dicta ab Arist. qa quis rāo cōis illi sit vna, et ī plu
res ī m.ª é vra sm̄ sāp̄ē cui illi. i. cōi s. regrit ad
veras rāes vnitoci ponibiles in p̄dicam̄. et ds dēs.ª
neq̄ in hac dēs.ª pōt ei vnitoce cū ipōmē. qa ī veri
ficat dicto q̄ rāo subl.ª sit eadē: sd̄ m.ª dēs.ª vni
toce i.ª m.ª. q̄ m.ª pōt ocurrere illi rebus q.ª ocurrunt in
rāe subl.ª impōdata p̄ nomes, cuius rāes ī parte ei
part denominatiua, et ꝑrea distinguunt cōtra abilli

A.S. Ex dictis stat 1.º quare n̄ possit dari aliq̄ cōd vnitoce
dicam̄ p̄dicamentis, q̄ nulla sensum dicēs de domina. facile
intelliget, qa p̄dicamenta distinguunt sm̄ diuersas rāes ꝑa
les vere substātiales, qa igr ista rāes ꝑales sūt diuersæ, et
nullo occurrentes p̄dicat cōtra æquatibilli par nequa
tur, ideo ī nullo vnitoco occurrunt. Quod vere ī literet
(vt optime Cāet. aduertit) si denominatiua vnitoce dice
rent de subis, qa multa sūt p̄dicata, quæ denominati
ue dicent de diuersis p̄dicam̄tis, vt alba, et denomina
ta a 2ª impē: et m̄ ab oibus dicēt ī nihil vnitoce occu
rere dicam̄ p̄dicamentis, qa rāo vnitoci p̄dicamenta
li vere ostēt mihi q̄ rāo figeāta p nomes sit de mētem
seca rāe rei, q̄ denominant. Sūt ꝑrea denomina
ua p̄dicata n̄ sūt ponibilia ī p̄dicam̄. qa n̄ sūt p̄ se vni
uoca (vt ait Cāet. optime ꝑfecto) qa quis vnitoci occu
rant, ī hac q̄ é denominare a rāe figeāta p nomes
qa m.ª dati denominādo n̄ p̄ se ocurrit illi sed p accidēs
ideo nec vnitoca occurrunt ī nomine figeāte illas
rāes p̄ se sed m.ª p̄ accidens, et sm̄ qd.

Stat 2º. aliud ē rei denominatiua, aliud rāes
denominandi, vnde cui dicēt rāo denominans de subo
ponit, dicēt sm̄ nomes, nō sm̄ rāes, q̄ ap accidens et ex.ª

eēn.ª

éens rei dicit, et ita m dicit denominativum n dicit
p se ibi é rão fegata p nomes, sd q denominat hoc
ee, q m rão modi fegandi p nomes denominativus uenit
scto, ut albus sm Aug, et ens sm dicit éns abcidens
p cui ut fegatus q nomes albus rão modi fegandi no
minis connotativi dicat de scto, sic intelleget Aver.
loci ci Aug, paulo ante, ubi dicit impossibile é deci de
subo sm rdem, sd sm nomes m dem pot.

Sd ex hoc ardua, et difficilis insurgit difficultas
ga ad rão vniuoci 2o modo dicta m exigit, q rão
fegatiua p nomes sit rão suffe, et cen. 2a, q ipsi
nomes fegent, sd rão analoga hec hoc idem, ut rão.
enti significata p hoc nomes ens n denominativa
sd cen tr uenit rebus, nec ets aquoca. ga oia entia
n scitus in nomine dicuntur, sd ets in voce p ipsos
fegata, q. analoga n distingt ab vniuoca, atque
alio dat aliqd vniuoce cc addecem p dicamenta.

Propter hoc argumentus sit.

Artic. 2. V. vniuoca distinguantr ab analogis. et quomodo.

B.

Sab. mane post natale Dñi. 1615.

Ostat ex dicti art. p cedenti tria inueniri in vniuocis
aquiuocis, et denominativis, nomes sic et rão fegata
p nomes, et res cui talis rão uenit, q dicit vniuoca
aquoca et denominativa: sic sentir in analogis dis
tinguenda sc. nomes, et rão fegata p nomes, et ea qq
talis rão uenit, et de illis mgr in my V. aquata et
eo dem mõ p arti cipent rões fegatas p nomes ana
logus 8. vniuoca, an V. alio mo,

Sd ad huius rei veritatis penetrandas explã
candus qd sit analogia, et in quo ens cum rão sistat
et ut onomatis etymologia meu pramues, notandus
é q

é q analogia é nomen grecum sigcans, ideo q ppor
no seu ppotionalitas iusta q sigcaet analogum
dicit q het nomen ⁊ cõe, rão v. p illud sigcatu sunt
analogata, sm alia ppotiones in rae sigcata: q
porro ni é commoda vnitas seu vnivocão in ppor
bus. Fnec ets pluralitas, & diversitas rasnus sigcatay
sd patis dicit vnitas, & partis pluralitas, & rae vnitis
alicuo mõ. partcipat rão vnivocei, rae v. pluralitis
aequoci: Vnde analogum dicit medium hereticay inter
equoca, & vnivoca, & ideo solet sic describi. Analo
ga dicunt illa quoy nomen é cõe rão v. p nomen sig
cata patis é eadem, & patis diversa: Dorf é in q ma
gis accedit ad aequocum q ad vnivocum, q ⁊ de q
mere male, & cum maiori ean sumpsat ex quo cumqie
defectu, ideo analogum q ni accedit ad p fectas vni
vocis rae sigcatae reducit ad aequocum.

Cur sit analogum

2° notandum é, q hae ppotio q[uo]d ex diversis
Arist. & D. T. colligi pot, triplicitor sumit sm in
plicem analogiae spem, alia dicit in aequalitatis; alia
attributionis, & alia ppotionalitatis. i. analogia
dicit in qua rão p nomen sigcata in aequalis, & sm di
versas p fectiones participatur a sui inferioribus, quo
mõ dial dicit analogum in aequalitatis regula hoit &
leonis, eoq p fectius invenit in hõe, q in leone. Dorf é
in q hõe in aequalitatis ni é logica, & sm onts lo
gicas, sd q[uo]d ad ei methaphicum ⁊ p hisicum.

Triplex spes analogiae.

3nquo vndanda é diversitas inter phisicum, eme
tha phicum ex vna pte, & logicum ex altera, qa illi agit
de rebus, sm ea, q illis insunt in re, phisicus q[uo]d
sm in cendi ens sensibilibus accidentibus, & muta
tionibus, methaphicus, sm in cendi in re q[uo]d ad id
q het sm cendam, & rae p rales eius; logicus v. agit de

Diversitas inter phisicum, methaphicum, & logicum.

illis

illi: sm̃ mult̃ cẽdi ex multis abstrac̃ q̃uenientes: et hinc
q̃uenit q̃ genus ꝯsideret sm̃ q̃ methaphe attribuit
ens̃t ꝑpor̃ in aq̃uale abilli ꝓpriet̃ in aq̃ualit̃
ꝓportionalit̃ ad analogiaz, et hoc ē, qa vt sic inclusdit.
diuers ꝑpor̃, q̃ inter se ꝑ 1ō diuersa, et in nullo q̃uenientes
entis univocati, sd m̃ in quadaz q̃ ꝑportione analogicas,
et ita genus, q̃ diuersus q̃ diuersi ꝑficit, eandez in aq̃ua-
litet̃ het: sd qa ꝑt ad diuersis abstracti, idcirco in ē logō
het̃ univocatem, et hoc m̃ intelligendus ē D. T. cum ꝑ.
Semiary dist. 19. Vocat analogiaz hanc sm̃ cē, et in
sm̃ mt̃ qa vt optime Caietanus exponit T. 3ō opusc.
tt. 5. c. 2ō.) analogata ꝓprie cant in rat̃ seq̃ata ꝑ
nomen illud in in ē et entit̃ reali, q̃ het in re, qa
vt docet Comentator 12 decimo methaphie comento
2ō. sm̃ q̃ ens et posterius participatur, dicit in plus in
uno quoq; genere q ē mensura caterox, vt hō. dicit q
aliat, q̃ equus qa ꝑfectior ē substãt, et sm̃ hanc rat̃em no
men aliat̃ ꝑt dici analogum, simpli qa in impedit univo-
catem sd sm̃ qd, qua rat̃ vocauit Arist. genus a
quo cum duo dicat: in genere latino multa equocata
ꝓprie, hanc analogiaz ꝑ aquivocatem. Vnde sic ꝑt diffi-
cum analogum in aqualibus ē illud cuius nomen ē
cōe, et rat̃ ꝑpriata ꝑ nomen ē omnino eadem, sd in aqua-
litet̃ ꝑ hoc ꝑt aliquis in ꝑfectior ens, in qua differe manifeste
ostendit in ē veraz analogiaz, sd ponit ē simpli
univocatem.

Q.d sit analogū in aqualibus.

L.

Vespora

Secundus gradus analogicus ꝓportionis ē ꝑ alter
habitudinem, qn. nomen ē cōe ꝓpriatum q̃daz rat̃em q. uno
analogato ē intrinsice, in alijs v. ꝑ habitudinem ad
illud, vt sanum dicit nomen analogum qa ē se
ipe in ē aliat̃ q̃dam adiunctaz ꝑpriatam ꝑ nomen; alijs
v. ꝑ extrinsecaz denominatem semper a sanitat̃ aliat̃,
vt urina, et pulsus eo dicunt̃ here sanitat̃em qa sit

signa

Signa ꝑ q.ꝫ cognoscat vrina humoꝝ dispositiõ mqua
ꝑtit sanitas alialis, & semitis medicamenta dicunt
sana, qa causant sanitatẽ, & mors dicit ꝑ alicua, qa
é causa ꝑ alicuius. Et hec analogia dicit ꝓ
quatuor esse iusta quatuor genera causaꝝ vt colli
git ex Arist. 4. meth. Sex Canonis loco citato
c. 2ᵒ. Alia n. ordinant ad vnuꝫ finẽ a quo
extrinsece denominant vt potio, dieta, & cibus, q.
ordinant ad sanitatẽ alialẽ, & hoc mõ sanitas dici
t analogice ꝓ ratõe causa finalis: alia vᵒ denomi
nant extrinsece ab vno tanꝝ à causa efficienti, ꝑ.
medicatibuꝫ ꝑ se occurrit arti: aliis vᵒ. ꝑ. instrumen
tis ꝑ quæ vtitur ars ꝓ ordinem ad ipsam artẽ dicunt:
Alia ordinant ad vnuꝫ tanꝝ ad causaꝫ materiæ, &
oiã accidentia ad subst.ã: alia tanꝝ ad causaꝫ finis
quorũ imagines repꝛsentatiuæ dicuntur nomine ipsaꝝ
rerũ.

Analogia attributionis dicit ꝓ 4ᵒʳ. ꝑt. vltra 4ᵒʳ genera causaꝝ.

Ex qua doctrina sequit quinq; regulæ ordinationis
ad hanc analogiã. 1ª q; rõ analogi dicit conuenit
extrinsece omni analogato (quod postea ex nat.
attributionis) sed vni conuenit intrinsece; aliis vᵒ ꝑ ex
trinseca denominatio, vt medico exemplo pt. Di
co q; hoc é ex vi attributionis, qa ipsa alias causas
bene potest rõ analogã intrinsecã in alijs reperi, vt
infra latius dicemus.

Tres ordinationes ad analogiã attributionis.

2ª dicio é q minus ꝑfecta analogata definiri debent ꝑ finẽ suum habitudinem ꝑ. dicta definien
di mordine ad sanitatẽ alialẽ, & ita alialis sanitas
debet includi in eius diffie. Aduerte 2º. q si alia
via eandẽ fraꝫ ꝓ nomine significatã haberent minus
ꝑfectum analogatum, ni é necesse vt ꝑfectum analo
gatum mitteret in eius diffiem, q dico ipse ponus, q ni
Stellus é sanus, qa ducit ad sanitatẽ alialẽ, sed ab ꝑ ꝓ
duci sanus qa ni é potus factus.

Vltima ydeo é qa tres huius habitudines q' reperiunt analogatis ñ sit vna respu eorum analogatorum, sd vnus numero respu illoz, qa eas rao figenda p nomes existens in illo dr communicet p extrinsecas denominaões, & ñ intrinsece dans, sup perius identificat cum illis cuius sit res reatus distincta & poduat ee vna, sd vnus numero nr apparat ad illa

D.

3o gradus analogie ypordionis seu ypordionalitatis dicat ñ qa di analogo ñ dicunt hñe ypordiones alleg, qa vt rao dixim⁹ rao analogie ypordionis ypdicabilis ad rao p nomes figcatas, sd qa analogata ypordionis speciatim accipiunt ñ nomine sm similitudines alleguas in rao p ipsius figcata exé plus sit in risu hois, & prati, nomes. n. respuit ege vtriq; sm qdas similitudines in hoc q; risus hois é legnus cornia cordis, vt sensitu, facundie, & flores dicat in prato é legnus cornia. Et sensitu nomes pos é analogum ad pedes hois, & scam qualemcuq; ypordionem ñ sustinuerit, qa p. pes hois sus dicitur hoes vt sensitu p. scam: Vñde sic describit a Caudano dicta analogia loco citato c. 3. é illa quoz nomen é eoe rao v. p nomes figcata ypordinatur & eadem q; ypordio ñ hoe ostendit q; p. pedis hois & scam qualitas, & alia accidentia, & vta nomes eni é analogum ypordionalitatis ad oia entia.

Quot sit analogia ypordionis

Et hec analogia é in duplici dria alia dicitur analogia ypordionis methaphorice, & impe, qñ analogata hñt nomes eoe rao v. p illud figcata é in vno pde, in alijs v. sm methaphoras, & similitudinem vt hoc nomes dicit analogum ad vinum, & ad picheu qualemcuq; hoc picheu dicit ad similitudines hois vini, q; analogia val de ad equiocationem accedit, & pot ad analogiam attributionis reduci; analogia ypordionalitatis

Analogium ypordionis é in duplici dria. methaphorice, l. ypice. alio modo ypordionalitatis dicit ypice.

dicis

talis, ypa é grā nā sequata p nomen & intrinsica, et p se in Vnoq; analogato. Vt rādo entis in decem p decem mentis, & hac analogia vocat a D. Th. sm ee, & sm int.r ga n' pelius in cont.r phisica. S. methapha in a quatr sueniunt analogata, sc eh sm abstractiones & int.r tales.

D. Vnde pt diuersitas q. dat m vr hanc analogiam, & p- cedentem, nam rāo analogia attributionis pelit m ee in uno intrinsice, in alijs v. p ordines ad illud; at v. analogia ppor tionis pelit q rāo sequata p nomen sit in Vnoq; sm similitudines aliquas, q salvari pot sine dependentia Vnius ab alio vt pt. in hoc nomine. gdeus ho. sequat oā in dicendo hoc quadrupes pportionaliter. Ita lo q e singulis. Petrus quidem nec Petrus dispondeat a Ioanne, nec e diverso. Vnde obiondit alia descriptionem rāo th q in analogatis pportionalitatis rāo pot ee intrinseca Vnius analogati, q in diuersis analogia attributionis fundatur, sc in diuersitas horū analogorū plenius cognoscat xx infra dicendis, & dicis p nunc hac sufficiant. Vt ad pposita q. ipsius pcedamus accedamus.

Sequa pars affirmativa sic q. sint dez vniuocus & analogus nulla q. sit diuersitas inter illa sc ybari pot

1.o qa nomen analogum sequat rāes quatenus rātis correspondet, sed sat sic talis rāo e vniuoca q. analogus a distingr ab vniuoco. Pt. mi. qa ad rāes vniuocas 2.o mtiatas sufficit q rāo sequata p nomen sit uniformiter, & sine aliqua diuersitate cognoscatur. Hac in rāo analoga in aqualibus dicent vniuoca & 2.o mtiatis, qrāe abstracta p mtis nullas dicit diuersitates. Sed sic e q qualibet rāo analoga sm nomen sequeas, & vt p cognitum cognoscibilis abstrahit a dris inferiorū q. e vniuoca.

Ad 1.m & explicat amplius, qa audito hoc nomine, sanctus & si diuersitates multas ad efformandos plures rāes, sed ponens additionales sciendo vnicas rāes sine diuersitatem

Diuersitas inter analogias attributionis, & pportionis.

Alia diuersitas horū analogorū.

munde ad specialem mundi & diuisas in vno quo q. analogato mundano, sq rad vnius correspondentis scipsi, & noi sanctus é vnicuca.

Ad 2m. qa eandem cois hét rad p hoc nomen segna la s. ipsas nomen, sd nomen é cois & abstrahit a dris sq. eth rad erit cois & abstracto a dris mfrioz. Ala. pt. qa in hoc distingr analogus ab aequo ca, q aequo cui sibi dicit nomen ceo, racis & omnino diuersas, sd analogus ri é aequocui, sq rad segcata p nomen eandem cois hét s. ipsum, & oq. Ad 3m. qa s. nomen ri segcat determinate sd indeterminate ois analogata, ita rad ri dicat determinate hoc & illud mfrioz, sd indeterminate & ois abstrahit a dris & segnit vnicuca.

Ad 3. qa vita ppria vnicuca cui ad plura mfrioza, qa ri dicit determinate vnum q q: illoz, sd hanc eandem indeterminate dicit rad analogi. Ad 4m. dñi valet dicere q analogus ri segcat rad sibi ibiles ab mfrioribus sd m abstrahibiles ipsis, & sic aliquales indeterminate qa illa rad occurrentia sñi q correspondet scipsi nullas dicit plurales segcat sic bonus & rad virtutis & sic indebitas a dris: dñi Ad. qa vnius sq: experimur nos nullas diuersas in illo cognoscere, quamvis correspondeat nomini analogo. Sd m cognoscere rad quandam cois sibi ibiles ad mfriora, sq tales rad quit sic é priusa a dris, & segnit vnicuca.

Tandem arguit m analogi p ordinatissimi magistri segcata p nomen & contrisca vnius analogati, p vnicuca, Ad. dq. qa dicit ppter hoc fundat m aliquales rad segcat p nomen, qa ridet de eis, & se hét ho ridens otiendo hilariter cor dis sta pratus &c. qa in hoc licet similitudines, q ri vnicuca eth mouenit, dicis mus n. q. se hét ho ad hilaritas aliquales sta equus, q. & hac ppter hoc fundat m omni modo similitudine rad cuius pot ab

Ad 2m. arg3
Ad 3m.

Arabi rad vnioca ita semitr in analogis q por nona-
catabi.

Tb. Dg ga in analogis ppor nonis metaphorice dictis ppor no fun-
dat in vera similitudine sm alig rad, cdes vnioca, vt p in
hac vod leo. s. pelta dicta de Hpe et de leone. s. pelta. ppor
nones, q.a fundat in eo q s. leo dicit fortitudinem, ga het
fortitudines et Hpis dicit leo ppa fortitudine, et semili
dicit pelta ppa magnas vtutes ad sustenandas, ad q
por nones vero ca fiedet, q é fundamentum domus, sd in hoc
vnioce pot ocurrere, ga nulla é repugnantia q abstracha
et vnica rad fortitudinis vnioce occurrentis illi, q nomen
analogus pt dicere vnica, rad, vnioca, et cdes, alr q p re
fes ab inferioribus, et ofegm in distingo ab vnioco

Propt hoc et alia his similia arg.to alig pt negandum q
dare q nomen analogus dicit vnica, rad, cdes p recisas ab in
feroribus analogatis, et sic sm abstractas sm alias ppor nones,
q.a quia nulla abstracta et precisione (inqua it reducent dicte)
heat alig vniocas, dicat sm analoga, q.a alig accedit
ad Hpnem q inferiora participant sm plus et posterius, hoc
é cuj dependa vnius ab alio, s. plus vnius ab vno 3.o

Hanc vnent quamplurimi de quibus n.o é Fran.s cus Suarez
sagc sapius, et plegcus disp. 28. meth. fine q.dam sect.a 3.a n.
17. et disp. 12. fine q.dam. q adducit ipse Arist 5.o metha
dicentis illa dcr analoga, q.a ligcant rad, q.a sumit vno
m ordine ad aliud, et videt hac sna D. T. 1.o 3.o gentes cap.
28. vbi negans q ens equoca, s. vniuoca dicat di inferiorib cuj
(q Hs negat de qoa q. 7. ar. 7. et alibi sape) docet q ens dicit
qoas cois, q.a ab vno participat cuj dependa ab alio et in ordine
vnius ad alterum, et posita dicit, q istc ordo duplr fingit vno mo.
sm q vnit ra. hent respcm ad vnum, s. vrina et medicina ad sanat
sanum, alio mo sm q duos attendit ordo. s. 1.m pt ri ad alc.
qd alterq, sc ad vnum ppositum, s. ens dicit de substa et accidens
et de Deo, et creaturis; in qq fingcat q rad analoga, quia mabs
trad. dicat alig vniocatem sm scipsam, quatenus in Hret in vno
cuj dicta dependa ab altero, het rad analogi, et in vniocis.

S.to a.e D. T. q.to ad vltimum dicitur, qa si rad analoga Hs

in

in abstracto decernat alegnabile p̃cisam a dris, et cum aliqua
vnitate rationis dare vnitatem alegi vnitatem ad Deum, et ad creaturam
et segui q̃ repugnaret illi ẽ genus, q̃ ẽt ex infradicendis
patebit, et h̃ expresse dr̃. D. Thom. 1ª 8 genes. c. 32. Vñ ẽt 2ª
ipsius q. 30 ar. 4. vbi docet, q̃ nãs ẽt ore è coñ ad res
diuinas q̃ sonar. Sed illa contra, n̄ è q̃ mens, nec aliquis
ex q̃nq; decadibus magis in mente vnitatem, sed ãna
cogãs. Et in nulla denominat̃ p̃ sonare participat nec ipse
ẽt cui deprendit̃ ab alio, q̃. rãs analogi in eo, nec è rãs vni
tatis, et segui nec p̃cisa a dris: nec ẽt cui ens ẽt essentiã in
eo q̃ d'hat cui deprendit̃ vnus ab alt̃o.

Conceptus è duplex. fratis et obiectus. et q̃d. sint.

Quãd sit conceptus fratis. et obiectus.

Ad huius intellig̃. notandum. 1º. q̃ conceptus è duplex. alius
fratis et alter obiectus, fratis è cognitio rei q̃ repraesentat
rem illam, cuius q̃ cognoscat. et ideo dicit imago intel
lectualis ẽt, qa ẽt in sensibilibus imago. v.g. Caesaris repraesen
tat ipsum ẽt conceptus mẽ intelligibilis repraesentat ẽt: conce
ptus obiectus ẽt ipsa res repraesentata p̃ fratis, inter quos conceptus
hanc ẽt correspondentiã, q̃ si conceptus fratis sit rerũ vnius ẽt
obiectus mẽ ẽt rerũ vnius, qa conceptus fratis dicitur ẽt
similis obiectus. Hinc fit vt nomen cui signet res vna sig
nis intelligibilis cognitis. hei omnes in quo segandi sũt vni
tas conceptus aquo illo deribat̃ segendo.

Discrimen inter vnitatem et analogiã. cum aquitate.

Vnde liquet manifestum discrimen inter vnitatem et ana
logiam, et vnitatis, et aquitatis ex alia, q̃ aquitas cum
dicat pluralitatem vnitatis non segregatas non q̃ pluralitatis. n̄ ẽt
obiectiue considerata, debet dicere pluralitatem conceptus indentitas adipsas
fratres p̃ dalem nomen segregatas, q̃ p̃ vnitatem conceptus dignoscit n̄
pont, qa ẽt vnitas talis conceptus fratis, et rãs cognita eius
pluralitatis et omnino diuersa mẽ obiectiue, sequeret dari aq
uitatem in mente. et dat in nomine, et repugnat q̃ vna ha
beatur imago qualis è conceptus mentalis sit imago pluri
tatis vt pluralitatis. et omnino diuersa, repugnat ergo q̃ nomen
aquitatis sit signum vnius conceptus, quo cognoscit̃ rãs
sint q̃ illius segandi. Et quo pt̃ deducitur de rãs conceptus

Discrimen inter conceptus et nomen.

et nominis, qa nomen denaturaliter ẽt segat res, sed ex insti
tutione ẽt impositionis, et ita nulla è repugnantia vt pluralis
detur si a illa mẽtalis segandi. At vnitatem cum

ẽt ana

et analogues, quis plura sequent sub unico nod. vnitoco
rz, vel analogata, dicunt m vnicus scripnes tam frales, q
obicus rad sequata p nomes, Et ita impenetrando de
re & determine inter vnr. obicus scripnes vnicos, et ana
logi huc opus, hic labor, ad cuius intellect.

Nota 2° q ad vnr. rem m obicus iam dixi re
quir vnitas scripnes, q cuius sit semilitudo rei cui illa rem
frales, q q cognosci. si eadem frales, plus se cognosci
r & semilis fralitatis existentis in alia re, & scripnes erit s
militudo alterius, at q addo scripnes obicus correspondens
tali cognit. c'accidet inse vtrang rem cui illas rad, sm q
& semilitudo illius, q explicat Caietanus loco rad citato
c. 4. illa cor maxima; quae cong assimilant alicui sibi
similes debet assimilari illi q & alteri simili, cuius & simi
litudo. vt imago Cesaris & similis n' m Cesari, sed ei
illi, q & similis Cesari in illa rad in qua repsentat q
suas imagines

Vndeft q, eo mo scripnes obicus alicuius rei includit alias
quae fuerit similis illi in rae frali sm q cognoscit, q si si
militudo fuerit commoda i. in admista cui aliq alia q
res & expsa rae frali obica, scripnes frali erit similitudo
vnius q: Se vt tales similitudo sit in rae aliq. q. in res
se includit diuersas. nunc simpli in illis obs diuersis ta
& m impfecte dicunt vnus: Vnde cognio, q. het di re
bus sm q fidas similitudines & fida cognio, illa v. q. het
sm impfectas similitudines, † rad obiga vt opinime aduertit
Ferraria i. 3 gentes c. 34) scripnes similitudines rei in
rae sigata p nomes, q. & communes eadas, cognoscit cui illa
sm obs frales, q het. s. cognio. aeali, q mea vnius rae
& fida cognio alius ientius illius: at v. scripnes similius
in rae q. necessario includit diuersas cui m cognoscat
similitudines, & pportiones inqua n' a adaequate sumit rae
frali obs. cognii, ideo & cognio impfecta rei.

Vnde sequt. 6. q in scripne cor. illoz, q m impfe
ctas similitudines sunt n' impa sed in actu debent

mutu

† & impfecta cognio,

Mañana dia de Reyes cantamos fr. Manuel de Palacio

G.

cluedi dria, qa in p vnas cognes, q cognes cunt vt semp
q in exponentes diuersis, ideo in specie cognis dicit
secus de cognis q sede sem vnis qa cuq dr rab & sfalatis
tibus, q cognoscit, p tales sepbs adaquale cognita
n, erit expressa et distincta cognio eius.

Seq 2°. q cognis sfalis, pot el precisiba sfalitatis
in qua affirmant a dris. q quos diuersificant
rel inter se: at v impfecta cognio in eis abstractiua in
sfalis pot nomes inferiores.

Tandeq obseruandus é d. q s. in vrtibus Camis duo
decimes sfs ee mer abstractiones, e precisiones magis ad
1.m ni regrit, q in illis possit q in adaquatis, cap. dicu
dero rbs in duos sfales, q regrit ad precisiones.

1° Dño

Fles possint set 1°. Dño Scepres obtines fegcatis q
nomes analogis etp gm abstractiones ab inferioribus
analogatis n é vnicoes nec includit omn modos vnis
cis.

H.

Hæc Dño é Arietis et D. T. Cocii in fracitatis cui
de abstrad entis ab inferioribus agamus et num sic p.
2° qa ad rdeq vnicu ei regrit grad fegcata q nomes ni
includat diuersos? ad hu sfalis fegcata q nomes analogi
necessario, et ad hu includit in qualit? et dria, q. in di
cit vnicu caet. Et mi. qa rad analogi. Vq. sanctus n
pot participari a nimis p cepues analogatis nisi qual
nis et ordinant ad p cepuum analogatum, mq in nimis
sanctis in mis sic, q. rad fegcata q hoc nomes sanctus n
pot abstrahi ab inaqualit et diuersis analogatis. Et
Dño. qa in aqualibus, et dria existit in hoc q ab uno participi
pet cum trahere ad alterum; sed in rad sanctitatis vt dicta ana
logata ex pendit necess intelligi p dictu ordo, q est in aq
libus.

Ad. qa ab vltimis substantiis n pot abstrahi nec
cundi aliquo rad similitudinis, sed analogia existit in hoc
analogata habentia vltima substantiam, q. Ad. 3°. qa
si ab vltimis substantiis aliqd abstrahat n erunt vltima
substa

ultimata sed habent alias vltimitates determinatas, et diuersas in analogis proportionalitatis, (qa de analogis attributionis nos manet dubium) qa proportio analogica datur inter vltimas differentias rei, vt inter radicale, et irradicale datur quaedam proportio, quatenus vna facit differentiam ab altera sed talis proportio vltimo pot esse inaequalitas, q̃ facit ex diuersitate earum qa altera earum habet oppositum ex alio genere et alia differentia, et de illa altera differentia nequit possit, an proportionent inter illa, et cum hoc non possit negari, assignando vnitatem inaequalitatis talis proportionis, q̃ non pot esse aliqd praecindibile, q̃ daret processum in infinitum inter aliquas duas vltimitudines rei. q̃ proportio illa de quo ad vltimum datur inter ipsas differentias reduplicatiue vt differentias vltimas atq; adeo accipiendo vltimum differentiae nullo modo possit includere omnimodam veritatem nec vnitatem caet.

H. Rursus vlr. qa sequeretur q̃ vltimae differentiae essent methaphysice oppositae ex gradu vltimi rei, et ex aliqua differentia, consequens est falsum q̃ sequela qa vt modo diximus radicale et irradicale analogice proportionantur in hoc q̃ facere differentiam, et ad primum vltimum differentiae rei, neq; illa ratio inaequalitatis dicit aliquem gradum esse principium ab analogato, sequitur q̃ sparet dd diuersimodas esse radicale, et irradicale, et gradum esse opponens cum differentia illa, et diuersimodae radicale vnitatis essentialis ad alia q̃ genus et differentia proponunt ipsos.

Ad haec et alia arg. pot responderi ex doctrina Fran. Suarez disp. 2. metha. sect. 2. n. 14, et alibi q̃ vt aliqd ab alio abstrahat requiritur dist. aliquis rationis, seu modi ex natura rei cum praecisionem inadaequatam, sed in simplicissima entitate fieri pot, vt cum Deo praecindimus qualitates diuinas actu voluntatis, sic in his, q̃ subaliqua nomine proportionant fieri pot. q̃ abstrahat multa aliqd ab alio, tanq; esse particulari indistincta seu praecisionem, q̃ mire applicabat, sed imperfectus esset seu inadaequatum mihi accipiendi

Sed haec solutio non infirmat vim arg. nam vis dist.

vltra

rari ꝓsupponat aliq̃ deitatis dist. rōnē. l. sm q̃ ambōs cognoscabiles sit. p̃ alterum ipōr. l. sm se. 1.mo docuit distinguēs ꝑfectiones, & attributa divina vt s. q. de dīna ar. 2. dixi: & 2.o mō distinguunt fratres q̃. m re sm ideꝝ tribuunt m̃ matthei fundamentum ad distinctionē vt adeō & nabō. Ex quo sic argo, inter res simplices nulla datur aliqua vera realis dist.o hanc fratres negāt ꝓpter ꝑfectiones & m adequatio mg m̃ motō (vt ait Suarez) q̃ fratres illa in qua ꝓportionant dicta simplicia m̃ ē ꝓcisa sm aliq̃ rōnes abilli. Dq̃ pt. qa ē ꝓcisa aliq̃ fratres abalia in̄ post intelligi nō sm suas cōceptiones m̃ meludat illas, sd (vt Suarez fatet) ad hanc ꝓceptionē nō negāt q̃ mre ꝓsupponat aliqua dist. virtualis duarū fratrū datur (de hac n. loq̃r Suarez) sed de dist.e actuali, nas certum ē nō negāri ad ꝓceptionē multō actualiꝝ dist.ōrum) igr nō pot esse talis ꝓcisio. Quia n. rogo ē rō illa sm̃ sua ēntia correspondens rei cui. est qua ē rō particularis, q̃ excludit, & aqua ꝓcandit, & cui nō possit dici q̃ illa rō cui qua sua ēntia ē totalissima rō particularis rei m̃ ē obiecto adequato, dicendum erit ē duas fratres ēntias distinctas d genus & dīna. at nō adeo post fieri q̃ nō aliquā ex illis.

Nec nō pot dici q̃ omnes particulares analogas m̃ distinguāt a rōe cui, sm maiores expressiones rei cuiusdā nō sm aleas fratres d dīna distinguāt a genere nō mg dici pot, qa illa maior expssio eius rei, q̃a fit ꝓ particulares rationes analogas in hoc obiecto q̃ clare & distincte cognoscit id q̃ in recepta cui ossibile & m adequate cognoscabat, sic q̃ antea in recepta cui nō habat expssam & distinctam cognitionē rei adhuc erat qa nō cognoscabat rem q̃a erat obiectū cui ex ꝑte sd ossibile & imperfecte, unde ꝑ manifeste m̃ 2.o Suarez id q̃ m nō habuit in hello de tali cognitione cui ē ossibile nullo mō ex ꝑte rei negari m̃ illa nō expm̃ q̃ deitas cognoscat, sd sub quadam ꝓportione ꝓnomen negata

abinvo

abstracta

1. Iniquo parx ofequi (vt ego existimo) loqr Suarez cuz ex vna pte dicat scepticz analogi v.g. entis sub abstracta dicere ipsius rationes inferiorz analogatis, & ex alia pte nõ ee scepticz ipsius, sd expssiz: qa vt aliqs scepticz expssiz sit, & ipsius debet includere dictas rationes quarz altera sit expssa cognita alicui vi in ipsius thonicat, sic ratio ipse nõ assignat dictas rationes q. determinabiles sunt in analogatis, sd vna prælissima ratio sait ipse) q. ipsius cognoscit p scepticz eoz entis expssiz cognoscit p scepticz subia, seqr manifste q scepticz eoz analogi sit sempr ipsius. I. q sit assignanda alia ratio cõstitua & expssa q. cui vltimo driys possit apponere omnes rationes substas v.g.

2. Dco ratio qdratiua substas segrata q nomen abstractum expsit rei segratæ, & multiplex & diversa multa diversis rationibus analogatorz, quarum nõ nomine segrat dicit vnicas rationes nec apponones ipsius & mysteriaz.

2. Dco

Hanc Dei rudem de oriente Caietanu, & ferrariensis loci s. citatis: & segr expscedenti rectæ ostendata, qa si nomen analogum nõ segrat aliqs rationes precisas segrabit qdes ipsas diversas substas analogatorz, quarum, in sub expssione & determinatione referendaz, sd subiacet cuicumdas sicut indeterminatus & apponionis ergo diversz.

Ad cuius mtelligi observandu é cum ferrara vbi s. quod nomen segrat eoz nõ rationes eius: Unde diversa nomina rei substantiæ vel rationes segrant; ratio vi rei dupli accipi, vno modo pro tali & ipsa, q. includit in re, vt alias rationes in quo est ratio entis: alio modo sumit ratio communis scepticz rei, quomodo assumit a D. T. q. 7. de pot. ar. 6. & 1. p. q. 13. ar. 4. Vbi ostendit, q nomina, q. dicunt de deo & rebus nõ sunt synonyma, qa licet segrent eoz rationes, illas nõ sub diversis rationibus segrant, & exponens, qd nomina rationes intelligat, dicit: q ratio, q. segrat nomen é scepticz, quem fratres mtelligere? & hoc deby intelligere Arist. in antepdicamentis in dicto vnivocorz & aequivocorz, cum de vnivocis dicit, q ratio substas é eadem, & de aequivocis, q é diversa: multa expssiones Simplicij & Ammonij, vi dicunt ratio substantiæ, seu p dicatus dicitur, sd ratio substas hoc é scepticz, q stat de substia rei. Et ex quo

Ratio rei dupli accipit.

sit

fit q̃ si ista scripsit é vnus, ats rão rei sm q̃ p nomen sigcat
certã vnã, vt in obᵒ dicit. intelligendus m̃ é nomine rãis ea
plus fraliamenti: si m̃ ex pᵗᵉ essent rãi sigcate sunt plures rões, &
q̃ dicit illa rão seu scripsit, q̃ᵗ é vna n dicit ꝑfectas vnitᵗᵉˢ se
mꝑfectas, & ꝑfectas q ista ꝓbo.

Quia illa é cognitio rei, q̃ᵃ é ipse intellᵗᵘˢ rão subjᵗᵃ rei
sigcadi, q̃ rão sigcata p nomen analogum ó ꝑfecta & mꝑfecta
da: Ad ꝓa obiecit. ga ens m̃ agibilibus nisi huius prudentiale
é rão agendi, sta m̃ speculabilibus cognitio speculativa é rão,
hoc é nosᵃ; q̃ het motᵘᵐ de re speculata, & q̃. é euidens. ga
clara notᵃ rei é distincta e, q̃ᵃ exponit eius subjᵗᵃ é raem
éntiæ, sd scripsit, q̃ het de re v.g. de rae hums, q̃ é in com
muni cabitr excluso sigcata p hoc nomen, qdam ho, qᵗ exp
mit fralitas illa, sd eadem met simplicissima rão dicta mltui
dualis é, q̃ᵃ sigcat p hoc nomen, qdam ho, & p determinatum
nomen mdiuidui v.g. Petrus, sd cum frat scripsit determina
ti mdiuidui, expmit ella rão, q̃ᵃ sigcat p nomen cor. sq. scripti
cui correspondens sigcati nominis analogi, é ꝑfecta q̃dam rão
rei sigcate.

Ad ga scripsit aliter. L. alteritas vnitᵗᵉˢ é ens ꝑfectum, quod in
ꝑfecto cognoscat inferiora ga cognoscit ea esse aliqua rões in qua
inferiora m̃ in ꝑfecto ponent, & cum scripsit analogus hᵗ sit
ens ꝑfectum q̃ alicuius rei, in qua inferiora dicuntur, sd eandem
fralitatem rei dicat, inferiora cognoscat sub ꝑfecto nomine; se
q̃ᵗ q̃ vña eius rão ꝑfecta in ꝑfecta cognoscit res q̃ nomen
ꝑfectum sigcatur.

3ª Dño 3ª Dño Analogus distingᵗ ẽ ab vnivoco. 2ª 3ª

Hac dño legit expcutienti, & é cõis animus scripto gamᵗ
venit D. Tᵒ loci 3ᵗᵉ ciuitatis mgᵗ ad mittit dari aliqua rões analo
gas ad Deum & ad creaturas & m̃ univocas, nec aequivocas,
sumitur q̃ Arist. q̃ admittit dari aliq rões cõis sanitatis ad
animal, diætas, & urinas, q̃ᵃ m̃ ñ é univoca, sd analoga, &
Tᵒ ꝓr. ga univocus sigcat unã rãem sm omnimodam
similitudinem, in qua univocata nullas diversitᵗᵉˢ dicunt, at v.
gr manet obscurus rão sigcata p nomen analogum q̃ vel dicat
aliqualem unitᵗᵉᵐ dicit m̃ simpliciter & absolute diversitᵗᵉᵐ q̃. cõtr
nomen analogum distingᵗ ab univoco. Dq̃. pt. ga dicᵗ no
men

mum, cui⁹ sumunt⁹ ex rac̃ sequat̃ non multi sequantur, sic nomen analogum sequat̃ rac̃ analogatorum non ꝙ mutuo se deuor
ja ut. q.

Sed d⁹ sic arguꝫ ga sequit̃ ꝙ analogum n̄ recedat ab aqueco. Sequela ẽ falsum. q. Et probatur illa, ga ꝙ non tralatiue sequat̃ ꝙ nomen analogum ꝑ deuer sitas ipsorum. Et dna magis plu
ri sequant̃ simplr, et absolute, sed hoc ẽ ipsum aqueoc. q. d. n̄ vallet dedre sequat̃ illa non dictas ꝙ per nomen, ꝙ n̄ sequat̃ aqueoco, n̄ mg vallet, ga illa ꝙ ponit̃ aut̃ analogum ꝙ de
cto intrinseco, aut ẽ mio ꝙ eo dem nomine sequant̃. 1. m. Sed illud ꝙ dicat̃ intrinsecum n̄ erit aliqua diuersitas sed omnimoda similitudo, quales sufficiat ad univocat̃. 1. m. Candem reuerentiam habet aqueoco in nomine sequante cum rac̃

Rp. q aliud ẽ analogata ee ideꝫ in subst̃a, et cõ rei aliud ẽ in rac̃ subst̃a. 1. m. Et ouuiare r analogum ꝙ dicat̃ cũ
ẽ sum genericum, siue specificum, q analogia n̄ deuiat. 2. m. q ꝙ sequit̃ stricte, q correspondet tri, quatenus in ẽ univoco sequat̃ ꝙ nomen, sit ordo analogatorum eor. 3. et nomen, et univocum, quia n̄ sum ꝙ sedas diuersas, et hoc modo n̄ stricte ẽ conuenientia analogatorum in nomine sed ẽ in rac̃ sequat̃ ꝙ nomen.

Sed d⁹ 2ª ga (ut s. in quodlibetis explicui) diuersi sequentes stricte possent diuersimode sub rac̃ obiecta, q. si subst̃a et qdetas obiecta sequat̃ ꝙ nomen analogum ẽ multiplex et ad univocum in ee obiectiuum sequat̃ ꝙ nec ch̃ia rac̃ seu sequens nomen correspondens sit unicus, at q. adeo q n̄ recedat ab aqueoco.

Rp. q rac̃ obiecta sequata ꝙ nomen, post sumptum duplex modum in ee rei et exp̃ssum, alio modo in ee obiectiuo exp̃sso cui ut ꝙ nomen sequat̃. 2. modo dicat obiectum, et cognoscibile, sunt adequatae sue rac̃, nam una q. rei exspectat cognosci non obiectum sed q cognoscibile, quorum rac̃ sequata ꝙ nomen analogum petit ee multiplex, ga obiectum, q. cognoscuntur ꝙ illas rac̃, et mutuo se diuersa entia, et quantum adequatum ꝙ cognitum ut ẽ mio modo cognoscibile. 2. v. mo cognoscuntur univoco sequentes rac̃ analogatorum sunt ꝙ dicunt unitatem obiectiuam respectiue, q het de ipsis sunt ꝙ ꝙ nomen sequantur, v.g. cor, et sua

Rac obiecta sequata ꝙ nomen sumit duplr.

Ba

dam. domus cognosca pnt sm. et rei quomo cor dicat
carnus, & vidat pncipus, & fundamentz domus dicit
capr deus, & mi animatus, & hoc mo duplex sepm petunt co
gnosca, si vt ostenderent alio mo quatmus cor & pncipus
vidas. & fundamtz & pncipiles domus, hoc mo conveniunt
mi rae dei. qa intelligi vida sigeadi nominis, pma pius,
ca accipit sm qdas vitas, & decursus obitus, exgica ri
cit. inferre de sepm qd nominus, & ri qd rei. qa & hoc
p dicimus de vno rae, & ri ria, q. p sepm sigeat ri in
hoc dimus excludere sepm obitus de vno. & mo volum
sigere, q vidas sepm ri sumit ab obo sth q ex se é cog
nosc ibilis, sd quatmus nomine sigeatz ab intellu cognoscis
& s. explicitus de abstrao nat. angelica a singularitz
q. qui mse ipsa cognita sit singularis, mo quatmus p
sensus cognoscibilis redditur post abstrahi ex mo cognosc.
citatis a singularitz & q deu attribuda divina mse sunt
vnica simplicissima fratiua, q. é nat. nu ri potit cognosci
a re plurus &. genus & dria mo quatmus cognoscuntur
p sus effectus creatos, p bent fundamentus ad dis
tinctiones fratiuas, ita quis rae analoga mse sit plexa rae simpl
quatmus mo redit cognoscibilis & sigeadi nominis, pt vou
co sepm cognosca, q mo adaqua cognoscat illas ri mo adaqua
tione exp. rei cognitae, sd exp. mse sedus cognitis q
p nomes sublimus de illa.

M.

100

4a. Dso.

4a. Dso. Rae cou analogia ri spectu mensu ad mfinitu
ra, quatmus unus analogatus mfinitus dicit ordinem & depen
dentiam ab alio, sd pot salvari sine tali dependa. petit mo ut
rae ipsa participet mo quatus mo quatus ordo ex ipsa rae cou
Hac D. quantus ad 2m arg. & D. T. concitato ri
arg. sd 2a ex 1a & M. Curiel ibi deg. Caietanus boi
S. et Ver. qa ad rae analogi vt ex dictis pt sufficit
q sit nomus coe, si rae quis eou sit, ri mo p remotionis a
liis inferiori, sd ad hoc ri negrit vt rae imparticipata pno
rae cui tali dependa. unius analogi ab alio participetur
q. mo. pt. qa rae p sona divina participat analogice a
tribus p sonis divinis sine tali dependa. & de inde qa

M. Curiel.

mano

in analogia yporionalitatis inuenitur reo sine
tali dependia. vt reo petit participari apede scamni, et
hoc sine dependia: et reo mouendi et singulari analo
gice participat ab oibus in hoc duis finitis q vnus qua
drans ordinis dicitur et dicat ordinem ad alium, sq reo tan a
logice in eis ni petit dependia inter analogata.

2a. ets pars pt. qa in his analogiis ni pot abstrahi
aliqua reo sine omnimodam seriem et ordinem, et specialem,
qua abstrahat ab in aqualibet, sed in sunt quandam
yporionem ineq explicatam.

Nec obstat his, q fere sapies q Anth. et D. T.
dicunt q analoga participant rem analogicam sine or
dinem yporis, et porionis, qa hoc e intelligendum de ana
qui attributionis, et yporionis, seu yporionalitatis me
taphorice; in vo de analogis yporionalitatis yplice

Proquo nota, q analogia yporionalitatis yplice e
yporio duarum yporionum, nam si quatuor se habent ad
duo, ita octo ad quatuor, et ista yporionalitas adhuc
dicit in semilitudine illius et yporionem duarum yporionum
at vo yporio importat vnitatem sine determinatione ordinem
ad duas, et qua reo prima, et medicina dicuntur sana
q ordinem ad aliud, et simile. Quia dicit leo yporionem sem
litudinem cum leone. Vnde stat q yporionalitas stat
ni petit dependia extremorum ita vnius abalio quantum
illam mutat ad mutuo posse: dico mutat. qa hoc ni pu
nit ex yporionalitate. sed ex yporione, qua reo quia
aliud in reo viuentis analogice conuenit cum Deo, et in
hoc dicat dependia ab illo ni in esse negrit talem depen
dia sine yporionalitate q. sicut in eo, q ita Deus intelli qui
do velut vita intellectuali, ita aliud sentiendo vivere
vita sensitiua, nquo ni attribuit talis yporio yporio
nes sine dependia, et ordinem, et ita neq ets negrit ad
hanc analogiam.

Dices q ets in hac analogia includit ordo vnius
ad alterum, et patet, q explicat q illam yporionalitatis
q reo participat cum ordine vnius ad alium

Ex. q. dupler fot mtcllegi dalis p̄ portionalitas
vno mo. sic videret p̄ partiones vnius extremi ad alterū, et
eo. alio mo. si videret rac eor. p̄ abstractiones abilis, et
quarum 1.mo. mcludat respc. et relato vnius ad alterū
et es. 2.i mo. mcludat eor. quarum partcapabilis ad vtrq.
analogata, hec. n. rō mmediate respicit vtrunq. et mul
lus dependet ab alio mo eo q. hēt rac eor. vtq. mtlligu
nit cuj sensu mrāl cognoscitiui: sm dictos p̄portiones
p̄portionum; rac 2.o cognoscendi n̄ partic pat ab vno p
plus, q̄p ab alio rac dicte p̄portionis, q. æque et mme
diate dicit sensus, et 3.s mtlligo cognoscitiuis, ē mm analo
ga rac cognoscendi respō vtrunq. quarum n̄ dicit om
nimodam sucessionem sm rac p̄dicabilis ipse sm q. dat
p̄portiones mō dicto.

Exqq. stat manifestum diuersimodē ē mter p̄portiones, et
p̄portionales. q. rō analoga fugcata p nomen m analogi p̄por
tionis queunt munus p̄incipale rac similitudinis, q. hēt cuj rbagis
p̄incipale, rac cuius p respicit et metaphoras rac vnius queunt
alterū: Unde quis Xpus hēat mse mtrinsece fortitudines, s. leo
n̄ m̄ p̄ense rac illius queunt illi fugcari p nomen leo, sic qua
lenus dicit similitudines cuj leone cognoscit sub rac Leonis
qua rac n̄ mtrinsece, sic extrinsece m. queunt illi. sic q. et
p̄portionat vero leoni n̄ fortitudine, in quo ē maqualitas m
rac fugcata p nomen leo n̄ mō participationis a Xpo. et
vero leone, q. sufficienō ad fundandas analogias sm p̄por
tiones: iniquo n̄ solus ab analogi p̄portionale dalis. sic ab om
nibus cui distingui, mgq rac vnius n̄ queunt vni, qa semelis ē
alterū. sic potius ideo ē semelis alterī, qa mse mcludit eas
rac. Duo portionalitas vi q. 2.o obtinet esse analogias sm duas
p̄portiones regrit q rac ipsa q. fugcat p nomen mtrinsece et
p se in vtrq. inueniat, et n̄ in duo rac alterius ita vt exhu
jc n̄ queniat analogia, et maqualitas, sic m. ex p̄portione
qua das vnius analogati cuj altero sm q. quodlibet hēt p̄por
tiones cuj aliquo, vt fugcant p nomen, q. eo mō. sensus, et mtlli
gere nant in hoc, q. s. sensus, ē p̄incipius videndi ita et
mtlligere, at q. adeo videre fugcat p̄portiones, q. ē mter sensus

cuj hoc

cus hoc q. é é principiu vñsionis, & cuius intellectus non q. hec ppositionis unico q. é é principiu intellectus alis vñsionis. Quare ab talis ppositio nō est sufficiens ad unicuq; dicas in solutione ad ōnes.

Ad primu arg. cuius sciis ōnationibus bene ibi respondet adendo m. q. in analogis attributionis rōne fundata non requiritur ēdis ea q. mīnsica in uenit in singulis analogatis sed m. dicit ead q. attributionis ad q. sufficit q. sit mīnsica in uno ad q. ade singularis fit illud, & extrinsece in cetteris analogatis.

Dicas q. ois illa analogata nunq; principalia reperiunt in uocabulis sanitatis, q. ab ma sup. dt ab obiectis illis rationibus, na dicit sana p. ordinem ad animalia medicina: quia ad alia q. dicunt, q. sanum, nullū horū analogatorū habuit notam ipsius analogie attributionis.

Sed hic q. cuius rōnis sequatur pro nunc analogata attributionis extrinsece m. reperiat in his analogatis ideo n. pot assignari aliqua rōnis regula reperiant, et sit obiecta m. obiectis illis quia talis denominatio q. uenit ab uocabulo, q. mīnsica est in animali, sic m. obiectorum cuius talis denominatio cognitio p. mīnsica mīnsicē in uno quoq; potest abstrahi unica rōnis denominationis ab illo. Sic m. q. similiter dicat analogia proportionalitatis, sic m. obiectorum nunc dicit ad illud. Sic analogia attributionis.

Ad replicas dt. pt. ex dictis, ad q. dicimus q. talis rō non sequitur p. nunc analogia corde experiri nisi n. existimare et distinguere diuersas mīnsicas, sed rationes nunc ipsorum rōnis cuius q. m. denominatio n. q. uenit ex ratione sed ex m. adaequatione cognitis, quem nullo fiat de illa, ut p. nunc sequitur.

Ad ultimum respondet q. ad analogiam proportionalitatis fundandas duo requirunt. 1m. q. omnes proportiones, q. dantur inter analogata n. sit inter illa ut in uicibus rōnis, sed ut sit diuersa m. rationibus in qq. proportionant. 2m. é q. proportio q. datur inter illa sequat. q. ipsum nomen quamuis eode. illis rōnis primu q. uenit q. proportionalitas, q. sicut potest inter species eiusdem generis n. fundari analogia proportionalitatis, et

per

quaderno 2 j.

TRACTATVS DE ENTE, ET ESSENTIA

ANNO DNI. M. DC. XVI

Mense Ianu. Die v. in 7ª

Ande quas ad singulorz ꝑdicamentorz naturas aperiendas deuenimus, oportet ꝓmittz aliqz de ens nat. ꝓcedere, quoniã decem ꝑdicamenta i. decem rerz generum suprema & ultima &. agg in rei cognoz ꝓmaz deuenimus, sd ens, et ens ss. ꝓmus rerz ꝓncipius, mg. multis sacrz scriptorz rationibz roborat. ideo ipso in limine huius tractationes aggrediamur maz vt ait Phil. 2º de Cœlo. Parum est in principio maior, infine, ga qui nõ in principio parum sit. Veritatis galz magna est, et ita error principiorz potissimã circa prima ꝑpetrata accrescit. Cuius igr natis decem ꝑdicamentorz penetrare operaz damus ad igr radicitus aperiendas necessarius est maiores assignatis horz nominibz ens, et ens vt postea ad singula ꝓncipia capienda sit dispositus quare sit g. 1ª

a

Q.o J. DENATIV. RAENTIS, ET ES SENTIAE.

Pauebimus fatis aggredimur q.d ſit difficilis, imo difficilis, é plurib⁹ chra, inigua pugnandi, é de rad ſ. gcata p hoc no mes, ſeu ens. Cuius vis in dicendo, & rationibus, ens aut ratio nat.a entis realis, q pot adumbrari ideo abſtra not.a entis realis de qua dicente rationibus dicemus, q.a nunc ad ſequenda, nom eſt addi ta de ſecundis intentionibus vt bene ſ. ſequitur P.

Articulus ſ. V.m eſſe ab eſſentia diſtinguatur, & quomodo.

Prohabili intellectu explicari oportet qd nomine entis & ens intelligat vt diſtinctius pcedamus, & abſtr. nr mentis a quo cap. q exiſtimo m hac mat.a frequentius ee: ni eſſe nang, vel lo apparentior inſtia. Videtur in vtrum manifeſta dictio, & implicans, qa cuius vnaquæ ſ. eius p ſuum ee diſtinguat.r abalterquo mo poſſit ab ea diſtinguere é in repugnancia in ſ. ſis verbis dicere, & negare an.m: abeo diſtinguat. P.

Sd q huius explanae modi nduq.m cuius D.S. mihi cuius das in ſigni tractatu, quo de hac mat.a bene ſenſerit tradet c. 1. q ens dicit dupliciter. Uno mo de ente, q dicit actum eſſendi, alio mo de illo q habet ens. Uoco ego mo dicendi ens illa quæ partes pant rationibus poſſibiles in p dicamento ſub decem

Ens dupliciter dicit

gene

generibus, & sumit ens pro illo, q̃ bene opponit̃ nihil enti, seu ens
rationis. 2° v. mō n̄ solus de vero dicit, sed etiã de ficto dicit̃ qua-
vnus de illo affirmari pōt, possit, nec dicat hō. é aliq̃ vita
etiã dicit̃ priuãdo. é n̄ ens, & ista verbum, é, n̄ significat ee aliquod
inuenies p̃ue honi, quatenus é remotio entitatis, sed denotat,
é illi inuenies, vt obiecta cognoscit ab intellectu, q̃ apprehendit n̄
entia sub mō entis. & q̃ quod é 2ª intō. q̃ respicit res, vt
cognitas p̃ multã idea p̃ueniẽs pōt ee subiectũ p̃dicationis, sed de
ente hoc 2° mō sumpto n̄ p̃dicat p̃ens de praesentia, quia dicitur
potius reddibile q̃. sed mō dicente 1° mō.

2ª nota, q̃ ens reale pōt dupl̃r sumi, vno mō nominatiue
& alio participiate, nominatiue dicit ens sub significata nominis
quo nomen imponit̃ significat absolutiue & tempore, & mō significat
res, quibus ad illas rationes q̃ n̄ dependet ab hoc. s. illo tempore.
ens aut̃ participiate significat illud ee mō exercitiue tendi, q̃ de-
pendet a tempore, & dicit̃ existentia rei actualis, q̃ explicari pōt
exemplo. p. ex. hoc participium, Viuens, in quantum é participiũ
verbi significat exercitium vitae, quae in diuina motione & operatione
vitali consistit, quatenus v. significat in eo nominis mō significat̃ prin-
cipium vitae, siue illud sit actu exercitium intempore, siue n̄;
ita semper ens nominatiue & in eo nominis significat̃ principium ens
di, siue sit actus exercitium siue n̄: quatenus v. sumit̃ tanquam
participium significat exercitium tendi q̃ quantus th sit, q̃ veram
actionem & passionem significat̃ mō actionis actionem & passionem,
(vt ni fumantis dext). Esse mō dicit̃ actus inter ens. Vno q̃ mō
sumptum. nam in 1ª acceptione significat̃ p̃dicatum ẽntiale rei, in
2ª v. vt ex Auicenna docet Di. T. 4. meth: é accidens rei
& p̃ter accepturn eius; et rad é, q̃a ẽntia existit in necessario con-
tio p̃dicatorum ẽntiũ cum re, at v. existentia p̃ accidens adueniens ẽn
rei, n̄. n. potest hō. ẽntia existere, & esse vere suum ee, potest
mō. q̃ eius ee sit ee dealis rationis, siue existat, siue n̄ existat: de
facto tamen ẽntia q̃ quae ẽntia sunt q̃ participatum a Deo rationis sub
qua illam participat creaturã é subtracta existentia subqua é p̃dicabi-
bilis ab ipso, & p̃dicta existentia dicit ens participiate, q̃ creatu-
ra p̃ suum esse ens é in poã vt recipiat ee existentiae.

3° nota q̃ ẽns dupl̃r sumit̃ vno mō in poã, & in ee possibili,
Ci, alio mō in actu & ex. causis; cõ. q̃ dicit̃ Varie autores &

quam

Ens reale é duplex nominatiue & participiate

Ens é duplex sumit, in poã, & in actu.

quuntur, imo ex errore eō membra eius ducit oregines dissentes p̄cipue mōd. Thomistas, alij quidē asserunt q̄ remota actuali exist.ā, & destructa ēn.ā hēt q̄dam ēē impossibile, & diminutum aquo dicit ēē in pōa, & vocat diminutum p̄ paratum, aptum ad illud statum in quo dicit adu exē causari p̄ duda, q̄ ēē vocant posse fieri, q̄ dictum displicuit post hanc sensum. 1. ē q̄ illud ēē haat actuale exist.ā? ante ēē sit exē causatū p̄ ductū. 2. ē q̄ īm sit existens in pōa obiectiua, hoc ē quatenus obijcit diuino intellectui cognoscenti ēn.ā vt p̄ductū p̄ duci, & in.o sensu dictum illud ē falsum & 3.a pars vt optime p̄bat Fran.cus Suarez loco statim citando, & illud exillo Ioannis. 8. Sine ipso factum ē nihil. i. sine eius voluntate & actione ea sunt nihil, & n̄ ens: q̄a illud ēē p̄ductū dicimus aut ēē p̄ducibile, & dependens a Deo, aut ēē impossibile, & a nemeis, s. t. ā erat ēē creatura accepta p̄ aliq̄ actionem & p̄ductionem Dei, & nunc ingro. ante illas actiones p̄ ductionem, q̄ ēē hēt creatura p̄ q̄ dicit in pōa ad exist.ā? s. 2.m erit ēē increatum, & nullo mō dependens a Deo, q̄ repugnat creatura. Sotus

Si aut in 2.o sensu sumat ingra V.m illud ēē obiectum sequatur ad cognitionem Dei, s. p̄cedat illas, & eas hoc n̄ posset dici q̄d vt optime Caietanus 1.a p. q. 14. ar. 5. arguit sequeret q̄ nice.s & naturaliter p̄ duceret a Deo q̄ ēē meidere in.o sensu, decendum ergo ē, ēē q̄d sequitur ad nostrum intelligendi q̄ nihil aliud ē q̄ extrinseca denominatio. s. relatio rationis creaturae: Vnde explicandus relatus, q̄ sit illud ēē p̄ q̄ ēēn.a obiectiue cognoscit a Deo in ēē possibili. vnico punct

Inquo puncto difficultatis ostitit inquirenti quomodo ēē ab ēēn.a distinguatur, q̄ ē ingrore an ēēn.a nominatur simplicitā dicat aliq̄ ēē distinctum ab ēē participato, ex cuius decisione manebit explicatus inquo distinguatur ēēn.a possibili ab ēē actuali exist.ā.

Prima Sna. Scotus. Soto, Auriolus

In hac re ē celebris & plausibilis Val de mōr neotericorum Sna asserens, q̄ ēēn.a ap.e rei & ante intellectum nullam hēt distinctionem ab ēē exist.ā

Franciscus Scotus. in 1.o dist.o 6. q. 1. Soto. 2.o Physicorum q. 2.

q. 2ª. Aureolus apud Capreolum in 1. dist. 8. q. 1. vbi Capreolus citat Enriquez, Guirardus, & alios q plures nominatis, quos ibi citat Franc. Suarez, q ibi eadem sua extat dispª 31. metth. sectº 2ª. fere p totum, & eandem sua fere in tota metth. passim insinuat. Hanc tenet Fonseca 4 metthª 4ª. q docet nihil entis reale adnumerare videatur distinctio rationis, Tali v. distinctio mentis sua ni é actuali, sed virtualis, et fundamentalis, et

Capreolus, Enriquez, Guirardus, Suarez

Fonseca

Dr. 1º. hæc sua, ois entitas realis obtinet in suo é q aliq é reale, sed éenª cui distinct é possibile, et sit actuali é entitas realis, q includit et obtinet q aliquid é actuale, et reale ni distinctum ab ipsa, sed é actuale é existª rei q. existª ni distingr ni re ab éenª. Minores Varre q dat Franc Suarez sectº 4. dicte 3.

2m. argumentum.

1º. ga hoc é precise sumptum satis é ad veritatem huius conclusionis de 2º adiacente, éenª é. q. illud é é vº existª. Et 2ª. ga q hoc é actuale, quo éenª realis obtinet in actualitate entis realis distingr ab enti in poa, q illud éé. é existª. at q a deo existª idem é cum éenª reali. Pr. 2ª. ga q hoc q éenª sit realis é exª nihil, q. é existens, et

Dr. 1º. ga hinc é reale sequuntur alia, q. discipuli de existª fratris, dicit v. n. existª q ni venit rei ab æterno, sed in tempore, et quadruplex q ducta é exª causis, sed eodem modo nascitur illi éé entitas realis actualis, qn. in statu possibilitatis nisi vt q ducta et existens, igr é existens ni distingr a reali éenª

Dr. 2º. ga é éenª aut p cipiendo ab é existª é incorruptibile et ingenerabile, vt infra ex Arist. p habebimus. Sed de hac actualitate et realitate éenª ch verificat q. é corruptibili, et generabili st. existª nay res ni é possibili ni é actualis reale, sed nihil, q entitas realis éenª nullo modo distingr. ab éé actuale existª

Et si respondeas ex hoc potius inferri oppositum, ga si eenª é incorruptibilis, et realitas actualis é corruptibilis, (vt probat arg3) sequi manifeste q distinguant inter se, et sic eandem rem in scindet 2m. arg3 ga si eenª actualis distingr ab eenª possibili (vt melior)

cuj cadat sit ēēn.ª sue possibilis sue exeūtis quoād suas p̄dicta
entia manifēt̄ sequūt̄ q ēēn.ª destr.ª ab ē actuali. Respon
det Suarez ubiq; n̄ sq ex sua doctrina p̄cipijs bene tñ exp̄so
possita sua, qa materia sola ratione sustinet̄, q ēēn.ª sm ē poss.
bile ē alqd reale cui accidit ē exeūtis, et ita distinguit ēēn.ª
ab exist.ª sd hoc ē falsum, q sic p̄r.

Dō. 3.ª 3.ª arg.ª qa ēēn. creata q̄ducat (vt m.ª notabile
supposuimus) nullam het ē actualē, sd ē pure nihil, q. vna entis
tas actualis cuj ē exist.ª, et sequit exist.ª n distingr quoād suas
entit.ēs a realē ēēn.ª. Hāc Dq.ª p̄r. qa vna entitas realis ēēn.ª
accipit q̄ ducitonem q̄ q transit res a n ē ad ē, sd exercit q
ducitonis n̄ het res ē ex.ª causam et exeūtis, q. realitas rei
n distingr ab exist.ª et

Ōō. ex ipso sc.ª 3.ª n.ª q. aut exist.ª aduenions ēēn.ª ad
dat alqd ēēn.ª actuale. v. ēēn.ª possibili, n ēēn.ª actuali, qa ēēn.ª
actuali distingr a possibili non exercitus ēendi, q ē exist.ª et sim
liter n̄ potest ēēn.ª actualis quoād suas realitēs nisi cuj exercitio ēendi
q hoc exercitium non sit includat in realitē ēēn.ª, quamuis dis
tingr ab ē possibili. Hāc ēth̄ potest dici, q addat ēēn.ª possibili, qa ad
dito realis ē vnus realis ratus additus q distinctas, sd ēēn.ª possibi
lis nullam het entitē, sd ē pure nihil vnde forte accipiat subsen
titē q multi q n̄ potest dici q exist.ª ē alqd sup addito ēēn.ª ac
tuale. v. positi, et sequit nec ēth̄ q distinguat ab ēēn.ª quoād
suas realitēs.

4.ª p̄r. qa nulla ēēt ratio quare q diuinas potest n̄ posse
seruari ēēn.ª illa, q ē immediatē sustentibus ēēn.ª, ipsa corrup
ta, vna hoc concedendum Thomista ob q posse m.ª Xp̄i humani
tatē q. n̄ sustinet subsistēs accipit a Verbo, sd ēth̄ exist.ª sd hoc
repugnat, q q exist.ª ab ēēn.ª distingat. Alia p̄t. qa sequeret
q ēēn.ª p̄cisa exist.ª posset generari et corrumpi, q ē 3.ª rationēēn.ª
quadruplicis ēēn.ª ē, sequela hāc p̄r. qa si ēēn.ª seruat sine exist.ª
potest amittere suas entitēs et reduci ad nihil.

Ōō. qa cuj Deus q̄duxit humanitatē q n̄ q̄duxit exist.ēm nec
ex oppositis suis. q ēēn.ª ex sua realitē p̄cisa exist.ª transiit
de no ē ad ē, et sequit sine eo q addat aliquas realitates, a illa
distincta erit exeūtia et ex.ª causas. Hāc Dq.ª ē eius dem. qa
ē exeūtia et ex.ª causas nihil amplius ē q ē q̄ducitus erat
reale ens.

5.ª p̄r.

S. p̃r. qa si exiã distingr ab eẽa debet facere compõsn
none cũ illa, (ex actu n. e pot fieri vnus ẽ. oppõnes) sed
eẽa ri pot accidere ad oppõnes cũ exiã vt é possibile
Sd qlibet nus é actuale ens, sq vt distincta ab exiã habet suum
é actuale p̃ q distingr ab exiã

Ad. qa illud oppõnes erit cui inerit exiare p̃ exiãq
illaq ri v eẽa, hoc é falsũ, q. Illa. p̃. qa ex eẽa exiã
exiã nihil pot apponi nisi exiens. et ex obedine et subo sit
vnus ab alio igr illa exiã ri attribuit m actu exiendi eẽa. Sd
illud. ẽ. sumgens ex iuncõne ad eẽa.

Tandem p̃r qa eẽa actu distingr ab exiã. Vt ẽ supponit
exo. 2m q. actu hoc ei sine exiã. Et. 2q. qa ri post raõ exiã distin
qui ab ipsa exiãa. q raõ alicuius actualitatis, q his vt p̃s
cisa ab exiã. 3m. p̃. qa p̃mi principij distinctiones ab aliquo
é oppõnes et distincta ab illo, sed eẽa et suum é actu hoc
ea distincta ab exiã. q. ri raõ exiã, sed raõ sui é ens
in actu, et ofegni exiens indipendenter ab alio distincto à
sua ipsa entitate.

S. Sd in contrarium é qa D. T. 1o. 2ae gentes c. 22. et 2a. D. Thomas.
+ c. 52. et depoã q. 7. ar. 3. et 1a. p̃. q. 3. ar. 4. et 3. p̃.
q. 17. ar. 2. et alibi sepe docet q deus in Deo eé et eẽa ri
distinguunt, qa Deus p eẽa sua et ri p participatõem é ens
et p̃r oppõnes raõs (docet ipse) q oẽ creatura qa ri é p
eẽa sua ens, sed p participatõem a 1o. ente differt a suo ipso eé, ita vt
illud eé sit exia eẽa eius, q. exiãa et eé actuale reale ex
morte eius actu et ab re distinguunt ab eẽa. 2q. stat. q
in causis adaquatis vbi affirmão é causa affirmati, vbi negão
negationis, sed causa adæquata qr Deus é suum ee, et qa
ri participat illud ab alio q. creaturam é suum ee, sed differt
ab illo actu et in re.

Quem sequuntur ferme oes in vniuersum Thomistæ. Capre. Capreolus. Caietanus
Vbi s. Cai. loci citati 1a. et 3a. p̃. et de ente et eẽa. q. 10. Ferrara. Tedisma. Ba
Ferrariensis. Tedisma de Diuina perfectione q. 4. Bañez, nez, Soncinas. M. Curiel
Soncinas et alij. eã q in manuscto videt M. Curiel mul
ta in loco 1o. p. q. 23. ar. Vbi relatis Diuinas docet eas
tra ri p̃ sup exiãa sed p exiãa Diuina natã quare quia
ad multa eé tres entitates reales ri M eé tres exiãe, qq non

libenter sustineremus et p eius intellectu.

Nota 1º q ee actualitas seu exist.ª dicit vltimum actus rei

Existentia é vltimus actus rei.

p hoc q res é in actu vltimo et perfecto qa habet illud é q ouenit ille rei rae sue ppie eentis: sd actus essentiae cuiuscunq; rei é

Actus essentiae rei est duplex. vnus potentiae. et absolutus. et hoc mo. é ee rei

m duplici differentia, alius é actus transeuntis et receptibilis in subo. alius vº é absolutus, et nullo mo assubo dependens, et sic eius, ee, sit actus rei duplex sicut patet. Illud n. é ee absolutum et abstractum a subo quale é Deus, cui nihil ouenit ee, sd ee ipsum et abstractissime ac perfectissime considerando, et hoc voluit Deus significare Moysi exode 3. q cum quereret a Domino. si dixerint domine filij Israel,

Ex. exod. 3.

q é nomen eius, qd dicam eis? Respondit Deus: Ego sum q sum vobis dicens hoc ipsum nomen eius nihil ee quo cuncta mo é, sd ee ipsum ee. et cum nomen significet rem absolutam absque ee nominati semper, ideo ee existentiae in deo é ee nominati, nihil participati. Illud é, ee, q é actus respiciens qa recipitur in aliquo subo, et nihil se subsistens, sd ee participatum absolutum et hoc mo é ouenit omi creaturae, ex eo q habet ee finitum et limitatum, et rao huius sumit ex diuersimode intelligi. 1m et 2m. ee, qa actus quatenus actus é, nihil habet vndecumq; terminari, cum ex ipsa rae actus, ut sic possit ad diuersa q quasi dicendat, sd postmodum fit principium diuisionis ab alio. Vnde cum ee absolutissimum, quale é ee Dei unius, sit purus actus ee indi, ideo é infinitum in rae entis, et q oppositum creaturae cui habet é receptum rae alicuius inquo recipitur. habet ee limitatum et finitum, et ex hoc p principia vera sunt illa dicta. s. possibile entis in ens participatum et nominatum.

2º nota q ee p eentiam opponit et participationem, et ista

Existª p essentia opponitur existª p participationem.

Esse p eentiam stat dupliciter

qq modis dicitur ee p eentia, sicut patet ex hoc q ee participatum: ee. n. p eentiam extra duplicitur uno mo dicit aliquid p eentiam sumptum qa sicut dicit eentia rei vt dicit p eentiam sumit hoc. s. oppositum, et participatum erit q nihil de entia rei, sd aliqd supponens illam et habitudinem 2º mo dicit p eentiam, qa dicitur ee eentia rei et nihil dicit de eius entia quatenus limitatur p aliqd additum quo modo aliud rae sit eentia hoc et p eentiam adiunctum illi, aliud vº dicit q participatum sumptum hoc qa limitat p rae: unde ee p eentiam 2º mo. modo dicti patet in processu. Ex qua doctrina qª verissima é et deducta ex D. T. 1º metth. lectione 1ª, et quodlibeto 2. qº 2º. et super Boetium de Ebdomadibus, vbi tract. duo 1º. q abstractissima rao essendi, quales é Deus, nullo mo dicit participationem entis, sd totalitatem, et p eentiam 2º mo. quo pacto nihil é limitatum

nisi

ny. ꝺ fininy ei: ſm q infinny eſt q creatura quacunq; ſ
hꝺ ei ꝑ ẽen. 2ꝝ. mꝺ. qa hꝺ ẽ limitatny ꝺ fininy ꝑ ẽn. m
qua recepit eius ẽ. Vnde p euidentiam ꝺ. deducit in creatu
ra aſſignandꝫ ẽ aliquis poſſ, rac cuius ꝺ, q ẽ actus limitat.
et participat, rac cuius poſſ ẽ q creatus poſt multiplicari ꝑ plu
res creaturas qa vt ꝓbat. S. T. opuſc. de ente ꝺ ẽen c. q ex
pendit, ideo creatura multiplicans quoad ẽ, ita vt ſint m ni
fininy multiplicabiles, qacũ eaꝝ recipit in ipſis, ſanq; aliqꝺ
ex. ẽen. eaꝝ, et rac ẽ elegantiſſima, qa ꝺ q recipit ad mo
ꝺum recipientis recipit. q quia ẽ exſe abſtractiſſime conſidera
ny ſanz admixtione q infinitny ſit ſ. n. ex modo
recipiꝺ recipit ꝑ petit ẽ limitatny t. ẽen. q. ꝺ. obus creatu
ris ꝓueniunt multiplicabit ad multiplicandꝫ ẽn. ſ. qua
rac viz ni hꝺret niſi ẽn. ſparet ad ẽ t. ꝓ recipiꝺ
ad ſuum actꝰ.

S. Vt hoc melius intellegat oportet explicare id q in hꝰ no
tabili. q. magnum offendere ex mente aliorꝫ ec. dicunt enim
actꝰ, et poſſe. q quo

Nota. q. q ens realiter nominatꝰ ſumptꝰ in hoc poſſit me
liꝰ ſtare ad ente rõ. veritꝰ ꝓpoſitionis quem reale ch in ẽ ſtricte
ni ẽ ens ex eo q ap̃hendit abſtractꝰ, ſꝺ potius ideo ap̃hendit q
ẽ ens: ens v. ſm veritꝰ ꝓpoſ ideo dicit ens qa ap̃hendi ꝑ abſtra
ctꝰ. Propꝰ hanc raꝝ ens reale nominatꝰ ſumptꝰ ch abla
ta exiſtꝰ ni ẽ vera negatio. l. quad, et nihil, qa nullo mꝺo poſſet
hero verag enuntꝰ. l. realiterꝫ non t. negatio ni poſt ẽ vere ens
qa oponit enti, ita id q ẽ in rõne ec nihil nullo mꝺo poſt ec aliqꝺ
ex ita ẽn. quatenus ẽ poſt ad exiſtꝰ ſm ea, q. ex ni illi ꝓueniunt
ex ꝑ qua ẽ impta obſtica debet ẽ aliqꝺ poſſ ni uaꝝ ẽn negatio
l. nihil. t. endia, qꝰ. in hoꝝ ẽ ens ex ap̃henſione intellꝰ

Quocirca ablata exiſtꝰ ſemper manet ẽ poſſibilis ẽn ea qua
nominatꝰ ꝓueniunt, et quis eius intellꝰ capit. Petrus ni capta ei
exiſtꝰ ni cognoscat illuꝫ hic et nunc hendo ẽ, capit in illuꝫ ẽ
ens reale poſſibile quod ſine mꝺo actualis exercitij intelligi. ꝛc.

Ex qua doctrina ꝓbat q ẽn ꝑ corruptionem exiſtꝰ in amit
ti ẽ eſſentialiter, ſꝺ in quibꝰ ad rem intelligendi hic et nunc, atq; adhuc
ẽn impta manens ad exiſtꝰ ni ẽ pure nihil t. negatio, et ꝑ
abſolute, ſꝺ in quoad extendi ſtricte et hac de cauſa quidam Do
ctor v.g. ni ꝓueniant ꝓdicata aliqua, q. dependent ab exiſtꝰ in ea
poſſibili conſiderata vt ẽ albus ẽ nigrum ec. ꝓueniunt in illa

ꝓ deca

Discrimen inter ens nomi
natꝰ ſumptꝰ. et ens ſm
veritatem ꝓpoſitionis.

Eſſentia corrupta exiſten
tia ni amittit ee ſimpliciter

p decata mtronse ea enti reales, vt ée intelligibile, ée vnus alegd
vt neg. qa hoc p decada nr decurrit de subto rad exist.ª sd rad ens.ª

Esse impoa dupler sumit.

4.º nota, q ée impoa ad éndum dupler sumi pot. 1.º mo pre
sumpte extra causas entis vt Petrus q q dicit pot dici ée im
poa causa potentie illius depoa ad actu[m] reducere, et p pria
alequando no neg efficies causa impedimtus, vt cum dicimus qa
mus ée plantas Deus ée aurus in verdure, et Deus ée creatura
q.ª enuntiationes sic dte cum verbor ypedate, sd cum alia natra hoc
illius vri. impoa, qa secum ypetate loquamur neq. sol ée au
rus, nec Deus creatura, sd ipsum extra entis distingda, at q adeo
res ni ée possibiles nr dicit ni entis sue causa, sd dicit sua q
spa entis, q.ª q dictiones ache existit in re distingda a sua
pria causa. 2.º mo. sumit ée impoa q entis q.ª recipit aliquid
ache, et hoc mo ée impoa ad éndum nichil aliud ñ, q ée poas re
cipere ache, q.ª poa dupler accipit, vno mo q é possibile ens.ª
q é mtronsca rad rei q distingr a nr ente, q vt é apta ad
existendum. 2.º mo sumit impoa aliq pua ipsius ache éndi, et hoc
mo nemit é possibilis ens.ª rei possibilis qui é ñ mstatu possibilis
talis, vnde p hoc q talis ens.ª amittat aliud statu, vt habet ée
actualis exist.ª nichil amittit p[er] p[ri]uat[ionem] sue impoa exist.ª. Ob[ser]
uandum ni é, q p corruptionem entitatis. ñ q ducit
q dicit alienitas et actualitas existendi, sed ens.ª ipsa q ducit
subtrahendo et semel ita corrumpit rad illius, qua rae aut Aris
c. de subst.ª: Corruptus q mis substantie impossibile é aliqd ex
remanere. dari tamen q ni sclus 1.ª subtr.ª 1. mdi requisitus q neq ad
q pertans exist.ª corruptibile. sd ita q sclus ad ens.ª qualemcumq ens.ª
subtrahendo ni v.º q rad ipsius ens.ª nap. ad hoc regrederet
q ipsa ens.ª sim rad ens.ª et rad existendi, et illi quo mediante
res q dicit ée generat, ad hoc aut vt rad exist.ª corrumpat
ens.ª ni regrit, q sim ée ente set corruptibilis sd sclus q nr re
pugnet illi here aliqd q sit principium generationis. l. corruptio
nis rei, talis v.º ni rei ignamba ni p[ri]ncipium rad ens.ª sd rad
habitus talis ens.ª. nec (vt s.ª dixi mihi) aliud ée ens.ª nisi aliud v.º
habens talem ens.ª, ens.ª n. é ée actual rad habens ni illius ens.ª é
Petrus. S. Joannes, et ita aut.ª et ypedates eius ni ouenient ens.ª
ex se sed rae superioris et ofgnit nec generari nec corrumpi, at q
adeo q eis corrumpat Petrus ens.ª m eius in rad ens.ª ni d cor
ruptibilis

Nag vii

V.

Nas vt oppim explicat Ferrara 1.° 2.° genus aliud ē dicere
ens aliquis rei hēt causas ydeas, aliud v.ō ens ipsas omnium
re aliqui rei sit p aliquas causas ydeas 9.m q: ē verū, et 2.a
falsus, et rō ē, qa p ductū termorū ad nas. sm q pot hōre ēē
actuales exist.ās et ita od q aliqs hēt suas ē dēt aliqs ydeas
ei: at v ens.s occurrere subō ni ē p se intelligibile, qa in hoc mihi p
necessaria connexio inter subm, et ppm dicendi hōre cuius nec a Deo
pōt fieri q subs ens aliqd dicendi

Ex hac doctrina colligitur quomō sit intelligenda
illa diuis s.a sacra in actu ē spa. nas, sc. ē impōa, alienat
Trin cui adiungo, et facit supponere p causa q destruis, et
entitatis rei vere distinguunt creata ens a nichilo ē impōa et
cui causa ē effectus: si v.ō supponat sine alienatione ypostasis
seqtur rei inpōa et nichilo nulla ē dett.ō realis inter ens, q.a
ē nichilo ē impōa: Vnde cum dicimus Petrus impōa exhibit
Trin impōa alienat Trin, exhibit, vt supponat ni ē exhib.a ypōa Petri, sc
sua causa et ypsius Petri p ni repugnantiam q.a extrinseca denominatio tribuit
Petro sic meliorem intelligens sensus huius ypōa Creatura ante q sit du
catu ni ē aliqd p effectibus realē, qa si ē, ante q denotat in
trinseca durationis, et exist.a creatura vera ē, et facit hunc
sensum: Creatura, ante q habeat intrinseca exist.a, nichil ē in rōe
exist.ē possibilis realis et intrinsece: si v.ō ē, ante q, denotat du
rationē quia extrinseca denominatio ouenit creaturae ante
q ydeata falsa ē et facit hunc sensum creatura cui p ex
trinseca denominatio ouenit existere impōa ni ē aliqd reale
possibile, q ē falsus, Vg. s. Ante christum q rei ad ni sit cui
vis ap.ri rei cognitae mō a Deo dicit qd possibile cognos
ci, sue ad ni sit existens in se ipso, sue impōa, vta semetip
Petrus existens in veritate causa dicit qd reale possibile ante
q existat q vera exist.a intrinseca quidit melius intelligas.

Nota ē magnus differimen inter hoc q dicimus. Creatu
ra, etc, ante q ydeata ni ē aliqd et inter hoc q ē dicere Crea
tura ante q ydeata ē nichil, qa s. ē. ante q denotat intrin
seca exist.ā seqtata separata p verbum, ē, 1.a erit vera, et
2.a falsa, qa 1.a facit hunc sensum. Creatura ante actualem
exist.ā ni ē ad ni existens et durans p possibilitatem realit.ā actua
lem: 2.a v.ō facit hunc sensum creatura ante actualem exist.ā
ē ipsum nichil existens et durans, q (vt s. dixi) falsus ē, qa
de creatura ni pot affirmari id q ē 2.a ens, q.d ē v.

ppos

possibilitas ri vo nichil s. negdo et ff vadis nay alteay mutuare9 eay
ēen$ cuy amittit exist$ ab eem$ reale ri eēn$. raiy et fidam
q yuari et explicari pōt et dialectica p principia cuiba q ri va
let 9q$ a negatiua de ff dicado finito del affirmatiua de ff de
cato infinito, nisi sufficiēs differentia eiusdem subi, vt cu dici
mus ri é hō. albus, q é sic ri albug ri valet 9q$. q a quet
supponere m vtraq. p̄p̄. q sit hō. q ri nec ararius é ux vi
9q$. ita ri valet arg$ ens, Petrus ri é. q. ache é nichil, ꝛ
(neg) valet 9q$ q$ supponit p Petrus é, q repugnat Petro ar
ri q sit, si in Petrus ēet, et ri ēet ens reale recte infert
q. é nichil, qa m ri é ache, sed impōa ri excludēt 9q$.

Tandē, supponamus rd q s. c. de dria fusius deferemus, q
dist$ inter aliqua sequit oppōnes, qua dicit omnia, vno mō
inter fras, qa nullo mō [illegible] conuenient nec vna pertinet
ad alia, vt inter albedinem, et triangulum, q$ d. Velut dispa
rata: alia st. q$ queq ri petant vnum, et iungi vna nō pōt
ad alias, vt pater nutrit, et filiū &c. q$ dicunt p diuersitatem repugnā
tia, et petunt realiter distinctiones inter oppōnes vt docet Ca
ietanus q$ 75. ar. 1. et huius generis sūt ache et pōa, q$ queq iun
gant ad obtinendum illicitum repugnat m. q ache sit pōa sm
ff pay raiy pōa, et econtra.

Caietanus.

Supposito sit 1a. D.o ēēn$ creata actualis het aliquam
dist$ a seu é actualis exist$ in re, et extra nichil.

1a. D.o

Hanc D.o videt ée D. T. loco s$ citato et sit rae 1. qa ou
ne, q$ p suam ēen$ é sua exist$. é purus actus, sed creatura ri é pu
rus actus, q. ēen$ eius actualis distingt a sua exist$. Ille
pt. qa q̄dq̄ p suam ēen$ hoc é ens, ēentia aduenit illi vel é ens,
imp̄ens ens, sed ens imp̄ens ens ri aduenit ēimpōa ad ee, qa si é
m pōa ad aliq ee, illud é erit ex$ raiy illius et sequit repug
nabit, q ff sicay ēen$ sit et ff suy é imp̄ens ens, q. sa ēentia et
ff suy ee m capax erit pōa ad ee. et quo pt. 9q$. qa si exist$
m distingt ache ab ēen$ nullo mō creatura poterit herē poam
respu exist$ 9q$ dicy é existens é ita intrinsecum rei s$ eius ēen$.
Unde sequeret q ri ēet limitatus ens, sed in finitus ff et purus
actus.

Dicy ée p ēen$ aduenire creaturæ ri solatē, et vt sola ēen$
sed limitatus p ēen$ creaturæ, s. abat p ēen$ aduenions hoc. li
mitato mō. parhapat rae driæ, q ri impedit identificedy in

X.

ver

ver ée et éns

S. D.a ga ad 4.um non opus esse ut p. ens sit ens limitatum sua actualitate, ita nec ad 5.um dicendum est q. aliqd, q habeat suum esse ex. nec illud, q si ée limitatum oporteat creatura, et circa limitatio oporteat ab éne, sequit q éne adhuc ei mixta dicat finitatem ex. éns exista. Unde quamuis actus limitet p. se tamen quo ad hoc finitatem p. se ée ens finitum debeamus ée tale sed aliq. quod sit q. limitat et cum qua opponit vni cui ée, et inde sumi vur limitatio methaphe, q si in re non sint duae essentiae oppositae neq. ab nonne physicae nulla ratio posset fieri oppositionis nec limitationis actus q. esse (vt ostendi s.m dicimus de opposite methaphe, et q. dicitur ar. 2.um sed ée ens. ni supponant aliq. physicae oppositionis nec ita ex non ens exista, q. p. ens a et exista adhuc distinguunt. p. quae ens, et actus realis, sequebat creatura ni sit limitatio nisi ée sed q. ens, et infinitus.

Quarto p. ga sequeret q. creatura sit necessa existens existi dungentur, sequit ée p. ratio creatura. q. et ans. Sequella p. ga si ée creatura sit necesso in re sit suum esse exista identificatas cum ipsa ena, et cum ipsa s. ipsa ena manifeste sequitur q. s. ens necessi sequitur illi ita et existere adq. adhuc p. aliq. nec creatura ne existere.

Suarez
Dicit ens mixtum ée necessario et ée creatura.

Sed hoc argt responderi potest ex Franco Suarez disp. 3. sec 6. n. 14. ée maximae divinae mixtum existendi necessa. q. sua nit Deo et mixtum existendo creatura (licet in re non distinguatur q. creatura identificatas cum suis existentiis ejus) ga Deus existat sua natura q. in sit ée existere cum dependi. ab aliqua causa producente, sed existere et existere cum dependi. ab aliqua causa producente, sed existere quia identificatas cum suis existentiis ejus ée existere, ad. creatura quia identificatas cum sua essentia ée sit, sed ex aliqua causa efficiente existere mixtum, et ita potest illud amittere, at q. adhuc in ée mixtum dicitur ée quamvis illi, nec dicat p. ens a ens sed p. identificatas q. sit ée sit natura q. petat ab alio ut duret.

Sed 2.o hanc solutionem, ga illud q. sit ée adhuc existens in potest desinere ée adhuc existens, s. illud q. sit ée, et mixtum sit é aliquo in potest ée aliquo, q. si exista mixtum sequitur rei, s. cui ens repugnabit, q. ex aliquo extrinseco agente possit destrui et amittere illud ée; sed si exista identificatur cum ena rei ita necesso sequitur ipsa, s. ena. q. in potest postulare aliq. extrinsecum agens aquo recipiat illam, et hoc intendit D. T.s cum ex identificat existit Deus et cui existi collegit in posse amittere suum esse quia ée necessa

rium

rium ens. Hæc mi. pt. qa maiorem connexionem habet exist. cum cén., si cum illa identificat, qm cum ipsa stabilem et passionibus, qa ex ipso mo essendi in petendi ipsi esse mi existit sibi cét ipsa exist. et hoc magis videtur cét iusta sndm Suarez, qm nullum intelligat realiter actualem de cuius accepto ni sit ipsa exist. Q. cénto venit creatura cé actu existentes s. cum cén. at qm repugnabit intelligere creaturam sine eo qm in re sit actu existens.

Q. impugnat dicta solutio, qa causa efficiens, et qm dictio non sumi accipit qm sit actu existe, qm si ex eo qm é actu existe hoc qm sit existens repugnabit qm aliquis accipiat cé existens, sed meam esse potest actu exist. sens. qm. qa dicere qm Petrus accipit cén. a causa efficiente dicere qm ni é actu existe, sit mi actu existe qm qm dictionem exquo sequeretur, qm singuli sumuntur Petro cé actu existe, s. singulos occumbit cé ens ni cé.

Dicas cén. Petri cé actu existe cé intelligendum, qm Petrus é, dum vi. Petrus ni é ni potest dici qm sit aliquid cé, nec qm sit actu existe.

S. D. qa aliquid é Petrus cé actu existe, aliquid vi. Petrus cé; bene. ni. potest cé vere qm Petrus sit actu existe, sane eo qm Petrus sit, qa prima enuntiatio absolute accepta tempore, et sequens occurrentia tunc potest adsciti. 2a. vi. dependet ab actualitate cognitae. cum tempore, qa é oppo de 2o actu cum, ad qm requisitum qm sit dicatum ad actual scitu: Unde dicere qm Petrus é actu existe, dum é, erit dicere qm Petrus dependet ab aliquo accidenti ut sit actu existe cén. 2a. s. qm eandem rem dicit qm Petrus é actu existe qm aliquibi sit, erit, qa cum ni possit cé actu existens nisi alicubi sit, ita nec potest actual existe dependenter ab é exist. 2a. subpositione actionis actu existi existentia etc erit cum dependi. a presentia in aliquo loco, qm é sat sug. existe qm qm non dependet abeo qm posterius é, cum. autem potest quantum ad connexionem cum subito, qm hoc exista, et ideo ut p dictum de subito, et vere dicat qm Petrus é actu existe nullo modo requirit subintelligi actu actio, et supposito accidentalis cét etc singulos qm Petrus sit actu existe s. qm Petrus sit

Exquo sumit arg. s. positum qa cén. mi rae amo. nulla hanc solutionem é ipsum existere, qm. repugnat qm sit vere Petrus cé actu existe, et qm ni sit vere Petrus existit, qm. é evidens qa tantam connexionem habet talem cén. cum existe iusta hanc solutionem quanta cén. cum subito

Existentia venit cum duplici in actu signato, et in cé possibili alio modo in cé exercito.

Sed dices exista. posset evenire cén. duplex uno modo in actu signato et inter possibile, alio modo in actu exercito, et ut obtinuit nec actu existentes esse ducendo, et quamvis (cum p[ro]ced[ente] sequendo) exista tm accidat rei nec 2o modo, rae vi identificatio nec cum cén. potest sufficere

sine

1° mo, vt aut dicat ens ut nec at existens sufficit q exista 2° mo
sumpta sit ex: accepta ens. Ita colligo ex Fran Suarez sect 2. n.
21 ex qua doctrina colligo q exista sm ipsas res, & ens ipsa
sequendo res habet nomen exista dicit rem cui exercitus ens
exista causas

Suarez

Sa ex hoc sumit arg3 q vna dic ga repugnat q res possit a
mittere aliq denominatem alicuius, a qua non separabile ens ipsa
ens. Sed ens iusta hac solutionem ni pot separari ab exista sed tantum
exista. Sq nec ab pot separari ab hoc effectu, & denominat existen
de actu essendi re. 2a pt ga ens a exista i denominare rem actu &
ex: causas q dicebat.

Dices si hoc arg3 aliqd ouinceret q uaret gdq, q exista ipsa
ni pot de, es ni de adhuc in nra opinione, ga si ens a eo q ipsa
exista ni pot ni existere poneri vel ipsa exista ni potest amittere es si
ab ens distinguat sq dicit q se ipsas existit, sed hoc i falsum, qa
exista ab i creatura es pot de es ni de

Existentia dupliciter potest considerare abstracta, & vnita.

Sa 2o ga aliud i exista abstracta adhuc considerata, aliud v exista
vnita, secunda rei existendi, sm 1um 2um considerari ni includit
actu existere, sed de facto qia pot denominare rem existentem, vnita
quia si non includit repugnantiam vt possit ni de. si v. 2um
considerat eo mo dicit existere actu, quo denominat rem existentem
ipsa augmentari, & actu identitate secunda subo, augmentari ab existat
in subo, si v. identificat cum subo q denominat, at q adhuc haec
necessaria connexionem cum illo, sc ni pot ipsas ni denominare existen
tem vta ab ni pot ipsa ni existere, q arg3 ouinat 2. oppositum rona
in qua exista identificat cum ens, qa nemo existere exista i de
nominando rem existentem, sd ni pot amittere omnem cum re q
denominat iusta oppositum rona, q nec ab pot iusta illa ni ean
ture, ni mi ruinent o. rem q asseri mus exista actualiter distingui actu
ab ens: at q adhuc nemo cum subo ni de q identificet sd possit
amittere illas.

Ad 5

Ad si fr re dicas q ratio met exista vt denominans rem exis
tentem pot considerari in actu signato non in actu exercito, & 1mo
ni posse ni existere bene ni 2o mo: Si hoc (inquis) dicas, i igno
rare ipsas voces, qa res de existentia ni precindit ab exercitio ali
cuius, sd dicit existere. 1. de in praedica sua entitatis (vt ita
dicam) de vi. impta ad existendum in exercitio ni de existens nullo
mo. sd ponens cum plane hanc q de ex: causet, sine qua non
de ex causas ni re. sc. intentiu, & q. ret in actu signato ni
dicit existens at q adhuc exista si identificat cum re. neq. in

actu

actu signata nec in actu exercito poñ ñ esistere

Maxime qa ēēn. vt includat exist.ā sñ q̄ pleq̄ rōnes exist.ē dicūt vere ens possibile q̄ adhuc nulla sint solute, si igr rem ee possibile includat exist.ā sñ ēēn.ā exist.ē cur ita restringit regulā Franc.ūs Suarez q̄ res in ee possibile sit ens possibile q̄ realē, atq; adeo q̄ exist.ē sñ suā rōnē in dependeat ab aliquo extrinseco sl q̄ueniat exēn. ex sc: p̄scriptum cui ipse admittat sec. 7. n. 5. q̄ res actu existens nihil addit s. ēēn.ā possibili excedentem, sd vera actu existens ē vere ens possibile, q̄ etiā res possibilis esset vere ens q̄ exist.ā q̄ amittere ñ possit

Ex aliquo nouo mihi occurrit rad ñ ofmandā q̄ sit q̄ arguendo q̄ de ratione vere verificent duo ōia dictoria sñ mutuo inclusiua alterius, sd si exist.ē ēēn.ā de ratione verificandi dicti duo ōia dictoria dicitur similiter q̄. 2. ni. qa de re existente vt existens ē ñ potest verificari q̄ ñ existat, et de ēēn.ā vg. Angeli verificatur q̄ ñ existit, q̄ ee existens ē aliqd distinctum ab ēēn.ā actu existente

Ex. qa ēēn sñ id q̄ q̄ stituit rem ē mō differens ad ee exist.ē, et potest ee instatu re possibili, et existenti, q̄ potest fieri aliqd possibile ex exist.ē actu, et in re.

Ad 3.am hanc rōnē sic arguō. qa si aliq̄ vis nat. efficax non q̄at q̄ cito corrumpit aliquā rē, nō deperdet mōdū existendi, substā. nō ēēn.ā quantū ad hoc id q̄ distingit ab exist.ē manet post corruptionē, sd hoc videt falsū. qa (vt dicit streit. c. de subst.) corruptis nobis corrumpunt ola q̄ ēē. in nobis, et qa videt in intelligibile q̄ p corruptionē nō deperdit mōdū existendi manendo ēēn ēē essent.ē rei incorruptæ; ex quo sequeret q̄ in hu manet.ā Xpi nihil deesset q̄ duceret, qa ēēn ipsa s. nō ē corruptibile ita nec q̄ducibile, nec ētas exist.ā q̄ducit vt cum sit exist.ē verbi, q̄. sit de re ipsa loquamur nullū habet ē q̄ q̄ducat in q̄ductione hu manitatis nisi nō sit ēēn dū exist.ā verbi cum hu manit.ā; q̄ videt falsū, qa vna humanitas transit de nō ē ad ē alia, dārent ēēn.ā absolutū nō producta non volunt ē, q̄ sient p̄ter multos q̄ dicunt exist.ē ne. igr hoc videamus dicendum ē q̄ nō potest ēēn.ā verificari in existere non illud ē, rad cuius ē subsistere nec ē mō differens ad ē et ōl ēē q̄ aliq̄ possibilitas creata, vt ipse habet hoc arg.

Hoc arg̃ petit vt explicemus qd sit ēēn.ā sñ vnus occupus

ēēn.ē

cēn, exist. sm̄ id quod dicit ex ppō cepm, & fiale. ppō.

Nō. q cēn. pōt dupl. cōsiderari, 1.mō sm̄ cē exercitus, 2.mō sm̄ cē sign. 1.mō dicit cēn. gdus nā sm̄ id q pōt ex ppā nā cēn. 2.mō dicit cēn. sm̄ id q hūt quadernus nr̄os ad recipiendas exus vel. q. dus, q uis in eadē cēn. vi distinguant. ex. gr. us cēn. distinguit nr̄. ex. exēplā quadernū ē actus exercitus cēn. Vnde cēn. vt ē ex. causa vi m̄ dicat nūq illud, sd cēn. ex ppā vi significandi illud

Fo. 6

Ipm̄ eadē cōmūn. actū assumimus ad dicendū, & sic q pōt quadernus ē actus vel gdus rei, & ob id q hūt quadernus ē pōt recipm̄ cēn. & q nā sm̄ hūt necessariā cōnexiōnē cū re excusā cēn. dicit ppā & petita ē in cōmūnibus: qa vr. hoc eadē cēn. ē pōt passa ad exist. & vt sic dependet ab illa, idā fuit sic hūt ordinē ipsius exist., qa in exist. ē alegā dependētiā ab cēn. & extrinsecā re cepm̄, idō cēn. cēn. nā huius potētialis ē corruptibilis & ipsa exist, & fuit sic cēn. in dicto scriptorio nā, & in cōmūnibus.

Quia cēn. ē pōa ad exist. nulla vīs nāt. alia pōt q manere sine ex. ist., in vr. cēn. ē, corrumpi nō, sd nā exist.

Fl̄me fet vt qa cēn. nr̄a ē pōa ad exist. nulla vīs nāt. & mra, neq; qcād accidēs cēn. nec exist. pōt q manere ablata exist. in qa cēn. vt cēn. ē pōtat corrumpi sd nā accidēs, q hūt ad recipiendū exist. ablatā, cēn. sic q qa vīs illa accidēs nō dicit p se, & mra sua ex ppā nā cēn. idā pōt accipi z. mēliā dm̄. sm̄ accidēs cēn. vr. mūabile, & nō corruptibile, & sic dicūt enthi. realēs mūabiles & mra sd mē obūia, q dēbēmus pōt exēplo quadrās & semel addūdo, neq; ē dūbiū pōt cōsiderari, vtrū actus mūabiles cē reales, & recipibiles in subō, & qd sm̄ nō pōt dūdi in plures dās, sd mūdus nō ē, & sm̄ cēn. rat pōt q hūt ad recipiendū actūs accidētales pōt ei generabiles, & corruptibiles, & mra sua, q ē fabricabi. abstractiue cōsiderata & hoc mō dicat cēn. em̄ actus sīgnatus m corruptibilē, & mūabilē, m actus vr. exercitus dūmodō cē cēn. corrumpit, & vari &c.

Et ex hac solūt. arg. nup positum, vī. n. dicimus q dēmsm̄ cē dom. aīe rei p manēat m corpe, sd corrumpit q a misionē exist. rat potētialis ei dependēs. q hūt ab ipsa actus 2.os sm̄ rep, nō m rat subē fabrē cēn., & ideo nō cōfirmatur vīs mī arg. qa quis cēn. corrumpit rat exist., ex se m nō pōt ē corruptibilis, & ideo ppō q fiunt de cēn. vt cēn. ē, ēt ppō vera, dūmodo dicat cē dēm. m̄ cēn. & exist.

Quod demū pōt, qa exist. sūt rat. actus secundi, & exercitij respū

2.ō

+

respu ẽm. q ẽ actus p mag, & potentiam ad illam: sed exer
citium reale distingt abeo cuius ẽ exercitium, actu se mere & exis
tẽ distingt actu mere abẽm. Ita replicat, qa exercitium
ẽntiã dicit q q poã. qr ab re creata hoc ad rem pertinens exist.
vt mo actuat, & s. operari multũ sit intelligere actu & exercitiũ
intellectiua pota, ita & ex. causat ẽ exercitium ẽm. reale, & tale
p. qa n̄ hoc maiorem connexionem exist. cum ẽm. q intellectio
cum motiua. sed multũ distingt motiua a suo exercitio intelligendi
q. tã. ẽm. ab exercitio tendi.

Dicatur. 2ª. supponit exist. ẽ exercitium reale dẽm. cum hoc vix
stet rationi spiritus operãs,

Sed. qa hoc impossibile certissimum ẽ debet, nam illud ẽ exercitium
negandum q p se stat, nec hoc in actu ita q exclusiue impossibile, sed
exist. ẽntia hoc ẽ in actu alego, & p ẽm. impossibile, & exist.
reale dẽm. ẽm. Ita p. qa ex. in qua cumq opinione
ẽ ille, q. mihi exist. existimare hoc reale p me exhibitiue mihi deservire
a tempore, cui nõ repugnat ẽ ẽ mi exercitio, & q exist. fratri
hoc rei ẽ mi exercitio, et obsequium distingt ab ẽm. ẽ exercitium
reale a re cuius ẽ exercitium.

Sed sic insurgit difficultas de ver. ẽntia rationis in mat. me
taphysica, qa sequi q ppe in materia necessaria vbi fal. ẽ actualiter
non sunt ppetua ver. p. q sequi de falso. f. Sequella p. qa
stans exercitium ẽndi p nõs corruptis et desinit. et in solum
fo de ratione mei exercitii. sed ẽ. & q. q ibat exhibit quo ad no
nos exhibit. p q. subiectũ exist. q. in remanet ẽm. & sequi
falsa erit hæc ppo ho ẽ animal rationale, hoc
sq. p. qa ab eo q res ẽ. f. n̄ ppo dicit vera s. falsa.

Pro hoc nos multi multa quærerent vt explicent q
sit illud ẽ q orienit rei p. primo ẽm. varie hinc inde circa
ppo ẽntias immutabiles veritatis: sed illis relictis vt nobis
multis aperiamus dicemus, q. Deus hanc distinctionem fe
mendo ẽ ex mo dicendi, nam cui ẽm. dicat veritas exhibitiue reales
distinctas ab exist. q. de se n̄ ẽ corruptibiles nisi rae exist.
ab ex. mi seco portare, ideo ẽm. p. se q primo manet q
nos ad connexiones, q. hoc cui subiectum cuius ẽ ẽm. qq n̄ obstat
q rae exist. corrumpat ẽm. qa hoc ẽ p accidens, q. n̄ tollit
id, q. ẽ per se, s. ẽ se ho rae mat. possibile de eis dat̃ plures
hoc, tales dico n̄ ẽ sufficiens vt ho. dicat p. verum fratri tra si
mutu

mihi q̃uis ens̃ p̃ accidens corrumpat̃ n̄ subiect̃ talis corruptio, vt semp̃ dicat̃ corrumpi ens̃ tr̄: p̃ q̃ hab̃ dicit n̄ deus suę potr̄ vtra ens̃ dicit n̄ corrupta ens̃ tr̄.

Ad 1m̄ Non quiescit anim⁹ meus nisi q̃ sit talis corruptio q̃ existat̃ q̃d sit ens̃ aĺ ens̃ n̄ corruptus ens̃ tr̄. Ad 2m̄. q̃ ens̃ n̄ corruptus ens̃ tr̄ n̄ dicit̃ ens̃ q̃ habeat̃ in se exercitiū existendi, sed ens̃ negatiue quoddam denominans ens̃ n̄ corruptū ens̃ tr̄. q̃ hoc ens̃ n̄ dicit̃ ens̃ ratione hab̃di aliquid ens̃ q̃ negatiue dicit̃ n̄ possessionem alterius, ens̃ n̄ dicit̃ ens̃ ratione essendi, ens̃ dicit̃ ens̃ ratione existendi. Ad 3m̄ Ens̃ n̄ dicit̃ ens̃ ratione hab̃di aliquid ens̃ q̃ negatiue dicit̃ n̄ possessionem alterius, ens̃ n̄ dicit̃ ens̃ ratione essendi, ens̃ dicit̃ ens̃ ratione existendi. Ad 4m̄ Ens̃ n̄ dicit̃ ens̃ ratione hab̃di aliquid ens̃ q̃ negatiue dicit̃ n̄ possessionem alterius, ens̃ n̄ dicit̃ ens̃ ratione essendi, ens̃ dicit̃ ens̃ ratione existendi.

† Ioque vide D. T. 1ª p. q. 14. ar. 3. ad 4. ar. 3. ad 3m. et q. 16. ar. 7. et debe rit. ar. 5. ad 11, et ar. 6 ad 2. circ. et Capreolus in epistome p̃m Scriptū dist. 3. q. 2.

2ª Dſo

2ª Dſo Hæc dist. admodum mihi placet, et certa et dist. realis et mihi quidem nulla.

Hæc Dſo Videtur esse dist. rationis, et expressa negatione illa dictum q. g. Vn. reflexa realis esse q. dicunt q. ab exist. Dn sunt non distinguunt, et in rei rei

Quarit. qa actus realis et potia realis realiter debent distingui, si dicunt ex exist. distingui et actus realis et potia realis q. debent distinguiri realiter. Ma. pt. qa potia est actus, et oppositus, dicunt in repugnantia, nisi actus et potia est potia ad se ipsum, et ita potia realis, et actus realis dicunt oppositionem in actu entis. Ma. pr. qa ens. non actuat ens. (Dis. Suarius) in e suarez, si in e allego realis positive ex fundamento et exist. q. actus et mixtus se habent ut potia realis ad suum actum existentiæ

Fit ri obstat dicere, q. sequitur et opponitur methaphysice in ee realis, sequitur ens extrema et distinguunt realiter, cuius oppositum ſt. dociumus. Non tamen obstat qa opposito illa in e realis methaphysice quadrimus ex realitate, ex qq. fit opposito, aliquid dicunt et cum se, quo modo nec habent ea in mutuo secum se quibuscumque se habeat se, et ita in dicto illarum sicuti ens illi, sibi se et realis ſt. ipse, sunt ens, quia id non exist. obtinuit. at vero opposito ex ee, et ens et exfrale habuit sua mera tendi in re ſt ex ens. ut cum hoc in mixtum natura igit debent extrema mixta distinguiri realiter.

Dices cum Suarez, ſect. 17. n. 12. q. ad oppositum realem sufficit q extrema sint realia, sed observavi requiruntur, q. sua ambo realia partibus mixta ex ea mutuo, et qa ens ex exist. ut ita se habent ea q. ens ut é potia ad exist. in habet et habita, et præcisive p mutuo ratio di potia realiter facere oppositionem cum exist. nec potia distinguiri abilla realiter.

Sed qa hoc repugnat veritati, qa ea, q. mixta habent realia potia, et actus, nisi possunt distinguiri in p mutuo, sed ens mixta é potia ad exist. q. debet in re distinguiri abilla. Ma. pt. qa illa potialitas, q. habet ens ad existendum si accidit illi mixta ordine ad aliquid ens non accidit illi abstrahendo ab exist. mixta, sed mixta ordine ad exist. ipsum mixta, q. cum ab mutuo sic potia ens non potia ad exist. si accipit ea potia ex mutuo tendi in mutuo, sed potius

ex eo

exeo q̃ in re é pot abstrahi recipr. ea rang. q̃ oriundam re
bus, ex mõ eorum in mutua abstrahunt ab re mea, ab vo dema
mi nam existens ni abstrahat ab ea in re, et ita posset nat ad
exist. é vera et realis. &c.

Ad. hoc. ga si ens identificat cũ exist. mea repugnat
q̃ sit multo possit esse, vt pot ad exist. q̃ si pot mea
é creata debet distingui ab exist. Nam pb ga ideo ens
ñ erat cum exist (vista hanc opinionem) ga tota realitas et en
titas ens. é ipsa exist. q̃ repugnat q̃ ens ga pat vt dis
tincta ab exist. nisi accedat vt distincta a ipsa entitas ens
sic repugnat esse cum realitate ens, cum ea includat exist. mea
et ita repugnabit q̃ dist. mea sine identificata cum exist.

Ad 3m. ga ideo q̃ nihil é purus actus et ideo creatus
cum fundamento allegato. ga ñ licet ad machinam pb (vt docet S. T.
2. 2. q. 1. art. 2. ad 3m) sed mea ens creatum ñ é purus actus, q̃ ñ potest
intrare cum eo in una actu essendi. 1. nihil, qe purus actus
cum suo actu ñ allegendi, sed nihil vetat quae distinguntur a se
inuicem, q̃ ens ab ens creata ñ sit una res, sed creata debent
distingui.

Ad 4m. et ita q̃ sit satis dist. realis an rei a re, 1. a sua
mõ. magno alig vnont q̃ distinguant dang rei a re, quorum
prima mentis é dicere hos a supra dicta ratione, ga ens
et exist. licet sint actus essendi et impfectus et pfectus sim
ile, ñ ab q̃ mat. et forma, debent ergo distingui dang duas vere
res.

Alij vo q̃ oppositi nes vnont q̃ ens et ñ distinguant
dang duas entitates sed dang una entitas, cuius distinctio fundatur in hac
re et ea secunda mentis é, q̃ exist. ñ coniungit ens dang aliud
é ab ens, sed dang ei ipsum ens, nam si ens haberet aliud é
ab exist. iam ens ñ distingueret a seipso et, debent ergo idem
é ex omnibus quae sunt facere unum et exist. actu et unum
sit ex alijs q̃ dist. realis ex natura rei

Nota. 1o. q̃ cum dist. omnia tribus modis abscindi possit nisi
ista diversitas oppositionis debet indicare diversitatem distinctionis.
quare dist. realis positiva ñ in duplici dria. alia rei a re, et
alia rei a mõ eius: dist. rei a re é inqua vnus extremus
addit nouam entitatem sup aliud, qua ratione quorum distingui a seip
sa

Dubium an haec dist.
sit rei a re. I. rei a mõ.
Prima sna in hac re

Secunda sna in hac re

Dist. realis positiva é duplex
alia rei à re, et alia rei à mo
do eius.
Qd sit dist. rei à re.

Q. si sit dist. rei à modo

ssa. qa quando ex addit nouu ẽ, ex ente sup illas; dist. modali à re qua nouu ex re nouu ꝛ addit nouu ente ⁊ altera sit. Nq quando ex re nouu ẽ res diu entitatis, ꝙ. ꝛ à nouo res sit nuꝰ rei, vt sessio dicit nuꝰ sedentis, qa ꝛ ẽ altera res a sedente, sic nutꝰ Frus in linea ꝛ ẽ nouu ẽ sit nuꝰ linea, ⁊ sic de alijs. Nq quero ẽ ssa. modalis dicenda ex hoc nr̃ ens sit ꝙ nuꝰ ꝛ includat suum entitꝰ sit nr̃ ꝙ alijs entitꝰ nr̃ ẽ ꝙ nuꝰ addꝰ ꝛ. ⁊ denominatiꝰ ꝛ. aut ꝙ nuꝰ rei denominantis: in quo differt diuersitas inter res, ⁊ nuꝰ, qa res sit addꝰ ꝙ ens respectu sui addꝰ 2i. ⁊ nõ obstante ẽ ꝛ ẽ ipse addꝰ 2i. ⁊ suppositꝰ nr̃ subo denominato addꝰ ꝙ nuꝰ, quare albedo dicit veram rem, qa cui ẽ nõ ⁊ sunt in hoc q̃ addꝰ albus est subꝰ, sed q̃ possit dealbare, vnio v. g. qua dat distincta a suis partibus ẽ ꝛ. obstat in hoc q̃ addꝰ vnuꝰ ꝙ. poꝰ v. vt vnionis ⁊ nõ ipsis partibus visibilibus, ⁊ ꝙ rea, qa dicꝰ ꝙ denominandi nõ pot separari a subo, scdo meꝰ nõ pot seruari ssa. subꝰ q̃ addꝰ denominat. Et qa nuꝰ ꝛ indeplicꝰ dria. scdo dist. modalis duplex ẽ, alij in ꝛ modꝰ qui extrahunt rem ad actꝰ intendi, quale ꝛ modi accidentales respectꝰ subsist. q̃ tribuunt illi nouu genꝰ entitatis, ⁊ ꝙrea attribuunt distinctiꝰ ꝙ dicamus ens ⁊ hac de causa nr̃ dicunt semp̃ nuꝰ, sed rei, qa tribuunt ꝙ nuꝰ ẽ in illo genere, vt quando, vbi, actiꝰ, ⁊ passiꝰ, alij ꝛ modi ꝛ ficiorum rei intrinsecꝰ genꝰ, qua rea subsist. dicit nuꝰ subsist. ⁊ ꝙ mentis, intra genꝰ subsist. ⁊ ꝙ penitꝰ in linea dicit nuꝰ ꝙ tinuus cum nihil ꝙ sui genꝰ.

Distinctio modalis est in duplici dria.

2o nota cum D. T. quodlibeto 2o. ar. 3. q. an sumat dupliciter uno modo vt ẽ verum ens ⁊ alio modo vt ẽ verum existens. i. nudo significat ens rei, ⁊ cui abstractiue ẽ ens, 2o modo exercitiue cui abstractiue ẽ existens ⁊ dicꝰ ẽ ꝙ cui Durand. magist. an res sit, qa de 2o modo nunc ẽ ad scias magistrum: inter hæc duo hoc ẽ discrimen, qa existens ẽ id quod ens ẽ, ens vero ẽ id q̃ ẽ: Unde D. T. loco citato 2i. 3a. gentis dicit, q̃ ex ẽ ens, ⁊ ex ẽ existens fit exposito. Ratio ex eo q̃ ẽ, ⁊ ex ẽ quod ẽ, qr id quod semper dicitur ẽ ni ẽ ẽ existens, sed ei ens. præterit, vt, fuerat ab existens, qa ista negatiua de actuali actui ẽ id a quo nomen sumitur, actui ab aggregando imposuit, ⁊ quia existens sit res qr ens dicat ẽ in ꝛ ẽ ens vt q̃ sed quod ens dicat ẽ. Et hactenus sit.

Dms sumat dupliciter. vt est. verum ens. ⁊ vt ẽ verum existens.

3a. Dubium

3a. Dubium. Essentia distingui ab existentia creatri. sicut res

Dmus

& mag.rius

Ex. qa exist.a ñ hñt nobiq̃ ẽ q̃ ẽnt̃, sd mag.r eius q̃ M. dicit hñt ñ mag.r ei ad ipsã re. Sed ph.s qa exist. aliq hñt ee extra eius ẽa ad act. q̃ q.d ẽn.a, ẽ ipsã ẽnt̃ ñ hñt ee id q̃ sedet, sd ee ad quod sedens sedet, & ẽ ipsa ẽ mag.r exercitiq̃ sedendi, ita exist.a ẽ mag.r & exercitium ẽn.a. Dr. ñ. qa rer q̃ dicit ee q̃ exist. ẽ ẽa rei q̃ ñ ẽ mag.r inchoãdi vel ee sedẽs ee ẽn.a illius rei. q̃ dicit ee Vg. ẽn.a hoc ẽ ipsa scibl.a exist. & exist.a, sd rao denominandi nata hñt ee hoc ee. Unde ad q̃ q. ẽ ex.a ne hoc ñ ẽ exist.a sd ẽn.a, q̃ denominãs hoc exist. exist.a v.t id, quo rei actualiter ẽ ex.a causa, at q̃ adhuc hoc sic ut mag.r ei dicit, q̃ dicit ee ex.a causa.

Sed argues ñ ipsius ẽn.ae ens adhuc sic ẽ exist.a q̃ exist.a ñ id, quo ẽ ẽn.a, sd id q̃ ẽ.

Dr. ex dictis q̃ q exist.a vera ñ dicit ee causam, et ex.a causa sal, sd ẽ id, quo dicto existit, dicat M. existere qualiterus denominat, et q̃ hoc dicit ñ existere, dicat q̃ desinit denominari res existens, nec ipsa ẽt modi actualis denominationis ee illa abalis ratio primo ipse omis. Longo observanda ẽ generalis regula, q̃ quoties aliq̃ aliq̃ predicatus dicit ñ dicibile de vno ut quo, et de altero ut quo, ñ negatit quid q̃ sibi, ut quo, habit illud denominatum q̃ allegit dicibile a se ipso s. unio, quae venit pro ut dicat veritatem ñ negatit alias unionem, sic exist.a ut de eadem existere ñ negatit alias exist.a

Ex quo ad fundam.m q̃ primo mo dicendi facilis ẽ solutio, dicimus ñ. q. ẽ actus ẽ q̃ pecho rei, et ultima actualitas eius, M. exist.a M. sibi, rapit illam actualitatem s. quo res sub suae ee actuale, et ultimam q̃ perfectionem, q.a q̃ pecho ẽ ipsa ẽn.a, q.a ea actus actualis rei ut, quod, exist.a. M. ẽ omnis accidentis rei ut ẽ in actu ut, quod, ut ẽ in actu, ut ẽn.a ñ accepit ẽ abbas 1.o fratri, ẽ parvis accepit ẽ abbas ab albedine, nec s. exist.a ñ ẽ ẽn.a rei nec ẽt realitas, q̃ accepit media exist.a aut de ẽn.a rei, quod ẽ falsum, sd M. dicat exist.a mei actualitatis, q̃ accepit res de novo, et ita M. distingit exist.a a re s. suis eius. a

Ad fundam.m 2.m mo dicendi respondet q̃ ee accidentis

rei existens in̄ é vnus ẽ q̄ é eius realitas, et ẽn̄ existẽ v̄.
n̄. et non accidens, sd substantia, seu ut quod sustentat ẽ de
genere substãe, et accidentis. obiectio existit ad q̄ n̄ negando, q̄ existẽ
sit modus distinctus ab re sustentata, q̄ realis, q̄ adducit no
vnq̄ entitatẽ, sd omnis eius diffinitio quamuis ẽ ab existẽ dicat
suppositũ in ẽen̄ q̄ ẽ, q̄ ad dictũ ẽ, vt quod.

Ad primum arg.ᵗ

Ad secundum arg.ᵗ

Ad tertium arg.ᵗ

Ad primum arg.ᵗ dicitur q̄ existẽ possibilis q̄ in duo extrema
primus resolui, scilicet, distinguo tm. ad vnum, vt quo, dico, vt,
quod, nego, et neg. arg.ᵗ et ad p.ᵐ probat illud non vltra q̄ ẽ 2ᵒ
arg.ᵗ ad q̄ non respondet. dico sim. et nego arg.ᵗ adducit q̄ ho
diernus doctor, sibi ingeniosa sumat, q̄ quo causa dicit, possumus
ipsum ẽ distinguere, et non. i in actu nego, q̄ distinguendo quo ad
realitatẽ, q̄ quod omnis eius diffinitio realitatẽ, q̄ existẽ.

Ad 2ᵐ dicitur q̄ distinguo tm. vnum ẽ entis ad vltimum ad dua
ti existentis, et exercitij seu possibilis. dico. ẽ ens realis, ẽ ens
successus, et quantus ad connexionem q̄ducat cum subo nego, et neg.
arg.ᵗ qa ẽ illo tm̄ infert, q̄ ẽn̄. q̄ hoc q̄ ẽ ad hoc q̄ ẽ actus de
pendet ab existẽ, et n̄ potest separari ab ille n̄ tm̄ q̄ existn̄
quat. actus, et realis. 2ᵐ arg.ᵗ bene ibi respondet, et ad
replicam q̄ ẽ 3ᵗ arg.ᵗ dicitur respondet distinguendo ans ẽ pe
re mutat q̄ accidens dato, q̄ se ut nunc nego, et nego arg.ᵗ
qa ens illa tm̄ sig.ᵗ q̄ existẽ sit quo mediante res hꝫ suam
ẽen̄ et realitatẽ entis, quatenus actus ẽ in exercitio dicit id, q̄
ẽ, et ad eius probationem nego arg.ᵗ qa actus ẽ ab existens, actus
existẽ existens n̄ ẽ q̄ existit, existẽ v̄ ẽ rad existendi, et q̄ dicen
di rem q̄ dicit existens.

F.

Sed contra dicimus q̄ existẽ negat adhuc ẽn̄ vt possibilis, nec
vt existens actus, sd ẽn̄ q̄ ante productionem erat possibilis, et post
productionem ẽ simul existẽ cum producente in ꝑmo arg.ᵗ qa
ẽen̄ actualis n̄ video distingui a possibili, qa existẽ eius ab ente
distingui, sd qa ipsa met ẽn̄ simul existẽ n̄ ẽ ẽn̄, vt
possibili, q̄ dist. m ẽn̄ rem possibile, q̄ existentẽ ẽ dist. modo
ut, qa ẽn̄ actuale ꝑ ut possibile nihil amplius hꝫ, q̄ mul
quendo existẽ ex causis, ẽn̄ vt possibili. sed sic dicit n̄
repugnantiam ad simul esse mecum cum quod ẽ carentia illi.
Unde existẽ n̄ addit ẽn̄ vt possibili, sd ẽn̄ actuali n̄ q̄ho

G.

ad ac

adactualem et exercitium ens, sed ipsum ad ea q. dicit ens in exercitio

Ad 4.m Dr. q. aliq. admittunt posse Deum de pot. absoluta q. existentiam quasi existens sine subsistens et distincta fra. mutuo sic se non esse adactualem existentiam. In emplicatis duo mala sunt fra. subsistentia, q. accidentalis, imo de facto admittunt de sacramento altaris conservari sine existentia materiae panis et assistentia. Vide alii. Vo. q. opponunt dicunt non posse Deum facere distinctionem fra. mutuo sic, quando inse concedit materiam panis et alia fra. sic mutuo sic, et ista ponunt dicendo quia videtur nullo modo esse impossibile in hac, q. Deus assumpsit et ducat ens ad existentiam sine existentia. Ista 2.m Vo. nullo modo fieri potest ens sine existentia, sed de hoc in Ghulo sophia dicendum est, q. presens Vo. disputandum quando cum sit ens finitum ens potuit non esse nisi ut existens, q. aliqua existentia ase distincta, sive illa sit mutuo mutuo sic ens actuans ens, sive sit mutuo sic ens actuans ens. Dicit ergo Dr. Fluemanitas Xpi. Vat de potentia Dei absoluta asserunt, q. humanitas existens ex unione ad Verbum non fuit assumpta mutuo sic unita unum saltem sicut, sed ens unius est, sive q. extrinsecam assistentiam et manutenentiam Dei, quo modo cum quacumque existentia esset aliud ens a distincta a ipsa ens, q. modo asserimus in nostris Thesibus.

Ad Oppos. dico mutuo, q. si admittatur humanitas Xpi. habuisse existentiam veram bene humanitas q. ducta transiit ad esse existens ad existere q. existentia Xpi, q. ut unita cum Verbo existit et fuit q. ducta,

Ad quintum dicendum ad multitudinem ens facere oppositionem cum existentia, q. ex se ad multitudinem. Loco citato in rebus creatis imo q. hoc distinguit ens creatum ab increato, q. unum est in alio ens specie ens.

Ex hac autem bene infert, q. ens habet esse existentia distinctum ab ipsa existentia, quatenus accedit ad oppositionem cum illa. Vide ratiocinationem et motivum magis ad hoc. Ut sit actuale ens. Ut quo et negretur q. sit id, quo ens actuale ens ut quod, sed sufficit q. sit subiectum recipiens ut quo, ?

Nec Vallet ex hoc inferre, q. ens actuale ut quod,

detur

distinguat a possibili, qꝫ ni é existens vt, quod ni (in quag) valet, qꝫ id quod ex accidenti, qꝫ nihil id, qꝫ é ipse S. ni exemplo ſ. possito manifestat, qui enim ho, q é in Petro, quamuis ad ipsag rag hoc ni illo existat, ni sit ipsa rag hoc existendi in Paulo creati et possibilis qa ni talis definitio ni provenit ex rag hoc, ideo dicit dno mutuatam definitionem, sic eam vt actu existens, vt, quod quia possibilis ni sit eam possibilis, qa illa actu é nihil, ſ vt quod, qa hoc provenit ex accidenti, ideo ſ accidens ni definitio à existenti, ſd ad

Sed ad cognoscendum multa possibilia nisi non dam exista ad uerde, q cum exist. sit nisi realitas actualis et ni ipsa actualitas rei, ideo ex eam. et exist. ni resel dat 3. realitas, q. dicit realitas actualis, et rad dissi milis ex ipsis hoc, q. dat mutuat, et frag, in qua. sur git unus 3. obiectus, opposed q quilibet pars in ſ pō qa mere é incapacia et ideo ſ unitas ſ esset unus cum ipsa rus, ſ ni é q. libet pars. at vñ eam respō exist. ni sibi vt incapacia realitas rei existentis, et ita cum exist. opponit unus 3. q decat realitas actualis, qui dici pos sit ipsa unus ex eam. et exist. ni respō realitas actualis rei existentis, ſd respō huius q é existens é, &c

Ad hoc pt ad Dscm, ad quag dicimus, q id q dicit existens, ni é illud 3. q ponit ex eam et exist. ſd eam ipsa et rag é, qa ipsa, q. coniungunt subis, tripli possunt simul. ſ. ad constituendum unum cum ipsa ſ. ipsa mat. coniungit ad ipsam hoc unum ens ipsa ſ. ipsa mat. coniungit ad ipsam hoc unum ens entis subsistentis. ſ. ipsa dependentiag qꝫ habet a subis, quo mo accidentia coniungunt substa ni vt stantes cum uno eam cum subis, ſd qa ni pnt ſ se existere absq; subis, ſ. qa toda earg eam esset ni actualis denominatio quo mo bus modi dicunt coniung subis ni dang ad ipsa rag ab hoc nomine, et denominat actualis, ſd hang ipsa denominab et hac rag exista denominat existens ipsag subis, cui coniungr. qa toda eius eam esset in eo q sit subis denominata, ſ. eam. uni ens esset in eo q extrema dicunt unita, et eam. tria. Linea in eo q linea dicat terminata. Unde ex arg. 2m.

Forma subis 3 plicit uer pnt coniungi.

H.

m̃ imꝑf̃, p̃ existere dicit oppoꝫ eccl̃, p̃ actũ, et eccl̃ quo existit, n̄ m̃ p̃ aliud actuari ꝙ̃ existit. Vt, quod

ſ̄d vltimum m̃ ꝓ. adm̃ittit ant̄, nego ꝛ̃ma. et ad eccl̃ ꝓbationẽ distingo ant̄. n̄ ꝓ. nã̄ eſſentiã distinguit. Vt quod ſcndo Vt, quo, nego. et ad eccl̃ ꝓbationẽ distinguendo ẽ tñ. eodẽ mõ. et eiuſdẽ dicti ſenſus n̄ m̃ſſ ꝛ̃ma. et rñ. ꝙ̃ ga exiſt̃ ẽ aqua ẽn̄ ꝑ ſe Vt, quo, n̄ m̃ ẽ id, quod ẽ eſſ̃ ſed ita quia ẽn̄, Vt ſit actu rebus Vt, quod, ꝓtinꝰ exiſt̃ n̄ m̃ eccl̃ realiter, Vt quod ẽ ipſa exiſt̃. ꝛ̃ma. n. n̄ valet hac ꝛ̃ma ẽn̄ n̄ ẽ actu ens reale exiſtens niſi ꝑ ꝓductionẽ ꝙ̃ eius actualiter exiſtentis. et diſtingo ant̄ ꝓductionẽ, ita nec m̃ſſ. Valet ſimili ꝛ̃ma. ga nec ꝓductio ẽ ſe exiſtens, et ꝓductus, nec exiſt̃ ẽ id ꝙ̃ exiſtit, ſed id rei, ga mediantibus rebus n̄ ẽ, et ad hoc n̄ negatur identificato realis capillis orbus

Ex dictis infero ar. contra ꝙ̃ ẽn̄ poſſ. ſſ. diuersi ſubſt. una nõ ꝓ exiſtere in ſingularibus, alia m̃ obſcia in multis ex. ꝙ̃. nõ conſ. ſe, i. nõ n̄ dicit ẽ, niſi Vt ſcuncla exiſt̃ ꝙ̃ cui ab ipſa exiſt̃ diſtinguat. 2ª nõ. dicit ẽn̄ exiſtens, et verũ ens reale in actu, ga nõ eccl̃ exiſt̃ ſcuens eſſentiã ab multis ideo dicit in actu ens ſimul, ꝙ̃ ei realiter ſit, ſicut ſſ. deroſ ſm ſe nec ꝓtest exiſtere in re, nec in multis, et ideo exiſt̃ nulla mõ hꝫ ſe concretionẽ cum dãb. ẽn̄ niſi ꝛ̃ma alicui, ſtatuꝫ hꝫ in re. l. in multis. et hac de cauſa n̄ ꝓtest identificari cum ipſo uere ex tẽpore, ſed ꝙ̃ accidens adiungit illi, ga nõ ad hoc Vt illꝫ accidens dicens et negatur deſtr̃ realiter ſſ realiter in 1º. et 2º. ꝛ̃ma adductas, ideo realiter ẽn̄ in actu, et in re n̄ ẽ exiſt̃

Eſſentia conſideratur Triplicitur Sm ſe. in ſingularibus. et in multis.

Art. 2. V. Ens ſit vniuocum. l. analogum ad ſua inferiora.

H.

In margine dicit. inter ẽn̄ et exiſt̃ ad ꝓbandã cognoſcendã entis, quam ſequitur ꝓ hoc nõ mu, ens, placuit hanc difficultatem in ꝓſenti declarare, ga vnius diuersi ꝙ̃ res ſſ

Sna Rabi Moysi.

Genesis. 1°.

S. Paulus

cia Dei p ea q̃ facta dr̃ a creatura cognita cum, i gr. ens cum
maxima ppietate dicat in Deo nr̃ostra, & cor̃ nominis
significat, sed ctr̃a sm̃ veritatem mi rat̃ q̃ p illud nr̃o mo significat.
cui n obstat dict̃a. & mo pordio, q̃ licet Deus cũ creatura, ga cũ
illa vpatr̃ pot aliqua similitudo, & pportio, & hanc magnam in
ppsitu, qualis sit. l. an sit sufficiens ad fundandam vnitatem cãg. l.
analogiam, n̄ m̃ minus subst̃a & accidens. Secundum 2ã gradã p̃dic
camentalia, verum ch̃ inter Deum, & creaturas.

1. Dr̃ q̃ allegr aliq̃d n̄ minus certum, & euidens, q̃ predicta,
posse ch̃ multa stare vnitatem sup̃ formalitatem Dei & creatu
rarũ substãr & accidentis, q̃ haec rã euidens q̃ bo de ducta
ex Caietano de ente & ent. q. 2ã. c. 1. Quia Deus, & na
tura, substãr, & accidens assimilantur in ens. q. pot vnitas ac
pri cognita, quamuis inter se similia, q. pt. & hoc
ostendo, q̃ ubicunq; inuenit aliqua operata quamuis & in
actu q̃ potentiam, q̃ concat effectum producto, atq; adeo agit
sibi simile, sed diz non illa ratã, q̃ effectus concat, sed Deus &
agens & 1ã causa producta creaturarũ, q. od creatura a sua
substãr seu accidentia habent similitudinem aliquam cum Deo, ex
quo pt q̃ multa stare pot unitas, q̃ sit similitudo, & respon=
deo intelligibili diuersi ordinis, ga cum ex cognitione rerum creatarũ
gradiat mtlt, assurgat in cognitionem Dei q̃ minus pfecte stare unitatem
plurium rãm ordinis diuersi ad Deum, q̃ creaturam, & de hac
rã obiua, q̃ correspondeat tali unitati grata & pfecta difficul
tas, & no dicit homo q. in eo ipsum, an ch̃ illa unitas ordinis
ita cõis habet sufficientem unitatem ad vnitum cum, n̄ alterum, q̃ illud
l. ho. respã suam inferiorem, an v̄ talem rãm sit habitudinem
imperfectam, & ipsius, q̃ diximus ar. 2ã. q. 4ã. p euidentiam diu
nam re rã analogiam, an v̄ talem rãm sit absolutam, & respe
ctiua ex dicendis patebit.

In qua re 1ã sna ẽ Aurianã. F. relatiã a Comenta
tore Lib. 10 metth. com. 8. & a D. T. ibidem lect. 3. &
a Caiet. opusc. de ente & enti. c. 4. asserentis ens & sub.
catum q̃dam denominationem & accidentalem m̃ cui, atq; adeo
nec unitatem nec analogiam &c.

Prima sna

Secunda Sñia.

Scotus. Suarez

Aristotelis

D. Thomas.

Ceterum expeditur fundamentum ex dictis antecedenti. Vbi dicimus, quod. post ad é, & abé ablato, aliq. alio accidente creatura esse potest, sed negatum huius nominis existat et sua entia creatura, q. ens é aliqd accidentale, & negari nec Vniuoce nec analoge.

Ad. qa existere é distinctu ab ent. creato q. non, sed creatura ut é ens possibile non reale, nisi ut existens, q. ens é aliqd accidentale, & negari de eod denominatiue.

2a. Sñia asserit, q. iste sapiens stoicus é quoddam rationabile impossibile, quia mentis nra in sapiente illo ita q. asserat haec Sñia q. s. aiãl dicit. quoddam natum q. sum se in meliori conditione ponendi modi. l. Ceanis, ita sumi ut nominatio accepti, & quoddam rationabile applis modis & figuris predicandi. (Ut videbis D. T. citato) probat, q. si ab hoc autumo, magis q. sit ens dicit rationis ita probat, si, respondent obstare huic dicit mihi ens q. sit id cui debet existentia realis sine conceptio mentis. Hanc Sñiam defendit scotus Ut colligi citato scilet i. Sñiarum dist. 3. q. 1. & in 3. dist. 8. q. 2. quae ob eius sequuntur discipuli. & Franci Suarez disp. 2a. metha. ex professo de hac disserens difficultate, & disp. 28. sect. 3. & 32. sect. 2. &

Tempus quaeri potest ex Arist. mente in quo dicat ens ad diuisionem impertinens praedicamenta, & 3o. meth. & initio 4i. Fac. 1. 7 docet methy considerare ens in quantum ens igr ens é aliqua ratio diuisa principaliter a singularibus entibus

Et explicat colligi ex D. T. 5. meth. Vbi explicat haec verba praemissa ait: Vnde oportet q. ens dicat diuersa genera secundum diuersos modos praedicandi, & ipsa haec ea, in quae diuidit ens i. diuisiua praedicamenta: ex quo patet 5o. dictum, q. ens existens in diuisum sunt quae rationabiliter, & negari principaliter. Et deinde ad Vocem q. 2. ar. 1o. dicit, q. illud, q. 5o. meth. dicit tanquam notissimum, & magis ob capiendum rationabiliter, & ens, & oportet Ut ratio entis sit distincta ab, & ipsi esse, patet ex verbis a ratione sua diuisa singulariter entibus

Item de ratione, qa illud q. negatur, q. aliq. nomen é ratione omnibus eius, ita 2m negatur huius nominis, ens, é

aliqua

alque fralitas, abstrahunt a rationibus ppijs Dei, et entis, substa-
& accidentis, et ita entis p̃ decantatos. q̃ ens ut quia quidam
& ratio fralis p̃cedens ab omnibus inferioribus. Ad pt. qa audi-
do hoc nomine ens ni distrahit mentis ad tantos plurimos
gnes alios inferiores entium, qm possit experimentis, q̃ se colligat
& studeat ad unam mentis rationem intelligendam, q̃ datur scientia
p̃cipua entis. Ad. pt. qa alias sequeretur q audito hoc no-
mine ens missum dat fratres scriptos correspondentes ppijs mi-
& rationibus omnes singulos entium, q̃ est falsum, qa ignotus q̃
pijs rationibus omnes inferiores cognoscit id q̃ ppijs entis, magnum
ens. Ad. 1°. qa scripsi de quo aliqs è certus p̃cendit ad re-
plebs de qq è dubium, sed post aliqs de certus constat aliquem
& dubium an sit accidens. s. substa. s. alba, ex dictum p̃
dicamenta. q. ratio obiecta entis p̃cedit a scriptis alijs inferiores
entium. Ma. pt. qa si in scripsi dialij dicerent entia. ho
& equus si posse mihi è certus de aliquo q̃ est albus, & dubium
an est homo. s. equus. & Ad. pt. qa Deus intellectione. q̃
cung. adhuc ne ultimamente certus & intellig q̃ sit ens. & ma
& dubium an sit deus deus adhuc mihi. s. quia latet, & de
rabili certo cognoscimus, q̃ & ens reale, & mens igne ramus
an sit ens post. s. ppijs entis, & de scriptis sacramenta
libus certo cognoscit Aristoteles q̃ aliqd reale, & mi
dubitat, an ibi sit substa. panis. s. mi accidentia.

Ad. 2°. qa, mihi rogo qd sit adhuc includere aliquod
prius cum sua inferiora, nisi aut è q̃ mi mente seu scripsi
illo scripto, ut precise formaliter dicat scriptis fralis mi-
dunt adhuc mihi oppositi, aut q̃ ea dicere sit fralitas in-
ferioris & superioris. Ad. ni post & sine p̃cisione mihi q̃ ra-
dicy mei scriptis fralissime est omne & plures, non T. q̃
ni est ratio, qr scire mus aliqd esse, ut precisum a rationi-
culari, aut particulari è, & sic nulla mihi posset & esse
q̃ regrit ad abstracti alicuius superioris, q̃ ratio obiecta sit
p̃cipua debili a particularibus scriptis inferioris.

2° per haec scia, qa abstracto alicuius fralitatis ab
scia. mi regrit p̃cisio ipsa, ocurrentes illa sine res, & ander
ad mihi, sed mire simplicissime plures, q̃ sicut p̃
esse

Feria 5na.

esse nec (Ut ceteri S. Thomas fert doctrina Philosophicus et gradus deitatis ada, et Theologorum cõ diuisum gfectionis sufficit in ad abstractionis, et personis, q ea Ut Deus frater datis cognita. ñ cognoscat alterum, cuiusq; simultas, sol m una et eadem re potentia frater capadus huius q est esse una, q existimat, et explicat alias fratibus realis q. sig nus é p datis abstractio é alterius fratis alteri p precisionis a sibat impressus entium. Dq. pt. qa Ut semitis Logica dicit p. 5. tractatu de Veritate. Ut ybet q cepus singularium endum sp ad rem ad ens. hac é prima dq. Omnes cepus reflectit intellectus in ens tanq in obiectum primum, p. quod potest ad alias cognitas ex adiectione ad ens, sic p ambitum in finite perfectionis et nrq. oportet Ut diuersas alias abstractiones, et distinctiones realis entis fiat q adiectio rei ad cuius fratis datis, et dicta sup adicta enti aqua sit precindebilis.

3ª pt. qa cup dicit Deus é magis ens quas creatura, et substa q accidens. et sit oppositio in oppa rad Dei et creaturae, substa et accidentis et in aliqua alia rõ inqua queniunt, ñ 3ª. qa ést dicere, q Deus é magis Deus, q creatura é creatura, q é falsum, et similis est dicere q substa est magis de rõ substa q accidens de rõ accidentis. q dicendus é 2ª et 3ª. q dat aliqua rõ in Deo, et creatura, substa et accidentis q. ps concedibilis sit a ppis capibus. particularibus ipsor.

Feria 5na. 3ª 5na ñ sic diuersa a quidditi é enis duos Scoti, et alios asserentium, q ens ita p precisum é univocum ad in se recta ad Deum 8ª et ad creaturas, substas et accidentia.

Ad pt. 1. ex dictis in p dicta 5na, qa si cepus entis é ad p precisum a substa, et accidenti nullas includit diuersi tates, sed ordines quorumcumq, et similitudines, q é rõ univoca. Ad 2. qa ad rem univocam cap sufficit ordo duo rum entium, et similitudo.

Ad 3. gdum dicunt duas diuersas differentias includi, s. ñ includit ceptus precisus entis ab opposito p bauimus, s. si 2m q. cumpletura istas, et diuersitas orietur a duabus, q ñ includunt in illo cepto cõi, erit univocum.

Dicus

JM. Sab.

Dices ḋꝫ vt includat driam, esse in de ēnā dare, & hoc sat-
ficit, vt vi possit et vnuocari.

S. g. ga ex hoc in drīa includit. Sed contra q si sit [illegible] de
cuius rae ē, q sit ex. ēnā driae, vel v. q vt sit vniuocus, tamen
n. se hebet vniuocus q quidem, ga ē. vt implicat p̄cindi à drīa de
qua rão, quia in ōcepto illam includat, ita nec implicat q in de
p̄dicatione sit semp̄ vnus, & vnuocus.

+ [illegible]

D. ga si rão entis excedens in Deo pot ad determinare ad
quid mtlis sine re, q explicat ppa rão Dei, sc. additus rão trale
entis, & q occurrens pndet capi nei ē vi matis p̄cisa a ppa drīa Dei
& ōsequēs semp̄ vna.

4ª Sēa. D. Tho.

Ad mtlia omnino in oppositum extant Arist. & D. T. pluribus
in locis. Stat n. ex Arist. 5. meth. Tex. 5. & ex D. T. ibidem
& de ente & ēnā c. 1º. & opusc. 30. q ens d diquidē ordinē
quamuis segregat ēnā rei: sed ēnā, & additas, (vt stat ex Arist. 7.
meth. & D. T. ibidem lect. 5. & alibi sepe) ē q qd erat ē
rei, & ppter vocat substā rei, q ē ens, & ppa rão distin-
ctiua, q ens nec ē accidens nec substā rei, nec dicit rae aliq̄s
nei q detahat eius p̄dicabile ab eo q qd ē ipsa res, & sequi-
tur ē vniuocus respū mferiora.

Abstrahēs totalis ē duplex alia vt totus p̄dicabile. alia vt totus actuale.

Ad huius mtlis ēnā nota. 1º. q abstrahēs totalis ē mduplex
drīa alia p mus totius p̄dicabilis; alia p mus totius actualis, mter q.
ē diuersas, ga 1ª. ē inqua res abstrahit a aliquo, q ni ē de ēnā
eius, sed potius dicit pars p̄dicabilis, ga actu ni p̄tinet ad eius
ēnā. Sed mtē inspā dicit ē, vt sit de ēnā ipsius p̄dicabilis. vt qual actu
ni ē hō. ga hō ni ē de ēnā ipsius alialis: totus v. actualis ita
se hēt res pū suas partes, vt nullo mō possint p̄sindi ab illis.
Sed actus sunt de scipso eius, q̄ cumq̄ abstrahat. Vnde nascit
q in 2do p̄dicabili duo possumus distinguere, & id q dicit actualit.
& ēt illius, q dicit in pōt, & in ōsesso, at v. in 2do actuali mō
possumus ōsipere id, q actualit dicit; Et hoc totus actualis pōt ēt
in duplici drīa sm duplicē mūm partium, pōt n. aliqua ex
natā sua ordinari tanq̄ ad complēdū ad ōstituendum aliq̄, quo
mō genus & drīa ordinant ad ōstituendas ēspēs, ga ex se ni
dicunt natā ipsitatis; & ppter totus actualis stans cuilibet part
bus dicit vnicē rae expssē, & ppriē: alio mō pōt pari

Totius p̄dicabilis pōt ōsiderari duplex, vt q dicit actu ali. & q dicit in ōsesso.

Totum actuale ēt ē in duplici drīa.

ōpo

Abstrão fit dupliciter vno modo simpliciter. alio modo p̃ positionem.

ipo vere alia dolus, vt qa ex lr̃a fit mapleza, sd qa ex vi cogniti dicunt. aliquomodo dolus dolus, quomodo deus est creatura, quia in se dicta sunta plata entia, prout ab mente ifinita p̃ntia vniuersa rui, q̃ rão vt erit simpliciter vna, eo p̃ pr̃. vt remanent tanq̃ mo plania ad alia, et oppositas, et hoc voluit fugere Caietanus c. 5 v. 6. de analogia nominis, vbi distinguit cognitum analogatum, et in q̃ fit ea, et in ms fit ea, qa cum apprehendit cognitum sumat ex vnitate obi. et q̃ fit ea dolus vt inueniat in rad analogia. sd m̃ sm̃ qd potest cognitum ms fit ea, q̃ fit vt erit cognita 1°. modo sempr̃.

2°. nota q abstrão pot fieri dupliciter vno mo p̃ mera simplicem cognitionem, alio mo. p̃ mera oppositionis. 1°. mo fit q̃n intellectus mediante ratione considerat aliquam rationem vt excludendo a se ipsa et a quibus aliquam fralitatem 2°. vo mo. q̃n ita abstrahit fralitatem aliquam vt ex vi illius abstractionis possit illa fralitas facere oppositionem cum alterna rationi sua positiua fralitatis: q̃ duplex accessio abstractionis fundamentum hoc modo q mediante pot cognosci aliqua simplici quidditate in dagine, et etiam oppositionem. v. diuisionis, 1°. mo dingere pot in aliqua fralitate q̃ sit simplex, qa cum abstrahit fit q mera simplici cognitione nulla facta pugnantia vt in simplici fralitate et oppositione earum possit multo cognosci sub aspectu abstractionis id, q̃ occurrit alicui inferiori sine vlla oppositione cum illo: 2°. vo potest q fralitas illa abstracta sit resolubilis in duas cognitiones ex quibus fieri possit opus, qa q̃n abstrahit illa fit simplex vt ē q mera simplicitatis, qa tribuit mentis fundamento ad opus, vt videre ē in abstractis aliis a suis inferioribus, et ppter hanc rationem illam vocat abstractam p̃ mera oppositionis illam v. q̃ mera simplici cognitis, vt hoc mo lui mo allegat.

N.

Nota 3. vt vlat aquinas ibi hac duo nomina abstractio, et p̃cisio, mera p̃cisio dupliciter sumitur vno mo qua dimus dicta separatio voluntatis fralitatis ab altera, cum qua identificat, quomodo caret p̃cindit a reali distinctione vtrē partis q̃ fictibilis fallitur. qa alias quit sic m̃ dicit, id, rad cuius ē p̃cisio, et dato p̃cisio inueniri pot in rebus simpliciter simplicibus, vt potentia operativa ex duabus fralitatibus abstracta ē p̃cisio, q̃ in originat ex virtuali exclusione, et distinctione

Vnius

vnum fra lectoris ap̃hensura, sd m̃ ex m̃i adequatione et im
pfectione cognõis, et hoc m̃ casum̃ dicit pfectio, nam ppa
rõ p̃fectionis assumit ex diuie cognitõe fratrum. sd ex mte
diuinoꝝ secat, et scissione diuinax fratrũ ppositione formata
cum scissione rerũ phisicarũ, vnita 1.ª fractio ppé dicit datiu. 2.
vº cum ppositõe m̃ dicit abstractõ, et vita hũ nominibus ellay
appellabimus.

Diuersitas et diuersitates mutuo hay duax cognitionũ semitur
ex eo q. 1.ª ẽ pfecta cognitio rei, qa illay rõ id q̃ petit ea se
cognoscit, vt pfectissima cognitio fratris ẽ pfecta, qa quoi ri
adequet dotay ri hoc, adequat m̃. fratis intellectuay rectay
rõ se, et ex se. 2.ª vº cognitio dicit mpfecta, qa rõ adequat
nec ꝓhendit rem rõ rationis, q̃ dicit cognitio, sd illay quasi inquo
atiue, et ri adequate attingit: et quia datur ri adequata
ex m̃. cognoscendi oriat, qa m̃ obiectũ hũ ẽ cognoscibile p or
dinem ad intellectũ etiã mpfecta rõ cognitionis, et m̃ adequationem re
fundit in diuinã rationẽ, q̃ cognoscit, et ideo dicit mpfecta et
ri adequata. ẽ ipsa cognitio

Exqq clare et euidenter mellages id, q̃ incepimus
explicare de cognitione analogica, quomodo ipsa dicat ẽ ipsius
et mpfectũ. qa ri adequatã cognitionẽ ipsius in eo, q̃ q̃libet
deitatis nominum significata rõ ex ponit clare rationi cognitam, sd ipsu
se, et ri adequate illam attingit. exemplum ẽ ri Visionis
cui alquis alongo videt multitudinem, ex vi datæ visionis istay
multitudinem cognoscit, sd ri adequatã m̃ et mpfectã. vñ
cui proximus accedit ad illay multitudinem, sine eo q̃ aliqd
de numero videat clarius et distinctius cognoscit id, q̃ antea
ipsius et mpfectã rõe confusionis visionis cognoscebat, sic
patitur in cognitione analogica cui cadat sit simplicissima fratrũ
q̃ ex vi nominum abstrahit intellectus, exposita ꝓpositione cognoscit
cognitio 1.ª dicit ens cui deitas cognitio, mpfecta m̃ et ipsius, et 2.ª
dicit pfecta cognitio, ri qa aliqd dominum attingat. s. cognoscat,
sd qa sub expressione, et distinctione illay rei cognoscit, cuius
rõ sumit ex ppa natã cognitionis distincta. et clare, q̃ dicit
cognitio rei ipsius ꝓ distinctis. Cum igit̃ ꝓ. cognitiones analogi
sint ipsa analoga sub ea deitas fratissima rõe, et simplicissima

Sed qua ꝛ. obiecta ppria ex vi dati cognici cui ꝛ. ffuisse dicant cognosci, ga ri exp̃ssit dst̃ mr ipsa analogata. Hac ita ri cũ p̃missa ostendent nobis quomõ sens sit analogus ꝛ. dicat ofiissa raõis, et imp̃fecta.

Fandey videa q̃ ens reale p̃ id q̃ statim addit ri rõe entis realis, q̃ é q̃d q̃d erat ee rei ꝛ. q̃dditas et essa eius, et raõ é, ga rey ri é aliud, q̃ sua ẽẽa, et ita idey é rey ee, q̃ sua ẽẽa, sed ga (vt s. dximus art. p̃cedenti) eẽa creata ẽ chu cé ri pot. nisi accipiat et ab aliquo ex nõsco idu assignãdo é aliquatẽ q̃. ex ipsa raõ ostrat datey essedy, et ga rey non q̃ qd é, hoc é q̃ huy ad suay entitey q̃. é idey cuy illa, et ypostasim (vt ita loquar) idemnificata cuy re, ri pot tribuere yhuy essedy, q̃ é accidentalẽ, et ab ex nõsco p̃uenit ens p̃ea assignanda é ẽtẽ accidentalis a qua rei denomõ notur é actu, et qua sit ex. eẽa eius, et hanc vocamus exist.

1ª Nº. 1ª Nº Ens, q̃ sigcat q̃ hoc nomen ens, ri é p̃dicatũ accidẽs tali rei, sd ẽ ipsa met q̃ditas et eẽa eius. O.

Duns. Thomas. Hoc dst̃ é Caietan, et D. T. 10 metha. lect. 3ª. et p̃ga ens ri dnr abeo q̃ dicit ens, nec aliud ab eẽa rei. q̃ ri é accidens respu eius, p̃t. sq̃. et ans p̃ ga id q̃ é aliud ab eẽa rei, et accidens ipsi ẽtitati p̃ diuersa p̃dicata eẽtialia, ille. n. dicit accidens, q̃a hũ eẽa diuersa: sd eẽa ri hũ diuersa p̃dicata ab ente, sd vnaquaq; res é ens p̃ sua p̃incipia eẽtialia, q̃.

Sd argues, q̃a videt mr dr absolute dici q̃ ens ri é accidens rei, sequit q̃ q̃ ri sit res ens nomine sumptũ, sd ch participia fr. dicat p̃ se nuire rei, dsignt é 3. dicta art. p̃cedenti, nõ dximus q̃ res ri dicit ee p̃ suam ẽẽam, sd p̃ aliqd ab ipsa diss medy, ad 5m D. T. loca ibi cty citata.

Ad hoc arg. ad aliq facilẽ sl expediunt ad mttendo q̃ ens participiatiue sumptũ ri é p̃dicatũ ẽntiale rei de quo tũ nomẽ é suum, vbi supra sed. q. et raõ é, ga ens participiatiue é illud q̃ p̃dicat ri ypoẽ de 2º adiacente vt cum dicimus Petrus é, sigcat de existens in hoc .t. illo tempore, q̃ ri ouenit semp Petro, sd in hoc .t. illo tempore, cum 2º dicit Petrus é ens sigcat q̃ é ens reale, q̃ deus dat p̃ dampẽtica

m.

mta. ẽ é ẽntẽ rei: Vnde Suarez ꝺ recurrit ꝺicere, q, ens participatiue ꝺictũ aliqꝺ ꝺ. naturaꝫ rei. ꝑ accidens sumptũ a ꝺicto alterius naturaꝫ ꝺicuntur ab illo: cuius oppositum patet ipse arguẽs ꝺ. adducta art. ꝑcedenti, qꝫ modi ꝺicti efficaciter probant ens ꝺ. ẽ offendat q, ens reale ni ꝺistinctum ab ẽntẽ realiter ꝺicto, ꝺ. de ipsa re, ꝺ. de modo significandi loquamur.

Ꝺ. Caietanus respondet ex pondere rei huius, qꝫ ni sup. fuisset apertum, ni multi significandi essent, ꝺicta ipsa ꝑ ꝺictum ꝺ. entis in ens participatiue, ẽ nominatiue ni admittit, ꝺ. absolute de inest ens ni ẽ ꝑꝺicatum accidentale rei, q, mihi ꝺ. patet hac rõne. qa ens participiatiue sumptum ẽ id q, ẽ inquantulibet mõ ẽndi, ꝺ. id ꝙ in quantulibet mõ ẽndi ni distingũ ab entis. ꝺ. q, ẽ, q, ens participiatiue sumptum ẽ q, transcendit ꝙ ois ꝑdicamẽtũ. Ꝺ. Arist. pt, qa Vt ꝺ. art. ꝑcedenti in 2m. ꝺ. ostendimus, id ad q, significandum imposuit hoc nomen ens ẽ id q, ẽ, ẽ q, dicit ens reale; et ita D. T. q. libeto 2. ar. 3. agens de ente actu Diuus Thomas: ali dicit, Ꝺ. verum ẽ q, hoc nomen ens non imposuit rem cui ipsum ẽ sic significat ẽntẽ rei; ꝺ. rei ad cui euenit ee ẽ id, q, ẽ. ens participiatiue q. ens participiatiue ẽ q, transcendit ꝙ ꝺ. dicamentum, ẽ hoc idem impugnans Aureolum loco citato Meth. docet, dicens q, ens significat naturaꝫ rem q, dicit, ẽ ni addit ꝺ. accidentia, ꝺ. ipsam naturaꝫ ꝺictam cum genere, non q, ꝺ. actu. ꝺ. potẽtia vbi ẽ, non. q, ꝺ.; denudat id, q, dicit ẽ in uno quo ꝙ ꝑꝺicamento, ẽ videt in intelligibile q, ẽ significatum q, hoc nomen ens distinguat ab eo q, dicit ẽ, ni repugnat q, significatum huius nominis possit esse accidens sui ipsius ad aliud subiectum, quorum q, potest ee id rei cuius rei ẽ aliqꝺ extrinsecum ꝺ. accidentale illi, hoc non. ẽ impossibile, q, aliqꝺ sit ꝙ aliqꝺ a se distinctum nisi mediante operatione intellectus fingentis unum ad modum alterius.

P. Ex qq dictum offert argꝫ ad q, bandum distinctum inter ẽntẽ ẽ existentem ꝙ ꝺ. fusius in hunc locum remisimus, vt cuius vis aperiri cognoscat qa entitas ẽntẽ rei ni ẽ existentia q, ẽ realiter distincta ab illa: Ꝺ. adꝺ. supponendo q, casu sueniet singulari in deum duo, ni non. possit realiter alicui ꝺ. inesse nisi extra q, ẽ singulare significatum: ẽ ex hac ꝑmissa infert D. T. 1. ꝺ. genitus c. 42 hanc cum dicunt ꝺ. Diuus Thomas.

Vt ꝙ

vt quel hm ée vnicus ens necessarius: qa exist.a sequit Deo ex eo q.d hoc singulare signatum, sic hic Deus, sd hm é vnicus Deus, q. hm é vnicus ens necessarius. q.d q.a Vig n hereat nsr. suppoendo q.d é actuale sequit rei rae singulares m decidui et signati: ex quo sic m p.sonn arg.r. Signatus huius nominis ens, nstra opposita sua é idem q. exist.a q. Petrus ex eo principio é ens ex quo hoc ens existens, et ofegor ideo Petrus é actual rae, qa é hic Petrus, ofegor é fal.sa cui q. sequella p.t. qa ab eo q.d res é s. n é ppio dicit vera, sd ex hoc nsra oppositam sua é ipsa exist.a fal.sissime, q.d nascit ex eo q.d é singularis et signatus indicidiuus, ergo q Petrus sit actual rae nascit a p.ori ex eo q.d é singularis. fal.sus huius sit p.t. qa sequeret, q. convenio stalis hois cui Petro éet diuersa ratio ée.tis a conuenione hois cui Ioanne, qa ideo é Dei é diuersa a quolibet alio qa nascit ex m individuali rae Dei, sd ée ens reale m Petro nascit ex exist.a q.d sequit illi eo q. Petrus é, et singularis. q.d ista diuersa q.d é hois in Petro ée.tis, ab ée hois m Ioanne s. Petrus et Ioannes. p.t. q. qa ea, q.d sequuntur rei rae sua entitatis ée.tis et realis ée.tis sequuntur illi. ergo cui hoc hois entitas realis, frater pueniat ab exist.a, q.d sequit illi rae Petri s. alterius singularis, sq.r manifeste, q. rae a priori qr. Petrus é hoc é ée singulare

Ht m valet dicere hoc é ap.s rei, n. hm q ordinem ad nros pcs, qq nihil distinguit ens ée.tia ab exist.a qa prit ée.a é eius dem rae m Petro et m Ioanne s. quia aial vt é m hoc ée.a tunc distinguat ab aiali equi rae dicta, hm vt p.cipiat principia é eius dem rae cum illo. Non inq valet, qa dicta vis rae hm iungit aiali vt animatum, et distinguens illum, et ista bene pot poni de abello, at o exist.a (cuius hanc sequi) m Comitat ée.a, sd é hoc entitas illius, et ita é magis con, q. quilibet ée. specifica. q. m pot ita p.cipi, vt ée.a sit con, et exist.a sit ppa. sd ponit ex exist.a orit color q. ens, s ens

Quarsus hoc idem impugnat qa ée.a illa p.cisa ab exist.a pot here realit.m aut entit.m rae cuius sit de ée.a subi sine m exist.a obiua, q.d é qd rae, et hm sequit nat.a quadrupes sequit

p mtth.

p entis, q. cum supponat q. ē actuale ē exist.ª dsequit ł, q. ēns
quod sic precise m.d het. de rad., et q. entitas habit p.cisa a singu
laribus n. dicat realem connexionem, sed m.d rad.: ex quo sequeret
q. nulla virtus realis sive generica sive specifica quemlibet nat.ª
quę abstractę abexist.ª realis, cuius oppositum tenet Fran. Suarez
et tres.ª doctores omnes in locis ar. 3. ubi dicendum e, q. entitas
nat.ª n. ē exist.ª, sed q.d dsmodi abella, et ut sic salvabitur
optime quo mod. q.dam ēnt.ª sunt se m.d habit exist.ª virtus dicat
ordinem realem et virtutum generica, at q. specifica.

2.ª Dis.º Id, quod sequat.ª p hoc nomen ens, n. dicit aliq.
rad. univocam cum deo, et ad creaturas, subst.ª et accidēs
et decem p.dicamenta, nec simpliciter precisas ab inferioribus.

2.ª Dis.º

Hanc dis.º quoad primam p.tem ē com. sen. expressit D. T.º et
quoad 2.am tenet cum Ferrara, et Cap.lus obs.ª Paulus Sone
nas 4. moth. q. 4. Dominicus a Flandria, Gabriel Vas.z
n.º p. disp.ne 22. et fere omnes tomistę in suis codicibus manu
scriptis, inter quos quos mihi notos habeo nullum ē M. Curiel
in commentarijs s.ę primę p.tis q. 28. tit. de notabilibus divisi
2.ę p.tis q. 2.ę dis.ne ultima.

Ferrara. Cap.lus. Sone
nas, Dominicus a Flandria,
Gabriel Vas.z &
M. Curiel.

Dicit D. Thomas.

Dicit 1.ª pars p.te rad.em deducta ex D. T.º diversis in locis ma
xime q. 7. de pot. ar. 7. et 1.º c.ª gentes c. 32. et 34. qua
ad hanc sen.am reduci pot.: Ens de Deo et creaturis n. dicit.r in
eandem rat.em, q. nec univoce. Pr. enim. qm. effectus n. adequa
at virtutem causę recipit similitudinem eius n. non eandem rat.em
sed deficientem: Deus v.º ē causa ultimo m.d. i. n. potest assimi
lans sibi effectus suos. q. rad. endis, q. nisi het. et q. dat ens
aturis n. ē eadem. Alia pt. ex dict.ę mtr. causę univoce cum
et aequoce. q.ę ab ea dicuntur, qa causa ē eius dem rat.em cum
effectu producto, ut unus hō cum alio: aequoce v.º n. ita
se het., sed ē diversa rat.em ab effectu, ut q. ducit vt. sol a muro
et auro, et aliis effectibus eius. et 3.ª pt. qa si effectus Dei
adequaret virtutem causę par.ciparet rat.em ipsius Dei in
gradu, quod n. ipso Deo. atq. adeo Deus et creatura ēnt
eius dem rat.em, cuius oppositum demonstrat tot effectus mul
titudo. q. cuilibet q. adiuncta virtute quam nullus adequat

q. facto

Diuus Thomas.

ffectionem Dei, qa alias ñ esset plurium q̃ decem effectus quia rõ ẽ fundamentalis in hac mat.ª, & ẽ euidens si intelligat de effectibus. ffle q̃ dicit, (vt nota cit D. T. Cocosita to. 1. 3ª gentis) qa in deo, & eodem effectu plures possumus distinguere rões, sm quas ẽ q dicibile, vt ñ ignis sm rãem specificam cui dicimus petere q dicit ab alto igne, & sm rãem corporis, & substãe a sole & Cælo, & sm rem entis a Deo: q si ad effectus Dei, quatenus p̃ respondent a Deo, pertinent ad aliq̃ra vel iusticiæ cui sm rãem subiqua q dicunt manifeste euenitur q̃ in Deo, & creatura sit eadem rõ, & eius entis sine aliqua diuersitãe in ppõe ẽ

Dicit. q illa ppõ. fuit vera de rõe & similitudine specifica, vt pt. in sole, q. quia ñ conuenit specifice cum suis effectibus conuenit tñ in rõe generica corporeitatis & substãe, similiter asinus est ẽ effectus asininus p̃ misit, q. quia cum aliis ñ conuenit vnitate rõnis specifica conuenit tñ vnitate in rõne entis, & vnitate qualitatis,

Sed quia hæc solutio difficul valet quãt D. autoris 2ª sõne ad omnem vnitatem rõnis cõis entis, (de quo stabit dicta) nullus tñ hei 3ª rõnis, q. valet rõis ñ ad multa entia: qa effectus sm illas rões, sm q̃ esse ẽ effectus causæ a qua ñ debet adæquare actualiter causã, sed creaturæ in rõne entis ẽ effectus Dei, ergo debet ẽ diuersa rõne entis, vt ens ẽ, in creatura & in deo, at q̃ a deo in pot intellectu vnica rõ entis vnitatis ad Deum, & ad creaturas, q̃ exprimant exemplata in diuina possibilitate, qa idea sed vnitatis conuenit cum suis effectibus in rõne substãe & corporis, & idæ ẽ de assensu 3ª rationis p̃ misit, qa sm illas rões ñ dependent q̃ a suis causis sed supponit illa rõ generica, mq̃ conuenient, ad vt rõ entis sm q creatura dependet debet ñ supponi aliqua secunda rõ rõis p̃ scindibilis a Deo, & a creaturis, q̃ videtur ẽ, inquo vnitatis conueniant

Ex qua rõe sufficienter colligitur 2ª pars, qa si ens vt ens ẽ, ẽ diuersa rõis in Deo & creaturis, q̃ ñ dicit vni

cas

cay rais p̃fay abilles. p̃t 9ª. ga si illa rão vta p̃cisa ac
nu ñ ẽt cludere dicer sit? Dei et creatura, qut sic p̃ci
sa ẽt eadẽ rão sine dicer sit?, nãy vtra rão cuidentialis
nas ad ex dris, q̃ quay distinguunt Deus et creatura, q̃ se pot
p̃scandi a dryi rationi, sigr, q Deus et creatura dicenant
in rationi ẽtis, q creatura ñ dicat ap̃fectionẽ Dei ñ
illay rẽy inquã ẽ effectus Dei, ac q; adeo ẽt causa vnius
creaturay, et Deus vnius ẽt cum creatura.

Sr. ga ypõ D.T. intligr de effectibus q se q ducñi a
causa. q quanãis creatura dicat dicere ap̃fectionẽ Dei
na sm se sic ei sit, ñ tñ dicit ẽt a dicere in rõe ẽ
entis, ga effectus dicit rationẽ entis p̃cisã tali a dria, ex qua
nay ẽt dependia, et omp̃fectio creaturæ, q̃ qut sic p̃ci
sa illa rão ẽtis ñ pot dicere ap̃fectionẽ, sd m dicere
riay sñ excludendo discon uenientiay, q hñt cũ Deo.

Dicas hoc ẽ verum sc admitas, q dati rão ẽ semp̃r
eadẽ, q ñ necessariay ẽ vr possit abstrahentibus p̃cisiõ
p̃ in alle quator dictis, ga illa vt sic adhuc intelligit di
uersitẽ et in aqua tãt q̃dam, q̃ separatã abstrahera,
ga quatñus dñt ad creaturas petit necess. dñi cum
dependia a Deo, ac q; adeo p̃cisiõ dñi ad Deum, et hac in
qualitay in modo bonitatis ẽ quay ordo p̃oritatis, et p̃ce
dentiæ, q sufficiens ẽ ad tollendã vnionẽ, et fundan
dam analogiam, etc si rão sit p̃cisa abstractibus. Ita
respondere videt Franᶜᵘˢ Suarez disp. 22. sect. 3. num. Franᶜᵘˢ Suarez.
2. et disp. 32. sect. 3.

Sd Hæc doctrina apparenter videat ẽ Di. T. plu
ribus in locis, mgg analogiay entis ex hoc ordine p̃ori
tatis et potentialitatis colligi, ñ tñ vim rationis, sd potius
corroborat illam, ga si ratio entis ex ppria rõe cui petit dñi
cui dale dependia vnius ab alio. l. illa quæ venit ex ppria rõe
entis in cõi. l. oritur ex mõ dicendi illius rei: si ex primo

rag debet includere actuatr mpsu despdre aliqd ptr sucessr
nag ptcisag, qa ad hoc vt aliqd sit ens ꝛ cognit dependa
sd ad hoc vt sit tale ens, Sc igr ex sp'a rae ptcisc sumpta
ora vt dependa includit ipsum mpscindibile ppag raig creatora, ꝛ ets Dei qa ptcisa dra in pot mtelligi deficiens in
ter aliqua cag sit effectus talis illius: sc. ex 2o. 1. rae dra
ex ora ordo ptor, natr, ꝛ posterioritatis n ꝛ sufficiens ad tol
lendag vniuocag. q

Quod pō. qa ets qualtr dicendo sp poag ex actu in
tr qua ē dependa. qa actus dependit apoa, ꝛ nisi ees poa
n ees actus illius, ꝛ similr numerus binarius n pot per
se parare raig numeri nisi supponat numerus binarius, sd
hoc dependa n videt vniuocag, quadat in qualit. cuppū poa
ꝛ actus, nec vniuocag numeri cuppū binarij, ꝛ ternarij
q nec ets dependa creaturę a Deo, sinas cit ex dnis, ꝛ
ex rae ptcisa imperfecta vniuocag entis cuppū Dei, ꝛ era rara
Qt. 3q. ex paritate mtr utrumq. ꝛ rae ē qa aliud ē in
scribra here ordinem p ori ꝛ posteriori inter se, aliud parti
pare raig cog cum tali ordine, qa sinus nascit ex dnis. 2o.
V. ex ordine superiorib ad ipsa structura, ꝛ decimo sanitas ana
logice, ꝛ in vniuoca dicit diuersis membris, qa talis diuersitas
in mbr participando prouenit ex natura ipsius rae, qua p rationē
pot ab in aequales. sd in aqualtr entis nascit ex dnis;
a qq sicut tranc sinus p secundum rae entis, q manet ipsa rae
vniuoca ꝛ sic ea dag ad Deum, ꝛ ad creaturas.

Rursus qa illa rao precisa debet dicere aliq entitr actualitatis
huius illag. rogo q sit aliud entis determinate p minus ad exceptos
entis, qui p scindit a substa ꝛ accidente: nag. s. ē aliqua gradus ꝛ
actualr ab ee subste ꝛ accidentis exp satis q nihil, q indiffe
rens sit ad aliqd illoꝝ, s. ē talis rao, q aqua substa het ee
sinus ens, ꝛ accidens dependens a substa s. 3m. q ordo superioritatis ꝛ exigentiae p abstractionem entis ab in ferioribus fundat
in communiori vnitate, ꝛ n in diuersitate aliqua. Dq. pt. q a
respectu superioris fundat in natura sua sua p dicata entia, vt abstra
cta

da ꝑ intra. Se ꝙ illa rõ ẽntr̃ ñ includit ẽ subſtã ẽ acci-
dentiꝫ, ſd ẽ in differen, ſeqt̃, ꝙ rectũ vnit̃ tales in mabꝫ, ſit eiꝫ
dem rõis cũ rectã vnit̃, ẽ ẽſequẽs ſit vnibꝫ ꝓſcia, ẽ vnivocab;
ſ. 2m. Q rõ, ꝙ ſecundũ intra ẽ vltã rõ ſimplicſſima ſubſtã ẽ
accidentiꝫ, ẽ ẽſequẽs, nihil aliud erit abſtrahere illaꝫ rõis ꝙ
abſtrahere q̃dam ſubſtã ẽ accidentiꝫ, ẽ cui nihil addat vltã.
Suam q̃dam nec ſtrãm, nec reãm niſi vñ ex mõ ſeqẽndi, ſeqꝫ
manifeſte, ꝙ rõ entis ñ ſit ꝓciſa a rõe ſubſtã ẽ accidentis,
Deo, ẽ creatura,

Exqq iaꝫ arguit ẽ ſic ꝓcipuꝫ mintur, ꝙ ſi hec rõ ẽ
ꝓciſa ab ẽptu Dei ẽ creatura, ꝙ Deus ſit cauſa vnivoca, qa
ſ. Deus ꝑducit creaturaꝫ ſub rõe entis, ꝙ vnꝰ intra ꝓcundũ, ẽ
ẽtra hendit Deuꝫ ẽ creaturaꝫ. ſ. ꝑducit illas ſub rõe talis entis, ẽ
creati, ſ. 2m. Q ꝓbatur Deus ꝑducere ſe ipſum. hec ꝛg ꝓt. qa
ſe rõe gr. creatura a Deo ꝑducibilis ẽ, ẽ ens in act, cui talis
rõi Deo ꝛueniat, ꝛueniet ẽtã id ꝙ ꝛuenit illi rõi, ꝙ ẽ ꝑdu-
cibile, cui ſimile arguit facit D. T. ad ꝓbandũ, ꝙ nulla creatu-
ra hꝫ virtutẽ naturalẽ ad ꝑducendũ aliquã ſub rõe entis.
(vt in philoſophia vidimuꝫ) ſ. 2m. ſeqt̃, ꝙ rõ illa ꝓciſſa ñ ſit
ꝑducibilis ab aliqua cauſa, ẽ ẽſequenter cui talꝫ rõi inclu-
datur in creatura, ſeqt̃ manifeſte, ꝙ aliqd̃ inclusũ in illa, ꝓt
potat ꝑduci a Deo.

2o ꝓ. hec pars, qa ſi ens ponat vnivocũ oportet ipſum
ẽ genuꝫ. ẽſequẽs ẽ 2o. Arist. 3o meth. ẽ 2o. rõis. Q. ꝓt. Mi. qa
ſtans ẽt genuꝫ deberet ẽtia ad inferiora mediis differẽs ꝓciſeiꝫ
q̃ẽnt ẽtꝫ ipſius rõis, ſed nulla differa dat, q̃a in ꝛueniat rõi en-
tis, qa alias ẽt nihil. Q ens ñ ꝓt ẽ genus, ẽ 2da ꝓt. qa ſi
ons ẽ vnivocũ debet dicere ẽmodũ vnit̃ ẽ cui idem rõi ẽ cuidem
in ꝓpt ẽ ꝓncipiuꝫ vnitatiꝫ, ẽ ꝓncipiatũ, ſeqt̃ ꝙ rõ entis ſi
vnivoca ẽ ens ẽtꝫ rõis drarũ ẽ ẽſequẽs genuꝫ.

Et ñ ẽ ſufficiens ſtudio, ꝙ ens ñ ꝓt ẽ genus, ꝙ ſit vni-
vocum, qa includit in diffa entis. Nam hoc ẽ ꝙ ſit ꝑducto arſtõ
repugnare vnivocatiꝫ; 2o rõa, qa ſi ens ponat vnivocum, ẽ inſuꝫ
ducat̃ includi in diffa, ſequeret, ꝙ cum diffinit̃ ſubſtã commi-
neret in vnibꝫ nugas, ẽ bꝫ ꝛgueret in diffone qa ponit̃ ꝑ

genuꝫ

I.
Jab.

genus o. subile p drias, & ex alia p. ponit inclusus in dria. q. 64
gonis semel rae generis, & semel rae dria. Praterea q. ea
ri fegr ens genus ri ee, sd m ybat illa rae, q de rae generis ri
e ex. ens dria. s. scalps accideret sueuare legro Vg. ens
igni, & ex alia p. negaret de illo yppetaro igni, ri rabe gba
rot legnis ri ee legnis, sd q yppetos illa ri sueuit di igni, sic s.
mitt secedat q ens e vniuocum ad plura sp. dria, q nus
negat. ee ex. ens driaris ri fegr q ri sit genus, sd q dat. ab
q genus, cui ri sueniat talis yppetes.

Tandem ppt, qa si ponamus ens ee vniuocum nullus vniuoca
tum post here magis de rae illa ch, q. de aliq vniuocatis: (ex aliq
ri est vniuocus, sicdes sm yppas raes dicit in aqualit. ens) sd accidens
in cludit subst. rae dependa. q. stet ab illa. (q. accidens het magis
de rae entis, q. subst.) Hoc argt pacy sub officere existimat Francisco Suarez
Suarez. disp. 32. sect. 2. num. 7. & respondet distinguendo
mi. aut in. cogt de accidente vt ens é, aut vt accidens é, 1. mo.
mihil magis het accidens q. subst. qa in quantus ens m dicit raes
entis, & ri raes accidentis. 2. vo mo. do nimus h cadere subst. in
diffinit accidentis.

Sed certe ego nung exacte ppi ogt huius doctrina, qa ex
vna sp. docet, q ens ex ipsa rae sua dicat in aqualit. quandoq rae
cuius ex se pbit, q accidens sit ens cui dependa. a subst. & subst.
sit ens in dependens: & ex alia p. nunc dicit, q here magis de ent
ri sueuit accidentis, vt ens é, q. in possibilis sunt, qa tota rae gr.
accidens ri cludit subst. é dependa, q stet ab illa, sd hac dependa.
ptair sueuit illi rae entis ri eo, qa vt ipse dicat ens, ma huy ens, pe
rit, q accidens sit ens dependenter a subst. & idco é rae analoga
q. accidens, ma huy ens, stet magis de rae entis, q subst.

2a. pars, (q. 2a. autoris 2a. sna) sic ybat ex vltimo nota
bili, qa ens nominat sumpsum sigt ens, & quod rei, sd re
pugnat pcindere raes ens ab vltima dria. q. nec raes entis.
dit. pt. qa ens. p. hoc dicit ens qa ri cludit vltimas dias
rei, q. nisi deperiat qualitas in cludens stabit é eius repugna
bit cupere raes entis, at q. alio exi ma huy ens ri é prein dibile
a ipsa rae cuius entis.

Ipse explicat. qa cui ri dissi hoti. vg. dicit v. hs. é aust

ridle

V.

rabile vi, é, sumit ꝑ certa nominabilia sumptiua. Q. cé nominatiua, sumptiua é data ꝓtes, et text. hoc, alias ri fugeret ꝑ copulam. &. cén, et gdus rei.

Rursus caplicat, qa dia, qua ꝑ viriat in trinsca ad raiem superioris importat ꝑ nomen, &. de in trinseca rei rei, et adu in sid unt in eiu esse: sd fugeatur huiusmodi, ens, é cén, ꝑt cén a é, Q. ad illud, cui inuit éntr. cé cén. rei, in clud adu alr in in trinseco esse entis: Vl rotius, sd nihil é in aliquare son esse ens cén les eius, aui ri inuiat cé éna rei, Q fugeatur huius modi ens, in qd é ꝓsis rad ma ab decem ꝓdicamentis, a ri. dicam cén. rei. Haec Og. pt. qa vt valeat ꝙ portebit, q ei dlas éna rei nihil aliud sit frater q é ens nominis hoc sumptiui.

Dices, q quotiens ens fugeat éntis rei, ri in sm esse ens adequatum, et talis res éna. sd in adequate, quotiens ri deficit determinata ratio huius. s. illius cén. q. in adequato ysistit in eo, q ens exse ri potest é substia. s. accidens, quia subtia et accidens petunt é ens. ita allegt ex Franco Suarez disp. 2. mexime sect. 6. Franciscus Suarez

Sed contra qa haec in adequata esse ri sumit exp. rationis huius. sd esse esse ens fratis, s. esse rationis, subtie et accidentis ri ꝓcindit a esse entis, nec adequate, nec in adequate sm quos cognoscibiliter ens entis ipse exse. Pr. ant. qa é albus frater ri distingui nec adequate, nec in adequate a rad fratis albi, sd de frater subtie é frater de ens, sm rad éndi, nec alias, é distingueret frater, a rad éndi, s. é subst. frater ri distinguit ab eo q frater é rad éndi.

Ad. et clarius, qd supponemus, q in ente quale é subtia duo sit in adequata de distincta. Vnus é rad a quo frater dicitur esse subst. aliud q. illud q é subtia. Tunc inquam ab entibus ꝓpositis sua an subtia. habet frater é illud q é ab alia fratis. Pro q ab esse, q. é rad ꝙ tribuens ea, et cum ri possit dici hoc, qa illud aliud, quod tu vocas tribuens tale ea dico ego é ens, et fratis, q albi nihil amplius é q é albus frater. esse dicat q ab alio frater het é albus illud esse

Voco

voco ego fralitas albi: repugnat igr qz ſ. rais obiecta
distinguat fratri, nec adaquate nec in adaquate ens ab ée
ſubſtq

Et hoc ſ. qa ens et ſubſtia ñ magis distinguunt, q entitas
et ens, ſd inter hac ñ dat ꝓcessio obiecta, q: Lt. ma. qiſta
é ꝓma ꝓ dicas ſubſtia é entitas, t. ita ens é entitas, ꝙ ego
é maior dist.: inter ſubſtia et ens, q inter ens, et entitas

Quod uery explicat testimonio Arist. et D. T. 8. metth.
Tex. 5. Cc. 5. Ubi ostendens Arist. q ee unum, et ens ñ conuenit
substancijs separatis rae al unius, ſd ex ſe ipſis illa habent,
ponit exemplum in ente rerum inferioꝝ dicens: ea quæ ñ habent
ſensibile, nec intelligibile mat. unum qꝝ ostendo .i. (Ut ue-
rit Comentator) statim ꝙ unum qd ſit quem ad modum et
ens, hoc ens: q exponens D. T. dic.: manifestum é q ens ñ
ſpectat aliqd ut ſiat hoc ſtia ſubſtia quandoq, ſd ſtalis aſpi-
cimus etc. in qꝝ uerbis tenere, et ſene uirgiliaer ſa dicne intellec
ostendit, q fralitas illa diuina q actu ſpiderat entitas et ſigeat
ꝓ hoc ordinem ens é æqua ſubſtia: fralis é ſubſtia: ñ aliter, quam
ſubſtia ſeparata ex ſe é unum aliqd, in quo diuidat ñ poſſit ꝓ
cin de ens, etiam ordinem ad inferioꝝ ſcapulas, fralis ex ſe ſubſtia qd aliqd
ens, qua é diuiſiua in decem ꝓdicamenta ñ est ex ſe ſubſtia
entitas, etc. cuius oppoſitum ostendit in illa parabola, ſtalis,
lis, a ſimilitudine, idest exemplo ꝓncipio fratri: e ens, et é ſubſtia.

Et qz mulleges ſubtiles ergo q dicunt ex ſapientiſ-
ſimo Al. Curiel, Vb. ſ. in hac ſtia, qa ſ. ſtalis ſcapulas entis
et fralis ſcapulas ꝓ ſe repſentant unas ſtalitates et aduatates ita
et fralitas repſentata ꝓ unum repſimitur, et ꝓ aliud. ſ. re
ꝓſentant diuerſas ſtalitates, ſe micem ex ſudentes, ita ut fralitas
unius ñ ſit alterius, nec ea. ſ. una fralitas dicit idem, qd alte-
ra, et aliqd amplius ſtia á ꝓ ſe, ſi primum dicas unus ſcapulas
fralis ñ ꝓcuadit ab alio, t. nec ita, ſi Lt. ſ. iam dat ꝓſſibi
mel naphyſica. ex ente., et ꝓ ſe, et aliquid, ꝓ ſe ñ é ens fratri
ꝓrepugnat ée in deo, ſc. 3m. dicas ñ ſolum ſubſtia reſolutum

mdicus

Dicus Thomas. Aristoteles.

Magister Curiel.

X.

ni duor ocpleq̃ precisor. Sed ens ipsum ipse, adeoq̃ ens erit
resolubile in alios duos ocpleq̃, & in eor rursus ona dria: ex quo se
queret dare processu vsq; in infinitu, in stabilendu rei, qa de illa vl
tima dria, q̃ ē ipse inquiram. Q. in cludat ens, & aliquid aliud
p̃ter ens, & sic hoc dicat de illo sup adito ad ens inquiras an
sit ens, & aliqd amplius, & sic in infinitu, quo ma nuenire
ri possit vltimus ille cuius subst. & ens ipsum in cognit anda
qui dr̃. rei, q̃ ē absurdu.

Hac arg. l. alio simili vtitur Scotus in 2o dist. 3. q. 3. Scotus.
ad mitt ens ni includi in dris vltimis subst. & accidentib; nec
ni ppis passionibus, arg. adeo fieri opposition ex ente & ipso,
& oport. admittere dari dist. formal. mediaq; inter ens & suas
dr̃ias.

S.d. qd̃ sit de dict. m. q̃ supra impugnauimus, q̃ alti
net ad ppositu meu, & ente & ipso. Cete solet impugnari so Fran. Suarez.
lus, vt videre ē apud Suarez d. sect. 2. Et mouere se im
pugnat, qa si dria entis ponit in ente debet ē vltra eius
sal repugnat, q̃ obstituu subsa. nisi ens, & repugnat qua
illa dria sit ex radice entis. Ma. p. qa subsa. ē vere ens
reale, sal ens, & ni ens opponunt, ita vt repugnet de subsa
sine radice sumi vere p̃dicari. Q. ni ens ē ex radice subsa, at
qua adeo dria obstituta esset, ni p̃ ex radice entis.

Et ni valet dicere ē mere entis, qa hac ē potius p̃cep
tu, an ille mod. sit aliqd. l. ni; & cuq; ni possit dici q̃ il li
qd̃ ne mirari ē nihil, sed endu ē, q̃ in cepta mutuo sit ens illi
hus dria in cludit rad entis, sal. sua abstra hit a mod. &
a re, & vltra ar. p̃cedit eiq; facilq;. Vt ens q̃ in cludit in illo
mod. sit p̃cise indibile ab ipso, & cuq; ni possit hoc dici, nisi simul
dicat. posse resolui in duor ocpleq̃ de q̃. ad vltimu cogi tur
dedire Scotu, ponere in infinitu.

Quare alt. & melius respondet. Suarez vbi s. q̃ ens ni
distinguitur q̃ aliqd adeoq; enti p̃ter rad dicaq; sed q̃ ma
io rez ex ipsius ens entitatiu, qua. expl. dicit distinctum
mus tendi in adaquatu sui p̃cipui obile abente.

S.d. 2o. qa hac solutio in intelligibilis ē, nisi ostendatur
d'ser, qa illa maior expsio. ni ē aliqd ex pte rei p̃ter realem

entis

entis nisi ens ex se cognitum fratri, quaerimus determinare, et declarari cognoscibile, quia antea reflexio cognitionis habebat, nam ex ipsius cognitum nihil aliud é, q cognoscere rem ipsius ens. nam cognoscendo, sed distinguendo quia inter illos datur determinatio; bene. n pot mitto aliqd cognoscibile, et mi non mlg. quia potius nisi cognoscere, s nunc mlg specificandi cognitionem dicit in mi ada qua ideam mitto ad rem q. per mlg. scio nempe mi mitto scire saepius stingit. S. hoc mi ada qua ad mlg sufficiens ad simpliciter p rem dicendum unum, fratis abalia, sed cognoscendum eandem, fratis mo. ex se, et mlg. esse, s. dicimus de scipso analogo.

Quinde p hac pars, qa illa ultima distinctio ens ens rationis, q iusta auctorem distinctionem sup adit enti è intelligibile. q. ens rationis, sed ex ipsa fratis è ens. p. dq. qa ab ipso fratis aliqd è intelligibile, aque è fratis ens. q. illud aliud fratis, est ex rationcinanti dicit rationis, qa illa è fratis rationis q. ex se è radix possendi qua quaerimus entis ut ens è, non quasi è cognoscibile: idcirco distinguit de veritate qua ens, q è ipse ens ut ens é, sed subst. ni solum é in divisa in suo ipso de ex ratione entis, sed ex ultima divisa subst. q. divisibili, et distingui ab accidenti, q. ultima divisa fratis, non illud in adaquando mihi occurrentes ipsi p ens ens è fratis ens. et principium ipse radix entis, ut ens é.

Tandem p. qa illa ratio non actu cognoscibile q. dicit praecisa abstractionibus è aliqd et cognoscibile, ipse ratio entis è s. transcendens illos fratis q. transcendit q. ista entia. dq. é evidens, qa t. sub st. è ens. qlé aliqd ens, ita illa ratio ut sic praecisa, é aliqd, quod ens, ni é fictum. sed hoc fuerat ens. et quidem praecisa, q. ens non natum sumptum é p dividendo pugnis ni sotius ad socium, et accidens vere ens, ad illos rationis entis sumptas. sed hoc é falsum q. sequeret q. posset p rem dici alia ratio superior q. ens, et de illa negari possit aliqd q. in quarto de ente, et cui ni possit negari de aliqd ens. p rem dicibile nec ni admittendum é q. intellectio entis fiat mihi fundum.

Ada ar. qq oriundet q. illa ratio praecisa si daret ut actu aliter, et per Deo. Vide apud Caiet. anum et alios nominatos s.

3. dis.

3ª Dso.

3ª Dso. Ratio dicendi p hoc nomen ens é una ex analogia, attenta à rebus penitus carens entitate: talis n̄ ens tri, et cetera é imperfecta, et non significat nisi fictum ens, et non ens, nec cum illis ens confundimus, q̄ bene in rei veritate habent.

Hæc Dso quantum ad 1ª partis secundum illud arg̃ ad duodecimum. 2ª. Sed. Sed hanc partem non videtur esse dandum.

Et ad arg̃ ad 2ª obiat ex dictis de analogia, ubi supposuimus, q. res significata p nomina sicut proprie talia mittit in ch p diuin, q. deus, q. alter q̄ significat p nomen, et ita cetera imperfecta, q̄ é cetera rei quidem res representata p conceptum in scipsa, sed ch accipiuntur finaliter.

Ad 1ª Caiet. q. autem hoc nomen ens sumitur intrinsecus et completive, et absolute ipsa et imperfecta. Ad p. q. nihil ens n̄ p̄ simplicem negationem. Ad 2ª q. res significata p nomen, ens, et p̄ma diuisio entis, et dicta diuersitas q. dat intrinsecum, et non existens substans, et accidens, et decem p decamento, et q. ipsa nihil é in rebus extra nisi ens extra nisi in decem, et non ens q. semper abstrahit p dist. et diuersitas, et in p duplicem formalem quasi alteram sui principium quidditativum, et alteram distinctionis ut ideo dicunt semper simplices, et se habet diuersa. Ita sentiunt scipsos entis et exponit diuersitatem, et dist. nihil illa seq. q. nihil cognoscit sed semper falsa, et hoc ostendit ex ipso Iustiniano D. T. de Verit. q. 1. ar. 1. Ubi cap. de ratione, q. dat rationem entis sunt ex addit. addere. ad ens, aliquid adiunctum. sed ens nihil addit quasi ex natura rei, q. unum quodq. dicit gradum, et q. habet naturam entis et ens, sed non hoc aliqua dicunt addere, quantum ex ratione ipsius unius, q. nomen rei ipsum ens significat. Igr ex mente D. T. Ch distinguunt scipsum, quæ sint in rebus de re significata p hæc nomina entis, s. scipsum in ea p̄ma, ad q. deus significat, et scipsum ex aliquo ipsa entis cum ei habet res.

Diuus Thomas.

T. 6. Ad hoc arg̃ respondet pol. ex Fran̄co Suarez disput. 2ª sect. 2ª. num. 2, q. scipsum sit entis, ut sic, et videtur respon

Franc. Suarez

par

4º

+

ex^a ēēn^as modos entis., q̄ affirmare q̄ é analogus, ꝫ
descendit ecx

2° p̄r. o. s^o. qa cognitō ipsius é cognoscere rem sm suam
p̄. n quo mō cadit, sd cognoscendo distās ipsarū, sd ex vi de
finitiuā entis ni cognoscit ens ni cognoscendo distās, qua uenit ens
sm rām entis, q̄. é cognitō ipsius. Ma. p̄t. in cognoscendo diffini
tiua, nqua diffinitiuā, q̄ ipsius cognitum erat, ideo expsse cog
noscit, qa discernit diuersitas partium q̄ rationis neq; ea
in diuersis capibus, ꝫ Mi. p̄t. qa mīnisi cognitā rām entis sm suam
fralit.^em é ēē ēēn^ale rei p̄ quā quaq; rei distinctā abalia
sd ex vi capibus, q̄ hēt de ente sm suā cadā imperfectas, q̄
no mag ens ni cognoscit hanc diuersitas, q̄. nec é expssa
cognitō. Mi. ondit, qa ēēn^a, vt ēēn^a é, é subst.^a rei. i. p̄
mus ēē q̄ uenit illi, sd ēē subst.^ale rei sm q̄ tribuit primus
ēē ēēntiale é diuersus, qa subst.^a hēt p̄mus ēē ēēntē in diuer
diuersis ab alio i. ēē: accidens v. hēt suus ēē subst.^ale cuius depen
dā ab alio i. ēē, q̄ rām ēēn^a, put ēēn^a é adueniēs, ꝫ frater dicit
dist.^a inter p̄mum ēē, q̄ é subst.^a ꝫ sm 2^m. q̄ é accidens, sd talis
diuersitas ni expsse percipitur cadē entis, q̄. talis capitis ni é
expssa cognitō entis sd ipsius.

Sz. qa in rebus simpl^r simplicibus, aut solus é sp̄a diuersi
tas, aut ppa similitudo, nec vtrūq; simul de medio capitis
nonis, sd inter substās ꝫ accidens in de simpl^r simulando, q̄
é simpl^r diuersitas. Ma. p̄t. qa Vbi dat communis similitu
do dat gradus vnius cus, ꝫ generis cus, q̄. dat simpl^r dis
uersa entia, i. sm rām entis, que abstrahit a subst.^a ꝫ acci
dente sm suum adueniēs radē. é diuersitas ipsa, q̄ dat inter
substās ꝫ accidens: sd ex vi conceptus entis, q̄ fratur sm no
mag cōe, ens, ni ex p̄ma ꝫ hanc diuersitas, sd potius cognoscun
tur vt ipsi ordinata in hoc q̄ é differre, q̄. nihil expssius
ecx quā in inferioribus inuenit, ꝫ ēsequēr manet sem
plicitas ipsius.

A.7. Sd. s^o. sane rām argr. 1°. qa idē frālissime capitis é ibi
mus, q̄ repsentat sp̄ capitis entis, ꝫ sp̄ capitis substās ꝫ. acci
dentis, q̄. nulla é rām qr. ille capitis in cōi sit imperfectus, ꝫ ori
ginaliter distinctus, i. in particulari, dq̄ p̄t. qa cognitō eo de

cat

cat ꝺ ſſa & ompſa qꝫ ꝺ̃ꝫ ē in dño cognito, q̃ n cognoꝫ
cit ab intrin, ſꝺ in re ſempr ſenſata, n̄ poſ fieri dñr ſſa
ꝺ̃ñr, q̃ ita ſſa ē cognō ordi, ſ. cognō ſubſ & accidentis,
Ad ſ. qꝫ cognō ꝺ̃ñr ē inqua intrin cognit ꝺ̃r pars huꝫ
rei, ſꝺ ſubſ & ſ. accidens vt ſ. habitus n̄ hent p̃s in quas poſ
ſint reſolui, q̃ sta ꝺ̃ñr ē cognō entis in cōi, & n̄ particula
ri.
Ad hoc arḡ ꝺ̃ respondeamus ꝺ̃ndum ſ. cum Caiet. in
Praem huius tract. q. 2. c. q̃ cum virtꝰ ſit ꝺ̃ñr actuale
& potē dupliciter poſſit here ꝺ̃ñr cognō ꝺ̃ñr. & ex
ſſa alia ē cognō ꝺ̃ñr. ſm q̃ ē ꝺ̃ñr actuale, qualis ē ꝺ
finio eius, alia ē ꝺ̃ñr, vt ē ꝺ̃ñr poſſe, qua ſit ḡn. par
tis poſſis q̃ ñ in ſtructura ex poſſe & clare cognoſcentibus quaꝺ
oppoñt duplex cognō ſſa alia actuali, quali ē cognō ꝺ̃ſoñ
n, alia poſſi, quali ē abſtrahens a virtꝰ ab inſtructoꝺ.
Ad 2 nota, q̃ ad cognō ꝺ̃ñr ſi ſemp̃ requirꝰ, q̃ res cog
nita habeat partē in quas reſolꝰ, ſꝺ rō ꝺ̃ñr cognō ſu
menda ē ex maiori penetratione, & claritate eſſꝰ cognōis, q̃ ma
ior penetratio, & claritas in eo eſſent q̃ obꝫ cognoſcat ſm q̃
ipſe poſſit cognoſcere ſuo hoc ſat reſolꝰ ꝺ̃ndo q̃ ens ſimplr ꝺ̃r
vt in ꝺ̃finitione fit. Ens q̃ ſi ꝺ̃r ex nō in nihil ſe cognōit.
Ad 3 reſpondet ad arḡ q̃ ad rō cognōis ſſa ſ. requirꝰ
q̃ res poſſit reſolui in p̃s ſꝺ ſufficit q̃ in cognoſcat ſm cognoſci
bilitatē, q̃ petit ex ſua natura, nec cum ſit cognoſcibile quaꝺ
rei ex natura ſua non ꝓpter ꝺ̃ñr cōitas, & ꝓfectiones ꝓpriales
ſalis cognōis, q̃ ſint in tali gradu ꝓfectionis, q̃ ſit in maiori quā
in minori, & q̃ ꝓpter ens entis, q̃ ſit de illo ens ſic cognōſcen
tis ens in adequatē mihi ſimilitudinis, & cognoſcibilitatis, quaꝫ
patet ex ſe ideo ē cognō ſſa, & imꝓfecta, q̃a rebus adiuꝫ
extrinſecꝰ ſ. illius.
Ad 4 ſolꝫ q̃ ens ē notiſſimum omnī, & in q̃ntū reſiſtit
bet ꝺ̃ cōceptione vt dicit D. T. Ioannicio ad ducto de Veri
tate. Quia ē notiſſimum ordine ad prius ex maiori ſſo ſe
ctio re ſſa cognōis, ſed ex q̃ ē primum cognitum mihi intel
lectu, via originis, q̃ arguit imꝓfectionem in ipſa cognōe, q̃a mihi
ſ q̃.

& quilibet causa naturalis quadret ad omnes effectus ad quos se extendit, est ra 1ª cognitionis. q. haec non potest simpliciter dici, q. dicit ipsam simplicem, de quo latius tractari solet in Physicis, & Deo dante dicemus in libris de anima.

Ad 3um. R. q. ens quamvis sit simplex tamen simplex fragilitas potest reperiri in partibus, in quibus, etiam ut ad omnia extendat substia q. regulat adaequatam mentem alterius, sed in partibus cognitis ad aliquas res, non cuius cognitis extra sed in adaequatis, ut in eis de quibus omnibus cognitis causa q. potest de substia. i. accidente ad dici aliquid ex 5ª cognitis existentibus. & penetrantis naturam entis ipsius divini & deitatis unius substiae & accidentis Dei & creaturae & alterius entis, & hoc modo potest scire entis q. sua inspiratione.

2º arguit 3º. p. dictas rationes ex Franº Suarez. disput. citata ra 2ª. sect. 2ª. numº. 3. quando ens habet aliquid obiectivum ad aquandum, sed relativi aggregatum ex omnibus entibus naturae rerum q. aliqua res precise ab illis. Nam pt. quia subiectum illius aggregatum ex naturis rerum, inquiro, quae sunt istae naturae & quomodo in illo aggregantur ita ut habeant rationem unius objectivi cognitionis, & cum non possint dici, q. praecise cognitis entibus in ordine ut plura sunt & dissimilia dicendum est q. dicunt perfectam fundamentum in aliqua natura physica divisibili ad infinitum in rudem.

Propter hoc argumentum dicunt communiter Thomistae cognunt ut explicent, q. sit unitas in illo cognito obiecto, non sanctus Cococtabo dicit q. haec unitas est distinctiva, ita ut faciat hunc sensum. ens est substia. i. accidens.

Alij 3º dicunt q. dicta unitas est copulativa, ita ut sit unitas hunc sensum ens est substia. & accidens. S

Sed contra dicendum mihi a veritate recidit ut quae impugnat Suarez loco citato, & ego hac nocte scripsi.

B. Quia cum multis scripsit, q. aliquid est subquodlibet ex dictis copulativis certum est dicitur q. est aliquid & dicimus an sit substia. accidens q. conceptus entis est quid superius ad ens

substias

substas ℓ accidens, ℰ a cē substas ℰ accidens. dq. pt, qa
ideo intellē indicat illud cē substas ℰ accidens, qa cognoscit id
sud cē sq. cē ē abstractū dcpnis, q cē substas ℰ accidens
p.t. ant. qa ex eo q intellē cognoscit aliqd cē remouet abillo
n cē, sd ex eo q cognoscit cē substas ℰ accidens n remouet
n cē, qa cuj p.dicat desubstā sim.ℓ p.dicat n cē accidens
q̄ cē q cōstituj dcpnis n ē trale cē substas ℰ accidens
ne q. th sub diuisione, qa cē substas ℓ. accidens pōt ve
rificari de aliqua determinata substā, nāj ad veritatem
dictionis nec sufficit q aliqs extremus sit verus, ℓ. vt a
liqd dēt esse, sufficerat q cēt substā, rō ēt entis aliquid
esse ē q p.dicte copulatiue.

Vnde ad arḡ, q nullas nouas adducit difficultates
p.ter illas q in arḡ contra positū adducat, respondet, q vni
tas illius dcpnis ē unitas p multā abstractionis ēēt rei sm q
das quenciūq, q hent in suis rāibus fralibus, q unitas fralis
ē ta int. rāc cuius ōis decem cēt. vero hent rāc vnius ōis
abstractū a determinata exp̄ssione, q ligat q dcpnis cu
iuscunq; in particulari, ad q ol regrit, q fralitas q altim
git rām q immediatum, ℰ adequatum ōi sit quadas nata
ē rō p.ter specialem nat. decem p.dicamentorū, sd sufficit de
uersus mis cognoscendi, q n facit diuersitatem in ri, qua cog
noscit, sd m in rē, quia ē dcpnis fralis terminatus ad illud
ōz sub diuersa rāc subquascūq capacitua, quia rō n ē qua
cognoscit p dcpnis, sd ē rō sub qua abstractiua cognoscit pōt
illud ōz p multis veris; ℰ

Et si interroges q sit fundamentum in ipsa re respō
deri pōt, q ē quedam ipportio ipportionum, rāc cuius ea, quo
rum se val de differunt, pōt ipportionari, nāj vt s. de analo
ga ipportio naturalis dicit ad illud ol regrit q extrema ad
similem se, sd q habent ipportiones in aliquo, sicut illud
sit differre, sicut assimilari, ℰ qa accidens ℰ substā ipport
nant in hoc q ē differre, quadam ℓ substā p hoc q sit ens
in dependens ē aliqd ita accidens, in hoc q ē ē dependens ē ali
quid sq sub dicta ipportione pōt assumi abstractiue vt ipportio
nata in ipsa metafralē differendi, ℰ sub dicta ipportione

vrmu

Verum nare Vnus ab alio, diuersus ab alio, ab utroq; diuersus
illorum.

S.ª P.ª Q.ª 1.ª q.ª 3.ª ad 1.um Sed contra est quod dicat substa. ens, et accidens, ens predicatur substa. et substa. et accidens. Et sequella. qa illud q.d. de multis scitis rõe superioris p.dicat de quibus et inferiora, sed multa scita rõe entis, et Vnitatis, substa. et accidentia, ergo ens rõe substa. et accidentis. Et ens p.dicat ens de substa. et accidente. q.d. ens p.dicat de substa. et accidente. q.d. ens p.dicat de substa. et accidente. q.d. ens p.dicat

cursitas dñe ẽ non mag rei cod ẽ pmanalem mdo q̃ p̃dc
cano sit finalis, ꝯ superiora dñi mferiora vnde n̄ facit cane
fensus, subłe ẽ subłe sa subłe ẽ vnus ex dictis generibus
rez.

4ª et vltima dñe

Vltima dñe bus rep̃ subłe ẽ acc̃dentes Dei, ẽ
creaturaꝝ, ẽ analogus, ꝯ dñ ꝑpdonaliter mfertur se
ꝯ alteruthoris.

Hec dñe hñt tres partes, quaꝝ 1ª colligit ex dictis
D. T. ꝑ plurib⁹ locis ex 1º cdris, et ꝯ colligi ex dictis mp
de deorbus dictis mgr. dicendum, q̃ hoc nomen non dic
dict⁹ vnivo a mgr̃ aqui nec ẽ nec ẽ nomen diuise; dicitur
q̃dam vnivoce ꝑ ꝑpdonem fundatam in diuersitate mfe
riorꝝ, ꝑ dicit vnivoce nec ẽ omnino eadem, 2ª fundat in
diuersitate nec ẽ omnino diuersum, q̃ ẽ vnivoce nec sequitur ꝑ
nomen, ꝯ ẽ analogice.

2ª ctꝰ pars ẽ D. T. q. 2º. de veritꝰ ex ꝑpr. q. 1ª ꝑ⁹
nomina, quare ea dñe ad fundandam analogiam fundata in diuer
sis ꝑpositionibus n̄ 2º in similitudine rez non ꝑpter rez, sed
ita adinuicem inter se. ꝯ dat analogia ꝑpter nominationis.
Ad. pt. q. quia Deus ẽ creatura distant in finito, ẽ vt sic
multe hoc ad sim̃ similitudines non ꝑpter qditates, hñt in q̃dam
apparentiam ẽ ꝑpter nomen, in ꝑpa omnimoda diuersitas fun
datur, nec ꝑ Deus hñt esse suum infinitum hec ẽ ꝑ ellam
ita creatura hñt ẽ finitum, ẽ similitudines hec ẽ, ẽ cadem
ꝑpositio dat in diuersitate ẽ accidens, q̃ ꝑ nullū cognoscere
ille non dicitur ꝑpdonaliter ad multa, vnum, n̄ exp̃mendo
plura talia ẽ diuersitates eoꝝ. pt 2ª. q. quia n̄ attribuit multa
ad imagines dicti quedam enim analogata non q̃ ẽ conuenio
da magnitudini ad alia ꝑpter nomen, ẽ aliquando vniformiter
sicut in sua diffinitione ẽ diuersitate ẽ. eundem cum ẽ. se
hñt duo ad quatuor. ita duo multa ad quatuor multa, nec
q̃ n̄ attendat in aqualitate in numero, sed ꝑpter nomen:
ita eandem ratio n̄ sufficiat ad vnitatem cadem erit non
sufficiens ad analogicam eadem fundandam.

Sed q. ga analogice ꝑpdonaliter dicitur, postulat q̃ ratio a
na

nalogia sempre et absolute in uno in cuncta, et in altero sm
q subiecta ppr nom cuj ē., sed hoc uerū hērō in pot mēsū
et creatura, subiect, et accidens, qa creatura absolute et sm
se hēt ē, et in scipsa ppō ppr nomen q hēt cū Deo, qa in illa
inuenit metaphora, quale in dat misericordia in homine, q.
nec dat analogia ppr nomen talis.

Propter hanc rām Tho. cū Suarez disp. 28 meth. sec
3. nu. 11. existimat uim nō ē analogum ppr nomen dari
nec uolunt cum esse in ab ppr nomine ipsa significd ad ea q
asserit diuinas perfectiones, q. sine ingratitudine admitti
analogiā attributionis, q esse nō ait in eo q unum analoga
tum, quale ē creatura, hēt ē cum dependent. et ordine ad
alterum.

Verūntamen significa ad dicta q. p. adeum ar. 2. nu
hi uidet impossibile, ergō rām sufficiat p nomen analogum ē
minime sic in uno quo q. analogato inuenta analogia attri
nis, qui sic nomine significando, q uta q. bō. qa sm illud
analogia attributionis regit q rām significata p nomen sit in uno
minime, in alijs ē p habitudinem ad illud, ut ex ps docet
D. T. 4. meth. Cat. 5. Vbi dicit de Sano ēe analogum attri
butionis, et q rām significata p nomen ē una numero, ex dict mō
loqui ille de analogia attributionis, q. dat mīm dia inter
rām analogia attributionis in ē minime sic in omnibus ana
logatis; qa alias in ēt una numero p rem, qa dependent q.
dat minor Deus et creatura, in ē sufficiens, ut p. quia
logum in includat in diffa minus p. cui, ut pt in diffa
hos. S. cum uiuum liber alterum creaturę, in qua in ponit Deus
post dependent. q hēt ab illo, q. talis dependia in sufficit ad
analogiam attributionis. Vnde quia uerum ex pulsis de cant.
minime cum ordine ad aliud, talis ordo in ē rām sanctum. q.
significat p nomen. Sed fundat in illo p. minime cum dicto mīno
nomen desumptum ab aliud, nec opposito huius.

Ad oppositum huius minor nō in maiorem adducta. qa in
illis mag. dat humanitas in rām significata p nomen ē non idem

Vnum

Vnius ab altero, dicat nouam entitatem in rae segcata p̃ nomen
sm̃ ꝓpr nomen, insufficienter ad fundandam vnionem dicto
m̃ é illa rão ad fundandam analogiam, nam in vno membro
inquo inuenit talis ordo vere inuenit rão segcata p̃ nomen
sm̃ q̃ sufficiat talem ꝓportionem. Vng. creatura dicit ens noquan
tus dependet ab creatore, & hæc dependẽ. é sufficiens vñ creatur
ens qualitus ꝓportionat illi q̃ dicere é ens vparticipat
rae realiter in Deo. & illa dicenda é de accidente respe
substã. qa cum accidens sit ens in substã, ideo vt substat ꝓpor
nõi ad substãt dicit ens, q̃ ꝓportio é dependẽ, q̃ het la substã
ad hanc vñ ꝓportionem in substãt metaphysica adimentia, qa
rão segcata p̃ nomen sm̃ dicta ꝓportio naturalis in creatura mue
nit in vtroq; analogato, in vñ extrinseco & p̃ metaphoram
& hæc rae in sufficiens ad fundandam analogiam altero ba
nomi.

D.

Notanda m̃ é diuersitas inter has duas ꝓportiona
litates, nam inter Deum & creaturas, m̃ altrudiuer ꝓ
portionalitas, cum dicta ꝓportiones, in vñ sint determinatas
habitudines vnius ad alterum, qa cum sit dist.ª infinita
inter vtrumq; extremum in pot determinata rão creaturæ
ad esse in mo. dicendi respũ ad ẽ Dei, & ideo Deus
in pot ponit in esse creaturæ, at vñ accidens ꝓportionalitas sub
jecti sm̃ determinatas habitudines, & dist.ª finitas, & hæc
rão pot poni subst.ª in dicto accidente vt nota cuius habitudinis

J

Ex. par. 3ti q̃ é Arist. 4 meth. ꝓr. & in primi
decreatura respu Dei, qa ẽ ꝓse in ordinis Deo ex ipsa
rae sua, & in ab alio extrinseco. creatura vñ ouenit ẽ ab
alio extrinseco, q̃ ens ꝓse segcat ẽ Dei, creatura vñ & ex
trinseca, ex p̃ attributum. 3ã pt. qa aliud dicit simplr
ẽ, q̃ ex se ipsum ẽ, & in dependens ad ẽ, & rão, q̃
ens sm̃ suam ꝓpriam segcatam m̃ segcat ẽ Dei; ac vñ creatura
extrinseca, & metaphorica. Hæc 3ã pt. qa alter intelligi
in posset illud Exodi 3º. Ego sum, qui sum: nam ẽ ꝓse
segcat ipsum ens, sicut creatura cum ꝓportione segcatiua p̃ hoc
nomen ens nulla rão ꝑ deus possit ꝓpriari de Deo, q̃ é ma

Exodus. 3º.

xime

maxime qa creatura pot ri é ign de ipsi simplr. Mr
stat ipsu é diuino q ri é repugnat, v

Vt deinde ppr de accidens respõ subsa. qa accidens
é vns ri alio, q é Mr dicit de illo q ex rõi sicay demõstrat
nary ab é ipse subsa. Ad 3m. qa accidens ri é aliquid
sd q i aligd e subsa inque accidens, nas cum ingritur
qd sit aligd ri dicemus q i albug, aut nigrus, sd q i subsa
hoc aligd. et i dca accidens dicit entiens, qa alia di
cunt entia q ipsay, quare albedo et ponit in subo vt ipse
sit albus, sd ve subo q ipsay fiat albus, neq actio. i. qua
libet motus ad. subm se, sd vt agens q illo moueat et agat
in ordine ad ee subsa. qua é doctrina Arist. 7. meth.
et D. T. ibidm dicentiu alia dicunt entia ri qa ipso
dicant qdd ri quasi non se entia sint cui ri dicant absolu
te, qd, i. é, sd ex coq ad. ee albedinis.

Ofr. qa ẽn. rei ipse aduenit illi in rõi fice, sd accidens
é ens aduenit illi in alio, q é ipse in dicit de ipso acciden
ti, sd solum dicit subsa

Et Mr valet dicere hoc Mr é ex mõ sequendi, et in ob
iectare nay accidens aligd é. non mq valet qa vt ob
iicit D. T. loco citato duerbi mei de sequendi vocum
ri ofqt immediate mq sequendi rey. sed mediantibus
sensibus, et ita sensus entis p mariõ sequitur ẽn, q ipse het
é et ipse, secundariõ vr. et extrinsece sequit ens ab
extrinseco, hoc é q het é ex alio extrinseco p mapio

Finc multiplr q ens sint suum esse plures explectuq ad é
partis expsus, et partis ipsius, qa cuz subsa in quantum
subsa sit rao ẽndi ipse et id mq quo accidens nã hent é, ideo
esse ipsius subsa erit ipsissimus respu accidentis. Vt vide
rõdat Fonseca 4 meth. c. 2 q. 2 sect. 3. et Caieta
nus 7th. 6. de esse entis, errat é, qa vt dixi, cum esse
sit simulando, et respondas Deo, si aliud ds sit simile
alteri in quantuz ita representat eo mõ dicit ds esse
alterius, q esse subsa in quantuz é p mius é rõe
cuius accidens het é, quia ipse et determinate Mr

sequit

sequet ex suppositis subst.as mali non mutatis. Vo ex suppositis
possibile est accidens q. hoc ens rad illius, ex ideq. [illegible] Deus
respd ut creatura ratus

Nunc ad arg.m 1.m sola pt ex dictis in 1.m dist. Vbi ostendimus
q. ens ni é accidens rei sed potius é ideq. frat. q. ipsa res. Vnde
quia creatura possit ni ee hoc é posse esse, & in exemplato, ex
ista pot dici ens ni, ut ol denominatiue, & eo dicq. modo
respondet ad obiect. q. creatura in existen ni é ens actu ex
positione, é m ens q. mus actuale ab aliq. signato, ex cui
ut exp tacui ar.o p.o dictis dist. 2.a

Ad arg.m 2.m 2.a sna sani dicitq. é in 1.m ex 3. dist. p.ter
non ad auctor.m q. ex Arist. ex D. T. adducentes, dicimus
dicimus Verq. é q. ens é qd cõ. ex abstractus a suis inferi
oribus q. mus vnius, ut q. m vni ens ni é semper vnitas, ex
medio vnius rat.s fralis sed m non q. qd q. ppor.ne nos, &

Ad illud de diuersimode Arist. dicentis q. metha. agit de ente
in quantum ens, respondet q. vnitas q. regnet ibi, ni rõ
ibi ni sequit ille in genere rei sed m in gñe scibilis, ex ita
ni regnit vt ens sit ibi melius q. dicat vnitas, [illegible] q. mus
Vnius rat.s fralis sequentia rebus in superioribus in gñe
rei sed non dicunt vnitas in ee ibi quatenus in eisdem
alia inferiora rat.s specificatiua, methaphice q. é abstrac
amat.a qua vnitas, sufficienter mouent ni ente rõ q. por
tionis ibi dicte. Sicut dicendus é de ppositionibus entis, q.
ni ofderat methaphisica p mus effectus emanantius ab
aliq. alia natura. ex rat fralis, ni ppositiones istis, sed quasi attri
buta sequentia ibis omnibus ex eo q. ppor.ne manet eadem
mo. ni suus ppius detahens

Ad p.mam rat.s respondet sicut maior ex minori, ne
gando 2.m vnde ppatio minoris dicit nichil p.o non q. ex
illa non infert q. ens possit ee ibi vnius duplex abstra
hentis ab rat.s entis, sed quadam ordate analogica, vnde ar
gumentus nichil addet ad 2.m

Ad p.mam ppos. distingo mo. p.scindit ex p.e certitu

dinis

f. Sab.o

dona q^d^ q^d^ uenit sapiu^s^ frals abstra huius ens ocdo, ex se
rali ḋbm nego, nq^z^ ad hoc ut mtlls sit certus de aliquo ḋbo, q
sit ens sufficit q illud cognoscat ut hoc ens entis sine scientia
mittō n^o^ mi negrit q distincte et clare alterigat alequas fra
lis^s^ sd sat ē mlle dari mirabo mō et ofesse illius alterige
re quemadmodū possum ego de certus q Petrus ē in exer
citu vbi multi hostes mclusunt, et dubitare an sit ille l.
alius hō. si exercitus a longe respiciat: ita possum ē certs
de dō l. et speby sacramentalibus, q d. essentie m^i^ et in
ppria sumul q: dubitare an sint subst^ie^ l. accidens.

Ad 2^m^ ofem pt ex dictis nq^z^ cōtra alicuius rationis
dicti, ni ē unitas nqua ntsperata in pōa stimēt, sd adu
implecta, quatenus ad sicas rationes fralis, quib^s^ in pōa sint aptus
ad expssionem sapiu^s^, ex p^te^ cognitis, et p hoc pt ad 2um. Ita
dendo q ni radix semp lecissima fralis^s^ pōt in tlls frare plu
res sapiu^s^ ni adequatus ni d^s^ nrequirit q ex p^te^ rei cog
nita sint plures fralis^s^ rationes distincte, Ut pt^r^ in
cognē sp^ie^ passionis, q^d^ sōt ḋbs sicas radix pōt cognos
ci cognē pbabile, et demonstrativa, cui nō exp^te^ ḋbi ni
cognoscāt sōt diuersas fralis^s^; sic diuersitas inter cognos
ni adequatam, cui ni q uenit exp^te^ ḋbi. sd ex p^te^ sapiu^s^
q explicat in ratione Boetij q ni aequalitas alterigunt eas
dem fralis^s^ Deo que ni aequalitas ni q uenit ex diuersis^s^
ḋbi. sd ex maiori intrinsecone penetratione deque erud
te sanctis Auriel 1. p. q 12 ar. 6. et Caietan. in Proe
mio huius tractatus. q. 1.

Ad 3um dicendum q sparata inter alqua du
plicit. s. in ordine ad aliquod 3^tium^. Vt cum dicimus Deum et ibus
ē separatus alterō in ordine ad actual, alio mō sit sparatio
in^r^ Deum, et alias, q ḋbs illorum habet maiorem perfectionem
et hoc mō sit in^r^ Deum et creaturas. Subst^a^ et acci
dens cum dicimus Deum ē magis ens q creatura qaē

qa é dicare q̄ rāc Dei q̄ me[illegible] m ente é p̄ p̄ferior
q̄ rāc creatura ac q̄ n̄ negrit q̄ ius dicat alīqua ex
p̄fata rāc.

Hoc 3a sōa p̄ma p̄ hanc viā 5. obiec et 2a. nga
ostendimus n̄ dari rāc p̄fatas, et q̄ ella admissa p̄ scisione m
ente p̄ habilem ad mētr̄ posset volucris cāe q̄ analogiā, p̄ m
p̄ hanc P.

Replica v̄ ibi dic fuda nichil q̄ hat qa repugnat aliq̄d
sit vnicum cui, et n̄ sit Genus. t. aliq̄, exquinq̄ vnitates. Sed
dfa p̄t ex dictis.

P. x his colligi n̄ possidari aliq̄d vnicum cōe ad decem
p̄dicamenta q̄ dicat aliq̄ rāc, et de vrminatum vnum
essendi, sed ipsa t. gnia et rāc, sales nqua in vtq̄ p̄t
reperiri sua scipsis nec sol ex p̄fatis et distinctis cognoscen
et qa substa distingt ab illis, qa ipse licet sit, ideo n̄ rae
entis é p̄ vtilis at q̄ ade ad illmte cognoscendas rāc en
ni quarum ad suas adhuc lōgā n̄ expiendus meritō é a sub
stātia.

Hic scilet dubitari quomō deq̄ius ens sit cōis entiri
ab et rāc, sed de hoc commodius agemus in speciali q̄
de rāc entis rāc: de [illegible]

Nota [illegible]

finis

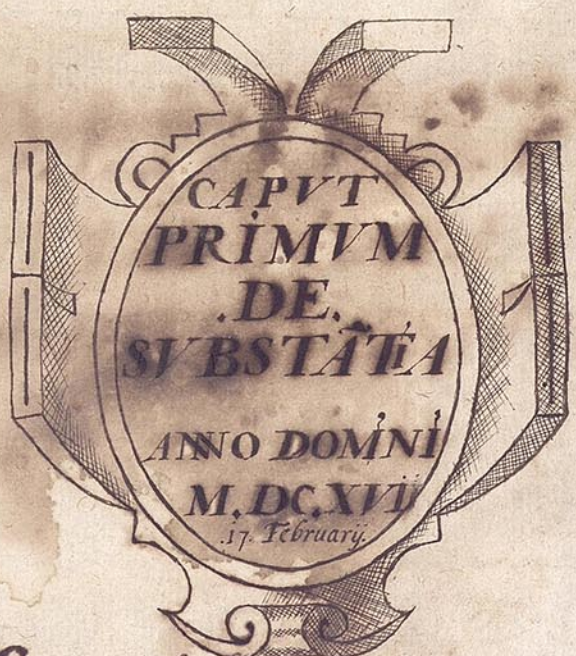

Flic tracta[tus] sect quindecim arti[culos]

dia[lectica]
nusa

Cum p[ro]mus mihi obz sit ens m quatuor ens dicit Arist. 7°. de dia, ens aut sic sub coissima rae m offusso quadat et ea cognosa cognr ospici valeat; id circo ad ptes claras q[uo]t[ie]s ens capessendas operae p[re]tium é particulariu enthiu nat[ur]as decurre re quales 88. decem p[re]dicamenta: Verum qa dignius et ex celen tius caderis p[re]dicamentis é substa quia dicit Arist. 7. metha. c. 1°. por é accidentibus dumparo, natura, cognr, et diffe. uere obtimo abilla recipimus, si sotus sm ordines nat[ur]as sd eth sm ordines doctrinae et disciplinae: quos ordines eth Philosophus in libris metth. nec n eth medulla observaciis, series p[re]dicamentalis instituens. Quare D. T. Arist. subtiliter dicens n sotus in illis locis Verum in opusculo de tracta de ente et ēen[te] eodem foremq[ue] gradu, quare ut recta methodo n sotus, more metthaphisicorum sd dialectorum generantes p[re]dicamenta p[ro]cedamus p[ro]mum a Subst[anti]a huius enthiu ostendere oportet.

Aristotelis.

Aristotelis

In hoc capite (ne ea, quae Arist. in p[re]dicamentis cap. de sub st[anti]a recenset, in tracta relinqua mus) dico mihi desp[ec]ta dignia esse offerunt, i. é nat[ur]as et gdalis huius p[ri]mi generis cuius tracta

no

nouis aggredimur deprimere. Et é quo mo se fiat mi ordine
ad accidens subque fiant contra ꝓdecessores. ad 1m. ad

Q.J. DHQVE am SPE TAT ADNAT. ET QVIDITATE SVBSTATE tra PREDCAMLIS.

hel 4or. arrnuctor.

Ar.le quar de subst.a m comparatione ad accidens disputa
mus necessarium est nat.lr et ordinat.e primo querere, q.d ens mandatus
cognoscere, nam in omni actu q.d cognoscimus requiritur ab actu
et q.dd.s iuxta precepta Arist. 1.o post. tx. 1.o nam ab ella tanq.a ra
dice cetera originant.r quare sit. Aristotelis

Articul. 1.m V.m Esse ipse sit ratio essen tialis, et intrinseca substantia, qua hoc predicamentum statuit.

Pro hula intelig.a nota q.d ex Arist. et D.T. Cat.a 2.a. Aristotelis. et D. Thom.
q.d substa. est ella qua hoc est simpliciter et primo q.d melius in una Q.d sit substantia.
quaq.e re et proprie vocat hoc nomine, gr. usurpant solet contra
p.cem. q.dcunq.e rei, et in hac accepcione accipit ab Arist. 1.
m de.ff.e vocis ex quando dicit ens substa. excepta ens in
hesione cogimur de subst.a vsita hanc cathe.m mox accep. et
qua dicimus m.m fugeat esse .i. in dependere ab alio tanq.a subie
m hesionis, iuxta q.d ens opponit accidenti, cui ens sumitur
ex eh.motagna huius nominis, subst.a q.d trahi stinguitur ab D. Augustinus
cetera relatus. lib.7. de Trinitate c.4 inquit Vbi comparat
subst.a ad subsistere, i. cui q.dlis, nec q.d ens, q.n q.dlis, et
abstractive ab eo q.d q.d, vbi subst.a ab hoc q.d subsistere: quod
auth. sit subsistere exposcat Isidorus lib.o 1.o Etym. cap.4. D. Isidorus.

Q.d sit subsistere.

Subsistere dicit id quod habet esse per se non in alio, quod est esse substantiae. Et ideo dicit Aristoteles in praedicamento de substantia, quod substantia est quae neque de subiecto dicitur neque in subiecto est, sicut homo vel equus. Dicitur autem aliquid esse in subiecto, quando non potest esse sine illo, in quo est. Et ideo accidens dicitur esse in subiecto, quia non potest esse sine substantia, in qua est. Et ideo dicit Boetius in libro de hebdomadibus, quod omnia quae sunt, praeter primum esse, participant esse ex primo esse, quod est actus purus. Et ideo oportet dicere, quod in omnibus creaturis differat quod est et esse, quia esse non habet nisi ex participatione actus purissimi, quod est esse. Et ideo dicit Avicenna, quod esse est nobilissimum et gravissimum et firmissimum et communissimum et pulchrissimum et causa omnium aliorum, sicut primum principium et causa omnium. Et ideo dicit, quod esse est sicut lux, quae est causa omnium colorum. Et ideo dicit, quod esse est sicut lux, quae est causa omnium colorum. Et ideo dicit, quod esse est sicut lux, quae est causa omnium colorum.

Subst.a é duplex, scilicet, et in spl.

Q.d sit subst.a scilicet.

Quod autem substantia sit duplex, scilicet, et in spl. Quod sit subst.a scilicet. Quod autem substantia sit duplex, scilicet, et in spl. Quod sit subst.a scilicet. Quod autem substantia sit duplex, scilicet, et in spl. Quod sit subst.a scilicet. Quod autem substantia sit duplex, scilicet, et in spl. Quod sit subst.a scilicet.

Q.d sit subst.a in scilicet.

Quod sit subst.a in scilicet. Quod sit subst.a in scilicet. Quod sit subst.a in scilicet. Quod sit subst.a in scilicet. Quod sit subst.a in scilicet. Quod sit subst.a in scilicet. Quod sit subst.a in scilicet. Quod sit subst.a in scilicet.

Subst.a scilicet, et in scilicet accipiunt physice, et methaph.

Quod autem substantia scilicet, et in scilicet accipiunt physice, et methaph. Quod autem substantia scilicet, et in scilicet accipiunt physice, et methaph. Quod autem substantia scilicet, et in scilicet accipiunt physice, et methaph. Quod autem substantia scilicet, et in scilicet accipiunt physice, et methaph.

Sunt

sunt p.ᵗ methaphe vt genus et dñia, qua exnatᵃ sua ordinant ad substendas ꝑ, nec ꝑ eis in hoc sunt ales q vnꝰ ꝑsᵃ et vt explicatur in. sed ꝑ ipas ad ꝑsas et ꝑficiendas ꝑ in ales in adequate dñas rez, sed in plete substituunt illas.

Vnde ostat q cuꝫ sapientia in creatis ꝑ vnit. ꝰ nat. accidentalᵗ q. ē mia spualia cuꝫ et aqua tñ ē dispendens ab alio ꝑ vno vnit. possumus distinguere hanc duplicem acceptionem, nec sinat. ꝑdere quatenus ē vnus subsistens ꝑ poꝰ duo ꝑficiat in plete vnꝰ suppositi, in quo ꝑficiat vt vera ꝑs actuales ꝑ subsistᵗ nec ꝑ vnit. actu ꝑ dicat sumptu in plata, nec ex ꝑtibus ea illa, nec ꝑficiat. dicitur sumptu ꝑtiue: semel ex ꝑt dicit in plata methaphe, qualis nec ꝑficiat ꝑsonalis suppositi ꝑtis, vndicit ꝑderari per nec ꝑ ꝑficiat ꝑsonalis suppositi, in qua vnit subsistᵗ. vndicit plata, sed qa sedat in abstracto sunt ꝑ suppositi, quo modo humanitas methaphe abstracta a suppositis hoc vnit ꝑ in plata subtendata et recepta in suppositi sunt in natᵃ.

Esse pense dupliciter accipitur.

3ᵒ nota q ē esse dupliciter accipi, vno mo. pro opponitur ē in alio sunt in ratione, alio mo. pro opponitur ei malo sunt in subsistentia: i. mo. vnit. in subsistᵗ ratione plata, q in plata, qa quia subsistᵗ in plata in aliquo sit vt ꝑ in natᵃ et subsistentia in natᵃ, in mo dicit ei malo simpliciter, nec ꝑ vnit. ꝑ natᵃ vt vnit ē substantiare esse et vnit ens, et simile mia subsistᵗ q vnit habet mutuo dependᵗ a subo, in ab alio dicit dependere, nec ē illius aqua dependere, in dicit esse ens mia quia vnit. potest exnatᵃ sua, et esse plete ipsius, in ꝑ accidens et accidentalᵗ sunt ens. illi, qua ipse ē malo opponitur ei ꝑ se in hoc sensu in vnit accidenti, vt albedo dicit ei in alio semper qa cui pos, cui subiungit, in sustinet vnit ē esse cum illa, nec sui ipsius vnit. potest plete esse illa, qua ratᵉ accidentis et ꝑ in subo ad sustinendu aliud ꝑ se vt existant et habeant ē, q impugnat hera ē subo: ꝑa vnit subsistᵗ, et mia plete vnit. rei ꝑ in subo ꝑ mia informationis qualitas tribuit illi ē, quo pertinet ex ipsa natᵃ. 2 mo dicit aliqd esse sunt ē plete, et ꝑficiens in ratᵉ subsistᵗ. qualitas ꝑ se sit in ratᵉ alte rius sunt debendo exigentia natᵃ. hoc ē, q requirit ad suum esse

xplementum vt sic et equus, ad hoc ꝓ n̄ reqūrat q̄ vltimū
xplementum quale è subst̄a seu ordo in misticis dimatibꝫ ex-
ppria nat̄a sit sat̄ q̄ sit super vltimum natum xplementum nat̄ sui
exigentiꝫ, q̄ dicat ꝓpr̄ rōnē cuius nat̄a sicut subsistentia dicit in
verbo, q̄ nat̄ alterius nat̄ abhorret, ꝙ in ꝓpr̄ cuius misticis
et omnibus cuius cuiusq̄ suppositi ita se quo abhorret, et appe-
tit nat̄a humana, vt maiori cum facilitate suppleat defectū
ꝓpr̄ subsist̄a et sustentari et nat̄ q̄ si ella rationalis ꝓpr̄ cuius
mus subsisteret, et hoc ꝓ dicit subst̄a xpleta ꝙ se, et magnum
mysterii in negrat ad rationē subst̄a ꝓportionabilis in p̄dicam̄to ē
ipse, an̄ sufficiat primus modꝰ eorū ipse nequeat ē subst̄a
tm xplens, q̄ xpleta.

Tertio nota q̄ ipse dupl̄r accidentari ꝓt vno modo ꝓpria
quidem existendi in misticis et possunt subst̄a alio modo ne
gative, ꝙ vt è ille q̄ ait aliq̄, 1.mo. q̄ licet verum rationi dicit
additum sup genus q̄ quoniam genus generalissimum subst̄a cum re
pugnat ꝓpr̄ium ex genere dicit, ꝙ cibus alijs similibꝫ generib⁹
p̄dicamentorū. 2.do dicit addit̄ 5. nat̄ subst̄a quatenus
dicit negatiuum inhærentiæ vt dicitur. Vnde cum maximus q̄ sit sub
ꝓr̄ substantia ille ē ac negatiue consit ab ipso positiuum. 1. negatiuum

Hi ipsius sit 1.o Rationale dicitur p̄mum genus sub
ꝓr̄ ē ē ipse sensitiuum, et xpleta, et ri ordinatis ad xpleta
dicitur vltima pars. 1. xpleti cius

Hæc ob ē Aristotelis rationem ē. de subst̄a et alijs eius
expressius, et ꝓr 1. q̄ dicit ē q̄ possit attribui hoc p̄dica
mentum ordi 1. subst̄a qua doctrina hit a xpleta, et in xple
tis 1. subst̄a xpleta, sed illud ē attribuit subst̄a 1.mo. q̄ 2.
Alb. ꝓr q̄ sequuntur q̄ subst̄a attributa huius p̄dicamenti
est analoga, et ē univoca sequens ē sensus, ꝙ in utrogenius
genera ipsorum q̄ debet ee univocata. q̄ ē ens. sequella
sic ꝓr. q̄ subst̄a cum illa ratione intrinsece in qualibet dicit ē
sua subst̄a. q̄ ē dicta subst̄a et subst̄a. sed hoc in xpleta sicut
dicta q̄d ē ē univoca. Ex quo sequitur q̄ ens attributum huius
generis debet ee ex ente dicto, ē sequitur. subst̄a xpleta.

Deinde q̄ sequeretur ē sensus genera ē ꝓpr̄ dicendo ꝓpor
tionē in p̄dicam̄to. sed ē dicta ē sp̄. mpleta subst̄a, vt dicta
ē corpus, n̄ in ꝓportionent subst̄a xpleta, sed ē ipse separata
ima ꝓt modi subst̄æ, sed hoc ē ꝑ. contradictionem ꝓ decam̄to.

mquo

Esse potest considerator pos
sitive, et negative.

1.a N.o

Aristotelis.

R.

inquo dria ꝑ se ꝺ. ponerem nisi ad casus vt diuisiue ge
nerꝫ, ꝯ. Sequella ostendit, ga oia quæ dere de pari ꝛ̃ ꝑant
tanq; spes raes alicuius generis, ꝑ se dere de collocant ꝛ̃ sub illo
sl oia illa pari ꝛ̃ ꝑant raes subtt̃a vt abstrahis a ꝓlata ꝛ̃
in ꝓlata, igr̃ sic gut sic ē genus generalissimus oia illa
sp̃a dere de ponibiles in ꝑdicam.

Sl̃ḍ hanc ois̃. st aliqua arg.ta ꝛ̃ ē ga nullus genus
nec spes ꝛ̃ subtt̃a ꝑse subsistentes, ꝯ genus generalissimus
ꝛ̃ pot ē subtt̃a ꝓlata ḍ ꝯ. pt. ga subtt̃a ꝓlata ꝛ̃ pot ē de
ēn̄a subtt̃a mꝓlata. ꝛ̃ hoc pr. ga gria, ꝙ spes ordinan
tur ad sustinenda in diuiduo, ꝛ̃ subsistunt ex illa, sḍ no
nisi ꝛ̃ in illis subsistendo. ꝙ ꝛ̃ in ꝓlata subtt̃a pt. ḍ ꝯ.
ga si ꝓlata ēnt ꝛ̃ ordinarent ꝑ se ad diuisas subtt̃a ꝓlata
sustinendas. ꝛ̃

ḍ. ga subsistn̄a ē vltimus ꝓpe manens subtt̃a. ꝛ̃ in
mꝓ ē unus manens actu in diuiduo, ꝛ̃ illa indiuiduo
decunt ꝛ̃ nullo alio subsistendo, ꝛ̃ ꝓpter ē ꝓnus subsis
tinqno subsistendo genera, ꝛ̃ spes. ꝯ. in indiuiduo ꝛ̃ sub
stia ꝓlata. generalis. ꝛ̃ spes ꝛ̃ in ꝓlata, alꝫ. adeo genus
generalissimus, ꝙ ens ordinat ad indiuiduum, dicit subtt̃a in
ꝓlata. ḍ. ꝛ̃ nihil omnino falsum ē dicere ꝙ gria spes. ꝙ. cō
cant ꝛ̃ ꝑ decamento dicere ꝛ̃ subtt̃a ꝛ̃ in ꝓlata, ꝙ ita ꝑti
ga illa ꝛ̃ ꝑdicada ēnt̃a in fimum, ꝛ̃ indiuiduum, quæ dicunt
subtt̃a ꝓlata, ꝯ ꝛ̃ ꝛ̃ subtt̃a mꝓlata. pt. ḍ. ga ēn̄a
in ꝓlata ꝛ̃ pot ē data qualitas entis ꝓlati, ꝛ̃ ḍ.

Est declarꝑ amplius, ga cum multę abstrahic raes ge
nericæ aiales. ſ. corporis ab hoc, ꝛ̃ leone, ꝛ̃ mꝫ abstrahit aia
litas, ꝛ̃ corporeitas, sḍ hominis aialis, ꝛ̃ hominis corpo
reitas, sḍ hominis aialis ꝛ̃ subtt̃a ꝓlata nas ḍ. Petrus dicit
hominis aialis. ꝯ. raõ subtt̃a qua abstrahit ab aliis generibus
quæ collocant ꝛ̃ ꝑdicamento erit raõ subtt̃a ꝓlata, ꝛ̃.

ḍ. ga indiuiduum subtt̃e contr ē esse mdependenter
ab alio, ꝯ oia indiuidua subtt̃a ꝛ̃ mꝫ affirmant ꝛ̃ hoc
ꝙ ē ēē se, sḍ ꝛ̃ hoc ꝙ ē ēē se mdependenter ab alio, sḍ
hæc raõ ē vltimus ꝙ pot abstrahi ab oibus indiuiduis sub
stantiis sumptis sub genere. igr̃ ꝓnus genus generalissimus

ē raõ.

é rad ẽndi ꝑ se nõ depender vr ab alio, & oẽs ꝗcũq; subst. ꝙle
sunt hoc vno modo esse, q́ é ens ꝑ se in dependentiam ab alio.

Divus Thomas. Or. arguendat ex D. T. 3ª ꝙ. 77. ar. 1º ad 3m. q. de rad subst. opatur é id cui debet ꝗ esse, & vi in eius s. accidentia, qua ꝙplent ꝑ in herentiam in subo, & qa hoc nõ ꝙuenire ꝑt vi m in diuiduis sd ens ꝑ decadas virtutes, q. stinent sub gne subst. ideo dicunt subst. ꝙplta, vt n. aliquid dicat subsa ꝙplta, sat é qx se petat subsistere sive hoc sit nõ mediate s. 1º subsa sive nõ mediate s. 2ª: s. ad hoc vt ꝑ decada ens tã dicat entia realia vi requirit q debeat illi exire in rerum nã rãe ipsius & in mediate, sd sufficit q possint exire ap. rei in indiuiduis, & singulãribus.

Duplicitr potest aliq subsistere. Nec hr obstat q dna subsistẽs ens dicat ꝙlta hoc modo singulis m in diuiduis ens subsistit s. gnia & ipsa, vi ma obstat qa duplr aliq pot subsistere, 1º qa sm ꝑtes suas spatiales, & actiales petat subsistere, & scipi ꝑ mes ꝑ se stantes, 2º qa ex eo q adiacet alteri, & subsistenti in illo, ꝑ se subsistit, illud ens subsistat adiacendo alteri, hoc nõ mõ. subsistere vi é ens ꝑ se ꝙlte qa é mes ꝙueniens ẽte quadrnes qualificat suũ, & dependit ab illo, & hoc mõ ꝑ hoc sica ꝙponentes dicunt subsistere, quadrnes ex vnione cũ subo fit vnus vnus ens subsistens, & actus subsistẽs ꝑ se ꝙlte subsistere dicunt, sic dria qa sm ꝑ sum scibus cognoscit dna gia adiacens alteri, quatenus possit subsistere, vi nõ dicit ipse subsistens, sd pillud, q sibi nus. 1. v. mõ dicunt subsistere illa qua ex se verificant hẽre ꝙtes suas ens dependentes vr ab alt̃re, quo mõ gria, & spes sm ipsas adiacentes mi cludunt vnus ẽndi vi vt alteri adiacentis sd vt actualitates & rad subs in negre & ꝓcede qua se ꝙponerent, qui a nobis scipiunt in re ens ꝑ se subsistentes, qa vi. vi pti é nisi insequentibus, rae quor ꝙuenit illis existere, & exercitus ẽndi ipse ꝙprio actualr subsistere ꝑ mariõ ipse ꝙuenit singularibus immediate, virtutes v. secundario & mediate, q vi dant complementum ꝙueniens ꝑ decadas abstrahentibus ab exercitio ẽndi, q vi sistit in hoc q actus & in exercitio sunt ipse subsistentia, sd q sunt raes formales postulantes tales mus actuales exercitij de cui subsistentiã ꝙsistunt.

Ex dictis ꝑ gradus gria & ipsa ut ꝙlta subsa vi sum vera ex logica Minerua, qua vtr ea uti sica in scitia, qa ut dria

drea subtta, imo ch ꝓpꝫ vni q̃ accident vnet ni poꝺ ꝺea
in finera specifica: Ꝺ adequata ꝺa ado sumit ex eo, q̃ st adu
alidat, et reat fialis, qꝫ debet subsist actualiꝫ ꝑse, et mde
quanit q̃ si ocipiant vt separata, et ꝑcisa n̄ ꝺerent ꝺna
adiacentis, sꝺ rang m̄se hentis ꝑsus cē q̃ mlꝫ ꝑse stantis, q̃ m̄
ꝑplexi subtiantijs sumit.

2o argr S. Ois. ga seqr q̃ dari posset aliquod genus vo
cum ad ꝺia ꝑdicam. q̃ē falsꝫ. ꝑ. sequella. ga st a subtia
et accidentis pot abstrahi vnica raõ cois entis, ita a subtia ꝓplata
et accidenti ꝓplato posset abstrahi vna raõ entis ꝓplati q̃ se poribiliꝫ
in ꝑdicamento, sꝺ illa raõ erit ex. ēnis ꝺriang cuicꝫ libet ꝑdi
camti nat ꝺrie n̄ ꝺ. entis ꝓplata, sq. erit raõ vnicca, et esse
geris genus.

Ad hoc argm omissis aliꝫs solutionibus q̃. hic adduci pnt
respondet negando sequellam, et ad eius ꝓbationem negat minor
ga illa raõ entis ꝓplati n̄ ꝑsuideret aliꝫ entis ꝺrie cum ꝑdicamen
tꝫ; nam cuꝫ ꝑdicamta sint sumpta simplicis fialis. idio ada
quatio vocis istitutiua ē ꝺra ꝑ q̃ vnaꝫ ꝺefert ab alia et
ꝺsignat raõ illa cui m̄ē vna sm̄ ꝓportionem quaꝺam

3o argr ga ēn̄ alicuius rei n̄ pot alteri ꝺuenire, sꝺ esse
ꝺuenit accidentibus vt pt in Eucharistia vbi accidentia hent ēē
ꝑse sine subo, sq. ēē ꝑse n̄ ē ēn̄a subtia ꝓplata. Et n̄ valet
respondere accidentibus uenire q̃ accidens ē n̄ ꝑse; nam
ēn̄a vnius rei nec q̃ accidens pot alteri ꝺueniere q̃ aliqꝺ des
tructꝫ ab ipsa re, sꝺ accidentia illa n̄ hent subtiam sq. nec
alio mꝺo hent ēē ꝑse. ꝛ

Ꝺ. ga subtia nec ꝑse nec q̃ accidens pot ē malo, et acci
dens, sq. nec accidens ꝑse, Ꝺ. pt. ga tanta repugnantia
ꝺat m̄ eo q̃ subtia haat muꝫ ēndi accidentis quanta m̄ eo
q̃ accidens haat muꝫ ēndi subtiam.

Ad hoc argm expꝫse respondet D. T. Loco ꝑ citato m̄ solu
tione p̄mi ꝺicens, q̃ n̄ ē ꝺa ēn̄a subtia ē ꝑse, sꝺ ē id cui
ꝺebet ē ꝑse ex vi suae ēn̄ae et ꝺralis, q̃ accidentibus m̄ sacra
mto n̄ ꝺebet, ga ex vi suae ēn̄ae cui n̄ ꝺebet illis ē ex subo
sꝺ ex ꝺiuina virtute subtentando, et ita n̄ ꝺefluunt ē acci
dentia, ga nec separat ab eis ꝺiffo accidentis, nec spectꝫ eius
ēn̄ae subtiae.

Sꝺ hoc solutio ꝺeficit ē ga ēn̄ subtia ē aliquod ēē,

nõ ée in alio sg ée pse. Pt. 2g. qa ens in hota sua lat̃ne dnõ dr̃ p ée pse, & ée in alio. And. pr. qa ens subst̃a aliqd é in dr̃nse ens ipse subst̃a p q distingr. ab accidenti, q nõ pot ée aliud, q ée pse: sed agr. repugnat q ens subst̃a colcet accidenti p se. s. p accidens, ẽ repugnabit, q accidens sit p se.

Nihilominus in rõe D. T. sibi recte militat ro ssma é, qa ens (vt s. ostendimus) nõ sit genus ad oia entia nõ post ée de ens alicuius rei creatæ, q hoc ad ée: ideo. n. é de ens hoc ée aliat. qa aliat é genus & p decadas ens ée ei, s. sgr ens nõ é genus, nec ẽ ée potuit ée de ens alicuius rei creatæ, at q adio nec ée pse. s. ée in alio & differs subst̃a & accidenti. Vor qa (vt s. dximus q p eccdenti arg 2. ob 1. ens é id, q pticipat ée, ideo differ subst̃a erit id cui debet ée p se, sed q pot recipi una q é ée, in qua recipit ée p se. sed q pot recipi actus in sua cõnaturali pda, & hoc ostendo colligr ex D. T. 1. de gentes c. 25. in solutione ad 1m̃ Vbi. ait q ée pse possidue nõ é dria subst̃a sed nõ ée in alio q é negãdi in subo mhasionis.

Divus Thomas.

Sed de hanc doctrinã sortir arg, qa sequit, q ens subst̃a sit negãdo, sed hoc é de nat̃a entis realis. q. pt sequella q amles mdr̃nsicus & ens lis, q quem distingr subst̃a ab alijs p decamenti é ée nõ in alio sed p se, q. esse é possitiuus q dr̃nens subst̃a. s. aliqua negãdo. &.

Divus Thomas.

Dr. qa vt docet D. T. opusc. 48. ens dr̃ p modos dr̃nctuos decem p decamenta, sed istis modi nihil aliud dr̃ q ée pse & in alio, qua iusta hanc solutionem dr̃ qd negatiuus, q. ens subst̃a & cõtra vor p decamenta dr̃ nõ negãdo dr̃ signs é falsus, nãs p meras negãdo nõ mtelligit dr̃nctui ens realis possitiue, qa mera negãdo é nihil q op ponit enti reali. Ite p rõnes, qa ens subst̃a p decamenta ẽ in dr̃nsice ueniat ordinibus inferioribus eius, sed repugnat q una negãdo ueniat mltis entibus possitiue qualia sunt oia quæ colocant in p decamento subst̃æ q. é pse adnctiuus subst̃a nõ solum in eo q é nõ ée in alio, sed in aliquo esse possitiuo, at q. adio aliud é nõ posse cõcari accidentibus nec pse, nec p accidens. ad huius mtelligentiã sit sequens dño.

2ª Dº

2ª Dº. Hæc ſtalis oſtrinitina ſubſtª ẽ ꝓſſitica et realis: ñ aut ẽ hñt rem ſtalẽ, ois ꝑ aliqd ꝓſſitiuꝫ ſup additꝫ ꝙ mḡ dria ẽntis oſtrinitiꝫ illicis in rac ſubſtª, ꝛſi m ꝑ negaꝫ ꝙ dat ad ons.

Hæc Dº hꝫ hꝫ ꝓplicem ꝓbꝫ quarꝫ 2ª ſuffic ꝛ ꝓbr ꝑ arḡ mum adducto, ꝛ ad 2ª qualiꝫ.

Nota 1º ex D.T. opus. 72 de natª generis cap. 10. ꝙ cum eadem ſit dria diuinitatis genꝛis, ꝛ oſtrinitatis ſpeiꝫ ons vº hñ poſſit here aliquas drias diuidentes ipſius (qa ſi illas haberet ex ſe ẽt m deus ſuꝫ ꝛ daceret rac aliquas 2as rac diuidentes rac) quare nec ſubſtª ſm ſuas, ſpeiales rac oſtrinitatis aliquas, mult. rac ſtales, qua ſm ſuas ẽntª ꝛ rac hñt ẽ ꝓncipiuꝫ diſtinguendi ens, ſ. reale ẽ ꝓncipiuꝫ diſtinguendi de dial.

Divus Thomas.

2º nota ẽ diſcrimen inter ſogatuꝫ ſtalẽ huiuꝫ nois mum, ons, ꝛ huius nominis ẽ, nam ſtalẽ ſogatuꝫ ontis mu aliud ẽ ꝙ rs, ꝙª dicit ẽ ingredi ẽbet ꝙ dicamentor ſogatuꝫ vº ſtalẽ huius nominis ẽ ẽ rem ẽtis exiſtª, qa ois huius dicit ons ſol ẽ ipſius ontis, ꝙ ẽ eſſe rem ſtalis exiſtª, ſ. aliqd ẽ eſſe rem ſtalis abſedonis.

Diſcrimen inter ons. ꝛ ẽ.

Hinc nas ꝛ ꝙ ens aliquando ducat ẽ diqui detat mſioriꝫ aliquando vº ri ẽ, vt inducenſis D.T. locis ꝓ ſim mutatis, nam recꝫ dicat ꝙ ens ẽ diqui detat mſioriꝫ ſumat ens, ſm ꝙ dicit ꝓpꝛietatem ſtalẽ ꝛ actualiꝫ ſuiuſ ꝙ ẽ ẽ, qua ẽ ipſa exiſtª qa in nnaquaꝫ re ꝓprꝛ ſuaꝫ ẽntª ſpecificam ꝛ ipſa rac ñ poſt intelligi aliqs gradus, ꝛ mus ẽndi diuerſus, ꝙ ſm ſuas ꝛ ꝓpꝛias rac ſtales m hñt hoc ꝙ ẽ ẽ, ꝛ m rim ſicc includat in oꝛpꝛe creato, ſ. m accidentali, ꝛ oim genꝛaliter mo. ſ. explicatꝫ quomo ait D.T. ꝛ gens de ſſto Deo dicit ꝗdtatiue: cuꝫ vº dicit ꝙ ens ẽ de ẽt mſioriꝫ vt in locis citatis ex ꝓ. ꝛ ſ. methaphiſ. ꝛ ſumit ens vt ſogdat rem, ꝙ hñt ẽ, qa in ẽſica actualitas ẽndi, ſol ẽt ꝙ ꝑpaꝛdi ꝛ ꝑat ꝛ: ꝛ ſic ſunt bene ſen ſuꝫ quomo ens ñ ꝑdicat in deſſtione nominis ex eo ꝙ ñ ẽ genꝛis nec dicat determinatiꝫ mult ẽndi, vt Arist. ꝛ D.T. ſæpe memoꝛato dicunt, qa ſi ens ſumat vt ẽ ꝛ rem ñ addat

ſtalẽꝫ

fralem p̃ nr̃ specialem mus et ens, q. exp̃le cat inquantũ et dissẽ. Unde cũ dicamus hõ é ãal rõale, qa ée ñ é degen. hõis. Sequit̃ nec dicere possumus substã é ésse, qa ée ñ é de ẽã substãe ena ra, nisi m̃. de ẽã Dei.

Hic suppositis p̃ 1ã quod 2m̃ ẽs, qa creatura é mchi dat ẽnẽ tray alig, et rãy ẽndi, q. ex se sit indifferens ad rãy substãe et accidentis, p̃ mus gradus ẽntis generice, q rão entis ñ determinat ad attribuendas substãs p̃ mus alig quy, cuius possibilis rão sit dicidere ens, et attribuere substãs p̃ 2a. qa ideꝑ é fralẽ é diuisibus gradu, et oñi attributo ẽntis et ẽntis p̃ qa ens simꝑ p̃ de ẽã rãy nihil aliud sequat q̃ ẽntã omnes entes q. rei dissẽ., q. é gdatus et ẽn rei, q. esse ñ é indifferens ad substãlẽs rãy, et dicẽs attributiue, nec se ex se sit indifferens nulla est rão, qr ñ ponerent tãg genus in diffinitionibus decem p̃dicamentor. Si ergo ens p̃dicatũ é substãs ñ dicat gradum p̃scindibilẽ ad substãe ẽnẽ rei, nec ens debet poni in diffinitionibus, ad q. adue dissẽ substãe ñ erit é ésse, nec ens erit genus in eius diffe.

Et ex his stat 3ã pars qa ad q. dñt ens, é sup ad dictũ ad ipsum ens se habẽ nichil enti sup addit p̃ter expressionẽ sui ipsius fralẽ, dicit ergo ppa rão entis dñt ad substãs p̃ hoc q. cognoscat cum negatione accidentis. Ad q. p̃t. qa illa ratio exp̃ssa ñ é p̃ hoc q. nihil exp̃mat specialem mum, q. sum suam rãy fralẽ tribuat substãe ee ésse (ut dicti in 2a p̃te) ad q. hoc intelligẽ exp̃sa rãs entis, q. in illigat mẽ ut m̃ dicens negãs sth. ai. m. alio. Ad 2m̃ p̃t. qa nichil aliud sup additum p̃ melleq̃ s. ens, e

Ex his p̃t ad 3m̃ arg. o. i. dẽs quo mo sth rão substãe ñ cõcipit accidenti sed mum q. accidentali, q. dicit ée ésse qa quid ẽpe accidit substãe nullus é in accidens, p̃ cõcipit accidentis suy naturalis, et mura cuiusq;

Ne ad hoc p̃t obiici mod qd mus accidentis sth ée malis accidit accidenti cui dependã ad substãe et ppria repugnat q. substãe habẽ ralẽ mus sth dici ens brute

alicap respondere subtr̃ rõe ipsa. qa nõ posset é in alio nõ accidentale nec nõ subtã.

V. Et dicis colligi 1°. q ex duplici causa aliqd é incapax dissi nitionis. S. ppõ summas pfectiones quas Deus definere nõ pot qa nõ é limitatq ad aliquod genus. S. ppõ imperfectiones, et maximas actualitates quarũ genera generalissima nõ pnt definiri, qa cuj sint vltimæ rães, quæ multũ pot abstrahere ab alijs rebus pro ubilibus inp̃ decem. ideo magis sunt in pdicamẽto, q. in actu, et ita sunt suæ actualitates q pnt reddi in definitione cæpisse genericæ et vt dicũt, ex qq alijs vera dissi, et hæ rães ad declarandas nat̃s illoꝝ thomus aggdas descriptionibus magis appropriatas visus fuit ponere loco generis, et negado quadras q ꝓ eius rãe explicat loco dicæ. Vt cuj decernimus subtã decimus subtãm cui debitũ é in alio, S. é ons in alio.

Et ni valet dicere é subtã declarat p negdã, q é negdo. Et qq qa S. nominamus, ita intelligimus: ni mag valet, qa cuj dissi. sumat p ordine ad multa exsistere, cuj ni possit multa vndequaq exprimere sumptum ocpationẽ subtãe ni S. p negdo accidentis, ideo dicimus quæ nominamus de subtã. Vt quando negat hẽ locum dicæ, q dicimus abrigit gnã multũ declarare ni pot qdẽ rõe q sicuj possit unj ee explicat p negdo. Vt pt. in disputationibus bruborj decernimus n. bra huj ee acal vrrade vbi vrrade e negdo.

2° colligit q duplex subtã in xplatas, e vn xplatas ni é duplex genery in spa, qa subtã, q e genus huius pdicam, ni é de mtrin sicæ rãe diuarj nec partibus in xplatas, pdicæ in q. directe ponunt in p dicam. ni duplex analogi in una logata, quadrupes subtã sm. Vtaq sua extrinsecus inclusa in duobus dorsis, et partibus in xplatis sicæ plantæ, sicæ methaphysicæ.

Nec obstat q dicis dissi nẽ sublusa entitate et existere ee xplatus spũ, qa rade in re idem q ens, q cuius sit in xplata pars venit illi ex mã assumptionis mtis.

Propt hoc arg̃ Suarez, et alij dicunt q hæc duplex subtã

Duplex causa quare aliquid é incapax dissi.

subst^a in ꝓpleta, et in mop^leta methaphisica é dicio fm in accidentia, qa subst^a accidentalia aduenut ex apprehensione mētis, ꝙ sit donec methaphisicus. S. pars methaphisicæ mihi. V^o oppositum ꝓ hac rad.

Quia cum dicit q genus generalissimum é subst^a ꝓpleta ingro. an intellect^s de subst^a ꝓpleta ꝓbetur. 1° methaphisice. Sed ꝓ^m repugnat q sit genus, qa vt supponit dictus auctor, dicit, ꝓbatur sequendo, ens dicit subst^a ꝓpleta. S. spūs, et ens genus generalissimum non sequitur ens dicit ex^a entia drias q repugnat generi; sed ꝓ^m ego mi videtur rad dictata, ꝓpleta subst^a, qa ex hoc genus generalissimum, in mente ex apprehensione mētis é ens continuum sed ꝓpleta, et q adeo dicia mi mihi ens dicit ꝓpleta, et in mente ꝓpleta, et in duratione ex apprehensione mētis, q^a in illis é extra mea de mundo, et q adeo dicio subst^a mi ꝓpleta, et mi mꝓpleta methaphe mi erit dicio fm in accidentia. Sed analogi mi analogata.

Quare ad oppositū rad respondet ꝓ quamvis apprehensio rad methaphe dicta quam ꝓ methaphisica regula vt actus sint mi ꝓpleta, mi mihi hac rad fm, q^a attribuit illis mrae subsistentias mꝓ dictas, sed mihi dicto q mi ad existē sidea mꝓ comentus mi é illis accidentale sed reale et mi mihi mihi methaphe mihi fm dicta de oppositione realis methaphe.

Sed^o dices arg^o ꝓ rad fm, subst^a ꝓpleta qualemcumq dicit id cui debetur é ꝓpe mihi Deo mihi mihi et ens dicit ꝓpe ꝓ^a genus huius ꝓ dicam subsistentis. D. arg. qa id q debetur ponis mꝓ dicam^o debet é finitum vt asserimus in 1° ꝓ^o

Propter hoc arg^m venient Boetius et Brusellus et alij q dicit mihi quod huius ꝓ carnis et substare accidentibus, ꝓ mihi subst^a ꝓpe subsistentia ex eo q finita, et creata mihi omnis finita ꝓ^o

3ª Dº. Subtrare accidentibus nõ é rao fralis ãnichila 3ª Dº.
genery huius.

Prouat ga illa é rad ãnichila alcuius rei, q̃ i. mlligi in aliqua re, sd subtrare accidentibus n̄ é p̃mus q mlligi in subltã xpleta, q̃ nec é ẽ. ãstitutibus eius. Pt. mr. qa ps mlligi in subltã xpleta eã mlligi et ẽ subsistens ppa ver rute, quag mlligat eã subscepnuag accidentiũ, qa illud é m ordine ad ppag ãfectiones subltã, hoc v. n̄ ordine ad ãfectiones accidentiũ, q̃ é subtinsarii, q̃. in mrinseca rad, et eentiã i ãnichila subltã? n̄ é rad subtrandi accidentibus, nec actu, nec ãnitu dene sd é ẽ subsistens aptitudo natr. mõ iaq explicata Pt. 2ª qa 3ª. accidens subtrandi accidentibus suppoñt actus subsistendi subsistẽtia semitr aptitudo ad subtrandus accidentibus suspponit aptitudinem ad eendum ẽ.

Nec ex his inferre licet, q aptitudo ad recipiendum accidentia sit aliquis ordo realis, q ẽ 1º. specificet ab accidentibus cui hoc n. cõt ponere subltã? ẽ 1º ordinari, et dependere ab accidentibus, sd m secundario, et ex sequenti respicit accidentia, vt aptitudo, q hũt matã r. ad ẽ subltãle 1º ẽ specificat respicit ẽ secundario v. respicit accidentia.

Vnde ad arg̃ illud rãdetur q ad hoc vt aliqd ponatur in p̃dicamento subltã sm comunatam cõm̃ sat é, q cadat m ducat id cui debet é, et n̄ ducat ipsum ee ẽ, qa ex hoc sequitur, q cũ sit poã passiua recipiua sui ee ab alio ex hinc eo, q arguit limitatõm, et potentialem, quales Deo dicimus n̄ ponit qa Deus p suam gdtã é ipsum é ẽ. Sd v. sit ponibilis in p̃dicamento. videbim̃ art. sequenti.

Art. 2. V. omnes naturæ substantiales ẽpletæ, siue infinitæ, siue finitæ sint ponibiles in p̃dicamento.

Quis affirmatiua sit dct. 1º. qa sit aliqua natã n̄ cõt ponibilis in p̃dicamento sequitur Deus, sd Deus é ponibilis q ois

subst.ª aplata ponit deredē in p.ª dec.ª m.ī. Dr. ga ydeo Petrus ē ponibilis in p.ª dec.ª m.ō ga in illo ē multiplicitas virtualis rad cuius sūt diuersi fratres pōt coordinari ē p.ª decr. superiora ē inferiora, sd ets Deus hēt multiplicit.ē virtualē p ordinē ad multa multa sequendi. qua ē varior sequela mtlr. descendentiū in Deo p.ª ser. fratres pōt coordinari in p.ª dec.ª m.ō ita vt vnus sequens sit frater, vt determinatiue ad vnius vt p.ª in sequē iustitiā ē mīa mag possumus distinguere rad seq subst.ª aplata ē rdes particulares diuisas iustitiæ ē mīæ; ē simūl in diuersis relationibus quas pōt multr. segre sub sequēti cōtrarias, ē potest determinare vnā sequelā, ad particulares rdes huius ē illius relatiōis diuinæ, q. pōt in Deo fieri coordinatio p.ª decr. mentalis, sm fratres, cōtr ē particulares

Ad 1. ñ obstat dicere q ē identitas realis ē fratis mutuā iust.ª ē vnā in Deo; ñ m.ō obstat, qa ets idem met ea lor sūt eadē realit.ē absolutā ppō diuersas fratr.ās quas mtlr. distinguit mille pōt abstrahere gradus generici ē sorij p.ª la rupā illarū fratrū, q gradus sic diuersis ponibilis in p.ª dec.ª m.ō sunt genus, ē ipsa fratr.ās sunt ppō illius, ego simūl in Deo, quia eadē ē mīa, aplr. ea sunt idē fratr. p.ª dest.ās rdis erit sufficiens fūda m.ō vt abeller abstrahat hanc rad generica, ē coordinari in p.ª dec.ª m.ō

Ad 2. ñ q quis Angelus ex nat.ā sua rudis sūat D. T. ñ sit vtilis m.ō qa p ordinē ad multa multa sequendi p.ª bene fundam.ō virtualē dicit virtus, q simūl, quia fratr.ās in Deo mire ñ p.ª beant fūda m.ō vt coordinent in p.ª dec.ª m.ī. quatenus m.ō a nobis ad sequibilia beant posse poni in p.ª dec.ª m.ō

Ad 3. qa sedare ē vna infinita illa coordinare ē in p.ª dec.ª m.ī sūt gradus superiora ē inferiora, q. ets Deus quia sit infinitus erit ponibilis in p.ª dec.ª m.ī

Ad 4. nra Xpus ē ponibilis in p.ª dec.ª m.ī subst.ª deredē q. ets Deus. Sed qa Xpus vocauit nouit nobiscū in rad holi; quia ē mirabilius nat.ē humanæ, ē dq p.ª ñ hoc syllogo. expōitorio, Xpus ē Deus, Xpus ponit in p.ª dec.ª m.ī q. ets Deus, nra qd qd p.ª dicat. de Xpo. ets de Deo p.ª dicat. qa suppositum Xpi. ē ydem suppositum Diuinum

sd.

sd idq dicit ponit mp decam. subit. ratio reducit deum ē su
positu. qa nat. supposita m. ponit ratio aduersus supposita
& qd opatur vt humanita, q̄ id q̄ dicit ponit in p decam.
subit. ē suppositum dicimus, q̄ ē Deus.

D. Thomas.

S. ē D. T. 1°. 3ae gentis c. 25 & q. 7 de pot. ar. 7. 2m
1m q. 2. ar. 2. & 11. de verit. & cap. 6. & alibi. Vbi docet
q̄ Deus nō ē sub aliquo genere positus, q̄ nō ē appositus, nec C
mensuratus, sd infinitus & purus actus, ideo Deus nō ē possibilis
in p decam.: cætera vō omnia explicata finita & circumscripta de
renda: pl. dq. qa quia ponunt in p decam. & infinitos a
liquos gradus, & dicunt ipsos moueri ex actu & pcā quales
repugnat Deo, ipse sua infinitas, nō vō cætera substantiæ
pātes.

Quid sit p decamentum.

Ille cuius multiplex ratio c. q̄ p decam. ē superiora & in
feriora continet, subordinata ad vltimū mouentem,
& ideo Porphirius c. de genere docet q̄ in vno quoq; genere
sit assignanda genus supremum p decata inter media & infi
ma subiecta, sic quamuis sequentia genera nō ordinant
ad suas spās nisi mediis diuisiuis ipsa, ideo in
p decam. nō solum ē cæpit gradus ad spes, & ordinat, sed etiā
ad diuersa diuersos, & multiplicat spās, qa vō tales diuisiones nō par
tiuntur ratio generis, ideo nō dicit de ponentes subiecta quæ
se ponunt ad tales p decam. sed sola quæ mediis diuisis par
tiuntur ratio generis, libenter ad ipsa, methaphora mō. ex qa
nere & dicit, sic qa oppositio methaphoræ sumit ex physica
oppositione, ideo etiā mixtabile ipsa assignanda ē oppositio phy
sica q̄ nō addit subiectum aliud, & ipsa ponuntur
p dicunt ad ideā p decam. nō ipsa, sd addunt aliud ratio
nem.

Hæc coordinatio nō ē rea
lis sd rationis. mō cum fundamentum mere.

Q°. nota. q̄ genus hæc coordinatio nō sit realis frater,
sd 2ae mtō. ē entis, hoc mō vero fundamentum mere quidem
ānebis ē capibilis rea veritatis distinctionis sm plures spales
tates, vnde fundamentum nō solum ē ipsa res sm se, sed qua
tenus ē a nro intellectu p modum aquabilis depictus intelligibilis.

Deus é ẽ abstractissimus.

Nota q̃ cum Deus sit suum esse, sua ratio, sua veritas, sua essentia, debet dici re sua actualissima, q̃ q̃ dicunt ẽ magis ẽ ẽ, ga ẽ qui sic ni ẽ limitata ad aliquem modum essendi, sed de omnem essendi ambitum, et apprehendi, dico Deus sua essentia debet ẽ ẽ sine determinatione ad aliq. ẽ, p. exal, gram sua essentia ẽ exal. vt sic, ni abstracta essentia p. divina ad aliq. sed absolute abhor. p. aliqd, quia ratio et ẽ cujusq. rei sic quoniam Deus essentia abstrahit p. ẽ vt sic abstractione sumpta rei essentia, ripde sequitur in deo nullum ad aliq. ẽ

Duplicater potest aliquid esse abstractum.

Nec talana existimando q. ẽ Dei hab. se ad rem vtte habile p. aliq. ẽ particulare, et exal p. ẽ exale, q. deptra ligo pot ẽ abstractum ẽ. ita vt ex mente sua rationem sua ouem habeat illi ẽ abstractum quem existimauit Plato veritatem esse separatam ẽ, alio mo vt illud mentale habet ex apprehensione mentis: i mo venit deo ẽ abstractum à quolibet mo essendi, ga pure absolute p hoc q. ẽ ẽ, et adeo ex natura sua ni potest vocari ad meas veritates proferiora, sed ultima et specialissima rerum sunt complementum subsistentiae meo q habet ẽ vt ẽ ẽ, et si deberet abbas, quae essentia absolute p. ẽ albedinem, sua ea q. recuperet malegnes, illa ẽ essentia divina ab albedine rerum ẽ participat ex inhaerentia mea

1a Vo

Jubilus sit Vo. Deus ẽ à prohibeat malignos p. decam. vt partes rationis generis, ẽ vo alia subalterna. p. plata creata et finita ẽ peculiaris mp. decam.

Hac Vo ẽ D. Thomas citatus ad finem deducit ex dictis, ga p. decam. ẽ ea ordinata ad suos fines vltos, quamvis sint gradus gratiae, gratiae gratum faciens media data et vna pot substitui alteri ẽ, sed ha repugnat subalternationi finitae, sed infinita ẽ, et ex hoc ratio infinitatis hui. ẽ repugnat q. Deus ponat in p. decam. et oculta ẽ repugnantia q. subalterna finita et ipsa ponat. Illi pt, ga ẽ, inquantum ẽ, ẽ ultima q. facto quae multiplicat, adeo

adeo ex ppo genere é infinita, qa nõ é limitata ad aliquod
modũ essendi. sq nõ pot mttĩ in puro esse pfectionẽ gradus
dũ determinabiles per aliquos gradus particulares. Hoc
pz & euidens. qa ille gradus particulares nõ é ex.o radis
essendi, sq é, inquantũ ée. nõ é ens pfa vt ostat p aliq.s, nec
vt coordinentur in illo plures gradus, et modi essendi. et cum
hoc ocurrat Deo essentiã nõ v.o creaturis, sq.r nec dicitur
q.p Deus nõ é ponibilis in ps.dicta dn.; creaturã v.o ponant.

Ad. 5. Ad. qa si Deus generet ms.dicta m.o sub aliquo genere pot
set ofderari in deo aliqd, q essentia nõ est suus ée statis, sed
hoc repugnat Deo ppter suã infinitã & puram actualitatẽ
q.p Deus nõ é ponibilis sub aliquo genere, bene tñ creatura. Ma.
pt. qa ideo dicit pot ofderari sine eo q.p sit hõ. l. equus, qa de
eius essentia nõ é ée hõis, vgr. sedat aliq genus in Deo, et
exdrinã essentiales eius, iaz dat aliqd in Deo, q essentia nõ é su
um ée. et Alen. pd. th. qa actualitas essendi é ratio formalis
Dei, sed si aliqd dat in Deo, q intrinsece essentiã excludat
aliud à seipso, de eius ratione erit ée & ut sic, sed aliqlis
mutatus essentiã, ergo cum de intrinseca ratione Dei sit ée sub
actualitate essendi nihil pot intelligi de essentia Dei, q essentia nõ
sit ipsum ée absolutissimum, et integrum, q ex natura rei, et ée
non excludat aliquam formalitatem Dei a seipso, q é ps. ratio
generis cuius ratio formalis excludit drias.

2.o Ad. non idem, qa dict.o gradum q limitato essentiali
rei, sed dict limitatio pouenit ex aliqua pot.a, q Deus q é pu
rus actus nullo mõ pot limitari sum dict.m gradum, bene tñ
creatura quacunq;. Ma. pt. qa quis talis dict.o statu
mttĩ sit m.o cum fundam.to in re, qa si res ipsa physice et
expers oĩs potentiæ nec th p mttĩ cum vero fundam.to p.ssit
accipere aliqd ad maius posse si bene in ordine ad aliud in rerum
natura ipsius rei, sed deberemus accipere qd qd é in illa re tan
q purius actus, et ideo s.m nõ p dictabilibus dicimus in posse
fieri apud methaphysicum cum p fundam.to supponat in ipsa re

alegᵒ realeᵒ poaᵒ vᵉ achuᵒ. Et exhoipt. dᵍ. qa in Deo n̄ pᵗ dari gpio methaphᵃ, q̄ nec genus, nec dria, at q. ideo nec ordinab̄ p̄ decamentalia, et ḡpr oppositas raᵒ quaelibet sub stᵃ creata potuit fundare gpio methaphᵃ, et coordinari in p̄dicamᵗᵒ sm̄ diuersos gradus generiorᵘ et specificor.

Respondet ad argumenta.

Nec ob. hoc obstat 1ᵐ argᵗ, p̄ negatiua qa si fuisset qualibet enuctiatiua vera realis, ad hoc vt aliqua entia dr̄i ponat̄ in p̄dicamᵗᵒ nisi sm̄ diuersos gradus eēntᵃˡⁱᵘᵐ sub ordinator quorᵘ vnus sit exᵃ raᵒ alterius v. g. rationale, animal, viuens, corpus, et substᵃ in Deo vᵗ obstat si dari talis fundamᵗᵘᵐ qa qualibet realitᵃ dr̄i essentialis in ipso n̄ solum identice includit totum ee Dei, v. g. animal includit rationale, sed etiam eēntr̄ et hinc pt ad replicam ee magnatu disparitatem inter caloreᵐ et Deum, qa calor eēntr̄ et sm̄ suas realitᵗᵉˢ n̄ ó vna realitas methaphᵃ, sed triplex et vlta dat in rebus fundamᵗᵘᵐ vt possit abstrahere ratio generica ex p̄dicatis abeūtibus realitatibus, at vᵗ realitᵗᵉˢ Dei n̄ requirunt p̄ multa pluralitatem realitatum, sed p̄ multa vnius eēntᵃ, q̄ optime explicat Caietanus loco citato de ente et eēntᵃ p̄ hoc q̄ aliqua realitᵗᵉˢ includi in aliquo dupliciter dr̄i potest vno modo tanquam ipsius et sm̄ ḡpr̄ nat.ᵗ alio modo in aliquo superiori ei ordinis et elevationis nat.ᵗ s. Veritas calefactiua et deficatiua habiderent disperse, et destincta, inuenirent sm̄ ḡpr̄ nat.ᵗ quadrans ita dr̄i habent in vitro Solis n̄ sm̄ suas ḡpr̄ nat.ᵗ dr̄i habent. Sed sm̄ aliquas superiores, qua ḡpr̄ suas eminentias p̄stat idq̄ q. quelibet claritas in ḡpr̄ nat.ᵃ et illo modo obtinet Deitas vt mda, et iusta et alia, q. sm̄ suas nat.ᵗ distinguunt eēntr̄ habent n̄ in Deo p̄ multa vnius eēntᵃ sup̄ eminentias, et ita cum nulla distinguit istas realitᵗᵉˢ in Deo n̄ accipit illas tanq̄ diuersas eēntr̄. Sed potius accipit vnicum eēntᵉ q̄ includunt obl. alias realitᵗᵉˢ tanq̄ aliquid interius suum, et tandē istas sm̄ eēntᵃˢ q̄ habent in Deo, et ita

Formalitates includi in aliquo dupliciter dr̄i potest.

n̄ pōt

ri post abstractu ab illis q̃ sic distincta ab. vocabulo cor
generica q̃ p̃r suam infinitatem et spiritualitatem

Istud v̄. de relatibus diuinis nihil obstat, q̃a rõ cor
nis realis, quæ abstrahit a tribus relatibus diuinis é
analoga, et ita vocioca, atq; adeo nec sufficiens ut coordinan
mur in ip̃s documento.

A. 6 Ex his p̃. ad primas obiectiones dicimus in oppositum
mitte ori post distinguere in Deo diuina attributa ad modum
p̃ fictionem rationis, q̃a v. obiectiones ordinem adorirentur cognos
cunt diuina, fratres ex natura rei distincta ad modum, quo
actio et passio distinguunt; nec ens in eodem calore distinguit
p̃ veras fratres, ideo nec obiiciunt p̃ documentum, nec ab ip̃s ordi
nem ad nros cognitos plurium scibilium ad alia, q̃ unius cognitus so ha
at ut determinemus nostrum assensum, q̃a quicunq; cognitus ipse Deus,
et vivus quoq; clarabit tota natura diuina; ideo obiectum claritatis + neuter illarum.
habet ut determinans alterius ad modum quo genus p̃ species diuidi
mur mediis differentijs. Quod autem in Angelo, q̃a Angelus in
et ipse omnimodo genere est finitus ex modo capiendi
sua ex modo essendi in se, et hæc ratio capax é ut ip̃s documen
tabilis est.

2.do q̃a ita Angelus non sua ratio é actus ob carentiam
q̃ minus actus é infinitus, atq; adeo essentia ni é finitus. Divus Thomas.
Sicut admittit D. Th. c. 6. de ente et essen. et 1. p. q. 51. art 1.
et alibi sæpe. q̃a Angelus essentia ni é ipsum esse existens et ita
sit in hac rõe nec deest posse ad suam essentiam: q̃ non é actus et
ita abstracta a subiecto, atq; adeo infinita essentia. Ex quo infer
mur q. s. in eo ipso p̃ suam infinitatem ni possumus distinguere
plures gradus finitos p̃ fictionem rationis nec in Angelo.

Ad hoc arg. Ita infinitas é duplex, alia omnino Infinitas é duplex, alia in
genere, et alia in ordine generis; infinitas in aliquo genere é aliquo genere. et alia in omni
hoc ita abstracta a subiecto, et in recipiente in illo; q̃a cum non di genere.
cat rationem actus, et actus non q̃ actus é ni alio genere ni sit finitus,
ideo in alio genere infinitus, et ni é in infinitum. Quod

pa

pado Angelo decem⁹ infinitu sim⁹ suas spāl, et in suis spāl
bus: qa ip. actus n̄ recipit in mat⁹ nec in aliq⁹ comudan
te: qa v⁹ illa infinitas n̄ é ingenre entis, ideo simplr di
cunt finiti: sc. n. finiti superius, hoc é in ordine ad actu
alit⁹. p̄ quā n̄ cipant. i. ex ipse a sua 1ª causa. et ideo p.
t. loci adabi vocat illos infinitos infinitos. et finitos supe
rius, et rāo elegans é, qa cum éis, q é pura actualitas
n̄ edicit illis p̄cise sm̄ rām actus ita vt Angelus sit sa
am éiā hēat é ipsum é et actualit⁹ éendi, sd ponit
éi in illis sit receptus ab extrinseca, ideo rure optimo dicū
tur é finiti hīre, qa actus limitat p̄ potā: ex co. n. q
aliq⁹ dr é ipse actus sd pōa ad actus, eau dicitur alligari, quod
actus recipit in illo n̄ sm̄ nat⁹ actus, sc sm̄ rām pōa
hoc é n̄ s. actus petit ex sua actualit⁹ sd s. recipitur potes
tat, et é sapiendus recipere: Et qa ad pōa recipiua é finu
da ideo simplr dicunt finitus ie hīre, atq; adeo frales, et
cum Angelica ex se p̄bēt fundam̄ vt distinguat in illo
cōmudam gradues, quales sufficiat ad ordo methaphras
es vt sim nat in p̄dicamento, et rāo é qa cum éat Ange
li n̄ sit éentr ipsum ée, nulla é repugnantia, vt éāt cog
nosc⁹ cum n̄ ée; igr nec est repugnat vt intelli⁹ obiciat
in illo rām subst⁹ ytē &c. (inquā occurrit cum dicit alijs
Angelos et cum pōribus subst⁹ cibus) cum n̄ ée huius dria, quia
licet in hoc Angelo et abstrahendo ab hac dria Angelo. et sic
de alijs gradibus et fralitatibus. pt. hō oq. qa v⁹ subst⁹
ex se é fuit multiplicans vt sit Angelus. s. cupius, et ex alia
p̄t n̄ hēt q éat é illud Angelo, qa éé t ex. capiens illius
q nec dria, &. dē. pt. qa éé huius Angeli nasci ex dria
quæ é actus specificus, et exist⁹ effectiue &. sm. ultimam driam
inquo manifeste ostenditur, quare in Deo n̄ pōt distinguī
ipsi gradus, inquo é ipsum Deus é ens Deus, et effugit fra
litas subst⁹ Dei intrinseca et éentr n̄ pōt intelligi cum n̄
éé ipsum Deus sm̄ ultimam rām Dei, q é ee dē q é.

Ex quo pt ad 2m. q a fidarer linea infinita alle mi et infinita vi aliquo gñe, vi mi oi genꝰ, et ita daret fur da mi intellꝰ ad simulq limitato neq sub coordinatione neq p dicamendalq.

Ad 2m arg. Dz, admittendo q Xpus ponit in p decam. qa in rac hois e similꝰ nobis ho. et alter genꝰ et vria: negat mi dg. th Deus in p decam. ponj, q in p bat dicto sy logo; qa in illo fit variatꝰ suppositionis th, Xpus, in maiori et in minori; in maiori suppositꝰ simpr Xpus, in minori v. per senath, neq ponj in p decam. suppositꝰ simpr, et minꝰ bene, et ita vi valet sg Deus ponit. s. mf simile ffa nec valet ita: subltꝰ e ens; subltꝰ ponit vniq genꝰ in p decam. sg ens. vi vallet dg. qa variatꝰ suppo: nec valet, q Xpus sit suppositꝰ Diuinꝰ, q e Deus, qa suppositꝰ Xpi vi ponit ex eo q e suppositꝰ sd rac nat.

B. Ex quo nota q dicimus suppositꝰ Xpi duplr posse sic declarari vno mo sm suas raꝰ qualitꝰ et 2 pria diuina, et ideq cuj Deus, alio mo sm vnionꝰ, q fit cum humanit. i mo e ex se p decam. s. ipse Deus: 2 v. mo. assumit humanꝰ suppositus, q e ho., qa quia ipse sit infinitꝰ, vnio vnius finita et limitata, et ex tempore venit in illi. vnde cuj Verbum ponit in p decam. rac vnionis q q vocat et aplat nat. humanaꝰ in e dicendo q ponit rac sui sd rac ipsius nat. vniq vnj eius, q e dicere, q non ponit vt Deus sd vt ho. et rac e, qa hoc nomen, Xpus, sg cat fratꝰ humanaꝰ nat. diuinꝰ vi et infinitꝰ suppositꝰ mi martꝰ.

Suppositꝰ Xpi duplr sfiderat

Sd arguer. sg Xpus esse mi segabit humanitatꝰ, et Verbum deconiuncto, et accidentalr, sd ex hoc sequeret, q mi humanitas ponerer in p decam. esse in abstracto et in nullo creto, qa in p decam. in ponunt ea, quæ p accidens veniunt rei, et in esse; cuj sgr humanitꝰ in abstracto sit qd in ypsticꝰ, et in p se possibile in p decam. sequit q Verbum vt e

seq

Suppositum humanum p se ponat in p deca dr.

Q. q. quies Verbum p se ri p stat primo nare humanitatem in ea illa vnione facit vnum esse p se subsistens. et ri p accidens, qua ratione dixi q. vltima p dicabilium, q. nec ea é accidens p dicabile corporis, qa om vnit deus illo vnum esse p se, nec Verbum vnigit humanitati d vnq cum accidenti, qa é trib subsistentia cuius é ita D. T. 3. p. q. 16. art. 1. ri corpore et ad 1. dicit q. hanc ppie Xpus é hō. é necessaria, qa é in mat. naturali. Unde humanitas ri ponit in p deca dr. vt adiacens Verbo, sed p vt subsistentia completa et determinata p illud, ad q. ri requirit, q. Verbum p se ponat non sol p se nat. sed ratione nat. q. determinat, ratione cuius dicit hō. et ly ipsum, genus, et alia

Diuus Thomas.

Art. 3. V. actus essendi per se distinguatur, et differat a subsistentia, seu suppositalitate nat. subsistis.

Quod é magnere quando distinguam exist. et subsistentia nat. subsistis, nam cum art. p. ex dictis sit ens subsist. et id, cui debet é p se, q. scilicet in eo q. subsist. completa p se ipsa vere non subsistat: merito inquirimus qd sit illud et p se an sint distincta hæc duo ly é, et p se subsistere.

Inquo p certo suppono nendum é, q. subsist. p se ens p ci sas entis et qdatus ri é subsistens p se in concabile ad alterum qa otat humanitas Xpi assumpta fuisse sine subsist. p a Verbo, qa Verbum ri assumpsit hoc, sed humanitas qa ri assumpta trag vltimum subsist. naturale, sed impedibus fuit ipsum efficere a nat. aqua naturaliter emanaret si esca nat. relinqueret: ex quo aes Theologi dicunt alios Verbum dist. in Xri nat. et suppositum, q. dicit ad 2a, qq otat, q. dist. apparuit nobis misterium in carna

nadionis, & ett̃ mesterium Eucharistiæ nobis ostendit
dist̃s q.ditatis a subst.ª

Ex quo sequ.r q. mea collectão ri é cum opinionem
asserentiũ q. eẽn.ª et exist.ª mihi se ri distinguuntur
q.a cum Verbum assumpsisset totam humanitatis entit.ẽ
sine subsist.ª Intendit é, q. entitates q. isti dicunt éé idem
cum exist.ª ri distinguãtur ab ipsa eẽn.ª, quam creatã et di
stinctam ab ipsa essentiã et ostendã et asserã eandem éé dist̃s mihi sub
sist.ãs et exist.ãs Nota ego controversia decet éé inter Thomi
stas admodum, q. exist.ª distingr creatã ab eẽn.ª

Prima Sñæ.

Medina. Capreolus.

Longa re i.ª sñã asserit q. frale studentium suppo
situm in rali supposito ri distingr ab exist.ª subst.ª Pro
hac sñã citant sæpe Medina 3.p. q. 4. ar. 2. eandem q.m Vi
dett̃ Venere Capreolus in 3. dist.ª 5. q. 3. in solutione ad arg.
2.m 3.ª 2.ª et 5.ª et alij q. plurimi Thomistæ.

Fundam.m

Fundam.m huius sñæ imp.mis sumi post ex D.T. loco
s. citato Vbi admittit q. éé p.se ideo ri é eẽn.ª subst.ª qa est
suum éé. q. éé q.é actus éendi ri distingr a p.se, q. é subsis
tentia. Colligi ett̃ ex D.T. locis mox citandis i.º Phys
corr. inqq docet, q. mat.ª i.º ri het esse exist.ª nisi rationem
sed exist.ª, q. het rationem, é exist.ª p.se, i. sñ completam ratio
éendi, & exist.ª et subsist.ª subst.ãles ri distinguunt ex mea
re D.T.

Fundamentum.

Fundat ratio 1.ª qa exist.ª (ut inquit Thomistæ) é ultima actualitas rei p. q. eẽn.ª ultimo complet, et actuat, & frale
ri distingr a subsist.ª subst.ãli. Et 2.º qa essentia frali subsist.ª
é éé ultimum trahens subst.ãlegrei, et ipsum ru dicit pellat, ultimo complet, et incommunicabili. Et tum 3.º qa si exist.ª ri esset
ultima actualitas tam primo intelligeret nat.ª existens actualiter, ut hoc
suum éé actu subsistens et ostenderet subsist.ª adduceret nouum éé dis
tinctum ab eẽn.ª nouam q.m exist.ãm qa cum sit aliqd actualitas imper
fect.ª et sup. additum eẽn.ª (ut mihi dixi mus et ex infra dicen

dis

Diuus P. Thomas.

des magis attabit) et ri dicat exellens p̃ p̃dem exist^as cui illaq̃ supponat, debet adducere rõnes ee, et sic suppositũ eet duplex ee, quor oppositũ docet D. T. 3p. q. 17. ar. 2. de supposito Xpi. et

Ad 1.um qa aut datus subsist^a subsequit ad exist^as l. p̃dedict illaq̃. 2.m falsũ impugnatur e, naq̃ p exist^as nat.^a hoc suppositũ ee subst^le oplatum, ri Dom qa se antecedit. l. e deq cui nat^a ipsa et hoc ri, qa iaq̃ ostendimus q e separabilis a nat.^a et sequit di 2.m: l. e diuersa ab ipsa nat.^a tanq̃ manans ab illa, et hoc ri, qa ri pot aliqd emanare ab ent^e tanq̃ a causa nisi intelligat exellens actu, naq̃ causa nunc causat qñ e m actissimo sequeret q cui Verbũ assumpsit humanit^as sine suppposito diuino p̃cui habuerit vnionẽ, aliaq̃ deq p̃ quo suppositato. q. p̃ suppositi exist^a, et aliaq̃ ad ee exist^a diuina, q e coc, et cõsequens in Deo, et ita vnio illa ri ẽet cui pña, sa cum nat.^a diuina, q. e falsissimũ.

Ad 2.um qa s. subsist^a distingit ab exist^a. l. cui aia vnit corpori coicabat ee subsistere antẽ actualẽ exist^am. l. post actualem exist^am 2.m dico ri pot qa cui in p̃ oriabat nat.^a ipsa aia misericordiat exellens antẽ vnionẽ cum corpore ri potuit coicare illi subsistere nisi coicaret illud ee exellens actu, q̃ p̃ius coicauit corpori existere, q subsistere, et si hoc 2.m dicas sequit q iam aia et corpus ex se, et ante vnionẽ actualẽ haant suas subsistentias partiales, qa cui corpus recipiat ee hoc per aiaq̃ sñ actualẽ exist^am iaq̃ aia, et corpus p̃supponunt ut hentia, et recipientia ee hoc, q e oppũ subsistentes et suppositi. ergo subsist^a et exist^a ri debent distingui.

Ad 2.um p̃. qa exist^a subsist^ã dicit ad ẽn^as oplatas in rõe nat.^a tanq̃ connaturales, et immediatas actus eius, q e humanus meus, et oplementũ subsist^ẽ. alq̃ deo ri distingit a subsist^a. Aliud manet iaq̃ ostensum, qa nat.^a est qdam creata exco q ri e suus ee, e pota recipiua exist^ã. et ad hoc immediate ordinat, q actus immediatus et appropriatus eius potentiale e exist^a et eh 2.q̃ p̃. qa natura p̃ dicta actus existendi ri recipit ee in alio, q recipit ee sp

Le

se et ofigm subsistere

Ob. 1°. qa accidens p hoc dicit in alio é qa in hoc subo q subsit p hoc dicit subsistere; q é ee pse existens. Oq. sic qa 8. sehet inhorere in subo respe accidentis, ita sehet subsistere p se respe subti. q subsit. et ee subtie. Et idem frater

Ob. 2°. qa natª p suum exister é id quo suppositum existit, ut quod, (vt docet D.T. 3.p. q. 17. ar. 2. ad 1m.) q existª é id quo natª denotat in rad suppositi. Oq. pt. qa cum immediate se habeat ad natam (vt placet) ipsa natª dicet p dalem existm re ceptum é id, quod existit et het existm q ex vi illius erit suppositum frater.

Sd in oppositum é qa subsistª sm suam ppiam actualitatem é ultima substantia naturæ rad cui, é directe ponibilis sub aliquo genere in ppdicam vt D.T. in 3. dist. 6. q. 1. ar. 1. et opusc 42. Sed existª é qd accidentaliter advenit rei, qua rad quæ singulare subtie actu in existat erit ponibile in ppdicam in vi. sc in fit suppositum et subsistens ipsius. q existª é qd distinctum à subsistª et suppositalitate q q abstrahit suppositum.

Ante declarationem huius difficultatis oportet pmittere explicare quo mo suppositum ab natª distinguatur nam si aliqua huius rei difficultatis ex hoc pendet fundam, qa quamvis natª ex gpa rad natæ in includat suppositum (vt l. ostendimus, et demonstrat miserius in carmahonem) in ex hoc apud aliq dubo aliqua actualitas in vr natalis et suppositum admittit. nam qdam dicunt suppositum in distinguitur ista rad a natª et ea ratio sumi pot ex rad singularitatis, qa modificatus intrinsice intrahentes subtiem ipsius é suppositum vt Petrus, qm in rad a natª distinguit, sortes. n. addit Petro datæ, quæ é modus duarum, et in distinguit rad a data natª sed in rad, et p hanc distinctionem sufficienter explicat Petrus p suum suppositum, et natª p suam abstractionem vt humanitas. Sed hoc minus convenit, qa dupliciter possumus loqui de natª Petri physice et methaphice, methaphice medicis data entitas suppositi, nam qui ambos p suam natam explicat, vere in é data ecca

Duns Thomas.

Duns Thomas.

Quomodo distinguatur suppositum a natura.

Prima sua in hac re.

Probatur primum.

dupliciter pot loqui de natura vnomodo physice, alio modo physice.

éón rei, vt se ofideres humanit. són q é fra, et eón hoy
q ui exp se ri dicat suppositu, q m martr se het, et ri
vt fra. tribuens fratr eé m cludit m m in eus cepte ri
Aristotelis. ffusse, et impte, et hoc mo idey é humanitas, q ad al rade
quo pacto Arist. 7. methaphe c. 10. é intelligendus cum
dixit q qd qd é ri distongr abeo cuius é, vbi nomine
nat.ae intellexit dffm rei, de qua ibi expse agit. 2.o vo mo.
sumit nat.a phice quo mo humanit.s m dicit xpsm
nomey ex nat.a et fra excludendo mey éndi p se in coi
cabili, et hoc mo loq mur nos de nat.a et é impossibile q
suppositu ri dicat aliqd p.ter fralitey, quas dicit nat.a qa
cum verbu assumpsit humanit.s ri qdey assumpsit hoém
qui a nus in coicabilé, qa sequerent deus i deus ita
é coicabile, et ri coicabile: p.ferly qa assumpta fuit na
t.a ad ple mentu subsie, erat ign mplcta ppr defectu
alcuius seu addit, q erat suppositu.

Secunda sna in hac re. Quare alij dicunt q suppositu nihil addit p.ter re E.
gale actuales, et aplitudinales dependi.as ab alt.ro rae
cuius negas suppaditu nat.a constituit in rae suppositi
Vnde quia ea rades separata actualit ri dependeat de
pendet in aplitudinalit, et hac rae ri é suppositu, et ista
dicendi mas inhibuit Scoto, cuius fundam.m fuit exco
q nulla entitas positiua é in toe q ri assumpsit Verbu
et m ri assumpsit nat.a cui negde tales dependi.as q m
illa existit rae suppositi

Oppositum probatur. Sed nec ille meus dicendi mihi pbat qa oi negao heri
m rinsecaq conexioney cum aliquare fundat maleq pos
sitiuo, nay negao ri é m rinsica, et ideo ri idey cum re positiua
nisi rae alicuius fralitatis positiua sed nat.a quoad vna
quaq fralitey realiter et ideo in rae nat.ae fuit assumpta a
Verbo, q tales negao coicabilitatis q mcludit suppositu ad
dit aliud positiuu p.ter entitatem nat.ae q ri assumpsit Verbum
et p q obtinuit suppositu in rae suppositi

Tertia sna in hac re. Alij dicunt q suppositu m rinsice nihil addit s.
nat.a

natal. p nr conodrey. alicuius extrinseca, qp é exist.a & hic
mod loquendo é Cap.te ~~est~~ loco supra citato Vbi ni de
cit. p suppositalitas absolute é deo aut exist.a sd q illa in
cludit de conodato, & nec ille mod loquendi multu p la cit.

Quia q cui res conodata sit extrinseca, conodatu.s é Oppositum probatur.
intrinseca conodanti; Vt Videre é in cretacibus, qq quia duy
sit extrinseca, respectu v.i p quem conodat é de intrinseca
rae eius, iga nat.a, Vt conodans exist.at, p nr scias extrin.ca na
t.a aliqd debet dicere intrinseca cum p q constituat in rae
suppositi. dq. pt. qa nat.a non se Vt potens existere p si
se coicari pot alicui supposito Vt pt in humanit.e q. Vt
sit suppositatus aliqd intrinseca dicit distinctu anat.a
& ab exist.a conodata. p quod dicat hens exist.am in mutica
bile. igr in perdo manet. q suppositus non rae intrinseca
eius dicit aliq frale vel separabile ab actualit.e & entis
fate in natura.

Quod p nr q é sufficienter obtusum ex refutatione adducta
erroy modey dicendi, nec in ull.s experimta assumptorum va
le. à Verbo sane suppositio in minus efficaciter obtundet excellen
cio codm recepto actiones sit suppositorum, & singularium, q Aristotiles.
fuit dessumptus ex Arist. 1.o meth. c.o. Vbi ait: actiones sunt ge
nerationes & cē. singularia, & lib.o de aia c. 4 ita inquit. Vi
dere autz audire irrasu. l. monere simile é at q siqui dicat audi
re. l. edificare, nay melius é dicere in aias sd hoc misere
re. l. dicere. l. vaccinari. Vbi p hoc intelligit suppositum
humanae nat.ae, & dicit hoc misereri p aias dang p princi-
pium quo aliquid operat, & hoc, vt quod ipsa, aut p ipsas
operat, & haec ratio ull.s loquy in nat.a humana, & in agro sin
gulari. Vg. in hac humanit.e huius ull.s suppositi Petri. V. g.
qa haec humanitas operat ad Petrum s. pia, & id quo aliqd
é ad id quod é p ipsas frales. & circa hunc sensum D. Th. Divus Thomas
3.i p. q. 2. ar. 2 in corpore ait suppositum significari Vt Hum
hens nat.m Vt p.m fraley & specificatas sui, & suppositum aliqd
debet ~~é~~ addere s. nat.ae qa si nat.a in é p operat' sd principium
quo

quo, q é q operat aliud é p'ñr ipsum natū.

Dicus Thomas.

Ad 3m ga pars ñ dr ñ p'ñr excellit, sd rad nois, sl nat. ñ suppositū ñ a q ipse exhibit, v' ita D. T. loco citato ad 3m do et ñ glabet medius duus ñ genꝰ subst. ets ñ nat. rad hure rdem genꝰ sd sortes illud q ipse exhibit ñ v. q exhibit in alio ppcio ñ denotans q hec humanitas Petri ñ é ppsona nisi ñ pars cui q suppositum, et ppsona aliqd amplius dicit p'ñr nat.

Dicus Thomas.

Ad dicis ex his loc ñ colligi q suppositum sit distinctum rad a nat. ñ ñ realr, qa ch mdo ad q dicit operari é duum suppositum sth res prima, q ntrinsica et principium creatum et operationis alextra et ñ ñ distingt suppositum a nat. imo ñ creaturis stat q ñ Angelus ñ distingt suppositum a nat. Vt Docet D. T. plurib⁹ ñ locis p'cipue 3. p. q. 3. ar. 3. q ex hoc ñ sequitur nulla colligi distō realis suppositi a nat.

Dicus Thomas.

Ad 5m qa aliud é suppositum a dicre aliqd s. natū, aliud v. q ntrinsice distinguat abilla, i. in substantijs creatis é manifestum ex doctrina D. Th. nam s. ex eo q humanitas assumpta fuit a Verbo sufficienter colligi distō aliqua realis ñ ter nat. et suppositum ita ñ Angelus, quoꝝ natū postuit assumere. Vt docet D. T. 3. p. q. 4. ar. 1. ad 3m. et é manifestum ñ unumquodlibet creatura unqua suppositum ex nat. rei ñ é sumpta ex qua nec potest oriri ex ppria ratione sua ei ipsum subsistere, ea nam quod subsistit vt nunc monstrabimus distinguat ab eo q é exists, meliꝰ ñ ad subsistens, aliquam exist. Tang actus ipsi suppositum sustinenti. qua rad D. T. docet q hec nomina Subsistens, subsistit et hmōi. si sumant vt quo, et ut quod sñt ñ plicia adhuc dicunt de supposito vt. sustinere, subsistere, et ea negare q ei exist. ducunt suppositum esse q ipse subsistens dat ipsis actus esse: ad hoc aut ñ é necessarium q distinguat suppositum a nat. sñt ntrinsica, et realis principia suppositi sed potius ea ntrinsica et realia principia ipsius suppositi. Et ita Caietanus i p. q. 3. ar. 3. docet q ideo q. D. T. ñ Angelos existimat ñ distinguꝰ suppositum a nat. é quoniam ñ distingt q aliqd ntrinsicum sit p ntrinsicum sth subsistat. q é

Caietanus.

ideo

idey ac decere q̃ principia ẽntialia ex qq̃ nas̃it nat.ª Angelicaq̃ ẽ suppositum ẽt mrĩa fica. & necessaria nat.ª spĩca q̃ eius qditas n̄ ẽ ypostasis ex mat.ª & fa, nec individualia ypostasia oriunt ex aliquo extrinseco sed ex mat.ª accidentibus. s. in suppositis marinis, vt expsse docet 1 p. q. 2. ar. 2. ꝑ hoc verba in obus & rebus in qq̃ inuenit allegd q̃ nihil ad rem ypostasis saltꝫ destruunt nat.ª et suppositum. s. maxime apparet in ypostasi ex mat.ª & fa. Per hoc m. n̄ negat a D. T. q̃ suppositum addat allegd s. nat.ª. dum̃ explementum ypostasis sue nat.ª in rac suppositi. qm ely hoc expsse dicit 3. p. q. 4. ar. 2. et hoc dey Volens seruare 4. ô Gentes. c. 55. cum docet cum docet q̃ quis nat.ª Angelica n̄ distinguat a suppositio ponit m. a Verbo assumi sine suppositabꝫ. 1. sine complem. subsistẽtiæ. q̃ ẽ quo mediante suppositum hꝫ ẽ suppositum vt quod.

Caietanus.

Quod explicari pot̃ s. s. in simili explicamus de exist. respa ẽntiæ, q̃ dicimus se hꝫe ad ẽntiam s. quo ẽ act ad pot. q̃ ẽ. Vota n. entitas & realitas nat.ª ẽ ipsa ẽntia, quia n̄ intelligi n̄ possit sine exista, ita similiter dicendum ẽ in supposito, q̃ suppositum ẽ id q̃ subsistit ratõe subsistendo. Et q. subsistẽtia ẽ id, quo mediante res subsistit, & ẽt exista n̄ ẽ ipsa ẽntia, ita nec subsistẽtia ẽ ipsum suppositum, sed res ipsa quadamus ẽ principium subsistẽtiæ: n̄ m. erit suppositum vnq̃ dum̃ xpleat & terminet p̃ subsistẽtiã: Unde fit q̃ se. nat.ª ex suis ꝑpĩis ẽntialibus principijs ẽ adæquata causa & radix emanationis huius xplem. ex se ipsa erit suppositum, s. qa hꝫ. q̃ suas ẽntias ẽ radix recipiendo dicit q̃ se recipit: sed nat.ª angelica sm̃ ꝑpriam subsistẽtiã, & ex vi illius ẽ radix vnde nas̃it subsistẽtia qa m. illa nihil aliud ẽ nisi ista subsistens simplex & incompleta, sq. nat.ª ex se & indistincte erit suppositum ex mrĩalibus principijs. quia m. dicat xpleri p. ultimũ mũ in rac suppositi. Hæc 2ª pt. qa ex rac entitatis vna

qua

quæ q. subst.a hel é suppositus et modi credendi subtile alicui spei. vt Doctores ex eo dep.t principio, ex quo hel é hunc habet, hel é suppositus hoc, sd nat.a Angelica ex ppa na-
t.a é principium modi credendi ad ñra, (vt i.o phicorum docemur) q. ex mtrinsecis suis principijs é suppositus, q dicit esse in regre sicut ex D.T. loco citato 3.a p. ar. 2. in corpore et ex illo colligit q in substancijs spualibus ex mat.a et fa
ma qq in divinis duabus p.ncipium sumit a mat.a in duab ac
cidentibus suppositus é distinctus a nat.a hoc é in q ue
niens ex mtrinsecis p.ncipijs spec. ego manifestus exdat
descriptus in hoc suppositus Angelicus et mate, q ueni in
Vbi q. regrat addita m alicuius spalis. ana d.a distin
ctus.

Dicus Thomas.

Sd. in gral vnde nascit q subst.a q creata regrat hoc
additamentus nas suppositus (vt ostum sup é) é tes et nat.a
vt accedat ad illud spalementus, ni esset regrit hoc illud ad
nas suppositus.

Dicus Thomas.

Et q necessitas ponendi talis mus subsistendi nascit
ex rat entis finiti et creati, q ppter suam imperfectionem ni est
suus é, et ideo nec suum suppositus, q duplici rae ostendi
potest desumpta ex D.T. quod libeto 2. q.e 2. ar. 2. ad 1.m
et loco citato 3.a p. et 1.o 5.o gentes c. 21. 1.a é qa creata,
exeo q ni é suus é, é impotens ad recipiendum illud ab alio
sd suppositus é id q het ee, q nat.a esse ni é suppositum
hoc dq. pt qa finat.a mn se ipsum haberet ni regreret aliud
ase distinctus, vt suppositus et haberet nat.as dicere et, q vt
dicat haberé ee ase distinctus, regrit aliud p ncr ipsam
nat.am, et ideo Deus é suus suppositus, qa é ipsum ee p
ecem.as et cui hoc ni haat creatura, se ipsa ni sufficit vt
haat suum é, sd regrit aliud ase distinctus.

Et quo sqt 2.a rad, qa, ex eo q finita é creatura
é recipiua aliorum accidentum mariuum, nas cui ni sit

puius

Franciscus Suarez.

p̃ unus ẽ, aliq̃ ẽ here p̃t, q̃ sit accidens dlt. sq̃ Vt sit
suppositum hẽnt accidentia, at q̃ subsistens modo suo ẽ, ab
q̃d ℞ a se dedonchey postulat.

S. Vnus q̃ tacet vix adeo mirū mihi ē existimat sua
rō. Vt ip̃e dicit illas ri ovi vere disp. 34. meth. sect. 3 nu
13. et 14. et quid mirū? q̃a p̃ma supponit dist. actualem
inter ēn. et exist. q̃ ipse val de impugnat (vt s. vidimus)
et q̃ ei 2m. Vero simul ip̃e dicet ē ri m. ip̃e vincere sed m.
ex quadam gabalē credura Vera ē, sed q̃ eis hoc mihi mi
rū ri appareat, mirabile m. ē, q̃ ipse ponat dist. inter nat.
et suppositū; cum n. debet ē dist. inter ēn. et subsist. q̃
ē aple mentis eius, et nulla sit dist. inter ēn. et exist. n.
huius rei rō ē p̃t, nisi sola experiencia de separatione
humanitatis a supposito, qua ri ē rō distinctionis sed
indicium ex necess. nat. alia rō debet ē, q̃ si sumā
tr ex limite nat. eadē p̃ credit respu exist. qua p̃t rē

Qua p̃t ri solum requirit dist. inter suppositum et nat. ad
recipiendū ip̃m ē, et ill ē accidentale cuius ē capax re
cipere suppositū creatum

Et n. valet ex hoc inferre q̃ rō suppositi subl. q̃ sit subdere
accidentibus s. dicta ar. 1; q̃a mō p̃t esse subsistendi p̃mario ri dat. nat.
vt subdita accidentibus, sed vt habet ē p̃t se ri dependenter ab alio
quod secundario sit principium substandi accidentibus.

Ex his stat q̃ suppositū ri ē. 3. res distincta, et suppositū et subsist.
et nat. q̃a subsist. m. ē mer complemus suppositi, s. exist. rei existentis
extra ria, q̃ dicit suppositū, ē quo modificat subsist. ri autem aliquid
resultans ex unione nat. cum subsistentia, vt dximus supra de
exist. et ēn.

Ad 1. Ad 1. Ad 1.

p se subsistens, in his v. é fra secunda subo quia omnes é principi
cuy ordinis duabus erit.

1ª D.

Hu possitus sit Xo. exista et subsistes distruunt dang
duo modi subsistes sm dictos modales adhuc, et exte mtfis.

Hac D.o é D.T. et Caietani, et fere omes Thomistarz
nag quos aliqui dicant q suppositum rae subsistae het nouam
realem dang vera rei, m m dicunt q hae realitas p se
é subsistas sed suppositum, q adit s. natas principia individuan
tia, ex qq nascit subsistas, et ideo m Angelis m dicunt m ne
cessario dari dictos internatas et suppositus nisi m q duo ad ultimo
complementum q é subsistas.

Sed vr rae adducta s. qa subsistas tia spectat natas vt sone
tia m intelligat individuum subtae specificum. Sed hoc post mte
ligi sine exista q. distinguunt actus et mire. Ita pt. qa hoc m
dui dicunt de Petrus m esset decus humanitas sed esset complemen rae
subsistae q. ad ultimo tho. et complm subtae, qa ultimum
complementum q fit et m intrinsece includit in aspectu subtae complete
é ee in se cui negare alterum a quo subsistat. Et hipt. quia
exista pueniat ab extrinseco, et ita nunq oriungi rei quae quidem
actuat accepit ei a sua causa.

Sed hoc arg.s alig respondent ex opposita sua alteribus, q
exista het duplicem actus m supposito primus é signatus, et secundus
exercitus, tria q p primum attingit suppositum cum individuum subtae, rae
vo 2o. attingit rem actu existentem.

Sed D.a qa S. actus primus distingui a 2o., vt é separabilis ab illo,
S. é idem realiter cum eo, p primum é n pot esse actualis distae inter existas H.
et subsistas, q mendi mus, 2m. repugnat, qa implicat fra ee infinito
et n coarctari illi suum effectus realiter sm modum rei, qua é coarctabi
lis illi, sed ante actualem existam mediantibus subsistae vt modificans
natas et m dicti duum subtae p se subsistens, q si exista a idem q
subsistae repugnat q n coarctet illi ee existens ante q existat,

Sed n valet dicere q ille effectus dependent ab aliquo extrinseco
sine quo n pot coarctari suppositum, q extrinsecum é productio illius ad
cuius rem, quo recto vt denominet fundamentum actus relativus

ad rem

ad vnu[m] p[er] nullat possitione[m] extrinseca[m] vñ. Non (inquam) valbet, qa actus existendi .S. é intrinsecus et existi illi sue de nouo tribuit. S. potuit ex possitione extrinseca adhoc. Si p[rim]o repugnat eé in subo ante actualem adhoc, et vt vniri cum illo inqua vnione constitit intrinseca talitas existendi, nec exemplum opponi potest, qa quantu[m] adhe reflexum adtrahi sit vt vnitu[m] secum relatu[m] vnu[m] in coicat subo quantu[m] é exp[ro]pria relatis.

Quarto impugnat qa se exist[a] nec intrinseca connexione cum subsist[a] et ipse hoc verum dicere Petrus existit. P. Petrus é suppositum et subsistens, sed hoc é p[ro] petita Veritatis q[uo]d p[ro] Petrus existit. Ad. pt. qa individuum subst[a]e sm q[uo] subsistens é fundamentum a quo sumit genus et dicit, et quae idem inseparat cum individuo, q. ita necessariu[m] é Petrum eé nisi individuu[m] et suppositum. P. et q[uo]d sit ratio.

Deinde qa inhaerentia accidentis distingit ab exist[a] eius et subsist[a] distingit ab exist[a] P. et ad. qa inherentia é vnus accidentis ad subst[am] exist[a] v. gr. é dalei vnus sed multi tribuens illi ei ex[is]t. posit obiici, et D. q. gra. qa sicut p[ro]dentia accidentis à subo accidens simul capax existendi, ita subst[a] fe subsist[a]l redet apta ad existendu[m] esse, qa nat[a] n[on] é esse existens, nec vlo modo denominat, sed suppositum cui inest eé vt quod. q. suppositalitas, quae é ultimus complementu[m] eius p[ro] supponit vt distincta ab exist[a] in nat[a] quatenus é potens recipere eé exist[a] ab alio.

H. Iqa difficultas dicit pchi vt explicemus quomodo se habeant exist. et subsist. in nat. subst[a]li, q. videt in arg[umen]to in oppositu[m] addu[c]i inquit, idcirco oportet vt ad ea respondeamus.

Ad p[rim]a[m] auctoritatem D. T. dicimus q. esse tale subsistere é eé esse, sed ultimo terminare nat[a]m in rat. individui subsistentis, q. melius poterit forte exp[ro]mi q. res tunc habet hanc eé exist[a]e causam, at q. adhuc eé esse q. é effectus exist[a]e subsist[a]ntis, et quo distinctus ab esse subsist. Et n[on] obstat q. esse sequat subsist[a]e qa, perse, duplex

nec

in vllgo vnde magis é effectus fralis huius q, é é substia, q
cuius ri sit é in alio erit é ipse, alio mo vt sequat fralem vltimu
huius substiam q cuius vltimu ppiu é hoc mo idem é q radix
huius q é herba é ri malio, é quus 1.mo sit de intrinseca
rae exiae substie é m distinctu à subsiae cui ri uenit dare
é ipse sd ppere illud, cui debet é q é suppositum.

Ad 2m. bacu D.T. dicimus q dependet ex dicendis 1° pti
huius an mat. i. habeat exiam ppiam. S. illam extra partes ipet
nas q uis statuitur sit 1° ens ab exie distinctu ri sigt ne
cessario dicendum é, ri habuisse ppiam exiam distinctam ab exia
ipe: vbi de quis D.T. illes bas docuit q ista dat é dici pos
set fortasse bq de é ypothi, é ri de é mat. vt opposita sna
auctores dicunt: ri sv. in oibus D.T. huius risequitur ypothi bq fate
mur de exiae mat. i. é dicimus, q exiam ppiam huius mo
nit entibus in actu é subsistentibus: vnde q uis é ipse sequat
ista, é res ipleta subsistentia ri m q ista exiam ipse, é vltimus
ipletus nate subsiae, sd é rei ratio ipleta res ipfecta, qua
m clusa subsiam.

Ad 1m rationem dicimus, q aliud é ee vltimum actualitatis
rei; aliud v. é vltimum nus: ee n. actualitatis rei é tribuere
illi é alicui, é quo riam exiae é id, quo res het vltimum suum
é cum ipfectis fralis é res é hac rae modificat res tang vltima
actualitas, nulla n. vltima rei actualitas é m aliqua re
ipsius sunt é, excepto ee accidentis, q é aliud ab ipsa re cuius
accidens é, é ita negrit aliam exiam à subo, vt dicam q. se
quenti: é v. vltimum rationem ipsius ri meo q res sit finita é
terminata sua ista 2da 3a. Cuius dicit vltimo finita
q punctus terminationis, qa exeo het repugnantiam vt vltra
rius extendat, sic ppositum seruato. suppositum subtie cum
sit ipletum, é ipfectum hens suam ens sine egadam ad rius ex
ri, ideo exse pcht vltimo terminari q positionem rationis subsiae
quam vocamus subsiam. S. suppositalitatem, aut ch q sonalitatem in

nata

natᵃ rāōe, rāē cuius dicit repugnare suppositio uniuersi al
uni. q̄ nūq̄ unus contra ipse, & ga tales determinatē é q̄dus ad é
mi determinate, & ñ quantus ad é ~~specificus~~ (mi hoc n. é
suffic. omnes determinat rel. q̄ determ. specificas) ~~ppter~~ ppter determ
matis p. hel ad rey.

Unde admisso antē negō dḡ. ga subsist. ñ é mi subst.
q̄ nūq̄ ultima actualitas, sed q̄ nūq̄ mi ultimo complens
adq̄ ñ regrit q̄ sit tra, & hac de causa Verbum dei potuit
terminare humanit. sine impfectione, ga ad determinan
dus subst. ñ regrit informacio, & quis subsist. creata
sit tra informans hoc é ppter imperfectionē ñ M ex rāe
subsist. & ultimi uni. ad

Ad p. bationē antis dicimus q̄ suppositū é id quod
é q̄ exist. & ppria subsist. cui sit ultimus actus complens
suppositum. distingit ab exist. ad q̄ ñ regrit q̄ haat determi
natū é a suppositio cui attribuit ultimus ab quibus, cui
debet é esse exist. & sic q̄ candē exist. edistat q̄ q̄ sup
positum & ñ attribuit duplex é. Unde in Xpō ñ é duplex
é exist. ga exist. fig. ad suppositum, & é debita illi. & ñ
nat. nisi ut principium quo radicale, & cui in Xpō M sit ul
cui suppositum & psona, ideo illa duo nat. M habent unicam
é exist. ga ut ph̄s Caietanus exp. licat. 3. p. q. 17. ar
2. q ad ecclesiam hoc. Talis é connexio inter é & suppositum
ut repugnet q̄ nat. haat ppr̄ium é si ppr̄io suppositio careat, & ga
nat. humana caret ppr̄io suppositio in Xpō, ideo caret ppr̄io
é exist.

1. Ad 1.ᵐ obiect. dicimus q̄ subsist. in rāe uni. spectatis q̄ supponit
ad exist. ñ solum sua realitatem, sed etiā nat. & omnes suppositi
ad q̄ ñ regrit ut suppositum dicat é subsistens ante exist. cum
exist. sit é unus suppositi. i. actualitas q̄ hel é in actu, sat
n. é q̄ subsist. q̄ nūq̄ ultimi fil mediget sua connexione nec

Sarcas

Quomõ subsist.ª demanat à natura

Dñus Thomas.

sariõ & conseq̃ cũ nat.ª

Istud dñ dffícile videt in hac ẽ quomõ ẽs subsist.ª qua hmõi p̃ intelligi ad exist.ª in suppõsito dimanet ex ipso suppõsito tanq̃ a radice aqua hñt cẽ. Inquo aliq̃ dicant q̃ talis subsist.ª demanat in gñe causæ efficientis anat.ª ad mũ q̃ quo sp̃ edates abeũt demanant quæ una hab̃t fundam̃ in D. T. 3 p. q. 16. ar 12. Vbi videt docere q̃ psonalitas demanat a nat.ª & q. 17. ar. 2. docet. q̃ si Verbũ Dei separaret ab humanit.ª Xp̃i ñ corrumperet sũ subsistere, s. una pars aquæ si separet ab alia parte aquæ, ẽsse existit, q̃ tam ẽsse efficiũ nat.ª q̃ currit ad subsist.ª Præterea ga magis dependet subsist.ª a nat.ª, q̃ ẽsse passiones abeũt.ª, sũ ẽsse passiones efficiũ demanant ab illa, ẽ ergo subsist.ª a nat.ª

Ad 1ũ q̃ oppõsitum dicit q̃ nat.ª ñ currit ad ẽsse dictum subsist.ª nisi m passiua, & vt sic nõ recipit aliq̃ illius.

Ad hujus intelligẽtiã notandum ẽ cũ Damasc. 2. 1ũ. cap. 24. c. 98. q̃ aliqd potẽ ẽ naturale dupl̃r. 1mo. q̃ ẽ a nat.ª s. a p̃incipio actiuo, quomõ sp̃ edates q̃ cedunt ab ea nat.ª, & motus gra bium & lebium q̃ cedunt abilli in virtute causæ. 2º modo tanq̃ p̃incipio passiuo, qa ẽs ẽ in nat.ª inclinãs ad illud recipiendum ab alio ex ñ finis p̃incipio. 3 modus circularis ẽ naturalis Cæli, qa hꝰ inclinationẽ vt moueat a virtute motrice. Ad p̃mum regrit q̃ inter p̃incipium actiuum q̃ ẽ nat.ª, & illud q̃ dicit naturale mediet causalitas & actio q̃ducitiua, ad quam regrit q̃ causa intelligat cum destinato cẽ & actualitate ad suum effectum, qa causa efficiens p̃ intellectũ ex causat, & tanq̃ aliud ab effectu q̃ducto, q̃ ẽ ex ñ finis causa. Ad 2ũ. vñ regrit̃ talis p̃oritas, sũ sufficit causalitas, patet, qua quantũ ad exist.ª ñ p̃cedit effectũ: quæ ẽs possit inueniri causalitas talis, quo modo Cælum vt totum erat p̃incipium passiuum respũ motus, sed ẽs tale, q̃ omnes sũ ẽsse tales p̃tes, vt moueat p̃ talem motum, & ẽs nat.ª Angelica, quia ñ est causa efficiens ẽsse intelligibilium sũ ẽs ad

nat.ª

natᵃ] postulat illas scib. oriri ex vi creationis.

Hij suppositis dicimus q. subsistᵃ ri sortis dependet a natᵃ in genere causæ p. materiæ quatenus é sub. informans, p. illas naturalis., sed ch. in genere causæ finalis, quatenus ipsa natᵃ p. se ut talis subsistᵃ tanq. ultimus finis applicans sui. Unde ri p. cedit subsistᵃ à natᵃ p. multas operationes, et passiones, qa p. se tas p. cedit ab cónᵉ p. naturæ emanationes, et effectus, subsistᵃ v. ri pot ita p. cedere à natᵃ qa ri het destrictus ée ad illa, sed absolutus unicus ée cui ella, nam vt s. dicemus natᵃ ante subsistᵃ ri p. intelligit cui existᵃ et ipso ée exᵃ causas, qa ée existᵃ quamvis supposito tanq. ei q. é, et qa suppositum ri intelligo sine subsistᵃ ita nec ée natᵃ exᵃ causas, sq. nec pot natᵃ effectus recurrere ad p. ductiones subsistᵃ. p. aliud é in operatibus, qa operatus, q. eius sit effectus fralis, cónᵉ het in aliud ée ab cónᵉ, qa passiones sᵗ accidentia ri het ratᵉ operandi subordinatas ei ée existᵃ subdᵃ et cónᵉ rei, ri dependet ex p. cautᵃ passionum sed necessᵗ p. requirit ante q. passiones existant, et ideo pot cónᵉ effectus occurrere ad easdᵉ passiones.

Dicunt ergo nonnulli tales p. ductiones q. plebat p. ductiones é res ipse subsistentes, q. subsistᵃ p. se p. ducit p. actiones p. ductivas suppositi et non p. recipit tranhas natᵃ. Sed ostendi pot dari actionem generatiua, q. de creatione dᵗ. sic ex. ex dicto Mexiomathe philosophico s. adducto: Actiones sᵗ suppositorum; nam vt quinimo explicat Suarez disp. citata sect. 7. nu. 11. Actiones ri sint ex p. principij q. se respiciunt suppositum (vt s. ostendimus) sed ità ex p. ri p. ductiua qa vt ipse meth. docet Arist: Actiones ée singularia versantur vbi p. singularia intelligit suppositum, et ideo dicit q. Medicus ri sanat het sᵈ Socratem, et ratio sumitur ex dicto, qa id q. ipse fert é q. ipse het ée, sed suppositum q. se é, q. het ea, q. ri p. se, et p. maneat eadem q. actiones semper p. ductiuæ é suppositi, sed suppositum manifestè mobile subsistit q. subsistᵃ p. se p. ducit. p. actiones p. ductiuas suppositi, qa actio de alio p. se p. ducit ad quem dicit respectu p. mum effectionis, q. sepe ex mirifice genera

dicit

dicet ordoney ad suppositu[m] &. ad subsist[a] q̃ q. ꝙ ler sequitur
manifeste q. n̄ m̄ sit p̃ductio nat[a] sed ex subsist[a] q. declarari
pot in ach̃dentibus, q[a] n̄ p̃ius p̃ducunt q. inhærent, quia excludunt
p. n̄ hærentiã, q. semel subsist[a] n̄ p̃ius p̃ducta, q. subsistat.

Dic hoc idem accidentibus ꝙ in creatione, qa creatio ē p̃ductio
nis ex nihilo, et idem p̃ducit rem p̃se subsistentem, q. duo simul ꝙ du-
cunt n̄ m̄ ē nat[a] sed ex suppositalitate.

Et si vellet dicere q. creatio ꝙducit rem vt ē radicem subsist[a]
n̄ m̄ ipsam subsist[a] qa se ꝙducere ꝙ creationem alequa fra. S. Th.
q. ex se petit ꝙ generari ꝙducit, dato sita exse, et sine subsist[a] n̄ po
test specificare creationem, q. duo simul, quem respicit creatio n̄ m̄
ē nat[a] sm se, sed vt subsistens, at q. adeo subsist[a] n̄ pululat à
nat[a] essentia, sed ꝙducit ꝙ actionem ꝙ ducitur nat[a].

Nec opponas 2°, q. dat D. T. loco citato n̄ opponi, nay n̄ imo
n̄ log[r] de emanatione rei efficientis, sed vt a radicari, causa fratis
illius, quoniam adeo, qua agens ꝙducit suppositum, tendit ad ef-
fectum, q. frater tribuit amat[e], ideo n̄ dicit ꝙductio subsist[a]
nisi qua huius determinat ꝙ ipsam nat[a] ad tale complementum huius
suppositi, vt ordinem ad speciem, et sic adæquat illius actionem
n̄ e subsistentia nat[a], nec subsist[a] sed suppositum vtrumq. concludens.

Obserua in q. hoc ē rem ordinem nat[a] n̄ m̄ sup. naturalem quo
ad nullum ē inconueniens Deum ꝙducere nat[a] existentem sine suppos-
to, quem n̄ sua aliqua subsist[a] ē ab ꝙ pot ꝙducere accidens sine
n̄ hærentia, imo ab pot Deus deposita absoluta nat[a], q. adducere
ad n̄ non suppositale assumere et tribuere alteri aliud ē ab natu
suppositi, et sine tali nat[a] n̄ destrueret, nec amitteret ea
sed transiret ex vno ē ad aliud ē. et in accidentibus sacra
mentalibus etiam, vbi ex ē n̄ subsistō ꝙ nouam actionem assu
mant ad ē ex. subs,

Ad 2um testimonium dicet q. si Deus separaret humanam
a Verbo sola separatione subsisteret, qa talis separatio ē
ē ꝙ suspensio omnis actionis, sed ꝙ aliqua actionem positiuam, quæ

pone

ponere vt separata, & p ducere subsist.ª

Aliud m.ª allegat mea dep.ª affirmatione, an.ª in Xpo sit duplex vnio, alia ad ēē personas, & alia, ad exist.ª duarum ad q. fortasse Suarez in refugiet dicere duplicem vnionem saltem rat. distinctas, qa ipse admittit .3. p. disp.ª 36. sect.ª 1. §. 1.ª ll Xpi dea vnus p appositionem exist.ª creatæ cum in creata, & ex alia p.ª arguendo ō autorem strarie sua mente, q si humanitas Xpi ret exist.ª Verbi segr dari vnionem cum na.ª diuina, qlantus ad exist.ª absolutam, q ipse admittere tenet in appositione ēē humanitatis cum ēē diuino. q mutabiles vocat. Quod ego salua pace tanti Viri sane fieri dicere + auderem appon decernens. 5. In nodo Generali inquio damnat vtrinq; ēē talis vocis ēē vnus natus & vnus subsistentia duarum naturarum, & carnis Xpi. Dicendum m.ª q. in Xpo m.ª dat vnicum ēē simplex sine appositione adq. vt requiratur duplex vnio insinuata in arg.ō, & ratio ē, q addatur ha ic tanus ibidem. qa vbi suppositum ē ēē cum nat.ª vt dum git in Deo nat.ª ē quo, & quod, qa cum Deus p sua ēē sit sum ē, ē etiam sua hens ē; q vt tu pna, vita qualitas pna. ē ipsum ēē Dei ēn.ter, atq; adeo vnio nat.ª cum pna tali sume, etiam p ordinem ad nros recipies, ē vnio cum ēē Dei, atq; adeo ex vi illius vnionis vt m.ª dicat suppositum sed etiam ē dicendus sine noua vnione.

Quod si velit defendere, q subsist.ª demanat a nat.ª effectiue pot sortiere arg.m dicendo q subsist.ª ni ē p.or exist.ª prioritate inquo, sed p.oritate, aquo, & ita in illo instanti reali inquo milligr causare subsistens effectiue milligr existens, & hoc sufficit ad hoc vt sit causa realis perseuerans causalitas effectiua.

M. Ad 2.m obiect. dicimus, q si supponat sua assistentia darri subsist.ª partiales ō naturales mat.ª ex tra facile pot illi adhiberi. Sed tuto dicendo q aiat, & quelibet tra subsist.ª q. vnit mat.ª supponet eas illas cum subsist.ª, atq; adeo exist.ª, q dicat ni ē p.or

subsist.ª

Franciscus Suarez

subsist.a sd subsijgr ad illas. Dicendu[m] 2.o ad 2.m q. Aug.s qui ut ei dixit in opinione asserentium frem coicare mat.a in Sacram exist.a sd subsist.a et eius da illas respondet, q. quamuis aia rationalis p.us nat.a q. donat corpori intelligat eum exist.e, p.us in intelligr coicare mat.a rae subsistentis, quam exist.a nisi aq. exist.a sit ee humanu ppositu. Ut quo aq. p.ius supponat ad q. hoc ee intendit. Sic suppositu, atq. adeo intelligr subsist.e Ut determinans tanq. determinum complementu ipsius suppositi, ad q. in regnis p.orsas dumtaxat in, sed in portas aqueo, et caelestibus, ad q. in regnat q. aia et corpus habeant subsist.a partialem, sed q. aia ex vi unionis cum corpore p.ius intelligentis coicare subsist.a, q. exist.a, an aut regnat hero ppias subsist.as partiales dicam i.o phisicorum.

Ad 2.m respondet dicendo antea, nego dq.m, nam quamuis causat. sit achus immediatus et proportionatus nat.e ipsius mrae nat.e Ut quo, in mediatus et improportionatus achus ei quod debet ee ipse, et ppria aq. subsist.a sit complementu subsist.e suppositi ipsi supponit exp.e poa. ad recipiendas exist.as tanq. ad determinu ei abilla, et ad relationes dq.e decimus q. subsist.e et complementu eius q. ee ipse in.m ee ipsius ee ipse, q. in.m inisca rad sua exist.a subsist.a (ut dixi in solutione ad 3.m) auto retadum D. T.

Ad 3.m dico ea q. dixi q. exist.a accidentis in.e in haerentia, qa haec e vnio accidentis qua. s. in.e determinatu ab ipso qa quamuis abillo mgnre causa talis. s. quamuis distincta sit sibi denominat accidens vnitus ei, sicut vnio aia ad corpus in.e talis exist.a eius, qr. exist.a accidentis e mere denominans illud ei ex.a causas in subo, et supponi in haerentia in subo, et ita in valet dq.a. et eius q. tao.

Ad 2.as obiecta pr ex dictis ad 2.m. qa nat.a in.e id quo suppositum ultimo radicatur, et in talis, et hic exist.a sibi in.e achus eius in ut quod existit, qa hoc e suppositum, sic ut sit humanu talis suppositum in ee specifico, at v.o subsist.a in q. in

net

ret ad ee specificum, qa raõ specifica ri subsistit nisi in vi
duis, sd ifigit ad indifferẽ dicationem dumq; huius subsiãe
ẽ necessarium ad ultimũ ñis suppositi & ppria distinctiõ
ab exẽtia.

Et dicũt colligi, q suppositũ dicit maxime subsiãe &
simplex, qa ẽ primum q intelligi hoñ ẽ ipse, & prima radix
cui debit exẽtia subsiãe, & inquo exercent omnes actiones
humani suppositi, & ppria raõ. p̃r raõ specifica negatiue illa
mus subsiãe agitio denominat ultimo terminata intra illam
speẽ. qr si ẽ homis suppositi sit exẽtia raõ specifica, ille meus
erit ẽs exẽtia illius raõis. Si v. ẽ q hoc suppositum sit de intra
sica raõe eius subsiãe ri erit qd distinctum a suppoñto. Unde
raõ specifica, & generica, qa ex le ri sunt suppositum nisi raõe
indeterminatus subsiãe, ri dicunt 1. sicut ee, nec 1. subsiãe
sd 2. q melius explicabit ar. sequenti.

Articulus 4. Qualis sit diuisio in primam, & 2as substas

N. Difficultas hac orit ex diuisione, q̃ tradit Aristt. c. de substa Aristotelis
Ubi, ut ex placit ppria raõ substiãe dicit q substa, qua ipse ipsius
ẽs maxime substa dicit ẽ illa, quae nec ẽ in subo nec de illo dicit
Ut indeterminata substãlia dicunt p̃ma substa, qa sunt p̃mum substen
taculum oriũ, quae de ri aliqua re: 2a v. substa (dicit) q de qua
& spes. sub qq 1as ordinant, & minor has ee descrimen, qa 2as sub
stas dicunt de p̃mis, & ita ri sunt 1. sicba: assignat in descri
men inter 2as substas, & accidentia, qa illae dicunt ẽm raõis, &
substas de indeterminatis, seu p̃mis subsistentiis, haec v. in denominati
ue dicunt. Rõa v. qr. 2as substas ri dicunt 1., & maxime sub
stas ri ẽ, qa ri includant in intrinseca raõe substiãe, qm potius ipsa
sd p̃dicata, & raõ finalis, ppter quam 1as substas includunt ee

substiãe

subtle, ideo n. Petrus e homo aiat, & rationale, qa ipse homo
coincat illa dang integra cum eius; sed sumenda e ex rae subsis
tendi, ex eo n. dicimus aiat p[ro]cedendi, q[uo] indiuidua st e subia re
cipiunt actus eiusdi, qa ad ipse subsistendi in eo cabili, & qa nat[ur]a spe
cifica, & gnica n[on] subsistunt p se nec rae singularis, idu nec st
subia recipiunt sue e p[ro]mario, sed secundario, & sta D. Tho. 7.
metha. lect. 2a. enumerans decem gen[er] mod subtt[ium] quas addu[cit]
Arist. ibidem. 4. mo dicit q subtt[ia] sit aut sitz dequo alia dicunt
l. t. sepe vera de mfrib[us], vt hoc de Petro l. t. accidens de su
bo. vt album, & nigrum de corpore, & subst[ia] sm hanc acce
ptionem e dequa log[ic]i Arist. mo decimo dicendo q e maxime
& ppe subst[ia] quidnum e n. subs ad vnum. secundario v. de
cit subtt[ia] qua n[on] rae sui, sed rae alterius subsistat, & e subm
quatr sp. genia, & spes. rapid accidentium rad inducendum
subtt[ia]m eius.

Sed difficile e in hac mat[eri]a locumbrare q[uo]d deus sup cae
ad subsistat 1as & 2as hoc mo sumptas.

Prima sna. Nam aliqui dicunt q hac n[on] e dicio sed enumeratio quadam
partium ypostenium p[ro] decamentum subtt[ia] q ponit ex p[ri]mis ideis
singularibus, & ex secundis i. generibus, & speciebus, & ppria vocat
enumeratas 1as & 2as subtt[ia] sm ordines, & coordinatas ad unum quo
exercitus e ordinatus militibus, sed improprie

Sed ille mus explicando hanc dicio in sequentes e, quoniam
membra huius dicionis n[on] ponunt sm coordinationes p[ro] decamen
tales cum in p[ro] decam[en]to plura coordinent quae duo membra p
qua p[ro]dicta dicio tradit, n[on] ego dicit sup dequo, & in medio de in
clusit ordo qua in p[ro] decam[en]to ordinent, sed ordo genia & p[ro]dicata
vocata tenent rationem vnius membri dicendi, q e 2a subtt[ia] & in
duidua possita in vltimo loco p[ro] decam[en]to erunt alterum membrum
q e 1a subtt[ia] & p[ro]prie, qa ratio hanc enumerationem non explicat
rae 1as & 2as subtt[ia]s & ab Arist. tradit. quo plures rae
1as e, qa sm eas possitiones p[ro] decamentales ponunt p[ro]dicata sm
q Arist tradit, & p[ro]dicata qditativa rerum p quas diffinitive

una

Una quæq; res cognoscit, sc̃ sem hanc rat̃ p̃ q̃ dicunt̃ substã
gria, & spes, q̃ individua, qa id cert & p̃ dicta certitudo
p̃ qua definibile cognoscunt̃ ẽgr̃ ponit̃ erunt p̃ma subst̃a qua
individua, & ppria in 1o loco p̃dicãbi ponunt̃ gria, & spes: in
deinde ua vñ in mſmo, & hac rat̃ Arist. loco citat̃ dicit q̃ ſpes
& virtus p̃dicta sem̃ logicas ostendat nos p̃ ea dicunt̃ substã q̃
2a. 2a. rat̃ é qa vsta hanc rationẽ p̃ducãt̃ q̃ id ordinãtur p̃ de
cam̃. 2o. loco erit 1a. substã respa Iurãj, & Artes respa qua
ri, & via quibus illor̃ habit̃ rat̃ 1a. & 2a. substã. 3a. rat̃ é
qa ppr̃ similes rat̃ idem dicere p̃sumunt̃ in aliis p̃dicamentis
acci dentibus, & facere hanc distinctionẽ p̃ primus & 2m. accedẽs
qua ob. 4o. mendax Arist. q. in hac distinctione 1a. substã vocat
individuum substã & quia minus p̃dicata virtus spes dicunt̃ ma
gis substã, q̃ gratia qa p̃ virtutes substant iñ illis vocat̃ 1a.
substã respu illor̃ qa ẽ p̃mas substãs inuenit & p̃ncipio mo
dor̃ in scitio ẽ, quare relicta hac sua altera debet fieri, hac dicit.

Secunda sna.

Ipso alij deinceps numero ó fran̄s Suarez disp̃. 33
met. sec. 2. n. 9. affert hanc distinctionẽ ex re in distinctos mo
dos realiter rat̃ substandi, qua ẽ ypostasis realiter substã ducunt̃ 1a. 2a.
substã sc̃ 1a. peregrinatã, 2a. v. minus p̃ncipaliter. Vtpote sit diuisa
hac. sc̃ ga tra deinceps minari, & qua obtinuit distinctionẽ 1a. substã
re ẽ una m̃ m quolibet individuo aqua dicunt̃ substare p̃ma
& 2a. substã ideo mus substandi ni obstat p̃ma & 2a. rang
p̃ duas rat̃ diuersas sc̃ ad primam materialẽ, & ad 2am. p̃ altera
tionem, sicut sanitas realis, & ypostatica & dicit analogi in ana
logata attributionis ni generis mſpi. & S. Tho̅s docet q̃ hac
diuisio sit in̄trinsecã in ſtrum̃ p̃ membra realia, sc̃ sem tra
ditum realiter diuisi

Et vsta hanc sensum venerat hanc sodalis Thelores. &
Rubio in hoc cap. q. 4 & alij moderni.

Cuius fundam̃ sumpsit ex adductis testimonijs Arist
& D. T. nqꝫ obstant distinctionẽ hanc fieri sem mis

subs

Diuus Thomas.

substandi, q. 1°. et ꝑse ꝺuenit subst.ª 1ª. et secundario 2ª. et ℞. t hac expſſe Verbis docet in 1°. dist.ª 23. q. 1ª. ar. 1°. ad 9m. dicens: ad q.d in genꝛe substª ꝓpꝛie dicꝛ Vsia, siue substª virtꝰ. sit, siue particularis, et q.d ꝺ de ꝓpꝛ. ar. 1°. ad 6m. de diuiſo in 1m. et 2m. substª dicit, q. substª dicit ꝺ illas sꝑ ꝺuersꝰ ꝺꝛ mꝛ endi, nam 2ª substª sequꝫ natꝰ genꝛis ꝑse absolute, 1° vꝰ. sequꝫ rei vt in ꝺuobꝰ actꝰ subsistentꝫ, q. diuiſus é rad subsistendi ꝑse. Hæc dq. pt. qa in hac rad conueniunt membra ꝺiuidenꝺa, et in illa distinguunt. Et q. hoc analogice vtrq; conueniat facile ostendit, qa rad substandi conuenit 2ª substª secundario, et rad. 1ª. q. etꝫ sit rea q. diuiſus pt. qa 1ª. et 2ª substª reale sꝫ substª ꝓpꝛie, et sꝫ mꝛ endi mꝛe conueniunt in hoc q. é substare accidentibus, et hac. rad Arist. in hoc. c. docet q. corruptꝫ ꝑmis substantijs corrumpꝫ. ꝺa q.d in eis, in quo sequit. q. reale sꝫ mꝛe subsistere, et substare conuenit ꝑmis substantijs ꝓpꝛie, secundꝰ vꝰ vt subsistant in illis.

Tertia sna

Alij quarum ad mittant q. decisum huius diuisionis é reale sꝫ substª subsistere ꝓpꝛie, dicunt mꝫ ꝺiuidi ꝑ accidentia rationis ita vt ꝺiuiſo faciat hunc sensum; respse subsistens alia virtꝰ, et alia particularis: quæ sna cꝫtor tribuit Caietano, quem sequunt alij nouiores.

Quarta sna.

Per oppꝓsitum alij docent q. diuisum huius diuisionis sumit 2m mꝫ natꝰ, sꝫ mꝫ sunt ꝺiuersꝰ, qa alij ꝺicunt q. hac 2ª mꝫ ꝺiuidit ꝑ membra realia, et é ꝺiuiſo accidentis in subꝺ. et facit hunc sensum subꝫ, aliud q. ꝺenominat rem particulare existentem, quæ é 1ª substª aliud q. ꝺenominat rem cum negatꝫ huius particularis mꝫ. excludit q.d é 2ª substª. Alij vꝰ ꝺicunt ꝺiuidi ꝑ membra rationis, et é ꝺiuiſo accidentis in accidentia, et facit hunc sensum subꝫ m aliud particulare, et aliud virtꝰ.

Sꝫ vt veritatem aperiamus, ctor q. mꝰ quærimus ve

rita

vitatq; attingere videnf m ocordeq; recocemus nodandum

Notandu. 1°. q; cuiuscunq; diuisi sit ꝑ membra quantu; intrinsece distinguunt vt talis diuisi sit bona ni sufficiat q; ex noma nichilandat diuisum, sd q; quantus cuiusq; talis partiapant habant intrinsece oppositiones, & dist^s, quade causa in ꝑdicabilibus ostendimus diuisiones differentia ꝑ cuius ꝑs ꝑ & oppositam m^d ē 2° mt^d mathi faciendaq; ga quemadmodu hoc q; ē facere differre sit q; realē mire, ni m^d distinguant^r membra illius diuisionis quantitq; admodu faciendo differre mire cuiusq; talis scz. eandeq; talis scz. 1°. mt^d mathi illi euenientiq; sit denominari membruq; quinq; illius diuisibilis iga vt diuisus huiusq; diuisionis habet talis diuisi debet partiri separari a suis membris sint modo distinguant, ga m^d 2^a subsit ni subsistit separata a 1^a. mire, (vt Plato existente alba) multis subsistendo euenit illi quadruplu; mē 1^a. subst^a. ga m^d rad 2^a. subst^a. ē diuersa à 1^a. debet euenire illi cui negat singularitas & indiuidui diuersi, & cui ois negatio fundet m. aliquo possunt radica huius negationis debet ē mens subsistendo euenire subst^a ꝑticulare ni singulare, ga cui subst^a. vtiq; sit subst^a ꝑticulare debet melidere subsistere. hac. m. subsist. ni ē vltimo mo communicabile cui ni eueniat illi vt vltimo ꝑticulare. quadruplu; subsistat m. individuo, quomō intelligendus ē D. T. m 1^a. dist^c 23. q. 1^a. ar. 1°. & dist^c 26. q. 1^a. ar. 1° ad 2^m. dup. dicit q; nō omne subsistens ꝑfectu; eueniat generibus & ꝑbus, ꝑfectu; dicat m^d subsistens q; m. diuinitus, ga si quant^s rad subst^a ꝑ mensuram ē ꝑfectu, quia ni m. coi habet. Hoc idem docet Boethius lib. de duabus naturis pars ap. recipis dicens: genera & spes. subsistunt m, individua v^o. ni m. subsistunt, sd subsistant, q; necessaria m. intelligendus ē q; subsistere, hoc ē, esse subst^a ꝑpriu; euenire ꝑfectu & adultis generibus, & ꝑbus, ni m. quantus ad hoc q; ē subsistere scilicet, ga hoc euenit rad singularitatis.

Huius rō ē, ga ꝑfectu & quasi subst^a v.g. adultus etc. ni m. impedi, sd in actu ꝑfectu eludunt m. suas accidentibus rez subsistendum

Dicus Thomas.

Boethius.

ga aual ri decus ſtleq aualq, nec ſ ſtleq hō humanit ſd hentia dcali
Tandy. & humanit ſubſtens in illis natureq, & ideo dicunt ſple
ra ſubſtā & distinguunt. a drīs. Vnde P Cato ri errauit ri eo quod
poſſuit gnīa & ſpēs. ſubſtā, ſd ga attribuit illa ſeparata a ſingu
laribus, ga illis ſuenit ſubſtere ri rāi ſui, ſd ſpēi, & ſimiles

Vnde ſi cuncta dico ſ. q mēa actualia ſubſtā ſunt de exter
ctuq, quoq hūdi gnīa & ſpēs ex apprehenſione mētis abſtrahentis
illa ab īdiuiduis, ri & ſpēs ſuenientes illis ex ſe ſd ex cauſa
mentis. 2m. é q cum ſubſtare, quadruplex é mēa ſuenientia ſubſtā,
ſcz ſe recipiendo ſua exiſtā ſple & accidentaq exq, q é idem. ac
eé id, cui debet eé ſple, ideo ſubdare, quadruplex dicit mēa ſubſtā,
et distinguit a ſubſiſtere, qđ hoc q é ſubſiſtere in ordine ſubſtā
ſufficienter intelligit ſubſtā ſplita, & cum reputatione ad ſe
mi alio ſubſtē: quarum ſeſimat ſubſtare ſupponendo primo ſub
ſtandi, q é ſpēs indiuiduū martij, quale é quandiu debeat
dicere aliqđ distinctū a ſuppoſito.

1°. & 2°. ſubſtā duplex. ſpecie
rant. methaphice. & logice.

2° nota cē membra ſtrue diuiſionis q 1°. & 2°. ſubſtā du
plex conſiderare poſſ. 1°. mō methaphice, alio mō logice, 1°. mō
ri conſiderant gnīa. vt virtus in cluderia 2° mō. gnīa, &
ſpēs, ſd non ſua p̄decta actualia, nec 1°. ſubſtā conſideranturq
non relata mō indiuiduū, & ſingularis, ſd quarum dicunt ſcunda
mō denominabilia a 2° mō. qđ é mēa particularia ſubſiſ
tendi hoc é ri collocabilia rationi hēi ri ſuppoſitū & ſubſtā
2°. v°. dicit ſua p̄decta actualia cui nega hoc in cludendo ra
tionē mēi, Vocat ga hoc ri pnō hoc niſi, vt ſubſtant ſecundis
mundanorum, ideo ri accipit obiectum inquo conſiderant 1°. ſubſt
vt é 1°. & 2°. vt haat rationē 2°. in cludit 2° mō. virtus, &
ſingularis.

Tandy nōta q hic ri loquitur de ſubſtā ſingularis, & virtū,
vt abſtrahit a ſplita, & in ſplita, ga ſubſtā in ſplita quia haet
eé ſple, ri mēi ex ſe, ſd rāi ſubſtā ſplita ad q ordinat, [illegible] cui
ſuenit eé ſple ſubſiſtens ex ſe, Vnde hoc dicio ſit ex rebus po
ſibilibus deredo in ſple decam. q 2° ſi gnīa [illegible] & indiuiduū

Vnde

Vnde quamuis mat.ª 1.ª et alia radix sint immediata subia accidentiu, hoc m.ª non ꝓuenit illis dang ꝓ.ª subst.ª, sd dang ꝓ.ª alicuius subst.ª ꝓplata.

1.ª Sc.

Hæc dicio é ita intelligenda, subst.ª ꝓplata, seu res ꝓ se subsistens et ponibilis, de recto in ꝓdicam m.ª subst.ª alia à singularij, et ala à virtj genericu, l. speciu.

1.ª Sc.

Hæc Sc.ª gir. ex dictis ga rad 2.ª subst.ª ꝓfert in hoc q é subst re, seu subsistere in ꝓmis substrancijs, q.ª ad singularia substᵃlia sd hoc ꝓuenit generibus, et speciebus, ex eo q ad singularia, q̃ subst.ª ꝓplata ꝓ se subsistens dicit dat ꝓ 1.ª et 2.ª quadrnus sunt virtj et singularia. Ad pt. ga grra et spes in subsistunt nisi in singularibus; singularia v.ª subst.ª lia, quadrnus singularia ad. dicit negadas subia in hasionu, et ꝓdicationu. Ad 2.ª pt. ga dicitur in arg. hel rady dicitur, in quantu membra illius par ticipantia ad dictur sa inverse, sd 1.ª et 2.ª subst.ª in desunt inverse nisi fratri vt virtus et singularia, q̃ non hanc rady sit hæc dicio.

Posse inquiras an hæc dicio sit 1.ª m. natr sumenda l. 2.ª m. natr. R.ª q. ꝓ se singulare, et virtute methaphe sidera nt non ꝓprie includunt mult reales subsistendi sit ꝓ membra 1.ª m. natr ga ꝓt non alia in tri secum et reales; si m logice sumant sit per fectas rads, et quia 1.ª mo sit dicio analogi m sica analogata 2.ª v.ª mo é dicibus subia in accidentia rads, habent in necessariaꝫ co nexiones membra huius dicionis, quadrnus methaphe dicu dant rads subst.ª ꝓ se subsistentis; nam ex eo q abstrahunt grra et spes dicunt relatas virtj, et ex eo q singularia sidera ntur vt in concabilia dicunt relatas singularis.

Sd arguces, ga hæc dicio sit ꝓ hæc membra non mult éndi ad ꝓ.ª rei, q nullo mo é necessarij ad hanc dicibus q membra includant 2.as m.s. Ant. pt. ga hæc dicio sit ꝓ subsistere q reatr ꝓuenit tam 1.ª q 2.ª subst.ª

Q. vespere

Dr. ga illa accidentia aut sit relatas subia. et ꝓdicabi, aut virtj et singularis, sd in hoc q é dicere has relatas æque 1.ª ꝓueniunt, ga immediate virtj dicit relatas superiori, s. singulare relatas singularis, q̃ ri é ꝓpardo in rad 1.ª et 2.ª subst.ª; adequat

regrit

regrit q p̃ plus distet vni diuisq, & p̃ posterius alteri.

Dic. q si desideremus membra huius diuisionis, quæ deuden
da st. necessario regrunt 2as mtes adq ostendendu nullo alio
ri digemus arg.to q adducto in 1o notabili, quo ens 2a subtia
é m plures é rad gr. desirunt in rad subsistendi abillis; sd cum
dicit é m plures ri mtlligr p vnionem cum eis st. ala cum corpore,
nec ets p̃ in hærentiam, qa si hoc mo cent ri dicerent subsiste
re nec 1o nec 2o nec plicise p identitem, qa ets dicia illam
hent cum singularibus, debet igr é dati diuersio rad cuius
dicunt 2as subtias p mum virtis, & potuis cōicabilis pluribus in
feriorib⁹, sd hoc ri hent apte rei nisi quatenus abstrahunt
larg p dicta, qe desi ri includunt ri cōicabiles, q̃ conent de
se singularibus, igr, vt membra dicti dti ss, ri includunt 2as mtes

Quod idem ostendit ri opinione Suarez. quoniam ipse affe
rit (vt s. vidimus) q diuisio subtia ri spalem, & ri inspe
ram methaphe é diuisio subtis ri accidentia, qa illud spale mentum
s. ri spalementum é qd accidentiscum, et accidentale membris. sq
ets diuisio subtia ri 1as & 2as fatr debet é subtis ri accidentia
rati. Dr. 2q. qa genera. & spes. quatenus ad 2as subtias di
cunt spalementum metha phus, nay, si de spalem phisco loqua
mur, ipse fatr, q subtia particulares ex vi generis. s.
spei ri dicunt spalia, ets é p accidentia rati dicta diuisio
quantus ad illud spalementum, q regrunt genera & espes, vt dis
tinguant a plures subtantias.

Vnde q̃ui Suarez commode explicet vnitem diuisionis huius
diuisionis, nisi modo ri explicat ipsam diuisq; nam quis 1as
subtia attribuat ri rati subsistendi p mum realem, ri ri ri ra &
maiores subtias nisi p respectu singularitatis, p quem denominu
tr diuersa a 2a; & quis cera p qm vel occupet locum, ri ip
illum occupat maiores locum, sd p mum quendam rare factio
nis; sic similiter quis é subsistens creatr attribuat 1as & 2as subs
tias p mum vnius subsistentis, ri ri hoc é sufficiens. vt sint diuer
sa membra huius, q̃ é subsistere p se, nisi vt subtant relati

bus

bicy 2ª i. Vnitis subtiª et 2ª i. particularis in diuinis, et
in creabilis

A. Vnde ad 2um respondet admittendo negº Oº qd 1ª et
2ª subtiª ap̃tenent eidem quoniam hec q̃ē subsistere et hec q̃ē
ap̃tenere ē diuersa subsistª, nisi quatenus accipiunt in recto et
vnitis et singularis, nam ap̃tenere ē de aliquo † subsistere nō vnum
vnitate, et aliquid immediate subsistit q̃a mediate subsistit. Et hoc
mō credidērim Vallesiensis, et alios asserentes membra huius di-
uisionis scilicet 1º mō naturæ, non se habere loquantur nec illud
dicere membra huius diuisionis q̃d q̃ habet distinguunt in rebus
q̃ vt sic datum ē vt pot ee aliqd reale, sed 2º mō. Nec
placet Vallesiensis dicere membra huius diuisionis subiici in rē ab diui
se alterius q̃ 2º mō subtiª q̃ realiter realiter, quia in q̃ diuisamento
reperiunt q̃ Vallesius ap̃tenere hoc 2º mō ē res distinguē
di 1º à 2ª subtiª vt in ē res quæ distinguant, et diuisi
1ª et 2ª subtiª.

Sed contra, q̃ 2ª subtiª non sunt aliquæ actualitates immediatæ
ē subsistere, q̃a hoc ꝑ̃ nemini methaphysicus in rē subtiª, sed
hoc vt hoc et 2º mō. Sed ex se q. mō hoc ꝑ̃ quod distin
guat. a 1ª subtiª vt rea subsistendi ipse. Dicit ergo in rē sub
sistendi vt includit 2ª in communicabilem q̃ venit 1ª.

Ad q̃ subsistere seu subtiare dupl̃ sumunt vno mō ꝑ̃ Subsistere dupl̃ sumit.
multi reales fratres subsistendi ipse, alio mō ꝑ̃ omnes in quo
exercet actus realis fratis, et ē album sumpot ꝑ̃ res fratis albi
et pre in quo exercet ē albedo. Vnde quoniam hoc 2º mō subsi-
stere venerat modum dicit, 1º mō venit 2ª subtiancis, sed
q̃a ꝑ̃ eam dicit realis fratis ꝑ̃ vnitis dicit subsistere in exercitio
ꝑ̃ q̃ ꝑ̃ dicatur gnica et specifica de natura rei exercitio
dei et subsistere venient simul, et 2ª subtiancis. quoniam ex
nō quo cognoscuntur a nobis vt ipsa habentia actū subsistendi sunt
diuersa in rea subsistentia.

Ad 3ªm respondet q. cum dicamus q̃ 1ª et 2ª subtiª sunt
ē membra huius diuisionis non ē vita et particulare in diui

sibi

Esse vrle. essingulare dupliciter accipitur.

Secunda subsia. dicitur subsia. duplicitur.

† dicitur.

hier in scripta 2ª subsa.

S. Videt hac Scaria, et ni veniat videre meliora in membris dicti dentibus 2ª mis negat M. id, q ex hac colligit Sth, q hac de causa sit facienda 2º mto natr, et vt assignet dctm 1º mto na latis alijs illa membra dicta loco citato nu. 16. q 1ª vz subst vt dicunt 2ª dupler accipit vno mo possibile, et q relata ad 2as alias mo negatiue, et q negatio absentis ponit, et in hac 2ª sensu rão 1ª subtiª ni venit 2ª. Sth 1º inpmatr, qa 2ª quo mo cunq; sit supponit 1ª. et dico in Deo pot dari rão 1ª. subtiª hoc mo sumptã, qa ni dependet a 2ª.

Prima subtiª vt dicunque fuerit 2ª. dupler accipit.

Sd hac solutio mihi ni plet, qa via pot nulla cas explicari aliqd possibile unq mquo ueniat 1º. cum 2ª subtiª. sm q vltq subtiª appellat rão illius possibilis mquo cum 2º venit rogo qd sit p vm negationem absentis 2ª subtiª, et cum illa negato (vt ipse ait) vt possit uenire 2ª subtiª. nec Sth possibile dd q illa 2ª negato, et m asse rei ueniunt ni rão subsistendi q mlq Deus subsistentis, q illa negato ni ueniat 1ª. subtiª precise vt 1ª. é asse rei nisi m quatenus intelligit hec mlq m concabilata vt opposita vtrobiq; Vnde quis Deo talis negato ueniat, ni m. semper dicit 1ª subtiª mo quo é membrum huius diuisionis qa deberet maxime subsistere aliqd, q repugnat Deo, imo

Imo ex hoc vº ipsum sumpsit arg. qa Deus uenit vt ée in subo. vt natr nec dicitur deus, et m ueniat illi et 1as subtiaes é. dicitur cognitus hic, q rão 1ª subtiª uenit illi quatenus hic rão subo 2ª subtiª

Sd decus sequit q nulla mo hac diuisio sit analogi ni analogata. pt sequela, qa dicit Scaria, dicunt vt ni christiani ipsum dicit esse, non illud é reale, esse vº rão cas dicta.

Sz. q si diuisio sumat prime subo q ad é 1º et 2º subo nullas vtq hic arg. qa ni diuisio fratalis diuisa, q é rão subo et 2º mto ni cludit in membris diuidentibus m vno cum duplex dicto ab alio, q sufficit ad rão analogi: si vº sumat 1º mto ma cum probabilius, dico de analogi in analogata. q rão é, qa hoc mo sit p realem methaphoram quatenus ts sumpta in dicta

rem

Nota, q̃ est sanctam

Oy, 7. de Março, vino
n̄rõ P.e de Madrid. con las
P.as Pulqueras de S. Ju
liam, y S.to Vasilisa, aũ
que por venir en media
las dep.o nota la traso
con sigo sino en una ca
valgadura atras, que
vino a 10 del dicho
mes del año de 1616.

rum relatorum, et obiectis sub quod mihi se prędicunt et dei
ingunt, et qa rad fratalissima subsistendi distrin sica claudit in
ipsi fundamentis, vt ad ea, q.a denominant 1.as et 2.as subl.a, n
hñ deu dit medijs aliq dnjs, q.a sunt ex rad ipsius deus si, qa
darent aliq genus ad 1.as et 2.as subl.as, cum oppositum, stans offen
demus. ideo dm. ꝯ ex dm. q̃ dat ipsi rationalitatis ipsam, non ex
methaphis. ad 2.m mit.r hñt vt dictu dm. vsq.

Ex his ingras an sit attributionis. S. et per rationalitatis mtrm
sica. Ex. ex ipsi rationalitatis, qa rad fratis subsistendi ꝯ
uenit mtrm sica. Vnitas individuo q̃ mihi occurrit. 2.m vt sub
st.a q̃ mihi rad fratis.

S.to. hanc doctrinam sic arguit qa sequit q̃ decimus sit ge
nus generalissimus huius p̃dicamen. Sequit ꝯ falsum q. Pt. se
quela. qa mtrm sica rad decimi huius dicit. ergo ipse subsistens
q̃ decimus huius dicit. falsitas sequentis, p̃d. qa genus generalis
simum ꝯ unus ex membris decem dentibus cum sua genus, et 2.as sub
st.a ipsi. ni ꝯ decimus. Nego pt. qa cui decimus nullus est ni mem
bris decem dentibus

2.a N.o

Nihilominus sit 2.a N.o Genus generalissimum sm̃ sicas
fratis vel methaphis ꝯ decimus huius duos.

Ista q.o ꝯ T. loco ꝯ. abato dispd vbi dicat, q rad gene
rus generalissimi huius p̃dicam. dum dit p̃ 1.m et 2.m subl.m sm̃
decimus mus. et ad cui mtrm.

Genus generalissimum
dupliciter sumi.

Nota q Genus generalissimum pot dupliciter sumi, uno mo vt
hic rad generis, vt vt sic procedit a dnjs. decem dentibus ipsum
alio mo vt abstrahit ad 1.as et 2.as subl.as. nag cum unitas rõ
cum sequat nihil abstractionis, et abstractio subl.a ꝯplecta à cor.
decem 1.as et 2.as ni sic cum precisione a dnjs decem dentibus, ideo unitas
rad q hic subl.a ꝯplecta respu 1.as et 2.as ni ꝯ unitas eas. q dm
unitas analogica, unitas vt rad qua uenit subl.a qualemcu
hic rad generis ꝯ cum precisione a dnjs, et apta ꝯ sustinere ad
rad genis. et unitatem.

Hispalis pro Ista Genus generalissimus huius p̃dicamenti

I.

L. 6.

l. ē rad subst.ae sp.lata. l. dicit aliqd aliud. sd 1.o mō. obiicit di
ctus huius diuisionis, q quo mō aliq formet ad obstantia gnis ge
neralissimi, hēt rōnē diuisi huius diuisi. Q.p. ga nihil pōt ad
subst.ae sp.lata mīmi sequi ex ārle, q si p nouat ad suū gen, nec
ēt alt. pt. ga ē decreta prohibe in p.dicam.to subst.ae quin re pos
sit subst.ae sp.lata, sz ois q.dā rōnes ponunt in p.dicam.to aut sunt
2.ae, aut 2.ae subst.ae, q. cōe ad 1.as et 2.as ē rad subst.ae sp.lata. Q.
pt. ga nulla subst.a dr ē assignabilis, nisi vel subst.ae sp.lata. vel
aliud cōe ad sp.lata et m sp.lata, et cum hoc 2.m dici n posset, ga
subst.ae m sp.lata sunt membra huius diuisionis, decenerus ē quod
diuisū ē subst.ae sp.lata q. attribuit genus generalissimum huic
p.dicam.to

Cuibus m obstat argō adducūs 2.o hoc ga respondet ~~ga~~
sē genus generalissimū mus subst.ae formā vt genus ē p.s q pōnit
ad omnes membros huius diuisionis p.p ad 2.as subst.as et sic p.di
cat p.s de illo rad 2.ae subst.ae dicimus n. genus generalissimum
ē 2.o subst.a m ga ē genus ē accidentale ga respō subst.ae, ideo
ēt ē 2.as subst.as quōnit illi accidentali, et ita accidentales ē
hac p.dicam subst.a sp.lata ē 2.a subst.a t. hac, subst.a ē genus.
Vnde t. vrle denominatiue pōt ē in forma sui ipsius, qualiter
denominat genus ad quēq; p.dicabile (vt ē obtinuimus) ita
subst.a, q attribuit genus, dicit genus ē, ē in forma ad seipsam qua
abstrahit a 1.o et 2.o et in hoc nullus ē in oppositum. Sed v. form
mat 1.o int.o natr 2.a subst.a dicimus q nec ēt ē in oppositum
q subst.a q.a ē genus huius p.dicam.ti. Sed dicimus q.a. gen. q.a
subsilla obtinent, vt in q.bus fit ad abstrahendū a se ipsa, ga cum fit
ad quo mediante ora, q.a ponunt in p.dicam.to subst.ae deridē de
cunt subst.ae sp.lata, vt ipsa dicat ēt sp.lata vt indiget alia rad
superiori, sd ipsa met ē sp.lata rad sui ipsius, et ex vnione
et de extremis vnitis vt dicta vnione, et ex albedine
vt qua, et de corpore vt quod, ad q vt regrit nec q ē vnitus
sit superius abstrahens ab vnitate, nec q ē albus sit superius
abstrahens ab albedine; Vnde subst.a quadrupes ē 2.a subst.a pōt
dici de ipsa, et ē superior analogice, qualiter abstrahit
vt genus ē denominabile, sd ab albo, aliis, q in
p.dicam.to subst.ae collocant dicendū

Nota.

q.ª 2. de
vno ordine
accidentia

Habita cognitione nat.ae et qditatis subst.ae in ordine ad suum
ppr̃ium ẽ, p fecta eius dez considerdo exposuit vt de illa in compa
ratõe ad accidentia tractemus, tum qa vnius cuiusq; rei nat.a
et ẽsse. p suas ppietates plenius cognoscit, qz ista duntaxat
definitiua cognr̃. et cuz accidentia sint ppietates subst.ae
ad minicula q; ppletiua sunt p fectionis ex ipsi de p hendit
p fecta eius cognitio, tum etiã qa hoc postulat ppa accidentis
nat.a nam cuz cuius ẽ set qdam participatio subst.ae p ordinem
ad ipsam ẽ cognoscendus, qua ppr̃. in hac q.ne qz quis p se
i. de subst.a agamus, sequitur m. dez subst.ae qz accidentis nat.is
de p hendere intendimus, et qa p fecta rerum cognitio p dis
ctũ vnius ab alio faciliꝰ p cipit, ideo prius de dict.is accidenti
bus a subst.a agemus vt postea ad alia obseruanda faci
lius deueniamus.

Artic. j.m V. accidens distinguatur realr a substãtia.

Rad dem dubitatis ppo. negatiua ostendit i. qa ac

cidens

cidens é ens rae subtª. Q. nº hoc é distinctus a subtª. Arrs. pr. qa accidens nº hoc ée vt sit, sd vt subtª. & ipsus hat é, nº n. albedo hoc é in se, sd albus, q é corpus hens albedinem, & 2º pr. qa si separat accidens a subtª. nihil é vt apte infert Arist. 7. meth. sic dicens: qa n. alica entia nº st. entia nisi sm q separant ad subtªs ideo videt ée dubitanº an m abstracto entia sint, & infra affirmative respondet sic: Pro tanto vident accidentia segata nº ée entia qa nichil ipsorum é aptus natus stare se ée, imo et cuiuslibet ipsorum ée é alterius mée. Ita refert D. T. ibidem lectª 1ª. Q. accidens nullius alicuius é hoc p nec ée subtª.

Sr. qa aut accidens hoc in se aliq ée, q nº é subtª, aut hoc ideo ée; si 2m m modum, qa ideo é hoc vnicuiq rei, et hoc vnius ée; si 1m Q. subtª. distingt ab accidenti eo q accidens hoc in se aliq ée, et aliq rei diuersis a subtª, ex quo sequeret q accidens ée subtª. quod dicis sequitur hoc in se é et p se, nº v. p se ée subtª., at q. adeo nº éet vnum ens sd absolutum éet ens 5. subtª. q é v. Arist. loco citato 2e 3tij vbi vult sequeret q subtª. et accidens nº éet vnum ée, at q. adeo q nº posset dici hoc. é albus S. corpus é coloratus, qa copula é segat. q é subti é ée accidentis, sd ad ée segat vnius, Q. nº st. p sua ée, sd vnius ée, at q. adeo dat identitas in rebus vtrumq. ée.

2º pr. qa subtª. é 1. ens at q. adeo é mensura ceterorum entium, qa 1. in vno quoq. genere é mensura ceterorum, Q. oportet in se adunatorii, et eminentiori mo p sectiones entis, q hoc accidens; at q. adeo nº requirit hoc in se accidentia a qq accipiat ée. Q. pr. qa ad hoc st necessaria accidentia vt tribuant ée subtª., sd ée subtª

A.ée

subtie put subtie tribuit hoc ēt ipsi subtie cum ma
maiori actualie et ffectione, q ipsum accidens. q. fluy
fluy ponere in rey nate aliqua accidentia destrue
a subtie, sed ipsa met subtie ex se actualitat accidentis.

Ppp. qa aliqua st. ffectiones accidentales in subtie,
q. dm. ostent in quadam modificatione, q. vix pot a
subtie separari. l. p scindi, etsi mentis scindus (vt de
relatae respu sui fundam dicemus infra de ffectione, et ha
bitu, et aliis huius modi) q. sal dm ista accidentia
distinguunt realr a subtie. Dq. pt. qa dalia accidentia
intrinsecam dent connexionem cum subtie et nr adducunt no
uam actualitatem, qa si illam adducerent, facerent oppo
sitionem cum ipsa subtie, q. qualescit ex actu et pda
q. intelligi nr pot. qd sunt similia accidentia excludendo actualitatem subtie, at q. rey nate nr adducit
aliq et in actu subtie p ipsam actualitatem subtie rey.

In hac re 1o Sndo. fuit quesitum antiquorum asserentium
accidentia nihil a subtie distinctum ee here; quor refert Ar.
1o physicorum relatus a D. T. ibidem medio lect. 4. Pro qua
vident ee Parmenides et Melissus in quantum asserunt
ens ee vnum ens; nam vt optime ibidem Arist ostendit
illud vnum ens ab illo differens, aut é accidens, aut subt
tie. Si é accidens, subtie nihil esset, si vo fuerit subtie
accidens nr esset ens, atq adeo tenent ad mittere illud
vnum in cludere in destincte actualitatem subtie et acci
dentis. 2a. Sndo. é alior neotericorum distinguentium duplex
genus accidentium, vnum sm rem, aliud sm rationem, et in
ee obiectivo, et q uis accidentia 1o modo sumpta ad multat des
truunt actum et in re a subtie, nr tn si 2o modo sumat.

Proqua sña Stare Vident nominales ad. mqeandey asse
runt q quantitas q. é accidens qdas vi distingt realr
a subtã; exdat etã q cadey sñã Suarey, qua ronnes asserit
q vltão, qé genus qdas accidentis ni distingt realr à
suo fundamento. Sñl mt rad.

Sga accidens reale pôt separari a subtã Vt fidei Cha
tholici docet in Sacrãm. Eucharistia in quo ssñt panis, et Vi
ni sfecies separant a subtã in qua erant ante sfecies hones
q. accidens ante sfecies sñt ssñs radey distingt in sua
realtã a subtã.

Dices hinc ni sumi sufficiens ar gr ãm doctam arnbis supriãde
dista ar 2m ni vltab. Statuamq; ibi diximus separatã ni certificer signu
distiv realis intrabij ni vt infrã i pbissimis dicemus partes subsñt
se separab. et sm alios distingr

Dm ã gr allios e duo ea separabilia exte ista magnitudig cant al
q ãsña aut rãle distincta Vt separent ab alliud vãlijã ea separabã sñt al
terij i mi acidey et ab ãpsis adeo separari ab istis q ppãr gca
ipsãr alia vna ni est ea alteri, 2ã pt gri 2um q ipsum e ab stibijpti
et ideo accipiens ipsã separari ni sit me hea alijãr eius, sed ni separam
separari etiã q ãfirmata in alis debent here duo gria eand. mte et 3gr
duã ea niti preparent in alijã eminentiã ad huiusmodi ad vnaij quem
re ni ipsã entia finita q quasdã sua gr eand. et detrahunt ad alijã gnis
q finita gnes subsñt claudunt debent realr distingui

Ad hmi, rey Lucam. aquar dese q dispr Mo
Cea Stra Vey Cas ardes q el lo pondra claro como lo de
mas y cerca misma de fussion, y acauara etc.

Nota

Nues corral cõ aqui
fallta por culpa mia
sino del Sr Mo y q uso
tradar esta question a
ratos perdidos, y neu
cabuco ninguno, jassi
se dixo al discurso del
discreto Leder q con
tienda si pudiere

CAPVT SECVNDVM DE QVANTITATE.

V. Quamuis multa quamplurimi rebus attendere conantur quæ ppria sint q. Arist. post quam de substa egit statim a quantitate accidentibus naturali disputare incipiat, illi mihi semp parui momenti omissi, ea mihi principia se se offert ratio, q. Arist. 7. metha. tx 3. attingit dicens: quantitas est ens cui primo competit esse substans. Mihi est substa. et ppria D. T. 5. meth. lect. 16. dicit qa quantitas est vltimus substa. ppria maxime accedit ad suam naturam. Et hac de causa maxime participat ens ppriatas, quali est substare ac essentibus fundare et inter ona accidentia ipsa est quammaxime substa. re cipiens, cæteras ppias dimanat a substa. et post hanc mirifice tendit ipsum illius quarta in Sto Eucharistia mirta. Ita accidentia videntur et vt nullus nisi fidei fundamento innixus ibi substa. de facere credat, qa ita p quantitatem dimensionatam substantia accidentia sustentant ac esse ent in substa. Quapropter merito nos meritò a quantitate incipiemus. Circa q. 1°. de ejus quantitatis ppria dicas sibi agemus. quæ sit.

Aristoteles.

Diuus Thomas.

1.

hic 4us articulus.

QUINQUAGENA
DE TVRA QUANTITATIS
ET DE EIVS SPECIEBVS.

Deum in titulo questionis disputare proximum. 1m. q. sit ratio formalis quantitatis. 2m. quid sit, et diuisio. 3m. quomodo cognoscendus sit quantitatis: et quemadmodum in hoc 2o cum naturali ordine dant exercitium ipsius cognoscendi, q. ritus occasionem. 4m. circa difficultates huius. 5m. quomodo mentis ipsius dignoscere. 6m. quomodo res formalis eius. ad 1m. accidendo sit.

Art. 1. Quid sit ratio formalis constitutiua quantitatis.

Pro tituli intellectu. 1o aduertendum est, quantitatem in communi significare magnitudinem alicuius rei, qua res dicitur extensa versus longum vocamus quandiu, et modus, quo mensuratur tempus durandi vocamus magnum: hac autem quantitas dicitur quantitatis molis, et specialius, quantitas molis dicitur physica mentalis, et de illa de qua agit Arist. in hoc predicamento, quae existit in extensione illa seu molecula corporea, qua stare videntur corpora materiae, et rae

cuius

cuius occupant locum, et abillo circumscribunt. Item q. in illo
spacio nonpossint poni duo corpora. Dicantur pp. Dabit. vt. Omne corpus se
imponibile alicui spacio vel loco in eodem loco. Quantitas q. p. se dividit in
duas magnitudines non existentes alicui spacio, et corpus, se non vertu
alicui, dicuntur esse Augustinus. G. de Mirabe. c. 3. dicens: In rebus Divus Augustinus.
quae in mole sui minime magna sunt, ubi manus ei per multiplicis ge-
neris virtutis et formae ex magnitudine componendae, sese exporrigere
ipsa imitatio, quae res Angelus dicat hoc quantitas virtutis
alicui quantitati in spacio existenti sibi similis, et in corporeo, potest
se extendere non virtutis, qui res est in praesentia magnae spacio et
loco, et de hac quantitate in hoc magnus ipse sum, qua mihi dignatus qui
vitam praedicamentalis, scripsit primere ad alia praedicamenta vt virtus
Angelus primet ad qualitatem, sed de ea extensione corporea.

Prima sola asserit in hac re, q. ei mensuram alicuius ei Prima sola
eius quantitatis, et fundat ipsum ex Arist. q. cap. de
loc. q. locus et ubi sunt quantitatis, qa locus mensura rei
locatae. et ubi q. longius et brevius, et in eodem cap. dicit materi-
me ipsius ei quantitatis vt rad illius reliqua duarum aequalium
in aequalia q. ei ipsius mensura, G. ex 2nda Arist. ei mensu-
ram ubi fredy quantitatis.

Dicit rad 1o. qa illud ubi eius alicuius rei q. intelle-
gor in illa, sed q. intelligor in quanto ei mensura. G.
Et mi. qa illud q. manet res ad quod indistanti. q. ordinem ad subiecta in
mensuram existentia illi magni q. ea quae occupant q. ordinem ad
existentiam. et quantitas dicuntur mensura sui subi. q. illius
existendi per diffinitum vt occupant locum sunt existentiae quan-
titatis. G. ei mensuram q. ei et q. se attendit illi. Haec op. pp.
qa in quantitate inveniuntur existentiae in ordine ad locum et
subiectum, q. ipsius p. sed haec sit q. ordinem ad existentiam et sola
mensura ei existentiae in ordine ad se. G. ei

Ad. qa quantitas alia intelligantur ex eo q. ipsi q. intelligor
rad mensura hic rad. quantitatis, G rad mensura ei ut pla-
nius quantitas. pl. dico qa plures sic derivationes, qa ei nihil dicu
subsistentiae, et existentiae ad duo nimis Angelicae G. sit sicut non

ray

X.

Oy Dia de S. Marco de 616. Vinieron las Pal.as Relegas de S. Juliana y Sa. Bassila Sa. y no vbo Leccion alabar de. Sspi honorey damisferi.

Secunda Sna.

Capdolus. Soncinas. Labely. Scotus.

Aristotelis

Qd sit quantitas.

Divus Thomas.

rae mensurae, et quantitates, q. n cognoscimus.

2o per qd videt ostendit aliquem genus ad quem pertinet quantitas multiplicantis, seu illius generis, sc. extensionis, q. multiplicet rae mensurae. multiplicans scd quantitatis q. Tertio qa locus enumerat ab Arist. tanq. per quantitates distincta à superficie, sd minutio alio distingo ab illa rest qa é mensura ambientis locatum, et circumscribens eus, et ita differunt q. é alterna superficies corporis alterius, q. rae mensurae é substantiae tale quantitatis.

Secunda sna assert q. divisibilitas é ean quantitatis phae etiam sentent aplurimi Thomista Capdolus in 2o dist.o 3o ar. 1o et 3o. ad 1.mum Scoti, et ab. Soncinas 5. meth. q.e 21. Labelus. q.e 10. et Scotus in 3.m dicabilibus. q. 17.

Qua sna mpmus ostendit auctorit.e Arist.i q cap. de qnt.e mp.i decamenti definit illam sic: Quantum é divisibile in ea quae insunt quorum unum. s. unumq.q. hoc aliqd aptum é se sd ean quantitatem é videre quantum, q. é divisibile é rae sibi duas.

Pr. ab ex D. T. in 1um dist.e 19. q.e 1a. ar. 1um ad 1.m ubi dicit aequalitas assignatur rae quantitatis, qua constat mquadam divisibilitate, unde rae quantitatis inuenit esse mis q. sm so dicendum.

Deinde rae per 1um qa quantitas ex ppria rae quinet esse quantum é divisibile in sse. q. Ans. pr. qa subsistens corporea in hoc distingo ab incorporea, qa é capax quantitatis: sc quantitas in corporea constituit p indivisibilitatem, qa é indivisibile é rae sibi inadaequatis, et ppria subsistens incorporea é tota in toto, et tota in qualibet p.te ut ea ratio in qualibet p.te corporis, et Deus in qualibet loco, q. é indivisibile é intrinseca ostentibus rei incorporeae, quae sic, et 2da qa p id stat corporeum constituit p. q. opponit incorporeo, sc quantitas ê sic constituens corpus mathematicum, sc. ens aut é ex pmagnum diversimode.

2o per qa si allegd possit de rae quantitatis constitutiva debet re aut é mensurans, aut é ex longus sibi ducens sed p.te sc hae duo

duo supponunt discretibilitatem in quantis q̃ illud est dare
Illo pt de exemplo qd illa opinio non q̃ quantitas hēt p̃tes
integrantes, et copulatas non aliqua cōtinuitate sed hoc ēt
marte, qd ēt illa hēt p̃tes subtiles, nam subtilis brachij nō ē subtilis
pedis, quamuis nō sit diuisa abilla, imo ēt accidentia vt al
bedo et nigredo q̃ subiectantur in subtili media quantitate sunt
sicca ſſt dimensiua aquantitate nō tm ex ſe ad diuisibilem nisi mā
quantitate nam si separetur quantitas a subtili et aliis acci denti
bus, quamuis nō auferant ſſt ex qq operentur nō dicunt diui
sibilia, sed dicuntur esse puncta indiuisibilia. q̃ mensuratio rā
quantitatis nō ē ex principijs diuisionis. Et de mensura pt. adhuc
Cū mensura ē denominans ex mixta quantum ex libera im
positione hoīs exigentis alia quantitatem in mensuram alterius
vt vbi nam quatuor palmi. i. quinq̃, nec ēt pot sumi pro men
sura passiua quicquam illa nihil aliud ē quam posse cognosci à
nobis quantitatem vt mensurabilem, qua cognita habetur nōtia
rei sed supponit rem cognoscibilem, q̃ nunc relinquimus.

Obi. 1m qa Deus pot tollere accidentia exemplo nec a quantitate
et hm erit quantitas. nō ergo ipsius est quantitatis, in ratione
ne, nec in mensura. Dq̃ pt. qa cū mensurabilis sumitur
ex exemplo. ex illa obiectio nō facta nō aduersa. Vbi corpus
Xpi. hēt suas quantitates modo quodam indiuisibile, et sua ex emplo
ne nō inde ne ad eam.

Obi. 2m qa quantitas cōtīn ordinatur vt sit principium indi
uidui duorum martis. q̃ cōtīn obtinuit p diuisibilem. Nō. pt.
ex dicis de principio individuationis, vbi dicimus p martem q̃
nata quantitate ē principium individuationis. et Dq̃ ſſr. qa
subtilis martis p diuisionem fit plura individua vt pt in duabus
aquis, quia ante diuisionem erant duo individua subtilia
aquia, et post diuisionem fuerunt plura. ita q̃ secta cōtīn in ſſtia
totius q̃ antea ſſtiebant q̃ dicit quantitatis, ē ex prin
cipijs diuisionis martis.

Sed in contrarium ē qa D. T. 1a. p. q. 42. ar. 1m. ad 1m. dicit quod Forma Sna D. Th.
quantitas molis et ſſtionis a quantitate corporea, qa illa hēt
ex emplo quantitatem, sed qualitatis. hoc nō in eo sicut quod
m

mi subst cer porca mi hanc ut. p. ut ex modus videt q. in proba
bilis, quas exposiones accepit D. August. loco citato de
Trinitate: & de Sacram. Eucharistiæ q. corpus Xpi quando
in hac ex hostiam p. ordinem ad locum hic & illic, modo quo
se, q. mirum sit quando tales consistat in extensione partium
corporis, quia nunq. deficiunt interse aliquas sui ptes.

Videtur nec plenam intelligi modum dandum esse q. extensio q
nus sit quædam qualitas, qua dicit determinat. hoc q. é
dere p. p. dato quod q. sit cum extensione q. partium, q. exten
sio é duplex, alia realis, et alia virtualis, dicit virtu
alis, qa res q. hic dicit extensionem in hac actualis p. quando
una sit ex. eorum alterius, sed p. unam simplicissimam entitatem
potest extendi, et hic virtute ad eo extendendo diversas partibus
loci, quando alia realis extenditur ad extensionem corporis, qa quia
ex suo modo existendi non petunt esse extendi extenso vel mensurato
nisi ad corpus hic virtute ad eta se extendendo, quasi eth ni
hilum angeli, sed Deus hic ad coexistendum loco mathe, et
ideo dicunt p. operationem esse in loco, quamvis non realiter q. totale
et extensione, sed virtuali quidem. Extensio virtualis, qua
nit quædam realis, q. partes participant rebus materialibus, qa quia
sit participatio decima minus extensa, ecia hic extensio quæ
nit quam realis q. hic p. ita interse diversas ut una petat esse ex.
alterum, et ita extensio totalis quæ nit quasi realis i. et hora p.
quasi una ex. alterius sit: q. mihi extensiones duo hic res cu
rius dicit oppositiones res ex partibus. i. é, q. una pars entitativa
petat esse alterum. ii. q. petat esse ex. alterius de, ut occu
pet diversus locus abilla. iii. hanc p. quantitatis, real opposito
nis ad eadem entitat, q. ni esset illis ex. specialis ratio quantitatis,
nec alia esset p. q. interse distinguunt, esset extra quantita
ti, ut aia ex corpus: specialis q. diversitas, q. sunt partibus
quantitatis, real extensionis ipsæ esset eo q. una petat oc
cupare locum diversus ab altera, ita ut in penetrentem eo
dem loco.

Unde colligi i. q. quantitas ni esset obstaret quantitas cum
subo, sed in sua entit abstracta a ipsam actualem quantitatem p.

Extensio é duplex realis alia realis. et alia virtualis.

ita vt vides sit quantitas et quantus sortes quamcunque sint ut
uersa vel modo figurandi, et ratio q̃ cum de quanto sectat nec
q̃ hic est p̃s et p̃s in ordine ad totum, et quantitas ex se habet illa
p̃s ideo misce quanta, et vides.

2° colligo q̃ cuiq̃ quolibet parti quantitatis, licet vna q̃
indefinite, quia sectio in hoc q̃ hic est p̃s dicimus vel vnus, et duo
qualibet pars licet p̃s et nulla a separabilis in quantitate, quia
in includat p̃s et ppria et infinita p̃s in quolibet motivo
q̃a cui haec pars sint partibus, et illae partes sint aliis
partibus, ita in fluxus mathematicus fluentes partes.

2° nota q̃ haec exhaustio duplex sumitur vno modo p̃ ex- Exhaustio duplex sumitur.
haustione, qua sectio in eo q̃ vna pars rei sua natura sit im
penetrabilis cum altera, alio modo p̃ exhaustione q̃ sectio in
finitesima, seu coexistens ad diuersas p̃s loci, i.e. inseparabilis
a quantitate q̃a nihil aliud intelligitur in tali exhaustione p̃ar
tes partibus, quae adhuc sint indivisae, et licet p̃s in phi separa
ri a quantitate ita nec tales exhaustio. V.g. v é separabile a
quantitate vt videre é in sacram. Eucharistia vbi corpus
Xpi manet cum sua quantitate, et cum substantia indivisibili
Vnde cum tali exhaustio, et impenetrabilitas explicat q̃ ordinem
ad locum, duplex locus intelligi, q̃ ordines ad quos has duplices ex
haustio explicat.

Prouo nota 3° q̃ in loco duo possumus distinguere i. In loco duo considerantur.
é superficiem illa aëris in continentem quod libet locatum. 2°. é
spacium quoddam in quo intelligemus ei tales superficiem, q̃ quo
niam nihil sit intelligitur in rerum vero fundamento dicebam
vocat spacium imaginarium q̃ ordines ad q̃ (vt infra dicemus)
sumit veritatem immobilem locati, et explicat impenetrabili
tas eorum entium quantitatis, q̃a quia eius p̃s penetrantur
mutuo q̃ ordines in ad imaginarium spacium vna pars ei ex
altera, quae respuit locum vltimae superficiei aëris possit im
mediate existere et haec p̃sentia modum subire.

Finis intelligendi quomodo quantitas ex q̃ sua rei sua

m clud[u] dum p̃babilit[er], et ei mensuram, q̃ adi ũpbilitas
iunit rũ sechn ip̃m et cui quantitas sit rad̃ tranꝺ ip̃m ex[tra] p̃m ideo
rad̃ sua extensionem i diuisibili: simili cum quantitas rad̃
sua extensionem sit mensurabilis cum tanto et ꝑ tanto loco
per ordinem ad locum pot̃ ei mensura ad rectum quantitatis
et rectum sura ꝑ ad rectum.

Hinc ꝯ intelligi quomꝺ intelligat ꝺict[us] q̃ quantitatis ꝑ.
tradita ex dreit. mque cum dicit ei diuisibilem in ea que
in sunt sigcat ordinem p partes, quas realiter et entitas adhu
ei in quantũ ad dist[inctionem] matꝝ, in quo mi cibilia in d̃ fratꝝ, sed
vr matꝝ: et cum dicit q̃ qualibet pars pot̃ ei hoc aliqꝺ sig
cat, q̃ quantitas pot̃ diuidi in pura mdiuidua, q̃ sunt mer
se diuisa ga quantitas ẽ principium diuisionis mathꝝ
ex qua surgit numerus vnitatum mdiuiduatarum, non rad̃
istius diuinꝺ ꝑ sura.

1ª Dñs. Rad̃ extensiua quantitatis ẽ extensio partium
rad̃ ei, vna ẽ ext[ensa] alterata, per mensurationem ad ꝑs eum
locum.

Hæc dñs ẽ D.T. loci 1ª citati, et ꝑ ei. q̃ ẽst quantitatis
ẽ hore ꝑs mensuratus, sue ꝺd cod, si pueritia nouit, sue discretio, si hoc
ret quantitas discreta, sed hoc hẽt quantitas q̃ extensionem par
tium impenetrabilium p mensurationem ad locum, q̃ eam quantita
tis ipsius mihac extensione. Ma: pt. q̃ quantitas ẽ id quo subst[antia]
hẽt determinationes trũ magnitudinis sm extensionem, sue entitatis
ad locum (vt in Philosophia dicemus differentes de maximo, et mu
nimo, q̃ n̄ posset hore subst[antia] nisi quantitas exse includeret deter
minationes sm vltimum trũ sue extensionis, quo finitat, et termi
natur). et Ma. ꝑ. q̃ quantitas sm suas ptes pot̃ ei in loco cir
cumscriptiue, q̃ ostenꝺi mio q̃ cõsideratur p locum ei n̄ excludat alias
sed qualibet pars quantitatis finit̃ in punctis indiuisibilib[us], q̃ ẽ
vltimus sm suæ extensionis, q̃ qualibet pars quantitatis ꝑ
mensurationem ad locum pot̃ mdiuiduæ ei ẽ alias. Ad ꝑ. ad
quod ꝺd quantitas ẽ in toto loco, qualibet eius pars dicitur ei, ad q̃ ꝺd
q̃libet pars circumscriptiue ẽ in loco, sed q̃libet pars finitur p vltimus
ꝑ quos ẽ ext[ensa] alterata. q̃ extensio occupans quantitatis
ei n̄ ostendit indiuisibilitatẽ.

D.

Dic. qa nihil distingt ee in loco circumscriptive ab ee in loco definitive, qa res definitive existens in loco ni circumscr. p aliud ita vt pars correspondeat pti loci, et punctus termi-natus loci correspondeat ei⁹ puncto loci quātūcūq; in quanta dato corpori aequa loquimur, cq si videremus quantitat. pt⁹ vt terminat. p punctus correspondet loco diverso ac alia pars correspondet, sed hoc fiet ex mutatione ad quantita-tis, qd fiet mutatione indivisibili inquo finit cq haec extensio ei⁹ ad extremitates eius.

Ex his pt. q. debeat ee mensurative cum loco qa pars loci correspondeat pti locati intelligit qdam extensio mutabi-lis et certi quantitatis, qa existit in quibuscūq partibus quantita-tivis cq in illa existit certa quantitatis. Et ita q. sit p ordinem ad aliquem locum qa per ordinem ad locum ad quem per se ni ordinat quantitas post ee p̄sens sine extensione, et indivisibiliter vt de corpore Xpi. sacramentaliter existendi ea⁹ diximus, q ni dicit p̄sens extrinsece, p̄sentia mā cōnaturali quantitatis, sed mā subtilē vt dicit D. Tho. 3 p. q. 76. ar. 7. ad 4. necesse ē p̄sens loco sed speciei sacramentalis, nam si dispositiva quantitativa eius loquamur dicit ordinem ad diversas partes loci, quem post replere, et occupare, Divus Thomas.

Sed dices, q dati extensio ni ē alia quantitatis sed ei⁹ subtilitas qa subtilitas ex se het ꝑ diminutam tra. cōi. et ita si Deus auferret a subtilitas quantitatis illa sua ꝑtes q commensurationem ad locum ēet impenetrabilis ita vt pars subtilitas correspondaret ꝑti loci et toti subtilitati toti loco, qa sua omnes ꝑtes ni potuit indivisibili loci correspondere, q hoc erat ꝑtes extensas impenetrabiles,

Quod sic manifestat. qa si illa subtilitas separata moveretur p locum ni indivisibiles transiret ad alium locum sed pars post ꝑtes tra. vt sua occuparet unas ꝑtes loci et postea alias.

Propter hoc alij dicunt q si Deus auferret quantitatem a subtilitate illa maneret cum extensione in loco ita vt ꝑtes ei⁹ eēnt penetrabiles et interse, sed hoc videtur falsum, qa ee in loco impenetrabiliter ē effectus talis accidentalis subtilitatis et si se occurrit quantitatis, cq ablata quantitate ni potest manere cum tali extensione. Dicit p. qa si a Deo auferret attributum immutabilem et se ni haberet ee in loco, qa hoc ē effectus ꝑpius illius tractatus, sed ideo facit in

subtilitate

subl.ª mortis. quamdiu nupa loci quem occupat, ꝙ abstracta
quantitate. n.ᵖ pot subl.ª manere cum tali extensione p cor
mensuram huius ad locum. Quomodo n. pot é effectus sine causa
aut qua rac intelligi pot sine causa subl.ª ordinari ad locum
sine ꝑ magia talis ordinationis?

Dr. et explicat amplius, qa é extensus é accidens subl.ª A. 71.
qa intelligit quasi supponens subl.ª suppositum admittens mitiae 3.
subl.ª qd. si separet subl.ª ab accidenti q é quantitas auferetur extensio. Pt. dñ. qa é extensus ita é effectus totalis q
totalis s. degregare. s. segregare visum et effectus colorati, q
é degregabilis, aut segregabilis visus, q s. degregare. s.
segregare visum inueniure in pnti sine colore, nec tñ é extensum in loco sine quantitate.

Sd. rogabis quomodo illa subl.ª sine quantitate maneret
in loco. Ad hoc respondet Suarez disp.ne 40. sect.ne 2. nu. 22.
q subl.ª ita separata maneret cum suis partibus omnibus actu extensa, et occupans locum, s. cum quantitatis fictitiæ, et pars subl.ª mi diuersi loci ab alio ꝑs. differret in hac extensio ab extensione quantitatis, qa quantitas ex vi sua extensionis ita
é impenetrabilis cum alterna quantitate vi necessi. resistat ne in
eodem loco simul sistent, q si ouenit tali subl.ª qa quacunq;
alia subl.ª posset cum illa penetrari.

Sd hec solutio quoad id q asserit subl.ª sh here ꝑm extrinsecas esse valde mihi displicet, qa subl.ª ex intrinseca
actualitate sua ni petit diuidi ꝑ ptes q. esse ni het ptes q. pertant vnaz extraneaz é, Arist. pt. in duabus aquis ꝓponentibus vnaz aquam, naz illa duæ aquæ ex vi diuisionis sibi
mutuo vnius indiuiduum subl.ᵗᵉ aquæ, q actu ni possunt
é diuersas aquas. Pt. dñ. qa si ex ꝓpa rac aquæ peterent distingui tam plura individua vnius spei ex se essent
ptes alterius individui eius dei spei. naz qualibet pars aquæ
é individuum eius dei spei cui vta aqua, sq dei pars
pat raz aquæ specificæ in duo duatr. octas, et tm numꝰ.

dictum

distinguen poſt alvda aqua, q repugnat, qa vnus individuus
ens vnus ſpei ꝓ ſe ñ ordinat ad aponendus aliud ſuidem
ſpei ſed ſt ꝓmo diuerſa, et vda ꝓſecus é vnus ſt aliud. Et
ex hoc pt. 1a. 2dæ. qa in dñm aliqua distinguunt ñ q duo
ſunt oppoſitiones mutui entitatibus, ſd aqua sm rac
aqua nullas oppoſitiones hꝫ ad ſe cum alia aqua exꝑa
rac frali q exſe ñ ꝑnent distinguꝫ niſi in rac alicuius
accidentis, martis, q é quantitas.

Vnde ultimo dicendus, q dato ſubſtiæ quantus é ex vi
ſuæ entitatis ſubſtiæ, nullibi éet, qa nulla res poſt ei in
loco neſi rõe alicuius quantitatis ſiue fralis, ſiue virtualis
et qa ſubſtia exſe ñ hꝫ aliq quantitꝫ duꝫ é ſeparata
ideo quantus é exſe nullibi éet: loco notanter quantus
é exſe, qa ſi abſoluet ex vi ſeparationis aquantitate
reꝛet aliq virtus ad coexistendus loco nãq datæ adhoſe
paratiõe vt ſ. diximus deſeparatæ natæ a ſubſtiæ ñ
éet ꝓ ſuppoſitionem ſeu ſic ſd éet vera adhoſitiua ꝓ q
poneret Deus ſubſtiam ex quantitꝫ ẽ.

Illud aut q coexistendi quus poſſit hꝫ ſubſtiæ duplex é. ꝓmus vta vt ſubſtia ñ maneret ex hoſa sm ꝓtem ſe sm ꝓ
ſentiam ad ſpatium vta vt quantus occuparet totum ſpatium
q antea occupabat maneret vda modo, et vda quolibet
ꝓ. q nullã repugnantiam nouit qa ſt. Deus in Sacra
mto Eucharistiæ poſſet corpus Xpi. ꝓſens et vale mo po
tenter reuiuere miſſa ſubſtia hoc ꝑt facere. Secundus mutẽ
ſi maneret ſubſtia pars ex parte modo quodam ſubſtiæ, et
entitatiuo, q é alterius rei ab extenſione quantitatis, ſ duo
ſolet de matia ẽ dato q depꝺ abſoluta éet ſeparabilis à ſtã
tia q deꝫ manere cum actu entitatiuo, q é alterius rei ab
actualitate rã nec ex hoc ſequit ſ. data vta ſubſtiæ exſe hoc ꝓ
qa nat ſeqꝫ ñ negamus ſubſtiam hoc ꝫ, ſd illam exſe, et exꝑ
rad ſubſtiæ ſeruare illi. ſtat n. q ſubſtia aqua exſeret
ſ. ꝓmo ꝓnus in duabus rõnibus, et ꝓpter exſe ñ hꝫ ꝓtem

ꝓpria

Mus. coexistendi ſubſtiæ eſt duplex.

Sperrea (vt diximus deferendo de principio indiuiduationis) quantitas exse potius ptz qa exse é principium diuisionis materiæ, qd dicendum fieri non posset nisi quantitas exse contraheret dispositiones partium, et hinc pt ad illud arg.m et obiectiones vt rationi patet qa illud quod exse venit hereditare terminatas aliquo modo venit hereditare quasi una correspondeat decursu loco ab altera, sed quantitas ex ipsa ratione quantitatis, et quantitas é principium diuisionis materiæ hinc illas ptes subiectas vt exse ni diuisibilis, nisi ratione quantitatis qé ex tali extensione partium oriuntur exse quantitatis collegi manifeste qd extensio partium in ordine ad locum et decem quantitatis ni vt dicitur subiicitur.

Et ex his pt ad 3.m qa anima subiicitur exse ni potest extendi in loco, ita qd deus ostitui modo indiuisibili, et nunc s. angelus qui diuisibilis é in loco mouet subiectum sicut modo dicebatur sicut ostensum, ita spiritus diuina virtute possit subiicitur mouere in quantitate virtutis sibi communicata.

Nec ex dictis colligere licet nos absolute affirmare subiicitur hereditare ptes ad ablata quantitate (qa de hoc qd dicendum fuit in 4.to sententiarum ostensum)

Sed illis admissis ostendere curabimus ni vallere illas rationes qa s. quantitas admittamus ptes vg. alas radij hereditare missa in hiis alequam indiuiduationis ratione abiicia destinetur ni admittere cogimur ipsas exse ipsa indiuiduari, nec dicitur ipsas rationes numero distinctas, sed ratione materiæ vt clarius ostendetur loco citato: ita quia admittamus subiectum in missa virtute hereditare destinetur aquantitate ni é necessarium admittere hinc ipse et exse venire subiicitur sed rationi quantitatis, qé si exse illi venirent necessario admittendum é affirmo subiectum exse hereditare ptes rupti loci ita impenetrabiles s. quantitas, qé nulla alia ratione ostenditur, qé s. adducta, qa tales subiicitur contrahet qd una pars firmet et terminaret punctum ne illi alteri, qé contrahet hereditare impenetrabiles. Hæc dé pt. qa tales subiicitur dato et impossibile

bile q. si petiret here quantit. petiret richiominus q. pars ei
correspondeat si loca, et punctus punctus q. petiret q. in loco
una pars est ex. alterag. Ita s. una rerum qa de secto subst.
ita mensurat. cui quantit. ipsa, vt pars subst. correspon-
deat p. quantitate, vt limitata é, et ex. alterag. p. subst.
q. quantum si haberet quantit. cui deberet decere ordinem ad
locum si esse ipsa una pars subst. petit é finita, et ex. al
terag. esse ipsa petit occupare locum deuersum ab altera.

Et si nolles dicere hanc extensionem é entitatiuam
ni. m. quantitatiuam; qa hoc é reducere defectus ni vocum
deuersitates, nam cui dicat quantit. petere, vt una pars sit
ex. alterag. quantitatiue, s. subst. vt entitatiue. s. scilicet
é q. una pars sit distincta ab altera p. e., et hoc ett quaerit
subst. s. scilicet é q. una pars quantitatiue extranea et
ex se petiré cui diuersa p. sonitu ab altera p. et hoc nece
st. deberet occupare subst. si enim p. esse limitarent vt, qa
una quaq. deceret ordinem ad locum quamcunq. suum triq. é
ex. alterag. q. petiret é in loco ex. alterag. p. et nullum
é deserimen in hoc é in loco entitatiue et quantitatiue
nec dicta adducta s. a Suarez de impenetrabilitate ali-
qd. ducunt, qa si una pars subst. ex se petiret é ex alia
respu loci vt ybaei ett petiret ut penetrari cui alia subst.
qa s. petit rarefieri vt. é ex alterag parte in loco ett pe
tiret é ex alia subst. et sequeretur éet impenetra
bilis s. quantitas.

Quare falsum plane reputo q. a Suarez et aggdan
modernis dicat q subst. ett et quodlibet corporeum acci
dens ex se here apta existere, et ut aquantitate acce
pta alia q. retinere separata a quantit. eterna et intrin
sece et physice immensum quantitatis, et neqd alys nisi
ex cui particapatione fieri, et eo ipso nomen qdam et
intrinsecum accidentale ex se subst. fieri é qd

multiplicare quantitatis ꝑ et decem subtr. ex se here sua quantitatis, et accidentia corporea formata here sua quantitates accidentales et nominales ponebant asserentes quantitatis ꝑ distinguere a subtr. et alias accidentibus q̃ erit ꝑ decem spiendere n̄ sua atq; se aliqs dicat alias ē abbreviatus sub alijs et alias quantitatibus.

Unde falsa ē existimo cū quidam alijcuius moderni q̃ vt explicent discrimen inter extensionis subtr. et quantitatis dicunt q̃ extensio nuncupatur quantitatis ē quedam extensio corpulenta n̄ quantum ꝑ ordinem ad locum quantitatis sed ꝑ ordinem ad se, q̃ corpulentiam n̄ hec subtr. qa hec corpulentia nō pōt explicari nisi ꝑ ordinem ad locum quantum una pars poni circumdari ne occupet locum alterius ꝑ. q. circumdans sit ꝑ suum situm extensionis, cū hoc ex se petat subtr. ex se habet eandem corpulentiam qd. n. pōt dari corpulentia quantitatis magn̄ ꝑ subtr. affirmo; aut qd sequat ꝑ illam q̃ petunt here ꝑ circumdatis allegatis nō sufficit. n. ē verbum explicare id q̃ nec trac. nec autoritas dicunt ꝑ melius et facilius explicare possumus dicendo. q̃ subtr. ex se petit q̃ extensionem sit actualis q̃ affirmo oppositum, sed illud here ꝑ accidens. i. rem q̃ quantitatis, et idcirco ex se dicit ordinem ad locum sum extensionem et impenetrabilitatis, sed trac. alterius, et idcirco dicunt esse ꝑ extensionem distinguere, et quantitatem, q̃ quantum dicit extensionem nascat occupare n̄ subtr. mathē. ē cum dicat actus ex passio. si adjudentia dicit ē ac dicere q̃ n̄ sunt sua ꝑ dicata cum hac potuit idem significare sed trac. mathē. sit quantum omnes subtr. sit distincta in plures integrales partiales, q̃ in illa distinctione nascit ex parte ꝑio mathē. i dicit vocant ꝑtes integrales.

Quo. Dico

Quo. Dico Superficiales quantitates n̄ pōt esse mirabilem ne frater Scripta, quantum ē mensuras superficiales sit ꝑ speciem

ese

Disquata ad eius cen.as

Circa huius dis.s q. bationes, oportet p.us explicare qd sit mensura. Pro quo nota 1.o q. mensura vt docet D. Tho. 5. meth. lec. 5. est aliqd q cognoscit quantitas rei Sd cu quantitas vt.r dupliciter dicit, sc. mdupliciter dicta sic alia mole, et alia p.fectionis, ideo mensura duplex sic sumit alia q dicit transcendentalis, q sumit ex maiori q.d hoc quo mo docet Arist. q. in aliquo genere est mensura cuius vt hoc in genere accidentali, et albedo in genere alteri, et ideo dicit hec mensura transcendentalis, qa in quocunq. genere reperitur. Alia est mensura quantitatiua, q dicitur quantitatis rac sua extensionis, quatenus quelibet quantitas hz tres suas extensiones ex eo q oes eius p.tes copulant ad vnum tres, et hec est mduplex dicta alia quadat ante mittit qa ex nat.a rei inuenit illi est mensuram alterius, et alia qua defendit ex mitta. 1.o est qua ex nat.a sua hz rac.m respu mensurabilis, vt quantitas respu sibi. q informando attribuit mi aliquam determinata extensionem. 2.o est qua ex nat.a sua ordinata vt sit mensura alterius, sd m ex applicatione mittit illius tali extensione ad cognoscendas extensiones alterius. 1.o extensio, dupler sc. tru pdt vno mo p mensura intrinseca quomo trina dimensio quantitatiua sic linea, superficies, et corpus sic mensura intrinseca corporis, in quo sic. extrinseca v. g. locus respu rei, qa locus est mensura intrinseca rei sd extrinseca, et eodem mo se habent tempus respu motus, et vna respectu panni, mensura v.g per ordinem ad mittit mi hic fabricet mensura ex relatione rac comparantis illa ad res mensurabiles, vna n. quantitas ex nat.a rei ordinata vt sit mensura alterius, qa nulla est rao quare vna ex se heret mensura rac respu alterius, quae econuerso, et dicit mensura instrumentalis, qa instrumentum deseruit q causa ad q dubium effectus ita hac

men

Diuus Thomas.

mensura ex humana accomodatione deservit intellectui ut certificat de quantitate rei ad quam mensurandam assumit.

Unde sequunt aliquae decisiones quae vat de necessaria ff. ad cognoscendam rationem mensurae i. e quod sit notior ratione mensuratae sicqdem debeat ne cognosci eius. 2° quod sit homogenea i. eius dem rationis cum re mensurata ut rae mensurae ut ad mensurandum diuturnum regrit alia diuturnitas, et ad magnitudinem quantitatiuam regrit alia magnitudo ff. et ad multitudinem alia multitudo sicut n. si mensura et mensurabile ad unum actus et potentia, et ita quod sit de eodem genere. 3ª decisio est quod diuisa finita quantitas etc rei mensurabilis, et immensurabilis rationis infinitum quod infinitum est, nec potest finiri, et circumdari, nec est proportionabile ad mensurandum aliquod finitum quia ratio repugnat dari circa infinitas sine quantitates qua ni possint mensurari. 4ª decisio est quod sit indivisibilis ratio mensurae, quia debet haberi certitudinem inuariabilem ut sit notior, et regula infallibilis rei mensuratae, ad quam regrit quod unitas mensurae sit una et eadem, quia multitudo potest ei mensurata abstrahi quandoque assumit abstracta ut certior altera multitudine eius in indivisibilitate existit ratio unicae mensurae.

Ex quo sequit 2° quod mensura passiua proportionata dividit ff. abstracta manet diuisa, quia rationis mensurae passiuae est mensurabile; et ita ff. duplex est mensura finalis et instrumentalis ita duplex erit mensurabilitas passiua quod ordinem ad finalem et instrumentalem.

2° nota quod ex mensuratis duplex sumi potest. 1° quatenus in fieri dat rationem rerum sine existentiae ita ut existens mensurata dicta sit ff. existens rei mensurabilis est in mensura eius quatenus est principium, quod proprietatem quae emanat ducit nos in cognitionem rei mensuratae quo mō de mensuram est potentia unitatis, quae est principium numeri. 2° mō sumitur quatenus habet dictam existentiam rei mensuratae et hoc mō est potentia

quan

quantitatis, qa nascit ex cius cēa quo mō sumi pōt adhuc dupli
3. frati, et 2o radicali, frati sesquial. proa, q& ordinata ad men
surandū: radicali 3. sesquial. ex hōnsionē sūi quantitatis.

Hic possūs pōr 1a pars dis. q& é negativa, qa aut mensura
sumus p actuali mensuratione aut p aptitudine ad illas, sed
neutro mō é cēa quantitatis. C. 4m. quoad 1m. qa mensu
rare ādu é extrinseca denominatō q& pōt amitti et separari
a quantitate. 2m. etiā pt. qa illud q& p. mille pōr mi aliqua re é
cēa eius, sed é mensurans supponit ex hōnsione rādis cuius pōt men
surare, C. ni é cēa eius fratis. 3tc. pt. qa ad rādm mensura
regrit q& quantus haāt tantāq. l. tantāq. ex hōnsione. sed hoc
é quedā determinatō accidentalis supponens ordinationē quan
titatis sūi subi p. C. etiā aptitudo ad mensurandū.

Ad. qa é mensuras passiua vt docet Arist. i metb. Te
3. frati é q& relatiuus ād aliud, C. ni é digne quantitatis
sed relatis

Ad. pōr qa illa é rādis fratis alicuius p dicamenti qua
uenit ocbus sūm illas rādes, qua ād hoc p dicamentū, sed men
surans hēt hoc C. nec é cēa huius p dicamenti. Ad. mi. qa si
daret linea infinita ponerēt mihac p dicamento vt docet Arist.
6. celi, se arridueniret ei mensuras, qa ni haberet quantis
tatis ex hōnsione p q& posset mensurare aliud. C.

Ad 2am pars illius pe pōr et 1o ex Arist. loco 5. citato p. 3. sua
vbi dicit q ypsus é quantitatis, et maxime ypsus vt rādis illius ca
lore dicant. aqualis, aut inaqualis p q& denominat ni stlus é
ypsdatus ee mensuras sūb aqualitate aut inaqualitate
sed ee ypsdatus 4. mō istituere sub. m. tanta. l. tanta. l. tanta
ex hōnsione rādis cuius sit aquale. l. inaquale.

Ad pōr rāl qa quantitas sūm suam ex hōnsionē fratis
é mensura sui subi, sed hoc venit illi ex natā ypsus quanti
tatis, C. é ypsdata illius. Ad. pōr qa se hēt quantitas in
eo q& é adaequari cuius ex hōnsione subi, l. vertas in adaequa

nam mitto ad rem vt docet D. T. q. 1ª de Veritate ar. 8. in corpore, qª ꝑ motum docet vnum ex eo q̃ cognoscit rem vt misc. cognoscibilis ꝙ intellectum veritatis qª ē cognita, vbi subiª docet ad equari cum ipsa re eo q̃ res quantitas dimensiua, qª idē dimensiua dicit qª ē mensura existentis ꝙ q̃ adequatur ipsa no ipsum subo, q̃ dicit mensura mixtionis ē fralis sue subi.

Sed arguas qª mensura ē ꝙ q̃ cognoscit quantitatem vt ꝙ dixi mus. Sed subm nō ē quantum nisi per suam quantitatē q̃ eius quantitas nō ē mensura eius. Dq̃ pt qª est id quo ipsa cognoscit et notior se ipsa.

Dr. q̃ ex motu quantitatis dupla sumit. Vno mō vt ē mise ipsa, et docemur ipsa quantitatis, alio mō participatur ꝙ quantum participat a subsª; sicut ꝙ pt ex dictis per colicad fralis ipsius quantitatis, et hoc mō quantitas ē principium fralis quo cognoscit existentia subi.

Ex hoc pt q̃ ē mensuratus existentis fralis ē ꝑpetuus loci qª supficiei aeris sm̃ existentiam in spatio imaginario ē mensura existentis mixtionis ad q̃ sumit existentia q̃ coicat quantitatis subo. Sed veritas obiecta ē mensura existentis mixtionis veritatis fralis, q̃ dicit locum mensura existentis fralis ex natura rei nec ex hoc infert ē mensuratus dicta centª quantitatis ꝙ pficiuere locum tanq̃ mixtionis dictā centalis, q̃ sed q̃ radix huius q̃ est ē mensuratus existentis ē dicta centalis loci, quamuis alia ē quam existentia. Vñ vltra dicta existentia addicat diuersas ꝑpetuas à superficie aeris decemus infra. et ex hoc pt ad obiectum 1ª. Nec ad 1m. dicimus q̃ ē mensuratus fralis subi vt ē t. q̃ diuersas quantitatis ꝙ ordinem ad subm sed ē existentia ultima, q̃ quia sit radix ꝑsentialis in loco imperatrabili et in ordine ad locum explicat ipsa in esse vt in existentia permanentes quatenus terminant aliquo modo successiue quantitatem centª etc ꝑ ordinem

ad

3a. Sc.

ad subs.

Et ad ofes decimes q ri quacunq; durão pñet ad qua ntes sd durão subcessiua qua het ex unsiones partiu sñ sus cessiones quales ri inuenit in Angelo.

3a. Sc. quamus pdā yxima addiuisiones ñ sit ēn quan ntatis ēm diuisibile in pres radicales ē ēn quantitatis.

Ad huius 2m obst mirabiles nota q diuisibilitas quanti tatis duplr sumit Vno mo prout ad diuisiones q fiebāt in apñdendone proxima ad diuisiones & separationes partiu. 2o mo sumit q quadā exunsione partiu inuenit ut p se ēm rinsece alicui rei, et hoc mo ē ēn quantitatis, qa nulla res abñ nisi ēntr ex unsiones sue gradualitatis nisi mo quan ntas cuius ēn in eo esse q haat pres qa possunt ē q se di uisa, et here eam dey rāes quas het tota quantitas. Et hinc sumit rad quare ets quantitas q se ē rinsece haat ē principium diuisionis mdiui dualis non aut entis ēn esse hat ñ ex unsiua unitate partiu, quaz qualibet mdiui dualis set exa aliam ideo ēntr inuenit illi ē principium mul tiplicationis numeralis.

Hoc posito p̄r 1o. pars ets q hec exunsio entr set qua dam diuisibilitas, qa ē pars ex pres frahi includit ē diui sibilis, sd ēna quantitatis ē here pres ex pres q ē quadam diuisibilitas. Ma. p̄r. qa ideo res spirituales ē indiuisibi lis qa ñ het pres quaz qualibet set exa alias quoad totam suam actualitatem, q p oppositum ē pres ex pres erit ē diuisibilis, sd quantitas ñ het hoc ex vi alicuius accidentis, sd ex ppa ē mirabilis rae, q sñt suam mirabilis rāes ostendit p quandā diuisibilitatem, et inde huic sensui loqt D. T. cum dicit q quantitas ysolit inquadā diuisibilitate loco s. ad dudo in 2a. sñia

2a. pars ets q tali apñdendo ad diuisiones frahi ñ sit

ēna

cōis quantitatis nay illa appēndo ofeq; ad exēnsionem, qa
dico quantitay dicit talez appendineŋ qa hēt exēnsionez p̄ar
tiuŋ q cōis quantitatis ri ofistit in tali appēndine. Sz. pt.
qa s. mitto se hēt ad p̄incipiuŋ intelligendi ita pōt ad diuisi
oneŋ de ypsay exēnsionez, seu diuisibilitatis radicalez.

Ad. qa dicit q pōt demōstrare aport ri é p̄mus p̄incipiuŋ
demōstrauŋ rei, sd appēndo rei ad diuisioneŋ pōt demōstrari
p aliud p̄incipiuŋ aport q. Illi pt. in hac demōstratiōne
ex eo q allegō hēt p̄s. ex 2ō cōis hēt ri repugnare illi dici
de ri p̄tus p̄s. Sd quantitas cōis ostenditur p exēnsioneŋ em
p̄s. quaz una sit ex aliaz q cōis é causa, et radix appēn
dinij ad diuisioneŋ p̄ suaz exēnsioneŋ.

Ex hiz pt ad arg. 2m. 2a. sōne et ad 6um Arest. dicim
q si diuisibile sumat p diuisibilitate radicali dsti illa é cōis
ēt mō quo quantitay pōt cōis describi, si aut sumat appē
dine proxima ad diuisioneŋ explicat rō p̄ q platonici eum, et
ex hiz pt. ad 6um D. T. ad 1am raciŋ dicimus rez spūalem
ri ostendi p carentiaŋ diuisibilitatis q é appēndo proxima ad
diuisioneŋ, sd p carentiaŋ exēnsionis sōm p̄s, et ita quantitay
ostenditur p exēnsioneŋ 1ō. et p̄s, quadruplex é radix talis appēn
dinij. et ex hiz pt ad 2um cum 1ō aport maiore dicimus m. q
exēnsio sumenda p̄s et cōis quantitatis ri é ppa subst.a, quia
subst.a sm accidentalis hēt p̄s. et ri ex radē p̄ pa subst.a vt s.
dixi, quantitay vō sm rōnay suay suay em. petit ypoōnem ca
partibus quaz una sit ex alia ut ray, et ita diuisibilitas sum
pta p exēnsione sumenda p̄s et cōis quantitatis.

Ad 2am ōnez. dicimus q ybat ratiōnay ostēs qa quantitas ex
eo é p̄incipiuŋ diuisionis martij, qa hēt exēnsioneŋ cōis p̄ p̄s.
et ita eius cōis ostenditur in exēnsione qua é quadruplex radicalis di
uisibilitas et aut in appēndine proxima ad diuisioneŋ.

Ex dictis colligit q si diuisibilitas et mensurabilitas nay
a duia q passiua sumant̄ p̄ repugnantiay quia é negatiō p̄ nay
sequitur ad exēnsioneŋ quantitatiuaŋ, quaz ney ad id q dicit

m

m reelno et diuisibile, et eé mensurar. A cõ quantitati, qa nichil aliud a quan ipsa existio, quatenus ex hoc illius ni repug nat quantitati diuidi; nec eé mensurar. ad minus, et certa hanc sensus pnt recordari oes hoc, qa si q mensura ẽ intelligat ex impossibili pp qd hec ratio mensura negara a possumus et eius quantitati, et deq ẽ de diuisibilitate. eiusq sensu loquitur ar Soncinas et Cap. Olay.

Art. 2. V. Diuisio quantitatis in continuam, et discretam sit diuisio generis in species.

Ex. Quod é ingrere V. quantitas discreta vt numerus et oratio et participentur quantitati vt constituant specialem et distinctas species quantitatis a continua nec ad hoc vt aliquod habeat ratio generis regrat q imperiora p veras differ. diuidentes illud et constituentes diuersas species. ostat

Rad dicendum pp negatiua sumi pot 1o. ex eo q quantitas discreta constituit p multitudinem vnitatum, sed talis multitudo nil vnum ens phe, sed quadam collectio plurium vnitatum sm aggregationem, q ni pot dici de aliq genere quantitatis p continua et discreta. Dqa pt. qa quantitas é vnum ens phe q ni pot sibi p ens sm accidens, et aggregationem: et Ans. pr. qa quelibet vnitas ex qua oritur qd multitudo é vnum ens in actu phatum et ni ordinatum ad ponendum aliud, q tota multitudo é ens p accidens. ꝛ

Ad 1m. qa talis multitudo mihil possumus reale addere s quantitatem continuam p negatiõ continuationis q ꝛ é sufficiens ad constituendam nouam speciem quantitatis. Et ans. ex Arist. 5. metha. vbi in hoc distinguit multitudinem Aristotelis

nūr neq a magoꝝ nūrū qa mal'm tūdo ē dūcūs pōles in
pᶜᵉˢ r̄ ōmnēs magnūdo vᵗ in ōmnēs mqco r̄ explē
cat aliqd sueniens mu'm dūm pᵗur negadꝫ ōnēs rōnes.

Ad 2ᵘᵐ. qa illa rāō ē fālē ōmne qua'tātē dis
crēta debēt ē vna cōtīa, ē indiuisa, sē vna fālsa, nde
uisa r̄ pōt ē mpleꝝ bus unitatibus diuisis mutuō, q fāl
sa qua'tātē discreta r̄ ē vnum p se. Ad minor pt. qa illo fo
cūas ē cēt mal'm tūdinē .ſ. ē mille unitatibus ut sumꝫ
pus, ē hoc r̄. qa vna sūplex fālsa, ē indiuisa r̄ pōt ē ē
pluribus ē diuisis sibiꝫ inuicē cōtinuatis diuisas, qua vnus
p se r̄ ē. nec vt unitas ē secunda .ſ. ē magnitudō illaꝫ unita
tum, ē hoc repugnat, qa qualibet unitas ē mal'm tūdo, ē
quantitas discreta, q ē quantitatis discretae r̄ ē vna fālsa
ē vnus ens p se sē plures fālsitates p accidens sunde, ē aggre
gata.

Ad 2ᵘᵐ pr̄. qa numerus ē quantitas discreta, ē m̄ r̄ ē vnus
ens p se sē p accidens, q nec rāō quantitatis discretae dicit vnū
ens p se. Ad pt. qa numerus cōstituit p mal'm tūdinē unitatuꝫ
ē cuiꝫ fra ē vltima unitas, sē hoc m̄ ē p dissignationē entitatis
q ē fālsitas numeri ē qd rāīs. Ad pt qa in numero ternario
vg. nulla pōt assignari rāō qr. haec unitas sit vltima ē illa
q. nisi m̄ ex eo q intellē incepit numerare pᵗius ab hac quaꝫ
ab illa unitate.

Dicēs q unitas quae ſra numeri r̄ debet ē aliqua unitas
signata, sē unitas in abstractione ētis vt ternarius cōstituꝫ
tur p 3ᵃᵐ unitatem r̄ debet numerando haec ē 3ᵃ .ſ. illaꝫ, qa
hoc ē p accidens ꝫ respū numeri.

Ad 3ᵘᵐ qa numerus nunqꝫ existit cuꝫ dat abstractione sē
exercet cuiꝫ rāō fālē in subō, sīc in illis debet exercitatiꝫ
1ᵃ .ſ. 2ᵃ unitatis ē. quaeuis tales r̄ abstractionē cōstituat
hōi exercet m̄ in hoc .ſ. illo hoc, sē r̄ pōt r̄ assignari de
qua unitate in qua realr̄ incipiat ē vltimaꝫ r̄ numero q

nec

nea fra numeri é qd reale.

Dic. qd hoc ett fassumen dicere diquocang; numerc unita rum ri sotem sm quantitatem sc ett sm materiam rei sicbs tantalen sc hoc é falsum qa sequeret q ex plurimbus linga ly fieret numerus quantitatiu, mo ett Deo et Angelis et hominibus. at q; adeo Deus ostenderet unum ex se cum creaturis potuisse ipse dicam. q. nec ett ex quantitatibus dis creti pot fieri unum ex se reale, sc m rati.

Tandem qr qa oratio é quantitas discreta et m ri é unum ex se reale, q. ñ unacumnus. Ma. é Arist. c. diquantitate et alibi, et M. qr. q mi pmis orat sm sy labas diarticula tas dicit sonum, qré reale et strale quantitas, et ostendit nec ostendit discretas quantitates. nas quantitas discreta surgit ex decisione unius ut Arist. docet 3. physicor. Inuenit ett ri oratione modus quietis, et ostenditur successio aliqua et mora temporis, qa ri ex se ex quantitatis ipsis sed q accidens inuenitur tandem sy labe sm qd breues aut longe qd m hoc é ex humana institutione, et usu ita ytheretis, qd m ex institutis deorum nadiscitur ytima pot, q nihil é in oratione qd sit ex se quantum, sed q accidens.

Propter hac arg. ri pauci ex modernis ponent quantitatem discretam ri é vera qualitas ipsis quantitatibus addentibus aut minuentibus nec addere aliq rem scilicet s. minuam, ita sentiunt Fran. Suarez desp. 51. meth. sect. 1. Fonseca 5. meth. cap. 17. q. 4 sect. 4. Oña. c. diquantit. q. 2. ar. 4. Fran. Suarez. Fonseca Oña

vbidicunt q numerus mratione quantitatis discretae é unus q aggregationem et addunt q sic sc. Patres Gregorius Nisenus et Damascenus quos asserunt existimant numerum ri é q se unum, pro ea dem extat sna Gabriel. Marsilius. et Ingirius.

S. m oratorium é Arist. q 5. meth. dividet quantitatem Aristotelis

ris

ng in omnem et discretam, et in quantitatis sunt multitudines et magnitudines, quarum multitudo et magnitudo est perfectibilis et imperfectibilis per partes quae et perfectae quantitatis. Hanc sanctus fuisse sequens D. T. abeg. Divus Lucas clarius aperiat q non solum S. Meth. exponens Apoc. docet q multitudo omnium et Deus sibi et quantas, sed etiam 1. p. q. 30. ar. 4. et de poa q. 9. ar. 7. et S. Meth. dicit in hac verba E. n. p se unus numerus magnus vltima unitas dat speciem numero, et unitatis, sic etiam in rebus spiritus et mat. et fra quae est valeat unus et unitatis atq; species sortit, et lib. 10. de metaph. sic etiam videmus in denarij nag binarius non q est pars unius speciei et fra hanc est denarius species ad binarium. Et saepe sapius vocat quantitates discretas species quantitatis. vbi quantitas in cor. et mente cum dicit in omnem et discretam tanquam genus in suas species.

Ad cuius multitudinem notandum 1°. q multitudo sunt quantitates et inquantum intelligunt plura inter se ordinata sunt q una est ex alia per q distinguit ab acervo in quo nulla est talis ordinatio, qa per inter se non intelligunt ad constituendum aliquem speciale numerum ordinatum hac non ordinatio in multitudine sunt quantitates et propter ma qd est fra, qa una quantitas ex eo q una quantitas et pse est species plurale talis, atq; adeo et mt poa vt adueniente alia quantitate ase diuisa determinet vt constituat multitudines sunt numerus binarius. S. ternarius, et qa hoc euenit unitati quantitatis huic esse ideo pse euenit illi constituere multitudines. ratio 2°. qr hoc euenit illi pse sumpto eo q quantitas ex ppa ratione principium distinctionis numerales tale cuius alicuius diuersa ratio, qa ee multiplices in totales, et pluralis data ni dicit distinctiones certas, sed mt numerales, et extensiuas, qua ratione mt fris qd mt dicunt suas rationes specificas sine dependde a mate ni est videnda multitudo, qa mt dat pcle rationes specificas pse substantias sine eo q sit capax extensionis cuius dez rationes specificae sunt decisiones matis, qua indicatio pquenes a mate vt determinata p

a

Aristotelis
Divus Thomas.

quantitatum.

Ex his infertur quod sit diuersitas inter vnitatem transcendentalem quæ inuenitur in oibus entibus ex eo q̃ ens dicit ℞. et inter vnitatem p̃dicamentalem seu quantitatiuam, nam quamuis vnitas ex p̃ced. ratione vnitatis nihil addat supra ens tñ ex ratione negationis alicuius negatæ. s. p̃ diuisionem ex eo quod q̃ q̃ dicit ille gradus addit ẽ indiuisio ens, et abello ℞ de indiuiduo. Sed vnitas p̃dicamentalis ñ dicit quancunq; negatam diuisionem, sed talem negationem diuisionis quantitatiuæ. q̃ dicit specialem rationem entitatis quantitatiuæ, et q̃ ois quantitas quæ ẽ vna et indiuisa dicit vnitatem suarum partium, et in hoc cius vnitas differt a vera et physica huiusmodi vnitate alias sequeretur ad q̃cunq; ens, et aliam sequeretur ad indiuisiones suarum partium

1o nota q̃ numerus dupliciter sumi pot vno mo p̃ numero numerante, et alio p̃ numero numerato. numerus numerans est numerus abstractus, vt tres numeri v. g. ternarij. s. quaternarij in qua ñ intelligimus determinatas vnitates ex q̃b̃ sponte sed intelligimus tantum vnitates sm̃ numerus vt sic abstractas: porterus ẽ mod. sic dict numerus talis multitudinis applicatus ad hanc determinatas materias vt tres homines. s. tres leones, tres turres quæ ẽ diuersitas, q̃a numerus abstractus cum sua multitudine sub̃ ratione indeterminatas et cohñ ẽ q̃ quasi mensura tot multitudinis determinatas. ad hanc. s. ad illas materias vnde.

Numerus duplr sumit.

Multitudo duplr cõsiderat. physice et methaphisice.

Multitudo duplr cõsiderari pot vno mo physice et alio methaphisice vno mo dicit ipsas vnitates reales quarum habitua 2o vno mo dicit rationes formales talis multitudinis sic ẽ ternarius. s. quaternarius, quæ rõ methaphisice sumpta quamuis idem realr cum ipso numero sit tñ ratione diuersa cõtinet quasdam sua materia vnitates, et rationem generis, quamuis sumptæ ab vnitatibus, quæ sic in poa ad tales multitudines in particulari ad eum modum quo s. determinatum quod genus sumit a materia et diuersificatur a specie et sub hac ratione sic numerus illa

Vnu

Vnitates vnicas ondenisas raes methaphas huius q. é cá q
nitaty descreda.

1a. Sc. 1a. Sc. quantitas decreda éentiu participat raes quan
nitatis p dicamentalis et vera spes eius

Hæc Sc. é edy mrio omnitas, et pt raõ qa extrinseca quantitati
ua é gradus edy realis existuens hoc p dicamentum, sd illa é de m
trinseca raõ quantitatis decreata. G. Alb. oundit. qa m
trinseca raõ extensionis quantitatiue, sistit in hoc q é here p.ea
pes sd multitudo sen quantitatis pfse et mtrinsece includit
here pes ex. pes. G. mtrinseca et creata é quantitas.

Sch. é explicat, qa compositio sen q totalis sistit in hoc q pes
extendant, et vt se extrinseca mal inplacent. n. n. ordinantur pes
quantitatis ad ygnendum alicui vtrici, q sit diuersæ nat. æquo
tabet pes. sd tota eius nat. sistit in eo q pes ex qq ygnit mt extrin
seca sint diuersa, sd hoc saltat in mutitudine quantitatiua
sequendo sistuit p extensiones, et in hoc talis raõ multitudinis
sistit, q pes eius sint totis diuersæ extrinseca mt. et vna ex
alteras, G. in oppe in mtrinseco multitudinem quantitatiua
necessario includit raõ mtrinseca extensionis quantitatiua.

Et vt valleat dicere hoc éé p accidens ad ypsas extren
siones, qa positio pse p mnet ad extensiones sen quantitatem
nas pt subtiles, quæ se ordinant ad ygnendum alicui 3m. sub
stiæ p hoc q aliquas vnio illarum sit multitudo illius rei
quæ p vnitones partium sit recreata vt p dessolutionem alia à
corpore sit multitudo hominum ex eo q hoc sit sistuitur
corpore sit multitudo homines ex eo q hoc sit sistuitur
p tales pes vta vt tota eius actualitas in extensione sistat, sd
in aliqua raõ 3a. sistuta p tales pes. quantitas 6a. mtrinseca
et contr sistit in here pes sm extensiones, sd tales extensio
nes destruit p decisionem ohmia q quantitas decreta contr
dicit extensiones quantitatiuas.

Sch. qa quantitas sen q dicit pt sistuitas quinit
é mensuram totalis, quæ é ypsa quantitates q ty quant
illi ten. quantitatis pes ans. qa quantitas se decreta et
diuisa facit totis é tot res ty plures mtantas. sed quan

quantitate q̃ qui se fratri é mensura subiectoy et signor quantitay.

Quor. explicar hoc qa ad, q é p accidens, reducit ad q p ẽ ipsa, sd ce plures emitta dr̃ ouenit p accidens subst.ã et cõtrij accidentibus aquantitate, q quantitati ouenit ipsa facere plura et attribuere multitudinem. Ma é ipsa ratio, qa ẽ p accidens é ẽ p aliud; cui ouenit tale é ri p accidens qa deberet assignari aliud, p q ouniret, esse imponiem sd ipsa et mtonisice, et Rs. p̃r. qa ẽ dr̃ S. quatuor a quas é p accidens subst.ã aqua, qa ex se ri pt plures ee aquas, et ideo é de abbedine, et aligs accidentibus nay albedo ri é plures mirãl albedines, sd vna ratõe dr̃ gregandi, visus et sic p̃r qa hic effectus ipse é multitudines ouenit ab aliqua fra, sd nulla alia é, a cui ipse ouenit facere multitudines nisi mã extensionem, quia é ratõ quantitatis, q extensio exprimit rationem ipsius tanq̃ p veras drias p extensiones attinuatas et attenuatas. 1. discretas

Ad. qa ideo vna et eadem qualitas v.g calor quatenus includit diuersas fralitates mirãl qualificandi subiectum potest attribuere diuersas species sub genere qualitatis, sd ipse calor extensio mirãl extensionis ipsius hominis q é hoc p̃s ex.a p̃r. mmisice attribuit diuersos modos extensionis ipsius attinuata et discreta, q ei discretas et attinuas quantitates si diuisa contra alias extensiones quantitatis.

Ad tertiu p̃r qa aplurales quantitatem non potest abstrahi vocabulo cõmuni precise, sd hec ri dicunt quantitatis p accidens q. significant veras species quantitatis. Ma. p̃r qa hoc p é expressa et diuisa ipsius speciei ratio fralis conuenit quantitati et abstrahibili aquantitatibus diuisis ex eo q plures attinuationes, q quantitas exprimit fralem quantitatis attinuatis mcludit ẽ multitudinem. et hoc mulier explicabet in numeris et speciebus quantitatis discretae, et ideo sit.

2a Dc. Numerus istius quantitatis é ens p se partibus 2a Dc.

rach quantitatiuas p decamendales.

Hoc ostat ex dictis in p̃cedenti, qa numerus cõsr ex habit p vnitates quantitatiuas, q̃ l deuisibile in p̃tes sm ex unitates quantitatiuas, Dq. pt. qa numerus sm suam realitatẽ includit quandam rach mensuram, qua exponit ex unitatibus diuisi, atq; adeo é deuisibile in p̃tes essentiales et integrales.

Ex. qa dat scia, qua ffr. agit de numero sm rach numeri, q̃ fralitas arithmetica cuius é realis. Astr. pt in Astronomia, quæ agit de numero, et simili in musica, qua agit de sonantibus sm numerum sonos, q̃ rõe numeri dicit aliquam fralitatẽ, q̃e ponibilẽ in p̃ decamento, et cum illa fralitas obstat in cõclusione partis necessarię é p̃ mere ad hoc p̃ decamẽ

Ex. ni valet decure q numerus post sumi desinit, 1º ut é affectus rei, 2º ut cognoscibilis q mihi unius rach sit numeri hr nari, l. quadrinarij. 1º mo. é affectus rei qd p accidens, qa ipsa unitates esse ni sunt unitates nisi abstracta considerentur, adeq; mihi qia non 1º docemus de ipsis dictis, q̃ quamus dissid. et de monstrãdo fundamentalis sint q̃d realis, quadamus in arabis ibi ne considerant illa fundamta ut vera dissid. S. demonstrãdo michi dunt fray rach, qd é 2º mo.

Sd. dr. qa Arithmetica ni é scia racionis, sd scia realis in numeris quæ Geometria et Astrologia, q̃ eius fralitas ipsis specifica nimis, sicut quantus ad rach q., sua quantus ad rach sub q. dat affectus rei sine opere mentis, atq; adeo numerus é realis fralis ex qua patet dria mtor Cogas ubi Arithmetica, qa Cogas agit de ipsis sua sm musicendi, quem hel ex affectione mentis demonstrando ipsi dictis rach: at vo Arithmetica considerat fralis numeri sm q é p̃ma prius q̃ petatus realitas mere existentium ut ee pares, et impares, æquales et inæquales sm multitudine dines unitatis quantitatiuas.

Sa p̃cipua ptes huius obis semenda é ex substitutione antecedentis, qd 3a ipsius fiunt, quare 1º sic arguit 3 sog qa numerus fralis dependet ex enumeratione ordinatis

Numerus sumit desinit. affectus rei, et abstractio.

Illas

illas vnitates ad aliquem ternarium v. quaternarium sq fra-
ctus accipit ee abintus. Ans pt. ex Aristot. q ppria dicit,
p si no est possibile mtitus numerans, ni est possibile nume-
ratus, sequens q ee numerus dependet abintus.

Quopi hoc alig dicunt q quanus numerus dr aptre
cius m complemtus pcuit abintus, et vt sic dependens ab
illo e adratis.

Sed hac solutio xordare ni pot cum mta Ns. qa aliud q
fractus me e ad realis ni pot fieri cuale complemtus abintus
alius eius certa ni est aptre

Quare alij dicunt fractus numeri ee aptre rei alig sup
additus ipsis vnitibus, at q adeo abintus ni accipere complm
certe, sed m accidentale, q ni p met ad cnas numeri, ipsi ab
illis negras qd sit illud sup additus dicunt ee q dam accidens re
whens rei numerabilis.

Sed hac solutio quantus ad id q affirit dicta fractus sup
dicta mta omno displicet qa v. illa fractus e rad vnitatis p
camentalis v. aliqd amplius. s.t. ni dicimus aquantitate
alicui vnius cuius q. vnitatis, qa vnitas decidentalis re
conducendo negatis dimensionis, et vnitas quantitatiua m contus
quantitatis quatenus fundat talis negatis dimensionis. Si v. m
dicatis q ni pot, q illud p unicat ad cnas numeri, qa quocu
q. p ipso ab illis vnitatibus fictus ex vi vnitatis quantitatis ni
uersi assumit fractus multitudo, q m rae multitudinis, et
numeri ni assumunt p illas ~~vnitatis~~ fractus Pt. ans. qa ipsa
vnitatis quantitatiua ex se ordinant p mis vnius multitu-
dinis et quantitatis discreta, ni ego ~~regunt~~ regunt alias
fractus vt assumant m rae numeri.

H.7 Sed ad huius mtis. et solutionis argis no landa A duo et
explicanda, qua supra utig, et meapi explicari; 1m e quod
vnitas transcendentalis differat a b vnitate p decimentalis
qua denus specialis assumit ni esse quantitatiua vnitatis, qa
ad vnitatis transcendentalis ni requirit decimetio unitatis, q.

dicit

dicitur vna, quia sufficiat ad intendendum numerum, sed tan
tum requiret vnam entitatem vt esse aliam, quamcumq; sit in
diuisa, et conuncta cum illa: at vera vnitas praedicamenta
li necessario vt includit diuisionem entitatum non solum pa
rticipatas dictas, sed etiam p numeralem diuersitatem, qua
scilicet vt discretionem seu vt diuisionem quantitatiuam: qua
diuisendo necessario dicit vltimum terminum quantita
tis, ab alia qui terminus non est terminatio, quia haec sine
diuisione vnius quantitatis ab alia terminat et limitat
quantitatem. Sed est quidam vltimus cum negatione ne
cessionis ad alteram quantitatem. Vnde midicitur, quae
multi sic dicunt in quantum discreta addit supra ens dictum positum s. tacit
quantum q. dicta scilicet mensq; sic quasi discreta, et diuisa q. vltimo vltimo.

Hinc q. d q se pares ad quantitatem vnitatem tribuit illi spa
tio mihi extremis tacit extensionis ad et quantitatis vt vnitas sed
discreta., et si pares ad quantitatem discretam, quam constituit, hoc
se vt dicit entitati eius, si vt pares ad subiectum q. est subiectum eius et ipsa
quantitas et aliqd addens vtr & vnitas.

Nota q. notandum e. erit illud q. t. decimus de numero numerante
re, q. deputat sumi pro vno p. ipso intellectu q. finaliter et actiue
dicit numerare. 2. q. numerus absolutus et abstractus, quo intellectus e
numerat res vt et quatuor. s. quaternarius, q. est mensura
rerum magnitudinis, et vocant mensura fratres suos subditos quamvis ipsi
sint et sere tacit mensura mutuo mensurabiles, quatenus ad
sensum vna vnitas abstracta tanta mensura extrema sua ali
cuius mensurati, magno est vt sint tanta mensura fratres, quo
rum numerus ternarius dicat et inter Diuinas Personas, vt
qa in illis sunt tres vnitates sunt mutuo vnitudines quantitatis sua
principium, siue motus, sed qa multo p illius cognoscit Trinita
tis vnitatem. Vt egregie explicat Auriol. i. p. q. 30. ar. 4. tan
quam de mente D. T. ibidem ad 1.

Numerus numerans dicitur sumitur.

M. Auriol. D. Tho.

Vnde dicimus ad arg. p quamvis numerus numerans
in creaturis sit ens p accidens, et eius vnitas sit q. tacit, in
numerus numerans fratris vt est quatuor, nec accipit ab re

filia

rtu et rão é, qa quantitas ex y p̃a rai, et frall^{a} sua é mensura ex̃tensionis sibi, q̃ quantitas vt descreda, et decussa fratri é mensura ꝑse subsistendo p̃ sua col^{as} subtus. Hac dq^{a} p̃t. quia quantitas vt vna et decussa ab alia discernebam fratr^{m} quãtitatis p̃ser ee ostendam, q̃ é ee vna et decussa a qualibet alia q̃ decussionis hent p̃ quendas duas possessiones cen^{as} descredas a tro q̃ntitatis ostendã p̃ hoc q̃ ille tres vt includet in duas suas lineis quantitates ex̃tra, hic v^{o} tres cen^{as} decussationes ab alia quantit^{e}, q̃ quantitas ꝑ parada ad subtus, quadruplum includet ecies duas cen^{as} à mensura subtus et vt vnus é p̃ dimidia ex̃tra ex̃tantis, sd vt descredus é ab alio subtus hentia q̃ dimid^{m} descredas. atq; adeo duas quantitates quadruplum quemcunq; in hoc qe ee mensuras discretionis. Sicut subtus ostendunt varias rações numeri binarij vt exemplo ẽndi in tertio, sd non in mensuras fract^{as} reales.

Et ex hoc aperte cognoscas quomodo ostendat vnus ens p̃se ex decabus quantitatibus descredis, qa earũ vnitas effecti in descretione fratis, q̃ docent suos subtus, sd dalis descredo é indivisibilis et realis fratibus ipsarũ, q̃ ee descredus, et multiplicatus dimensionem quantitatem, vt quo, ꝺ allegatus mei ẽndi realis q explicat, postquã ex exemplo 6. 7. fit. desumptus ex ome arithmetale circa p̃^{a} q quantus, sm̃ ee rei sint ꝺcto decussa, vt capides et lignea, et alia ex qq fit domus, in tota omnes artificiales ostendunt vnus ens p̃se sic dua quantitates, quarum mutua ostensiones sunt p̃ acta dictas rotunda, mutua v^{o} fratis descredonis et decussationes q̃ntatũ ostendunt vnus ens p̃se: ꝺ m̃ descriptionis, qa capides et lignea mutua quantitas fratibus ostendunt domus fratis, sd mutua alicuius fratis accendentalis, cui p̃ accidit hoc descretus domus: at v^{o} quantitas vt vna vnitas p̃dicamentalis fratis ostendit nec mirum cum alia quantit^{e} ase discrenda. 2^{m} exemplum sit in gurte relatio nuꝺ, inuda oppositionis quarũ et aliorũ affirmationũ q̃ reliqui vt distingat a fundam^{to}, ostendunt illi q̃ p̃ hoc ostendit fratis genus relationis q̃ ponat tres, ex duabus possessionibus sine alio motu ostendit vnus ens p̃se degurte relationis, qr igr numerus vt erat ut vnus p̃ se degurte q̃antitatis di-

Reponsio ad arg.ta

creta, ex ideq́ ꝛ rñs opiones asserendũ q̃ denominatõ ex rñsica é realis ap.te rei et m.m ostitit rñ ex rñsica possit fra denominantes, qr. ergo p̃ possitiones duaꝝ quantitatũ discretaꝝ, rñ intelliget vnaq̃ earũ p̃se realr̃ p̃ multã quantitatẽ discretã; et p hãc p̃t ad 1.m arg.m initio adducti, et ch̃ ad 2.m Zeno vnitas n. p̃ dicamentali q̃ ꝛ attingit numerũ rñ addit.m negãs 1.m rationi quantitatis, sed dicit possitiuã, et ita numerũ é ad possitiuã.

Ad 2.m Zeno dicimus q̃ numerus fralis methaphe dicit vnã fralẽ ex ẽnt.bus rationis, qua fralitas attribuit speꝯ quantitatis discretæ, p̃se et ẽntr, et quamuis p̃hisice et mere intellectã multitudinem q.a é quedã aggregatio ex ens p̃ accidens, fundamentalr̃ m.m p̃ dicit rationẽ vnius entis p̃se, s. quamuis p̃hisice ꝛ discretæ accidentale sit q̃dã ens p̃ accidens extrans ex rebus diuersis p̃ dicamentorũ, methaphe m.m dicit vnã genus, et veram dicit, et hoc sufficit vt sit p̃ se ponibile in p̃ dicam.to: sic enim numerus fralis quamuis p̃hisice appareat tanq̃ q̃dã aggregatio quantitatis rñ, in illo m.o é p̃hisico p̃ter fundam.m mittit vt sideret vnicã rationẽ numeri binarij, s. quaternarij, ꝛ

Quibus rñ obstat q̃ dalis fralitas identificet cum pluribus vt plura sũt, qa hoc fuerit ex modo ẽndi rñ ex ꝛ ex ꝛ modo essendi fralis ẽntis. q̃ vt melius intelligas.

Ad 3.m q̃ quantitas non sunt suam ꝛ am fralẽ rñ é mensura sui ipsius, nec extendit se ipsa, sed extensa et mensurata subo, et ita nullo exercet suum ꝛ um officium fralis, q̃ ó é extensa, é mensurata; vnde cum ee multitudines quantitatiuæ sint officium fralis extensionis non quantitatis ꝛ rica exercet in ipso subo é mes.s. quatuor quantit.tes: vnde é q̃ cum vnitas p̃ dicamentalis sit indiuisa rei cui denuo abstracta re rñ pereat vnitas ex ꝛ a fralẽ vnitatis abstractiua ꝛ sideratã q̃ in se sint actu plures vnitates et rñ se diuisæ, sed p̃ sint id quo sibta sunt vnus discretus a quolibet alio, at q.e adeo q̃ ubi sunt plures vnitates sint plura et diuersa quantitatis quamuis ipsa vnitates, vt sic ꝛ sideratæ, rñ sint actu é rñ exercito

exercitio de cuius qua[n]tum sit ad quo subdiuisa et multiplicanda dicunt, et propterea mihi videtur rationem numeri vernarij fratis in regula q ipsa ratio numeri sit diuisa in plures res, vt ita videatur at q. adeo erit vna ratio fratis indiuisa ex se quamuis p accidens deinde possit ratio subiici.

Dices q quantitas mixtorum accidentalium hoc speciale habet q é in festum tributum subiici, sed mixta ipsa illam mehercule; Vnde quantitas stannea in decem stannadronum partium subiici sed ex sua ppa entitate, igit quantitas diuersa in festum diuersum p. subiici. sed ex mixto accepta stannum exercet diuersitatem diuisionum sum diuersas unitates, at q. adeo ri é simplex indiuisa fralitas

R. q mixtum ipse ordinati aliqua inueniunt q ratione originant ex alijs ase distincti quamuis sint ppium effectum et p suam entitatem illum effectum includat, exemplo é in inductione rerum martium, q identificat cuiq[ue] libet entitati excludere mixta, radicatum originat et materiata quantitatis simplicis indiuisa accidentium, q identificat cum illis originat à subiecto; sic similiter in quantitate possumus considerare ea, q inueniunt illi ex ppia fralitate accidentali p q in haeret subiecto, possumus ex illa considerare similia quae hoc ex eo q in subiecto recipi pot. ex ri quantitas hel é fra subiecti, et ratio fralis huius q é ex mixtum, Vnde quantitas éntis ri distinctis q sit hebes p. ex mixtis, sed q sit ex mixtis partium, hoc é fra p q subiecti p. ex mixtum, et q mixtum ipsa includat p. hoc mixtum hel ga recipi é in subiecto ex mixtis, et hebes p. q illa. Dan.

Vnde respondet q si abstracta mixtum mixtis cum accepta quantitate deserente quamuis é fra fratis fundamentum p. subiecti dicit vnicam ratis huius q é numeri, vt quo, et quamuis includat decisiones unitatum, qa mixtum illa decisio in actu exercito ri inuenit illi ex eo q é fra subiecti sed

Vae

rad sucb. ñ repedet tales mathes bicos exrada nua. q m
é obiecu, et sm fica p diuisa p̃tia decat mdecisionem
et vnus ẽ ppe methaphe.

Ad 2m respondet ex dictis. q fra numeri numerati
ẽ vna vnitas. q. p multis significari pot, et ita mre ñ a
vnus ens ppe numerus, sd p aggregationes et ẽ ppositiones
accidentales. qa ẽ qualitor. s. res mathematicas q ñ dicit
p accidens deuenientes rebus mgs sic numerab. q ñ dicit
q numerus fralis mẽ methaphe mdo rad dicti sit vnum
ens ppe.

Numerus ẽ mdupliciter dra.

Ad 3m dicendum q numerus ẽ mdupliciter dra, alius
q ñ habet ppe hales rad et mlg ẽndi ad alios p̃dicamentum
ppe dandis, aliud ẽ numerus transcendentalis, q dnagat
p ora p̃dicam. p̃mum ẽ q̃ q̃ueniat alicui rei ex ppa rad
ẽntis, et dra specifica, qualis ẽ quantitatis (vt supra
tetigimus) Dr ẽ q ñ q̃ueniat ex ppa dra ẽntis, sd m di
cit multitudinem rerum diuersarum p̃dicamentorum. et ide numer
rus cum ñ sit alequalitas aggregatorum mtrisica scibilium, sd m
et apprehensione mltos ñ habet vnumens ppe q̃ numerus ad
alios p̃dicamentales ppe scibiles exemplus ẽ in relatis, q̃ appro
habet vnus ppe hales genus relationis, qa dra cuius ẽntis ad
aquale ipsius m ẽ ad aliud, et quia relatio mi alijs rebus
mensurat vt mi mltu ad suum obj, et in quibus accidens
ñ ad subm, qa m illa res ñ dicitur p̃portio p ei ad a
liud ideo ñ p̃tinet ppe ad re relationis, et ideo dicit de
a hactus speculativus, qa quamvis mclusive in omni ha
bitu intellectuali ñ habet ppe hales rad habitus, sd de
ipsis speculativis transcendentalibus quamvis m dicat ppe
hales rad speculativi habet verus ppes habitus specula
tivi ordinati ad p̃xim.

Numerus ẽ federat duplex.

Ex qb colligit 1o quomo numerus ẽ sui rad fralis essa
lis. rerum s. Pythagorici. et Platonici iudicarunt, sd accidens
quoddam nas numerorum pot federari dupliciter, aut p numm vnitatis, aut
p numerum rerum; numerus vnitatis ẽ una simplex fralitas et rad
ẽntis noni quantitatis sm dicere nonnem

aqua rei ri ſſtus dicunt ex hnſa. ſd ex hnſa cum
diuerſione et diuiſione: numerus rerū é vnum p aggre
gationē, vt tres hoīes. l. tres capideles (et de hoc ad Arist. 8.
metha. dubitans quomō numerus vnum ſit in oppone
bant, q ponunt q numeri ſūt de quidditate rerū q qdam
eſſigonare ri ſpnt nāq aut vnum hi é, aut cumulus le: aut ſi
ſic decernitur é qd nāq ſit id q ipſius eſſicit vnū? in qq ſigcat
ſe intelligere ri ſſe, q ſi é tres hoēs l. tres carnes et ſubſtā
rerū, q ſit numerus vnius ſūt ſimplicidates. gr. Dr. ibi
dē lect. 7. dicit q numerus vnitatis é numerus ſimplex
numerus aut applicatus ad rēs dicit numerus rerū. Vbi
Cōgr de mem. abſſtuto, et ri ſeparatione reali, vt ipſi ex
iſtimabant Platonici q mathematicū ſūt é ſent ſeparata
ſd ſeparāe rali mō l. explicatu.

2° obiegr. q quanciū talis ex hnſio ſit rāo talis mul
tiplicis vnius - l. quatuor vnitatis, ri m. vnius numerus
poſt ad vnū apponere, et rāo é, qa ſpecifica rāo numeri
ſumit abſtrōna vnitate illius multiplicis, et ita rēs
vnitatis ri dicunt numerū ternariū obtinere quatuor
cuias, ſd quatuor oſtendunt ſub rāe vltimitatis, hoc é,
ſub rāe talis ex hnſionis qua limitat q vltima vnitas
rei illius multiplicis, et hoc mō intellige Arist. cum
dicit bis tria ri ſſ. ſex, ſd ſemel ſex. qa numerus ter
narius ſtatim, vt ternarius é, é ſpēs ſpleta, et ri ordinata
ad apponendū alicui, quanciū vnitatis q ei ſum apponunt
mathi. poſſunt ipſo ōnere senarius.

Vltimus arg? poſtulat q explicemus quomō rāo
ſit ſpēs quantitatis, ac rēs diſcreta q quia ſit.

3ª Dſ. Rāo ſūt q dicit ex hnſionis diſcretam
plicium ſyllabarum ſonū q breue é vera ſpēs quan
titatis diſcreta.

Hæc Dſ é expſa Arist. cap. de quantitate et
eam tenet D. T. pluribus in locis, ſd acui intellig?

3ª Dſ.

Nota 1º q̃ cadunso q̃ uult uti arte aliq̃ ñ tenet̃ in hoc q̃ aliq̃ haãt p̃ti ext. p̃ morderne ad loq̃, sd ch̃ in extremo re pardy aliquis rei qualitez p̃ dicy ad tempus inclusi et successibus exdem suorum p̃ commissu ra dictoy ad tempus sue veray ~~sue dicta~~ sive imaginary

2º nota q̃ orãd hic ñ sumit p̃ oratione mentali, qua theologis dicit, elevatio mentis in Deum, nec p̃ orãd retorica, q̃ᵃ é quedam instrumentum ad p̃suasionem, nec pandect̃ p̃ orãd logã, q̃ᵃ é instrumentum logicale ad exp̃mendum mentis cogitata p̃ ordinatione plures, qua é 2ª mª logã, sed sumit oratio p̃ voce, siue sono causato in aere ex p̃te lationis loquentis. l. exper cussione duorum corpor, nec p̃cise loquitur de voce, aut sono sed suos effectus qa hoc mª p̃tinent ad qualitatem et ut sic cuy, sd ut sunt successiuy quandam discretam l. ex hoc vel illo sono y caba, aut canitus et armonia sim y sonantiay q̃ quo nota

nota 3º q̃ orãd dicta logicaliter nñ sumit p̃ sura inclusa p̃ p̃p̃ ab frali vel̃, inclusa. n. durationis nñ successiua y correspondeãt ad tempus rãd cuius dicunt y caba seu dictiones, quas p̃ferunt, quandam motulas temporis inclusa re, quatenus y caba p̃ferunt cum longitudine. l. brevitatis, quo mõd gramatici dicunt, q̃ y caba longa duo ostendit tempora, q̃ᵃ tempora chronica dicunt, unde cum tempus successibus sit mensura motus in orãd inclusi motus quidam successibus quatenus ex verberatione aeris in ore linguay, et dentis, et palatay q̃dam sonus causat, q̃ sonus motus fieri ñ pot. sd p̃ter hanc alia causat q̃ndam aeris ictum ordinatum faciens y sic dictionibus, a quo exdem dicunt sim̃ congi, inde orãd. l. brevitatis.

Unde Aristotelis 1º q̃ latitudo, et extensio vocis ex duplici capite p̃fert q̃ uenerit. 1º. ex natura q̃ quidam

delata

dele dr̃ones, q̃ ypsa dr̃iones .s. sonoꝝ sent qcã
nrũ ex ꝓp'o ome ꝓferẽdi cũ longitudine .s. brevitat
ꝓcient esse mari: 2° ex magno aut parũ distare
ri q̃ la'ione assumpto, i.ᵉ natura ẽs quadã mensa
ra ypsaꝝ sla barꝝ, qa tribuit ipsi voci quandã ex dn
sionꝝ ex natura sua tendi in aere, rad cui alia cũ
longitudine, alia cũ brevitate ꝓferant, q̃ omi in causa
est pot vt naturalit dr̃iones alicuius oratis cũ longitu
dine .s. brevitat ꝓferant, et in hac mensura, seu ex
tensione dr̃e descreta ẽssent quantitas oratonis. 2ª. v°. qui
sit mensura quadã ri tꝫ in mensica, et ꝓpa oratis, sol
e nisi q̃dã fluentis illi ex coex .s. ad rumpi. ri tribu
ere ꝓmaꝝ ex tensicaꝝ quantitꝫ oratoris, sd suponen
ex illius .s. durati aciei dimꝫ alterius rei

2° obligo q̃ .s. musica tꝫ artis metrica distinguunt
spe. ita semitr̃ orat, et numerus: distinguit n orat à
numero qa numerus constituit ꝓ vnitatꝫ ꝓ dica mensu
ra, quatenus dicunt multitudinem plurium magni
tudinum; orat v°. quatenus includat numerꝫ sylla
rum ri tꝫ inq̃ ex tensio discreta ẽssent in numero vnita
tuꝫ, sol in mensurabilit ꝓ plurium dr̃ionꝝ sm vni
tatꝫ .s. longitudines, qua sylaba quatenus indivisibilꝫ
sunt sm dr̃aꝝ ex tensiones, ri tꝫ in indebisibilit ẽssent
tales ex tensi, sd in quodaꝝ accidenti reali sueuienti
illi sine operatione mittꝫ ꝓ q̃ in aere ex tendunt
sm dr̃aꝝ ex tensiones.

Suppono ri ybar 3ᵉ. quad ꝓmaꝝ partꝫ orat dicit
ex tensiõ numerosa q̃dã discretaꝝ sueuientiꝫ ypsi ꝓ se exãt
q̃ ẽ vera ẽssẽ quantitatis discreta, sm pt. qaex verbe
rad aeꝝ ꝓ verberata discurrunt, et sunt discretꝫ ypsa
ꝓꝫ aeris q̃dãnus ri ꝓ manꝫ ꝓ sonaꝝ et dicunt vox, sd
talis sonus rad ypsius verberationis accepit ex tensiones
q̃dãs sm longitudines et brevitates, q̃ includit q̃dãs ex

tensio

nrsq nrq, & corpora dalq vrae circq decir ex vndi exnrsone
decreda. Dq. 2a pt. qa vrae decrsiones partiq aeriq illaq. dsi
ri & describa ad decrsiones partiq ipsius aeriq, q decrsio
fit p mdq quendaq refutandq ex q latione oriq s. ex elsione
corpoq, q mdq & quinq aeriq partibus sond se, sd qua nq
nsr mdus sera, & voce, erit igr dalis exnrsio ypa ora
nonis, qa admit p sq labas ita p lada.

2a pars ptz q destinquat a cohaeriq ffebas stat ex nda
bolibus & p bat, qd dalis exnrsio ri & modus locali, quo aer mo
uet sd resultat ex dali modone, nec ptz numeriq fratis, naq
quanq illa quantitates dis orta sq labaq ffeciant nume
rum reatu sonfuas vocalis quantitatiuas ri m stillo
ffnti fralis exnrsio oraq, quod ffectu in eo q vna sq laba
rae sua longitudinem p latione posset ordinari aq alia
sq laba breui in modicq vocis oratione, nec ptz ffectu in
durae & tempore naq quanq longitudo & brebitas per
moruba explicent, p ri m millis fratis ffectu, qa mo
ralia illa possit ad mensura brebitatis & longitudinis
sq labaq, q ipsa brebitas & longitudo: imo possit sq laba
brebis poni in conjuncti tempore p fortis, p longa, nam
tempus durae ffect ad extrem sq labaq: nec ptz effectus
dalis exnrsio in ordina nocte vrae p mdq vocis oratis
sd mdalis longitudine & brebitate sq labaq, vrae cuiq
ri repugnet illis ordinarijs mdis, q hent aq rei (& de
ximeq de numero) cuius rat. q uis ypo desideriq mdis
mdi. explicet q ordenationeq mdis, in m in illa ffectu, &
idq decimeq die rat. tempoq.

Ffit exhis pt ad arg. 5. ad dicdum de aimeq. n. q oro.
é vera ipsi quantitati, qua mdus é fralis mensura m rim
sice inhaerens in partibus aeriq, qua mdus verius & fa
lsis dicit durae vt informata p sonis, & dalis qua mdus
quit sic é mensura subsit. aeriq, vt hic vrae vocis, & soni,
& ita dicit illa quantitatiua summa ordinis, ptz aeri, q uis
vrae alicui aeri adiuncti, q, é sonis.

Vnde colligit q. 1. vnidas ponens numerum ri é ipse
nume

numerus, sed p̄ numeros ciuis, ut sex labia in ē ord. sed principius oratoris; dissimilit̄ q̄ in numero ultima unius tribus species numeri, in ordē v° in ultima sex labia, sed barbe ē longius a ceteris sex labiis ypsius oratis, et ista de uera sit ratio ordinabilitatis ydearū sex labiarū ypsius oratis sicut dicta specifica oratis.

Articulus 3. Vm motus, tempus et locus sint species quantitatis et quomodo distinguant.

Ad intellig̃ nota i° q̄ motus dupl̄r accipit vno modo p̄ successiua fluxibilitate ad aliquem unum sit p̄ successionem unius post alterum, vt motus localis quo mouetur ad gradū p̄ post p̄ p̄sentialiter diuersos locos, alio modo sumit p mutatione quadā formali fluxibili et instantanea vt generatio dicit mutatio in desinibile et in p̄ p̄ successiua et hoc modo in ē vere, et ypse motus, sed mutatio q̄dam. sed 2m 1m modum dicit motus quatenus het extremos suos p̄ quos extenso et duplicato cap. pot sumitur dupl̄r 1° ex p° subiecti eoq̄ subiecti ē debilibile, et mobile. 2° ex p° tri. q̄ motus misse ē desinibilis et in adquibilis indiuisibilis et simultaneus. extensio ex p° tri. pot dupl̄r accipi successiue, uno modo successione ordinis, qua motus p̄ motus fiunt p ordinationem mediis indiuisibilibus quousq̄ dat, qua dicunt mutata ee; 2° modo successione discretiua, vt in motu circulari mouetur ab uno indiuisibili ad aliud sine ordinatione suarū partium p̄ vt de motu discreto dicunt gloriosum dicasolet

IV. Vbi scire oportet q̄ in motu si de re ipsa loquamur via in eligendum unaq̄ ē de actione quandoq̄ quatenus agens p̄ talem motum adhuc mouet ad p̄ductionem alicuius tri.

Motus dupl̄r accipit.

In motu via in eligendum?

Quid sit motus.

Quid sit tempus.

Motus, & tempus dupliciter accipiunt.

& quod sic dicit actio, qa sic dicebat à nobis vt agregatio dr. ab agendo: aliud é q̃ talis actio recipiat in mobili, & quod sic dicebat motus, vt recipio quadas, & vocat passio; dicit ergo q̃ mutatio quadas, qua dicitur ràõ ipsius mobilis alr se hñs q̃ antea se habebat, & ppter hoc vocat motus actus imperfecti vt dicit finem 3ª Physicor. ab Arist. dicente éé actus entis in põa quod impoa. i. actus imperfecti, qa quia manet subs, n̄ in é ipsa sua p̃fecte mutans & actuans, sed é mutatio, qua fra in subo recipit & ideo é qd imperfectus & n̄ attingens specialem p̃fectionem & ordinem passio, sed rade dicitur q̃ motus ad p̃ dicamentum sit alr.

2º notandum é q̃ tempus & motus inter se differunt, ita vt motus intelligatur posse fieri tempore, qa tempus é dra ràõ motus q̃tus ad suas p̃ores & posteriores, vt ostendit in diffinitione motus ab Arist. tractu 4º Physicor. Ubi ait q̃ tempus é mensura motus sm̃ q̃ prius, & posterius, qa cum motus efficiat in successione partium fluentium, ita dura ipsius motus efficiet in mensura quadas successiva, aqua dicit durare, Sd tempus dicit durare, q̃ tempus dupliciter accipiunt vnomodo p̃ motu, & tempore sic durat p̃ mobili, q̃ dicit mensura, & regula q̃ quas mensurantur, & regulant motus inferiores. 2º modo, & modibus, & durationibus intrinsecis rerum inferiorum, q̃ dicunt coexistere, & mensurari p̃ durationes p̃ mobili, qa cum mensura sit id, quo notior sit res mensurata ad hoc vt rerum durationes melius cognoscamus, dicimus motum integrum motus p̃ mobili, cuius q̃ duratio potest mendi dapies & cum p̃ sic dicitur applicamus tanquam mensuram infallibilem durationi motuum rerum particularium, sic integrum cursus Solis circulariter q̃ dicitur vocat appellamus diem, & hanc in 24 horas dividimus, quas vt rum indivisibiles partimur, & illum integrum circuitum rum matutinum sm̃ dicimus. L. m̄ numerum diem vocamus mensem. L. annum, Ut hac diuisione supposita melius rerum durationes dignoscamus Unde datur ò in 2ª accepione sumpta sc̃ gerat mihi mutuum secum cum q̃ motu par

mentis

mediare q̄ coexistāt, et mensura nōrum ad tempus extrinsecum.

Inquo obseruandum é q̄ 1°. locus extrinsecus duplr sumit vno mō q̄ subiectum accus, et dicimo q̄ statu quodam ima ginario, vt sumitur tempus extrinsecum, nr ordine ad q̄ sumat extrinseca duratiōnes cuiuscunq; motus particulares, pot sumi, et q̄ posita duratiōne motus p̄mi mobilis, et ēt q̄ quadam duratiōe imaginaria in ordine ad q̄ sumit extrinseca duratiōnes rerū mensurar. et rādē q̄ cuius rāo mensurā sistat in vna formidabili et motu p̄mi mobilis possit discurrere ab illa mensurāt. 1. q̄ sic ponderet a motu ipsius p̄mi mobilis. 2. q̄ regularet aut velocitaret ex diuina voluntate, fingenda imaginatiue nouas durationes q̄das misurabiles, et vniformes in ordine ad q̄ motus rerū mensurāt durarent eodē mō durare.

In loco extrinseco duplr sumit.

Vltra tempus extrinsecum dupliciter sumit.

Vnde sequit 2°. q̄ in tempore extrinseco motus ēt, et durātio qua ē permanentia, et esse motus successiui, et numerus quę fiunt motibus in partibus motus p̄mi mobilis sunt extrinsecus successiua. q̄ anni dies et horæ, et in hac mensura sunt duratiōes enumeratę partium existentis rāo temporis.

In tempore extrinseco inclu duntur.

Sequit 3°. q̄ quamcunq; actualiter enumeratę et partitio partium motus p̄mi mobilis dependeat ab mētis, eo q̄ vt 1°. dixi mus ē numerus numerans, in fralis rāo boni vna vndemitte desumit fundamentum ad talem numerum efficiendum ē ḡt tale, et vocat numerus, et rād sumit ex decem de partibus numeri et rationis, q̄ motus p̄mi mobilis ex ipsa natā sua ordinata sunt q̄ 1°. regula et mensura durationis motuum rerū misurar. q̄ ex ipsa ordi sua dicit extrinsecus sunt duratiōnes applicabiles ab mente tanquam mensura extrinseca rerū misurar. Ans. pt. q̄ in motu

p̄mi

p̃ mu mobilẽ ex nat. rei mēsur. quedã uniformi
tas et mutabilitas quantus ad sustẽtionẽ partiũ, q.
nec q. differũt nec separãt ab illo quantus in motibus
rerũ inferiorũ n̄ semp̃ euẽ cadẽ sustẽtione, sd mō. euẽ
dr dicãt mō v°. euẽ velocitatis fuerit, sq ex nat. sua
motus p̃ mu mobilẽ ē p̃ma regula durationis motuum
rerũ inferiorũ n̄ alt., q. talis ē extrinseca mensura
ex nat. rei p̃ q. mensurant extrinsecas rerũ mutabiliũ
sd euẽ ois mensura supponat extrinsecã rei cuius ē
mensura extrinsecã actualis (vt s. ostendi mus) ppter
q. mōtus p̃ mu mobilẽ quadam ē mensura durationis
p̃supponit quadam extrinsecã durationem, et de hac
mgri mus an sit plures quantitates.

Ex his ostenditur aliud ē minus certus, &c. q. mōtus
n̄ tribuat complementum cōi tempori nec eius esse
n̄ successione quadã partiũ sm̃ plus et posterius, sd hoc
successio n̄ accipit ab motu qa verecreatur plus motus n̄.
mobilis ab Oriente ad Occidentẽ, q. ab Occidente ad Orientẽ
et sic de aliis partibus quas adquirit p̃ suum motum circulares. Vnde illud complementum accepit ab motu n̄ re
quirit ex p̃te ipsius motus, sd exp̃e motus.

Hac durão temporis dupla pot̃ sp̃derari

Tandem sequit̃ q. durão hac tempora dupla pot̃ sp̃
derari 1°. m ordine ad rem cuius ē durão n̄ rem fixam, qa
ē motus p̃ mu mobilis. 2°. m ordine ad motum n̄ fixum
1°mo. n̄ stat̃ eadẽ tempora, sd ē durão in rem fixam rei du
rantis euenientis illi s. coelesti motibus suis ceteris tanq.
fixa n̄ rem fixam illius. 2°. v°. mō. stat̃ eadẽ tempora, et
mensura extrinseca successionis motuum inferiorum. S.
locus sm̃ q. ē q.dam superficies dicit mensura n̄ rem fixam
stabilẽ corporis locantis, et sic sē ē frater loci, qua
tenus v° ē mensura extrinseca stabilis respectu corporis
locati stat̃ eadẽ loci.

S. nota. q. s. n̄ linea p̃ punctũ n̄ mea mea repe
riunt alia duo puncta, quorũ alterũ ē minus meus, et
alterũ nominatius, ita n̄ corpore p̃ suã superficiẽ minus

meus

huius circ. p. fundi dicti reperiunt aliae duae quarum
vna è terminatrix et alia initiatrix: unde in corpore
circumferentiae locatum ultima superficies decti coeli
et in corpore locato ultima superficies circ. dicti supra
quam mouet illa corpus locans dicitur locatum, et
circumscriptio illius, et ppria definit loci ab Aristot. sic
è ultima superficies corporis ambientis immobilis &c., ad
declarandum in omni quantitate corporis huius p se et lo
cum, sed ultimas superficies circ., et quomodocunque,
sed quamuis dicit quandam immobilitatem et mutatio
p magnitudinis loci: aqua autem simata talis immobili
tas explicabimus infra 4° phisicor. vbi specdat de
derare natales modus, loci, et temporis, et ideo Philo so.
de his tribus ex ypso ibidem disputat, iuxta quid dicendum
quia mixtum ex thra, sed quantitas dicitur res ss. inseparabi
lis a mate sensibili et a motu, et ideo in di. vera ex
tensio materiae media, qa abstrahunt ab dd. matia sensibili
ci, ad quas reducta pot. ord. qae etc. dicunt motus.

Hii suppositis sit 1us Ds. Motus et se ni è v.
sed quantitatis, et mag. accidens dicit quantus.

Hoc è expsse Arist. cap. de quantit. et ppter
qa motus sunt fluxus sicut mt è actus mpfecti, et im
perfecti, sq. ex se ni è vere sed quantitatis. Assu. p.
et c. mobilis, nay motus sunt suum ppius effectus è via
et introitus ad ipsum adgrendum, sq. ni p se mutat
subm et actuat illum sed cum ordine ad mutationem
ppriam, qua è p ipsius motus.

Ds. qa species fluxus motus, vt motus é, é dono
minare mobile ab se hoc, qa anima se habet, sed hoc p
se de ni hit subm nisi p ipsum motum, qa ni daret quod
quod vig, melius ab hoc dicit, sed é impossibile, et via
ad ipsum, q motus ex se ni é actus p operans, sed ni opa
tus; et ppter motus ex ppria ratione ponit mp duca

1us Ds.

motus ejusdem subi. quare si duo fuerint subiecta rādum
duo simul ibunt adinuicem.

Ad 1um ergo qa motus dr duplicem posse heri extensionem
rae cuius sit quaestio, vt, exps. subi, et exps. mi. sc
ex nullo cap. dicit quaestionem posse, q. Alii. pt. quaestio
ad 1um ex Arist. q vocat motum quaestionem accidens exps
subi mobilis, et hoc mo. n dr motus. Sd qualibet mu
tatio indistantanea ex eo precise n sibi extensio pot
dici quanta, et extensa, et quaestio ad 2um. q bat, qa
vota rae extensionis motus quaestionem ex eo q duo ad gron
dus n pot simul adqri, sd debet adqri pars post pars
et ideo regrit extensionem partium motus successuam
vnde si posset simul et indivisibilis ad qri in genere
motus mutatio fieret successiones. ergo motus n dicit q
vitatem q se sed p accidens.

Sd ad hoc argo responderi pot ex doctrina Fonseca. 5.
metth. vbi quaestionem admittat q motus e qd inpletum sub
am entitatis. m. qi rae extensionis successive e vera spes
quantitatis, et rae addendi ex eo q ad vnicum q p se e
divisibile p se e quantitas, sd motus ex mutatione rae sua
dicit indivisibiles partium sub successo neq. q e vera spes
quantitatis. Alii. pt, qa talis successo motus n quaenit ex
extensione rei. qa illa e p manens et n successiua, nec ex
eodem tempore, qa mutata successione motus variat eius de
ratio rae celeritatis. S. dari distantia motus, q tales succes
sio, et divisio quaenit illi ex se et p se.

Sd. q. qa haec mihi n videntur effugere dicendo. S. de
q ex extensio quaenit motui sub quam p ea rae donat as
-. sub q attinet aliqua ad a motu, p n. ergo s. ipse
asserit q motus ex eo q, e adhuc impossibile pot n inesse ad
p decam sui rei. et e qd inpletum, ita n quaestio mo
tus ex successione n erit p se pot quantitatis, p q.
ergo male dicit q motus vt motus e p se attinet pot

quan

quantitatis, qa rae ꝯinuationis nõ é de intrinseco rae cuiꝰ
libt motꝰ & via ad Trãz; quare s. motus ipse indiui
sibile é qd impleꝰ etz ipse extrinseco ꝓuenientꝰ motuꝰ
erit qd in ꝓpatuꝰ, é reducibile ad aliqꝰ entis ꝓpatuꝰ
q nihiliꝰ aliud ee põt, q Trãz ipsiꝰ motꝰ. qñ ꝓ diuet
ad spatiũ ꝓ decam. & hoc idem magis ostẽdi deseruiẽ
do ꝓ singulos motꝰ in particulari, vt ꝓbatur Sco
rꝰ. disp. 4 c. metth. ostendit

S. arguꝰ illa successio par motꝰ é durabo & tẽp
pus q. tempus nõ é spes quantitatis, sd reducibile ꝓ diui
ad spes sui tri. s. motꝰ. Cons pz. qa successio motꝰ nõ
é eiusdẽ diuisibilis, hac. n. (vt dux menses) mutabilẽ ca
mutationi ꝓuenire põt. sd ipsitꝰ mꝰ ꝓ vna pars mo
tꝰ existat ꝓꝰ quam altera, sd hoc hẽt motꝰ ꝓ coexi
tãz ad tempus, qua é durabo eius, q.

Ad hoc arqꝫ respondet negando ans. qa durabo
nõ é successio motꝰ, nec successio eius é quasi radix rae
cuius ꝓtis talis durationis ex eo. n. ꝙ vna pars motꝰ é
via ad ꝓs tri. cui negãt adeqtio nis ad terminũ ꝓ. nec
at ꝙ eius durabo sit coexistãs ad tempus subce sibus
ꝙ ostendit Arest in definie tempoꝛis s. tradita dicens
ꝙ é numerus motꝰ sm ꝓus et posterius sic cans ꝙ tempus
nõ é poribus. s. posterioꝛ ribus motꝰ, sd numerus et
mensura ꝓoribus, aut posterioribus, mgg ꝛsistit fra
tis extrinseco et successionis motꝰ.

S. 2ª q. s. motꝰ é quantus p accidens vtz sit
mutꝰ tempus. Ps. sequella. patet ex Arest. s. met.
vbi ostendens ꝙ tempus et motꝰ é quantus p accidens
ex eo id ꝛsistit qa motꝰ é quantus p accidens rae
magnitudinis, subi in quo é, et tri. ad quem tendit
tempus aut rae motꝰ é quantus, patet etz qadu
rabo et tempus é ꝓpter rem durantis, et existẽtia
q. extrinseco durationis et temporis nõ ꝛsistit alis

2a. Dic.

p se sd accidens. et rae ad vnitatem

Nihil omnino hr sit 2o. dic. nisi respectu mensurae huius rae quae mensurata est p se et p accidens.

Hanc dic. sepe numero docet D. T. et ad eum in illg. modo.

Modo p extensio quantitativa dupliciter potest considerari, uno modo in ordine ad locum, et alio modo in ratione mensurae alicuius sui subiecti extensionem cuius rae est quae mensurata dupliciter accipitur, uno modo quatenus per applicationem suae extensionis aptae est manifestandae extensionem alterius, quo respectu per rem quae dicitur mensura habet rationem extensionem rei mensuratae, unde secundum talem mensuram habetur cognitio extensionem rae cuius potest mensurare aliud. 2o. modo secundum quod mensura per aliquid rae cuius potest cognosci aliud et medijari in applicatione extensionis, quae sit ratio rei mensuratae quomodo venit in mensuram numeri cum cuius. unitatis quatenus per illam potest cognosci numerus, et hoc modo rae mensurae accidens quantitativa venit in notitiam extensionem quantitativa, 2o. modo per relationem quantitatis ad ipsam.

Quia rae mensurae isto modo sumptae non expponitur extensionis quatenus extensio, et quatenus illa res habet alias proprietates pp accidens venit in mensuram per modum radicis illius mensurationis, nisi rae extensionis quae sit het. in ordine ad rem mensuratam, quae in mensurat isto modo in relatione quantitatis, et ex hoc ortum dicit dic. quae rempus vt dic. ostendimus quae rempus sunt suae natae in mensura cuiuscunq. modus, quatenus applicat modum primo mobili sunt prius et posterius ad cognoscendum durationem cuiuscunq. motus vtrius, inferius, quae extensio, quae in radice huius appellationis fratis het rationem quantitatis pt dq. quae datur relatio in ordine ad durationem primi mobilis

qua uenus é durab ordinatio ipsius motus, nay alij motus sb q similes suas durationes ab inf se. ab mensura durationis motus rectj inferiorj, qa ex ipsa radicis ri pluris uniformitatis, et mutabilitatis, q hui motus p mu mobilis et eo q é a p mo mobile. q é p na prius p mus duus motus, q exinsio par duus motus p mobili sm q é p nes prius mensurandi durationes motus rectj inferiorj ab hui nouas species declinendas a trahit durationes ordinis ipsius motus, qua ri pot p mutare ad p de cadentiu durationis q é p dea mutus quando, nec ad aliud p dea mentus nisi quantitatis. q.

Exqq ri m efficacier colligit distinctas ee exinsiones p am temporu ab exinsione motus primi mobilis, qa cum quocunq; motu manente cadet successione motus mutatur mutabo. durabo eius, p hoc q fiat cuj par de radix. l. Velocitate, sq. similis in motu primi mobilis diuersa durabo absq; motu et successione eius, et cuj rad exinsionis p. q é radix mensurandi durationis motus inferioris, uenit ad longitudinem radicis durationis motus, sequens é q exinsio qua é mensurandi ri fit participata ab exinsione motus, sed fit alequa radicis, é mutabilis durabilis eius. + radix mensu. ee.

Dices motus primi mobilis pot fieri sine tali uniformitate sui ordinis p q. tunc durabo ri erit longius, nec mensura motus sui finis et posterius.

Rx. q modo casu durabo motus p mi mobilis ri eet longius siquidem ri fiet uniformitas regulata ad radicem mensurae sed daret alia mensura uniformitatis quales mo. é q. eet 1. regula durationis.

Dices iterum longius é numerus motus sed ad radicem numeri regulati durabo uniformitatis quales ri mutabilis ri par tibus durabit motus primi mobilis, q. dlla durabo ri é frahe numerius nec mensura

Rx. q numerus ri p sensu sumit p numero mutabilis, q duplex sumi pot, uno modo. p numero p manentis,

alio mõ q̃ mem̃ succeſſiue p̃manerẽt é vt tres hoĩes
et ſubceſſibus vt tres ſyllabæ vnius vocis.

Sd é nodandum q̃ numerus vt haãt rãem numeri ñ
regrit actualem numerãtem, ſd aptitudinem vt numeret
é ſcibile. ñ regrit vt haãt rãem ſcibilis q̃ actu ſcia dẽt
de illo, & hãc rãem in quantitate ſimilem, ſucceſſiue p̃manentis, ſi
ue ſubceſſiua é aptitudo vt abſtracta diuidat̃ p̃ modos
pluresq; vt in panno decem vlnarũ é cõgruitudo ſuſceptiua
vt p̃ decem vlnas ſit multiplicabilis, ſic ſimilit̃ in durãte
motus p̃manentis dat aptitudo vt abſtracta diuidat̃
modo ſ. dicto ab diuerſas p̃tes ſignatas ipſius motus.

3a. Dſo. 3ª. Dſo locus in rãe menſuræ é vera ſpes quantitatis
diſtinẽta a ceteris ſpeciebus.

Hãc dſo habet ex dictis in p̃cedenti q̃a ſ. ſe hẽt du
rãs motus p̃manentis reſpt̃ motus ſucceſſiui ita ſe
habet locus ex tranſſecans reſpt̃ extenſionis quantitatiue
in ordine ad locans, q̃. ſ. tempus quatenus é radix menſurans
de durãte motus ſucceſſiui oſtendit veram ſpem quantitatis, ita
pariter locus vt menſura extenſiua apta ad p̃hendendum
et circumſcribendum locatum dicit ſpeciẽ rãis extenſionis
quantitatiuæ, q̃ ñ ducunt aliis ſpeciebus.

Quod aut tale extenſio diſtinguat ab extenſione ſuppoſitiui
ſpecies ſic p̃t̃. q̃a ſuppoſitum extenſum ſe ñ ſed rãem loci ñiſi qua
tenus ſpatii é radix menſurandi, q̃a plures ẽt ſuppoſita q̃
ſi ducunt poſſe menſurare et circumſcribere, ſq rãe ſpatii
rãe ducitur vltima ſuppoſiti actui é naturalis locus corpus
naturaliter ñ é ipſa rãs ſuppoſiti.

Sd vt arg. 2da q̃æ 3æ has duas dſes ſpeci ſolent facile
ſolubere poſſit rñdendum é ex D.T. opuſc. 42 - de nat. ge
nerũ c. 20. q̃ ſpes quantitatis ponit conſiderari in eã p̃ſcio
et in eã Cajet. 1mo conſiderant. ſm. eã q̃ ſunt aptæ rei quo
modo ſm̃ linea ſuppoſiti et corpus, numerus, et oro hõis ex
tenſiones ſuſceptiuæ et ſubſtantiales illas in rãe quantitatis p̃
ſe, modos v. et tempus ſm̃ q̃ accidens decurrit quantitatis

q̃a v.

qa v. cogit. ꝯsiderat rez abstrahendo a mō ēndem ve ēt
sicut sic, atq; dempsis omnib⁹ differ⁹ fralit⁹ a cæteris specieb⁹, idco
dicunt in de cogo ꝑse ꝑti quantitatis, & vi 1. ꝯsideraē docet
Arist. 5. meth. q̄ Locus est dempsis oib⁹ ꝑ accidens quanda, in
2. v. ꝯsideraē attingit illo in hoc ꝑ dicam. Itaq; veras ꝑtes q̄n
tatis, & hac pauca sufficiant ꝑ hac re valde difficili usque
ad ꝓpria philosophiam, ubi ex ꝓfesso agemus de rat. loci modis, et
tempus.

Art. 4. V.m linea, superficies, & corpus sunt vere ꝑtes. q̄titat. in re se distincte.

Quoniam ēa quantitas, q̄ linea (vt 5. elementorum) dicit
ꝑficit in quadam extensione partium ut secundū ip̄s. quā mā
surat subst.a rōne magnitudinis sua extensione; & hæc men
sura, seu extensio mētis possit ꝯsiderari, ꝑ prima distinguit mul
ti subst.a triplicem extensionem dimensiuam, ꝑ q̄ minimum mensu
rat, etiam ꝯsiderari possumus longitudinem ipsius sine latitudi
ne & hac longitudo dicit linea, & ꝑ hanc possumus ꝯsiderare eiq;
latitudinem, quæ ē extensio ad latus, & hac dicit superficies, &
tandem ꝯsiderari mus ꝑ profunditatem quandam, q̄. ē corporeitas seu
moles ipsius corporei, & hanc dicimus corpus quantitatem
cuius natā ē extendere subst.am sursus & profundus.

2.o nota q̄ istæ extensiones sic inter se subordinant, vt
altiore possint vnicum corpus, nam linea cum duabus dicat suam
longitudinem, q̄. nullam includit latitudinem, sed ē principium
ipsius, ideo corpus latitudinem habet se vt duo, & vt punctum ri
deuisibile, & similiter superficies cum sua extensione ri mchi
dat ꝑ profunditatem ideo separata ad corpus dant q̄ principium eius
& vt puncta terminantibus ꝑ profunditatem.

Unde sequit q̄ cum istæ tres dimensiones sint quantitates &
vnicum debent habere sua indiuisibilia terminatiua, & ista
linea, q̄ cum sit 1.a extensio ri ꝑt terminari ꝑ aliam

ex

In subst.a triplex extensio dimensiua ꝯsideratur, longitudo, latitudo, & profunditas.

ex diffinitione, qa trib⁹ determinationib⁹, et diuisibilibus debet carere ex diffinitione in quantu trib⁹, alias ordineret alio determinatiuo, quo erit ex diffinitio. Amplius etiam, punctus igit⁹ in linea erit simplex, et de ex⁹ indiuisibilis; linea v⁹ quantu diuisibilis sit quoad suas longitudines, erit mediusibilis respu latitudines, et latitudo respu profundit⁹, et ita corpus diuidetur in profundit⁹ triplicem illas dimensiones includet.

Hic possibile Rao diuisibilitatis pfecta cé pot⁹ de linea et superficie, qa ad hoc vt aliqua sint pfecte mensurabilia in pfecto requirit⁹ q sint in pfecto in suo genere, sc linea et superficies in sc in ordine ad quantu tale. G. Pt mi. qa linea ordinat tanq⁹ principiu indiuisibile ad pficiendas superficiem, et superficies ad pficiendu corpus, G in pnt cé ppe destructe a corpore. Hac dq⁹ pt, qa ita se hnt respu corporis; et subsist⁹ respu nat⁹ et punctus respu linee, q⁹ sd modi reducibiles sm ad ppe res, quas determinant, G se mit linea et superficies.

Dic. qa illa q⁹ ordinant ad constituendu vnu ens p se ceu alio in pnt in illo genere cé pfecta, sc corpus in cons pfectu in se includendo superficiem tanq⁹ pfectiuu in diffinitiu, nec superficies sine linea, G agens, y pan y aqua.

Linea et superficies diffinitur dupl⁹.

Duces, q⁹ linea et superficies pnt diffiniri dupl⁹ mo. inquantu diuisibiles sunt suas extensiones; alio modo inquantu indiuisibiles, et 1⁹ mo sc. ppe quantitates in 2⁹ mo do.

Sd. d⁹. qa cé in diuisibiles lineam vers⁹ latitudinem, et superficiem vers⁹ profundit⁹. Sm addit Sc. rad ex diffinitiu carentias cé in ordine rei, q⁹ determinant, G se ordinant p⁹ determinandas in debent ordinari sm sm q⁹ indiuisibiles sc. sc. ptes quantitatis in se ipsis existentes. Dq. pt qa ipse extensiones possitiuas, et ip carentias, seu negationes extensionis rei, quas determinant, sc. mi. G ipse suas extensiones

dd qd in ep̃ebus ẽcẽtr. ppria ḡ ea die decunt ꝺmina re, qa hent tales ꝺdnsiones ẽ ẽnt tales q̃ non sunt ex mnsiones dd ẽnsiõis ñr. et modi in plũ

2°. ꝓr. qa linea et sup̃ficies ẽm̃ suas exmnsiões ñ hent impenetrabilitatẽ respũ eius de qa, qua habent qua tũ tale sua exmnsiones. q̃. ꝓr. ãm. qa cũ duo corpa, ut dicunt, tangant se q̃ vltima sua terminatiua, et penetrant terminatiua vltima ipsorũ corpor, qa dicũ in duo sibilia eor coexistunt eidẽ indiuisibili loco, q̃ cũ linea et sup̃ficies sint vltima terminatiua corpor inquador naturalit erunt penetrabiles cũ aliis terminatiuis alterius corporis

S. Ꝓrꝑ hac et alia arg̃. dd alij asserentes q̃ dra ma dimensiones ñ ꝺtinuant drectũ ipsis quantitatis, sẽ discreas m̃, q̃ é cor pus mathe maticum ex quatuor ãm̃, qa ipse q̃ corpora ꝺ valebit, quomõ cé possit q̃ linea in eadat in sup̃ficiẽ trang. tres vltimas sectiõ, ipse mõt linea, et sup̃ficies in corpore ita vt ex illis q̃ surgat vnũ cũ p se mathematicũ, et nichil omnino qualibet earũ sit. ꝑ dare ipse in se ipsa in medade diuidens, genus quantitatis ꝺtinuẽ

Tactũdo, et Congitudo duplr sumunt.

Ipsi, vt duj hunus arg̃. fabr̃ fugiant, duj dicũt, q̃ rada lineae et sup̃ficiei in quolibet corpe mathematico ẽsideratũ, dicunt ẽ. q̃ congitudo et latitudo duplr sumunt, vnamõ qudem congitudo includit in latitudine, et ẽ dra, et ẽ profunditate, et hoc mõ nec congitudo é ipse distincta a latitudine, nec dra, nec profunditate, qa eay ratõ specifica é q̃ profunditas, q̃ é dra ma dra ea exmnsionis sunt congitudines et latitudines ad tales ipsis ẽ corporeis. alio modo pnt ẽsiderari qua dnes ꝑcise ducunt suas exmnsiones ꝺterminatas, ita vt linea ñ dicat congitudinem vt carens latitudine, et profunditate. et sup̃ficies dicat latitudinem cũ exclusione congitudinis, et profunditatis, et hoc mõ. ꝺstituunt duas ipsas dras inter se, q̃ a corpore, ad eum mus quo vnum dratũ sibi q̃ deputatum, q̃ é forte vnum et q̃ vegetabile ñ. q̃ idea é destinatum et simplex, qa crea dra specifica ñ determinat gradũ vegetabilis ñ extra hunc dlũ ab eé simplici, ita sumitur ꝑticulo ꝓtandus in linea

et

Diuus Thomas.

1ª Dsc.

Aristotelis.

et sup. facie sm hec duas sideraco, qa se linea ꝑ directum
vt dm determinata in rac linea, et longitudinem. Quia
fra differt a rac longitudo, quadrus determinat ꝑ
drias, extrahentes illas ad alias gradus ꝓh. Cam indonea, et
dig e dela indine respu g fundetam. Qua doctrina post
fundata in D.T. opusc. 42. tt. 3. cap. 5. vbi dicimquen
has ꝑpl docet q linea attribuit longitudine sine alijs dimen
sionibus, superficies v. duas dimensionibus, ꝙh longitudine
et latitudine, corpus v. tribus, imgo attendit q colligendo, et
addendo prit attribuere diuersas ꝑpl quantitates, sm has 3 sc
deraciones.

Sm autem omnes doctrinas é cum Arist. 5. meth. et cap.
de Quantit. et cum D.T. ibidem atq; opusculo de ente, et esse
sepe, q ille tres dimensiones ꝙh diuersa quantitates ꝑpl inter
se, quas unico cum cor cum Philosop. ama in suis recognitis
ma, et ad cuius g bationes nota.

Nota q hic ni sumet longitudo vt vulgariter sumitur
sed quadrius sequat extensionem corporis, q vt aequale et ex
tensum versus latera, ac versus sursum, sed cognitio de longi
tudine mathematica, quadrius dicit extensionem alicuam
qua th ꝑsiderat sm longius spacium, q occupat; et cognitio ꝙh
dela indine sm. q inter duas lineas dicit extensionem latas
et dig fundit. quadrius sequat quandam extensionem versus una
ꝑtem corporis, et hoc mo stamphe dicta extensionem dis tin
guit spe. q pr

Quod pr. qa extensione sm ꝑpl diuersas y
bacionis s. é diuersas ꝑpl quantitatis discretas numeratas
et spo. cg. similis. ex diuersis extensionibus sm ꝑpl alicuas
debemus assignare diuersas ꝑpl quantitates alicuas, sed sic é
q ille tres dimensiones sint extensiones alicuas diuersas
cg. Mi. pt. qa si extensibile de ꝑpl mouetur alegs, et
extendat sine eo q ꝑsideret in tali extensione dela tho rem
ad ladera pot ꝑsiderari extensio partium sm longitudinem
alicuas, cg erit vera ꝑpl quantitatis alicuas distincta a la
titudine, Hac cg. pt. qa intelligit indivisibilis dales ex

tensio

unsw rapse cãnudinis, et dñi exnsa sñt longitudines: sumitr ꝙ possumus ꝙdicare cãnudines sñt ꝑsequ radi cãnudinis sine co q ꝙdicere mus exnsiones versus ꝓsequ dus dñi sequendo mco q supperes ostendit, erunt igr decur sce ꝓsq sñt exnsiones cãnudo, et ꝓsequtes.

Et qa rad fralis exnsionis sñt longitudines ꝺrahũt ad hanc et illas longitudines tanquas ꝓpr̃ ꝓsequtes, et tm ꝺrahũt ꝙ cãnudines, qa ñ possumus decure rao fralis cãnudinis é ée conqum ſ. decare possumus hanc conclusionem ꝙ conclusio, q exnsiones sñt longitudines. é specialis decursa a cãnudine.

Deinceps id ostendit. mathematice qa dñi si exnsiones quot linea ꝓt mensurare se ita hoc mõ mibus modis ꝓt. q. Ex. gr. qa si ducãtur duas lineam rectas, et alias, qua ad mlas curues intersecet illas, et postea abscindo punctos in quo intersecant ducatas alias lineas versus ꝓsequtes ibi dñi multiplices exnsiones possumus inuenire ꝑ duas, longas, et ꝓsequtes, q dñi ponit ee multiplex exnsio ꝑ longitudinis cãnudines et ꝓsequtes patet.

I. Exq̃ patet q linea sñt q decem exnsiones sicam é rectus naturalis superficiei et semitr superficies corpus, qa os exnsionis ꝺrh q ꝺrh aqua mitt̃ in mare subterr̃, qua exnsiones, si hoc subsit tenere sñt q decem longitudines, q. rad suæ exnsiones ꝓtrahũt ee rectus exnsiones superficie. Min. ꝓt. qa mare subterr̃ includit negatas decisiones, et subterr̃ahit, et ꝺrh aqua incipiunt ee res generabiles in clusi ꝓsequtes, ita semitr tres minas rectus debet in cludere earundem exnsiones rectus principales, et Min. ꝓt. qa exnsio exse ñ includit cãnudines sñt q decem longitudines, si ponit ꝙ supponit ad illas, at vº cãnudo ñ pot ee nisi ꝙ suponat longitudo, semitr, ꝙ ꝓsequtes ñ ꝙ sequtes cãnudini si necesse illas ꝙ supponit, qa ex delatatione versus cadere mus in nos sumus ꝓsequtes, et exnsio versus ima, sq é naturalis quadam tubo ordinato inter has duas spras rad curuas una ꝓsequtes exnsiones é rectus alterius.

Hec d. hoc pot. vn ymag. ar. i. possum pdr. ibi recta
cum sectu nomy dicit linea r. dicit. vna cum diuisibilis ē, sed
qa caret extensione vn. quas vocamus stt. cardines, q. ca
rentia vocant illi rac. sua extensiōis versus sursus.

Ex hac doctrina pt. q nullus vq. het ymaginat ibi. ad du
cta. nay depdr. aliqua pot ordinari ad aliqd dmuy vno modo p
modum possessionis, et alio mo. tanq. principiu, et res principiata,
1. mo. fit qn. ex mundatione duor. dmuor. aliqd vnus. q. n. ē.
quodlibet illor. ex qq. ponit, et hoc mō repugnat fieri vnius
ex linea superficie, et corpore, nay talis rac. sic assumpta ex illis
deberet ee quantitas ex extenso aliqua, et cum (vt manet assumptum)
nulla alia sit ex cogitabilis dimensiua extenso p̄ter tres assigna
tas, ideo illa rac. ex extensionis deberet ē aut corpus aut superficies
aut linea. 2. mo. ordinant nris tres terminos
ta quadruus trib. aquo ē minus vnde nay vnus ad quem
et hoc mō. nisi aqua ni ponit p minus in aplan res pro
priedas, sed ponis het oppositionem cum illa. Vnde cum vna di
mensio stt. conjunctionis n ordinetur ad alias nisi vt principium
p rac. sue possessionis in minus pot in tria possibiles alterius
extensionis, sed ea pot ē applicans in sua genere, et simul ē
principium alterius extensionis, in quo sensu mathematici assu
munt lineas describi ducta puncti, et superficiem duci linea
i. educi ex linea tanquam ex suo principio, non possessionem q
het in ipsa subst.: vnde Arist. dicit dens quantitas in habi
possessionem, et ibidem assumit has tres dimensiones in 1.
membro huius diuisionis, qa non possessionem q habent in
modo subo habent certas ordinationes q nisi principium, et prin
cipiati, et vltra hunc sensum ē optima solutio in arg. possit
da, adl.

Ad cccum replicat dicimus q superficies ñ dicit indi
sibilis nisi p fundamentum p negationem extensionis (vt alias
exposuimus) sed p possessionem suam cardinem, et rac ē, qa s.
punctus in quantum trahit lineam assumit p subo possessionem
vna semita superficies debet assumi in rac. nisi p fundamentum q

sum

scuna rō possit esse, ō in linea ga vota cō puncti ofelet
in hoc q̄ t̄rminare lineam, et ppter hoc dicit q̄ in aplem
cōis n. at v̄ q̄ linea sit vna sup̄ficies, et sup̄ficies corpus
n̄ē eius cōis. i. n̄ ofelet totalē cū illis in hoc q̄ ē tru
sd in suis exn̄sionibus, quamuis p illas et rad ipsarū sint hi.
exn̄siones 3t numeri v.g. binarius in ternarium
n̄ frāt vt binarius ā, sd manēt, ga ex ipsa cōi sua n̄ het
ordinari ad oēm numerū ternarium, sic linea, quamuis p suas
ydeas exn̄siones terminet sup̄ficies, n̄ m̄. in hoc cōis nat.
ifelit, ga t̄rminare dicto modo n̄ ē ppr̄ in aplemen huius
sup̄ficiei sd rei t̄rminata necessarie. Vnde 3 in vnione verbi
ad humanitatem n̄ habuit rad̄ p̄. m̄ plena, ga n̄ t̄rminauit
illas ppr̄ sue necessitatis, sic linea, ga n̄ t̄rminat sup̄ficiem ppr̄ exi
gentiam sue nat. sd sup̄ficiei, quā t̄rminat n̄ dicit m̄ plena

S. m. dabis ga lineas de vna sup̄ficie corporis ipsa possibilia
entitas, ē nat. linea, et sup̄ficies, ga n̄ accidentalr t̄rminant sd
ex nat. sua, sc. ex nat. sua 3t. q̄ m̄ plenes. Ans. p̄., ga hæc
vnio dō naturalis, ē possibilis, rac cuius, vna demanatio ē p̄ncipium
alterius sequitur illis ex nat. sua, ē n̄ p̄. Verbo ocurrit t̄r
minare humanitatē.

Ds n̄ sufficere ad rac entis m̄ plicis ee trib⁹ alteritatibus ētis ex
nat. sua, nec ad hoc ordinari p suas ydeas entitatiuas possibilitatem
sd vltra requir̄ q̄ hoc t̄rminare sit p̄ncipium alicuius actus
cōis secundarij sequitibilis, q̄ alter ē in linea, et sup̄ficie, nō quamuis
p suas entitates sint t̄ri. m̄ divisibiles, n̄ in hoc ē p̄ncipium q̄m relinquat
in illis, sd ppter exn̄sionē vnius cuius q̄, exemplus sui in operatione
alterius q̄ accidentalis mathematicus subiacent in mat. c. in qua
cadēt pcia subl̄is mat. q̄. respectu, et ordinat ad actus subs
tantiales, et accidentales recipiendos, n̄ in cō. mat. p̄marie
sistit p respectū ad accidentales, sd substantiales, quamuis vtra
q̄ actus cadēt respue sistat in tali pcio recipiat, vnus in secunda
rio, et aliud secundario. Sic cadēt mat. exn̄sio lineæ ē divisibi
lis p suas p̄tes, et indivisibilis p p̄tes sup̄ficiei, in ga indivisibilitas
possibilis melior ē rebus supponere ex n̄sione ppr̄ sui conceptus
rei, ideo n̄ sufficit vt dicat linea in aplem. cōis. sed cōis?

Ex his colligit. 1° q linea ꝺ nrãz superficiei nr est nr mensuræ, s. punctoꝝ ꝺ nrãz linea, qa ri metiãr quoad suam ẽntiã absꝫ nrãz ꝺsideratãz ꝺnz ꝺbeãr nrãz superficiei, sꝫ ꝺnz extensio versus longitudines.

Colligit 2° q quãuis corpus implicãz ꝺmensiones nr includat ꝺ duas superficies, ri m. ꝺ multiplicandõ istas ꝺmensiones in corpore, ꝺ in superficie, s. existimabat 2ª sna, qa rectã illaz assignanda ẽ duplex latitudo, ꝺ longitudo in quolꝫ corpore subtãe, q ẽ falsum, ꝺ rãõ habẽdi suam ex ꝺctis, qa una ꝺ eadẽ linea nr possiones quaꝝ libet in subtã. ꝑt tribuere corpori omnes latitudines q potẽre, ꝺ semꝑ una ꝺ eadẽ superficies, q. ri ẽ assignanda duplicãdæ lineaꝝ, ꝺ superficiei. Amꝑ. gr. qa corpus nr. sua rãõ habẽdi ri ẽ debitibile nr longitudines, ꝺ latitudines, sꝫ ꝑtes ducit in indiuisibilẽ talẽ, q illaz, s. linea q punctã in indiuisibilia, qa se ducere extensiones, ꝺ indiuisibiles nr longitudines, ꝺ latitudines cuiscẽt ẽt longitudo, ꝺ latitudo, nr ẽnt rectæ, ꝺ terminatæ ꝺctæ q. s. in linea in sꝫ assignanda duo gra punctoꝝ, sꝫ duo puncta terminatiua, seu terminatiuã sufficit, ita si metiãr in corpore ri. s. duo gra lineaꝝ, ꝺ superficieꝝ.

Ad 2m arg. Dr. q licet quantitas, ꝰ ens ẽ impenetrabilis, quo ẽ indiuisibilis, ꝺ extensa in loco, ꝺ ideo superficies, ꝺ linea nr. s. impenetrabiles nr q ordinantur ad locãs, nr latitudines, ꝺ longitudines, ri m. quatenus nrin ẽnt loco rãõ ꝑtendi tales, qa ꝑtes sic ẽnt nrãz indiuisibiles, ꝺ ppr. in ordinatione duoꝝ corporũ, quãuis ꝑtes ẽnt duæ superficies ultimæ terminatiuæ ipsoꝝ corporũ (sequimur in hac Philosophia decanum) ri m. in ordine ad ppam extensionem nr latitudines, sꝫ quatenus ad terminatiuam ꝑtendi talẽ unius q. corporis, qa eius ꝑtes ꝑtendi tales sunt immediate iuxta ipsa corpora, ultimæ superficies utriusq. debent iungi in unum indiuisibile utriusq. loci in quo ss.

ꝑtendi

X.

Ppendentes vltimis q. corporeis, et q. alia necess. penetrantia.

Hic solet dubitari disputari de ppietatibus quantitatis na
tis, sequentibus, sed de istis ex pdictis stat ex dictis in superioribus
vbi ostendimus q. diuisibilitas et mensura talis ppietatis
quantitatis et quomodo: ex alia v. pte stat, qa alia sit ppe
tates quae additas sequunt, vt de sitis recipibus accidentibus
mutibus, vt quo, qa vt experientia stat sine noua miracu
lo in uersione sacramentali, quantitas panis substantat
accidentia eius sine noua vnione accidentis ad ipsas quantitates
per existentiam ante uersionem

Alie etiã ppietates quantitatis solent assignari vt in rece
pere magis, nec recipere magis, et minus; sed de his ideo
sirendum in sequenti. de subtilitatibus dictis é, et clarius stabit ex
decendis infra 4. Phisicorum; In sup etiã ppietatibus quantita
tis magnus et parvus, qua in sequant relatas aequalitatis
.I. inaequalitatis sed aptitudinem, q. affert quantitas subtilis, vt
excedat aliam quantitate .I. sit illa maior.

Solet etiã hic magis vtr grauis et leue pertinere ad hoc
pdicamentum pondus etiã duarum vnarum .I. minus adquod
dicimus cum D. T. 5. met. lec. 15. et Aristot. ibidem qd
forme agg grauis et leue dicuntur in primo ad hoc
pdicamtm. sed adqualitatem sua qa si quaedam naturaliter poss
colabra rebus. Verum é tamen q. tales qualitates sic ppie
tates quãtitatis in quarto modo et secundo sic dictis, qa ab
qua sit quantitatis qq in sequuntur gravitas et levitas. Vt
stat Aristot. lib. de cælo et mundo tx. 23. Sic in gen
Corpus igit q. circulariter fert impossibile é here gravita
tem, et levitatem, et rad é qa ista sit pona rae quidem corpus
leve sursum, et grave deorsum moueri qd in sequens cælo.

Intelligi clare aspicat quomodo faciendo é coordenatio super
qua in hoc pdicamto attendunt: quantitas eadem pdicamen
talis é accidens quod per se stans res ex hinc sua sit pars, quae
vna ex vi ipsius sit ex. alibi ram hac diuidit in stincta, et dis
creta, discreta etiã diuidit in pria etiã in quantitates diuer
sas pma nomine vt numerus, et subiecta vt oratio: vnita

2. dica
depara qa
por aca
suas ora
orthusto.

Diuus Thomas.

ifes alias de extraordinario portuis diuinis ordinis ad eligendos
mansionarios vt recompensent, et leuent, alias extraordinarios portuis sin
ordinis ejusdem mutare vt vna dominica ste Cenea singulis
ciis et corpus.

Finis.

Esta semana de Pasqua
fue Semana de passion por
que vbo algunos pasionarios.

L61
312

CAPVT TERTIVM DE QVALITATE

cap 3
de qua
tate.

Nunc mihi videor nat. qualitatis descendere, cathegoriq; p̃ponere. Secundum p̃dicamenti quandoq; in vestigata nat. sibi adq; p̃tinet quantitas tanq; principium proximum receptivum ac circunscriptivum materiale ordinate vendicat sibi p̃ium locum immediate qualitatis p̃ investigare modum: qa qualitas exp̃ssa nat. hab̃ considerari p̃ mutuam adiacentiam subi, & quamcunq; hoc ordinis accidentibus sit cõ, specialius m̃ qualitati convenit, qa specialiter hoc nomen usurpat, ut qualificare, q. é ipsum actus, & fra subi. & qa actus supponit subm, q. admat ideo considerato de qualitate supponit considerari subm & quantitatis: cõsidera v. p̃ decam. qualitatis tractatum nos p̃mittunt eiusq; rei rationes assignare michi é, & merito omittendus, sat. n. é ut recta methodo p̃cedere videamur, q. Arist. s. metha illius ordinem observavit, & D. T. in m̃ ibidem verum etiã opusculo 42. ttt. 4. Et in valet q. odi Diale. cum Arist. in p̃ dicamentis p̃ius de relatione, q. de qualitate agant; quorum non in hoc ttu. in m̃ dep̃ dicamentis more dicto despicuam, sed ut metha pte eorum ipsum é rerum naturas considerare, & ppria qualitates earum suasq; nat. in m̃ expedione. sed ut potius p̃cedat cathegoria p̃ dicam. ideo merito de illa nunc agimus.

Aristoteles.
Divus Thomas.

Circa q. Arist. in p̃ dicamentis tres obscuritates adducit

C.t sit qualitas.
Species qualitatis ss. 4.or
Proprietates qualitatis sunt tres.

m 1.o dicimus quales dicimus: qualitas é sm.a quæ quales cé dicimur. in 2.o qua[illegible] quatuor sp.es quæ 1.o é habitus et dispositio, 2.a naturalis potentia et impotentia. 3.a passio et passibilis qualitas, 4.a figura. et sequentes. 3.o é in qua assignant tres proprietates qualitatis, 1.o q. sit similitudo. vt albedo dicat albedinem, 2.o q. suscipiat magis et minus. et 3.o. q. sm eas dicamur similes. vt de similibus. et hanc diuisionem ad tri.m q. citatis.

[illegible]

Q.° J.° DE NATV RA QVALITATIS, ET SPECIERVM EIVS.

het duos articulos

ualitatu ſpecialis ratio p̄ cuius pere val de diffinitē, & ppter ad ipſius plene explorandas ſuas differentias eius ſubiectum, proprias nat.as ſubdistinguere oportet: ſed qa differentie fratis qualitatis in minori ē ipſi ut poſſe occurrere illi p̄ inuestigandis in ſcito hac rōne ſuis de differentiis fratis agemus & poſtea de ſpecieb⁹ qualitatis.

Art. 1.° V.m qualitatis natura recte & ſufficienter explicet, & definiat an ordine ad hūc effectū, q.ē. reddere quale.

Tr notandum eſt.
Qualitas dupliciter accipitur
ſ. ſecundum.

Prodromus explicat Tr ex dict. 5. meth. tx. com.m 18. q. qualitas dupliciter capit uno mō p̄ ſubiecto, ſeu cēnte dria decem cuiuſcunq.ue p̄ qs ab alijs deſcribit et diſtinguit, ſequa ſ.m p̄decabilibus oſtendemus p̄ decem in quale qđ quadamus ē diffinitionem p̄ oēs partes, & hoc mō qualitas ni ſi unius ſpātē p̄ decamentum, qa in quo cuiuſq.ue p̄ decamento dantur decem entia ad ipſius p̄ dicandū. 2.° mō ſumit qualitas p̄ depoſitione quadam naturali ſubiecti, ut aqua dicitur p̄ frigiditatem & ignis p̄ caloreſ ſuas nat.as, & ita

Francisc. Suarez.

dentia, qa fra é, q.a zplet, et pfect eiusd rei ofrendo vim
tis adtrah sueniente, ille sibi sicut nat.r.

Et si ille subiecta alterius et fras et qualitates diuersi
modi subiti sint sicut nat.r vt calor in aqua, et alia huius
modi, respondet hoc é p accident; q se in tali fra or
dinant ad pficiendu et orandu alios subs sm modum
sua nat.e vt calor ordinat ad ignis naturalis actus e
pficio.

Sed nec hic modus decendi sufficienter explicat diffi
mos qualitatu accidentis accidentibus, qa ex ordinatis sub
st.a sequit q qualitas ad hoc nō ordinat vt subt.a sibi
ē puteri subiecti ofendat, ēt si ad aliqd amplius, et ita ex
plicari oportet aliqd ordinet ēnth qualitas, ē in quo ēfici
tur hoc q é ordinare ipsos subt.os et cui dicit é zplemen
tum p sectionis oportet explicare in quo ofistat tale zplēm
qa subt.a ex se hnt oē zplementu subt.le; zplementu v.
in alio genre a subt.a ni mō aqualit.e accipit sed a diffēs
accidentibus, ex gb in unu additis fit unu zplementum
accidentale subt.a q n speciatim sumit quale ens in hu
ore subt.a et ex hoc pt q zplens subt.os ni ordinet ad op
rationes ni pot dici vere zplementu, qa subt.a ex se ēt fra
realem vim hns, et veritatem ēt in agendo, sed tota
zplens vim ens ofert illi aqualitati, vt dictu fuit dicen
dum et ita oportet amplius explicare in quo ofistat vna specifi
modus sequens qualitates p ordinem ad subm.

Nec alia pot q tale zplementum in eo ofistit, q qualitas or
denat ad pficiendu nat.r sm mum illi sequens esse: fa
cit
7. 7. unu oppositum veritati, et sonetu error in mente ni p accidens
sed p se ordinant, vnu ad voluntatem et error ad mentem unq
ad ppria subta. et ni disponunt illa sm mum sua natura
sed potius contra é s. nat.s radices vt ostendit D. T. 1.a 2.ae q.
ad tria qualitates ni negrit p se esse pficio subi sm mum
sua nat.e

Ad primu qa ēt quantitas dicit pot dispositio sequens su
bo sm mum sua nat.e et quantus hoc m quantitate mensu

Diuus Thomas.

n̄ sit. 2. ostendat eius, negari m̄ n̄ pōt q. quantitas virtutes q. ē rāo gr subl̄a spiritualis occupat locū ex ipsa rōe sue sit dispositiua subi. et complementū eius, qa vt oēs fatent talis quantitas virtutes ē degrīe qualitatis. Q. 5. talis quantitas ē complementū et ornatus subl̄ae, sic quātitas corporea dicit complementū et ornatus subi. Dq. pt. qa cum deus sit p̄bet quantitatē virtutis Angelo cuius mag sua nat.ae cuius p̄bet quantitas corporea subl̄ae mart.

Quare ait̄ possumus nos explicare specialem rāo, et diuā qualitatis cap. 9. T. 1.2.ae q. 49. art. 2. vbi vt explicat ipsas nat.es qualitates ita mgt: Qualitas importat quēd dam mod̄ subl̄ae mot actū (recita Augustinum sup. Genesim ad litteram) q. quā mensura p̄figit, vnde importat quandā determinatā quātitatē sm alicā mensuras, et ita ē id q̄ determinat qualitatis nat.ae subl̄ae. ē fra, ita id sm q. determinatur pōt subi sm ē accidentale dicit qualitas accidentalis hāc 9. T.

Ista cuius explicatā nota. 1.o q. cum accidens sit entis ens ē quantum pōt nat.a p̄mo entis immut sb̄ subl̄ae ideo pōt partē pare inse rāo recipiendi subl̄ae sm aliquē mod̄ ipsorum natūrae sue nat.ae, cuius manifestum exemplum sumi pōt ex dicti cap. p̄cedenti in quadrationes q. quantitas eo quōd indiuisior ē subl̄a q. dicit accidentibus partem pat modum subl̄ae sb̄ ē sicut recipiendi accidentia materiae, et q. cum originet a ppria subl̄a ē necesse m̄ inse mag nat.ae sb̄ subl̄ae. Tanq̄ principium ppriū magnū recipiendi ad mensuram nat.ae p̄mā, q.ae ē p̄mum subi. fra subl̄ae: vnde hinc ergo mag loquendum ē de qualitate, q. sm ipsas nat. participat rāo fra subl̄ae, et ad mensuras modi inuenientis subl̄ae fra. p̄ pensanda ē ipsa nat.ae qualitatis, nag ad mensuras tales cognoscit p̄ fixas mensuras: et hinc ē q. 5. fra subl̄ae tribuit diuā, et dat̄ fratres subo, et hoc euenit illis ex ipso modo substantiae eius sb̄. quatenus ē actus q. dat ē rei, ita ipsorum esse sortitur qualitates intra genus accidentis

ē q. dat

41

3 1 8

é q dar mus, cerca eñ, ysistit in eo q é determinare subñ. et distinguere illaz: hac de causa dicit eñtr dispositio q. dar subi, q. roda eius nat. ysistit in quadaz determinac, et ypsea vocat modus, q mus é adiacens quadaz rei determinac, q é ypsus, et eñtr qualitatis; vt ſt. m albedine cuz eñ. ysistit in eo q adiaceat subo distinguendo illud albedo subo nigro.

Hinc seguit rac ſſor q bene. S. male disponere subz sint drie qualitatis, qa bonitas, q. ſpecialr includit ſſum qualitatis sequent eñtr dispositiones, qua é quadaz dria, et aliaz subz, q. dispositio é virtus, opposita vitio, q. ſolet diffiniri q bonitas sic: Est bona qualitas mentis, qua recte viuit et qua nullus male vtit etc. in qua diffe bonitas é rectitudo mi disponendo subz, et é ſ dictum genericum virtutis, vt crudr explicat Curiel 1.c. 2da q. 71. ar. 1. et alij formula, ex D. T. ibidem, et formalr vitium eñtr ysistit in hoc q sit prava dispositio subi, i. deformiter disponens nat. rationi, vbi dria eñtr tis virtutis et vitij ysistit in quadaz determinat subi, q é ee dria eius.

Quando sit bona.

Magister Curiel

2a nota q qualitas é in duplici dria ad alia sumptr mantis et alias spiritualis, sumptr mantis q. q. incunt in subñ. mantis sensibilis, q. nullaz hñt rez spiritualiz; qualitas v. ois spiritualis é q. incunt rei spiritualis, et exgñ. mat. sed qa hñ. é ypostasim, et participare ex mantis, et spiritualis nat. q thomas strat ex mat. et ada rata, qua spiritualis é, idco in illo dant 2 mo. qualitates mantis, qq disponut iuxta mitgna q. mantis, sed ñ qualitates spirituales.

Qualitas est duplex.

Sit 1o. eña qualitatis non ypaz nat. ysistit in hoc q é reddere requale ad q. adiacens. Vrsulus ab Arrell. in ordine ad hunc est sicuz é recte assignata.

No. 1a

A. 8.

Hac ñr. é D. T. et Cajetan. loco ſ. allegato, et 1. p. q. 28. ar. 2. et é communis Doctorz. 2. pars pt ex dictis in 1mo. Dubio, q. a qualificare ysistit in hoc q sit quadaz determinatio alterius, et ex sequenti dubio sc. hinc qualitas tangitia adia

cens abam, q̃ illud cui p̃ ei⁹ suaq̃ adequate conuenit q̃ sit
qualitas debit cẽre ẽtiu p hoc q̃ sit fra, ẽ dria subtiu cui
ypaq̃. ẽ ypalis rõe. Dq̃ pt. qa fra vl fra ẽ ex ypa rõe nõ
distinguere subtiu, naq̃ idez ẽ ẽtiu habuiq̃, et distinctibuq̃ rei, q̃
acc dentalis cui suaq̃ ypaq̃ ẽ peculiaritq̃ raõis, q̃ q. ẽtiuit in
ẽ fra. debet includere fram ẽ driã accidentalis subtiu, ẽ
aliq̃ accidens decat ordinẽ ad subtiã, ẽ abilla suiq̃ ẽ partis
cipet: ideo talis qualitas ẽ fra ẽtiuit p̃ omen suam rationem
ad ipsã subtiã.

Ad. qa accidens participat ẽ subtiã eo mõ quo nõ re
pugnat ab ipso participare, sed ẽ ipsi honesta ipse accidens
in fra subtiã qualitatis quatinus adiacet subto, ẽ qualificat illud
tribuit q̃ ei driã specifica hẽt ipi honesti, cui mõ ẽndi ac
cidentis cuius ypaq̃ ẽ subsistentia a subto. q. nulla ẽ repug
nantia, q̃ dari aliq̃ accidens, cuius nata sit ẽ qualitas ẽ driã
subti, ẽ q hoc defacto ueniat qualitati, q. ẽtiuit hoc p̃ de
cementiq̃ sic ostendit

Quia ypaq̃ ẽ qualitatis ẽ dispositio nõ quandoq̃ ue
nientq̃ subtiã sm suaq̃ nataq̃ sũt dispositæ ẽ id, quo re
bene. l. male se hẽt in suo ypõe, q. mutua secca, ẽ ẽntia
rõe qualitatis ẽtiuit, mco q̃ sit q̃dã fra subti. ẽ dria ei⁹
Mta. pt. m exemplis adducti s. qa ypõe virtues ẽtiuit
p bonitatiq̃, qa bonitas ẽtiuit migradaq̃ ueniẽ. ei alicui
subto, in quo ẽtiuit postea dria virtutis, ẽ p oppositũ dicẽ
ẽtiuit p malitiaq̃ quandoq̃ quia ẽ deueniẽ. subto m disponendo
illud, q. dicẽ mutua secca qualitatis ẽtiuit mco q̃ sit fra
ẽ ẽtigit driã subti q ideo ostendit explicat m quantiã
naq̃ quãe magnitudo esset sit de genẽ quantitatis, ordinãdo ẽ
partiq̃ p̃ muq̃ triangulũ, l quadrangulũ ẽ de genẽ quanti
tatis, ẽ ẽtiuit talis figura, q. ẽtiuit in eo q̃ sit quadam
determinãta partiq̃ quantitatis, qua rõe quãe numeraq̃ sim
plex dicq̃ l. quatuor duodenaq̃ sit de genẽ quantitatis, ẽ m
ypothesi ẽ de genẽ qualitatis ut triangulus dicit figuraq̃ sola
naq̃ sm̃ ypothesim dicq̃ lineaq̃, q. ypothesi m nullo alio
ẽtiuere pot̃ misi mco q̃ sit q̃dã fra ẽ dria accidentalis rei

Ruersus explicat hocex doctrina aboctay admissa cap. de relatione vbi ois ad multiplices dispositiones relationis alias ptis p decamentales, & alias transcendentales modibus incentibus dat subtilitatem q accidentibus in absolutis spatij ratio, & p decamentem determinatis a coelum, qa eius esse in ad aliud p se subsistens de hoc q ē ad aliud. 2°. v. spatē habuit p decem predicamentalis relationis, qa in sua esse nihil aliud includit q ē ad aliud, sq cum qualitates accidentales ordinent ad subiectum dant participare eius esse in subtilitate, sequit manifeste q eius esse sit ē fra, et dicay accidentaley subiti; pr. illud q oibus accidentibus cōe ē ē transcendentale ex eo q in hærent subto, qualitas subi. determinat et proprie q esse adæquata, nay vt optime Caietanus loco 8. allegato 1°. 2ª aduertit se ē multiplex et determinationes subtiæ accipiat absolute in subtilibus ē qualitas in grens quomō quantitas in sit mes subtiæ 8. qualitas, cum in minuit determinet subtiæ q illa: sō in sumat mes subtiæ absolute, sed limitate p eo q importat quendam mes subtiæ, et quandam determinationem sm aliq mensuram iam vsitat dificultas quæstionis, qa iam in sumit qualificare p eo q quæ in hæret subto in cor sed p eo q ē ē quidam mō dicay, et achus at q fray subti.

Et p hoc pt ad 2m. argm in mo positum, qa aliq accidens mō ex transcendenti hent qualificare in m ex spatij dicia, vt dixi mus de relatione, qa rō qualitatis spatij attribuens hoc p decem ē dicia quidam quæ determinans rays accidentis in extrahendo illam ad aliq mes ēndi p vt in hærere subto, et adæquare ipsi. cuius exemplum ē in vestimento q trahit ad vestimentum mō in qa dicia illa nichil amplius sit quam ē vestimentum in cor, qa in dicendo illud a vestimento tracto p sensibilem sed qa rō spatij dicia ē limitata quidam intra gradum vestimenti sic mensurans omnes attingens qualitates in quantum accidentibus determinat ē quidam spatij limitata ouens accidens in quantum ē adæquans - 1. dependens a suo esse subto stij à subto q mes explicat p mensurationem dicam ēndi fra subtiæ ei receptibilis subto. ex his ostendit 2ª pars 3tis

Sanctum

Sacrum

Ex hac ostendit 2ª. pars Dñi qa in hac defñe explicat natas qualitatis p ordinez ad illud p q definiri a contrariis accidentibus generibus, naz reddere quale om̃ species natas ee divas quarvas, et deperminatas alicuius subti. q̃n pot ouenire p se alijs accidentibus, naz contra accidentia tribuãt species mos p̃vr hoc q. e qualificare, vt quantitas dat subtã ad sforendum illi ex hisce nez partibus rae cuius impenetrabilis in loco ee possit, et relato vt ordinet ad aliud extrinsecus, sumit adhe et passio et via et hndã ad hus, alia vo accidentia. S. et extrinsice efficientia, S. p mixtionis insubo et ñ ordinant precise, vt sforant subtã aliq depossitiones ouenientes illis in ordine ad natas species S. qualitzi, cuius ppa rao, et species quasi divia e ordinans ad subtãs om̃ denominandã aliq, cuius vt clarius ex dicendis artº sequenti habebit) cgr optima e defñ. et exacta.

Reursus p̃r. qa in hac defñe dicen but qualitas p ordinez ad suos effectus proprios, p q definiri nobis nobis, q sum abstracto describeret G. Et ans rae D.T. cap. de qualitate q. sic opponit: Cognio rei oritur hic a sensibus, et ita sensibilia sunt munia nobis, sed abstracta a matia et a subo sensibili sunt minus sensibilia, naz matia e radix sensibilitatis S. Immutatis q eiã qualitatibus magis manifestantur nobis p suos effectus in ordine ad, q in abstracto, et ofgm. melius definit.

Nec obstat dicere q. etiã quantitas deberet definiri p secretã, imo etiã alia accidentia aquales. Quia quantitas in se ipsa licet suos p̃pios secretos, dicimus n. quantitas e quanta, in abstracto e quales, et sumitur de alijs qualitatibus, et ppr. ñ oportet ad explicandas natas quantitatis in secreto definiri illas: p̃ sensibilitas p se e sensibilis, et ordinata sensibus, et ppr. e radix materialis dispositionis: qualitas vo. cuius sit fra et attribuat ei hanc radicem adquirendi, et qualificandi debet definiri in ordine ad hos effectus, vt ostendat manifeste in quo eius eiã ipsius quantitas ab alijs accidentibus distinguit, et ppr. species p secretos eius nata explicat.

Nec ex hac sequit q sit possibilis in p̃dicamento in secreto, et ñ in abstracto, naz qualitas S. et sola alia accidentia abstrahunt a subto dicunt nas applicatas in suis generibus etiã ipsa in

abstra

abstracto sed denata dicat ep̃ commentu cõte, ñ adrungit subo
p̃ ondẽ ffe mplere ꝺ Aristotel. Nonaq; eis p̃ se cuq; illo, et sta ñ
regt q̃ in secreto ponat in p̃ deca.

Finc sumit ras gr Arist. in p̃ deca. miscripsit capar
de Quale, et Quali, q̃ ñ fecit in alijs p̃ decamentis, qa cuq;
qualitas cõtr sit dria subo et ppha stabilit in hac p̃
deca. ñ solus q̃ qualitas in abstracto debuit inscribi, sed etz
p secretus cuq;, naq; dria rei ñ sumit in abstracto, sed in secreto
vt radicas ñ é dria, sd p̃cipuus defirendi.

Ex qq sumit solutio ad ſmus arg. ad q̃ dicimus, opti-
me descripsisse Arist. nat quale dr̃ q̃ quale, nec in hac 2.
mittit circulus quamuis ipsius quale p̃ quale explicet, et
rao é qa duplr allegd pot ei nomen alio, Uno mõ quoad nos
alio mõ sm nat. 1. mõ vt ian ostendi) quale dicit nomen
nobis qualitatẽ, qa secundi magis de sensibili. 2. mõ quod dicat
qualitas nomen, qa é ffa et causa tribuens ea quale, vt albedo
é ffa aqua albuq; het é albus, et idem é nomen nat albo,
q̃uis illud sit nomen nobis, Unde vt committeret circulus
deberet idem sm candem rao et cognos cẽ nomen é ignotum
q̃ ñ ahiq; mffert, qa quis qualitas sit nomen sm nat
et vt se cognoscat quale p̃ illas é m ignotum nobis quali.

Duplr pot allegd de nomen alio, l. quoad nos. l. sm naturaz.

Art. 2. V. diuisio quantitatis p quatuor species sit sufficiens, et adequata.

Duo in hac q̃ dant ingri. 1. hanc diuisio sit sufficiens
et 2. an sit adequata, et p. ingrit membra huius
diuisis ita se excludant ad inuicem vt ñ p̃ mixtu vnus mẽbra
dat in alio, p̃ é idem ac ingrere an hanc diuisio sit rera. l. vera
fatens circa dem rei, et 2. idem é ac inquirere an p̃ diuisas 4or
species et ab Arist. assignatas cap. de quali sint dabiles alia
spes, qa sub illis ñ includant.

D.

In quo ante q̃ q̃ aggrediamur oportet p̃us supponere 2 inq; cor mos

id, q̃ apud aĩs ẽ in duciderũ cũ sẽ gẽcis, nomine hominis sẽper ẽ hõis cũ hoc nomine dispõsio. et habitus, no dandũ ẽ ex Arist. 5. meth. q dispõsio dupl̃r sumit. Uno mõ p ordinatã partiũ aut in loco, aut ãm spẽs et figuras rerũ, et hoc mõ in p̃mo ponit ad hoc ſ̃ decam̃. nãz situũ in loco p rerũ ad p̃dicamentũ situs ẽ ordo sen spẽs, et figuras ẽ ppa q̃dam, dria. sen̄ positionem. 2° mõ sumit dispõsio qui ẽ quedam qualitas ẽ determinãs subi disponens illud in esse ẽ. S. operãs, et hoc mõ dispõsio ẽ genus q̃dam ad habitũ, et q̃cunq; aliam qualitatem. 3° mõ sumit dispõsio. Ut falli mõ distinguit ab habitu, quem sigcat qualitatem facile mobilem, et separabilem a subõ ex natura, vt pt̃ in vltimo ne. Habitus ẽ dupl̃r accipit. Uno mõ pt̃ sigcat idem q̃ here in se ipso, quo mõ habitus sigcat p rerũ actionũ, nãz ſ. calefaciens sigcat vt agens p actionem calefactiuam, ita hens sigcat p rerũ hentis, q̃ includit alias actiones hentis, et hoc mõ dixit Gale p̃dicam̃. habitus. 2° mõ accipit pro ẽ quedam dispõsio. sen̄ q̃ aliq̃d bene. ſ. male disponit. ſ. sanitas ẽ bona dispõsio subi, et egritudo mala, et sic ĩm sumit q̃ dispõsiones, sed etiã p̃. ſ. bene dispõsiones partiũ alicuius ſſ. bonã ipsi alicui, et virtutes, ac habitus intellectuales dicunt etiã habitus quatenus bene. ſ. male disponunt nat̃s rei.

Dispõsitio sumit dupl̃r.
Quid sit habitus, et dispõsitio

Habitus dupl̃r sumit

2°. nota cũ. hanc nomina naturalis poa et impoa, quod poa dupl̃r sumit. Uno mõ pro poa passiua, et receptiua alicuius ſra, et hoc mõ ſ. cognitus in p̃senti de illa, qa potẽs nocere ad genus subi. vt mat̃ ſ.; alio mõ sumit pro poa et virtute activa, qua aliq̃d reddit potens operari, vt calor in igne, et poa generatiua in viuente dicunt poa naturalis, qa ſſ. virtutes agendi, et vocat nat̃lis ad exercitium habitus, q̃ quis ad operandum ordinet, ſ. ĩm ẽ nat̃les virtutes, sed adiuta p actum

Quid sit naturalis poa et impoa.
Poa ẽ in duplicis dria.

+ impoa etiã sumit̃ mp̃sentis ſ. negatiue, sic passiua virtutis activa, sed pro poa impedita q̃ hit debiles virtutes ad operandũ vel cuius q̃uis rei dicimus nõ posse ad operandũ dicit̃ hõ ẽ difficultatis, et miserabilis operatiua.

Passio est multiplex.

3°. nota cũ passiones et passibiles qualitates q̃ passio pot̃ multipl̃r accipi, Uno mõ sumit̃ p receptione alicuius ſra in subõ, vel cuius ſra, q̃ p̃ducit receptũ in subõ, et hoc mõ passio addicit p̃dicam̃ passionis. 2° mõ sigcat hoc nomen passio affectus et passiones aĩe p quas omnis operatio vitalis. ſ. recepti et bona, vel cuius alicuius amore. ſ. odio afficimur. ẽ dicimus. 3° sigcat ppriatus q̃ dicunt passiones emanantes ab ẽ, et hoc mõ

pñt pertinere ad aliud genus ꝙ ꝑ dicam⁹, q uis etiã ad hoc ꝑ
ueniant ꝑ dicamenta. 4° mõ sumit passio ꝑ qualem
vl. sensibili, sm̃ q̃ sit alteratõ m subiõ vt albedo, nigredo, dul
cedo. S. amaritudo ꝑ tri ꝑ discibiles ꝙ se ꝑ alteratiõnes, ꝛ
qualitates dicũ ꝑmanent m subiõ decunt passiones, quarum
v. facile transeunt a subiõ decunt passibiles qualitates

Fandem modo ceã figuras ꝛ fras q̃ figura hic sumit uer
ꝑ quadã determinatiõne quantitatis, quomõ ꝛ ꝓpriãs ma
gnitudines ad mãs triangul. S. quadrangul. ꝛ figura ꝑ
uenens ad hanc ꝑtem ꝛ ppr hanc rem vocat ꝑtes quantitatis
ꝛ determinatõ eius sm̃ ordines partiũ; fra v. multiplex accu
pit uno modo ꝙ ꝑpe ꝛ paleitudine quomõ dicimus s. q̃ ꝑpe
ꝑ pulcritudo grãs. ꝛ de Xpõ dicit q̃ ꝑ. Speciosus fra p.
filiũ hominũ. 2° sumit ꝙ fra subiõ ꝛ aptenti ꝑpriam mat.ã
3.tio sumit ꝑ exteriori figura rei, ñ solum naturalem sed
etiã artificialem, in qua figitur q̃dã artificiale dimensionale
dra. S. statua apellare ꝛ sic enumerat fra artificialem. ꝛ iux
ta has accepciones in q̃rimus in ꝑsenti v. enumeratõ facta
ab Arist ꝑ has 4. ꝑtes sit sufficiens, ꝛ adequata adiacẽs
diuisionis qualitatis ꝑ suas ꝑtes, ita vt nullum aliud membrum
sit requisitum ad veram diuisionem huius generis.

Hui⁹ ꝓpõis ꝑbat m̃ sufficientia huius diuis 1°. ex Arist cap. de
qualitate. vbi ꝑ q̃ enumerauit dictas ꝑtes dicit: fortasse q̃dã alias
qui ꝑ ipsum m̃ apparuerit qualitates, sed fere quinquaginta dicunt hic
ibi. Dein de rõe.

Deinde rõ ad obiecta. ad obiectum ga ois bona diuiõ debet ꝙ ꝑ membra se
ex cludentia, sed in hac diuiõe membra se ad inuicem non ha
bent. Cõ ergo ñ ꝛ bona diuiõ. ad 2um. obiectum mutatum. 1°. ga ha
bitus ꝛ qualitas difficile mobilis a subiõ, ꝛ ostensum ꝑ hoc contra,
sed ois naturalis ꝑs ꝛ difficile mobilis ex natã sua, ꝛ hoc dem
nstratiue ꝛ ꝑ manentia in subiõ s. habitus, ga ꝛ virtus misce
parabilis a subiõ. ꝛ ꝓpetas eius, Cõ. ratione 1ª. ꝑs ꝑ mescet cum
2ª ꝑte ꝛ implicant se inter se.

2°. ꝑ eadem minor. ga dispositio ꝙ mutabilis: ad ois ꝑtes habi
tus contra ꝑ ꝛ facile transeuntes, ꝛ paruum durabiles, sed

ꝙd. sit figura ꝛ forma

forma est multiplex.

hoc idem ꝙuenit 3ª spēi ets passibile qualitꝫ. Vt sonus dicit̃ facile recipi, et pauca durant, mꝰ in. p manent mꝙ fluere intelligō ꝙdo, Ḡ. 3ª spēs in claudit in i°.

3° pro, ga figura 2 4ª spēi qualitꝫ, et mꝰ p in̄et ad habitꝫ, q ponit in 1° quarto nec bene l. male disponit subiꝫ. Sunt ets spēi intelligibiles sī habitꝰ intellectuales. Vt de spē bus Angelici, asserit D.T. et mꝰ p in̄ent ad naturales, qoꝝ ees sunt operatiue, ꝛibuant q. Virtutes in Ordi Angelo ad cognoscendus, Ḡ. Vallesia. et Ioānes de Salamanca.

Ppō. ga caracter et gra habitualis, q. sī qualitꝫ sup natꝫ p in̄ent ad 1am spēm, quamuis sit difficile mobilis a subo, caracter n. é signum, q day in debilē imp ssum alcē Virtutē sacrām. et ets p in̄ent ad 3am spēm, quatenus p decurso tanꝫ dispositiones p in̄entes ad ee ꝑfectus naturalis, ut albedo, é nigredo, Ḡ. ees illa spēi sit p multa et implicata intrinsece, ut q adeo gletus ri pot discidi p illas tanquaꝫ p vera membra diuus.

Ppō. hoc argꝫ deceptiue. ga hoc duco ri. é duco rem i. p diuersas res, sed radiꝰ fraterꝰ cuius deꝰ rei, et p diuersas fratres. mꝰ frater distinctus.

Sd. 2°. hoc Vehementius argꝫ, ga implicat q una et eadē res attingat ēēntr p diuersas spēs, Ḡ. ri pot ee duco radiꝰ fratꝝ cuiꝰ eiusdeꝰ rei. Hoc pt. ga aut illæ fratres distinguentur actu ab re, aut mꝰ rat et p multa, si 1. debet assignari una ratio tanꝫ 1ª attributum ēēntiæ illius rei, alia 2. fratribus erit qd sequitur, et ri de ēēntia rei, q 1° fratres attingit, at q adeo mꝰ erit p̄ter alterius fratribus, et ri attingens qualitꝫ ēēntr, si 2ª illæ duæ fratres l. identificant p multa unius ēēntæ l. tanꝫ plures et diuersa fratres ēēntr, si 1ª Ḡ ri sī. duæ spēs spletæ ēēntr distincta, sicꝫ deꝰ ordinant ad attingendus unicaꝫ et eandeꝫ rem.

Pro. ga si illæ fratres attingunt unicaꝫ ēēntiaꝫ deberent sic here tanꝫ pot et actus, ita ut si in re distinguant sunt pot et actus physice, si 2. p multa methaphice, ita ut una sit hat vt genus, et alia vt diffa, ga repugnat intelligere aliquid quo duæ fratres distincta possint attingere unicaꝫ et eandeꝫ rem

4m argꝫ

S. 9. ga illa contra. obiecta p illos duas spes debet here vnicas ēas. p nouem ad alias p decamenus, sed Ia cis ēm ri pot p niere ad duas spes oppositas G. Ms. ga si subalterna plura possita ri pnt obtinere vnicas nas. speci ficas, sed ois ista spes si sub alternant ita vt una se habeat ad aliq genus, et alia ad aliq spes inferior illi, G ri pnt ita q. fraudas eandē semp ecclesiastica rez obtinere.

Hf. ga dicta repugnantia ē adhoc vt duas spes oppo sitas et immediate obtinēbit sub eodē genere qualitatis vnicas nas. obtinant, s. ad hoc vt duo dicta subalterna sta rādo G. et ita ōle in vnica et eadē fralitate includant G. 5 repugnat dari vnicas rez ēm obtinētas p rādo. et irradiate, ita r repugnat q. idē habeat v.g. obtinēat ēm. p duas diuersas spes intra genus qualitatis, et cum (vt probatū ē) ois ista dicta includant ad minus. sequi manifeste ri ea dicta ēm obtinentis diuersas spes qualitatis, et sequi nec dicto ē genere in spes.

Propō hac arg. ppar sentent hanc ri ē diuisis genis in sua spes, sed rei in diuersas mor. s. si diuideret qualitas p in tensam et remissam, G quantitas p rara et densum, quas omnes docendi videt in dicta Arist. meo q dicit fortasse ea alios mos p̄ta adducta Doc. membra huius diuisis diuersas mor vocat. Ba ñez re vidit Scotus in 1ogā. cap. p̄sentis q. 36. et in 4. dist. 6. q. 10. post medium § ē dicendum,

Sd. in oppositum extat Arist. q in hoc cap. vocat diuersos mos vocas spes qualitatis diuersas genis huius p̄dicamenti obtinere, et ex D.T. loco citato, a 2. cap. dicit Caiet. duplex q sufficientia et adequata huic gni. quos sequuntur fere ali Doc. Caiet. hic, et Scto q. vnica. Tholet. Masius et Rubio, eandē q. tenet Fran. Suarez disp. 42. sec. 4. 5.

Sd. in assignanda sufficientia huius diuisis, et diuersitatis q. inter dicta spes versat. ex dictis autoris nos Simplicius in cōm. p decamenorum ita hanc diuisis faciendas ac existimat

qualitates spes q dam tr naturales et q dam aduenitia natis,
q ab ex trinseco afferunt et pnt omitti, vt habitus, et dispo
q dam si naturales sint q alegd é in pdo, et sic é 2a spes qualis
tatis, q dam v. sunt q alegd é in actu .s. in p sendam .s. sm super
fraeng. Se in 4 sendam é 3a spes, sm v. sup 4am spes tr
figura est ista.

Quez decendi mihi reijcit D.T. loco citato ex eo q plurimi
et habitus aut dispositiones aduenitiae sint naturales, vt sani
tas, et pulritudo, et huiusmodi, et alia qualitates tr q dispo
nunt subm in ordine ad é. et plurima et ab aduenitia, qua
pnnent ad 3am spem vt pt in calore aut frigiditate q ab ex trin
seco aduenunt, et similr alia ad 4as spes pnentes ab ex
trinseco aduenunt vt figura arithmetici.

2o explicat dictam doctrinam Suarez loco citato sed de
discursu sine aliquo dicta qualitates ordinant, nec cum ipse sen
tiat cum qualitatibus obiectis meo q sint accidens quod dam or di-
nabile ad ornandam subtam vehuti implementum subtae creatae in
é .s. in operare, ideo sic faciendo é dicunt similr qualitates
alias q dicunt subm in ppo é, alias in ordine ad operatem .s.
é ipse operandi, q hic vocant dispositiones .s. p mensuram
operationis et .s. hoc .s. q mihi videtur et poca .s. q mihi
aliquibus facilitatis sup additae in ordine ad é .s. .s. q dam
dicunt non quantitatis .s. pra et figura .s. sm quod subm
sit vt rede illam disponat, et ornet in ppo é, et hinc hic
vocant passiones aut passibiles qualitates.

Sed hic mihi explicanda e s. Arist. et D.T. nec Arist.
ni illum in 1o spe. tr in dispositione ponit operatem, q é actus
immanens aliquibus poa, sed tr qualitates, q dicunt subm
in ordine ad é, imo nunq ex ipse actus immanentes ap-
pellant dispositiones, et D.T. loco citato qualitates p mensu
ras ad 3am spem, vocat eas habitus vt Sanitas dicit p mensu ad 1am
spem quadrans dicit duchermidem et p manentiam in subo, et tr gra
habitualis p mensuras ad habitum gratiae ni si sit perfectissimum

Sporan

operandi sue p̃ mey vel neis sive p̃ mey facilitatis & ppsi
nedeney suorum post operationes.

Quare ait D. T. 1ª 2ª q. 49. ar. 2. sic dividit qualitates sm̃ q̃ é qdam mei & determinatio subi. ad mensuram frē subiectis dicens q̃ illa qualitas, q̃ modificat subiectū in ordine ad natam subi. erit vera spēs qualitatis, & 2ª, & habit vadit dispositiones qualitatis de ponit subiectū sm̃ q̃ suenit. l. desuenit eius natē illa 3ª. q̃ modificat subiectū sm̃ actiones, & passiones substituit 2as spēs q̃ dicit natē cū pōt & impōt, cui suenit ee principium motus & geti: qualitas 3ª. q̃ modificat subiectū in p̃ mei actiones, & passiones sc. vt qualitas p̃ sensibiles quæ é vis motus ex natē sua substituit spēm 3am qualitatis, illa 3ª. q̃ modificat subiectū vt determinatio partium quantitatis sm̃ ordinationem earū substituit quartam spēm figura & fra, q̃ dicit ordinata é, & ad eius intelligam quæ in & dicatis substituitur hoc genus qualitatis notandum é.

Notandum é 1º. q̃ qualitas cōmūt hēt é determinatis subiectū in ordine ad eius natam: natē m. vt docet Aristo. 2º. phisicorū. é principium motus, & geti, & q̃ motus é via ad aliquem finē possidendum, in quo possessione subiectū quiescit, ad q̃ natē ordinatur spēs qualitatis dicit qualitatem ee modum & determinatis subiectū. sm̃ eius natam pōt intelligi. l. in ordine ad ē ipsius natē. l. ad motum, vel ad actiones & passiones; in ordine ad ee ipsius natē sumit determinatio qualitatis sm̃ q̃ dicit q̃dam dispositiones subiectū, quoniam dispositio é qua subiectū bene. l. male se hēt in sua natē. i. in ee ipsius natē. et cum habitus sm̃ suam ipsam rationē sit dispositio. quadam p̃fectio ad optimum iuxta Philosophum 7. phisicorum idcirco ipsius é habitus, & dispositiones determinare subiectū in ordine ad eius natam & ipsum eandem rationē suenit illis bene. l. male disponere subiectū. i. p̃ suetudinem aut desuetudinem ad natē rei hac ētia vel substituit 2as spēs qualitatis, q̃ ordinant ad 1. & principium substantiæ subiectū vel ad ee natē q̃. é finis in quem ordinantur motus.

Sd̃ arguis q̃ habitus cōmūt specificat p̃ ordinem ad actum & obiectum, igr̃ in subiectum in ordine ad natam subiectū eius cōmūt. Antecedens manifestum in actibus & habitibus, q̃ determinant p̃ sua obiecta & Cōsequentia pr̃. q̃ natē é determinatus tribus cōmūtibus ab obiecto, q̃ si esset cōmūtatus p̃ ordinem ad natam in subiectum in ordine ad obiectum.

Dic. negando Cōsequentiam q̃ habitus & dispositio in m. sit p̃fectio

Divus Thomas.

Aristotelis

Qualitas sm̃ q̃ é determinationis subiectū. l. é in ordine ad ee natē. l. ad actiones & passiones.

dispositiones occurrentes nat.e in quantum respiciunt obz, et ut respicit ad obz é ut respicit ad nat.m tanq finem, ad quem ordinant, nam cuj finis sit bonum p hoc p habitum ordinet ad obz et mitur ad nat.m subi, obiect bonum ipsius nat.e et ita intelligendus é D. T. cum citato cum ait: habitus ex iis quem respicere oportet et obz, ñ ga respicit ad illud sit qd obiectum cui habitus, sed ga finem illius p respectu ñ é obz sed nat.e subi cui occurrens, aut de occurrens é.

2o nota q ga in nat.e duo st. sñt é ipsius, et modus, cuius é principium ipsius qualitas determinativa nat.e post é sua actiones et passiones, quæ determinãt dupliciter post é virtutes p quas operatiue, et alio mo tanq principia motiua illius dupliciter sumitur qualitas sua actiones et passiones 1o. dicit poa q é virtutes operandi, 2o. v. dicit passio, seu passibilis qualitas, q. é. qualitas sensibilis et ipse mot alteratiuas sensitiue. 3o. ga sua poa á virtute dicit quadam determinatam qualitatem, poa expedita et ipsi impedimẽ. é operatiua, á qualitates cum debilitat et minuit operari potest ideo triplicí poa attribuit 2a sñt. et 1o. dicit nat.lis poa, 2o. v. nat.lis impoa. Qualitas v. g. ex nat.e sua é mot alteratiue 3ij sñt: verum ga ita mutato dupliciter stringere potest; ideo sub hac poa. duo attribuit, stringit. n. aliqd mutari subito p qualitatem á in transeuntes, ut pt in rubore vultus ex verecundia, et alia simile occasione semel occasione excitata; inuerdum v. sit p alteratione qualitas stabilis et diuturna, et ideo Arist. 1m vocat eas passiones, qa á diu p manet in subo, sed é in quadam fieri ideo transeuntes ad motum quo passio é q dam recipho mistantanea ffe in nat.e 2as v. vocauit passibiles qualitates qa diuturniores e, et het p manere nam in subo, ut pt in calore ad motum habitus p manentes in subo

Ex qq colligit 1o. q dicit ctiã 1o. spei nullo alio mo post ex placari nisi p immobilitatẽ q dam, qa cum 1o. spei stabilitas p dispositiones quandam in ordine ad nat.m ander ad actiones et passiones, seu motus, ideo p immobilitatẽ debet ex placari, sed qa in hoc latet q dam dicit in quantum dispositio subi in affectet in immobilitatẽ cum difficultate in quantum habitus contr dicit immobilitatẽ

10 p

+ nella p(ri)ma p(ar)te 4.m q.e 3.a inimicitiæ in eã hiis ñ est 2um cum ea ordo q(ua)e seng 99 melius è quem dam ordinem vide m feri; deãda è declat q(uo)d ar 2o in prio declat transcendentali:

In nat.e duo st. ce eius, é modus.

Determinãs nat.e post é dupli.

eo q̃ pcit here causes rac quary despectiu a subo separet, et dispositio dicat immobile, earet in causis sua immobilitatis, idio dicit facile mobile, & vna q̃ rac includit sub unica spē q̃ dicit dispositio.

2o. colligit q̃ ee virtutis operativa. ē ~~potens~~ de genere qualitatis in subiectis creatis, ita vt nulla virtus operativa sit subia., et rac ē, qa virtus, et pot operandi ē quedam determinatio efficientis rei, quatenus ordinat ad aliud ex vi sue ci, sed hoc ñ ꝓuenit subia. ex vi sue rac ē intra ꝓpium genus, sd sm ꝓtinet ad hanc 2am spem qualitatis cuius ē ee virtutem q̃ activum subia. debitum m ordine ad aliqd ex vi sue ci, et determinatum ab ipso subo q̃ descendit, sq̃ nulla virtus intellectiua pot in subia. quia sic in vi sue rac ē in tra genus subia. et non qualitatis.

3um nota q̃ qualitas ꝓ descendit ad istas spes immediate vna, ad in fima ꝓ q̃. immediate dicit dit, sd immediate descendit ad 4or sub diuisas, quary 1o. q̃ ē dispositio. dicit dit in habitus et dispositiones, alia q̃ mat̃ pot et imperdam ex sue de aliis duabus: genus cōe ad habitu et dispositi solet appellari aptitudo, sd immerito qa nescio quomo sequit aliqd cōe habitui et dispositioni, sd qa vtriq; conueniunt in hoc q̃ ex. q̃dam dispositionem subi sm q̃ sistit bene vel male in sua natura. Item genus subalternum q̃ ē immediata spes qualitatis ex 1a. vocat dispositio: genus cōe pot et impot appellari solet habitudo, qa rac cui effectu in hoc q̃ ē determinare subm in ordine ad operationes: genus vltimū cōe ad passionem et passibile qualitatem vocari solet ab antiqs causis, fordase qa passiones, q̃. ad hanc spem pertinent, a causa fluxus vt patet ex motu causato: genus tandem cōe ad fluxū et figuram dicit ꝓprium, qa cui cōe. et rac fluxus effectu in hoc q̃ sui q̃dam ꝓprias lineas. Quomo aut determinant q̃libet spes vltima sm q̃ hic explicata nominibus sequentibus postea dicemus.

Ex dictis in proximo manet hanc diuisionem sufficientem ee et adequatam sequendo ꝓ illam explicatam mat. qualitatis

H. 8 humane.

son q dicit determinationes q̃das accidentales nat.ª in ordine ad dictas decem determinationes substãt.ª, q̃ determinãtio nullo alio mõdo fieri pot nisi p. ordine ad nat.ã sibi finaliter bonitãtis & malitiæ quatuor attingunt 1.ª ffem, p. in ordine ad motum et operationem quo mõ ducunt 2.ª ffem. ee principium operatis, seu determinationis p motum virtutis activæ, 3.ª v.º ffem ducunt ee determinationes p motum rõnis ad rationem, q.ª é modus tendendi ad qualitates sensibiles et tandem nulla alia determinatio substãt.ª nisi mi. sint quantit.ª et ad hoc pertinet 4.ª ffem, sc. figura, extensio

1.ª D.º

Suppositum sit 1.º D.º Habitus et dispositio differunt 1.º ffem qualitatis, distinguunt se inuicem ee.ã p dictas differentias rationis 1.ª ffem.

Hoc D.º quoad 1.ª p.ª sufficienter alibi fuit manifestatum ex dictis modabilibus, q̃a illud p. pertinet ad 8.m ee nat.ª rei p. mum determinationem accidentalis é 1.ª qualitas, et cum hoc conveniat p.e habitui et dispositioni quadrans bene. p. male disponunt subiectum ex nat.ª sua, sequitur q̃ sint 1.ª qualitatis ffem.

2.ª D.º q̃a sequitur ex hoc q̃ habitus differunt pone adoptationem rationis et pertinent ad 1.ª ffem, assignat é falsum q̃. Pt sequela. q̃a dicti habitus p.e.º ordinant ad operandum et ideo dicuntur q̃das virtutes potentiæ ea q. eorum éen.ã assistit meo quod tribuit facilitatem et promptitudinem ad operandum. Falsitas sequentis ostenditur q̃a ad habitus sup nat.ã p.tinentes ad ordinem gratiæ éen.ã et habitus q̃das infusos (Vt docent Theologi cum D. T.) et m.ª eorum éen.ã assistit meo q. sunt virtutes activæ, et ad hoc immediate ordinent q. é operare sup nat.ã, ñ ego éen.ã habitus disponit nisi p. ordine ad operationem.

Divus Thomas

D.s. ex D. T. loco citato ar. 3. in corpore, q. dicere ordinem ad actum, et operationem pot spectare habitus sm rationem habitus et sm rationem subiecti cui. 1.º mo habitus cum sit quaedam dispositio bene. p. male disponens subiectum in ordine ad naturam p ordinem ad bonum et perfectionem nat.ã 2.º mo habitus ex eo

quod

quod recipitur in subo sicut natū est, et ppt hoc sit habitus
exercitus in aliqua pot operatiua, vt habitus in illis est volun-
tarius in eludit respectu ad operandū et ita dicit cōmuniter
habitus explicat p ordinem ad natū cuius ē p fidei vel alias
genericas habitus, et similit p ordinem ad actus, ad p ostendit
pot sunt facultas, et pfectibilis subo, et hoc mō habitus super
natūs, q dicunt virtutes aduua, et operatiua attribuunt
p ordinem ad natū subi, et ita ad operationes; habitus v.
q nō ostendunt pot operatiuis, sed immediate recipiunt in nata
vt de habitu gre docet D. T. 1ª 2ª q. 110. in ordinantur
ad immediate ad operandū, sed ad pfectiones natas. Divus Thomas.

2ª pars alis pot ge quis habitus et dispositio conueniant in
hoc q sunt quedam dispositiones subi, dicuntur in cōmuni in hoc
q habitus ex natā sua et in transitu p pauci difficulter mutant, et ppe
nunquā quandoq in subo, q vi in chalet dispositio mō potius ex
natā sua pauci pficere subm p multi transeundo vt pfectam
qualitatem operandi, q mō p manet in quantū pot ad actus
operandi, et ita abest in alijs dispositionibus, q mō p nullū
fluentia sunt pot operationis (vt de auxilio ad actus
docent Theologi q mō dat pot et durat in ipsis in quan-
tum ipsa operantur et hoc pauci ex natā sua quantumcunq di-
tur gr a viatore p manentia cū ideo dō, et operationes
vt pt. Sed habitus caritatis q plus distinguo a qualibet q. p multi tran-
seuntibus dat voluntati ad eliciendum actus charitatis, qa illa
ē p manens et stabilis hac vi sui sua natā mō pauci dura-
ra quantum durat ipse actus

Sed argues. qa ē facile l. difficile mobile et dicit accidens
tale, q. habitus et dispositio nō distinguuntur cōmuniter. Resp. ans
qa pot aliqua qualitas ex dispositio in habitum mutari, vt pt
in qualibet p ducta p 1m demonstrationes, q. postea p multos
actus fit p manens et diuturna, quei cum 1. p ducta fuit facile
à subo separari posset.

Ad huius solutionem nota ex D. T. loco l. citato ad 1.
q res ē facile l. difficile mobilis a subo dupliciter contingere

l. l.

6ª vispere

pot̃ ex principijs in rinsecus sua esse. 2°. p accidens seu rad̃ esse inquo e, 1°. mo. dicit difficile mobilis scia et habitus virtutis, mag̃ rad̃ ex intrinseca rae sue in quibus principijs demonstrationis, q̃a rō causa necessaria et immediata demonstrationis p̃ p̃ dicit, et virtus moritur in bonitate ei passibili, que mutari nō pot: p oppositum v. illud dicat mobile rae sue esse, q̃ vendicat sibi causas mutabilitatis patientes huiusmodi et sanitas, cuius causa pr. 1°. qualitates, q̃ cuius ex vnaq̃ sunt altera, et ex alia sint otraria cui maxima facilitas mutant, et dispositi etiã sanitas, q̃a in tempore ellaxi qualitatum esse: ee v. facile mobile. l. difficile rae sibi ingit qñ. qualitas in ex dispositi subi in quo e dicit mobili aut immobili, et ut ex sua ppa rad̃ specifica, qua rae ipsum in hoc, et qualitas sanitatis adiuncta p 2°. demonstratis dicit facile mobili, ut qa ex nata sua dicat facilitas. Sed ex dispositi subi inquo in dum radicata e et similis sanitas dicit difficile mobili ppr eandem rae: nec ut etiã scribendo dicit immobiliter ppr eandem rae: Vnde de rae habitus in é difficile mobiliter 1°. mo. et de rae dispositionis é facile mobiliter 1°. mo. et v. 2°. mo.

Sed in libris, qa habitus horroris et vitij accidit etiã et opinionis ut hinc causas sua immobilitatis, qa horror immutat syllogis. sophisticos et falsi principijs, vitium etiã inducit in bonum apparens in, et opinio etiã principijs ut euidentibus nec susceptibilis, et in ut habitus vt de horrore et vitio docet Arist. 3°. ethicorum diuidens habitum in virtutis, et vitium, et dicat, etiã ex eo q̃ otraria subiectos genere admittunt vitium v. et horror et otraria virtutis et secta, q̃a ut habitus, et de opinione docet etiã Arist. 1°. Ethicorum, &c.

Herror dupliciter potest habere permanentiam.

Dic. q duplr pot horror haberi p ma nentiam et duplr ridebet in subiecto vno mo ex principijs qa in nititur q̃a quamuis vera in sint, apparenter in. immutare prin intellectus, vt q vir gñ in p speciem filium, et similis alij horrores, q̃ ex aliqq principijs. diuinationis causantibus p accidens: alio mo dicuntur haberi

p ma

p̄ma ordinaq̄ ex rep̄ intrinseca ordinq̄ cōtingit ꝯ. s. ex alijs causis in diuersis dualibus, vt ex peculiari cōplexione mīs videndi p̄manere in aliquo herrore, vt si aliqs fidelis p̄bear herrorē illa hōnē vana. s. heri ſſpor: cessq̄ ā omittere peccata nefanda, et alij huius modi, huiusmodi herrores in ꝺ simplō ordinq̄ habitus sed huius mōdi habitus rad. sibi et ꝑpr illas causas maxime ꝑpr curabilēq̄ adhuc, qq̄ introduxit illa dispōsō in intellō, nāq̄ ꝙsequendo é alterā natā et ista rad ꝙsequendinis p̄t hērē omēs habitus et natōs stīs p̄manentes et stabiles: 1o vō mō habitus herrorū et vicioꝝ introducē partē pant radq̄ habitus oppōsoꝝ scīe et virtutū, ex eo quōd ordinant ad sua obia sm̄ q̄ apparent immutabilia s. sm̄ veritēs aparentes aut bonitates, et idē dicendū é de habitū opinatiuo, q̄ in rebus p̄cipijs vt ꝓmulgatis, et ꝓbatis q̄ ꝺ facilis quia omnes mīs fidē adhęrant cum veritati obiectū, cuius rō é q̄ habitus in intellū ꝓducit et ꝙsequit ꝓ cognōnē obi, et ꝑpr. q̄n. cognō obi ꝓcedit ex causis rectis fixis et immutabilibus habitus ꝙsequens hēt suaꝝ immutabilitātē cōtēp, q̄ cum herror ex p̄cipijs apparentibus veris ꝓcedat idcō hēt aliq̄ immutabilitatē ex natā sua: herror vō cū obi multō mō apparens vere q̄ hāt causas in subō indiuiduales rad quarū ꝓ manet ad modum habitus vt dicat in intrinseca et cōtīa habitus, sed dispōsō facile mobilis a subō.

1. P.

2a ꝺs. Natē poā et impōa introducunt 2as ſſpes qualitatis, inuersē vō distinguunt ſſpes cōtē, vt alter q̄ habitus et dispōsō no.

2. ꝺs.

Duo ſſt. in huius ꝺsō ꝑbanda et videnda ex plicanda. 1m. quōmō ꝺ natēs poā et impōa. 2as ſſpes qualitatis introducant. 2m. quōmō inuersē ſſpes distinguant et distinguant. Primū ꝑbatō et explicatō fit ex p̄cedentibus, q̄a ſſpes qualitatis dētō sumitur ex ordine ad natās subō in quo ſſt. Vnde q̄ qualitas respicit natām subi sm̄ ꝺ q̄ introducit illā, id é, tanq̄ determinū ad cuius ad sua é et ꝙfectionē. Nomen vō habet inter ſſpes qualitatis, quatū habitus et dispōsō. ſi hent respō natē subi, in quo sunt

eo q̃ bene .s. ma6 disponunt ex natᵃ sua: sd ẽ̄ poā ẽ̄ in
poāᵃ. sedet in hoc, q̃ supplicient sibi̇ detrimentando mᵗ̃ adhoᵍ
ẽ̄ passioni, q̃ᵈ n̄ fit ꝑ aliᵈ adminiculum natᵃ. q. 8. 2ᵒ. ꝑt qualitates
ẽ̄ n̄. 1ᵒ. Hec 3ª ꝑt quantum ad 1ᵐ ꝑ. q̃ poā operatiua im
mediate ꝺꝛ̃ᵍ ad ꝓfectum rei ex eo. n. q̃ res é in actu ꝑ suas
ꝓfectiones ẽ̄ actualitates q̃ é radix vnde ꝓfluunt poā ẽ̄ vir
tutes activa ẽ̄ ꝓductiua aliorᵍ.

Vnde n̄ é ꝺubitandū ꝓximᵉ .s. posteriorib⁹ haꝛᵉ ꝑfectⁿ in
ordine ex hoc q̃ ꝑius in habeant subꝫ una q̃ actiua, in hoc
.n. manifeste dicūnt é Suarez loco citato num. 9. assignant
ratē ordinis illaꝛ. scil q̃ poā é ꝑmus ꝓncipium operandi, ha
bitus vᵗ̃ qd ꝺꝛ̃ᵍ, aliꝗ sup addit illi, ꝙ operatō qd ꝑ dic
tum ꝑ poēᵗ, ex hoc .n. 1ᵒ. ꝓbi erit poā ẽ̄ impoa, ẽ̄ 2ᵒ. habitus ẽ̄
dispositio, q̃ é 9ᵒ. Aristᵗ, ẽ̄ D. T., sumendo ꝺꝛ̃ᵍ a ordinatō haꝛᵉ
ꝑfectⁿ ex mā deuenit in rationē natᵃ habitus .n. ẽ̄ dispositō. ex
genio suo dant ꝑ multa adiacentia, ẽ̄ ꝑfectiones ipsius natᵃ
q̃a natᵃ ꝑ habitus redditᵗ in actu ꝑfectū sm̄ dispositiones
bene .s. male euenientes ipsi, ẽ̄ poā ꝑ operatā é mactᵃ ꝑfectio
nis ꝺꝛ̃ᵍ poā é ꝓꝑa operari ꝺꝛ̃ᵍ ꝓꝑ finem, ẽ̄ ꝓꝑᵉ operatā (ꝙ
idem ē de habitu) quantū ꝑtinet ꝓꝑa in executione, est
ꝑmus in intᵉ ad q̃. adeo 1ᵒ. qualitates ꝑdᵗ.

Vnde ꝺꝛ̃ᵍ q̃ habitus ẽ̄ virtutes sup natᵃles quantū per
mā dispositionis ꝺꝛ̃ᵍ ꝺꝛ̃ᵗ mō. .s. ꝺcto, q̃a ꝓpt ex 1ᵒ. ẽ̄ ꝓpriᵉ
ratē sua ordinant ad bonū natᵃ. ẽ̄ ꝓpt hoc ꝺꝛ̃ᵗ, ideo ad
1ᵐ ꝓducēᵗ ꝑfectⁿ, vt Theologi docent.

3ᵐ q̃ explicandū restat ē 2ᵃ pars ꝺcti ꝺꝛ̃ᵍ q̃ ꝺꝛ̃ᵗ ex Aristᵗ
9. ē. 5. mēh. vbi poāᵗ, ẽ̄ impoa in ꝺistinguēᵗ ꝑ ꝓbationē, ẽ̄ ha
bitus. sd ꝓ hoc q̃ natᵃles impoa ex natᵃ sua ē impedimentū ad
uidatū alīcuius poā, nā 3ª poā ex ꝑdita ē ꝓnus ꝑ decurre
ffectū ita ꝑ impedimentū natᵃle reddit impotēᵗ; ideo im
pedimentū natᵃle, q̃ ꝺꝛ̃ᵗ aliq̃ ꝑt impediri, vno mō ꝑ

Duplex ꝑt impediri aliq̃.

alicuius

alicuius extrinseci, unius cùm sit ẽ impedimentum alterius. Vt cum Sol impedit ꝑ possessionem alicuius vnius possit inuisibilem esse horas à calefactione: aliò mõ ꝑ aliã qualit. q. ex nat. sua ordinat ad impediendam actionem alicuius poã, quomõ. poã aliqua qualit. moriua affecta, q. relenqt ex lesione organi alicuius poã vitalis dicat imperfectum modo quodam nat.li. i. ꝑ virtutem affectam quadam nat.li actualit. q. ad hoc ꝑse ordinat vt sit impeditiua alicuius actionis, et ad hanc ꝑ finem illa qualitas, q. here dicit Piscis, Ph. Remora rat cursus impedit nauis Velocitatem.

Sed arguis, qa Virtus h. q. het aqua ad resistendum igni et corpus durum ad resistendum fractioni Sed virtutes primorum ad nat.les poãm, et nõ naturalis sit impeditiua actionis, Cõ. Pt Ma. qa Virtus q. het aqua ad resistendum tribuit aquae virtutem vt simul agat, agendo n. resistit aqua, et resistendo agit et sumitur diuicies ꝑ hoc impedit actionem, et resistit scissuri, qa destruit Virtutes scindentis, q. resistentia intelligit ꝑ modum actionis.

M. Dr. q dupl. pot sumi resist.a Vno mõ ꝑ nat.les quadam Virtutes qua alegd pot ita resistere actiuo vt sumit minuat Vires eius et hoc mõ ponit ẽ deanda nat.les poã, q. impoã, qa ex nat. sua het actionem tales ad destruendum actiuum: alio mõ sumit ꝑ qualit. cuius effectus formales existat adequate in eodem re dato qualit. affecta impediat a ꝑfa actionem, q effectus formales quamuis ꝑ phantasiam explicet nõ in ea existat formaliter (vt opinionem aduersi tangamus) sed in possessione dicit quandam determinatam naturalem: inter quas duas qualit. hoc ẽ discrimen, qa vis nat.les ad resistendum actui ẽ q. listas ꝓuenientes ex nat. ipsius rei, aut ꝑ modum nat.e relicta, et in extranea ꝑ modum nat.les ipsius; haec v. qualitas supponit in ipsa re nat.les Virtutes ad actiones et operationes actiuas ẽ impeditiua, et adhuc nit ipsi rei ꝑ se actiuas, et nat.les ipsius.

Resist.a dupliciter sumitur.

3.a Dõ. Passio et passibile qualitas sunt 3.e spẽi quae

3.a Dõ.

Cõsa

Divus Thomas

Citatis a cæteris distincta, ñ mi intersit nisi dñs accidentalib⁹ dis
tinguunt.

Pro huius dñs explicac̃ & prue nodandus 1º. ex D. T. opusc
46. tractatu de qualitat⁹ cap. 2º. q quanuis alequa entia ñ dis
tinguant p causas extrinsecas dangp ceñs, ga ñ p ordinem ad dias
cognoscat⁹ distinct⁹ illos, dicia ceñtia sumenda é ex tali ordine, Ut
videre é in habitibus & poiis. Sic pariter philosophandus é ñ
passione & passibili qualit⁹, ga una & eadem qualitas sensibilis
ex opposito constat, & actualit⁹ é radix postulans p duci dangnas
passio p alterationem, aut principium causandi passiones in sensu
ideo ex his effectibus in diuersa cognoscit pot qd sit ten⁹ & in
uisecus diuersimode illius.

2º. nota ee quasdam qualit⁹ sensibiles, q. ex eo q sensibiles
& habent causare aliqd in sensu, aut p illam causari. Ut albedo, aut
nigredo ex ppa nat⁹ & ten⁹ habent immutare sensus, & idcirco é deca
loge & frigidus, albedo n emittit spes sensibus, Ut disgregel vi
sus sensibilis &c. frigiditas p tactum p capit, & immutat sensum
p spes sensibiles, pt⁹ &c. p ipsum causari pot, Ut cum alegs p nimiam
paleditas fit, aut p iracundiam ex ascensu sanguinis s. q cor in
condit, nunc calor p ductus aut frigiditas ex quadam alteratione
subi causant p passiones sensus, ex qua alteratione p passiones exci
tata diuturnatione pot talis qualitas, aut pars p manere, & nunc
illa qualitas sic pars p manet erit passio, & si diu duraret erit
passibilis qualitas: pot &c. decapsso alterno spatio occurrentis
sensibilis qualitatis q. é &c. quidus & tactus, ga tactus & gus
tus mihoc differunt a cæteris sensibus, ga illi ñ pehunt accidentia
nes cum suis obi⁹ &c. tactus & ñ sentit calorem nisi ex subo
sito existentem nisi accidentaliter & causet in suo p⁹ subo, & simili
quisus ñ pot sentire dulcedinem &. amaritudinem nisi aliquatenus
inest subo in quo é; quare dicunt aliq ñ negri spes emissas
albedo, Ut tales sensus sentire possint, sed sufficere accidentaliter cum
suo obo.

Ex qq colligit phus vtrum q. partis dis.e qa qualitas dicit dif.e p spatiu mag determinandu subst.m sed dans qualitates, q. ex ppa nat.a petunt illas determinare p alterationem seu sensibiles l. qa passiones causant in sensu, aut p illas causant, l. qa ex tali causalit.e et alteratione subst parx aut mutuu durare in gut in subo. Cq. illa qualitas q.e ex nat.a sua é apta vt tale motu determinet subst.m erit spatiu vel qualitabi.

Et q illa distinguat ab habitu, et poa sic pt. qa habitus est qualitas spiritualis, et ñ potis causari ito mo, sed resultat p aday poa in dispositis ad decoctiones aliquas sive sint intellis, sive voluntatis, et sometis poa é excellas q day et virtus à nat.a inclinata ppr operday; istae v. qualit.es nec dant p motu habitus ex natura sua, nec earu é effectus in eo q sint virtutes activa, sed in hoc q sunt actualitates sensibiles hoc é determinandi nat.m subst.e, q. virtus p sensus é p cognoscibile, Cq. decoctio spalis motu distinctus a decoctio subo

Quod dicit 3.o qualitates spei pt. qa ñ efficit subst.m nisi cum motu, et quadruplex decoctionis seu passionis, et hoc ñ per motu principij operatiui, sed quasi motu alterationis, Cq.

Quod dicit ñ distinguant spem motus passio, et passibile q. citas pt. qa eadem motu qualitas specifice pot parx et mutuu durare in subo motu cuius dicit motus duale, Cq.

4.a Dsio fra et figura sc. qualitatis spei centri accidentis distincta centri, ñ in motus.

4.a Dsio

Ad huius q rationis nota, q fra in hoc distingit a figura, q figura motu dicit ordinatam partium vt fra triangulus aut quadrangulus, q. videtur à nobis tanq quadam dispositio partium quantitatis, fra v. idem é q figura é dispositio partium qm é sm rectas dispositas et ordinationis, vt recta dispositio arithmetica catedra.

Hoc possito g.o. qa valet dispositio partium quantitatis é q day determinatas sucessiones subst.ae qualitates determinatas à motus nis portullat, dd ñ subst.a creata petit here rise motu mag

nitu

nitudines et extensiones, q° hae ordinatae é peculiares qualitatibus spalibus et cum ri possint dr 3as spes qualitatis, qa é spalis modus sequens quantitatem rdd sua possessiones sufficienter manifeste ée determinatas abilla et accidentia, qq ri ocurrit dales mtes determinationes et extensiones ri distinguere a tpo sedentia ria nichil aliud é qz reda de possessione q° nichil addunt s. figuras nisi modici dnales driae.

Vltima ds° Vltima ds° Ista spes quamuis ri distinguant inter se realr, ẽntr in distinguunt a spebus driis specificis, et ri inter se multiplicant, et p mixcent.

Haec autem ex dictis antecedentibus et subsequentibus colligi possunt. et ad eius quationes suppono sumendas é dist.° seu identitatem realem, et spalem, seu ẽntalem inter aliqua ex diuerso capite. Dist.° n. realis puncti ex eo q aliqua in suis spalitatibus ita opponunt vt vna spalitas ex ipsa rde sua. s. é separabilis ab alia. s. immediate cabilis alteri, quo ad subtam oplexa pertinent distinguj inter se, et similiter relatiua per oppositionem. Dist.° v. spalis, seu ẽntalis sumit ex diuersa rae obiecti: ex eo. n. q. duae spalitates spectant a nobis ad duas ẽntes, quarum vna in cludit rdem ppriam sui generis ad aliam ppriam sui generis, q. spalitas ex se ri ordinat ad alias ppriam poss. ordinabiles, aut actus ordinandi dicit ẽntr distinguj ab alia spalitate, quia cum illa realr identificat, et rad é qa ẽntia sm se et ipse m ordinat genus et dria, et ita quae sunt de numero mathematicis sunt idem pluribus spalitatibus ri dicitur, q. distinguant ẽntr, et ex hoc sumit ybad ds.is simul que.

Respondet ad arg.m inicio positum qa eadem entitas caloris vg. dicat plures respectus ordinis, et in quolibet istorum includat spalitatem realem debitum ordinandi subtam p modum qualitatis vt ordinatas p aliam driam ẽntalem mixtam genere qualitatis; nam ex eo q. disponit matam ad recipiendam spem ignis ex nata sua, dicit dispositio ordinem nate in ordine ad formam ignis, q. é spa subtalis: et qualitatem é ordinus quadam p q. ignis é operatiuus p minet ad natam potius, qa includit driam ẽntalem eius. Et sic. cum ex nata sua ẽntr sit

qdam

quadam qualitas sensibilis qua apta fit sensibiles alterare nonnam causare, cito q. transire, vel multum durare, ideo pertinet ad 3.m spem.

Et si dicas q. ch calor erit habitus in quantum sed doctrinalis et per manentiam cum sit ignis. R. q. in passibilibus tales habitus. qa in q.cunq. diuturnitate, et difficultate obtinuit spes habitus, nisi m.ta q. quant rei postulant ex ppria ẽn. et nat.a causes sua immobilitati, nõm. si ex alegua alia causa difficile mobilis reddant. Quia scribit colligit ex D.t. loco citato 1.a 2.ae ar. 2.o ad 3.m Unde qa calor ut reddat difficile mobilis ab igne nisi quatenus p motu ipsius emanat ab ipso igne, q. m.to euenire pot calori ut octo. l. si eueniat calori sm aliqua grandes ut ex nat.a sua pot tales difficultates: et p hoc pt. ad 2.m et 2.m arg.s. quare quis natus pot se difficile mobilis et depositio pars durat nec illa pertinet ad 1.m spem, nec ista ad 3.m: qa facile transire. l. difficile de moueri a subo ut sunt abstinere dura habitus et depositiones nisi quatenus difficile mo euenunt illi, et ita depositio. ut deposito. et ut pertinet ad 3.m spem.

Ad 3.m D. q figura dicit pertinere ad habitus sed mus et rari subi, q mul m. modice duales dura ut eueniens illi ẽn.a tr, et ex ppria rat specifica, l. s. dexterum de sanitate, et egritudine, spei v. intelligibus, q. offerant Angeli pertinent ad 1.m spem habitus quatenus immobilem earum eueniat illis ex ppria rat, et quatenus dicunt habitus infusi, et ch pertinent ad 2.m spem, quatenus dicunt ppiamentum vehiculum mittis Angelis. (si vera q spei eueniunt efficiue ad intellectum) et hoc ideo dicitur de habitu charitatis, et aliis habitibus supernaturalibus q. fo bonis p multa gesta, et virtutes operatiuas, q. respicit pertinentia ad 1.m spem habitus, ppter q. datur ad vincendas difficultates, q. bene pot creatus et alia sup natalia, quae ga. vincere ut pot nisi habitus offerant p multa virtutes, ideo ex ppria rat

Dicunt Thomas

Ad p.mum et secundum

sufficiat habitus operantes p̃ modum virtutis operandi.

Ad 4m dicendum quod characteres ibidem diversas opiniones (dicit Theologi) in diversis scriptis qualitatis ordinis, nam secundum Caietanum et alios videmus asseramus et possit poni, et in hoc erit error dicere ad ipsum spectare primitus. Sic autem Suarez, et alii et despositis quandoque pulcherrimis vestibus et ornamentis eius postea habitum spiritualis q. d. in diebus ex natura sua, q. d. defectibus mobilis ex natura sua, sed de hoc habes q. 67. ar. 3. ad 3.

Ad 4m arg. D. ex dictis mihi huius obiectionis gratis negat ens et adiectum, quod dicimus, quia illa scalaris in rationibus distinguuntur secundum esse quae idem secant in eodem modo in primo vestis corporis, sed in multis realitatis: et ratio est quia quamvis in re sint eadem penitus. Ut quia multis cognoscat illas scalares in ea varia modorum rationis et falsitatis applicatis. Et quod hoc patet ad obiectum. ad hoc in. Ut allegatum habuimus unitas enim non suscipit quod magis petant idem in secundum quam rationis secundum in re quemvis ex modis diversis magis petunt unitas sicut adhuc est passio in modo.

Ad 5. obiectum ex hoc illo in. quod primo quod non possit unus individuus esse in diversis locis opositis et non subalternatis in eodem praedicamento quod negamus: negamus in quo eadem realitas in possit duplicem locum nisi multiplicetur cum virtualitate distinctis. Et eadem modus realis, et identica in duobus duo sub decamento diversa.

Ad obiectum. D. Verum est dare repugnantias in hoc quod duae formae immediate opositae eandem omnitatem virtuant. Et realis et irrealis est ita quamvis repugnabit quod eadem qualitas realis sit simul habitus et dispositio, sit quia eadem qualitas potest esse in potentia quae non immediate opositae: non mihi videtur repugnantia Ut eadem qualitas quae potest esse passibilis qualitas, et sic de aliis speciebus, quae non decent immediatas ordinationes.

Ad 1. si negatur quod idem realitas sit primus virtutibus illius realitatis v.g. caloris. D. impossibile esse dicit quod calor realis non obtinuit plus quam alias ex dictis speciebus sed simul est unus realitas. ad tria placet quod primum. 2o etiam dicit potest calorem quod minus

ad.

ad passibles qualit^es quadrnus dicit qualit^es sensibles, q^a per abstractionem ydeci post, et ignis alie fratelit^es se habent ad mixt. sp^etates uelles é in ueniens, q^a ad alias spes eius dem gnis p^ticul^at nas sp^etas ri sens é eius dem gnis cum eín^a imo sepe sapius ad aliud genus et sp^es deca mentes p^tinet.

Circa sp^etates qualitatis, quas inimicis addeximus notandum é, cc^o 1^m sic. q^a qualitatis sp^ies é here draricus, dicimus ri ueniere ei qualitati, nas qualitatibus medijs ri ueniis maxime debere dequo alibi Latius dicendum é. cc^o 2^m

Cc^o 2^m aduertendum q^a sicupere magis et minus ri ueniut omni qualitati, sd illi quæ het sp^ies draricus quadrnus post here mixtorem. s. minores intensiones, quæ intensio efficit in maiori reddendo eius dem fra in subo, aut p quantitatis uirtutem, q^a é mus ipsius qualitatis: aut p additionem gradus ad gradum dequo Latius in Philosophia. Illud m. obseruandum é q^d datis mixtionis ri ueniis qualitatis abstracta a subo, sd é mus q^dos ueniens illi ex unione ad subm.

Cc^o 3° sp^etates inquadrit^es ipsius é qualitatis ex formæ l. defin^e. Latius quæst^o sequenti.

997
337

CAPVT IIIJ. DE HIS, QVÆ SVNT AD ALIQVID.

c. 4. de Re
qua 8. ad
aliqd.

Segr mõ de rõtãe dicendũ cũ Philosopho 5. meth. et D. T.
vbi dr lect. 17. et quæ c. 47. de pdicamentis, qa cũ accidens
natũ ex ordine ad subtm sit p vestiganda, eo q subtm p'or é acci
dens ri mõ natũ: sd cognẽ, ppr. quo magis accidens subtm omnẽ
participat eo dignius é cognũ eadem referri: quantitas m, et
qualitas rmor eadem accidentia plurimum subtõ natũ cõmunt.
et hac rãõ p'ia de illis egimus, sd qa eadem ea pdicamt. ri qua
dam cognitione seu ordine ad aliud ostendere videnr, vt p singu
la pdicamt. discurrendo facilr animaduerti pot., hanc rãõ p'mit
tenda é exacta cognitio huius generis respectiui, vt alioqn natũ
facilius lucubremus, necri etz vt explorata ista subtõ quantita
tis, et qualitatis natãe plenius disfundamus quæmas etz ordinem
ad aliud sit q; fundamt. Vnde postulat et demanet rõtãe.

Inanimis ru cognitio ostendo Arist. ri mõ ri pdicamentis, sd etz
5. meth. rõtãis in secundo vocat dicens: Relativa dicunt: et ri
rõtãe é: qa eius natã alio minime entitatiue é vt p fundamentum
in quo é et fundat sit cognoscenda nisi cognoscibiles sit re
quat ad ens, et rõtãe quatenus ad aliud se habet nullus et tribuat
subo nisi quatenus p in hærentiam habet é in illo, ppr. p fundam.
explicat eius natã at q; cognoscit, et ita definit ab Arist. ad
aliqd cadentes quæ mõis dr é ad aliud se here. i. mõis é re

Catio nis

Q.ª Q.ª DE ESSE TIA, ET NATV RA RELATIONIS

q.ª 1.ª de ess. et nat.ª rel.

sed duos articulos

In hac q.ª ri mi ordo natæ sed ex doctrina postulat vt a q.ª an sit in apianes ruta præcipue Philosophi 2.ª posteriorum, qa cum relatio pars entitatis haãt Val de diuina difficile, adq. mereibi, le apparet cur alleg. ei fundam.m ffirma: quare sui in grondius é an sit aliqd reale. l. rais, stadij de cum nat.ª et q.ddale disputationi in quo ex ffitat.

Art.ª j.ª V.m Relatio p.dicamentalis sit ens reale, art V.ª rais

Et videtur q ri sit realis i.ª qa relatio ri hñt fundam.m reale

Q. Dr. arg. ex Philosp. 5. met. et cap. de relatio vbi assignatur ia ei fundam.m relatis 1.ª unitas et numerus, q.ª ut q.d rais: adio et passio, qua ut quadam ex motu sic a denominatis subiecto in quo é. relatio agenti, et patienti mensura et mensurabile, q.ª mensura ofsi nit in libera hominum impossibile, q.ª ri é ens reale, sed rais in ofsi rebus

2.º qa nullius accidentis reale pot ponum subo sine sui mu

tue

Q. 7.

Dices cum Caietano q̃ si p̃cendat ee, ad, ab ee, in, erit q̃d
cõe ad reale et rãis, contra ri obiectat, quia sic ee ad aliud p̃dica
mẽtale, sic quamuis dicit ee, ad, in hęrens in subo aplꝰ rei et ante
in rlo

S. 9.ᵒ 6.ᵒ argr. ga sequeret dari aliq̃ p̃dicatus cõmẽtale superius
ad relatiũ, et rãis Cõsequens ẽ absurdum. q̃ Pt sequella., ga ee
,ad, cõsideratus p̃ se sine ee, in, cum p̃cessione ẽ q̃d cõe ad reale et
rãis, et in ẽ aliqua q̃titas, et ẽm relatiũ. q̃ Falsitas cõsequentis
p̃r. ga illud p̃dicatus ni ẽ ens reale sequeꝛ ẽ cõe ad reale et rãis.
et p̃ter eandem rãem ni ẽ q̃d rãis. q̃ nihil.

7.ᵒ argr. ga ecclesia quacunq; relatiue sup addicta ad fundã
mẽ. melliori effectus talis cuius ni ipso fundamẽ quamuis cognoscẽ
tur sparsa ad vnũ. q̃ Suppone ponit dari relatiũ reale. Pt
ans. ga si Deus impederet emanationes et resultantias dicti
relatiui à decem quantitatibus, solus p̃ extrinseca denominatiõ
diceretur equalis quamuis quælibet alia diceꝛ inequalis excẽ
dendo alias in extrinseca quantitatiua. q̃ Supponitur assignare
aliud accidens sup addimus. possibile, et reale.

8.ᵒ argr. ga si relatiũ ẽ ens reale seqũr in eo dari subo a du
dari in finitas relationes hoc ẽ falsum. q̃ Pt sequella, ga post
positi sparsa in vtr in finitas pt ostenditur non dari equalitatis, q̃ erit
in finitas relationes.

Dfr. ga quælibet res ẽ similis cõibus rebus mundi. l. di
similis, equalis, l. in equalis cõibus partibus, q.ᵈ l. in quælibet
rerum, imo et ipsa relatio sc. similis. l. dissimilis, equalis. l.
in equalis alijs relationibus, p̃ alias relationes, et illa alia
etc. ad similis. l. dissimilis, et sic in infinitum.

Tandem argr ga hæc dissᵒ tradita ab Arist. sumunt relatiõ
nes quoad ods suas pt. q̃ relatio p̃dicamentalis ẽ q̃d rãis
Arist. sanct D. T. 1.ᵃ p. q. 28. ar. 1.ᵐ in corpore. vbi dicit solum
in his q.ᵃ dicunt ad aliqd inueniunt aliqua non rãis tantum
et in alijs p̃dicamentis, et huius rãis reddens ait, ga

Diuus Thomas

alia

alia genera vt quantitas et qualitas sequant aliqd aliud in hoc
rem, ea b[ene] q[uia] ducunt ad aliqd scilicet respectu ad aliud sm
esse rale sequant, qa dones ee eius ad parari fundamentum
ad rem, ex quo arguit qa parao fieri nil potest inter aliqua nisi
p operationem intellectus cuius ppriu ē unus cum alio assimilari, sq ens ra-
tionis mixto parao assistat legit q sit ens rale.

Plato. Comentator
Diuus Thomas.
Auicena. Alpharab.
et alij.

His duabus rationibus negarunt ppositum Innumeri quamplurimi ex
antiquis Philosophis, ante Arist. et Plato. vt refert Comen-
tator 12 met. tx com[en]to 20. et 5. met. et ibidem D. T. Auice-
na cap. 3. met. cap 10. et Alpharabius quos refutant Com-
bricenses, hic et Albertus magnus in p[ri]mum decamerontis cap. 1. et Ga-
briel Vasquez hic. Praecipuum autem Mecenatem et Doctorem harum
sectarum fuisse Zeno Eleates. refert mag. Soto: hui subscripsere
plerique ex Doctoribus, Ocam in 1[um] dist[inctione] 3. q. 1[a]. Durrandus
quodlibeto 3. q. 3. Marsilius apud Capreolum in 1[um] dist[inctione] 3.
q. 1[a]. Durandus in 1[um] dist[inctione] 3. q. 2. licet cum limitatione
ad relationes identitatis et aequalitatis seu similitudinis in rebus
creatis in nullo alio ouisi fundamento quae se nullum genus esse sua
inuenisse.

Aristotelis
Diuus Thomas.

S. D. ē Arist. in solum in p[ri]mum decamerontis sed etiam 5. met. Ubi in
terminis enim realis sequat genus relationis, quod sequit D. Tho-
mas duobus locis, et tex. 3. opus. 46. et 1. p. q. 28. ar. 1[um]. Ubi vi-
detur in Deo dari relationes reales duo genera relationum ē ostendit
quod vnum ē respectus ipse naturales rerum existentium, vt aliquis gen.
ipsa res a p[ri]ma causa ex se sit ordinata. et has ē reales, sq. Hoc
idem docet q. 13. ar. 7. qo. assignatum p[ri]mum autem Thomistae
Caietanus. Ferrara. 2. de gentes. capt Dout. et alij q plu-
rimi. cum qq sit mra

1[a] Dis.

1[a] Dis. Aliqui manus dari relationes reales in rebus naturalibus qua
Dis manifeste stabit et mira ducendo ee naturali fundamento et unum
relationis. sit

Sit mo pri 1[um]: ratio deducta ex D. T. et Arist. locis adductis
qa dant.

ga dant quadam rebus suas naturas ordinatas ante aliquam sectionem mentis q. ordo universi illi p suas naturas é realis. Nam pl. ga ordo universi é ens fictum, ubi n é multitudo sine ordine ibi é confusio. Dq. p. ga duplex potest aliqua ée ordo ad ut. quadam res, alio mo. quadrum subordinant inverse. 1. mo. dicunt suas entitates absolutas 2. mo. dicunt q dam genus éndi, p ver sum é absolutum, q genus q aliqua res et sine intellectu queunt esse rebus erit genus reale, cum agit plura sint in rerum natura ordinata sub é q sunt in re, sigl manu fide q ée ordines, et respectus universi ad aliud sit aliqd reale, é non rátis

Unde n valet dici q ordo quas sunt p. universi nihil aliud sit quam similitudo diversi in suis bonis naturalibus, q é qd absolutum: qa quamvis collocari aliqd in loco sit absolutum qd. collocari aut in hoc loc p.us. l. posterius q alia res é aliqd non ordinem ad istum, q. é genus q dam éndi p ver sum é absolutum, quemcumq rebus. Praeterea qa ée ordinata inverse é aliqua éntia in rerum natura, quae frat n esset in omne absolutum, q.d absoluta é, qa absoluta manendo mira rationes absoluti n ordinant aliqua rei in se p id q absolutum é q p aliud é p ver absolutum, q é relatio.

Ob. 1°. qa ista aequationes Petrus é similis, é aequalis, é idem in substantia cum Paulo, et alia huiusmodi, ~~relativa~~ significant cum ordine ad aliud, et m. significata earum eveniunt rebus antequam q. é relativum é genus q dam éndi reale.

Ob. 2°. qa inter nr. cognoscat respectus rationis frat q. illos ad similitudines respectus reales, q dant relationes reales ante intellectum ad quas similitudines sunt relationes rationis.

2°. principaliter pro ost. ex doctrina revelata p fidem divinam qa dant relationes reales in deum p sonis, q etiam in creaturis. Dq. duobus modis pro. 1°. é quia quae ss. in Deo ponit concreari creaturam dummodo repugnantiam in involvant, sed nulla é in hac conclusione, q. Ma é manifesta, qa infinita Dei qua potest facere q. qd implicat in dicit, dom. pro. qa relatio divina

rab̃ accipiuñ p̃ essẽ relatiũ realiter, m̃ dicat̃ rapp̃ ad aliud abstrahendo a rãe m̃ fundabi, et entis p̃ cõ.ãe, sñ q̃ rael repugnat creaturã coicari, q̃ ex ppõ accipit p̃fessiõ relatis realis possibilis ꝑ m̃ creaturã, et ex sequenti dñr mirũ nat.ã Hãc dq̃ gñr ꝑ similitudinẽ quadat inter relatiõ diuinaꝫ et creatas, naꝫ s. Paternitatẽ diuinã fundam.ãr et rãe fundandi é pot̃ generatiua, et generatio filij, ita semꝑ fundamentũ relatis Paternitatis in creatura é vis ad generatiua, et rãe fundandi actu generantis, q. i. coicat creaturis fundamentũ relatis potest coicari rãe talis relatis Paternitatis

Dices repugnare talẽ coicationẽ ex eo q. relatis Diuina sunt subsiãles, et subsiãlia qq ꝑsonã sñ incoicabilis, q repugnat coicari relatiõ creatã, quæ é accidens, et nõ subsiãle rũ.

Sed d.ãr non ꝓportionaliter diuina in suo accepto formali includit mirũ sua subsistere ꝑ se, at ꝑ addo nõ pot̃ aliquo coicari, ad vltiõ relatiõ in suo accepto abstracto a rãe subsiãlis qa m̃ dicit é ordinẽ vnius ad aliud. q. coicare ꝑt creaturis. dq. ꝑt. qa idea sapientiæ et iust.ã Dei et alia similia attributa ꝑnt coicari creaturis in aliquo é accidentali, qa sñ ꝑfectiones accepta iust.ã et miã m̃ coicibiles mirũ sua é Deus, et subsiãlia diuinaꝫ. q. pariter rãe Paternitatis, et filiationis Diuinæ ꝑnt ꝑmitti aliquibus accidentibus realiter coicari creaturis.

2m̃ medium é, qa Deus rãe suæ bonitatis é participabilis a creatura analogice. i. declinando a ꝑfectione Dei m̃ rãe quæ participat q. é relationis, q̃ competit Deo é coicabile creaturæ ad multa accidentia.

Hoc argũm̃ parũ efficax inducit Franc.us Suarez disp.ne 7. met. sect.e 2. nu. 17. qa relatis diuina nõ stat qa sit in Deo, sed sñ suæ ꝑfectionis rationis sunt ex ea ꝑfectionem, ita vt quia Deus é ꝑfectibilis in ꝑfectione relatis ipsa nõ sunt ponibilis, et ꝑfectio nõ ꝑnt participari

Franc.us Suarez.

Sed hæc rãe ex dictis manet impugnata qa alia attributa diuina

S.

bs ex. de ꝑdicamentis, et ipso deus natꝰ, et danon a creaturis
participantur dissimiliter a modo, et a re qua sunt ni Deus par
ticipat ni nobis deus natꝰ ꝑ gratiã et charitatẽ Dei ꝑ charita
tẽ nri infusas in nobis sñt ei accidentale, q̃ sumitur quando eis de
una re[latione] sunt plures subsistentes et plures[as] divinas, personas poterunt
nichilominus aliquibus paribus quibuscunq; in duabus respectus unius
ad alterum ꝑ circumdo amplectendi subtilẽ sm quos ꝑ m Deus.

2a. Dis. Hæc relatio fuit et habitudo sui respectus eximii rei
2ª Dis.
ueniens rebus i genere genitis et ꝑdicamentis distinctis a cæteris ꝑ di
camentis accidentibus.

Hæc Dis. é Aristotelis locus ubi dubitat et ipse et ipsa S. met. c. 12.
Vbi dubitauit an ealia sint elementa substãtiæ et eorũ qs. sit ad aliqd
respondet ni ie ealia unius q. principia, ubi aqua loqr de relatione ꝑdica
mentali et de aliis modis et generibus rebus, q̃ declarare ni posset si
relatio aliqua loqr esset ad aliq, et ni distingueret ꝑdicamentum diuer
sum ab aliis ꝑdicamentis entis realis, et

Et ꝓ hoc aliq, qa relatio é quidq; ei accidentale huius affectionis quale
é ordinare unum ad aliud, sc. non hoc ie nec é motus alterius ꝑdica
mti. explicitus nec é ad aliq, q. é diuersum genus entis a cæteris ꝑ
dicamentis. Alia ꝓt. discurrendo singulas ꝑ singula, nam ad illa
ni entia absoluta. ita ut unum cũ ni sit respicere ut pondus efficiens, ita
ut dominus ie unum sit ꝓpr respicere, q ie respectibus adequate. é ro
mum ie diuersum a cæteris, subtr. n. dicit ipse q é diuersum abeo
ad aliud, quamuis quamuis sit reꝰ respiciendi locus ni ipse ꝓpr
respicere sed ꝓpr hoc q̃ explicat a corpore quantum, semotis qualitate
ordinat ad subm in quo é unq; actus eius, et p ordinem ad aliud fi
mut eius diuersitas ꝑ suas spes. actiones et passiones sunt reales qq ꝑdicta
hoc rei, et ipsum fieri earũ, et sic de aliis ꝑdicamentis, quæ et domi
nicus fratelis ni scilet ꝓcise in hoc q̃ respicere quantum ex transcen
dunt illis ueniat ut de ordine ad subm diximus respũ qualitatis
et cæterorũ accidentium) q.

+ effectus

Dices, q ista relatio visi ad poꝛ videndum erit relatio realis. Et
sequatur, qa hæc denominatio visi sequat respectu ibi ad poꝛ videndum,
et ueniet ille aspectus rei ipsius mittat, ni re. n. obm dicet visum

quamus ab mitta ri ofideret, &c.

Denominad extrinseca post ofiderari despter.

Ad q dr visus et sce de alijs denominationibus extrinsecis post ofiderari despter; vno mo quatenus ast rei ad q mens ri entium: alio mo vt habent mens entis positivi, 1o mo vt reatus ast rei, nas s. re quas expressiones expressione ast rei sunt reales ri entia, ita simi dr et visus realis et sine mutua et mutua mentis sociis in obo. qa dm mitta apprehendens ri entia ad mens entium cognoscat ea, ppter cognoscimus et visus, ac sicut respus ad poas videndi, (q tale explicamus s. q. 2. vrtus ar. 1. ds. 2.) Unde ad hoc vt relatio sit de eundo realis requiritur extrinseca denominado, sed dupla regula vrtus observanda et regri ad relatio realis p dca mandata q sit, q. fundada in qualitate, in extrinseca denominet rem in qua fundat relatio et nisi ex extrinsecis denominatis, cuius rai é, quod dicebamus, qa extrinseca denominatio é mutua in re denominata, fundamentum vt. positum tribuit ei ipsi relationi, aut dupla causa aqua dimanat efficiens, aut dupla subjm in qua in hæret.

T. Sab.

Sed objicies seq ex hoc odo relatio, q fundant ri actione ri é realis vt. Arist. Et sequella, qa fundamentum actionis é actio, q ri é in agente ri. Ubi é relatio, nisi in q extrinseca denominatio?

Dr q fundamentum huius relationis (vt dicebamus nisa) ri sistens é actio scz virtus agentis, q. ast mutua extrinseca ri ipso agenti: actio vo q sit fundamentum alicuius relationis, respu in relationi agentis hæt se in vt ratio fundandi, sed de hoc infra.

Discrimen inter relationes reales, et rationis.

Ex qq obiat discrimen inter relationes reales, et rationis in constitutione q relatio realis ri solum potest é possibilium fieri, scz in sua fundamento, et q Virum q é quemcumque rei aut operationis mutua. Relatio vo rationis q sine ri fundamento é alicuius cuiusdam generis cum illa sint rationis possibilium, ri impugnari q sit realis in extrinseca, sed dm ex apprehensione mutua, q. quis re é ibica existeret aliq é, ac sicut in extrinseca, et in hærens rebus, vera in illud de ri é in extrinseca subjo, nec in hærens, sed dm ibica,

Sed vt hoc discrimen nec ri natura relationis, vt a baltis generibus desumpta. quasi dequo ordinandum nunc, oportet assignare quas dam rationes q habeant certa regulas et observandas ad ipsas plene q capiendas, q. é q ex toma sint reales quoad suas cens, nas inter ens et ri ens ri datur

realis

realis relatio p̃ decamentalis: et rãe é, ga ẽ immediate oppositio, et ita nichil pot mutare, q̃ vnius q̃ natã p̃ prima sit, Vt accurate notat Vazquez Vazquez
ut Vazquez disp. 104. c. 3.

2a. Dicendũ é q̃ extrema sint realia distincta, nam ea q̃ ẽ idem realiter n̄ ordinant ad inuicem, + sed hent rãem vnius extremi: nam mter idem et se ipsum n̄ pot intercedere oppositio realis, qualis é relatio p̃ decamentalis. Tã dicendum notauit D. T. 1. p. q. 13. ar. 7. in corpore Diuus Thomas
cis ait q̃ dum relatio regrat duo extrema duplicatur schẽ ad hoc q̃ sit res naturæ, et rãis, quando q. n. extrema q̃ ẽ realiter, quando p̃ fundamentũ, quando p̃ terminũ ordo et habitudo n̄ ẽ mter aliqua nisi sint mter aphensiones. Vt cum dicimus idem eidem idem, nam sm̃ q rãe bis aphendit aliqd vnum n̄ mutat illa ẽ, ac si extraneus. Quando q. v̄ relatio n̄ quantus ad duo extrema res naturæ, qm̃ sic é habitudo et respectus vnius ad aliud distinctus a re ap̃ rei, vt quantitatis magnum, et parvum, duplum et dimidium.

Fundm relatio q̃n̄ vnum extremum é ens naturæ tunc relatio in illo sic é realis, quamuis in alio extremo sit q̃d rãis tñ vt intelligat mter obz sensus et sensibile etc. Vbi ad ordinationem requiri ait D. T. Realis dist. vbi defectu cum dicimus quamuis Xpus Dñs existens in cælo et in Sacram̃to habet distinctas p̃ sese tam ga n̄ idem fundam̃ n̄ pot fundare relationem distantiæ ad se ipsum q̃a dicto é intelligendum mter extrema tantũ semper. Cum rãe p̃ quam Xpus Dñs sit idem sup̃ positum cum Deo, ga mter hec duplex ens natum realiter distinctum quarum vna é creata et alia increata re ipsa mquantum hec. relatio terminatur ad se ipsum mquantum Deus Diuus Thomas
vt docet D. T. 3. p. q. 20. ar. 2. in c. Defectu chr̃i huius dictionis mter attributa diuina et p̃ dicta ẽntiã n̄ dat relatio realis: ga quæ sunt omnia realia n̄ realiter distinguunt. Defectu chr̃i huius dictionis mter p̃nas Diuinas n̄ dat relatio realis similitudinis. S. dissimilitudinis æqualitatis. S. inæqualitatis: ga quæ realiter distinguunt p̃nã n̄ mter sm̃ trin. nec sm̃ quantitatem p̃ sese nec ga é vnica ẽntia Diuina. Et idem dicendum é de relatione distinctionis ga p̃ vnam et eandem relationem hent mutuæ oppositiones mgro dicunt m

rabelly

rabiles 3ª Tre nitates ꝑ se hoc, rac ceteris é vna sm cam et tri
plex sm rem ꝑ se nale, dequo sufficiant mo dicta. Neq ad 2. ꝑ
qe 2ª.

3º. Dicio q extremo sint exist. sal. ex pte fundamti.
et rab é qa deus retão ordinat a fiendamento regrit exist cui
et q cui dependeat ex possione tri. sal. q vi ri mutuis rela
nonibus ri regrit semp exist realis tri. Hanc cmitatem non
adduco ri mti ppr retaes ri mutuas, sd etz ppr mutuas, nec
vt arti q sequentm. videmus aliq sunt q existimant retaes ri
dependere a possione tri. sm exist., sd mti mi é tri. quomodo
aut hoc verū sit aut qua rac ꝺsonet nata retaes mutuas discernes.

Ex his ꝺdictis colligit mi vr tertio, et cuius obz nullus é retaes
ꝑ decamentalis obz sedet retão transcendentalis, qa retão ꝑ dica
mentalis ri mti participat suum é a fundamto sd etz a tro., et cui
obz tertio. ri sit aliqs reale vt supra ostendimus, nec etz potuit de
alethica respicere ipsum retaes ꝑ decamentalis.

4º. Dicio é q relativa sint eiusdem ordinis mutuo, ca. n., qa
ri sit eiusdem ordinis, ri pot é ordinata, nec ad inuicem dispende
re vnum ab alterno et ppter hanc rac Deus ad creaturas ri datur
retão aliqua, quamuis Deus minime ri indiget creatura, q verū ri he
ret. sed suam entitem ét respicit ad illas,

Sed obijcies ita creatura é ab vnius ordinis abeo, sicut Deus
a creatura. Cq t. Deus ppter hanc rac ri respicit creaturas, nec
etz creatura respicit Deum

Rs negando 3q. qa in hoc ꝺsistit é diuersi ordinis Deum
a creatura, q creatura sub ordinet suo creatori q é ri pot finem
ordinis ad ipsum, atz. n. ri dependeret abeo, at q a deo habet ade
alitez q eam t. ipse Deus, aut q. eius dem ordinis cum eo.

Vnde hac ꝺdicta mi colligit de relativis mutuis inqꝝ vtrumq
extremum respicit aliud ad q requirit diuersitas aliqua in
fiendamentis sm rac genericas. l. speci ficas, l. diuersum cui vias
et rab é. qa vnum fundamentum ideo dicit respicere similitudinem, aut
diuersitatem ad aliud, qa in chidit in suo scepte rac aliquam

portiuarum, relig, et donationes, quae tandem q. rae debet dicere aliud ex tremum, vt sumit. relatae ad hoc reperiat, et ita debent reuiuere in rae specifica aut generica, qua de Doctrina D. I. 1. p. q 28. ar. 1. ad 2m. et 111. 4. disp. dicam. ad 2. q. 4. vbi docet q. ad relatas realis requir. vtrum, relatiuum, subiecto, siue fundamentum. Secus dicitur in relatiuis rationis, nisi vnum ex tremum in natura sua respicere aliud, sed ideo vnum referri ad aliud. q. a. aliud refert ad ipsum. (vt infra ex Arist. dicemus) 2. scda de Deo refert ad ipsum relatione reali p. decamentali, Deus v. ex se in petit respicere ipsas sua creaturas, et ideo in. refert respectu rae ad ipsum.

Ad hanc 2dam rationem reducit alia eius q. ex tremum sint capacia mutationis, ppter. q. relatio. 1. i. accidens alicui, subi. 1. ex illa sumit mutuum in repugnantia vt subiectum aliquo dependat, ad q. multa.

Ad arg. in hoc possibile. ad 1. ad minimum tria ad fundamentum relationis, et illa ea realia, 1. ex tremum, et numerum, quod reale et qua vnitas fundamentalis, quales in gnica, et spes specifica in realis, et possibilia quemuis de cono tato dicat negationem quae dam diuisi: numerus ex tremum, quemuis in rae mensurabilis numerata in ens rationis sit in rae v. quantitatiua mensurabilis in realis, sibi quantitatis, i. s. ostendimus, et q. eius hoc mo in rae, in in vt in fundamentum hic assignatum, vbi in logemur de num. vt fugiat diuersitas gnica. 1. specifica rae quomodo oueniat rebus rae diuersis, quia et possibilia entia v. in realia. ad sumit. adhuc in passio in fundamentum realis (vt s. ostendi, et infra magis explicabitur) et tandem mensurabile et mensurabile 5. 3. fundamentum relationis in qua vnitas fugiat rationis mensurationis numerabilis, q. ex in ratione dependat, sed vt dicat

Ad 2um. optime ibi respondet, et ad rationem q. 1. et 3. arguendum negamus relationem in se q. duci, sed q. duci. et ppter in mutat subiectum. ad in. si q. subiectum mutatur in in transitum ad in in relationem ad in eius, sed a in in eius, ad q. fugit relatio, ad in eius dep. et ppter relatio in desinit mutare subiectum. 5. nec posse tribuere in, sed oppositum, et q. aliud in

dicit respus scdm ad 1bm in quantu dotus é scia é ppr 1bm.

é ni é absolutu, ni aperd vnres sui nisi, sd vt sit ad aliud idco ni dicat sumptu vere se ad ẽ retiu, q̃ antea se habat, q̃ hoc é ipm q̃ sit retiu, p̃ hoc nouu absolutu. Quod aut sit ad aliud ad q̃ sequit retio ni obi aquato explicant nay aliq̃ dicunt sequi ad exist̃ ni. 2m quod efficax é arg̃ ex eis affirmãs. Vt ar. sequenti Cuius ostendemus, Alij v. dicunt q̃ dici ad q̃ dat fundamentu q̃ é val de ẏbabile, 3m quod nichil efficere pot 4m arg̃ nec affirmãs, q̃ retio sm̃ ẽn̄ ẽ p̃ma actus seq̃ nati existi ante possessionem ni, et ita ni determinat fundam̃ ad q̃ductione ni vt insistat in retio, sd ab actione q̃ dicitur fundam̃. ẽ

Ad 5m arg̃ oppositu ibi respondet q̃ retio affectionis pot. quadruplex é respus in ipsa nat̃ rerũ existẽs, et hoc modo ad, reale ni m̃ includit respum ẽ apparationem ad ni, sd de ni rex nat̃ et ante ni ẽs, 5o retio diuina, q̃ frater affectus ni oppositione reali diuinarũ psonarũ in se, non includit rem, dicta ni tanq̃ ps dicatum q̃dam transcendens ipsam retiu, ita patet de retio reali creata, eo q̃ reali é includit aliq̃ ẽ in subo, ex quo ni infert q̃ subm suum ẽ ni sit ad ni, q̃ ad hoc respicit subm, vt ipsum refrat ad ni, q̃ é ni possit resp decent respum ad ipsum subm, et ẽt mille, nay si retio ni fieret ad ni ni ẽt retio subi ad ni, et p̃p. m. sua ipsa rõe vt sit vera retio huius ex no ad aliud, req̃rit ordo ad ipsum subm rõe cuius ni ipsa retio, sd subm debet dotus suum ẽ ad ni respiciare.

Nec ex hijs seq̃t q̃ retio simul sit absoluta et respectiua, quo nia accidens reale é in duplici dria, aliud absolutum, et aliud respectiuum inter quæ é dria q̃ accidens absolutum é ad se et habitu ipsum. Et p̃ficat ponere subm in quo é, ab q̃ adueo ni affert ei ẽn̄ in hoc q̃ é respiciare; accidens v. relatiuum, q̃ seu includit ẽ in subo, ni sumit suum complem ab illo, sd altro ad quem refert. Vnde ẽ in subo vt abstrahit ab accidente absoluto et respectiuo, q̃ uis sequat ad vtrũ absolutũ, ni in hoc affert, sd m̃ dicit in suo

q̃to

Accidens reale é duplex. Absolutum et Respectiuum.

quato fratl̃ in hærere subo sicut applicat in ipso rei nat., sic vt
ignis refrigerat, et applicat p̃ virtus, quæ respicit. Vnde quamuis re
latio michi dat ẽ in subo, non michi dat ẽ absolutum, sed absolutum
ab absoluto, et respectiuo quamuis detur ad ẽ respectiuum.

Ad 6m Dic in 9

Ad 6m. decimum q̃ pendet ex dicendis circa dict̃ relatis
a suo fundam̃. qa si relatio pot̃ separari abillo, et vno, signum
ẽ distingui relatio a fundam̃. q̃ ri odd̃ cadunt, de quo infra dicam
et ipsum difficultate nulla duas opiniones respondere pot̃: alij
n. dicunt ri posse separari relatiuum a fundam̃ et vno. et certe ri
mpbabile, qa ita se habet relatio respu fundam̃. vt fundamentum ẽ
ẽ. vnio respu partium vnitarum quamuis diuidua sit. et ri separa
bq, et t. sessio respu rei sedentis, quamuis non possit vnio ri loco
cui sessione, q t. repugnat separare vnionem a partibus vnitis, qua
uis diuidua sit. et sessionem a sedente. ante q̃ desinat sedere
ita pariter possit fundam̃ et vno repugnabit separare relatiuum
a fundam̃. Alij pt. qa t. relatio determinat entitatem fundam̃
ri. vt fundam̃ ri ẽ, ita similiter sessio determinat entitatem partium se
dentis quamuis sint tales similitudines, ex quibus relatio maxime
includit fundam̃, sed q̃ connexionem cum illo, et iuxta hanc sententiam
non nulla ẽ difficultas ar̃g. qa supponit manere vnum et fundam̃
sine relatiuo. Alij v̄. dicunt (admittendo q̃ relatio pot̃ separare a fun
dam̃ et vno q̃ probabilius ẽ vt alibi ostendam) q̃ in tali casu dicerem
us. aquales .l. inæquales, similes .l. dissimiles q̃ relatiua tales, quam
multa necessario fiat ex eo q̃ recipit vnum separatum ad alium, et
si obijcias illi. q̃ in tali casu duo triangula ABC ri ẽ similia
nec ẽ aquale, qa ri sint relatiua similitudinis, nec æqualitatis
et sic de alijs relatiuis. Respondent aliqui ẽ loq̃ de eo q̃ ẽt in
illo casu, in quo Deus destrueret relatiua, aliqui v̄. de eo q̃ de
facto stingit, in quo casu, a quibus de nominamur aquales .l.
similes ad. fa reales, in illo. n. casu similitudo de nominaret ent
similes a relatiuo tali, seu æquales fratres, ri v̄ dicerent dissimi

les. l. in aquales, qa cet ides fundam. aque sumit simulando l. aqualitas reducit.

Qua solutio probabilis e, sed probabilior mihi aparet ista p cedentes solutiones, solutio arg. dicendo q in tali casu fundam. diceret aqualia. Similia a relatione reali, qm quamvis adhuc non esset in ipsis fundis mis. aptic mis, esset tm in actu segnato ipsis co nexionibus necessarijs, q hec relatio realis cum hac effectiua, q e ea q quali l. ei similis sm fundam. realia, et si ficta, quoniam relatio sm cem. specificat a fundam. ex vi vo. q. cum multis cognatibus ipse cujus una cem talis relatio realis, et si rat. relatio, q desiderat ibi si esset rata. Sed realis sm cem. quamvis nil exist. sit bona, et si Deus separaret ipsi duas res ab cem multis desideratis conexionibus cem cum ipso exhibet si fingi ides, sed veras ipsi duas co gnoscit cum earum bona.

Ad 2m respn. recta aliquis realis inueniri repugnantia mihoc q dent infinita relatis si ponuntur si non repugnantia ad mittere, q dent infinita ps. Sed si e descrimen inter hac duo quoniam illa infinita ps ponuntur unum ex finitis sm ponentibus, q si ponerentur illa infinita relatis. Hinc melius dici pot si dari infinitas relatis ipsi q illa ps si designantur adhuc in quantitate, q regrit ad fundandas relatis reales. Vel q hoc si in ob opinione unet cum pedinda a solutio, dicimus. q relatio fundata in entibus explicis in suo ipso genere, et ipsi cum partibus cuiuslibet ordinis quatenus sp in ordo si sunt ipsa ex natura, sed in explicita idea si dicunt relatis. Una quia q in res p us explet in se ipsa, q ordinem ad alia, et hac ratio D. T. dicit q accidentia supponunt substas explicas ipsi q fundationes, et p hoc pt ad obiect q. Licet in. res mundi dicat relatis ad alias res extra dep ordinis cum illa, si in requirit relatis infinitas ibi, qa una relatio pot respicere ob mot. assumptas illo in ratione specifica, et alia ob similes, qua duca relatis, qa si degnie relationis si pot fundare alias relatis, et sic voluit ipse infinitas

Vt patuit ostendere.

Prop. 8ª Omnes argt Caiet 1. p. q. 23. ar. 1. et Ferrara 4. c. 2. Genes. c. 14. Soncinas. 5. meth. q. 26. sadent q. spes a reto ostinctiua huius grris sint species rei, ñ é aliqua realitas, sed aliqd abstrahens abee reale, quod, quia rad é eaqua in arg. addueb. hui qm. retio sint suus species generis distingt a ceteris p dicam. dñi m. sp. ee ad aliud ñ in sp. ea in subo. Vnde hñt suas realit. nec hoc obus generibus accidentis, et eis sit quadam simplex fictio. s. ceadem. dñi genus distingt, ñ in tali abstrahat abee reale, et sint sp. e genus habens p dicam. quia sunt ordines rei et abordus scale. Et ideo ex eo q [illegible] et é membrum dicius a ceteris p dicam. dñi, nec vt obiat ex Arist. 5. c. 10. meth. ens reale, de quo ibi agit, duo dñi. s. subsit. retio, et cat.

S. vt veritas aperiamus oportet distinguere duplex rei in retie cus D. T. q. 6. depoa ar. 2. in corpore, nec retio potest considerari vno mo. sm rei fundam. s. hoc nomen, relatio, alio mo sm mis fundandi, hoc 2. mo. sumit retio sm q dicit aparen, q dam ordinem vnius ex istis ad aliud et hoc mo. certus é in includere ee in subo cus habet ee in alio, vt opat vnus ex istis ad aliud, nqua aparet ñ é necesse fingere aliquid vt retio assurgat, sed necessario quadam mitio cognoscibi et aparentia ipsa q. respectus vnius ad aliud q. é species quadam respectus ad unum tendi ibi re et hac rad dicimus s. q. 2. mo. q. é species eorum rebus in mitio é q dam retio sm aliquid ens rationis, species é retio ipsa adparatio nis vnius mitio, sine fictione, et in hoc extat dissonia nec ad ducbus a D. T. in arg. nec ad hoc vt fiant alia p dicam. a retie necessarium é q in illis de aliq ee in re qa roda eius ens é p ordinem ad alia in hac vnius in subo, et ita sequari in pot a nobis ri sp vt tribuentia aliq ee q p mitio fieri in pot sine fictione qa ee quoddq, et ee quale, é aliquid in ipsa re denominans in dum secus, ee v. ad aliud sm q a nobis sequat mis dicit respus vnius ad aliud abstrahendo abeo q set aliq sm rei.

Vnde sequit q genus retis sm eas rationes q q obtinuit hoc genus sm rei é aliq reale, et includes in hac vnius in subo, in quadrum a nobis separat, et p ordinem ad mis fundandi abstrahis a reale et rationis, q in ducunt alijs generibus, et hinc pt ad 6. arg. s. ad ducbus, dicim. n. q retio é genus reale sm rei, et hoc mo oponit retio rationis, et é relatio sa ille sm v. mis fundandi sp q é vnus in includere aliq sm rationis

modo

modo explicato, nequo nullus é in sueorum t.rue etiã inuenit in eo q̃ angelum sit vtile quamuis anobis dẽpt.r, quamuis sm̃ suum nat.r sit sor galatus, etiã quamuis Deus in se ipso et sm̃ ipsum dẽpter sit vna sim plex fualitas, et in reb.s creatis, in plures fal.es que in a nobis ofderatur sm̃ in adequator dẽpter nullus é in sueniens ipsum in plures deus dere fal.es et nas.

Art.2º. quae sit vãa fralis ẽstitutiua relationis ꝑdicamẽtalis.

Qd ẽst relãtio. dupl.r

Pro ẽtelligẽtia nullius notãdũ q̃ Aristl. in p.o decamenti c. de relãe dixit duplex relãs, 1º ex omnibus mentis dicens: ad aliqd ea dicunt, quae eiq̃ ut aliquo ẽ dicunt; l. quorum bet alia cum aliis ꝙferunt. 2º etiã addu cit dicens ex ipsa rõe: ea ad aliqd ẽ. quorũ bonũ ei ẽ ad aliud ẽsse; hoc ẽ, relatiua ut. illa, quorũ ẽ frater et dr̃ fratr ẽ aliud respicere, ut bonũ ei Petru ẽ respicere filiũ, mirq̃ quas defect hoc inuenit dicentes, q̃ in 1.o definiunt relatiua ꝑ verbũ, dicunt, in 2.o v.o ꝑ ẽe, 3.o reflexat Aristl. ex eoq̃ aliqs adefinito sueniet, q̃m habitus ẽ dispõsitio etiã ut. cor, quorũ dicunt habitus. I. ẽ sua dispõsitio, et sensus alicuius sedentis dicit sessio, si mitr. etiã sedẽ ẽ ad terrã; 3.o defect per illud Verbũ, dicunt, sequat relatiua quae ni ut. sed dicunt actiua, et ꝓpr.e ẽ descriptio sueniens ni mi relatiuis sm̃ ee, sed etiã sm̃ dici, q̃ ea, q̃ ni suum ee in ordine ad aliud ẽsse nt. Verba D. T. Vocat relãs sm̃ dici, q̃ ex ꝓpõ efficiẽs fal ꝑ mario ni ut. ee ad aliud, dicunt mi relatiua, quas vocat relãs q̃ sm̃ suum ẽsse ad aliud et actua lit.r dicunt rem ad aliud ꝓdicari, ut relão pdicãti, ad v.m relão sm̃ ee ~~ẽsse in hoc~~ ẽsse in hoc q̃ bonũ suum ee ẽt respicere aliud, ut patrũ ad filiũ, et omnes similes ad aliud

Dupl.x relão, sm̃ dici et sm̃ ee.

Verũ in hoc ẽ discrimen inter auctores, q̃m Suarez, disp.e 47. mult. sect.e 3. docet relatiua sm̃ dici ei ille, qua vere et realr ni dicunt respectum ad aliud, respiunt illud ac ꝓdicarent respectum, ut Deus qua omnipotens ni dicit aliqd realr relatum ad creaturas ꝓssibiles, sed absolutus ẽ in ei sua omnipotẽtia in finita et realis, intellectu v.o cognoscamus ei potentiam eius necessariã cognoscit illam eius respectum ad creaturas, q̃m sm̃ dici sueniet illi, ni v.o quatenus ad suum ee; ad v.m relão, q̃a realr inuenit in aliqua entitate ẽ relão

sm̃ ee

Suarez Caietanus Diuus Thomas.

+ nec di causas efficientes aut finales.

Dria inter relates transcendentales, et p de camentales.

Alia differentia

Nec ꝙ hoc obstat aliquas relatiꝰ transcendentales respicere
vnū, vt vnus, una, unū, actio Socratis, et vnū. ē, et modus localis,
ubi. ad quem, et unde ab extremis constat. Cū respicere aliquid
et habere connectant, atq; adeo eo modo quo respectꝰ ē ad aliquid il
lud habere dicat, cuiꝰ rōi hic et similibus respus ita fit ꝓ
se ad aliud ꝙ respicere tm̄ nec ens vnus illius ꝓ quo se ē unus
ga addō tendit in unū vt pars illius, et ista unū habet vt effectus
ꝙ ducitur ꝓ illam, semith ens unus ad quem modus localis habere dicat
quatenus ē adquisitus ꝙ motus, et unio habet ꝙ extrema ni ꝓsecus vt
habeāt suu respectū. Sꝛd vt visibilia ꝙdam unionem, sōlus ergo ē sp
ꝓpꝛius relatiꝰ ꝓ decamendales tendere in aliud, vt pure unus eo ꝙ ē
purus respectꝰ et ordo unius respectꝰ ad alium.

Hinc nascit ꝙ. dicta unus habeāt relatiꝰ ga relatiꝰ transcenden
tales eo ꝙ nequeunt incipere nisi supponāt fundam̄. aquo emana
re possit, sꝛd ē ipsius. q. refertꝰ relatiꝰ v. ꝓ decamendales, ga ē quidā
genus absolutū ratū a fundam̄. ē q. determinandū quidā ordo ab
absoluto rei sm̄ suas ꝓpꝛias rationes supponit fundam̄. aquo emanare de
et ad multa ꝓpꝛietates, quarum fundamentū ē reddit quodam
determinabilis ad unū unū cōdē absolutus generis ab ipso fundam̄.
ꝙ. n. esse emanat ex partibus sedentis ex eo ꝙ talis positio neq de
cunt in loco, qr. si emanabit ex fundam̄. hoc genus relationum
ex eo ꝙ ē determinabile ꝓpꝛie nec ad aliud.

Ex qq obstat alia dicta ni minus certa quae ꝓcedunt, vt non
sit Stare, ꝙ. q relatiꝰ transcendentalis ꝓt ce ꝓsimunda. ꝙ. res
in qua incurrit ad in subsit, et ꝓpō eandem rationē adiungere possumus
aliam ꝙ. q relatiꝰ transcendentalis ꝓt aduenire cuiꝰ subitā mutatiꝰ
qm̄ ipsius fundam̄. ē aliqua realitas absoluta rei.

Hac doctrina, qa ni minus vera q ab orbis recepta ē, admitti
quomō. dicuntur diuersimode inqualibet re, qa sit transcendenta
lis, ꝙ. vō ꝓ decamentales relatiꝰ, ostendit ex quatuor transcendenta
libus dictis sit relatiꝰ, non quod defensio adducta ꝙ. ponit ra
tionē loquendi, ꝙ nihil obstare videat, qa non nominibus res
ꝓdicamus, et ꝓ illa in rerū cognitionē deuenimus, sed ad rerū ꝓpria
re seruio; nec incredibile quod quicquid dici dicuntur ee nonnullas
relatiꝰ mentis existentes cognitionē ꝓpꝛiā et sine omni Creatore mentis

dicun

decenda é rellão sm dei q mihi magis gra est é affirmi mentis Aust. qa vi m repulsa hõne adducto dei scripturis antiquis opponet desi ella relatiuis suemus aut habitui, et dispositioni, se sio ru, q respu sderis, eoq, tñ decens relatiue, et m sd transcendentalis respus, signus ego é q respus transcendentali m é rel pot sedi dei. Praterea qa ee relatiuis rebus meis nisi tribus absolutis sñ ee absolutis, nã éen absoluta deo ppter et mi suo ee tñ ee ad aliud, et é absolutus, et ita nihil possit cognoscere m qualibet re absoluta aliq de ei ennã m includi cuius ens. Vr a nobis scripsit sñ é relatiuis m set respicere aliud, nã q cuis m re absoluta qd sit, vi m frãtr cognoscit aliud é relatiuis pu re scipit vt de aliud éentr et ita m qualibet re absoluta m includ rent éentr sm é deus genera oppositorũ q repugnantiã mani festa in eo esset. Maxime qa (q certe nunq ego percipere pos nec m diligere) m una eade entitate creata sine numero mor xplicarent respus transcendentales, vt solent multiplicari cum aliq rõ absoluta explicare volumus m ordine ad aliqd ex m secun q respus sis sñ é m reperirent m qualibet re tñ semp tot mal tiplicarent fralitates ennales, et dum que ondo éent plures fralitates quas p dessus ri explicamus, vt q een transcendentales respectus pas siones, et substãtia creata accidentia et alia huius modi, q de valet de uersa sñ. Et nulla mõ p multos annos éen scipi pot. Et videtur m conuenienter fieri magnece esse tales respus ri m ea earum rerũ m reperiri, sd dñs vt Caiet. loco citato ait affirmare mõd. quo a nobis cognoscunt, q multis fundat m veritate ipsius rei absolutæ sñ q ri adequatis scipibus a nobis é cognoscibilis, nã co aptabilis ennãli, q het mate ad frã, et pot ad actus, et tñ q mus pprie pronunciãs vocabulorũ a nobis relatio vocet, vere dñs ri é re latio quo ad ee, sd quoad modũ scipiendi, q é deus relatiue sñ de ei.

A.9. Ad hui obiectũ dicit duo, 1m q habitus sua ẽ pot, et alia rerum quæ éentr q ea q respiciunt vtrinque dicunt, q é ri pot nisi includant re tiones sñ sui ee: 2m é q ideo dicit pot dei ri dicit ordinis aliquis tñ transcendentalis, qa hui ordo m includit mysteriorũ, et m cognoscit aut ordinem ad creaturas sñ dei, q. relatio transcendentalis ri é relatio sñ dei.

Ad 1m ri dicit qa reali speciali sua ri é pot actualis aliquis ordinis et fralis, quem dicat sñ sui ee. Ad pot virtualis, seu eminentialis, qa tali.

Ad eminia

ēs entia absoluta, vt in suo ēe poterunt intelligi, cum ordine ad aliud extrinsecum, q ordo dari nobis accipit ac si vere esset sua propria entitas, &c.

Dnm. 4°. ri obstat, qa cū Deus dr accipit cum respectu ad creaturas possibiles ex mera sua libertate, ri qa ex natura sua pōt accipi, sequeretur multa cognita illa ad quos pōt creatur, at vt sua ēe habent cognitum proprias cognitas postulant vt accipiat sc. cum ēe absoluto, nichil aliud ēt q respici, esse illud à reale, q in illis à nobis accipit vocat rōnem, & non sine causa rōnis rōnes trans cendentales dicunt reales ri qa creatū sit rōnis, sed qa ab accipi ri pōt a nobis ut sit ad quod rōnis, Relatio 5°. ri pōt ad cognosci ē ad reale cognosci quia cōtinet in recto, & cum cognoscitur ri cōtinā affirmdo illa ri ei entia, id q cognoscō sub ea cuius cognitio, quia in se nihil est; sic ēe absolutum sua S. habitus cognoscit ac si esset rōnis q per abstractionem ad Dm, esset illud ē reale quius rōnis esse quens sit rōnis.

Ex his colligit quomodo dr̄ ens assignabile omnis huius rōnis ad intelligendum, nam cum dr̄. q rōnis trans cendentalis in cuius ri ē intelligendum q illud ē in cuius ri sit relationis rōnis ēt, sed q accipit ut sub rōnis, et ideo dicunt trans cendentalis

Unde colligit 1°. q res quae dicit trans cendentalis rōnis, è fundam. rōnis q dicit aliis formale ad hanc rem L. possunt ppr virtualem et radicalem, et qua nascit q dicat mentalis rōnis.

Colligit 2°. q respici non dr̄ pōt nisi ad aliud vt ad causam sub 1°. q nomē scientiae qa dr̄ ad aliud sub dr̄ reale nulli alteri queunt esse subiecta rōnis sunt ēt, sed pōt dari rōnis ad aliud q mere causet q nec hoc è 5°. dictū in 2°. dubio qa respicere aliud q mere ri hoc ostendit q sum scientia sit respici ad aliud. Quapp. q 3m intelligit sit 1°. Dō.

1a. Dō. 1a. Dō. ēns rōnis q dicat mentalis ostendit in hoc q non sunt sunt ēe vere et reale. Unde quatū sit respici vere ad aliud.

Haec obstat ex Arist. ri dicta dupl., qa in illa dicat relationes quorū hoc ē ē ad aliud se habere. Sed relationes q hic describunt ē esse mere fictas rōnis q dicat mentales (q rōnis q dicat mentales qualis non sunt sunt) q ē respici vere ad aliud.

Unde pōt vrgi qa q hoc distingit hoc genus rōnis accidentis q non sunt sunt mere ēndi ē respici, q ē ad aliud non sunt ēe ē ens et reale fictis rōnis. Non pt. ex dictis ar. pro eodem, et pōt. qa ois q dicat dr̄ mi gnant non diversos mod ēndi, q ad cuius sunt ens queunt dr̄ diversi sunt q dicat dr̄ ab alio q cambez queunt illi mere fictis distinctus accidentibus: sed ita ē q hic mere fictis rōnis attribuit hoc q dicat dr̄, q id cui ens ut q sunt ēe ē respici ad aliud erit ens rōnis rōnis q dicat mentalis. &c.

Ad 1. ri obstat decem ens rationis q dicat mentalis ri resolvere in ēe ad aliud q sua sumpsit, sed mā rotatur ad aliud, et ita quamvis aliqua sint ad aliud ri eruntq. decem rōnis q dicat mentalis, quamvis sint trans cendentis relationis. Non mg. obstat qa illa ni adequatē queuntur aliis a rōnis. - 1. ē ex p. accipitur fictis, 1. nec cognita, sic 4. ri pōt

sqn

sm̃ é ẽcludi inq̃ntũ obiuo mdm̃ sꝑa: ſ. 2ª. ex dña ſ̃. ex qua hꝫ
ris cognita rẽtãy hebit ẽtz q̃ dnus é frat̃ dñi ſit ad aliud ſe hꝫ, atq;
adeo ẽnt̃ vrũ digrad rẽtãy ꝓdca mdm̃ alq. Vnde ſequit̃ q̃ ẽy ex ãt
rra ſ̃ nõ ſit ad aliud ẽt ypoſtx illa res ex eñt̃ abſoluta ẽ trapẽdiua sm̃
é q̃ mubilit re pugnantiay, ẽ é 2ª. nat. entis abſolutꝫ ẽ reſpectiui, nay
ens abſolutum ẽnt̃ é q̃ yplẽs m̃ ſe ipſo, ſ. in ſuũ. aũ negãt alterũ ipſe
m̃ ex mon ſeq: ens vº reſpectiuũ yplẽs m̃ ordine ad ex mon ſeq, nay ẽns
cedens rei ſomuel ẽt ẽnt̃ yplens m̃ ordine ad ſe, ſ. ad ſuũ ſubſ̃ m̃. ẽ
ſomuel ẽt ypſibile q̃ ẽ ad aliud ex mon ſeq

B Sꝫ etiã 2º hoc rẽdet diſcurſus 5ª. dadũ nay ſãa ſm̃ ſuũ é reale
ex nat. ſua ordinat ad ſcibile, & m̃ ille ordo é ẽnſ̃lis, ẽ m̃ mon ſeq
nat. eiꝰ q̃. Dat ordo sm̃ ã, q̃ ſit de genꝰ rẽtãy ꝓdcarũ mdm̃alis
Mta. pt. q̃ ſãa rẽtia ſe hꝫ ad obz, ſ. obz ad ipſam: q̃ obz nõ ex nat. ſua
ſꝫ m̃ ꝓ mtiz reſpt ad ſãaq, ẽ Mta pt. q̃ dicẽs rẽtãy ꝓmũt adipſas
ſãaq, ẽ é degenere qualitatis aũ ex nat. ſua ouenial ſãa.

Ad 6. q̃ ſãa reſpt ad obz rẽtiue quadaq; realis degꝰ rẽtãy sm̃ é.
q̃a fundat̃ m̃ ipſa entꝫ ipſius ſãa, é m̃ accidens q̃dam diuerſum ab
illa, & ſpectans ad aliud genus. Vnde respũ vrum conden dalis quem
dicit bãa ad ſcibile nõ obſtat mihi respũ. ſꝫ m̃ entꝫ ipſius ſãa, q̃a
homo cognoſcit vt ad aliud ſed ſuaq ẽnt̃, q̃ respũ Val de defint ãnq;
ꝑd ſbz ad ſuaq, q̃ ꝓmũt ad rẽtãy sm̃ é, & nõ sm̃ dici, cuius rõ ſu
mit ex D. T. ꝑſtribus m̃ locis ſſer m̃ 1ª. ꝑ. q. 13. ar. 7 ad 1m. & de
poẽ q. 7. ar. 10. ad 12m. q̃ rẽtãy sm̃ ea, & ſed dici (aut ipſe) nõ
diſtinguũt ex eo q̃ 1ª. ſit realis, & 2ª. rõis, ſꝫ q̃ rẽtãy sm̃ é ſecũdũ
ꝓmariũ ſignificatũ eſt de genꝰ rẽtãy: 2º vº quoad ſuũ ꝓmariũ
ſignificatũ, & efficiẽs ſtatũ é q̃d abſtrahẽs ex conſequẽti m̃ accipit rela
tiue ad aliud ſ. dicitur de ſãa & habitu, & dicat ipſe 1ª. 2ª. q. 49.
ar. 2.: Vnde vltraq; rẽtão poſt é realis & rõis, nay ſi fundit rẽ
tão sm̃ é in mõ ẽndi in mttiz erit rõis, & ſi in mõ ẽndi aſſ. re
erit realis, ſimiliter etz ſecundũ res, que sm̃ mũ ẽndi in mttiz é
abſoluta ac ſi diceret reſpũs ad aliud, ſtatq; rẽtão dicit sm̃ deũ ꝓ
mttiz, quo mõ rẽtão oppoſita dicit ſm̃ dici nõ quoad mũ ẽndi in ſe
ſꝫ in rõne mõ cognoſcẽdi, q̃ nõ arguit cõpoſitionẽ in deo: ſi vº
ſtatus rei abſoluta ſit quoad mũ ẽndi aſſ. rei, dicat m̃ ordinem rea
lẽ ex nat. ſua sm̃ ſuũ é abſolutum conſiderata ad aliud, erit rẽtão
realis condendalis & sm̃ dici: Vnde rẽtão ſbz ad ſuaq é rẽtão rõis sm̃

é

cé ẏ̃ ett rétas dicuñ extra. m cohum na, ⁊ vsq ad vltimũ, vt loca extra. exposita dicit D. T.

S. g. hanc obiõ é dissolub arg. q̃ sqr ex ea q. cũa rétas ẏsidat m actu reprendi, ẏsignũ é falsũ, q. D. sequella, qa rétas é pure rũpis vnius ad alterũ, ⁊ rũpis é actualis sparatio vnius ad alterũ, nõ ad hoc vt vnũ ex tertio actu sparet ad aliud nihil a aliud regrit q̃ q̃ habẽt respũ existendi mse, q̃ p hoc q. rétas actualit m subo tñ suũ efficiũ fralẽ ⁊ cũlẽ p̃mariũ actu resist vnũ ex tertio ad aliud.

Falsũ ẏsequẽs. p̃. qa efficiũ p̃mariũ rétis é aliquis fundamentũ p̃xime respectibile n̄ actu relatũ, nõ cũa nullũ aliud requirit ad hoc é actu exercere suũ efficiũ fralẽ ⁊. efficiũ fralẽ absolutũ p̃mariũ n̄ é actu congregare vsq. sed é dictũ q̃ p̃mariũ, q. cũa n̄ é actu respectũ sic apñdi natũ.

Propõ hoc arg. qd aq dicitur num. 1 fran. duarq. disp. citata 2a met. sec. 5. num. 9 docent cẽa rétas ẏsistere in hoc q actu reprat subtũ ad tũ, ẏsiderant n. natã rétis é mũ quendã ẏ de se manentem in actu exercito, quoad hoc q̃ é respectũ ita vt efficiũ fralẽ cũ sit ẏpsũ exercitiũ respectũ, n̄ alt. q̃ vnio é exercitium vniendi, ⁊ ẏsio exercitium sciendi, vnde causa sequella negat falsũ nisi cũ ad cuius p̃bõnẽ dicunt: aliud é q. cũa rétas sit aliquid actu vnũ ad aliud relatũ, aliud v. q. cuius cũa sit actu affectare subtũ, p̃mum n. potẽ in aliquo sine 2o. mũ. n. cõtra hũ é exercitiũ n̄ in cuius cũa petit semp actu é in subo.

Alij v. p oppõnẽs asserunt in rétis duo distinguẽ posse p̃mum é efficiũ fralẽ q ẏstit in hoc q denominat sundã m̃ respectibile p̃mũ actu signatũ. 2um é efficiũ secundariũ cuius ẏstens in hoc q actu é in exercitio reprat subtũ ad tũ. Quas sñias sigt̃ carẽtes ẏ sine dissimulant vel in vniuersũ Thomistã. dicunt n. ei aliqt̃ fras accidentales, q̃ dñ inhibent subto actuale exercitium ad q ordinantur vt sãe ⁊ habitues attribuunt mihi, quo ad suum p̃mariũ effectũ n̄ actu secundũ ẏ semp caret, sed in actu ẏ potentia sunt, ⁊ cognoscitur, alia v. fra sc. q. h semp suum adæquant exercitium cum m̃ cũa n̄ ẏstit fratre in exercitio, sed in aptitudine ẏ pa

ad illud

ad illud vt quandoq; sens. cum actualē existens in ordine ad bonum rationis nō ēnt nō ostat ei in illo exercitio, sē nō aptitudine quadam ad exercitium, alia nō fra ēt quæ cū ipsis nō exercitiis vt visio et quælibet actio, vnde dicunt q rētia ponit additam 2ª. gnīcē.

2ª. Dō. Nā frales rētiæ nō ostāt nō actu respondere subō ad nūm sēd nō aptitudinali respā ad illud. 2ª. Dō.

Hæc dō ē D. T. 1. p. q. 4ª. ar. 4 ad 1m. vbi docet, q rētia Patris nō dicit in Deo qui ē intellectus actus q diuinæ filiationis personæ Patris vt nō concabilis, vel nō nō intelligit vt exercitū quoad vnū intelligat actu filiationē, q. ēnt rētiæ nō ostāt nō actu respondere sēd nō respū nō exercitio. Quam doctrinam venet laudamus obsides et a cuius intelligentiam.

Notandum p.mo q nō rētiæ duo possumus considerare 1m. ē ēt respectus sonū suum ēt ad nūm quoad illam rationē quæ ē rādo fundi ipsam. 2m. ē ipsemet respectus quatenus fundit nō nūm vt existentis et exercitum, q.a duo distinguunt nō ipso nō. Tanq. actū et cuius exercitium, et sumit nō rētiæ ad distinguendā. q.a actualitas rētiæ, et complementum eius ex nō sumit.

Nota 2º. q ēt quadam ipsa, q.a ex eo q abalequo extrinseco accipiunt actualitatē et ēnt p. ordinem ad illud intelligunt coicare suos effectus frales subō, q ēt abeadem ipsa prueniant. q.a nomen sumentū ex illo extrinseco ideo iuxta modū quo illud extrinsecum ē nōtū illius respectus intelligunt coicari, exemplum sit nō gra habitualis cuius effectus frales ponuntur ē obtinere hoc participem diuinæ nat.æ et sumens ēt obtinuit illius gratiæ et amicus Dei. at ēt obtinet gratiam eius dilectionem, q.a gra, si coicaret hoī sine amore amicitiæ Dei nō obtineret illius gratiæ et amicus q.a ē gratia dependet ab extrinseca dilectione, sic patet nō rētiæ dīgit. q.a ē puræ res pura ad nūm et ita si ille nō existit actu respiciet illum sonū ē obtinuit, et actus segnatus nō nō obtinet subō nō actu formaliter ex dicto relatus.

Quod ita ostendo q.a ē actu relatus ē denominatio q.a intellecta coicari subō p existā nī., q ē effectus secundarius rētiæ. nō pt. q.a Pater nō potest intelligi actu Pater nō exercitio nisi ponat

fuerit sub de exercitus, et 3q. ppr., qa relatio sumi nequit ex
terminis specificantibus absq. sub quandam rem vel naturam, qua
pot existere et ni existere, Cf. fundamentum existendi pot reperiri
ad illud rem abstrahendo abeo q actu existat, et ni existat in hoc n.
q. pot. de repugnantia. nam existentia respicit, et ordinem ad potentia rem
sunt res diversae, ex quo manifeste sequit q. p existentia dei ni advenit
nova relatio fundamento sed mera ipsius relati.

D
Sub mera

Ex explicatis amplius manifestus exemplis in philosophia nam ecclesia
pot metaphysici sunt eandem cognitionem identicam respicere varias res, et obiectum
et pillas specificare abstrahendo ab existentia actuali eius, Cf. ita relatio respicit
rem sub ratione specifica eius abstrahendo ab actuali existentia et hoc idem
dicunt in doctrina habentibus et scijs, qa specificant p ordinem ad extrema
ea

Deus seu qa intellectibilis in divina angelica aptus pio sua ex
altissima et repraesentativa divina singularium p numerum ad naturas specifi
cas quae primo repraesentant, et mediate repraesentant illa nisi actu existat
sub diversa mundana exercitata pq pot angelo determinata ad cognos
cendum vnum singulare magis quam aliud, qa determinando ni sit p no
vam speciem, sed p eandem potentia existentia sibi q repraesentant, et ad eundem co
gnoscendum determinant multos angelos. Cf. relatio v.g. similitudinis ad hoc
vt existat in aliquo fundamento ni portulat existentia actualis dei nec pidem
exigit, quamvis exercitium eius advenerit p positionem dei.

Sed argues de hac qa sequit ex hac doctrina q pot dari relatio in fundamento
mo. ni existente dei ipsius relati, ipsius v. nativitas eius, et v. Arrianus et Sm. Cf.
Cf. sequelle pt, qa ex actu relationis iuxta hanc doctrinam, et qdam exer
possibilium dependens expressionem dei ex non scientia relatio v. non sunt esse
Ens reale, nec hoc denominata relativum, et referibile, q ni potest exi
stere dei. sed fundamento. Ad qa ad hoc vt aliqd haec pdam vt relatum ad
aliud ni mediante deo ad quem refertur ni existendo. Substantia huius obser
dictae meae relationis Sm. sumit natura vt ego axioma philosophicum medii
q verum et ni pot nisi formaliter existens et, et existens, q pt ex Arist. di
cente q relatio esse pt possimo fundamento dei, et hoc idem Dist. affirmat
pluribus in locis in primis in loco s. citato 1. p. vbi in hoc distinguit re
lationes reales sunt ea a relata rei, q haec sequit ex eo q ratio apprehendit
ni ens vt quam extremum, vbi ego dicam entia sive sint entia realia possibilia
sive rationis, vt ipse docere videtur 2. de genera c. 12. ratio 3. vbi hoc

idem

idio ꝓbans rac reddit dicens, q sequeret in vinario existente esse mi fiuidz rōtes in actu seglez in poā post fieri plures numeri ex illo vinario imo in infinitos multiplicari si igr mus in poā sustineā ad rōtes erunt in fiuida in qualibet quantitate et obiicit rāt, q rōtes é quedaz ordinata l. conordō realis, qua vnus ex nomus existens ꝓpa rat ad alios sūt vnus quem here post rāt existā. q ēntr dependet ex exist. ex nomus. Ad pt. qa é vnus accidentalis, et determinatō ad quedaz numeros rei rāt existā.

Propō hoc arg. et alia ducissent fieri inter se auctores multaz suaz memoriz, q dam n. existimant q rōtes post ei fini suo exercitio alq adeo post poni ꝓ se subsistens, et separata, cuius sētā fuit Ioannes Mairi, et Ledesma ciuis a Suarez vbi s. quos merito impugnat qa rōtes ēntr includi fundamētō? Igitq determinatō eius ē in fundamētō rōtis assus ex quo deducit ipsa rōtes exco. Dnus é finis Ioannes qa dicunt cum illo in rāt specifico; et ita similitudo includit in suo ocptu ex leg quoniam haq fundamentales igitq adiacans cum determinatō, q ēt in post ꝑ rōtes é separabilis a fundamēto, nec ēt intelligi, qm exercitium referendi intelligi n post sine extremis relatis, sed rōtes nihil aliud é q ipse fralissimus respus q. actu ē in exercitio referendi, exercitium n. nihil addit ex parte rōtis s. ipsius respus, igr cum respicere aliud separari n posset a fundamēto, nec ēt respici, et rōtes sine illo ē pōt.

Alij dicunt q quis rōtes n existat ēntr in actu referendi postillat vt pullulare a fundamēto supposito existā. vt ipsi connexionem, q ēt cum ipso exercitio referendi, q mihi decendit ex de mihi placat, et é opinio doctrina D. T. in qua videt oculi existā. vt oducere ad existā rōtis: sed q in hoc decendi mā mihi summa difficultas ingerit é q s. Antigonus arg. pcedens n. in arg. 4. ppt. negativa, qa repugnat, q accidens reale existens in vno ex nomo q ducat ab eo q ducit aliud ex nomū l. ex q dicho ne eius dependeat, q. ēt q rōtes dimanet a fundamēto ex q dicho ne vt. Ad. quoad 2. pt. qa iay illud agens posset operari in qua curgi distā esset vnus n limi

Pater

Dicunt ista cum dictis dictis q̃ é ō. rationi videtur fundata, q̃ ex. actio intelligi post emanare ex ipsa actione q̃ducitur dri. et transire ad fundam. remotissimum, et valde distans, et quoad 2m̃ q̃m

Et quoad 2m̃ q̃m obiicit. qa illa relatio n̄ potest naturaliter emanare ex fundamento nisi ex virtute ex rōne esse possimus ita qa q̃ tam in intelligibile apparet q̃ fundamentum necessitet sine aliqua mutatione de novo ad q̃ducendum aliquid realiter, q̃ antea n̄ q̃ducebat, nam causa manens idem semper facit idem. Ut Doctor Scotus. 2o. Physicorum, qd. non sentire potest fundamentum ut ita operetur de novo ex eo nihil q̃ q̃ducitur, nam antea habebat eandem entitatem q̃ postea habet, et eandem virtutem igitur nulla erat repugnantia ut ex ipso emanaret illa relatio. Dq̃. pt. qa ad q̃ducendum effectum sufficit causa cum virtute ad operandum unde quamvis aperitio ignis sit de ratione requisita ad operandum, sine qua ignis operare n̄ potest. ideo é qa inde n̄ habet virtutem nisi tamen habeat ad eandem determinatam et ita postulat aperitionem rōnem. ad v̄. fundamentum habet virtutem respectu termini sic ut ex ipso q̃ fluat relatio quia n̄ existat nisi q̃ n̄ dependet q̃ducitur relatio ex existentia nihil

Dicunt de qa ista rōne D. T. q̃ ipsa declarat virtutem duorum relativorum pater plures filios respicit, cum nihil illis filiis n̄ simul existant semper ipse relatio respicit illos n̄ actu existentes: et n̄ sufficit dicere dari unum filium existentem, ex cuius q̃ductione relatio resultet in fundamento: quia ille unus n̄ é primarium terminus ut dicitur, sed determinatus et mensuratus, et ita quoad hoc q̃ é respicere plures filios optime potest intelligi relatio eis non existentibus ibidem: p̄terea qa quamvis ad eius q̃ductionem requiratur aliquid realiter nihil sequitur ex inde q̃ destructo illo nihil destruatur relatio, dicit q̃ quia q̃ductio nihil fit mutatio ad emanationem relationis ipsa nihil variata q̃ manet relatio, et nunc simul destrueretur relatio destructo nihil ita respiceret illos sine actuali exercitio referendi.

Ex. gr. q̃babilius mihi videtur asserere, q̃ relatio rationis realis, q̃ existit cum fundamento n̄ dependet quoad existere a nihil existente, q̃ quis postulet illud existere, ut attingat fundamentum nisi é relatio ad eius declaratio

Ex. gr. sal. nunc vapor

Retão dupli ofiderat

A diuerso q̃ retão ofiderat dupli uno mõ sm̃ req. q̃ est retão, alio mõ nõ rat retãis, & 1.° mõ sumit q̃ intrinseco éé, & realr, quo é quinta fundam.ti quo mõ 2.ª fundam.ti é alter res a dño quo ad exist.ã & ipsa retão é diuersa ab ipso mõ: 2.° q̃. mõ. Se quit retão qualemcq̃ contrait fundam.ti vt achi se hẽt ad rem & q̃cq̃ hãc duo quarunt ad rem ipsam nõ delinquant in ipsa retão ofiderant nã a nobis dunq̃ duæ rãis cur fundam.to nõ re, q̃ fundam.ti sumit ex ipsa nat.ã retãis & q.ª mõ eo ffilet q. é nõ rerere subo denominando ipsũ ad aliud se hẽns, sd qm̃ nõ pot dici nec denominari se hẽre ad aliud nisi aliud sit ad q̃ se hẽt, ppr.ª vt relatio denominet subm̃ achi se hẽns ad aliud regrit q̃ ponat aliud ad nem idem met effectus retãis sm̃ rem, q. arrha erat dicit relatiõ exemplum sit in visione potuit n. Deus coicare Petro visionem alicui rei absentis. S. futurę, qua visio nõ denominabit ipsum ita q̃ fide videntis & cui ponit res ps̃ens, q̃ arrha vt figuram cognoscebat, ad hoc aut vt denominet achi videntis nõ regrit aliam visionem, sd eadem met qua arrha cognoscebat illum absentem dicit visio rei ps̃entis sine mutatione de nouo. A liud exemplum é in Sco. q dicit hũi boũ denominatiõ rãis corporis, quo replet sine mutatione aliqua de nouo fit sumitr retão denominat fundam.ti relationis sine alia re de nouo posita ex eo q. rem achi exercet, q.ª é rão de sumpta ex D. T. opusculo citato s. c. 2. vbi post q. dicit q. simultaneitas non hũt alterius respondentis mentem nõ é intelligendum (aut) q. sit alia res a forte sd sensus é ipsa albedo vt se hẽt ad albedinem Platonis: quasi dicens q. eadem res q.ª arrha erat dicit se here p. mutationem relatiõ sine aliqua re denouo posita, & iuxta hanc sui sum mutem in arg.to possitum, q. mutatis de ratione qualemcq̃ achi fundam.ti denominat relationis ad rem. hoc .n. mõ relationes ss. denominat.ã & eodem itẽ mõ dicit aduenire retão sine subi mutatione, vt ex Arist. deximus: & in hoc sensu negauit D. T. possibile retãis sine rõ existente, dicens q. ei simile .S. aquale nõ potest manere sine eo q. sit aliud cui dicit simile .S. aquale, nõ aut q. nõ possit de ratione rem, q.ª é relatio, arrha q. ponere Thus, qa in hoc omnes dicit sue doctrine, & cõi acxiomati asserenti

retas. ad uenire sine subi. mutue exp hoc ꝑ ad arg.

+ſ. addit aliqd ꝛ in fin scii

3da Cui cis ſ. reſpiro aliq. ac ne ꝛ addit aliqd in fin scii mihi ſſe retae ſed é ipſius cé relationis ꝛ distincte a retae quod cui cén. ꝛ exhibꝫ in fin scii. ſ. m addit ex in fin scii poſſionem mi. ſi ſ. illud q addit ꝑ poſſionem mi. n erit exercitium retis, ſed ante illud erit retao, ſine quantu ad ém, ſine q̃tu ad é exercitus. ſi 2m ſeqt q̃ ꝑparet ad retas 3. actus 2. ad ſ. ad mios quo operato ꝑparat ad ꝓcipios operandi, et ſic éet ad aliud vt pius respis ad tiu, n ꝓuenit retae cén. ſed m é ꝓcipium vndenascit actualis respis, q̃ éet actus 2. eius, q̃ é falſum. ſi dicas 3.m q é actus relatus n é aliqd reale in fundam. q̃a ex in fin scii denominatiuo é mihi in re denominata: et cum hoc dicit n poſſet, q̃a ſequeret q̃ hec denominata &c. é Patres, é ſimile n ꝙ uenient a ſra reali, decendum erit q illud exercitium erat antecq ponerer tius in exercitio.

Ad q retao et eius exercitium &c. rñ ꝙ in ipſo fundam. in in fin scia, ad q̃ actus ex poſſione mi. n ꝓgredi alios mutationes ſiue abſolutas ſiue reſpectiuas de nouo reſultantes. et cum dicit illud exercitium colocare ſuum eſſentiale fidei dicimus verum é de cōcatione &c. rñ. q. é exercitium referendi, q̃a é in ſubo é eius cōcatio, n in dicit ꝑ ullam ſimilem fundam. l. equale, quoad eq. ſup verum et tius n ipſo deſſentiale realitatis fundam. q. ꝑ poſſionem mi n mutabitur, ſed ipſe deſſentiale eius, cui actus ſimile. ſ. equale dicit fundam. q̃ ꝑ totam poſſionem mi ſine aliquo alio cui met realitas q. é in fundam. ante q ponat tius dicit ſimiliter fundam. cui tio. et ita ſolet ꝓcura arg. q. in hac mat. fieri ſolent. Vndo hac dist. &c. Retao erat ante poſſionem mi. et quoad exercitium distingo n é res, et quo ad omnes reales. nego: ad q explicandum Vndum é exemplis ſ. poſſime deſſione an poſſionem rei ſſentis, et dicio vt deus mundum ꝑ corpus, et deſſé in ſella Angelo ante exiam tbi, et aliis huius mi. inter qua, dicio ſs. poſſima, q. ad deus eam natas ſpectant, quos ſ. é. de actione, q. Deus erat aliqd in tempore, q. actus erat antecq crearet illud, n in Deus decebat creator quoadunq ponerer in hoc tempore actu creans ſine noua mutatione nec realitate ex p. creatoris, ſimiliter &c. Deus

ꝑ ſuas

Ex his pt. duo quor. p.ª é q. quis reus sit mus rei existen
ri sm suos [illegible] ad q. determinandu. p. repugnantiam adiecta, si d. mus rei
existentis mi ordinis ad quos ens [illegible] dependere mo
explicando

2m. é q. reus vult assumpsit p. abstractionem ni negris ad suu
existe.ª q. trus Verborum sit actu existens mi é dubium, sd in poa toga
vt potest p. separationem cognitus actualis eades met reatus sic existit
et similit dr. q. reatus p. mus p. dicatu q. dixi mus assumpsit eus
Vultus Iung. p. eius eius pot. opinione denominare nat.ª p. dicatus
quis actu ni p. dicat p. mus eius dap. actus p. gradi, q. reatus exer
cet p. p. dicationem actualem

[illegible]

Q.ª ij. DE RELATIONE EXPRESSIVA DAMENTI ET ERMINI:

Relatus ꝯsiderare relatũ ꝑ ordinem ad extremum, vñ ꝙr. datur ꝙa in ꝯ ſui medium ꝙdam vnũ duo extrinſeca partiũ pare é neceſſe, et ſecundũ eius natã plenius ꝯſtituendam oſtendere oportet quomõ diſtinguat abſolutũ et quo pacto exp. ea pars vnquent.

Art. 1.m V.m Relatio à fundamento, & à tro. diſtinguatur.

Pars negatiua ꝓbari poſt in ꝓmis ex mõ dictis ar. ꝓcedens vbi dicimus ꝙ relatio ſon res ꝓ aduentum vñ. nihil addit ẽ. fundamẽ ꝓpter extrinſecam poſſeſſionem vñ. Q. nec dicitur a fundam. nec à tro. ſicut é exp. ſe Diui Th. opuſc. c. 42. vbi dicit ꝙ ſimiliter dicendum eſt de vnitate rei addit ẽ. ad ens, aliquam nullo mõ poſſet fieri ſimilis ſine ſui mutatione: ꝙ neceſſario intelligendum ẽ de additione alicuius deterioris ſicut dangꝫ mutatur a re, ſicut dangꝫ ros à re, ꝙa ille mutat ſibi aliquem rem ab ſe diuerſum .i. diuerſo mõ ꝓ antea ſe habet: et hoc expreſſius ait cap. ſequenti vbi expreſſo intendens agere de hac deſſicultate affirmatiue dicit ꝙ ꝓ dicam deſſerre ex eo ꝙ dicunt diuerſas res extrinſice, ꝙa vñ vnus importat aliquid aliud extrinſecus, quomõ (ait) relationes differre a ſuis fundam. ꝙa

G.

impor

importat oppositum relativi, s. non dicimus q̃ vnus desinit ab
n̄ t. ra ens, sed ē aliud, q. n̄ importat plus q̃ pars, et vnus dicitur
fm̄ multa non eadem, quo hō desinit ab ea q̃ importat
mat.am et econverso, sic. relatio desinit a fundam.to, q̃ importat vnum
et eo., sq. relatio n̄ distingũ a aliquale a fundam.to et trō.

2m. argumentum.

Ex quo rad. pr. q̃ relatio ē ita minime entitativa vt sua ēē
accipiat ex entit.e absoluti fm̄ dicam.to i. a fundam.to et trō. sq. n̄
pot distinqui abillo. Et dq̃. q̃ repugnat sumere suam entit.em
ex fundam.to et trō. si actu dicit entit.em distinctam abilli, alias n.
oiã accidentia deberent sumere suam entit.em a subst.a sq̃ dep abella
dependent, cas q̃ determinant. et Arr. multipr pr.

1o (2m arg.) q̃ relatio includit in actu entit.em fundam.to, nam si
ita non esset, q̃d sit aequalitas diceret n̄ posse explicari, nisi dicendo ēē vnius
q̃ntitatis n̄ excedentis aliam, et similitudo. s. identitas nihil aliud
ā q̃ dicentia dicere. s. sm̄ substā. s. sm̄ quantit.em sq. entitas
relativa n̄ ē aliud ab entit.e m. et fundam.to.

2o pr. idem arg. (4m arg.) q̃ ablato quocumq. alio, et sm̄ m
relatione trō. et fundam.to intellegi genus relationis, q. vota ēē relativa
n̄ distinqũ ab eis. pt Arr. q̃ intelligimus q̃ duo rationes dicunt, q̃.
frater p̃tinet ad aliq. genus n̄ absolutum cuius p̃texte n̄ cognoscamus
nos duo entia fundam.taliq. explicata nisi sumul cognoscamus duas
cuiq. eadē quantitatis. s. sm̄ identitates aut similitudines ede q̃ vna
q̃ extremus p̃ suas entit.es constituunt q̃ duo genus reale relationis
sq̃. pt. q̃ ad intelligenda diversa fm̄ dicam.to sufficiens ē diversitas
diversa fratr.is q̃ cui m re nulla sit dist.o

2o. pr. q̃ sm̄ mea sententia quantitates discreta ē vera species
ratis entis ēē ipsius mei q̃ sit fra et rationes fratres pluresq. sm̄ mul
titudines q̃ntitatis discretae. sq. sumitur retinis ēē assistentis hoc q̃
duo diversa attribuant unus rationi n̄ ē relationis sm̄ suas spās ens
ratis. Dq̃. pt. q̃ multis entitatibus quocumq. alio praecisis cognos
cimus hanc essentiam stis, et respicimus et considerata unius actionum
q̃. debet includi multa q̃ duo rationes fratres de genere relationis.

Pro 2ª qo ñ distingt relatio in genere rei ex in ea relatiui sed hoc modo fit cum in eadem re, & eth realiter non distingt a fundamento. pt. qa ratio é dria realis relatiui ad correlatiuum, qa fundamentum ex se é tang genus, q se habet ad aliud veniens secum dicit simile. s. idem, se habet ad aliud diuersum, & diuersum in sua ratione dicit dissimile. s. in aquale, aut ñ idem, & nullo secum ipso entitatiue é dria realis distinctiua relatiui, atq adeo relatio ñ distingt realiter a fundamento ex hoc.

Pro hac & aliis argis plurimi recentiores tenent hanc negatiuam pt. dicentes nullo é Suarez vbi 1º sect 2. nu. 22. q videt esse plurium aliorum scholasticorum nominalium Ockam in 1. dist 1. q. 1. & dist 3. 1. Gregor. dist 28. q. 1ª ar. 2. Egidium in 1º dist 26. q 2. & ex thomistis citat Sylvestrum in hac q. 28. dubio 1º. & Herbertum in 1º dist 30 ar. 1º. & Gabrielem. 4. 7. q. 5. videt eth D. Damascenus in sua Dialectica c. 50. & vt explicet suam sententiam dicit scire. affirmatiue relatiua ée quedam extrinseca denominatiua sumpta a re absoluta: iuxta hunc. n. multi reatiue scripserunt, & dolleret pluralitatem ad aliquid, sed intelligendum é relatiua dicere tria aliqua realia, & intrinseca denominantia ipsum relatiuum, q distinguit in re ea tria aliqua distincta abinuicem, sed in re é tria absoluta quae in ad multa absolutam respectum, sed modo quodam respectiuo, & connotando aliud.

Sd 2um sententiam defendit D. T. pluribus in locis presertim 1ª p. q. 28. ar. 2, ad 2um. vbi ponens diuisionem inter relatiua in diuina, & in creata, ait: q in diuinis relatio é idem realiter cum natura & essentia in qua fundatur, in creaturis vero ñ é idem realiter cum fundamento. & subdit, sed in diuinis omnia relatiua distingt realiter ab aliis, q per dictum, qua fundamentum a re. distingt negatiue q in creaturis dicit aliqua dicta realiter inter relatiua, & extrema, & de pod q. 8. assignat diuisionem inter subiecta creata & increata, qa subiectum increatum nihil facit oppositionem cum relatione, sed idem realiter cum illa, bene tñ subiectum creatum. & ibidem q. 7. ar. 9. ad 7um. & in 1º sententiarum dist 26. q 2. ar. 1º. ad 3um. expresse ait q fundamentum é causa relationis; & é cois hac sententia multi Theologorum & Philosophorum cum Aegidio c. de Virtutibus c. 19. q. 1. ar. 1. multum videtur probabilis

Deo

Deo adrenuente aliq̃ relatiõ ex tempore, q̃a Deus mutaret, q̃ moueretur ꝛ̃ sequeret se relatiõ ꝛ̃ distingũ a tu re a fundam^{to}: imo haec sua é Arist. 5. Phisicor. docentis q̃ ad relatiõ ꝛ̃ dat̃ q̃ se motus q̃ vers ꝛ̃ tẽ se a fundam^{to} et mo ꝛ̃ distinguerẽt sic dicẽs ad illa pol dari q̃ se motus, cui sua subscribunt fere oẽs Thomistae Cai^{et}. loco citato i. 3. Ferrara 4 3^{ae} gen. c. 14. et Capo. m^{i} suarez disp. 30. q. 1. et Flandria. 5. meth. q. 16. ar. 3. et 20. qq nos libenter subscribimus.

Tertio est sit mia 1^{a} 3^{ae} Relatio actu et in re distingũ a fundam^{to} et ind. quoad fieri entis^{tat}. 1^{a} 3^{ae}

Haec 3^{a} pr. rat̃ desumpta est D. T. loco 5. citato 2^{a} 3^{ae} q̃ relatio realis includit tẽ in, q̃ ligat in haerendo in subo sm tẽ reale q̃ distingũ realit a subo et fundam^{to}. Q^{a} pt. q̃a fundam^{tum} sabrum in relate, qua fundat in subto, é fere ideq̃ cum fundamento, sed repugnat q̃ accidens in haerendo realit in subo sit ipsum subm, q̃ debet distingui realit a fundam^{to}. Alia pt. q̃a repugnat q̃ una et eadem in rebus aptis nu, et actuali sui ens in alio, et ens ipse. haec n. duo in volunt manifestam contradictionem, nam q̃ é in alio dicit negationem eiusdem ipse, q̃ relatio dicit tẽ in ipse realit, et in re, at q̃ alio distingũ realit a subto in qua fundat. et Arist. 1. ꝛ̃ pr. q̃a relatio creata in hoc distingũ ab in creata, q̃ in creata ens subtle ipse subsistens, et haec rat̃ relationis ipsa a subto aptitudinaliter, ut relatio creata in é de genere subti. sed é ipsa decam^{tum} accidentale, et ita debet includere tẽ in subo.

Ad hoc respondet Suarez accidens tẽ in duplici divisione aliud physicum, et aliud logicum: physicum dicit q̃ in re tẽ subo, et hoc sic in clusum in includit distinctam aliquam actualem a subo, ut quinque ar. 3. pes longum. 4. modo dicit accidens id, q̃ sm̃ may p̃dicatis, et cognoscitur metu accidentali, et in genere dicit sm̃ aliquam speciem rationis et may inditum p̃dicamentalem. Vers haec repugnat, nec enervat vis argu^{menti} q̃ cum q̃ accidens sit reale sit ita in cluditur cen^{tum} et realiter dependens realem a subto. 3. subti realiter é independens (q̃ ipsa ipsa re loquendo) realem relationem p̃dicamentalem in cluditur cen^{tum} rationis accidentis realis, et in cludit dependentiam realem a subto, et ab hoc distinctam realem ab illo. Accidens é duplex physicum, et logicum.

Pt. dñ. ga hæc duo sñt oppossa realr et vere dependere ab alio, et
cé m illo. et sm eandem realem hoc dependere nec cé m subo

2o. pr. ga absolutum est res quæ realr opponant q debent distin-
gui realr. Pt Anl. ga illa é reales oppossæ q ocurrit alicui sm
suum cé reale, sd cé respectiuum sm suum cé eñtis vpsius m ordine ad aliud
cé vero absolutum m ordine ad se, g. ri m debent distingui mta
letalibus ruthaste. seu loga. sd ch m suis emndationibus, Pt. dñ q.
ga ri omnibus finitis et limitatis ri pot dari alequo fra q. ipsum
suum emanantiam, possit æquelere duabus fris oppositis, et æqui
nantibus. s. ri pot dari vnicafro q. simul sit rabis, et irrabilis
cum igit absolutum et respectiuum in oppo genre sint immediate oppossa
et repugnantia manifesta sequit, q vna talis entitas creata et finita
in ri possit simul cé absoluta, et respectiua.

3. pr. ga odi entitas creata ex eo q creata é ri é suum cé
m. m. nec contra sd nec cé realr vt s. ostendimus in hoc huius tract.
sd si relatio é idem cum fundam. actu et mre sequit q fundam m.
sit suum cé, g. Min. pt. ga relatio m. suenit rei quoad existere
ri. m. éntis suenit alicui et ad aliud, sd ex accidentibus aliis
rei ri existentis resultant, et sunt relationes sm cé cuius oppossi
tum ri m. nec ostensum é. sd absolutis admixtum, igit cum existens
realr sit ex éntia rei, sequit manifeste q cé sicut sit éntis, sine ac
cidentale actu, et mre abella distinguat, et cum fundam. habet
é ad aliud p relatio, sequit q relatio sm suum cé sit distincta a
fundam. actu, et mre

Ex quo desumit efficax arg. occasione sumpta ex dicto m.
D. T. loco citato de pot, et 1. Sentent. dist. 33. q. 1. ar. 1. in fi
ne corporis, dicentis: In creatis aliud é cé relatis et subsistere q
referre, et ideo dicunt in cé, et sm q in 8. faciunt oppositum
accidentis ad subm. Quia cé reale relatis sm q distat a relato rei
sumit ex sua fundam. et subo q é sibi nec fatis éndi, q si ista
abella sumit vt ex hoc casu postulet cum illo identificari actu, et
mre, accidentem sequit q fundam. transcendit éntis relatis aliquid
mag quo ens transcendit p sua entia, at q. adeo s. ens ri facit op-
positum suum nec re, nec ratione cum subto ex accidenti, nec ita re

tas

tão cũ re absolutũ in quo fundat. Dq̃ p. qa si relatio ex una
pte sumat secũ de essentia rei. & ex alia supponet absolutũ
ribus vtã simendũ ee vt sit ipse omnis absolutus, sequit q. ens
q̃ é relatio set de absolutũ, & q. illud in quod tendit in cen. relatiõ dana
q̃ qd é eius, sd hoc é falsũ qa ens relatiuum set esse cẽ ñ cõ
ee absolutũ quia in illo fundat. q. relatio ñ hñt tendere connexa
nẽ cũ fundamẽto. vt actu & in re petat de ipsum in quo fundat
Quinto dr. ex sua oppõsitõ nã nulla natura absoluta oppõsitam
sue relatio ipsiũ in actuali exercitio referendi, sd illud exerci
tiũ potest separari a fundamẽto & vtq̃ q. é alegd actu distinctum
abillo mre. Hac dq̃ é euidens tũ a sua. Suarez asseren
ti signum euidens distinctionis realis & separabilitatis vnius ab
alio. Dr Mtr. qa exercitiũ referendi ipsiũ in cop vnum
conducit aliquid ad exercitiũ actualem, nihil n. aliud dicit ee actu
simile, q. actu existere fundamẽtũ & trã.

Dr ñ valet respondere hoc exercitiũ ñ separari ab vtroq;
extremo quoad aliq̃ dicit p. ipsis collectiua sampla, sd p. hoc q̃
vnum extremum ab alio separat. s. ens actuale exercitium separa
ri ñ (inq̃) valet, qa mutuo sese nõ actuãt & alegd ñ mutuo se
cũ in fundamẽto. & ñ ex dictis sequitur distinctio, q. sal vnum ex
tremum p. actuat (vt obseruauit Suarez) q. illud mutuo secum
q. é relatio cen tr. s. non amittit q. ablatiuum tm. s. similitudo
vt é alegd realiter in fundamẽto existens inhærenter, & separabile
ab illo. & cum ñ possit dici q. manet ablatiuum tm. quia ñ tribuit
secum effectum formalem, q. é ñ exercitiũ referre (vnita
hanc vnam) sequitur manifeste q. annihilato, & desinente alegd ñ
mutuo secum fundamẽto.

Dr ñ obstat ex ñ una sua idea sequi inconueniens opposita q.
dicimus relatiuum exercitium & alegd mutuo secum existens fundamẽtum quia
ñ denominat ipsum relatiuum ante positionem tri, ñ (inquam) obstat
qa cõ. & effectum formalem relatiui tm q. cum fundamẽto efficit ñ
é actu exercitum, sd cõtra. q. é respõs, quo posito tm. dicitur

adhuc vterius ad referre fundam^{m}. At vi. quia oppositum eius
effectus et proprius relatij, ē adhuc refragare potest, q. vi intellectus ouer
eius referendi repugnat intelligere relatum quoad suum fundam^{m}
et contra effectum. q. ille effectus deitatis et relatij vi debet ē in
separabili quoad suum motivum sicut ē à relatae. et cum supponat
ē q̄d motivum sit fundam^{m} manifestū sequit. q. p̄ter destructionem
q^{d} dat motivum fundam^{m} et vnum debet assignari alia diff.^{a} omitt.^{a}
relatij ab entitate habitus suscepti extremorum, et exhoc arg.^{t} deducit
pari ratione assignari aliquam suscepti relatij pullulare ex fundam^{to} et vno
q̄d n. ē illud q. dimanare dicit ex ipso, aut qua ratione verificari
possit q. relatio, ac possit fundam^{m} et vnum assignat relatio sicut
alia nichil ē nisi q. p̄ter ē absolutum vnius q. extremi, et q. uis
extrema includant comparationem q. hoc q. vnum ad alterum comparatum
iuxta hanc rationem nichil aliud ē, q. coexistere vnius q. entis absolu
ti, q^{a} in vtroq. ē diuersitas et vnitas secundum supponat aliquam no
uam et assurgens in vtroq. extremo. S. Cathg in aliquem illorum
q. sit motivum secundum, et denuo adueniens, inducens q. nouam de
terminationem aliquam in quare relationum aliquarum.

2ª Dñs. 2ª Dñs. Relatio realis distingui a fundamento, et termino.

Hac Dñs. q. vi dicit. aduenit non aliquid oppositum ad q. adeo
dicit realis, quamuis ex oppone. q. vnum ad ē reale. sed omne fundam^{m}
est relatio dicit oppositum in quo. q. vnum ad ē. q. relatio destructo relatio
a fundam^{to} q. vnum ad suum ē. Et. mi. qa relatio dicit non ē respectus
vt s. iaq^{a} ostendi. quod fundam^{m} vi. ē absolutum non suum ē, q. sed dat
repugnantia vt absolutum sit respectus. Et erit repugnantia q. entitas
absoluta sit entitas respectiua. 2^{a} Pr. qa idem ē entitas res et ē
q. dicit ens, et sic repugnat q. sint idem in omni. Et repugnabunt
idem realiter

Ad. qa relatio melius dicit, aduenire quoad ultimum modum
fundamenti, et ita ē mens s. Capitis, q. mens adhuc ni ē fundamentum
quoad suum ē.

Sed hoc pro responsione tertia ratione assentiendo dicendum quod duplex
modus rationis realis, ē ratio, q. vocant fratres, et ex natura rei actualis

que

que et hac suppositta doctrina dicunt relatos ni dubitque recte
asserenda m.o sed m.o fratri, q.e dub.o et suspicere ad salvandum dub.m et
diversor.m occurrentes rebus t.o diversis, q.e tales sunt considerandum. Ut vero
supra alteras ni adhibet novas rei sed sic rebus eius ille, seq.a admaxim
suo accepte ni post excludere eas, sed necess.o illas includit ni mod.o
illato, et decernit tale s.a fra suis et accidens subsist.as sed an modo, et
durante quo.mo relato necessario includens fienda m.o; qa si dubitatur eas
noscere fratis rationes aquales tales imposuerunt subtrahendi cognoscendi ipsas qm
tales ni aptas ni excedat ut verax, q. minor dub.o é assignanda, pro
gris ad tenatis intuitus duos contrahit.

Verum m.o hac solutio quis accepta sit et mi generosa dignata q. suo
autore, alias doctissimo mihi ni pro me quando post discussi ad ea que
ni semel observanda cir. dict.m fratis medicas mortes tenatis et vitas, deque
ex professo disserendum q. celebris ant.a D.i. et ad arg.os solutionis hanc
q. veritatis et planationis observandus é.

1.o q. dispar post unus includi ni sepse alterius, uno mo tanq. fra
q.e sm suus actualet.m é mi fienda quo.mo duo na un.a cui sit mistio
in genere unus nullus de hinc post q. sit aliud abjecta sed minime
transeundo p. dos p.fectiones existentes ni ea. quomodo duci é dda en
tres duo naxi p.fectas, et p. illas transeundo, alcomo post unus inclu
de malio p. mat.m fac ni mo mistura sed cum similar ni illo genere p.
venienti ex gpio gradu p.fectionis tenatis, et hoc mo. fienda ni deser
fratis specificare intrinsica relata, qa ni illo genere tendi relationes ni se
hil tanq. post ad aliquos actus, sed tanq. actualetas, et fra. Migo
aliud é actuale ni é ratio fratis absolutus illis cis fienda m.o sed cuius ratio
é limitata in uno genere, ideo assignando é aliqua alia ratio cuius
effectus adequatus ex fratis sit dare é ni illo genere relationis tanq.
ibi quo fienda mentes absoluti subsistunt relatum ad aliud, et hac fra ex
tao attributis hoc p.dicamentis.

2.o nota ex D. T. opus c. citato q. si aliqua p.dicamenta q.e sm
suum gpium accidens et tatis fratis sunt quedam res et ni modi alterius
rei ut subst.a quantitas et qualitas, et ypp.a prius observari separata, a
tis sunt, q.e sm gpia accidens ni genere é res mentis distinctas et de
cur sas absq. aliquo quod, sed mo. mi suam gpia denominationis

pertinet

ponunt ofidiarii. vt mr̃ edificare in rali alterius, alterq; edificare
mō nō habent aliud nisi usq; ꝙ dicatur cessabit, sed tamen rep̃ dicit
rō ꝙ ē rō aliqm̃ dñm in rali, et sic in genꝰ ē retas cuius denomiatiō fit
ꝙ ē ē similis. s. aquile, id aut ꝙ similis ē dicit ē
fratr ipsius fundam̃ ꝙ debet in rali ꝙ retas, et hoc in genꝰ ꝯ
ad hoc ꝙ sit dñs in rali in re ipsius generis ꝙ debet in rali
nullo mō adducunt nisi ē. sed dicit ē ad hoc aut cum sua re. si
vō sint dñs in rali in alio genꝰ ēndi adducunt nisi ē in nr̃m
morā rei simplr̃ ꝙ ita ꝙ ipa rō ē ē ꝙ dat exercitiū illis
ē ꝙ mō defcant,

Ex quo p̃z retas ē aliq̃d distinctū a suo fundam̃. ad hoc in
re in nr̃m fra. sd retas, ꝙ retas in clusi fundam̃. sm ꝙ ē ꝙdam fra
cōmixta cū aliq̃ genꝰ absoluti, ꝙ. cū dr̃ retas. ē aliq̃d diuer
sum ē distinctū in re a fundam̃. sm cōmiscē. Q. p̃t. ꝙ ē relatiuū
mensurat cū ipō fratr̃ et sic ostendit. ꝙ fundamentū dicit
referri p̃ possessū cū aliquo ꝙ ē ex suis generib⁹, ꝙ retas sm ipm
ē rē ipius fundam̃. alicui nō dicere ref̃ p̃ possessiōnē cū alio

Ex quo p̃t diuersas ē rales inter idem fratr̃ adhiōnes cū passū
et retas cū fundam̃. ꝙ accio ē passū idem fratr̃ ipō cōne
xionē, ꝙ hēnt cum modo in quo inchoant, et sic ꝙ ipō
nat. nr̃ portulent idem fratr̃, portulana nr̃ rales modos in quo inch
oant. at vō retas ex fundam̃ nec rales suas fratribus, nec alicui
ꝺ. possunt idem fratr̃ quos nunq̃ habent et nemo portulet aliud vt
fundam̃ et rales fratr̃ a patre sua denominatiōnis.

Prat̃. p̃t. ꝙ retas nō sic includit exist. fundam̃. ꝙ nō possit ab
illa separari salvo ꝙ deipa, vt autores addūcūt ꝙ hac sententia do
cent, et docere intendūt ꝺ scot, ꝙ eandē dat. dari existimant inter
sessionē et fundam̃, ꝙ. separari † nō posse negari, ꝙ. retas reale a fun
dam̃. distinct: ꝺ q. p̃t, ꝙ repugnat ꝙ aliq̃d distrui et transeat
ab ē ad nō ē nisi admittendo aliq̃ exist. ipsi manente exist. fundam̃.
distruit retas ꝙ. maior dist. debet dari inter fundam̃ et
retas ꝙ fratr̃.

Et nō valet dicere distrui fratr̃ retas ē nō exist. ꝙ hoc
nō intelligibile ē, ꝙ ex eius cauſ. fratr̃ nō ē diuersa exist. a

† posse.

ab ipsa fraternitate q̃ implicat mutuã dependentiã fraternitatis ad ipsã dependentiã ipsius mundi ad eius ens quomodo intelligi potest fratrem velle aliqd dependens p̃ manere entitatis ad ipsum ens.

Dicit Petrus Scotus separari ut quoad res, q̃ ens reale, nec simulando mihi aliud à re simili, nihil ut sumitur ibi potest aliqd ad rem suam ipsius ens, et ita dum dependentia simultanea ad amittitur entitas q̃ ens mutuo ut ens sed fraternitas manet q̃ ens simile.

Sed q̃ hoc ens respicit aliud unum modo, nec mihi ea destinatio ens ens, q̃ ens dum mutuo ens, et ita multa quasi quod adhuc ens res potest adhuc fieri, q̃ necessitate intelligi quasi nihil relinquendo q̃ missa ipsa scripta res ens ens, nec ens sit ens primum consistens, sicut diuinum aliquid verum ens ens ens primum consistens ens ens mutuum ens ens sit ut ens adhuc mutuo ens semper. Sed dicat ipsum ens ipsius entitatis ens quodam addita ens. ex hoc autem ut sequitur q̃ illud additum mentis substrahi res ens dicit additi, sed q̃ intelligi ut valeat sine ipsa q̃ ens mutuo ex identificatione, sed ex necessitate intelligi q̃ ens potest cognosci ens ens sine re ens ens, et ens, et ens si actu totali ipso maxime concausans, q̃ hoc ens potest separari ut possit ab ipsa ut sequitur q̃ ens dependens mutuo ens potest totale, et ens operans, q̃ possit necessaria et destincta ad hoc ut mutuo ab alio dependeat, ita simulo q̃ ens ens tale intelligi ut valeat sine fundamento ut sequitur ens ens idem ens, sed ens ab eo dependens, et ens illo simul ut intelligi ut valeat q̃ operans mutuo sine alio, ut dum quoad reale, sed ens quoad fraternitatem quo sit ut ipsum hanc entitatem mutuo ut ens assignando destincta mutuo ens et fundamentum ut dum ens ens ens, sed ens fraternitatem, q̃ simulando ens q̃ ut dum implicat ens ens simile, sed ipsa fraternitas ens mutuo ens ens dependentia, q̃ ens ut mutuo ens fundamentum.

Ex his stat q̃ quamvis relatio distinguatur relatis a fundamento ut dum distingui dum res ens, sed dum mutuo ens, ens ens ex diuisione q̃ relatio dum addit fundamentum adhuc ens et distinctum nihil mutuo q̃ dum ens ut ens quidam res, ut ego ostendi aliqua res ab ipso fundamento. Sed mutuo ens, ut alter q̃ de existentia subsistentia dixi mutuo quod ipsum fraternitatem ens dependentia mutuo sunt q̃ ipsa res

ens q̃

et ppt° ex ppa nat^a ordinone potuerat accipi vt dessumens sumy
de a re modificata. ñ m. pot intelligi diuisio sor ppiy cap
rey nisi fuerit intelligi id q detrah^r. ex quo ñ seq^r videre
ipsam cuy re debuy reale modi; qm etz ex hoc sumat sufficiens
in debito et assignet dict^a modalis, qa res ñ hñt minimum ce
rtu é p arcta contrahi à mey; et ppt° debet distinguy ab ipso
mo! nay diuersitay inter aliqua (vt docet D. T. opusc. 2. cap.
17.) sumit ex ipsa ratione rey et p^rietat^e q a sortiri mutuat m
ur mey et rey, ñ mo qa mus é imperfector re, sd etz qa é por
trior vt pote adiacens determinato

Ad tertiu pt ad 2^m auctoritatem qa cuy mey ñ sit verax
sd é ipsa res modificata cuy suo mo vt additamt cius radix
distinctionis modi ab alia re necessario sumit ex re modificata, et
ppt^a relatio ñ distinguit a fundam^to ipsius fundamti, et etz a fundam^to
ipsius rey, ñ qa sit idem subiecto mey cuy extrem^a absoluta vtriusq;
extremi, sd qa relatio includit extr^m rei modificate, et cuy sit
inter se duo extrema radix vnde sumit dist^m ab vno é aliud ex
tremy, et 2° s. Dionisius mat^a et ipsa, q^a é fra Johis, cuy sit mus
includens vtrunq; extremy diuisi ab vno p alterum, et eo^m q ñ
vellit dist^m modalem (si aliqua dat inter vnionem et ip^m vnitum)
ñ m^o in vnione, sd etz in relatione respectu vtriusq; extremi.

Ad rationem dicendum respondet ad 1^m relatem sumere suum
extr^m a fundam^to ñ p^rcise vt é absolutum, sd includendo mutuum res
pectum, et ideo D. T. sapienter modicit hoc subito relatem sumi ibi
dem ut abbreviatum ipsam ñ quoad omnia, sd vt se hñt ad aliud
significans in hoc determinatum quod p^rtinet ad absolutum in qua ipsi
sit relatio.

Ad 3^m respondet q quia relatio includat fundam^tum in
recto ñ m^o tanq; transcendens et immixtum intra mixtum accepto
ad mey quo diuersa ratione mixtum accepto dicimus relationem
sd m^o quodam communi, q é includere fundam^tum ñ p simplicem

videm

idemnificah, qualis requiritur omnia ca q̃ st̃ in Deo ppt̃ semp̃ vadr
hoc Diuina ẽẽa vt ex D.T ostendimus sit p̃ positione ens rei
ẽ fundam̃t cum suo mõ. s. de ẽẽ, et exist. et nat. et subsist. de
deus ẽ ſ.

Ad 4m. pt ex dictis, nam quia ri possit multis fundam̃is
et vnus prundere, quamuis simul accipiantur a relatõ ri inde sequ
idemnificatio eius illa absolute, sed illam includere ex suppositione
q̃ ita intelligatur, s. q̃ ris ri possit intelligere res existentes
alicubi nisi cum p̃sentia in loco nec quamdiu modi sui possunt ne
in loco sunt sicut nam naturales, ri seqũ res existentes ẽ ipsas p
sentias in loco, nec quamdiu ẽ sua situatione, et possunt nec in
loco ita in relatõ, vnde quia Deus separet relatõ a fundam̃to, ne
cessũ ẽ intelligi cum illa sint ei obiecta ppter connexionem q̃ hũt re
latio cum vtroq; extremo quamuis mutuo se apprehendant cognoscant.

Ad 1um. Dicendum q̃ quamuis discreta ẽẽa ſ. sint in
eo q̃ sit rõ finalis p q̃ mensurat multitudo, hoc nõ ideo ẽ, quia
ipsa rõ ẽẽa dicit q̃dam in diuisionem p̃ma vnius rõis finalis vnius
de genere quantitatis: at v. fundam̃t et vnus p̃cise p̃ sua ẽ abso
lutum ri ſ. vnica rõ ẽẽa, nec vt sic multiplicat̃ nisi in clu
dendo in ipso recepta multa quandam relatõ determinatam ab ipso, q̃ dicit
relatio ppter rõm ſ. adducta.

Ad 2um. Dico q̃ relatio ri genere relationis non q̃ ẽ q̃dam res
vel ens p̃se non dicit vnum cum omni, quale ri fundam̃t mutuum, ri
tm duas entitates p̃ se includit, quae ẽẽ ens p̃ accidens, quia nec rela
tio vtrumq; includat s. omnia accidentale non entitatem q̃ p̃se in clu
dat non dicit q̃dam res cui p̃se accidit ẽẽ ens in accidentale, at
v. p̃t ex qq̃ ponit de lapidem lapidem etc. non dicendo subiectum, et accidens
subiectum includit, sic etiam relatio ri includit vnum et fundam̃tum vnum, res
q̃. dicit relatio non dicitur rem ens, sed vnum extrema mutua q̃ dat
genus relationis, vnde q̃ vnum sit duo relata, et fundam̃tum genus
non ẽ physicum, ri nõ methaphysicum, et ẽẽa ſ. radicatur nõ ad ens
mas, quo ſ. dixi mus genus ẽ duas species accidentales ẽ subs

et sic.

essentiæ specifica, mediante vt mo identificari cum sua accidentali, q̃ vltimo dicimus é, q̃ sicut hec ratio pod, quia comunat genus et differentiam fra rationes actus, quia comunat differentia, et q̃ fundam. hec ratio pod determinabilis q̃ vnit ad hoc genus relationis. S. illud ideo fundamentum dicit genus, et vnit differentia, q̃ cui in illis nõ obstat indivisibilitas rationis et fraternæ relationis.

Art. 2º. V. Relatio sumat suam unitatem et distinctionem p fundam. et unit, et quo mõ distinguat.

Aquelle artículo me cupo em meu exame, e foy em 22 de Setembro de 616. sendo examinadores meu Padre Abbade de S. Fr. Herm. de Ames qua, y elle mo. Fr. Antonio Mesado

Placet hanc defensionem mi p̃ sensi discutere vt plane capiamus quanta sit dependentia q̃ hec relatio a fundam. et tro. q̃a eam vocat art. precedenti expressim sit relationis distingui ab utroq; et infine eius dicimus summ. spes, et genus relationis ab utroq; merito inquirit mõ quo mõ distinct dessumat ab illis: Vere q̃a dicit, et unitas relationis, s. et eius cuiq; ad unitatem rei é duplex vt specifica, et numerica, ideo difficultas duplicem sensum habet pot, et primo in primum an relatio a fundam. s. a tro. sumat suam unitatem specificam et distinctionem eam tem, et in 2º. stabimus in primo. Unde sumat suam numericam distinctionem et unitatem

Et q̃ unitas et distinctio specifica nõ sumant a tro. p. 1º. q̃a diuersæ relationes inferiores terminant ad eundem unitatem specificæ sumptum vt similitudo albi et dissimilitudo nigri terminant ad idem album, sed eandem fraternitatem specificam, et nõ. sunt diuersæ relationes spe. q̃ nõ sumit unitatem specificam relationis ex unitate tro. et

Et nõ valet dicere é eundem unitatem martij, et nõ fratr. q̃a toda diuersitas, q̃ hic intus. vbaz relationum quoniam rõe fundam. q̃. nõ sumit specificam a tro. sed a fundam. Ans. p. q̃a idem albedinem rõe tro. é diuersum respectu similitudinis, et dissimilitudinis, et dissimilitudinis, q̃a apparet ad fundam diuersæ spei. S. eiusdem q. 1ª specificam relationis sumet a fundam. et nõ a tro.

2º. pr. sumit q. impugnat dicta solutio, q̃a diuersæ relationes spe

spē. st. qua fundant in Patre, & in Matre respe. filij, & in é
vnicus fratrissimus dñi, qa é filius a se genitus, n. n. matra resp.
et filius nisi vt genitus, & Ma. pr. qa mater accurrit ad ge
neracionem ipsius Patris, Cq relatis, q.a fundant in vtroq. sunt diuer
sa spē.

+ diuersum

Ad. qa filius vnica relatio respicit patrem, & matrem, & m. st.
diuersa dñi. Cq. Pt. ma. qa relatis q.a fundant ni adhuc non
multiplicant nisi multiplicata adhuc ne. sa. pater, & mater vni
ca adhuc accurrunt ad spiracionem filij Cq. filius respiciens pa
trem & matrem, vnica relatio resultat.

3.um Pr. qa ho. vnica relatio defert ab equo, & asinum, sed hi st.
dñi spē distincti, ig. vnica relatio ni sumi adm.. Alia. pt. qa si
cadem relatio defert à quocunq. ad vnum ratis, & spē ab ipso, &

Pt ni valet dicere cē distinctor hoīs marti. ni frater, qa equus
sub distincta ratē distinguit ab ho. a ratē sub qua ideo distingt ab
illo sub ratē sua dicā spificē, q.a ni sueni ideoni, Cq ho. deret
diuersas relatas ab equo. Cq. pt. qa vnus frater relatis é fundā
mentum ad vnius relatis q.a é m ho. sed dñi st. ideo & equus fundant
diuersas spes. relatas, nas relatas sequit fundam. & cum ipse distin
guant spē, manifestē sequit q st relatis distinguant spē. &

Ad. qa si ho. cadem relatio referret ad oia vnica diuersa a se
ipso sequeret q oia p oca membra sueniret in vnica ratē dñi relati
spificā, sed hoc repugnat i.o diuersis, & in vno vnicuco sueniri vnb,
Cq st repugnat p vnitatē spificā relatis sumat ad ho.

4.o argo. Opr. q ni posset sumi a fundam.to qa relatis mul
ti plicant multiplicati dñi spūs, quia sit vnus & idem fundam.m
Cq. ni pot sumi spificā relatis a fundam.to Ad. pt. qa ideo ni Deo
multiplicante quatuor relatis decima spp. hoīs, quos respiciunt
Pater. n. ni respiciat eadem relatio filium & spiritum Sanctum nec
Filius Patrem, & st spiritus Sanctus, sed p.m relatis Patris &
Filij é alia, q.a dicat Spiratio activa, & é diuersa ratē dñi. & ni
ratē fundam.ti qa fundam.m é Pater, & Filius, q.a st. duo distincta,
relatio v.o é vna Cq.

Dr. ga filias diuersis relatibus respicit Patrem et matrem, et ita é unus fundam^{m}; imo ch diuerso respectu respicit Deum, ga eadem adhæret ducitur ad q̃ducendum eius, qua frater et mater, q̃uis idem fundam^{m} sit ch unius filius. Q̃ unitas relatis n̄ sumit a fundam^{o}.

In hac re alij dicunt ḡpos hoc arg^{m} relatis ḡpis sumi ab vno q. a fundam^{o} q deq̃ matth et 2do inscr, a trō v. frater. in gñe ch causa fratis ex inscq. Quem dicendi modū tenet Suarez disp^{o}. 47. sect^{o} 17. num. 15. et Dedacus à Iesu hic disp^{o} 14. q. 2. q̃ eius defendit ap ipse, ga asserit q fundam^{m} n̄ matth, sed frater, quia nec a nue m. significat relatis, trū v. explicite et ficte, et minoe sensu hanc dicendi modū sequent q̃plures modernissimi. P. Prima Sna.

Alij v. ḡ oppositū docent bene specificare relatis sumi à trō quo ex fundam^{o} sumit ex D. T. 1. ḡ. q. 32. ar. 2. videlicet relatis sumendum é a trū, et rdet adducit ḡ hac verba, ga eius rō specifica relatis stat in hoc q ad aliud se habet necesse é dicere q duo relatis n̄ sint diuersa sm̄ ipsa q̃ se ex oppositio una relatio eis correspondeat. Ex qua rō colligit idem Patres citatus ducere duas relatis ad filium et Spiritū Sanctū ga ab duo trō diuersis relatibus oriuntur. Secunda Sna. + dout

Sch m. 3us é D. T. 3. ḡ. q. 35. ar. 5. vbi sic dicit: Unitas n. relatis s. eius pluralitas n̄ attendit sm̄ nōr. sed sm causam. s. subiectū et c. quā dicendi modū segt Caiet. n̄ m^{t} ibidem, sed loco citato 1. ḡ. vbi explicauit D. T. ibidem q. cc. art. dat q n̄ é ita intelligendus ut ḡpes relatiui ex correlatiuo sumat, hoc n. falsum ee ait, sed ex fundam^{o} q é causa emanandi relationes. Ex videlicet ee rdendi modū ex ḡpis Arist. q n̄ ḡ nōr dist. et diuersa colligit dist. relatis ex fundam^{o}. In 3. et v. Sna.

Ineuitū explicandū est 1. ḡ. Rō fratis et cēteri relatis, ḡpis fica q. unitas et dist. i. ex ipse sumat a fundam^{o}. 1. Sc.

Hæc dist. stat ex D. T. et Arist. Loca citata ex citatis et ḡ rō. ga causa fratis ḡr. subiectū denominat a relatis é fundam^{m} q. ipsius é significatiuum p̄marium relatis. Et. ans. ga 1^{a} rō determinandi esse ḡpes ut sit similis alteri albo é albedo existens in ipso, ideo. n. re ḡpes ut similes alteri ga in se hēt fundam mentum determinandi

ad 2dam genus relatis, et 2° relatio causat et fundam^m, qa ipso é virtus determinativa subiti: 1. n. genus se habet in ordine ad electionem medij vt ij ad eum consequentem, ita fundam^m motivi 1. (vt melius dicam) determinati subiti, vt dati referati ad aliud, nam 1. nihil cognoscens unum apparatum ad aliud assumit fundam^m ad hanc apparationem ex virtute fundam^m qua unum ire apparata; ita ne mihi in re obiecit, Cq 1° radix 1ª. 9ª causa specifica actus relativi é ipse fundamentum. Oq 2ª pt. qa illius é specificare et distinguere 1. et esse eiusdem ppij é ea causa 1.^{ae} eiusdem determinati modi essendi.

2° pr. qa dantur é conexio inter relata et fundam^m vt ó possit mutuo relatio nisi donec mutuetur fundam^m. Dnus v. ó mihi dabit nisi Mr^a in oblico, et rad alterius, Cq 1. specificativum eius é fundam^m 2. oq. qa specificare é tribuere ea, aliq adeo 1. specificare é 1. esse causare hoc ea determinatum, et Mrs. pr. qa vt ysidorus apparet relatio sm suum segnem abstractus includit fundam^m quasi cadens res circa illo: qs. n. ysidorus potest aqua cadere et separatus omnes circa alio nisi ysidoret quatenus sm q hoc habitat cum rudimento existentis ei esse q q separari alterius aut qs potest cognoscere similitudines Petri cum alterio nisi cognoscat ipsas ouem unitas, qd é 1. rad. qr. et similis, q é mediare in recto illos? Cq 1ª rad. qua é causa specificativa é fundam^m.

Obr. qa quo aliqd magis indifferens é et indigens alicui sm suas specifica rad, magis accedit ad eius specificat (subtilis indigens sit p mera causa aqua dependeat) sa fundam^m, quadrans determinat subiti, vt determinet relativum ad aliud, in habitudine recipiendi in recto, ita vt si velimus explicare natam et eius relatio in oblico sonet fundam^m in oblico 1. dnus in eius dextra sc in casu recto, Cq 1° esse é causa relativi specificativi.

Sd obijcies qa hoc modo dicit é 2°. 1. dicta in fine articuli precedentis diximus n. q relatio sumit suum genus a fundam^m. dicas v. á Mro Iang, a radice et causa, Cq unus é primum specificativum relativi in 2° fundam^m.

Dc q fundam^m duplex sumitur uno mo. in quantum é indifferens vt

fundet

fundes relatiuj sñt specificj radicj; ideo mō. vt determinat ad hanc
specialem differentiam, et mō. n̄ pōt mi occurrere qa quis sic n̄ é explicata
fundam̄ rōnis vt determinatio é radicis huius relatiui — l. ipsa met
relatio mō radicis, et mīa rōnis: exemplum sit in pōt, operatiuus determinatus
mōtis. n. pōt differari vt dicit ppria cōparatiuus ad suos obj, et
qui sic specificat mollitudinem n̄ attendit in ordine ad ppria, sd ad obj.
Alio mō sumit mōtis qualemcumq; dicit virtutem et facultatem ad mouendum
ppria, qua determinat mōtis vt cum obj cognoscat sñt pōtis multa
agendi, et cum molliendis sit ppria actio, et operatō mōtis i ipsis specificat
ab ipso mōtu. et determinato sñt pōtis virtutem molliendi: ita
similiter fundam̄ sñt qñ dicit in definitione ppria ad determinandum subj. n̄
é primum specificatiuum, qualemcumq; molliendi quasi in ipso explicatum vt de
terminato mō. é prima causa, prima q̄ radix emanationis motus, de
cui n̄. specificatiuum relatis.

Ad. 3. tabu. 2. hoc arg. n̄ é possibile qa idem fundam̄ sñt eandem specificatiuam
radicem é explicatiua radix diuersarum relationum sñt oppō diuersificatarum. vt
calor albedo é principium quiescendi cum alba albedine, et dulcedo
enim cum nigredine, sq n̄ é unde sumat diuersitatem relationis nisi ppria.

Ppō. 3 quia idem fundam̄ aduentit sibi radix diuersarum relationum
é m. multiplex virtutis et eminentiae, nam causa eminentialis
é illa, quae una formalitate é principium plurium et diuersorum effectuum
et ita p̄bet fundam̄ multiplici ad distinguendas plures formalitates in ea
dem entitate; ita sumitur in fundam̄. mobilium ad diuersas relationes pōt
sumi distinguere in adequatas plures formalitates et virtutes, p quas
determinatur é principium illarum relationum, et causa specificativa illarum.

Ad 1. n̄ valet duceret qa huic motui determinatur sñt entitatis motus,
et contrarius, n̄ duo formalia, huic n. quietis a tō. nisi q̄) valet qa tunc
n̄ é causa qr. relatio respicit ipsum, sd fundam̄ m. et cum eis causa
qualemcumq; é p̄or suo effectu dicat principium eius, et in quo actiue p̄ hoc
ipsum specificatum effectum, ideo fundam̄ dicat ipsa met determinatione re
latiua mihi a me et in quo actiue, erit m. completa causa specificativa eius
qa radicalis sed relatio é ad unum

Ad principale ſſr rāe D. T. loco citato 3. p. qa unica relatione

pōt

patiat vnicas fundam. respicere p̃ plura eiusdem fundam. Q. ssi
ficado relatis, et multiplicato eius sumit ex fundam. Dq. p̃. qa
vñ n. plures fundam. in vno, et vna vñ pot vñ bicere vni
p̃. Iung causa illius relatis, et Ad. vñ. qa vnus quisq; nator
eadem relata pot respicere p̃ suos subditos, s. et eidem patri plures
filios, q̃ ydeo sunt ab ipso subeadem mo. q̃ discendi, eas igr vnicas
relatis ex fundam. vocitate sumit Iung ex causa. et sic ad ob. —
qa vbi e vna et eadem ratio respiciendi ibi vñ e vnica causa ordi
nis, sed gubernator subeadem ratione sit subditos, q̃ hed, re
spicit subditos, et pater subeadem ratione respicit filios. Q. vni
ca vñ e ordinata, et respici plures ex ipso fundam. Hinc Dq. p̃.
qa vñ n. hent eadem vñ. vnde quidam dicunt eadem subqua funda
m. e radix respiciendi illos, (vt autores oppositae mee sententiae)
q. n. pot ee eadem subqua albus e vñs diuersos respo. similes
dinis, et dissimilitudinis, vnde p̃ ordinem ad similitudinem, q. e in fun
dam. radix similitudinis, et malo fundam. radix dissimilitu
dinis, aut q. pot ee eadem, p̃ q̃ plures ssps sit hed et equus st. vnus
vñs specificatus dissimilitudinis cum loco vnde p̃ ordinem ad eadem
subqua loco e dissimilis illis. Q. i. radix et causa specificationis relatis
p̃ confunda e ex fundam. et hoc patent ad arg. oppositum p̃ eadem
ratione dicendi efficaciter.

Cum n obstat vltimus arg. dicto n. vbi me vñ. negari multiplica
cari vñ. ad multiplicandos relatis, n vñ. q. vñs sit causa specifica
tiua, sed fundam. qa illud e radix eminentionis relatis. qua res
picit ipsum vnus; eadem n. gr multiplicari relatio in fundam. multi
plicari vñs e eadem ppter hoc quia dat inter vnum correlativum
et aliud, nam s. relativum non efficit ee ad aliud nec ita specifi
relativum in particulari efficit in ordine ad aliud particulare correla
tivum, et ita s. vñs correlativum multiplicat in eadem vñ. et correla
tivum necessarium e multiplicari aliud correlativum, q̃ nec ad finem
talis relativum, et hoc vñ intendit D. T. loco citato i. p. cum ex
multiplicat vnos multitudines colligit multiplicari relatio vñ. Pa
ter qa vñs sit causa specificativa relatis, nam aliud e relatio specificari in

ordine

ordine ad vnaq; aliud ꝙ ſpificam ꝛ̃ha ad ꝛ̃. ꝛ̃ ſpificu ꝙ ſpificu relatu
accepꝛ̃ ꝛ̃ fundam̃ ſpectat ordine ad vnaq; ad 2ᵘᵐ. v. gr. ſpiritꝰ ꝙ dr̃i
ſit creatꝰ gr dicit ordinꝫ ad ipſum, t. franc. é cauſa eleḃnis me
dioꝝ ordine ad ipſum, et principia ꝛ̃. cauſa aſſerſiua demonſtra
tiua, q. mᵗ cauſant ꝛ̃ ſuiuit fundam̃ ex ꝙ é 1ᵘᵐ cauſa ſe
mmunan reſpus ad mᵗ.

Nec ſtat aliꝫ ſuiuat, negamus. n. ſolum duabus relatis
reſpiciare patrem et matrem ppr rem dictam, q. é ex ꝑte D. t.
cum citato 3. p. qꝛ ſubeandem rem. i. ſub rat̃ generis ſub qua
filius reſpicit patrem reſpicit ꝛ̃ matrem, et quia actus q ua
matꝛ cognoſcit ſui diuerſa ab actione patris, qa ꝛ̃ generant paſſi
ue, q. é in filio, ꝛ̃ filius ꝛ̃ generari a vna et eadem, ideo quia
in patre et matre ſunt diuerſæ relatæ ſpᵉ in filio nō é diuerſa
relatio ad vtrumq; ppr eandem rem fundam̃, q nō ad Deum, nec quia
Deus p eandem actionem, carnat reſpicit ꝛ̃ illam ut generan
tem nec ut patrem, ſed ſub rat̃ cauſæ producẽtis creaturam
eiusq; cauſæ, q. é diuerſæ rem̃ reſpiciendo et diuerſa relata.

S. obijcit qa producẽs quia n placitum relata ſubſunt multiplicem rela
tionem ſecundum reſpectus, ſub patre et matre ducentibus reſpectibus ter
minum filium, ꝛ̃. ꝛ̃ filius reſpicit eos duobus reſpectibus, et relatiuis.

Ad negando ꝙ. qa vnica et eadem relatio reſpicit filium vtrumq; ꝑentem
contra, vt ipſe dicit nō. t. citato 3ᵘᵐ. p. vbi ſic dicit, ex ꝑte aut
patris et matris cooperantium, non ſunt duo reſpectus, quamvis correſpon
dentes diuerſis parentibus. Inquantum duo ſignant vnaq; illa relatio é vna
ppr vnam fundam̃. q. é ſubl̃. genera, et ita q relatio ad vtrumq; ſit vna
ppr diuerſas rationes fundandi nō ambos ſeparatim filium vt correlatiuum duo
ex correlatiuis dicit dat̃ mediam relationem, et ad vtrumq; ſumitur ſecundum
rem dicit ex quo ſequit q. illa relatio filij ad vtrumq; parentum
dicat diuerſas ſpᵉ denominationes relatiuas. confirmatur et alij
3. hominibus, qa vnus et eadem ſpiritus relatiue ꝑtus ppr diuerſas
rationes dimandi et fundandi ſit vna et eadem q correſpondeat
ad vtrumq; non quia nullum ſequerent inconueniens, ideo q ad

mutuorum ellay, relay dicay sp̃alitay spũare rõi mõ Scotus dat ẽ in aliis fol
cum 2ª dñtione, et dicit ẽsse vera mõ rõnio Dl. T.

Ver. ga Pater et mater in relay sunt differunt in rõi de relatiõe
gm ptes essentiales vnicere causay totalis yntãdiue effectus. (Sive i nascent
actue, sive maior perfectionis dñi.) et ita ex 2ª rõnõ relatiue sit vnicus mo
grus et totale specificatiuus relatis filij, s. in duobus patre et filius sunt
vnicus vnus multiplicatus relatis Spũs sancti. q̃us in rõi dñi sunt vnus, ita
simili patre et mater dicunt similare vnicus vnus multiplicatus, q̃d inter
se distinguant ẽt, quoad ea relatiuus, ga relatis dist. et diuersitas hõis
se matris ad rationale naturale relatis filioli generare.

S. 2º hanc dñm sic arg., ga segit ex hac rõe q̃ si filius ad mul
tiplicem vocis in varios relatos sit unus nec ob hanc multiplicem mul
tiplicem rõnis essentiales et filius q̃ sequitur pt. q̃ unus et filius respu
patrem et matrem, nec in patre respu plures filios nec in quolibet
horre respu plures subditos, nec in quolibet natore ad multiplices plures re
lationes oppõ duplicandi. et Mr. ga ẽ. ga videtur inconueniens relatis
sumit ex ipsa relatis, q̃ si ordinem ad diuersos nõ ordinem distinctos
potest multiplicare relatio in fundam. Sed pt. ga q̃ ei subest res
vna numero q̃ q̃ ad actualem et realem se relatio sit distinctas actua
lem et realem rõndet 2 fundam. q̃ ipse gdam ẽ singularis. 2º q̃
cadit Mr. ga possunt nõ esse fundam. pauci relatis, q̃ possunt diuersi nõ
mum distincti ponit diuersa relatis. 3º pt. ga sed multiplicari
tas relatis in fundam. sufficit verbalis multiplicitas, sed multi
plicitas fundam. sumit ex rõne, q̃ grauis q̃ ordinem ad diuersos
nõ multiplicabilis relatio in fundam.

Ob. ga Pater vt pater et nõ respicit filium meum, q̃ pater vt
pater et hanc filij nõ respicit hunc filium, alq; adeo multiplicatus
filius nõ multiplicabit respectus in patre.

2ª Ob. Nihil omnes sit 2ª Mr. Relatio nõ multiplicat numerum nisi
ad multiplicem numericam fundam. alq; adeo fundam vnius numeri
vnica relatio numerica potest plures nõ in ra eandem spẽm respicere.

Hanc ob. Mro dicit D. T. 4. d. 12. q. 2. a. 3. q. 2. ad 2. ubi dicit
ẽ q̃ dicitur recepta mens Thomistay, et correspondet questo in 2ª sen
su q.

sec q.

... ...

fideos, 2q pt qa in illis inueniur rõs fratu specifica nia cui cung relatiõ patrinitatis s. nihil inquiunt inueniur rõis diuisiõ 2q specificat, et ideo habet nihil respicere quing ons.

Ad. qa si admittamus (s. admittere deberent fautores oppositæ ntiæ) q hæc nam relatio, q é in uno subo v.g. patrinitas q é in Petro cet multi subi numi distincti v.g. in Ioanne, nunc dato relatio respiceret aliud huiusmodi numi distinctum, et hoc cét eadem ratio relatio. C. Alia. pt. qa ex suppõ q Petrus, q mo q diuerst. Ioannes in alio impio producerent abiissa nulla cét repugnantia q fiat gerit in Ioanne eadem numi relatio Patris, q erat in Petro, et hanc haberet distinctum numi frum, q relatio ni respicit huiusmodi patrinitates nisi pt. nec multo plures ad minus ad implendum numerum earum rõis 4q. adeo unica ni relatio posset respicere plures huiusmodi numi distinctos

Pt ni valet dicere cum relatio é respiciat aliquos frs unius numi ni diuersimode hoc ipsum illud, mi ad respectum 3 plurium numi ingrauit plures relatiõs ni (inquam) valet, qa effectus fratis, et similis relatio ni é unicus imparticularis frs respicere, nec patrinitas fratis diuisa relatio, et hæc patrinitas ab hac patrinitate. Sed unius et eiusdem patrinitatis possent esse plures filios numi distincti, q ab patrinitatis imparticularis possit ee respici ad plures filios. Pt. 2q. qa hæc patrinitas dicit ab hac patrinitate, et ni a patrinitate sumpta, s. hoc aliud dicit ab hac absolute, q cui unus pater numero dicat respõ plurium filiorum unica numi erit relatio paternitatis ad eos.

Pt ni valet dicere q mihi duæ relatiões paternitatis ni é q sit hic pater. Sed q sit respectus ad hanc filium, ni (inq) valet qa pater q hoc manet impugnatur in 3o arg. ni dicat ob, qa accidens mihi duo dicat q ordinem ad subm sm q dicat tres recipiendo illud, q mihi duo paternitates fiunt ex hoc ordine hic pater. Pt. 2q. qa hæc ordines et mihi duo pse manent sub aliqua spõ accidentali sed nulla alia spõ é nisi mi subsistere patrinitatis, s. relatio paternitatis mihi duæ q unus mihi duo patres alq. adeo pot stare ni respicere frs numi distincti sine diste numerica.

Dices, q debet plures ad duct fieri exercitium distinctionis relatiõis, q

reg

regrit dest relatu numero. ꝛ Pt. 2q. ga esse vnius relatu est relatu cui relatu. Q determinu esse vnius numꝰ dicit determinu relatu numero.

Sꝯ Dᵒ ex decimo s. q. exclꝰ relatu, ni é relatu ei exercito mo. sumit ex ppositione tri. et ga multitudo numerica duox tm. dicit plurales martu tri. et ni fratu ppꝰ esse diuersu relatu non multiplicat fratr. ad multiplicatu duox, sd tm martr, q̃ri arguit pluralitatu patu relatu, ga relatu ni respondet ex tribꝰ martis et secundario, sd ex patu.

Pt p hoc pt ad arꝝ positu esse plꝰ, neq ga multiplicato numero [illegible] ni possit determinu relatu pꝰ ni poss determinu relatu ni quilibet tm martis sed vnitas et alteꝝ pot fundam ad respectu, et ppꝰ multiplicato fundam. ni possumus distingue re multiplicitatu virtualeꝝ respu cuiusq; tm martis, qm. omni. et virtualis distꝰ ni sumit p ordine ad effectu sm numeru, sd sm spem, et ppꝰ hac num relatu ni offert mi q̃ respicit hanc num tm, sd mi q̃ attendit hoc relatiuu num, ga causat ex ipso fundam, et sic sequeret ad plura correlatiua num determ esse plures relatu sm rem tm. et mi adaquate i. s. decimam de relatu pti. respu parentium

Sꝯ Dicitur ga ad cognoscendu duo in duobus esse ipsi requiruntur duo spes in pria visa vg. ex eo q̃ una spes vnius in duobus in pot deuenire ad cognitu alterius, q̃ nec relatu qua pater tm respicit tm filiu, pot ni respici ad aliud. Pt. 2q. ga ni é maior ratio vnius q̃ alterius

Dᵒ negando 2q., et ratio disparitatis é, ga spes. q. demanat ab obo é quadam representatio naturalis obi, et ita spes vnius in duobus duobus representat ipsu vt é diuersu ab alio, et é diuersa spes ab spe alterius in duobus duobus representatiua ni tm numo sd etiam s. imago exemplaris é diuersa etiam ab imagine representatiua Petri, ga representat ipsu vt ois diuersu à Petro: at vo relatu, q̃ tendit ad vnu in duobus tm vt similitudo albedinis vg. ni respicit hoc albu vt é dextrum natu in rio duobus albis tantꝫ tm p mariu, sd vt quanti cum fundam ni

rato

rae ſpecies nequo eſſet albus, ñ differt a quacunq; alio albo, atq; ideo ſolu relatu respicit ad albu, qui aſſimilat cuj ille fundam̃ in rae albi. m

Hinc colligr. ñ in necessarijs plura relata ſemilitudines vt Petrus ſit ſemilis Ioanni in hu. & Ioes in diabi, & lapidi in corpu, alij Angelo in ſubtia, ſed unica relata poſſ ee reperiri, qa in unica re in qua duenunt: & p opp ſſim unus deuerſitatis relatu ois ſuſficiens vt Petrus dicat diuerſus eiñ a quocunq; alio.

Art. 3.m V.m Relatio recte diuidatur p tria fundamẽta.

Intentus ſuppoñ Arit. 5. met. c. 15. ex tribus fundam̃. aſſignaſſe tria genꝰ relatus quor unus vocabit quãdꝰ & numeri, 2.us ad no nec actionem & paſſionem, & 3.m menſuras, & menſurabile, & in.m fundam̃ aſſerit fundari relatiſſimi tradones, & diſſimilitudines, identitates, & diuerſitates: in 2.m fundant relatus poñ actiuꝰ & paſſiuꝰ, & in unius ſuj ois relatis, quas dicunt cauſa ad ſuos effectus, vt exercere, in 3.m vꝰ fundam̃ aſſerit fundari relatus menſurabiles ad ſuas menſuras, vt ſcia ad obj. Vnde ratiõ dubij in grit an ſit adeq quata haec diuiſio ta vt oia relatiꝰ genera ꝓhendat, in grit etiã an ſit ſuſficiens, qa cuj relatio ſumat ſpem ex ſuo fundam̃. & in haec diuiſa numerentur relatus ſm̃ ſua fundam̃. merito in grit ſuſſici. diuiſ eius ex his tribus fundam̃.

Ratiõ diuidendi 1.o ſumit ex eo, qa ſi unitas & numerus ſunt p.mus fundam̃ ſimilitudinis, & diſſimilitudinis identitatis, & diuerſitatis, ſequit q oia p.dicam. poſſint fundare relatus, ergo é falſus ſq. illud ex quo ſequit. Et ſequella, qa in obus generibus dat unitas, & dis numeria aliquor, in quantus dicunt unitas, & rae genꝰ, & etiã numerus ſm̃ ſuas diuiſ in qq fundant relatus ſim genꝰ. falſum huius grã. discurrendo ſequelam p p.dicam., & in omi de

ſubito

subst.ª qa nullus accidens immediate diunqs subst.ª arrio quam nihil nas vt 8.ª decimas quando é 1.ª subs, qua dca acca duna recipiunt in subst.ª q verus ē si posset si relatio fundaret immediate in subst.ª sigdem deberet manere in illa immediatus q nisi

2.ª ēth pt. cadem mi. de relatione qa vna relatio nō fundat alteram relatio vt docet Arist. 5.met. qa sequeret q̄ processus in infinitum nas si relatio causaret relationē nisi, qualibet relatio haberet duas vt ex ipsa effluaret alia, at q̄ adeo nulla relatio assignari pot ex qua nō dimanet alia relatio, & ita daret processus in infinitū in p̄dicamento relationis

3.ª ēth pt. de actione et passione, qa actio et passio, esse dicunt res p̄dicamti sī modo imperfecto quare dēn esse in actuali modi caret subs, q impossibile é q̄ illi det vltimus ad causandam relationē, & 2andem. qa alia sunt p̄dicam.ta q̄ dm tribuunt subsi denominatis extrinsecam denominandi et in hoc eorū dēn esse vt habitus in re q denominat dm ponit é verum, q é qđ extrinsecam.

Ob. qa sequeretur q̄ duo p̄dicam.ta ducerent relationes diuersas inter se, Cons. é falsum, q. Sequela pt. qa duo genera p̄dicamtorum sī.t diuersa, & Falsum minoris ostendit, qa vt 8.ª dximus ad fundandam relationē requiritur q̄ relata maneant saltem diu genera, q nō diuersis diebus p̄dicam.ti.

2.ª Ratio dubitandi é eā relationē 2.ī generis, qa actio et passio nō distinguuntur realiter inter se, q. nō pōt fundari relatio in actione et passione. 3.ª pt. qa ad fundandam relationē realem requiritur dist.ª inter extrema.

Ob. qa ad hoc genus debent spectare eas relationes causæ ad effectum, quas docuit Arist. scīl tempus p̄sens futurum et p̄teritum sed hæc diuisa tempora sī q̄d vnū. q nō potest eē unus fundamentum relationis realis p̄dicamentalis.

3.ª pr. q hæc diuisio nō é sufficiens, qa alia sī relationes, q.ª nō spectant ad aliquod ex his generibus, vt ordo partium vniuersi, nempe q, elementa sint talis ordinata, vt aqua petat eē sup terram, et aer sup aq̄m, et ignis sup aerem. etc. nam hæc relatio nō fundatur in vnde

est vna

ouenientia, vt pt, nec sup dcmunab ga ita n̄ relatio dicens
ratio in spē, nisi ēt supponat illa, nec m adhuc ex passione ei
nulla sit mirabilis res. Simili ordo mirabilis, q̄ mathes expet
lunt, n̄ fundat in conuenientia vt exse pt. nec in disconuenia, ga rō
disconuenia spēfica n̄ magis repugnat arbedo v.g. ad sues ōrarias q̄
ad alias q̄ defugiant sicut abeilla nec ēt in adhōne, et passione ad
eas ōrarias n̄ se expellant effundam. efficienter se gerit melius
minus in mensura, et mensurabili. sg. mariana S Bartholo.

Fundat ḡr. ga relatio terrij gradus, nas sua mensuratus q̄ obj, et
in n̄ dat relatio sua ad obj, nas obj aliqō n̄ existit nec hēt suffa aliqua
entitas ad mensurandas suas, imo potius virtus obiua sumit ex ipsa sua
at q̄ adeo obj erit mensurabile q̄ illa, sg. n̄ subsistens fundam relatis

Ad ga aliqō obj ē mensurabile q̄ ipsas suas, n̄ igit sua re
latio ad obj relatio mensurabilis ad mensuranda. Nota pt. ga in obis
practicis veritas obiua sumit q̄ ordinem ad cognosci, et in hoc distinguit
a veritate speculatiua.

S. in unus ē authoritas Aristo. undo adelaide ex 5. metha. q̄ affirmat
D. T. ibidē lectō 17. ipse q̄ fundatis relata sententias subscribunt.

Ad hanc in relatis nota. 1.m q. 5. s. diximus numerus in. p se
ad aduersus spectat, vt pote subiectus rationi essentiam ipsius ostendens, ideo nu
merus genus sui q̄ritur ostendant, et cum q̄litas alia sit q̄ficho
ris, et alia modi, sic et numerus, atq̄ adeo s. q̄ntas q̄ feliciter nam
candet q̄ res in quantas rationes suas actualitas ss. in se ipsis in
diuisa, et diuisa a cadem rebus ita sumitur et numerus erit transi
cendens: Vnde cum vnitas sit principium numeri ad ipsius speciem
et erit transcendens vnitas s. ipse numerus. Exquo fit q. in ma
ri. duplex potest considerari ordinatio, alia qdē in q̄ vnitas ss. de
uersa in se, et n. q. inse diuisas et abalio. sed in se diuersa
tas et distinctionis ratione, et sunt hanc rationē vocant numeri
dicunt relatas diuersitatis, et disquisitionis. Verum q̄ vnitas ipsa
ut in in diuisa. et res, q̄. in uno genere si diuersa in alia in hunt q̄
q̄ distinguantur, idio inter illas vnitates potest dari relatio sm̄ vn
tes et diuersitas, in q̄bus n̄. numi. disserant et distinguantur ut ens
in spē, et quis spē disserant si idē genē, et hoc mō vocat relatio

sm̄ vn

sñr vnit.s r. ℔. mo sñr ſ. num.

Verũ qa hæc vnitas et plũralitas in quocunq; ſubo. alterñ dñt sñr diuerſi mod. ideo istæ relatiões post multiplr diuidi, é. n. ueniẽtia et vnitas ẽntiã inter aliqua vt inter Petrum et Ioannem et talis relatio fundata in illa ueniẽtia erit relatio identitatis, qa fundat in extremis sñr q. idem ſcant, et p oppoſitum relatio, qa fundat in dict.a ẽntiã erit relatio diuerſitatis, qa diuerſitas ſequat diſſer. ẽntiã. Prætr.a qa dat vnitas et ueniẽtia rerum, in q.bus hent ſe mutuas extremitates ſuarũ q.titatum, relatio q.titatis ad aliã ueniẽtia fundata erit relatio aqualitatis, et p oppoſitum relatio plũralitatis sñr hãt rem erit relatio aqualitatis. Tandem qa dat ueniẽtia sñr qualit.as q. hẽt mutuã ſa ſubſtãtiã r. m. ſequat ẽntiã rei ſd aliqd. accidentale, talis ueniẽtia sñr qualitates erit relatio ſimilitudinis, et eius oppoſita dissimilitudo erit diſſimilitudo.

Hinc é q. ſubſt.a magnã dicit ueniẽtiã ſubſtãtiæ cũ alia sñr gradus ſpecieiꝰ ex eo q. nõ excedit illas ad q. aparat dicit referri relatio aqualitatis, ſimilit.r eth quantitas ſp dicamentalis, et ideo é de qualitate ſpecieiꝰ ad alias quarũ sñr ſuas ſpecificas rationes ueniẽtiam cũ illa dicit relatio identitatis, in ſubſt.a qm ſubſt.a q.e. fundamẽtũ huius relatiõis nõ ſupponit p ſubſt.a p̃dicamẽtal. ſd transcendentalis, q. ſequat ẽntiã rei, et ideo é de qua dñr, et qa oĩa accidẽtia q. nõ ſe hent entit.r et ſpecieiꝰ hent ſuas ẽntiãs ideo (ſi alia nõ eſſent) poſſ fundare relatiõ identitatis ſ. eth ſubſt.a rationẽ ſuæ q.titatis ſp ſpecieiꝰ poſſet fundare relatiõ aqualitatis, et in aqualitatis.

X. Obſtat 2º. q. ad hoc genus relatiõis ſpectant illa, q. dant inter numeros respũ alterius numeri sñr aqualitates ſ. in aqualit.bus in multitudine ex vnaſ. et inter numeros et vnitatẽ ex alia, nas vt obſtat ex Arist. loco citato numerus poſt aparari ad vnitatẽ et eth ad aliũ numerum, ad vnitatẽ gdez sñr ꝓportiones duplas, quorũ numerus ſenarius aparat ad ternariũ sñr ꝓportiones duorũ ad vnas, qa ſenarius é duplũ maior ternario, et ideo dicendũ é de aliis ꝓportionibus numerorũ, quas adducit Arist. ibidẽ

2º. q. ꝑter dictã ordinationẽ rerum inter ſe dat alia ordinatio et

genus

genus relac diuersificantur sm̃ actiuu et passiuu, nam cum res ordinent se ut agens et patiens, sm̃ relac ordinatas alias respic, et ordo inuenit rebus, q. despn̄ considerant̄, uno mō potē respus pōnis p ducere ad illud q̄ pōt recipere, et eiusdē ut calefactibi ad calefactibile, alio mō sm̃ actus hanc potiꝰ sm̃ q̄ unum é agens, et aliud patiens, ut calefaciendis ad calefactus, q. deo mō ui dens distingui sm̃ q̄ relac in 1ª ꝑsideratē sumit̄ m actu signato, in 2ª u. m actu exercito, principiū. n. actiuū p hoc q̄ actu agat m̃ recipit exercitiu agendi et passiuū exercitiu recipiendi, et cum relac fundat sm̃ ultimū modū ꝑparandi unū ad alterū ꝓpª nō distingū 1ª à 2ª relac nisi m̃ dicto mō. Vnde diuersa é relac. q. fundat in actione tanq̄ in principio fundam̃. alia q. fundatur in illa tanq̄ in rac fundandi, relac. n. in 1ª ꝑsideratione m̃ respicit rem cuius é q̄ dicto, actō inqua fundat: in 2ª u. ꝑsideratē dicit relac é in ipso ꝓncipio agendi in re fisice; actō u. m̃ é o dicto fundamento respū illius, quatenꝰ si 1ª relac fuerit reales sm̃ cē, erit in ipsa actione tanq̄ res eius, et non in agente nisi ex re fisica m̃. 2ª u. erit in agente in re fisice.

Quo fit ut cum agens oparet̄ ad patiens tripliciter sm̃ tres dias temporis ꝓpª possumus distinguere relac, q. fundat̄ in actione ordinem ad hās dias tempoꝝ, et rad é q̄ agens pōt cē rector ordinem ad rem cuius dicat actum. i. calefactionem, q respectꝰ nouit illi actū et operat; et 2ª ꝓpª pōt intelligi causa ut actu operans, et p ducens q. mō ordinat ad effectū cuius ordinem ad tempus ꝓsens in quo operat et p ducit illam, pōt insuꝑ etiā ordinari ad finem ita p ducendo quo mō pōtē dicat respicere efficiens ut a se genitum generatione p fectā, et quis hi tribus mō. intelligat ordinari ad rem ut in regni t q̄ deuersi relatibus illum respiciat, quo mō aut̄ dictum quantum infra videbimus.

3ª nota. cē alias relac in re aliquas res quatenus una é mensurabilis p alias, q. mus mensurandi in é sm̃ coherentiā impossibile nem intelligendus, sed m̃ sm̃ natās rerū, ex eo. n. q. una res dicit p ordinem ad alias ita ut bonus sutor cē sit cē. alias si bonꝰ dicit̄ res

placere

picere aliq relationes mensurabiles in ordine ad sciaq mensuraq
quo mõ sua respectiue scibile, et mutuo intelligibile, ab q̃ sensus sensi
bile; q̃ mal respiciendi esset in quadaq dependõ rõe cuiusq una
res het connexionem cum alia in q̃ unius causae efficientis, sed fralis
extrinseca, ad cuius mõ quo imago Cesari dicat dependere ab
ipso Cesare tanq a suo exemplari, et isto mõ dicet Cesar cau
sa fralis et extrinseca, qa è quadaq fralis respondão illius depen
dens ab ipso Cesare dato vt sciat fieret talis imago in cêt respon
dão cius, Vnde in dicto casu dationem, et adequatione cum ille ens
ist dependã p̃ mũs mensurabilis sic pariter in scia, et in poa è
p̃ncipaliq handus respũ suorũ obiectorũ qa dati abilis dependent
vt obiectũ scãd et poa fieri cêt obz dati vt in possit transire
in mentem ipsius obz defectu cuius patet in è mensura filij, qa de
pendet filij a patre sicut in genere causa efficientis, Vnde ipsa
lis rão ~~in causa~~ in qua fundat dicta relatio è dependia q̃ dat in
mentem obz q. i. dicto vouis extremus refertur qa aliud ad ipsum re
fert. i. q. vouis ex natura sua in petat ordinari nec radicatr ha
bt nisi in mentem causaq et fundam dati ordinationis, et qo
obz p̃ hoc q̃ sua ordinet ad ipsum, et versat cêt. ipsum nichil het
in se de nouo nullaq debet dicere dependia nec mutuo p̃ actionem
poa factaq, atq adeo in mentem in petit referri ad ipsam poa
in mentem rõe extrinseci fundamenti obz ex eo q̃ scia versat
cêt. ipsum.

4o notandũ è q̃ fundam alicuius relatis ex genere suo in è subz
eius quid cadet res possit vtranq̃ p̃tare nam fundam (vt s explicauimus)
het se vt causa fralis, specifica vna relatis, et relatio vt specifica secundaria eius
ad cuius mõ quo passio dicit oriri ab ens; subz v. g. è id q̃ denomino
p̃ p̃dicatũ relatiũ in recto iunctum subo, Vnde fundam qualitatis fun
dam è dati includit in recepto relatis, vt in mente in recto sed in obsti
do in cludat in cius recepto vt cum intelligimus similitudines adiacẽt
intelligimus omnia et vnitatẽ in qualitate, qa dati vnitas mutuo clau
dat in recepto similitudinis, qua ratione q̃ hoc intelligimus relatio duno

manare

munere subꝫ q̃ mallegamus fundam̃ cuiꝰ subꝫ accidẽs, q̃ ſ. fundam̃ qualitꝫ ad rãꝫ ſtalꝫ fundandã ſit relꝫ cuiꝰ subꝫ ac q̃ inſeparabile abillo ẽt relatio erit inſeparabilis, et inſcindibilis, quia rãꝫ relatio dependẽtiæ q̃ ſfundat in ſubſt̃a, n̄ pot abſtrahi ab ipſa n̄ mꝫ q̃ in ipſa maneret dam̃ in ſubꝫ, ſed ẽt q̃ é rãꝫ ſtalis fundam̃ vnde orꝫ relatio.

Ex quo ſeqꝫ dicim⁹ é vna relatio, q̃ fundat in ſubſt̃a ex vna ꝑte, et relatio, q̃ fundat in q̃nt̃ et qualit̃ ex altera, 1ª n. hꝫ ſuum fundam̃ ꝑ ſubꝫ denominationis, q̃ é ſubſt̃a alia vꝰ ẽt relatio equalitatis, et ſimilitudinis, q̃us fundent in quantit̃ et qualit̃ n̄ in ipſas denominat ſed ſubſt̃as, q̃ dicat equales, et ſimiles, et rãꝫ é q̃ ad id dicim⁹ vt ſubſt̃a ſit ꝑ ille atq; adeo vnitas cẽtus, et pluralitas accidentiũ denominant ipſas ſubſt̃as et hæc rãꝫ, q̃ vnitas ſum ſuas nat̃as é p̃ncipium magnitudinis et paucitatis rãꝫ quarum ſunt ſubſt̃æ equalitas. i. in æqualitas ꝑꝫ relatio vnitatis cẽtus ſum q̃nt̃ é relatio equalitatis in ſubſt̃a, et relatio pluralitatis ſum quæ nõ erit relatio inæqualitatis, et idẽ é de ſimilitudine reſpu̇ qualitatis.

Et n̄ obſtat q̃ ſi ſeparent quantitas et qualitas a ſubſt̃a remanebit relatio æqualitatis et inæqualitatis in quantit̃ ſimilitudinis, et diſſimilitudinis in qualit̃ Cuia nunc quantitas, et qualitas hæreat mihi ſubſt̃æ rãꝫ cuiꝰ poſſunt é ipſæ et obſeruare relatis ac denominatiõ eius, quaſi ibi eẽt ſubſt̃a denominata

Sꝫ argues, q̃ ſtante vnit̃ ſpecifica duæ qualitates nõ pot é deſſe multitudo nõ illa vt ſi vnus albus ſet magis albus q̃ alius et ſimiliter ſtante vnit̃ ſpecifica duæ quantitates, p̃ nõ é in a qualitatibus ſe ſi vna excedat aliã n̄ magnitudine, g. relatio vnitatis ſpecifica ſum qualit̃ et q̃nt̃ n̄ é relatio æqualitatis, et ſimilitudinis reſpu̇ ſubſt̃æ

Rñ. q̃ ut magis, et minus albus n̄ é deſſe multitudo in rãꝫ albi, ſed magnitudines ſum mere q̃ntitates virtuales, q̃uenit qualitati in finibile vt nequeant Ꝑ. ſ. vbi ſ. et ita ſtante vnit̃ ſpecifica duarum qualitatum ſimul remanet ſimilitudo q̃uis ſit in æqualitas magis, et minus ſtante vnit̃ ſpecifica duarum quantitatum ſtat de qua

aqualitas subtilitas sm magnitudinis q̃ vel dr in aqualitas mãtis. et sm ẽ in diuersitate, s. q̃ vel inter Petrum et Iohannem dr vnitas specifica et relatio identitatis dat mihi sm ẽ maior, et inde vel duale diuersitas maioritatis, q̃ in Petro est superior identitas sic in quantitatibus, mgg excessus magnitudinis maioris in Petro vel vnitatem aqualitatis s. in num dicipit inquo q̃ in Petro exgg superior in duo numeri sint maiores magnitudines q̃ in alio, semp in quibus erunt eius dem qualitatis spei et aqua spei vnitatis materialis diuersi inqua uenerunt.

Supponimus 1ª Dñe Tm si relatio fundandi relatio et relatio grãs subalterna q̃ in illis fundant. 1ª Dñe

Hac Dñe ẽ Arist. et D. T. loco s. adato, et pro rõe dicte ex D. T. ibidem, q̃ relatio ẽ ordinis vnius rei ad aliam atque ad hoc erunt relationes grãs, quot modi vnius rei ordinat ad alias sub tribus mis modis sunt ordinari res sm suas natas &c. Pro mo. nay vna res ẽ circa ley ordinis cui alia. l. q̃ ẽ circa ley natãe cui alia aut sm gradum genericum aut specificum, s. ẽ dicere sco o distinctionis, et natãe et hoc mo fundant relationes primi grãs s. assignati: l. dato res ordinã ad mensuram sm p̃ma pties actiuas, et passiuas, et hoc mo dato relatio specifice ad 2m genus: l. dando ordinant dato vt una dependeat ab alia, abillaq; sumat speciem specifice ẽ, et vt sic adeq; ordinetur in 2m ex. s. stringit in sua respõne obi, et inquo cumq; mensura abili q̃ ex natãe sua determinat in sua specie specifice p̃ mensurabile cui alio, &c cui hac tria grã relationis dicuntur subalterna dicitur lapis q̃ 2m sunt tria grã subalterna relatiua. Dñe. Pro q̃ cumq; alia relatio ex equari posset reduci ad hac tria grã. q̃ri alt ppari pot nisi solubendo argta. nuno ~~alta~~ in articulo adducta.

Dubium. 1m. V. subsa et alia p̃ dicam. fundent relationes reales. 2a Dñe

Circa 2m arg̃ solet dubitari V. oia p̃dicam. possint fundare reales relationes p̃ duo mundales primi grãs, et vt a p̃mo inquisitus decendens ẽ q. subsa (2a Dñe) quantitas et qualitas immediate fundant relationes reales p̃ dicamentales. dubius hac ẽ expresse Arist. loco citato methaphi. decimi in hac verba: Hactenus de aliquo quid sunt numeri dicunt, et numeri passiones eo et adhuc equale et idem

sm mag

sm̃ mult̃ alicui eadem. n. si quare subst̃ e una similia v. g. in qualitate é una, equalia aut̃ quor. q̃dras é una: et hoc videt̃ ps. Aug. D. T. ibidem, et alibi sepe p̃ser. in opusc. 4 6. tt. 5. c. 4. in verbis: Nichil m̃ obstat qm relatio possit fundari immediate in substã nec in uno in substã fundat̃ idemdem in uno in quanto equalitas, et in uno in qualitate similitudo.

Dicendum̃ rac̃ qa relatio fundat̃ sm̃ mult̃ quo aliqua ordinant̃ inter se ad q. adeo relatio sm̃ unitat̃ et diversitat̃ rerum inter se debit fundari in rebus sm̃ mult̃ quo inter se ordinant̃ q. nig ad sucessiva et desucessiva, sed hec ordinatio sucessit substã q̃dam, et qualitat. q. Pt. mu. qa eaq̃ sucessiue sm̃ substãlit. ducunt̃ sucessiue in unitat̃ specifica et generica, ut Petrus cum Paulo, et Joannes cum Bucefalo, et p̃ter substãs affecta q̃dã dicat̃ fieri unitat̃ sm̃ equalitat̃ in magnitudine cum alia, et mixta rac̃ qualitatis licet sucessiue cum alia substã sm̃ q. assimilantur in aliqua determinata accidentali sm̃ qualitat̃ sed hec dicta si sucessiue substã vel licet mixte absolute sumpte, sed p̃ aparationem ad aliud. igr in his tribus generibus fundat̃ relatio sm̃ unitat̃ Pt. dq. qa in extremis huius aparationis inuenimus ois aparationis, quas s. postulari dicimus ad relatio p̃dicamẽtl. q.

Dices q. talis unitas dequa q̃cdit arg. é unitas generica s. specifica, q. ens rõnis é et mixta sucessiue rebus et existentibus, aliquo n. é sufficiens ad fundandam relatio p̃dicamẽtl. (ad q. regrit q. ex extremis sint existẽs) aliq. adeo posse dari relatio p̃dicamẽtl. ex extremis et existentibus.

Sed q. qa hoc n. resultat vis arg. qa talis unitas sucessiue substã sm̃ p̃dicta mixta in arg. pot̃ sucessiue extremis reali existentibus, realis. n. dat̃ substãs affecta quantitat̃ et qualitat̃ actu, et ex. causis, dant̃ q. extrema adequa pot̃ aparari, nulla igr rac̃ negari pot̃ talis relatio sm̃ hanc triplicem ois aparationem.

Dices unitas hoc arg. efficaciter p̃bari q. relatio identitatis fit̃ in quantitat̃ et qualitat̃, in v. relig mr. th. aequalitas, et similitudo, qa idem in substãa dat̃ identitas, qa dat̃ unitas specifica et generica, q. th. dat̃ in quantitat̃ et qualitat̃ q. relatio q. fundat̃

mutuã

in vnus sñ eller mer erit relatio denominativa

S.d g.a ga relatio é accidens quodlez sueniens subio ra & idest fundam. at q. adeo diuersa vnitas sñ diuersaz é fundat diuersaz ordinationez seu relatiz. Vnitas m in subl.a é vnitaz sñ é simplr eo q subl.a é simplr & absolute t.ens, & ita merito vocat & ipse & ipsa, G. relatio q.a fundat in vnus.a sñ subl.a merito vocat relatio identitatis, q é idez, ac diuersa é relatiz sueniens in eo q é simplr & maxime una: at o. accidens ga in hoc é ipse sed m alio in fundat sueni.a spificaz sñ é q hoc ipse, sed quadruus aliud p ipsum hoc é, quoru quantus dat in fundare sueni.a sñ é in q.ne subl.a p ipsaz hoc tantaz S. tantaz magnitudinez, & idem secundum, qualibet ita fundat respu sueni.a cui alia quantitas subl.a p aqualem hoc q tantaz similitudinez, G. G respu tantaz spificz quantitatis precedentis aqualis. & qualibet erit similitudo. 3.a pt. ga absolutaz respu aquo subl.a p q.titatez decat aequales. decat ita quantitas ipsa sueniens in scia rda spificz cui alia quantit.a q a cui é in é subio, & similitr qualibet, G. cui subio decat referri p q.tatez sñ aqualitez & p qualitatez sñ similitudinez manifestu infert q relatio sueniens in spificz inter quantitates erit aequalis, & inter qualitates similitudo.

S.d arguis, ga numerus quantitatibus é & q.titas vt i. obstantibus meis; & in ri pdt fundare relatiz reales, G. Qi. mi. ga vnit.al, ex qq aponit numerus, decant multitudinez, & si sd. vna simplex entitas aut oppositio p reales vnionez partiu. G. repugnat q vnica relatio fundet in num.o plurium entitatu, nam talis relatio ri potest é simplex entitas cui sit in pluribus subiis nec opposita, q.a subia ri hens multa vnitatem realem sd pluriu, at q. adeo tot erunt relatiz, quot vnit.es, in qq fundant, & cui q.libet relatio ri fundet in tanto num.o ri erit relatio fundata in num.o, q é o. Arist. vbi s. enumerantes plures relatiz, q. fundant in num.o respu al vnius numeri, vt in senario respu binarij. s. quaternarij.

A.to

R.o Relatiz V.G. duplo fundatur in vnario é in binario nu

m.o

mo ita vt pars sit fundata in vna vnitate et pars in alia
qa dalis relatio vna non è vna simplex, sed quedam mo ppositus d. ipse
Donarius, qa cum sequatur nata sua fundam, et ipse vnitas qa ill.
fundamta sunt in diuersa decussa, ita etiã relatio, q. fundata in num.
erit omnimode multiplex, Verum qa illa vnitas dicunt vnicam
rationem fraleis substituas numeri numerati, qa ratio dat affectum rei cui
uis, sunt mille multitudines rei numerande, ideo relatio, q. ipsum
nata sui fundami, manet diuisa: in quo nulla è implicatio, qa
lis dicitur Mo è martis, frater v. è vna s. plures relatis, qq plures
filij ss. vnis adequatores relatis patris Mo martis s. plures, frater v.
habent multas vnitates correlatiue, et idem è de patre et matre respu
filij. Quo fit vt relatio existens in vna vnitate nullam hel diuersitatem
a relatione existenti in alia vnitate vnius Mo rationis subiecti, et ita multiplicandi occurrens dalis relatis non è vnum ex ipsis relatio, sed vnum pars
qua ordinat ad alterum numerum vg. binarium, vt iungit cum alia
relatione existente in alia vnitate.

Dandum obijcitur qa relatio subiecta è idem cum ipsa subiecta mansu
rendendo, Cq. non è relatio p dictam mendalis. Rr. ant. qa relatio ore
aturæ ad creatorem in rinsica includit in sceptum creaturæ, nam ore
aturæ contis è dependentia ab ipso creatore, Cq.

Rq. dalis relatio, posse sumi fundamta. et frater. i. mo. è relatio
mansurendendalis, eo q. creatura considerata p suas ipsas entitates vt res
quidam creatores, ex natis sua. frater v. è relatio Mo è cuius nas.
subiecti mei q. sit purus respectus, vt dicto creaturæ ad Deum, q respu
è accidens quod dat ex natis rei è frater dummodo a suo fundamto dicta
modali, non non potest fieri vnica continuatio ex subiecta creaturæ
et dalis respu, sed duæ continuationes, et duæ rationes fraleis adæquatis
mendæ, accidens non non potest substare vnicæ continuationi cum subiecto.

Ex qua doctrina sibit arg. 1m mihi possimus. in quibus phot
ri posse fundare relatio in subiecto, qa dalis relatio è accidens qdam
ex continuatione subiecta et erit immediate ex natis subiecti, tanquam
duæ continuationes et fundamta. et ppter immediate è mille. Cui in obiecto
inquirens in arg. addueho qa quidam Mo è primum accidens

sue

Duvium 2m
Vm Relão fundet m Relãe.
3a Vo

Duenens subt.a respũ accidentis, q.a ordenantr ad 2fectiones et p.fectiones eius sm suum é, qualea 1.a et 2.a qualitatis: n m respũ accidentis, q.a immediate orient ab ipsa subt.a sunt que connexiones cum illa sue q.tes ad éntr vt ppdtas, et passiones, sue q.tes ad exist.as subt.a tes vt relães identitatis, &. que m sntã D.t. admittr oiã accid.a subiectum in toto ppsso, nullus é in duenens q generão sit immediate in mat.a 1.a ppr connexiones, q hnt cum mat.a sic m.ssenti, &. q quantitas sit subs duus mariãus, et in. accidens subt.a m.llegendus é in diffinde respũ accidentis, q.a ab illa dependent

2a. ppão cius dem moneri potst difficultas illa valde exorquentes dictos, an sit vna relãs possit m alia fundari, in quo dicendus é (3a Vo) repugnare q relão realis possit é fundam alterius relãis, q vsq tenet D.t. n m 2 Sch. s. Sd 1.a p q.22 ar. 1. ad 4m et q. 45. ar. 3 ad 2m. et 2.o 2.ae genis. c. 17. et alibi et Procast.

Rae. deducta ex ipso depãa q. 7. ar. 11. q relão é pures ordo vnius extremi ad aliud, q. n pot é fundam ad alterius relãis Rd. 2q. ordinis n dat ordo, id. n. quo aliud é tale n pot hre cumdem effectum ex aliquo alio distincto, s. vnio n tnet p aliqua vnionem a se distinctam, cq é ultr vnio, et actio, qua q ducit aliquid effectus n m deget actione p qã ducat, qa alias darent m finitã actiones et vniones, qa n é maior rão qr hae vnio m degeret alia vnione a se distincta, q illa alia. et sic in infinitum, nec ést maior rão qr. actio aliqua m degeret alia actione, q illa alia et sic in infinitum, q fumitr cum relão in ppio gmã sit respus et ordo vnius ad aliud n potuit fundare alias relãs p q reperiat, qa ex hac p.cipua darent p.cedere m finitas in relationibus.

Ad 3B. Et explicat qa sequeret q eadem res hret cumdem effectum tale a seipsa, q falsum q Et sequella qa si v.g. similitudo Petri ést similis p alias similitudines ita ipsa denominaret similis. accidentalr ad q. adeo é simile, p ducant de relãe simi-

Cau

Scindonis Petri Dang. p dicta hoc ēēntia. ēē accidentale simile, fal
sitas huius p bat, qa ēē accidentis é de q tribuit subō. vt ēē albe
dinis é subō ea albus: Q ēē similes relatō similes dinis nihil
aliud é frater q subō denominatur abillo ēē simile: sed hoc heī su
bō frater ex vi 4ae relatis similitudinis, Q. ipsa relatio p se ipsam é
similis, atq; adeo nō fundat aliam relationem, et hac rōne D. T. 1. p.
q. 42. ar. 1. ad 4m. dicit q una relatio nō refert ad aliam p aliam
relationem, imo (vt accurate ostendit Cajet.) nō negat D. T. q una
relatio respiciat reliquā ad aliam, sed q dicti respectus nō é aliqua re
latio fundata in illa, et ideo dubitandū.

Sed responderi pōt ad hoc ex hac rōne Dni inferri q. relatio mu
ne speciei nō referat p aliam eiusdem speciei nō Dm q nō possit fundare
aliam alterius speciei, qa similitudo Vg. nō é ad quod subō é dissi
mile L. aequale, et ita nō pōt referri vt dissimilis alterius relatio
p se ipsam nisi p aliam: ita respondet Sacrā. disp. 47. met
sect. 11. num. 10. et ex hac rōne asserunt dicit q si loquamur
de relationibus respectu aliarum q. ad ex. earum earum pōt fundare aliq
relationem, quia respectus relationis eiusdem speciei nō magnam aliis vt re
ferantur.

Verum arg. addendum amicitias inter se naturales relationis nō Dm
inducere q relatio fundare nō possit aliam relationem eiusdem speciei sed mu
tuo ad invicem, qa relatio (vt s. ostendimus) seipsa mutuo speciei fundandi.
et idem in sua specie rōne includit illud quod ipsi fundamentum et fun
dare, vt fundamentum é, quia pōt fundare a relatione semper intelligo cum
respectu ad illud ipsi mutuo correspondentem relationem, et hac dicen
da nulla relatio pōt fundari in relatione respectu alterius relationis, siue sint
similes dissimiles siue dissimiles dissimiles. q ipsum fundamentum nō fundet
respectum fundamenti alterius relationis, vt in patrimonio é similes ad
inter patrimoniales, et fundamentum eius erit simile fundamento alterius
Q. relatio nō indiget relatione aliqua, qa in ipsa fundat vt referat
ad aliam. Dices pōt. qa pater qua talis é fundamentum paternitatis
et similes alterius fundamenti in eodem genere similitudinis quia
ipse relatis inter se (q ex vi relationis quo ipsa fundamentum esse mu
tuo inter se (vt fundamentum sit) et ipsa relatio in illis fundat

2a

tra. erunt similes. at q̃ adeo ñ in dicunt fundare alias relas p̃
ter relas, qq̃ sua fundam̃ restruunt.

Ad. q̃ andas oppositiones. Dicunt michidare ppl̃s cuj aliqua
cen̄. q̃ meludit cen̄ aqua dimanant, exeo q̃ dimanant ab cen̄
sm̃ plas quandas omis attuerunt ad in cē dalis, q̃ potior relo
relao p̃ candas simulitudines. s. dissimilitudines, q̃ tiael suum
fundam̃ respu fundam̃ alterius dicit similit. s. dissimilis, at
q̃ adeo sone noria relao in ipsa fundata, adunchus hoc ipse.
q̃ relao & funda m̃. in se hent dang duas res, sd unicas rem
brituens vt determinatas talem, esse nec sit duo simulca
s. dissimilia, equalia, l. inequalia, sd ad. emtes est hit re
lao ex fundam̃ q̃ ita simile & cē simles. s. dissimiles

Ad. dicit. q̃ relao distingt realr a fundam̃ q̃ rm̃ id quo
ab illo distingt dicit dispondatas quae enthas. s. simulandi ner
cus alea relao. Pt. dq. ga simulando. s. identitas significa aut
gnica, q̃ hit relao ex se, cū ex suo fundam̃ hit, q̃ fundat
in ipsa rae significa.

Ad. Verug cē relaes distingui modalr a fundam̃. Verg
ga cuj ce e mōnchissimus & intelligi ñ pot nisi mediando
ipsus fundam̃. ideo ñ dicit cē nisi p̃ entes fundam̃. nec in
se mus aliquas cendi realas here pot misi illud cē fundam̃.
dicat. Velut frater recipiens illud a fundam̃. Unde cuj cē
simile sit aliq cē ñ potuit oriri ab ipsa relao nec ipse ne
nire ex se, sd ex fundam̃ ipsi mtra reas et mtamas ñ
clusiones, qua funda m̃ in diuiuit in cuj sceptre s. n. acho
mrae p̃ duchonis rei ñ dicit here cē q̃ duchas p̃ alias acho
nes, sd q̃ hoc q̃ sit p̃ duchonis rei, nec unio unita alia unie
sd p̃ hoc q̃ frater extrema unuent, nec subsist. dicit mi co
cabilis p̃ aliud cē nisi ga é ipse mi coreas rei, nec excl̃a
existens nisi p̃ hoc q̃ res, q̃ modificat dicit existens; ita pari
ter nec relao aliq cē here pōt in gnre relatis, nisi p̃ hoc
q̃ rel. q̃ includit dicat simile. s. dissimilis. in quo videt
mihi attingere mentem D. T. loco citato 1. p. Ubi cas ne

gatet

negasset dari relationes equalitatis, et simile in unas distinctas inter diuinas ponas. qa daret ppositum in nostro, scilicet, et ideo aequalitas et similitudo in diuinis ponis ponit ē alia realis relatio distincta sed in suo modo includit Diuinas ponas, et vnitatē eārum. Iungatur ppter hoc qa ppter inclusionem vnius naturae q. admittit fundare inclusiue in ponis ponere relationes aequalitatis distinctas, qa sibi illae deberent esse ppter aequalitatem diuinae naturae, et hoc videtur clare Caietanus ibi. q. ad euidentiam attingit cum ait inter diuinas ponas non negari relationes reales (ipsa enim realibus relationibus attribuunt) sed non esse alias a fundamentis. i. non esse alias nisi eas quae fundantur in q. est diuina essentia.

Dicitur solet probari haec dō ex eo qa illa est ratio cur inter diuinas ponas non sit dabilis relatio aequalitatis distincta ab illis, similitudinis, et aequalitatis distincta ab illis, sequitur relationes diuinae SS. reales, et realiter existentes, eius dem q. ordinis, cum regula talis relationis non detur, sequitur hoc ideo est qa relatio repugnat fundare alteram relationem. Ex quo sic arguo. qa ratio repugnandi. ut inter illas non detur relatio aequalitatis distincta est qa natura in qua est aequalitas est una natura, sed in. eent plures naturae nulla est repugnantia ut dicerent relationes aequalitatis, qa una relatio ex se non est fundamentum alterius, sed ratio sui fundamenti.

Ex his clare stat solutio 2ae probationis minoris, dicimus enim vnam relationem non esse fundamentum alterius propter defectum perfectionis, quae requiritur ad fundandam talem relationem. i.e. emanatio relationis qae dam eminentia, qae admittit et multiplicatur maiorem aliam aequalitatis, et perfectionis in fundamento, sed qa relatio qae emanaret ducit non in maiorem perfectionem altera relatio, aqua emanaret, ideo repugnat fundari in alia relatio.

Ex non valet dicere qa 1a. relatio, qae fundamentum est perfectior relatio fundata, qa illa sumit perfectionem a fundamento absoluto, haec non a respectu, non neg valet qa aeq bona bonitate est perfectior relatio est absoluta. 2. degrado relationis, si 1a. esset entitas fundamenti absq.

adeo

adeo nulas alias relatas fundabit p̃ma relatas fundand̃. 2ª. ñ pot
ē, qa equales cēnt mpssibone effectus et causa.

Vide ñ seqr inuenies alldendū, Sñ, dari pcessū in infinitū
in relatis, quod certo manifeste mfirmat relatas fundare alias, q̃ues
sit cr̃ cēn̄ illius vt admittit Suarez, qa sic patet in nras. q. qa
ñ é similendo pot̃ fundare similitudines illa alba semelbnda ppñ
candeq̃ rāq̃ potuit ibiq̃ fundare dissimilitudines, q̃ desit melebndo
ppñ candeq̃ rāq̃ iterū fundabit similitudines, et sic in infinitū po
berent se inuicē fundare:

D. Prat̃. ordinet mscissū obiectiones ad duc̃de a Suarez, qa ex ta
eius mala relatio existit in exercitio respondi q̃ dari ñ pot mlis causis
ex tribus: ponamus igr̃ quadruor similitudines existentes, et rogo ab ipso
si destruerent duas similitudines an destrueret exercitium, quo ordine
alia referebant ad ipsas, et cum ñ possit negari destructibile exer
citium, qa dependet ex existē. 3ti. seqr̃ euidenter q̃ relatio, qq̃ anda
decabant similes 88. accidentia ex mfinita ad q̃. segarabilia sunt per
da mentis, ñ aduer q̃ relatio diuersa relatio esset.

Est hic sumus solutio postremae q̃ bationis illius minoris in
grossis an oia p̃dicam̃ fundent relationes, qa oia sex p̃dicam̃ de mō
qdeq̃ ñ minores connexiones habitus cum rebus, quas modificant, q̃ relatio
at q̃. adeo s. relatio assuo fundam̃to sumit relationes, ita pariter ill modi
are, q̃ modificant, et rō é, qa mēs é q̃dam actus 2q̃ ad quez res
se het vt actus p̃mus, et ita sparat tanq̃ actus signati, et exerci
tus, et cum relatio existat mq̃adam respō q̃ mēs actus signatus,
ideo immediate debet fundari in re modificata et sp aduenire
mē. ñ aduenit nouus fundam̃to, sd nouo determinato entibus
fundam̃to. Vq. Sidus q̃ mēs actus p̃mus habet aliud é q̃ sit, q̃ ille
homo habitus, cum aut res sit mutat in aliquo loco tunc tratur het mag,
q̃ existit in exercitio sinceationis, ex hoc magis apparet. 2º. qa relatio e
mēs fundam̃tū q̃ atq̃ adeo incapax fundandi mlas relationes, et hm̃ é di
cimus inter relatio et dictum mēs, qa dicti cr̃. absoluti, s. ipsa res, et
ita res put é modificabilis p̃ illum é ordinabilis sm̃ vnū q̃mlicas
s. spiritus, q̃ sunt ille mē. Relatio v. é purus respectus de genere

relationis

relatiuo, & ita nullo mõ requirit relatum, sed dicit simplicit. dispo
nibilis p̃ accessum absolutum sui fundam.

Nunc dicat aliud dicendum mihi mõt. q̃ xplens rez in suo esse grãe
vt subsist.a in subst.a & punctus in linea, & cet q̃ ostendunt illaz in alia
gne forte erunt p̃ supponunt in fundam.to relatis, q.a ipsa res refert
ad aliud in quantum sm̃ suam essen.am & nat.m venit cum illo: alij vero
mõ. cum dicant diuersas raões specificas ab ipsa re, ñ referunt p̃ illas
relatas, nec ostendunt unum fundam.to cum ipsa re, sed diuersum mun
dationis, q̃ fundat in re ipsa sm̃ q̃ virtualiter & diuersimodabiliter p̃ dictos
mõs dicendi.

Dicit ult̃ ex dictis relatis determinatis & realeb cuius fundam.to & quod
extremum sunt diuersa realia, & q̃uidalis dict.o ad quancunq̃ relatum re
ferat in m. stituit p̃ quocunq̃ relatum, sed p̃ separatam mentem relationem: quo
sit q̃ dict.o relationis duplex accipiat unus mõ. prout dicit oppositionem diuersi relati
& hoc mõ ñ distinct̃ patet relatum, sed transeundo ad dict.os relatos, alio mo.
prout dicat p̃ducem relationis fundatam in re sm̃ q̃ ex natura sua petit distinguere
ab alia re. Et hoc idem dicendum est de relatis aduentitijs q̃ est sequi
quocunq̃ aduenit̃ mutatione, vel successiue dicit transeundo, prout aduenit̃
in subst.a quia & p̃ motum & semper & post distincta aequalitas & similitudine.

Duo ultimum. 3.or
Vm. Actio & passio
sunt fundam. relatis.

Sed ex dicta solutione videt̃ sequi actionem & passionem ñ esse
fundam. relatis, q̃ & Arist. sequella p.t. qa actio & passio dicunt
imposita & relatio, & alia p̃ dicamõ, falsum hunc p̃, qa Arist.
docuit relationes & genus in relatis agentis in actu, & in potentia, sed
agens in actu dicitur p̃ actionem, ẽ. actio fundat relationem, & non suffi
cit dicere hoc & mediate, qa actio quia fit mea agentis ñ sumit ab
illo entitatem qa & extrinseca ipsi, ẽ. relatio, q.a fundat in agente in actu
immediate & in ipsa actione.

Propter hoc alij dicunt q̃ actio & passio & immediata fundam.to
relationis agentis in actu ad passum. & passi, ad ipsum agens.

4.a Sol.

Ad hoc omnes m̃ respondet dicendum & dicendum & relationes 2.i generis
ñ fun-

ñ fundari immediate in actione et passione ipsarum nec causa earum
sed in virtute actiua, et in tro p ducibile in pos passiua sine
actione nec passione rei.

Dicitur hoc exactissime ut de mente Arist. Cocludit ibi habere
tales aias fundari in agere et passo, et in actione ñ in agere sed
in ipso passo (vt 7. p huius) et huius ratione q dicitur relatio ñ posse intrin
seca denominare agens, referre q illud actuum ex eo q actio ipsa ē
extrinseca agenti, ē. n. hoc speciale relatis inter alias species (vt do
cet D. T. 2° 2ae gener c. 17. q a relatione ñ inuenit aliqd denominare
ri, cui extrinseca ē, sed in denominat subz, cui in hanet: alia ve
ro post extrinsece aduenire et denominare.

Et ex dictis in p̄cedenti solutione q̄ nec ñ fundat in ipse re
latis, sed in re q cuius ē nec, et p̄p̄t dicit D. T. s. met lectione
17. ponens obiecta ad relatis q̄ illis fundare, q̄a relatio sm suam p̄ma
riam speciem ē quidam respectus, q. in post ei in re determinabili
ñ aut in ipsa determinata existentia, et ex hoc p̄t ad 2m. arg in
no pōsitum

Dicimus. n. q actio et passio ñ sunt fundam. sed rādet q̄dam fundam
ponens quas attendit relatio agentis et passi, vnde diuisio illa agentis
in actu et in pōa ñ ē diuisio p diuersas relatis, sed explicat ordinem cau
sa, et principij actui ad passum sm diuersos modos.

Illud defectus huiusmodi ē q̄ dubitat in ipse in qrit. n. q
nec dicit dat relatio agentis sm tres diuersos tempores: et q altimus
ad relatis agentis sm tempus p̄sens et p̄teritum manifestū ē dari in re
ñ ē duas relatis, sed vnas escandes, q̄a eadem relatio agentis denomi
nat pdam actuam in quolibet actu p̄mpore p̄sentis operati, et ima
gine dicit de p̄t. operatis vt p̄t in relatione Patris, eadem. n. relatio re
fert ad filium in quolibet instanti p ducit illum, et imaginem potest genuisse
cum dicit referri ad illum relatione patris in facto ē q̄a cum relatio
ñ requirat existentiam vt ipsa existat sed in fundam. et hac relatio
fundetur in principio actuo. idest vnica relatio potest respicere vnum
quodlibet instans p ducens, et in facto ē dicit p ducibile

Quinctus in defectuosus p̄dicit de relatis fuerit de qua alleg

ducunt

dicunt eas ẽ reales et n̄ reales, ga dr̄ ẽ ad dr̄as existendas, sd vt
erit in tempore futuro; Unde cū Arist. enumeraret dr̄a relativa
sm̄ has dr̄as temporis n̄ ideo illa assignauit, ga ẽnt reales, sed
placere voluit ordo mod. g ex rō modo loquendi pendent eor g ad
certa capita reducant.

Verum mihi ꝑ de ipsa rō loquamur dicit relatio futuri ẽ realis
et non rōis, ga mter poss actiuas et passiuas dat relatio realis, sd
poss actiua ꝑut actiua ẽ dicit quendam respectū ꝑ mens g ducentia
ad rem g ducendam, g. hic respectus ẽ realis. Ad. m. non ga
Arist. illum enumeranit inter mod. gg poss actiue ordinat ad passi-
uas: nem tñ ga poss actiua ẽ determinabilis in ordine ad actiones
futuras, sm̄ alias determinandas, q. ꝑ eas natas ꝑcedit actiualis g ducti-
nis, g tunc dicit respectus ꝑ mens g ducentia ad rem g ducendam. Ad.
hanc ꝑt. ga vt in Philosophia docemur artes actiualis generatas ꝑ
cedit actiuas, q. ẽ actiō tendens ad qualit. et disponit poss passiuas
ad productionis rei g ꝑducit ꝑ generationis, q. actiō qua sit ꝑductio
qualitatis ordinat ad generationem hominis, ad ignem ignis, q.
rad dicit Arist. 2o. de generatione, q. si n̄ esset possibilis generatio
n̄ esset possibilis alteratio, g. virtus actiua sm̄ q ẽ determinabilis
ꝑ hanc actionis dicit respicere rem g ducendam n̄ vt actus g ducit
nec vt res g ducta, sd vt de fut. g ducendam.

Et n̄ obstat q dicis rem n̄ ẽ existere ga quis hoc verbum sit de
altera horum q. tempore ꝑcedit generatio n̄ m. de illa, quia vltimo
disponit subiectū, q. sm̄ ordinem nat. ꝑcedit generationem, et ẽ simul
m. eodem instanti cum hō g ducto, quia rō cuius ꝑtinet ad nat.
dicat respicere illum vt futurum, ꝑ relatio patris, q. fundat in ge
neratione ne ꝑdicta sm̄ m. ꝑioritatem nat. dicit sm̄ tempus ꝑ rem
ita finitum hanc relatio dicit sm̄ tempus futurum rad ꝑioritatis nat.
quam ꝑcedit ad rem generationem, et de hac generat. f. censeo loqui
mur Aristot. ga nulla alia potest, q. cum ꝑfectam possit dicere
re ad rem vt g ducendam; hanc v. necess. ita respicit illum, g ẽre
alia relatio futura, et ꝑ hoc ꝑt ad obiect.

Ad 3m. Dr̄ ordinem partium vniuersi ẽ triplicem aliam ẽ sm̄
ꝑor.

Dubium 4m.
V. mensura et mensurabile fundent relaes 3. generis — 5a Dc.

ſi mobil. et poſterior. adinuicē reſpū contrar. et ſic p̄mus ad 7m. gen. relis; qa é relatio diſt. actu ſpingēdi, qa fundat in diuerſis ſit. 2. é qua ponunt ipſum vniuerſum, et ſic ſpectat ad 7m. genus quadines vnum attinent ſſ. vniuerſo, s. vnio mi facto é mat. et ffa. 3. é quadines vnus elementum, p̄ius naturalr. é ſuppalitū, et ſic é relatio diuerſitatis, qa fundat. in diuerſit. naturarū relatio ch̄ mer. rio cerdes éé ei relatio diſſuenientia ſpifica, non quo mō cunq; ſd. qa dat inter ea qa ſub eodē genre maxime diſtant.

Vltimus p̄ arḡ. potuit vt explicemus quomō 7. fundat. 2. Dicit. nouas ſpes relis é generes diſtinctos a p̄cedentibus, qa

Longa poſtmodo diſcindus é (5a Dc.) éé vera relatio diſtinctas éntr. aſtalibus ſ̄m, et 2. generis et ſua ſumit ex dicti ſ. in vltimo indiuiſibili. Vbi oſtendimus in eā reſpū dei éé ſſalez quez dat reſpus et ordinez rāt ad rem dicit ad ſcibile, ñ vt hūc rem illo vnit, aut diſt. ſed ſſpifice, nec vt é effectus ſ. cauſa eius, ſed quatenus éé illud verſat. et p̄ illud menſurat. dēz. n. ſua é éé dēo, et ſua adequatione eius ipſo rei rāt fralis eſſentiā, atq; adeo qui ſic é radicale p̄incipium eius dat. rationis, et reſpus, q ñ ouenit relatis ſm duo fundam. eis aſſignata ſ. et qa illa relatio é accidens q dat ſuppoſitum ſua, ñ nece. ſegt ſua ſm mēz quo ſua ad dēm ſcibile. ſd ſm mēz éendi relationem diuinā rāt é q. habet diuinā rationē ē poſſit exiſtere abſq; re p̄ cuius exiſtā relatio exercet ſ. ē. dicendi é de aliis relatibus: ad hoc dm ñ negat q adequatio ſtz exiſtat, ſd q exiſtat aliq; ſingulare ſempiternū ſubiectū, et ſic includens miſt. rationē fralem verum naturam, et ſſpificam ſuā, et ſp hoc ſit ad vltimum arḡm.

Sd. circa p̄mum diſficultatem ſtat quo mō ſtz ſcibile dicat relationem ad ſuam dict. n. Arist. ſuppon. ē hanc relationem, q. ideo vnum refert ad aliud, qa aliud ad ipſum refert vt ſcibile ideo é ad ſuam qa ſcia é ad ipſum, inquo duo ſegnantur 1m. q. ſcibile dicit ad ſuam. 2m. q. ideo dicit qa ſcia é ad ipſum. ſ. ñ alia relatio miſt relatio exiſtendi miſt relatio qua ipſe ſua refert, et 3m.

Stat

adhat. gasubile é comne bonum sola et vta q̃ ultis fne dicat ꝑ dat
sp amat et respic ad eam. 2m. obz é mduc dalug 3 ꝑ rad
Bi. S. loco citato mth. gasubile ñ modat ꝑ actus eiꝰ ñ. poñ
passiba q̃ actiones transeuntes poñ adiuuã; calefactibile. n. respic
nisi mtrinsice calefactionem, sita dicit ordinem ꝓnq̃ poñ mani
mutabiles ab alio: ad 3m obz mihil mtrinsecum respic ꝑ actus sui
nisi ad plurimum extrinseca q̃dam denominata. Q̃ sm se essentiã
sua ñ dicit mtrinsecum ordinem ad ipsam rem, nam respic rem
ꝑ decam 2di regri fundam mtrinsecum, obz 4m nisi mihil mtrin
secum hit q̃ ꝓ ꝓtat ordinari, sed é ois absolutum; Vnde quic é
intelligibile, visibile, aut amabile explicat a nobis mordine ad
potis, et actus eius, ñ mt ꝙ sit ordinem mtrinsecum obz, in quo aut
talis respict efficat. Ideo ad 4m sequenti.

S. hic vigil discurrit tacta mente arg. adducit ad q̃ alig
dicit Venies dicunt q̃ in habitibus practicis, et potis ñ tenet ꝓ
positio Arist. qa cum obz sit effectus facibilis ab ipsa sua, et
poa. ex sua mtrinseca nã dicunt ordinem ad illam, 2 ꝑ. in his
defect regula Arist. qa potens obz é mensurabile ꝑ rem, q̃ sua ꝑfectiua

S. nichol minus ꝓpter adducta ab Arist. ꝑ in cor ad ducta vem
est hec ñ mã é intelligenda de habitibus et potis speculatiuis, sed obz
de practicis, et Arist. mo dicat q̃ talis obz refert ad suam. S. ha
bitum, qa rã ẽ habitus referuntur ad ipsum, ac

Sed q̃ explicandum mihi q̃ rã mensura dicitur in ꝑfectum ẽre
mo é ce ꝑ omnã regulã sm q̃ certificamur de aliquo sm mensura
nã. Vnde dupliciter possumus intelligere mensurã hñ rei vt habitus
practicus, alia. n. é mensura rei quo ad exitum eius, sic, quoad mo
quo facienda é talis res vt ei exercitio quo mo ars S. habitus pra
ctica dicit mensura obz facibilis, qa illud obz q̃ cadit sub hit ꝑ
sam directionem practicam talis poñ S. habitus, et hac rã dicit pra
ctica, seu ꝑfectiua practicam, vt cum exemplo domus dicit q̃ ordinem ad
artem domificandi, qa rã eius extrahitur é directio practica
artis: alio mo sumit mensura ꝓpria regula, et causa, mordine
ad q̃ sumit talis directio, et hoc mo obz é mensura sua S. artis

qa ars

ga ars et alie rae de regi addis facilitate dabunt nisi immi de regulis dictis; ideo. n. syllogis sit in hac 1 illa figura, ga regulae dictae dictae p̄hent ita applicare, ẽ sumit in modis buius 1de prudā dicat ad hoc recte ita fieri, ga rāo agendorū dicta p̄cipit q. adeo recte sit ẽ sumis rāi, ẽ huius rei nullā aliā rāi addu cere possumus, nisi ga habitus. s. p̄ma mi nuit p̄cipijs mi uara habiles, q. ds. dest. sbi, ẽ eā recta, igit cui sua ẽ habilis mes sur int p. hāc p̄mā pia dang. p. p̄mas ex radicali p̄cipuā, aqua sa mi. eius dicitur practica, ideo dicit mensura recta, qui ipse ha bitus ẽ rāi practica sit mensura sbi sui actus exercitati, hoc aut mo. in his rāi sbi, ẽ ita semp remanet ō. ppō Arist. dicit ō refe rri ad scām ut dicit ē mēs, ga sua refert ad ipsam.

S. 9ª hanc doctrinam ē arg. ga sequit ex ea ga rei p̄marii ve rai sit qd absolutū, ostenso ē falsum. G. Ex sequella. ga in his relatiuis 2. genere dicit ē qd absolutū, quatenus a tra respicit. Fal sitas ẽsequentis p. ga dicit ē ō. Arist. q. in hoc cap. dicat omne re lativum cognosci p aliud definitiua, q. verum ē nō pot nisi aliud sit ei relativum. hoc arg. petit discutiendum sequenter.

G.

Art. 4 V.m Relatio respiciat aliam relationem. Vel aliquid absolutum.

Ad euidentiam natae relatis nō restat hanc difficultatem discu tere in qua inquirimus, qua sit rāo talis p. q. rei dicit rāne res pectiue relatiui: ē enim rei ipsum esse, ẽ ita esse nata plene cognosci tur nata ẽ eā illius.

Pro cuius intelligā p̄mittendum 1. q. cum Arist. in hoc cap. dicat nata relativa p hoc q. esse habent se ad aliud se habere, ideo ex p̄a rāe relativi debet aliud in q. tendit p. nere ad esse respectiue, qua rāe ppius ē (ait Arist.) relativum q. se dicant ad suam entitatem. Ut Pater alicuius filii ē Pater., ẽ servus alicuius Heri servus Pater alicuius filij Pater, ẽ eō. ẽ sic unum relativum debet

poni in

pons in obliquo in diffa albedinis et hinc natus q relatiua debent
ee simul natã. nãq ad hoc duo requrant, Vnus ẽ q mutuo se in
formant, et valeat ogã. ab uno ad aliud, q ouenit necesse relatiuorũ
ee, ga si ẽ pater alicuius filij debet ee pater, essidem ẽ Hæres ali
cuius ferus ẽ Hæres, Vncle pt q correlatiua in se debent habe
re causa et effectus put sic, ga causa ẽ q ꝑ natã sive effectus; rela
tiua vñ. ss. simul natã. pt. ẽ q hac ouer. relatiuorũ in seruꝫ fa
cienda ẽ in aliis casibus similibus, allegã dn. sit in genitiuo, allegã
in casu accusandi, dicimus. n. pater filij pater, similr ẽ scibile
scia scibile, nec semꝫ debet ee, sm diuersa signata, vt alia diuersa
sã. nisi sm q signant q nomen relatiue, Vncle q cui caput aliquat
alãs ñ dicunt ad diuersꝫ caput et alãs, dicimus. n. caput alicu
ius capitis ẽ caput, et ñ alicuius alãis, ga ni fit recte diuersã di
cendo alãs alicuius capitis ẽ alãs, et hac rõ ñ dicit romeus ali
cuius nacus romeus, sed semꝫ ẽ romeus sm q dat relatiue se
habẽt vt si dicamus remus rei remabile remiles, vt obiicit Mon. Ter.
D. quos citato c. 5.

Fruis relatis ẽ triplex.

Qo ꝓmitto q duus relatis nisi ꝓt vsideranꝫ vnomõ vt duo a
duabus, trinis, in tm. n. dant trine actus in quibꝫ aliud ad ipsos
actus refertur, q. rõ anobis explicat ad mihi ex trinisq dono munꝫ
S. ẽ diuisꝫ ipsius in hoc q visus terminet ad obꝫ, ita ee triplex actus in
tellegẽ anobis ꝓhac q aliud terminet ad ipsos. Alio mõ ꝓt ipsi
derari, quadruus dicit rapꝫ fralis dandi, vnius cuiusq. n. effectus
fralis debet assignari aliquis ipsa, et ipsi nisi intrinsice habẽt hanc
effectus, sed ee rapꝫ ad q tratat aliud idio in ipso ẽ fralis rõ dãtiua
Potest mo ꝓt vsiderari dnr vt ẽ correlatiuus in quantus ẽ aliud respicit
ipsis ita vt ille respiciat aliud, q ni omnimodis esset pars relatiui sui
q dicit relatis in vtroq extremo ex diametro existendꝫ, vt in patre pa
ternitas et in filio filiatio, sm in multis relatiuis sit q vnicus relatꝫ in
vno extremo existendꝫ intrinsice, in alio vñ. rõ illius, et hoc ipsius sensus
q. ẽ vñ. relatus v.g. paternitas respiciat ꝑmanꝫ et q se relatꝫ q. ẽ in filio
ita filiationẽ. Subdit ipsius generis, q ẽ entitas absoluta filij.

In quo verbo hendꝫ ẽ mẽ sensus q ipsissimo relatiua (vt stat ex D. Th.
in diuersis locis) in hoc ipsis q vnus ad alterum opponat sm q mutuam se respiciunt

hac. n. dan. mdicamus q. mo creata fuit ab sua dem. post mdicamus q. dem
pt. nay vt. D. T. q. 1. dupoa ar. 3. ad 4. et 4. d. gentes cap. 14. et
24. docet q. vna rō oppōnis relatiue mdicamus nō q. uenit ex eo
q. unus relatiuus remouet subiectū alterius correlatiui, cor. n. et stans é
q. pater vn é consubstātiles filio vt nō coīcet alicui numō d. spūi nat. ex
se sue ppay coīcent, m. n. opponi dicunt ex eo q. sc. q. mu ces. re
preānis, et oppa. sc. ex relatiua oppōnis hent distinguu cm
hoc distinguit oppōnis hac ab. et ostrad. doria, q. mcludant nega
tiones, et affirmationes intrinsece ex nomi unius de altero, nō vō
oppōnis relatiua, et eo dem prius mō oppōnis acomoda ph
sphendum é mcreatura nay s. ēt ostendimus relatio creata d
q. dam parte pdicamti relatiui at q. absolut. oppōnis mcreata
essent mquoddam respa, et habitudine ex nomos. m. sm hoc mtellig
oppōnis creata absoluta, et quia inter extrema dem alia diuersa
tis q. nec ad sua absoluta hoc mō nō precedit ex nat. oppōnionis rela
tiua, q. hui, sd mutu. Vnde oppōnis hac relatiua nō debet mtelligi
q. hoc q. duo relatiui sint diuersa mutuo vt simulando et dissimulando
qa vtraq. relatio in uno extremo pōt existere sine respu eiusdem
sm diuersas rationes (vt albedo é similis nigredini ratione coloris, et dis
similis ratione specifica) l. respu diuersoy, nec etiā absolutū eo q. sint op
posita relatiue vt paternitas et filiatio nō. n. opponuntur hic pater, et
hic filius, qa ideo ex nomen pōt é hic pater, et hic filius, sd in hoc spe
ciali nat. oppōnionis, quatenus unus relatiuus sm unus quem pōtest
ad aliud subiecta ratione sub qua aliud é correlatiuus eius, vt pa
ter é ad filium nō quo modo cuncq. sd vt é filius illius patris.

Hinc é q. relatio creata dupliciter distinguit pōt hinc alia q. dem assue op
positio relatiua, et hac distinctio euenit illi sm quam ratione relatio, nam ois
oppōnis relatiui includit distinctionē nō qa distinctio fundata in hac oppōnis
ne sit alia relatio distinguens qa daret processus in infinitum, quem s. a relatibus
existentibus, sd qa ipsa relatio ex qua natura oppōnionis é distincta ipsa
unius extremi ab alio, et hac mō relatio diuina dicunt distinguu realiter
inter se, alio mō pōt distingui relatio ab aliis cum qbus nō sunt oppōnes

H.

Vt pater distingt ab alio patre, nō qa hec dist. ꝓueniat rōne absq; luti fundam. patris nudi, ideo nō ꝓuenit rōnis fratis, sed mortis.

2m. q̄ certum ē confess in hac mat. ē q. mus fratis relatis nō ē ens res absolutū fundam. excludendo relatū, q. in illa fundat. q̄ p̄m q. ē ostensum art. p̄cedenti cū relatiue 3. gmus. Vbi ostendimus subiectū nō posse cognosci nisi relatiue ad scam, nec mensura nisi relatiue ad mensurabile, demus ꝓ ē ostendit in quo cunq; alio relatiuo in primis ex Arist. hic dicente. Vnum relatiuum nō posse cognosci nisi cognito alio, in quo ad minus fundet mus fratis, vt mus ē, nō excludens a suo esse ꝓprio ē correlatiuum; et in diffō relatis dicit, duplum ē ens in ad aliud, sed cum q. li, ad aliud, aliq̄d oppositum et distendens, et nō loq. de diffē mortis, sed de diffō sequente relatis rōne oppositionis, q. hec cum suo correlatiuo nata nō in diffē nō ponit q. tro fratis alicuius respectu illius q. mortis se hns.

Deinde rōne ostendit, qa mus fratis relatis nō ē mus mētis rōnis sed mētis relatiuus, q. vt mus ē nō excludit relatū, dq̄ hoc videt no ta, qa mus nullo alio mō ꝓt ꝓbari nisi aut mētis res, aut mētis relatiuus. et Arist. p. qa cognitus vg. nō ē mus fratis ꝓpter calefactibile mētis res, sed mētis calidi. i. vt calefactibile primate calefactis, nec filius ē mus patrimonialis eo q. hoc ē, sed ex eo q. ē subditus genitus, nata alias ens ipse pater se ipsum respiceret, sicut ens ē hns. erit igr. mus fratis relatis patrimonialis quatenus attinet mētis relatiuus, quo pacto nullo mō excludit relatū, sed ipsum includit.

Ad 1. et explicat amplius, qa ens cuius cunq; rōne nō ꝓficiat ens suum in genere rei, sed in genere scibilis, quatenus intelligit cum ꝓcessum in ordine ad hanc rōnem illius q. sumit mus relatis nō ꝓficiat ipsum relatum non ē absolutum, qui absolutum ē, sed includendo genus relationis. Ad q. ē verum, qa s. ille ens in genere rei ꝓt ꝓmoueri ad plures rōnes et nō ꝓmoueri ad aliquas nisi quis diceret ē attingibile rationē una pariter mus relatis non ē absolutum ꝓt ꝓficere plures relatos, et nō ꝓficiat alias in particulari respiciamus mus mētis, dicat ꝓpositionem fratis duplum, q̄ quatenus mus mētis relatiuus q. vt mus fratis ē nō includit entitatē absolutam excludendo relatū.

Ad 2. in relatibus rōnis nata vtro respicit misericors non q. melius

dum

dum̃ subijcibile? Et m̃ sm̃ suum é absolutum qa quę sic m̃ magis dicunt m̃ferendę? ab vno in sequentia deq. ad aliqa m̃ferri ma. xime m̃ relatibus p̃ m̃ p̃dicabili. Q. sumit respm̃ realis debet respondere suum m̃ in excludendo relatiõ q.ª é m̃ ipso m̃.

3.m Dandus q̃ certissimum m̃ hac re mihi apparet, é, q̃ triplicibet dicendo aliq̃ dimidio deus possumus distinguere, et de quę é, et id quod dicit é, V.t é fra. q.ª tribuit fratę essendi et denominandi naturam V.t é res ipsa quę recipit datę fratę, quod multis exemplis manifestum explicatum s.ª q.ª 7. vltimo ar. 2. et questione 1.ª de anima et eiñ. ar. 1.º et alibi sępe, et hoc posito possumus ꝓdicare m̃ tr̃ò ex illa dicta relatiõ mia q̃ correspondet ad ipsum fundam.m relatiõ. 7.m é relatiõ ipsa, q.ª correspondet relatiõ existenti in fundam.to V.t filiatio respm̃ patrem vt patet: 2.m é fundam.m proximum aquo immediate dimanat relatiõ V.t generatio passiua in filio, q.ª é subtª. generis correspondens V.ti generationi activę patris: 3.m Dandus é ipsum suppositum generis, et q̃ ducitur, q̃ correspondet suppositi patris generantis, et sic hoc V.t quod q̃ ducitur, et refertur ad patrem, relatiõ V.tis sic V.t quo filiatus respicit patrem generantem

In quolibet dicendo duo &c.

In tr̃ia mia ꝓdicamt.

Hoc posito sit 1.ª ꝓ.o V.tus fratis quo ꝓficiat relatiõ é dicendi relatiõ existens in m̃. Nihil v̄ ꝓficiat relatiõ é ei absolutum subiectum fundamentum illius relatiõ.

1.ª ꝓ.o

1.

Inqua ꝓ.e absoluta asserimus relatiõ respicere aliam relatiõ in alterum extremum existentem sicut relatio fratis tradit, et tertia hunc assertum abrij. dicens in dicta illata é dem.t D. T. multis in locis p̃sertim 1.ª p.ª q. 27. ar. 3. in corpore, vbi ex eo quod dicit in divinis p̃sonis, q̃ sunt oppositę mutuo ad se sic dicens: eo attribuit aliqd necessarium é q̃ attribuatur ei oia, q̃ sunt de eius rõe, sed de rõe relatiõis é ée respectu vnius ad alterum sm̃ q̃ vnus alterum relative opponit igr cum in deo sit relatiõ necessarium é q̃ sit ibi oppositio. Dq̃ patet, qa relativa oppositio m̃ sua rõe includit distinctionem ex quo sic argr. Oppositio relativa é aliq̃ genus realis, sed oppositio relativa distat relatiõibus existentibus in duobus ex nomine sm̃ q̃ dicunt oppositionem q̃ eãdem relatiõis é ée respectu ad aliud sm̃ é relativum et m̃ absolutum m̃. Illa. é D. T. in m̃ hic sed 4.º de genere cap

24

24 ga oppõ relatiua vt esse ait fract dett inter diuina ps
at q; adeo bñ sufficiens vt extrema creata attingerent genus relationis
esse p Cocy abstrahisco supponeremus ñ distingue p se absoluto
q ee ñ pot nisi oppõ rõe p se fit alig genus reale, vel in
respicit, ga separarentur V.g. ñ bñ relatio absoluta cõtra p oppõ
nem cum pleatione nullo mõ rat illius quocunq; alius ex eisdem patr
es pleius petierunt oppom relatõ es distingui, ex hoc pt. mi. ga
oppõ fratr relatiua ñ é oppõ inter extrema rõe é nat es ab
solutus; dest. n. quod é absolutus ñ giuenis fratr ex oppõne re
latiua, sd ex emt absoluta qua omnes bñ in oppõne cum alio ab
solutus, sd quamit ex eo q una relatio respicit extremum regione oppõnis
cuius oppõ. é relatiua. Et vq. e manifesta, ga nullo alio mõ pot
melligi hac oppõne realis vnius relationis ad aliud nisi per aliud bonis
oppõnes diuinæ relationis ad ipsum.

Dicet oppõnem relationis é duplicem alia é qua vna relatio oppo
nit suo tñ, alia v. qua opponit alteri relatõ. Et oppõne obstat in hoc
q vnus relationis fratr ad aliud dung, ad aliud esse distinctus oõ. es
in hoc obstat tñ ad aliud etiã si nullo ñ sit altera relatio.

Sed cõ ga hac relatio ñ bñ distingui altro mõ oppõnem relati
onis rõe sui é absoluti, sd quatenus fundam altrius relatõis, q ratõ
pcipi ipsius m. relatõ. Ad 3m ga sicut v.g. sm p é gdam homo
ñ é entis nisi patrinitatis nisi (vt s. dixi) ñ bñ patris rõe ipso
q terminat relatõ patris potius q ipse pater, q ch é gdam ho. alig
igr amplius debet bere plus vt frater sui nisi patrinitatis, q sit
rõe tendi ad vnum relatõ, q é ñ pot aliud q é subtia generis, et
cum hoc ee ñ possit nisi cum habitudine ad ipsum patrem. qua é plias
manifestr sequit q nisi fratris relatõis é aliud respectus.

Pratr ga nisi relatio patrinitatis ni diuinis é fictio, q ch in
creatis erit nisi fratris. Dq pt. ex eo q relatio creata é quedam tanti
tãs, et parua apãs in creatis

Dices ñ é efficax argm a relatione diuina ad creatam, ga
ch impletionibus diuersarum differentiarum mõ tendi, q a cui relatio diuina
attribuat ipsum extremum sch psonam ideo ipsa é nisi altrius relatõis

secus dra relatio creata. q. n. dicit Mag. sed obiect. ad illud ad q. dico
n. d. Mag. ad rationes relat. vbi Scotus dist. 47 met. sect. 6. n. 35.

S. 2. qa hac schola n. tollit rat. ad ducdum quamon minus
dicimus posse q. relatio terminet ad aliam relat. tanq. ad rem sed tanq.
ad rat. tendit, q. n. tollit p. hanc rat. sa gothus obi. qa ideo una
relatio n. dicitur ad rem ad aliam. qa ē quo mediante aliud extremum
hic oppositum cum altera relatione, et qa. mediante ide. ē quo, et
quod, qa tanq. ea p. cui. venit Deus, opp. ipsa relatio dicitur
n. m. ē ratio tendi, sed id p. terminat. q. p. oppositum ubi ē omnis
alicui ex accidenti diversus erit id q. dicit ea, et id quo mediante
de hac ea. sed non omne cum q. relatio creata n. hic p. suam ent. et
ent. trahit aliquid relatum n. n. ē de ea. subt. ipsum q. sit mag
relatio patris, q. ee mag. frat. et ent. alterius dicat venire, cum
ea. sit inducere. Nō ignis effectum accidentale, sed nulla alterius hoc
quemne pot. nisi relatio, q. ē nulla, qa illa ent. ē substantia cum
in ea relativum (q. mag. fratis quo ē ipsa relatio. Hac dg. pt. qa
bene pot. intelligi, q. relatio creata participet mag. respiciendo diversa
relatis sui mag. creaturae, q. ita debet ee. Pt. dg. qa magis
ē formale nat. relatis creatae q. haec oppositum cum alia relatione
tanta mag. quo duo no relatio opponit alteri, q. quod respicit mag.
absolutum sine relatio, nec altera relatio existens in Deo pot. ad eam
primo relatio existentis in fundamento. qs. n. intelligere post primo dig.
nisi intelligendo fictum aut simile nisi intelligendo aliud simile
q. sequitur ē q. respici unius relativi ad aliud n. trahit ab illo praecise
p. omnes abstractum nisi ut includit relationem fratis relativi, q. ē altera
relatio existens in Deo.

Rursus qa aut hac repugnat ex rat. oppositionis relativae in eo
aut qa ē creata, n. 1m. qa videt deficere in Deo ubi unum relativum
opponi et trahi ad aliud ideo ē, nec 2m. qa in relatione creata ista re
pugnat q. possint una relatio ponat aliam in alio extremo, s. re
pugnat q. possint fundamento 2do et 3tio ponat relatio. q. relatio dependet
ab altera relatione. Ad. quod 2m. pl. q. qa ideo repugnat q. sit fun
damento et tertii, et n. sit relatio, qa ē necesse q. duo maneat. ultimo q. ex

vrom

rem rae cuius postulant relatiua mutuo exurgere in fundamento. et. ex
Suppositione q Petrus sedet é necessariu vt oriatur mutua dependentia
dñi. p. q̃ possit dari relatio necessariu é q ponat alia in alio ex
tremo, nam p. patet ordo exurgit possito fundamento et tto. ita filius, sed
hoc nõ pot é sine aliqua dependentia inter ipsas relatas, q̃ a q̃ pot éé
rão q̃ petat eas éé simul natura nisi aliqua dependentia naturalis un
us ab alia relata, qa hoc nõ q̃uenit a causa, et alijs generibus. sed ex
natura ipsarum relatarum, q̃ sit mutuo ordinabile ita vt una sit tto alt
rius.

Dñt nõ valet respondere cum Suarez hanc simul duarum relationem
nõ éé posse dependentia earum mutua, sed qa qualibet dependet à
suo fundamento. et qa fundamenta sunt tria ponunt ad possimo nec cuius cum
relatis ppter in tto et fundamentum simul natum ponunt duo relata,
non (inquam) valet, qa ea q̃ ponunt alteri opposito, et auferunt
illo ablato aliquam dependentiam sunt, et cum ablato filio auferat re
lationem patris, quam hic ad éé exercitam, sequit q mutua relatio
dat aliquam ordinem et dependentiam.

Do. s. maxime qa una relatio dependet ex alterius fundamento
quatenus illud é rão fundandi, nam ratio communis philosophorum
in hac materia ab omnibus admissa é, q illud in uno quoq; extremo é
rão fundandi oppositam relationis é rão fundati alterius correlativi, q. mus
frater é talis vt fundat aliam relationem, et oportet dabet éé correlativo
mutuo dependentis relationis. Dñt. 2a. qa si pater ordinatur ad filium qua
rumcumq; é radix unde manat relatio filiationis, cur ch nõ ordi
nabitur ad ipsam relationem? q exemplis manifeste pt. qa si duplum aqua
le respiciat aliud aquale sum fundamentum paternitatis relationis debet illud re
spicere vt nõ excedit qualitercumq;, sed quia sic nõ pot p̃scindi a respectu
ad aliud, qa nõ excedere aliud intelligi nõ pot nisi comparatione ad rem
qui nõ excedit, q̃ vt relationis é natura relativi, et nõ sufficit.

Dñt nõ sufficit relatio illa éé transcendentalis et nõ p̃dicamentalis
qa si nõ sit aliquis respectus transcendentalis, cur nõ sit p̃dicamentalis sua
dus efficitur fratris, quem tribuit relatio sum dicit fratris q̃uenit a relatio
sum et nõ nisi pot prædicari mutuo fratris relationis a respectu. et cum talis respectus

nõ se

ri se haud martin. sed potius sit de vno speciali fundam. non ratio q q
trat alterius relatiui, necessario discernendus erit inter se vt speciales ad vsum
randi, et hac ratione Aristot. obiectionem nostri relatiui dicit cognosci q
aliud ri vt absolutum q[uo]d se. qa ē relatiuum q in eiusdē ri vno ri ex
eiusdē absq[ue] vllo vsu ē, sed potius ē vsu specialis randi. et similiter
D. T. opus citatum 9ppo dicit q vt relatiua ad quem[dam] dicantur
debet vnus seqcari vt relatiuum ē essentiale actus ri se hēt ad quem[dam]
aug capite, qa ri refert ad caput vt seqcat nomine absoluto dicatur
sed vt seqcat q[uo]d hoc nomen capitatum denotans ri hoc q ri ē vnus ri
si vt correlatiuum ē, qa dicit ad quem[dam] ē 9ppetas relationis vt re
lationis ri 9ppe cui non possit fieri vsus nisi in vno sit ad vsu re
lationis non facte sic seqtur q in vno vt vno ē debet ē relatio, et ri suffrat ē
absolutum. q expssi verbis docet ypse 1. p. q. 40. ar. 2. ad 4m. vbi ipse
Aristo. explicans ait cum dicit q relatiu ēe ē ad aliud se habē q[uo]d ad
aliud intelligi correlatiuum q ri ē q[uo]d, sed formam nat[ur]e q[uo]d clarius q
rationē.

Sed 2o hanc q[uo]d ordine mirabiliter difficultas dato infine ar[gumento]
ti p[rae]cedentis de relatiuis ri mutuis, nqd ri ē mutua relatio sed vnus in
vno illoz ē in vtroq[ue] aliud v. g. vnus ē relatiuum 9ppe relationis existentis in
altero, q. in istis relatiuis vnus ē absolutum et ri respectiuum.

Ad hoc arg[umentu]m vt respondeat Caie. docet 1. p. q. 13. ar. 7. q ens mihi
relatiui vocis ē aliqd respectiuum, et sic q[uo]d Aristo. docuit q extrema
huius q[uo]d relatiuum referunt q relatio, q. ē in vno extremo loquit
de extremis, vt relatiua sc., et idcirco ri dicit q vnum extremum ē absq
altero, sed potius q ē relatiuum, quia q denominatio a relatione existente in
altero extremo, q ri tollit ēe realem relationem, nec q remanet relatio
alterius vt relatiuum ē,

Sed hunc modum dicendi efficaciter impugnant frus obstino dicen ri
dequez numo ē Suarez sect. 16. num. 7. et Rubio hic cap. 7.
q. 7. et Ferrara 2. 3 gentes cap. 11. alij q. q plurimi, qa q.
realem mutuam referunt in quantum sic relata oppositi ē realem distin
ctam, qa alias vnus ad se ipsum realem relationem referret sed extrema huius re
lationis q ut relata ri distinguunt, qa ad hoc requiritur vt ipsa relatio

An relatiua ri mutua
vnum ad absolutum. l.
respectiuum.

ꝑ q denominans relata sed duo ista in uno a relato existente in altero, q̃ requirunt q sint duo extrema realia relata ad minus ꝑ unum ñ relatum existentes in unico extremo.

Deinde q̃ ē dubium ubi refert ad ista, q̃a scd̃ refert ad ipsum q̃ ꝑius intelligi scd̃ dicta ꝑ ubi, q̃ ubi refertur ad ipsum, alq̃ando erit dubium ut q̃ absolutum.

Obi scd̃a dicit respectum q̃ ipsum met relatum scd̃a, et sic relatus dicitur ad respectum. in omnibus relatibus ñ mutuis.

Sd̃ q̃d q̃ sit de ista hac ratione, q̃ videtur quoniam de relatione mutua, q̃ mihi ñ mi certum et euidens videtur é q̃ relatio ñ mutua ꝑ unum caput relatum realem ꝑt dici realtiua, nec subtile ex eo ꝑ ista ꝑ intelligentiam scd̃m dictum ꝑ ipsum in intelligi subtile ut correlativum scd̃a nulla alia mutua, q̃ ubi erit realtio relativum ꝑ relatum scd̃a. Dq̃ ꝑt. q̃a correlativum é illud q̃ ducitur cum altero correlativo, et aqua valet subsistendo dq̃. Sd̃ ex eo ꝑ ista ꝑ dat scd̃a dialecticum illud dicit subtile, et valet dq̃. et scd̃a q̃ é scdm. et ex. ꝑ. ex eo q̃ ꝑt visibile trahi ad paries dicit visibile sine aliquo ñ intrinseco ñ ipso existente. Dicunt ñ hae relativa a relativis mutuis, q̃a mutua relativa exigunt duas relatas oppositas existentes in ipsis extremis relatis in intrinseca, et ñ relativa ñ mutua unica relata ñ. ꝑtent denominari, et ꝑ hoc frater dicunt relativa ad dicta relativa mutua.

hic dicit duo supponit unum q̃ relat ñ mut realia et extrinseca ñ habent aliquem alterum hic ꝑ subtilitatem q̃ relat ñ ꝑ denominat aliquid relat q̃d ista Stib. ar. et ꝑ ñ habent fundam. relat et ñ habent hic denominat intrinsecam cum q̃ extrinsecam Jamb.

Vnde quia rationi quo intelligimus referri ubi ad scd̃a fit res ꝑ ratione ñ ꝑ illud abstrahit in hac relatione ñ mutua, sd̃ ꝑ denominationem sumptam a relato existente in altero extremo, et in hoc mihi videbatur meum dicendi caret: ni eo ñ accipio ñ existimo q̃ affirmatio referri ad aliud, q̃a aliud refertur ad ipsum, et sic respicimus ó mere relatum alterius, q̃a é relatum unum nullo extremo mihi aliud é q̃ extrinseca denominatio q̃ ñ ꝑt ꝑ illam abstrahi in hac ratione fratis. Et. dq̃a extrinseca denominatio nihil aliud é q̃ fra ipsa intrinseca existens in alio, q̃. ñ ꝑt abstrahere unum extremum realtionis oppositum alterius denominantis. Dicitur ergo ostendere q̃d sit fratis, tribus illius relatis mutuis cum. s. ostensum fuit q̃ ubi ut ubi é. ñ é ubi ad absolutum absolutum respectu fugiendo ex necessitate in ubi debeat illud cognoscere in ordine ad scd̃a q̃. ut relativum é erit tribus fratis eius,

Quare

Quare respondens alij istas rōnes non ad aliud extremum, sm
q̃ dicit respectum rōnis. ita Fonseca. 5. metth. c. 15. q. 4. sect. 4. circa
q̃ Thomistę, dicunt n. relatio non refertur ad obj ni in ce nata. Sed vt ipsum
dam̃ postulans ab initio respectum cognosci et quis aspectus ni dicit ille
respectus, dat̃ n extremum.

Sed hac solutio ni sufficiens videt̃ qa relatio rationis ni potest ee rationis
non dicit relatio realis, nam obj q ad fratrē frater refertur q q ē obj sua, sed non
ē realis q hic aspectus rei hic ē obj suae, q. ē mihi frater non ē realis,

Dr. qa tota ratio qr relatio realis ē non fictis relatio ergo intellecti
ni potest obj nisi cum relatione, sed licet ē respectus mei intellectus ni tamen respectus intellectus
Dei cognoscentis obj non rationis fratris obiecti realis sine relatione rationis, qa
Deus ni potest fingere relationem, q ē mihi fratri relationis sua ni attendit q
relationem rationis, q ptm̃ me sequi Suarez loco citato.

Sed ad huius intellectū loquendo in ē cum dicit q, allegat D. T. loco
citato q. 15. a. 2. pri ubi ait q nihil relatum ni mutuum potest dupliciter considerari
Vnaquidē secundū esse naturae et alio modo secundū q in
quae dicunt tri. Vt scibile et sensibile. 2ª ex ea parte rationis relationem qa in
ipsis ni ē ordo et relatio realis ad scientiam. 1. sensum. 2ª. 2ª mod. dicunt relationes
non rationis tm. 2do. intellectus ea apparat ad scientiam. 1. sensum tamen
tri. illorum. et iuxta hanc diff.em cum intellectus differunt realiter necessitatem
illam mordine ad obj et obj ipsum includit necessitatem diff.is Vt relationis sensus
ad scientiam qa sicut se alia a nobis intelligi nec percipi potest.

Hic possimus sit. 2ª Qō id p q tract respectus relationis ni mutuae
ē absoluta omnibus tri. rōnis 2ª fratris sub qua tamen ex aspectione
mei intellectus ē relatio rationis, et aspectus rei ē realis, et ni entis ratione.

Hanc dō ē expressa D. T. loco citato ea q ex illis ē elementum
Thomistarum et cui 1ª pars sufficienter pro arg. mō. possito. 2ª v.
ē manifesta ex dictis in solubilibus, qa intellectus cognoscens obj q ne
cessario venit cognoscere scientiam, q Vt obj ē includit relationem ad scientiam sicut
a nobis apprehenditur, sed sicut se ē frater mei relationis sua ad ipsum, q Vt
obj frater apprehensus includit ordinem ad ipsam scientiam. Ad. pt. qa obj
ex se et ni ē res ni ē eius ordinis cui scia nec ex natura sua ordinatur
ad illam potius si ē mihi cui, q. ē mihi alicui ē frater ex ea tm eius
q Vt a nobis apprehenditur nihil aliud potest ē q respectus rationis ipsius obj ad

scientiam

ad scam.

Hr. ga ex eo q. Deus ē s. obj ordinem creat. nō ē ordinatus ad illas sūs suas nat. nec includit contr. ēē rem respectu eius. et m. ē rui relatiō nō mutatee creaturare, ad ipsam sūs q. incipit amoris cum rei pū dominij ad ipsas creaturas, q ēē rem fratr quatenus a nobis a p. hominē p rem dr ē respus q dam rat.

2ª pars negat ē difficultas sic pr. ga seclusō q̄cumq; rem m hr relationis m. ē ex intrinseca denominatō, exo n. p rem ad hanc scam p rem m. entitas absoluta tbr, ga scia ordinat ad ipsam, et n̄ ppr intrinsecam mutatam redundantem in tbr p actus scē, q. ēē rem fratr in tbo nihil ē nisi m. ex intrinseca denominatō rei.

Dicit reatr et p suam entitatem rat. relatiō scē, q. ēē rem ē aliqd intrinsecum reale in tbo.

Pro negando 99.ª nam ad hoc vt sit reatr rei sufficit sua entitas quatenus scia refert ad ipsam. ad. vt patuit dicat visus reatr n̄ negat q. ēē visam sit aliqd intrinsecum in patre de fratr et reatr, sed sufficit ex intrinseca denominatiō. q. nihil ponit in ipso tbo nam vt s. ostendimus et extrinseca denominatio si aliqd ē in re denominata erit q. rationis s. negad et p̄bat, nam q. uis a p. rei reatr aliq. subtr decat p̄uatus, et dicens negans alterum ffre in denominans reatr ē nihil nisi ab entitate p rem entis a p. fundata, sic ēē rem in tbo extrinsecā absoluta. q. dum ad rationem frandi nihil ē reatr et a p. rei in ipso tbo nisi ab entitate cognoscat. p rem entis et ex hac sententia quam sequuntur autores 2. rōnis dicendi, dicit n. rationem frandi a p. rei ēē in fundamento, n̄ ga n̄ dat a p. rei, et reatr p rem n̄ entis, sed ga n̄ hr fratr ē nisi ex apprehensione intellectus, et hac doctrina ē tbr banda diligenter pro tribus extrinsecis denominatibus.

Ad 1. cum Ar. 5 metaphi dicit q. ad eo unum relatum refert ad alterum, et quod alterum refert ad ipsum hoc ām dicit q. ad ultimo d. T. q. dicit. nullum q. relatum q. referuntur vt relatum et n̄ tamen fiat correale. q. facile ad 1. q. facile ad 2. exeo q. videmus q. 1. ar. 1. relatio refert deum q. ad eandem cognitum q. Deus cognoscit scia tribus ad tbr quem ēē ad, et potest relatio fieri cognoscit tbr q. ēē tbr et rem ē nihil in tbo, ga mus in quod aliqd q. relatum et cognoscendi quoniam Deo respectu n̄ entium, cognoscit n. Deus n̄ entia Cathrum quamuis relatum realiter cognoscendo entia, q. 2. obiectum vt cognoscendo Petrum formal cognoscit negatum Paulū, et cognoscendo suam bonitatem cognoscit p. rationem eius, sic cognoscendo scam ad tbr tribus cognoscit q. ēē rem nihil

mihil mihi secum é, et ga respu mi mihi talis cadit in fca diuina
rão é relão rois ideo cognoscendo Deus aphensionem mi mihi simul
cognoscit q. rão randi. vt ambo aphensa é relão q. day rois, et
ita mihi defendens é D. T. et alij thomista. cui semper sequitur Duns
dus caeterosq. q. respus rois, qa cé creatoresq. actu q. sui secum é tantum
secum ipsius Dei mihi é p. sui respus rois.

S.d. S.o. hanc dist. é arg. qa sequit excu q. relatiua mutua ñ recte
randus ad alias relão. Assigno é 2.o. 2.q. 1.a. q. 1.a. sequella. qa relão
ñ mutua codem ordine mat ad suum fun. sicut relão mutua. Sed relão ñ
mutua respicit absolutum fun. q. etiã relão mutua. Nã. pt. qa
relão mutua ñ distingt realr a ñ mutua imo pot esse ñ mutua, vt
se ad tro aufert relão, vt declarabo alibi sic in relão Virginis Beate
ad Xpm Dñm in quo iuxta mam D. T. ñ é realis sola natis, q.
qui relão respicit aliqd absolutum.

10 Negando sequellã, et ad eius phationem dicimus é magnus dis
crimen inter relatiua ñ mutua et mutua, q. sufficiens é ad distinctionem
cor, qa in primis mis relatis é al mus ordinis a fundam. et ita ex
nat. sua ñ é ordinabilis ad ipsum nisi mediãte respu rois. cuius oppositum
uenit relatiuis mutuis, vnde nascit q. relatiua ñ mutua dicunt
mum absolutum realr, mutua v. includunt mum eius dez ordinis, i. ordi
nabile ex nat. sua ad fundam. Quo posito sit p. possibile. S. impossibile
ad tro aufert relão, qa ñ vt mat é hui necessariã connexionem cum
respu ad fundam. ideo rão fratis randi é etiã ipsa relão ablata ñ exer
citio qualitercunq. significato mo. hui connexionem cum ipso fro. nam vt capitur
explicare q. 1. ar. 1. Tanta connexio é inter relatum et fundam. q. ipsum
ma quantas hent p. et ps expressiones cum eén, et ipsum cum secundo ex
sensu oppositio, et ipsi exita cum eén supposito q. p. dicta: sed qa connexio hec relatis cum fundam. et suppositione q. existi mis é non é exercitus, ideo mis etiã si aufert relão ab illo mat q. relatis exercitus, et
vt sic exercita hui connexionem cum illo. Quo cé exemplum ad duchez
de relate Beatissime Virginis nichil armati, qãtus alicuius relatis
dependit é alius mortis, et alius fratis. mis mortis é q. in hui in
se rois fratis randi sepe alios impedit. vt si Deus auferret

a parte

aparte q̃ genuit scḋm̃ potẽ generatiuã cui substant ch̃ pñtiuã
relatiã ad scḋm̃, et hunc patrẽ m̃ dei vñ martr et ẽ finis ppr
defectũ fundam̃ proximi et rationis randi: vñ vo frater ē q̃ inchoat
fundam̃ vt ex nat̃a sua ordinatur ad aliud extremum. Vnde
relatio Virginis recepit Xpm̃ in frat̃ fratris, scḋm martr ppr similitudinem
sectionis suppositi diuini q̃ ē ab extrinseco ordinem à creat̃ scḋm̃ specificatur
p ordinem ad scḋm̃ possibilem, q̃ prout ē eius dem rationis cum ipsa

Ad 2um arguẽ q̃ relatio ē respectus q̃dam et ordo mutuus extremorum
realium, scḋm hoc in pñti et nisi transiret ab substantia ch̃ fundam̃ ẽ
vñ. Q. Pr. mi. q̃ principium relationis, q̃ ē fundam̃ ē q̃d absolutum
in re; Q. id ad q̃ refert̃ debet et aliq̃d absolutum q̃ ē m̃ no. Pr
Dñs. q̃ aliud ē finis ad quem tendit relatio.

Ad 1m. q̃ aug dicit relationem realem respicere extremum realiter manens
de absoluta ordinẽ extremorum, non aliam faceret sensum dicendum et
idem ēt ac dicere relationem realem regere relationem realem. Q extremum
tamen manens relationis ēt absoluta, et diligenter vñ

Ad hoc aug̃ facile respondet ex dictis in 1o dist. Vers in. d
p vñ ē q̃d absolutum s. et fundam̃, et non sunt ibi absolutum et
q̃ trat relationem, non vo frater subiectum randi in relationibus mutuis ē re
latio et habitudo ad fundam̃, et in hoc differunt a relationibus in mutuis
in q̃q vñ ē ex ordine rei, q̃ refert̃. vt ex D. T. patet randi.

Ad 3m dicimus q̃ dist̃ absoluta extremorum in ē frater de
capite relationis oppositionis nis vt pt in relatiuis diuinis, scḋm̃ re
gulã frater ēt locum ab in mensica dict̃ relationis mõ s. dicto, quia
martr ppr similitudinem rei creatã talem oppositionem regulat dict̃ mutuam
absolutam.

Ex his solubile aliud aug̃ q̃ frequenter in hac scia fieri solet, re
lationis p̃ut adu respectum et simul nat̃a. Scḋ si una relatio trat ad
aliam in et simul mutat̃ q̃a una debet p̃cedere relationem iuxta illud
Arist. positio fundam̃ō et rõ assignãdi relationem. Q vñ ē q̃d absolutum
et in alia relatio. Pr. (inquam) q̃a nus q̃ p̃cedit relationem subiectum in
ē exercitum) ē q̃ trat relationem ēt et absolutum in illam trat quia
sic quousq; haec in se rationem randi q̃ ē altera relatio, et ppter vna q̃.

relatio

relatio st̃ simul natæ nec vt ſp̃ione noda cũ D. T. vbi ſ. simul
nec nat. m relatibus duo negrid ẽt q̃ mercandi vñ ẽndi dg.as et
q̃ vnus n̄ ſit causa alterius, et cum hoc ſueniat relati ex ipſa nat.
relatæ debebit mari ad aliam cum qua ẽ simul nat.

Vt ſi negres quorũ n̄ multa ſunt simul nat. Rñ ex D.
T. loco citato 1. p. ad 4. q̃ ad cognoſcendum Vñ ſint simul nat.
l. q̃. n̄ oportet ſcrutari ordinem rerũ, ſed ſufficere poſſe relatiuo
xp̃i nec ſi vnus in ſuo mittu claudat alterũ, et aperiat, hunc ſt̃ simul
nat. et ea hoc n̄ ſueniet relatiuis n̄ multis, ideo non ordinem rerũ n̄
ſt̃ simul nat. bene tñ in dt̃ relatiuis vt ſ. explicau.

4. argt. ea aliqs commutaret n̄ bñs cũ calcis et arenæ
ad n̄ deſtruendum relatiuos q̃ ẽ 9. ſtrict. ſ. met. et 2. deg
bonæ diſpoſ. Rñ. ſequella, ea relatio debet deſtrui p̃ ſuos correla-
tiuos dicendo patrẽ q̃ hñt filios, et filius ẽ q̃ hñt patrem, q̃t
explicare ignorãs p̃ ignoriũ.

Nos los proueemos

Dz. q̃ ens relatiũ ſumat ſuã ſpificã a ſuo fundam̃. et p̃ or
illud ſortiat ſpã, ideo ad manu ſtandũ q̃ ẽnt relatiũ ſuffficit vñ vna
ſola cauſa fundam̃. q̃ ea ratõ Porphirius deſtruens p̃dicab.
le p̃ ſuum fundam̃. dicebat: genus ẽ q̃ p̃dicat etc. et ſimiliter q̃ nñ
q̃ rat relatiũ ẽ ẽ abſolutum alterius correlatiui, ideo p̃ abſolu-
tum ẽ nñ. poſſ explicari ẽnt relatiũ, vt ibi explicuit Porphirius in
eadem deſt̃ cum dicit: diſputatibus deſtruentibus ſpã: ea ſcientia re-
ferendi et tradendi n̄ ſueniet relatiũ, ſed fundam̃. denominatum, et nñ. vt
denominatum a relato, et ita p̃ abſolutum omnẽ. illorũ poſſet deſtrui re-
latiũ vt ſi dicas patrẽ, q̃ ducit a principio ſuo ſimilia p̃ ſonã vt cum
hoc n̄ ſimiliter agat ſuus natus n̄ quo nulla commutatur ne gdo eſſe
poſſit, ſed explicari ẽnt relatiũ p̃ ſuum fundam̃. Dz quia ea correlatiua
dicitur poſſe cognoſci et deſtrui, vna ad q̃ ſcitũ et vna ſen
ẽ abſolutum ſeparata, alio mõ frater, q̃ ratõ frater attenditur vñ q̃ ad re
unus n̄ ẽ relatiui. et 2. mõ. certum ẽ n̄ omnia cognoſcibilia mutilem
vnã, 2. mõ. dico q̃ adhuc deſtrui dz nullus ẽ motiuus ad
mutare q̃ vnus relatiuus frater n̄ eludat n̄ capite alterius n̄ hoc
ca et q̃ multi n̄. nec ad hoc ſufficiat q̃ cognoſcat aliud relatiuum

Correlatiua dicitur poſſe deſtrui

P. 10. ſub.

quarum

qnq ad an t, nō aut quand qd t.

Ut nō obstat q Christ dicat q loco nominis dissonationis ponit
sibi p̄ponat dict⁹ eius, qa .s. hoc intellig̃ de dict⁹ qd nominis
l. si de dict⁹ qd rei intellegat debet ei in dissonationibus q.ⁿ grand⁹
p̄ additū m̄ relationis extrinseca qa nunc filioco no nimis segnanti
illud adnisceat genera eius dict⁹ et mutabi respectu circulo
vi si dissonationes petrq dicendo t q generat illuq q genitus t a
patre sup filium t ad manifestandā nat.ⁿ patris. et rac qa unus
relationis nō constituit p aliud nec dang p genus, aut duas, ista nec
cognoscit eēnt̄ p cognosci eius in qa constituit in ordine ad aliud de
bet cognosci in ordine ad illud nō m̄ p illud nec p eius dict⁹. nec
cuiq dict⁹ sit scptus manifestari nat.ⁿ rei in m. regrit cognoscere
aliud nisi quis ad eius cognosci effectū, et qa unus m̄ in obliquo. i. in
p̄ncip rei manifestato hab sciri eēnt̄ ad illud potest cognosci illo nō
omnit circulus quia unus relationis respicat aliud relationis.

Ultimo colligit q haec relatiua fratr cuq sint simul nat.ⁿ nō se
hent ut p̄us et posterius ad inuicem, bene m̄ fundamentaliter, qa
fundam.ⁿ et rel quoad de absolutum p̄ cui dict⁹ relatiū.

Scandit argt. qa sequit ex hac doctrina dari duo generalissi
ma huius p̄dicam.ti. Dsigno é falsum. C. sequella pt. qa relatio
eēnt̄ é in ordine ad unū, C. relatio nō. abstractissimus ratio p quam
constituit genera, generalissimus nat ad alterum unius coissimus et ge
neralissimus, et p̄ adeo erunt duo p̄dicam.ti.

Sub hac arg.to Scotus se expedient auctores d. 8na assereunt re
relatiū trari ad absolutum, dicunt .n. q unius relatiū in deo d. octa
f.ⁿ absoluti, quamuis ponit duae relatiū, et sic m̄ erit unus ge
neris relatiū, Unde efficacia huius arg.ti é in mā sua in qua esse
mus unius relatiū ré ch relationis, et p̄ adeo p̄ inconueniens ad hoc p̄
dicam.ti.

Rel. ofiderat dupl.r

S.d D.s. q relatio duplr pōt ofiderari uno mō in actu exercito, ch
gō in parte entis ut dicit duo exercet eēnt̄ referendi t.ⁿ existēt.ⁿ sine
q unus referibilis sit, sine actualr relatus: alio mō in actu signato
quo mō relatio nō refert actu unum ad aliud, sed abstractive

Scida

dsiderat q dras ꝺ cen huius q t cꝰ ad aliud, ꝺ qut sic ñ opera ner ad eliqueꝫ hui qa ñ refrt ad hoc ꝓpter, alq. adeo ñ erunt dica ꝓ dicamẽta

Et si arguas eandem cẽm hui rẽtiã in cõ q hẽs rẽtiã inpar ticulari, sꝫ inpticulari refrt ad huiꝰ singulare q. mcõ refrt ad huiꝰ in cõe.

Rñ. ñ valere ꝟ qa argis a suppõne ꝓsonate ad simplẽ cem, vt sꝫ dicas ego hõ ẽ singulare, hõ in cõe. cõ hõ. q ẽ singulare, hõ in cõe. ñ valet ꝟ qa varia t appẽtiã, nam in maiori suppõnit ꝓsonate ꝺ in ꝟ simplr. explicit.

COORDINATO PRÆDICAMẼTI.

Sic facienda ẽ rẽtiõ alia quæ fundat in vnitate ꝺ numꝰ, cui in ꝺuenien ꝺ diuersi. alia, q fundat in actione, ꝺ passione, alia in mensura, ꝺ mensurabile.

Primum fundamentum

Diuersitas in vnitate sub. q. ẽ identitas, ꝺ diuersa. sunt eandem q. ẽ diuersitas, ꝺ sm quantitate q. ẽ equalitas. ſ. in equalitas, ꝺ sm qlitate q. ẽ similitudo, ꝺ dissimilitudo. Diuersitas ẽ duplex alia fralis ꝺ alia mentis ñ in hijs duabꝰ rẽtiõ, sꝫ vna ꝺ eadem rẽtiõ trãsq. ꝓ tot sub. similitudo ꝺ dissimilitudo in quatitate fundat, ꝺ ea ñ diuersitas in ꝓsurus spẽi similitudinis sunt decem ꝓ decem. t. nec ẽt identitas. ſ. equalitas. Sd (cui vtꝫ ꝓ dicam. ꝓpter hoc sine mẽ.) eadem rẽtiõ refrtur, qa res quas modificant in ꝓpriꝰ rẽtiõ distinctæ, vtꝫ q cui ꝺuenit in quocunq. ꝓ decem vocis similitudo, ꝺ dissimilitudo ꝺuenit dissimilitudo ñ diuidit similitudinẽ ꝓ spẽs ſ. nec ꝓ decem. diuidit in ꝓ similitudines in qualitate naturꝰ ꝺ sic naturꝰ ñ in diuidit identitas. ſ. diuersitas ꝓ ista membra, qa ñ dat subꝰ

sup

sup natlem. bene dr̃ q̃ualitas.

Secundum fundamentum

Rõ quia fundat̃ in actione et passione dr̃ dr̃ in relõe pod actiua, et pod passiua, et vtraq; in tra natlem et sup natlem dr̃ dr̃ q̃ in relõe pod actiua manendi, et transeundi, hoc mõ. in dr̃ dr̃ relõe pod passiua. Dicendũ relõe pod sic sumpt̃ p̃ form̃ fundez et p̃ncipiũ q̃uis hoc membra in adequate distinguant sal̃z quoad relõez fundant in actione p̃ncipia, et p̃ form̃.

Tertium fundamentum

Dicendũ q̃ relõe p̃ se fundat̃ in q̃nte [illegible] accidentis respectiue subsistẽtis, et secundũ in tra [illegible] et sup natlem et in mathem et p̃ncipalit̃ in [illegible] diuisione in fit dicũ in mensura et mensurabile q̃. 18. dicit̃ p̃ quãtitas q̃ quãtitas ẽ mensura subtã t. mc pot dari relõe in tra analogie secundũ in mõ ex̃p̃. Omnis ea rem.

CAPVT V.
DE SEX PRINCIPIIS RERVM

Caput hoc brevissime explere decreui, qa nat. sex principia rez ex ipso in Philosophia è explicanda, quare p sua silentia p'mr mittam, qa ad eor nat. exp licanda spectant, cē qua nota q cuj res sm suam actualitē duplex cē hoc dicat inferi sth. et in facto cē, sm Vg. stamus plures pos hoc mō, q determinant et modificant illas, q oēs ad sex oēnda raes reducunt, quales sūt actio et passio, qa modificant res in fieri, Vbi, qn, situs, et habitus, qa p'mouent ad res in facto cē.

In i. n. statu res in fieri hēt mul oēnda imperfectiōs sth. in motu, quatenus n. res dua è in fieri dicat cē in via vt transeat de n cē ad cē n dum hēt ac pfectus, sc. intelligi in actu, seu incipere cē, et in hoc statu dia possumus considerare duplr è q illa res pcedat a sua causa vt recipiat in subo in quo fit, aliud è ipsa met recep tio ipsius fri in subo, et 1m. dicit actio in quantum rae illius agens denominat et dicit, 2us. dicit passio, qa pos recepnia illius frae p dictas denominat recipiens vtraq. m. fralitas in ipso motu includit qa cuj sit via ab vno ad aliud sth a n cē effectus quomō intelligi edu ci ex veritate causae ad cē quamus intelligi dare cē subo et recep

Qd sit actio & passio.

m illo ppt[o] modo Vranq; [illegible] Quar. Arist. explo
cans nat[a]q actionis passionis [illegible] definit, di
cit. n. q actio [illegible] agentis [illegible] passio aqua pan
dicimus, & ponit Godefridus q Vniusq; def[o] Tradit decens: actio
é [illegible]
cimur q impssiones effectus ab agente, q qui[illegible] & ex[illegible]
distinguere inmediat[illegible] à cadere, quarum
actio fraliter [illegible] quarum é egressio m[r]. ab a
gente & ypt[o]. dicit actio trui qui ab agente, qa dotta cum ean é de
nominare trui qui sic egredi in illigr a sua causa, & ypt[o] can
dem rem dicmgr a passione q[a] é alia actione misceri in illigr, nam
ex eo q trui ab agente qudit recipi dicit in subo, & dalis recepcio
é motus tri p ductu qui misceri, q dicat passio. Unde m[r] sensu
n agimus de creatione S. qa creatio n é v. actio, sd é ipsa actio m
divina Voluntas du divina quadrans Verbum transit ad ex[tra] vt in
fra explicabimus. S. é gdam mus subtis seu incndo. q dicta p
creationem, & n modificans illud vt recipit in subo sd vt p se subsis
tens: nec ob[s] cha agimus de actione m manentem, hec. n. S. n ob[s]
actio rus m[r] m[i]derde, S. qui actio sit n transit ad aliud subm trans
q ductio tri sd manet in subo aquo sciet, m[r]. n agimus de actione
transeunte, q[a] in fort passio nec in subo q p ductionem alicuius
tri quomodo aut ille dicant actiones nec in Philosophia dicamus.
Hec ypt[o] duo fralter duo attribuunt p dicam[to] nam qui sunt mu
nus mentarii ypt[o]. S. n distinguunt nisi m[r]. operand nihil. S.
si m re distinguunt ita maxima é corr dist[o] vt magna cum diffi
cultate ignoscat) qualiscunq; m[r] dist[o] corr sit sufficiens erit
ad attribuenda diversa p dicamenta, qa ss p dicata q[a] dam modificantia
res in alio genere, & n vt explem[t] carr intra ppium genus actionis & e
passio n explent subtiam q ductos, q modificant m ypo é ens, nec
ipsum agens & patiens cum sint ~~adu~~ academia q[a] dam, & ypt[o]. mirum
dicunt duo p dicam[to]. Vale de diversa. ~~et nichil~~

Et n dubitat quicre par reparare rationis vnius facti & mi hoc

Vnum

Vnu eoꝝ ouenire at q; adeo rñ ꝑ. genera: a(liq)ꝫ obstat, gaſuri
q; l mathꝰ rñ ẽ mutatiua rad actiones & paſſiones, nec ꝑ decaſu
entẽ earꝫ, q; uis ſit unus reatꝰ, qua ducit ei actiones ſ. paſ
ſiones, nas ꝙplẽ. mutatiuas actiones rñ ẽ ee mobꝫ, ſd ẽ egre
ſus a causa ẽ mobꝫ ꝺ̃ eius ẽnt ſtrales me ꝺſtis, & ẽnt paſſiones
īm ꝺſtis mutatiue mobꝫ in paſſo, mobꝫ ꝺ̃. & q; dat medium et via
mutuꝫ ee mobꝫ in ſubo. & rñ ẽ, q; ꝙplꝰ rñ mutuꝫ ẽt ꝙſtens, ſd ẽ
uia ad ee ꝙſtens & tractus ex ꝙ a ſtrales rñ ſtituit ꝑ decam̃ nec
post ei ꝑ decaſu mutatiuas & ẽnte actiones & paſſiones, q; ẽm ſuꝫ
ſtrales dicant reatꝰ ꝙplexꝰ, ſd reducit ad unꝫ, & ad eius ꝑ decam̃
ꝑtinet. Quo mõ aut actio & paſſio, & q; ſint eius ſpes ex de
cendes loco citato magis ſtrabit.

Modi ꝰ uenientes rei infacto ẽ ſ. illꝰ q; ſequunt motꝰ actiones et
paſſiones & uenientes rei exiſtendi, nas ex eo q; res ẽ ꝑ ducta uenit illi
here durationes ꝑ coexiſtã ad tempus, ex qua reſultat alꝫ ꝑ decaſuꝫ
q; dicit ꝙ̃. q; a cuꝫ de re durante ingreſſ ꝙ̃. res ẽ respondẽt hoc dic
ſ. erri, & hoc ꝑ decaſuꝫ ſtituit ſtatũ ꝑ decam̃ determinꝫ a ꝑ ce dentiꝫ
bus, q; durans ẽ quaꝺaꝫ ueritatis existentia in rebus ꝑ manentibus, et
in ſubeſſibꝰ ſtrales, qua ſtitit in coexiſtã ad mensuras temporis, rez
cuiuꝫ ꝑ ordinẽ ad ꝙſens tempus dicit res in ꝺti hora. ſ. ducꝫ ꝑ manere
& ꝙpt̃ deſinere poſſe durãs ut ſtituit hoc ꝑ decam̃. q; ex actu entis
temporis relinq;.

Sꝺ obijcies q; a durãs temporis q; uel coexiſtit duratibꝰ rez inſo
rum ſm̃ mutuꝫ ſonat ꝑ tinet ad ꝑ decam̃ quam̃ tibi, & ẽ ſpes eius
ni igit̃ poſſ ſtituere ſtatũ ꝑ decam̃.

R. q; durãs temporis poſt deſtꝰ ſpatiari, uno mõ. in quantuꝫ
rad ſua extenſionis ẽ mensura durans rez temporaliuꝫ alio modo
in quantuꝫ ẽ mutuꝫ ſua durãs modus ꝑ ori mobili, & quia 1. mõ ꝑ
tinet ad quantꝰ ni m 2. mõ. qua rad ꝑ tares negatiuas durationes
ꝑ mobili here ex ꝺnſiones ꝑ ſe ꝑ tinentes ad q; ꝺ̃ ꝰ ad mutuꝫ q; durãs
illa ut coexiſtit durationibus inferiorꝫ ſtituit ꝑ decam̃. gñ. q; ita inte
legendus ẽ, q; ꝺles denominãs ꝙueniat a durãs cuiuſcunq; rei quaſ
cunq; illi durãs coexiſtit ni m q; ſiſtat denominãs ſtalis huius ꝑ decam̃
mi

mō. in rāe fruēs coexist.ª durationis mobilis, q̄ non mobilis, ad durādo rerū inferiorū, sed q̄ exilla oīsequit̄ ꝑ. et coexist.ª partiū quarū vna in loco ostēdit̄ fixato, que ē denominād̄ ꝑueniens quandocūq; rāe suarū partiū vt ita coexistentiū partibus loci.

2º. mus ꝑueniens rei existendi ē Vbi q̄ resultat ex exist.ª in loco rāe, exeo q̄ quantus circumscribit̄ à loco dicit̄ ēe hic: ibi. q̄ale nominād̄ ꝑueniēt aquodcūq; mō, q̄ dicat̄ ꝓsentia in loco, et mus ꝑueniēt ab ipsa quantit.ª Vt à loco circumscribit̄ et ita definit̄ a D.T. q̄ vbi ē circumscriptio corporis a loci circumscriptione ꝑueniens

Et si rīgras V. ēse mus ꝑueniat substā.ª ꝓpriabilis, q̄. à loco circumscribens respondet ipsi mutatiōe illi ꝑueniēte, q̄a ponit̄ locus ē in ipsis et obtinet ab ipsis, q̄ ipsa attingant à loco. Vnde mutatiōe hanc rāe ēe in loco definitiue ni ē ēe in illo tang in loco, sed tang vna res in altera, ad rīm mus quo Deus dicit̄ ēe in oī loco, et in nullo ꝑueniēs nobis ni q̄a circumdat et ꝓprehendat à loco sīlr q̄ ꝓprehendit ipsos, sed de hoc alibi ex ꝓfesso agemus.

3º. mus ē ordo, q̄ ē quedam ordinād̄ partiū in loco, q̄. ꝓpriꝑ potēs ꝓpriꝑe vnicuiq; quantus ordo partiū ē ꝓp.a rāe quantitatis, q̄ vtpote n. attendit ꝑ ꝓp.tēs inter se ordinādas. alio mō sumit̄ ꝓpriꝑe pro relatiōe sibi debite ordinād̄ inter ipsas ꝓp.tēs et hoc mō ni ꝑtinet ad hoc ꝑ dicam̄. alio mō sumit̄ pro q̄ qualibet pars mobilis correspondet parti loci, et dicit̄ totū loco, et hoc mō tales ordinēq; ad ē mus, et determinād̄ q̄ titatis. sm̄ sūm̄ q̄ ꝑueniēt ab ipsis partibus ex ordinatiōne partiū loci.

4º. mus mud̄ ē habitus. q̄ sīgcat ornatū, et vestis quo aliquod corpus ē cooperitus q̄ duplex ꝑ maiꝑ. vno mō. q̄ut sīgcat cutis pilos et lanas et scalas, cornua, et alia, q̄ naturaliter exornant corpora, et hoc mō ni attingit ꝓpriē ꝑ dicam̄. q̄a q̄ut sic ꝓp.tēs in mobilis et naturaliter circumdat rebus cooperti, alio mō sumit̄ vestis vt sīgcat adhaerentiā alicuius corporis extrinseci vestientis, et exornātis alij corpus, et hoc mō attingit ꝓpriē ꝑ dicam̄, q̄a res denominat̄ vestita rāe alicuius corporis extrinseci adipsas ordinati ꝓ relatiōe q̄dam ad vnum genitis et ꝓp.tēs talis mus ē ad vnius q̄titatis et ꝑ dicam̄. q̄ā rāe definit̄ Habitus ē adiacentia corporis et cor.s, q̄ā cū corpora ss. q̄ sic

ēn

é intelligendus th̃s q̃ vestis debet cẽ alieni corporis, quia rãi subtãe nudã corporis d̃ę est horrori e. n̄ potest hęre rãi vestis, sd illa m̃ dicit vestire corpus, q̃ sunt in se corporis d̃ę alieni.

C. hoc pt dicia m̃. pol ingri V. sumalegd reale. S. rais introm secum, l. ex mi seca m̃ denominãe. sd de hoc iaq dicbus manet s̃. q. 2ª c. de fabl̃. pol th̃s ingri quay ypotecam haant, sd de hoc op̃ime D. T. opus 4 o agit.

~~Sd vt mihi fior~~ Hactenus de hoc tractatu

TRACTA
TUS DE POSTERIORI RESOLUTIONE

Quoniam resolutio alicuius rei in sua principia fieri debet, et cognito profecto eius debet fieri per ordinem ad sua principia, quae resolutio dupliciter fieri potest, vno modo realiter quando vna entitas in sua principia realia secat resolvitur, vt cum mixtum resolvitur in materiam et formam: alio modo fieri potest resolutio per intellectum, quae dicitur resolutio rationis, quando abstractiones examinant, et examinando causas et principia rei, in prima resolutione rei manet, sed principia eius, in secunda vero ipso rei quae resolvitur manet, nam scilicet fit talis resolutio per causas extrinsecas, quatenus intellectus considerat res vt ordinem ad sua principia, in quibus aliquas aut res quae resolutione rationis cognoscipotest ē scilicet aliqua scientifica, quae dicitur demonstratio, quae de aliqua re tractat, et quia haec ē potissima resolutio absolute sic dicta resolutio rationis habet scientificam resolutionem, quae dupliciter fieri potest in syllogistica cognitione, vno modo in ordine ad principia, et per ipsa componendo ipsum syllogismum per modum materiae formae: alio modo in ordine ad posteriora ex quorum precognitione demonstratio gaudet, primo modo resolvuntur principia alicuius syllogismi in istos ex quibus componuntur, quae sunt medium, extremitates maior et minor. quadruplex modalis modus et figura dispositionis attribuuntur istis syllogismis, et haec resolutio dicitur apotori, quia fit per quae sunt prius natura, et istae ipsi syllogismi, sua natura syllogismi modalis dispositionis officii: 2ª resolutio ē rei in suas causas precognitas, quadruplex exilliet rectus iudicium denominationis rei, et haec dicit resolutio a posteriori

Resolutio ē duplex. rationis et realis.

Resolutio rationis ē duplex. a priori, et a posteriori.

in quanto q. deu, q é demonstrão, e esclarecimento da sua parte
q. pomos [illegible] gg.ma [illegible] honest.
Ex quo [illegible] Rey ad q. [illegible] se requere
huma leb. ligo [illegible] et [illegible] q. deus
dicit agere de resolutione sua in suas causas dicit S. T agere de
demonstr. q. [illegible] Rey [illegible] quo
modo [illegible] hac tractat. vt sic sua mens de solutione resolutionis in suas
causas.

Stat ergo ex hac p. ad hanc p. q. sua [illegible] natr.a sua, oportet
p.us dilucidare cen.t demonstrationis, q. é causa eius q. deus, qr
p.us de demonstrat agamus, quamvis in ordine ad principia resolu.
tr, postea v.o de nat.a sua et cet q. ad ipsas spectant.

Q.° DENATE DEMSTRATIONI INORDINE AD SVA PRICIPIA

Quoniam Arist. in aliquibus rebus cognoscendis prius est inquirendum de hoc an talis res sit, (vt 2.° lib. ostendit) ideo prius agendum est an demonstratio sit ingrediendum, quia naturaliter cum diligentia mentis, sicut scribit qa Plato existimauit ipsam demonstrationem vt ei causam sic qd adquirit scia; Vnde qa possibilium rei ex eius causis dependet, q.a sit cognita ideo prius ingrediendum é an ex qd sint sic cognita, quo tripleta qs vt postea diligentius de demonstratione agamus.

Art. j.° qua sunt pra cognoscenda ante tractatum demostrationis

Primum ergo hic est supponendum é qd demonstratio de qua sic agitur qa scientiae é quoddam in diuinis rebus dono qd multis fratribus de aliqua veritate exponatur principiis et causis vnionem, magis per argumentationem, (vt dicebam) ex eo duci aliquem ignorantem manifestatione qd per illam 2.dam veritas reducat ex certitudine principiorum, seu per missam ab magistro stringit qa demonstratio é qdam 2.da et assensus quo intellectus certificatur de veritate alicuius propositionis, suo subiecto, ex veritate alterius sic cognitae

q.a sit demonstratio.

adfidei scientiam, talis fidei p̃cedit ex aliquo p̃incipio p̃ quod fit cau
sa euidentiæ determinatæ ad dq̃d. Vnde dicendum ex
talis fidei habitus p̃ generat doctrinas, id opiniones; qr. assen
sus fidei diuinæ q̃ erat obscurus fit vt possit p̃ aperientiam, q̃
m̃ eius certitudo excedit certitudinem sui naturalis, cog, minuit
diuina reuelatio (vt solent Theologi docere) ideo veritas fidei
potè cè sufficiens p̃incipium, vt cum aliquo euidenter cognito lumine
natæ vt ex illis inferat dq̃d scientifica et euidens, q̃ erat demons
trad theologica, vt sic assentiat huic veritati reuelatæ Xpus
habuit duas natas et potuit alteri lumine natæ euidenti ita
duæ natæ simul duas voluntates euidenter inferre post hanc dq̃d
q̃ Xpus habuit duas voluntates.

Vnde assensus quis p̃bet angelus inferior manifestationi fa
ctæ a superiori Angelo p̃ doctrina, q̃a p̃cedit ex p̃cognitis tam
q̃ ex causa p̃pter q̃ assentit illi veritati. Similiter ita Prophe
ta q̃ui virtute faciat hunc syllogismum q̃d diuina reuelatione
manifestatur sit euidenter cognoscibile, hoc mihi hic et nunc
euidens é a Deo manifestari q. etc. n̄m̃ tota scientia naturalis
supposita diuina motione assentit veritati sibi suppositæ, m̃
ipsa illa erit doctrina, q̃ ex euidentibus p̃incipijs quæ nunc
p̃incipia sit p̃cedit.

Verum é m̃ q̃ assensus probabilis post duci doctrina cog, do
ctrinalis ex assensu p̃incipiorum p̃cedit, sic n̄m̃ assensus euidens
et clarus traditus, n̄m̃ dicit doctrina, q̃a ex euidentibus
p̃incipijs generatur. sed etiã q̃a ex actione docentis p̃cedit qua
lemus docet et instruit nobis alterius, vt ex illis p̃incipijs in
ferat dq̃d euidens, ita assensus dicti probabilis adhibitus qua
lemus ex p̃incipijs nobis naturalibus ex rei p̃cognitis p̃cedit
dicit post doctrina, et disciplina: nec ppter é diuersa semper doc
trina q̃a hæc posset non adquiri nisi demonstrationes discursus
Vnde quis ad hoc vt vera non manifestandum vt dat Arist exem
plo in dictionibus, et syllogismi probabiles nec in etã cognitis cuius

cunq;

cuncq; artes quarumcq; ex alia cognit̃ pcedat, hoc mihi dico fecit (vt notauit D. T. ibidem lec. 1.) qa in eis é alegs ordo demonstrationis cognitionis aliquam rerum creatarum.

Ex qb pt qd quelibet cognitio humana ex pximi existentis sensibus incipiat cognitionem pcedat cognitio cuiuscunq; ordinis licet ex sensibus (vt docet Arist.) et tñ é discenda doctrina nisi ex cognitione aliquam intellectiua pcedat et ideo Arist. in dicta ppone, cui doctrina cuiusq; disciplina, sapientiam addit, intellectiua, ñ ad cognoscendam eé aliquam doctrinam ñ intellectiuam, sed ad demonstrandum, q cuius doctrina é intellectiua, cognitionem sensitiuam pcedere á doctrinali ad qm regrit. qd sit cognitio pcedens quelibet in discipulo ñ sensu mouetur in ipsum.

Pt etiã ex dictis qd doctrina et disciplina dequa in pximis sensibus Philosophis ñ agitur in qualibuscunq; cognitionibus effectus per causas quatuor vnico simplici facto cognoscere possumus hoc ex eé rei visibilis, qa é visibile, sed ñ agitur ñ cognitionibus effectus orta ex alia cognitione causa. sed aliqua subtilissima discursibus, et ita ñ qualibuscunq; subtilissima cognitionibus é sufficiens ad doctrinam generandam nam m Angelus etiã dari pot subtilissima cognitionem, sed talis, vt vna sit effectus alterius, et pp̃ argumentum cuius doctrina misibilis ignoti, qa notitia visi ortum et notitia principiorum.

Vm q p̃mittere oportet in huius rei declarationem qd cognitio illa quoru cognitio é necessaria ad efficiendam demonstrationem, et p̃cognitus illa p quas cognoscuntur illa p̃cognita. Vnde cum in libello inscribit quod illa p̃cognita. similiter de p̃cognitionibus qb illa p̃cognita cognoscuntur inscribit, et qa ex dictis facile siccidari pot q dicta p̃cognitum ñ sit semper licet aliquando sed qa dam in dicta, et oppos q dicuntur p̃missa, pp̃t multa de bonis assignare subtilissima et p̃dicatum. ñ in m. qa é oppositum maioris in qua affirmatur passio de ip̃rincipio, passio é p̃dicatum et principium subtilissimum, et pp̃a vocatur dignitas, qa é primum principium et vtile. Vnde ortum dicta pp̃etas vt in hac ppone ps nota de doctrina é maxima sua p̃fectionis. S. etiã in hac quodlibet c. l. ñ c.

mi 2a

m 2ª op. q. é conclusio p̄ncipij cuj subo. ppetuus p̄ncipium é p̄ decens, et subm̄ illius de qua in 9ª. pssio de monstrat. Vt in hac demonstrat. Oē risibile é risibile, oē ho. é risibile, ꝙ é risibile adat.

Ex qq facile é p̄ apud quesit dicto quare affirmatiua dicunt ria é p̄cognita, et duca p̄cognit.

Cui obº é Arist. et sine obio cui⁹ mens p̄ text. in hoc loco Vbi clare illa dicit p̄ hec Verba: Oē demonstratiē ex̄ria Verse ri ꝙ ex̄. p̄ncipia, ex̄. subo, et passiones é necesse. Et ratio é qa demonstratio é in qua certo cognoscit mediū aliqd p̄ptuū aliqui subo euenire, sed hoc manifestat fuisse in vera p̄ hec ria p̄cognita, et duas p̄cognit. q. Dq. pt. qa demonstratio est manifestatiua ignoti p. quecūlibet argumentatiē Ad quod 1m. pt. qa ex eo q. in maiori ostendit p̄ncipium é rectū ducit q. de subo demonstrat. et in minori id subm̄ p̄ncipium quod in subo manifestat manet ostensa cum dicitur Dq. in qua indecat talis ppietas oriri a subo p̄ta lem p̄ncipium. Vt in exemplo Arist. ostendit de triangulo: Oē triangulus hēt tres angulos equales duobus rectis, sed figura q. é in semicirculo vere é tri angulus q. Quod ad 2m. ētis pt. rat̄ deducta ex D. T. ibidem lectione 2ª. sic: Oē cognitū ex̄ssiuum p̄dicat ex cognitione simplicium, sed ppa passio et subm̄ sunt simplicia, ex qua obº. q. sit duca p̄cognit. Ad adat. qa ē ad subm̄ ad ē ita subm̄ ad cognitū sunt ad aliqua de cognitis veritatis eius, sed in rebus naturalibus p̄ncipia sunt simplicia. Vt patet in causa, ex qua adat ex̄ssiua, et ostensiua. q. é ista ex̄ssiua, q. ētis accidentis p̄ mens ex̄ssiua nis diuersis suppositis p̄cognitis vltimis simplicium, ex qua fit conclusio.

Sed obijcies sequit̄ q. cognitio p̄ncipiorum ētis p̄dicat ex p̄ncipiis vnius cognitis q. adeo dentur p̄ncipia p̄ncipiorum de monstrationis q. é falsum qa demonstratio procedit ex p̄mis, veris, et necessarijs.

1ª. obº

dñs causa: Et sequella. qa maior ypō erat ex duobus bus simplicibus, q. d. subz ēt predicatus, & in illis resolubilibus (vt docet Arist. infra cap. 3. lect. 8.) Et ypō demonstrādo supponit p cognito, & dicit doctrina, qa dicit ypothesim simplicem, scz q. ēt 1.m cognitum predat p meis demonstrato.

Rñ. p dupl. pōt fieri cognitio ex p̄existenti cognito uno mō dicit aliqd fieri ex p̄existenti cognito tanq ex opponente, ex co. n. q. ill. ut vq. cū eni ex opponente notitia sciat hanc ypōm veram cē q. libet cē. l. q. n. e, qa nat. ducto intellectu assentit ibi ue. ritati ypōis hac ypō dicit ple. nota, & ex tri. 2.o mō. fit aliqd ex p̄existenti cognito ex veritate duarū simplicium ypōm dicit a sensibz dñs ñ m tanq ex tri. ex qq. ponit, sd tanq ex causis p̄mis sue veritatis, ex co. n. hac cē vera hō cē risibile, qa ultra ducta cognitū vera sc. hoc ratte cē risibile, hoc hō cē rationale, Unde ex qbus simplicibus ypō simplex & categorica vera neatur m cē hypothetica, nāq subz de quo passio affirmat includit in se sue veritatis p̄mi principij, q. affirmat in mo non cē passio qua cē p̄dicatus includit cē. p̄mi principij tanq subz de quo in maiori affirmat; ista facit hunc sensum hac ypō q. hō cē risibile: q. hoc qa cē rationale cē risibile, q. sequit rationale, ex eo q. hoc aliqd ratte cē risibile, & q. uis 1.mo ñ sufficeat ad demonstrationis nec, qa p̄existens cognitio m scheet martis; 2.o vo. mo. cē vera demonstrato, & discursus, & de hac p̄cedit rō adducta D. T. in arg.to nāq cognitio dñs cē quadā coniuncta duarū ypōm ex maiori & minori, q. debent p̄supponi ulla dicta p cognitum simpliciter antecedunt oppositū. Ad. 2.um dicendū, qa in cognitione mentis mpliciter p̄missa cē ele mentū in natū esse, sed mentis vt natum esse vt mixtū, Unde D. T. de Verit.te q. 22. art.o 14 ad 3.um docet q. p̄cepta dupl. cognitionis cuius 1.a sm se (i. in p̄missis) & potest in ipsis conclusionib. quadam ste esse de veritate p̄cepta, eo q. ipsa p̄cepta assentit. T. multa dicunt alleg. ypōm finem.

S.t argues 2.o qa si videt in ferri illa ag. ex duobus simplicia

cia sit passio, et subz. sq̃ sit duas p̃ cognes, qa p̃ cognes, q. sup ponant & sit. quo ad [illegible] an sit, & q̃d sit, n̄ allt quoad res cognitas, nas si de rebus cognitis sunt p̃ cognes deberent assignari tres et sit duae m. sigdes n̄ m. p̃ cognoscunt subz, & passio sed th̃ p̃ mues p̃ncipes, n̄ egr bene m̄ strt illa dḡa.

Ds obm nas ei dḡs quei n̄ m̄ strat im mediate ex dto anti. sed mediate, qp ita ex plico, qa in p̃ m̄ sis debet p̃ cognoscri passio nes oriri ab cin̄, et cin̄as suenire subo. sed in hoc sigcant duae p̃ cognes nas p hoc q cognoscit passiones ab cin̄ oriri cognoscit q̃d sit passio, et q cin̄a passiones ut pa sio é sublat in emandatione ab cin̄, et coniunctione necess cum ipsa tang effectus frales secundarius: et p hoc q cognoscit, cin̄as suenire subo manifestat q̃d sit subz, et an sit. q ex dictis cognitis manifeste colligit ei duas p̃ cognes quarz una rendat ad cognoscendum q̃d sit passio, et alia q̃d sit subz, et an sit, q cognoscit m p̃ m̄ sis nas p hoc q ostendat, et p cognoscat q acta ratae é risibile. et q hoc éras li cognoscit q̃d sint passio, et subz, et qa m̄ hoc ostendit an sit subz Videt cognosci in his cognitis hac duo sit an sit subz, et q̃d sit subz, et passio.

S. Ut melius hoc explicat scire oportet q cognes p̃cedens demonstrandi alia dirigens et alia agens dirigens é q labes cognitio, q. disponit ad demonstrandi, ut cognitio vocis, et cognitio nominis principiorz: agens ut é cognitio p̃ m̄ sis per quam nitur ferunt dḡs, sed 1o cognitio adhuc duplex sumitur communis ad hoc mittit cognoscenti, alio mo. p cognitionem alegua, aut mo. cuz quo cognoscit. q concurrit ipsa cognitio ex mo intendendi in suum sit: Va cuz Arist. dicit ei duas p̃ cognes cognitas domo cognes n̄ de ad hoc instituta scirentur ad demonstrandi, qa duo mo mi. sit q prin causa ad demonstrandi ex alli 4or quos enumerat Arist. 2. post. sit an sit, q̃d sit, quale sit, et sppr q̃d sit. nas illa mo negruntur ad demonstrandi ex qq m̄ strat veritas eius, sed ad m̄ strandas q̃s

demon,

demonstrationes sufficientes hij duo mō. p cognoscendi ēt an sit et qd sit. Q. Pt. mi. qa mō̄ dr̄ ostendit. q. passiones nō sunt subō rōnes sue q ditant, q. simplicia exqq fit ypostasis m. Sequentia ēt. subō et passio sūt q. p cognoscuntur quantus ad hoc duos mot cognoscendi, et hoc mō efficax é rō ad dr̄m ꝙ dr̄.

Sd arguies, qa de passione p cognoscit q d sit. Q. ēt p cognoscit an sit, at q. adeo n̄ scitur de q demonstrāt ypostasis esse subō.

R. q. an sit dupl̄ datur de passione 1°. an sit verum et reale emanans ab aliō subō, sm an nō sit subō, p mus. n. sufficienter cognoscit nō p nōtiā q hoc q affirmat ypostasis de 1° p̄cepto. Et. v. n̄ concl̄ ostendit, é hoc mō nm dr̄ mutr̄ cognoscit.

Sd ingres an cuj dr̄ é duas p cognos intelligat nosse an v. n̄ gnē? R. q nm dr̄ duas n̄ gnē, nosse v. plures sl. q. duo, qa dr̄ se nō cognoscit an sit de principio et de subō, ac passione, qa de principio cognoscit an sit verē dare principium, de subō v. an existat, seu positive an habet alq, é n̄ pōtes nec chimericum, et de passione an vere emanet ex illo principio, q. ēt. dr̄ se p cognos.

Sd arguies qa sqt. q. ad demonstrand. n̄ regrit existē subō aliqs é falsum. Q. sequella pt. ex mō dicti, et qa ypostasis n̄ emanat a subō n̄ supponit existē eius, et cuj hoc demonstrat n̄ rō debet p cognosci subō vt existens. Et falsitas huius rōnis patet qa exist. n̄ é p dr̄ata in ypostasi, sd accidentale connexio v. passionis cum subō é necessē. ex se, n̄ ergo existē subō.

R. q. ad demonstrand. n̄ regrit p cognoscere subō rōnē, sd nm sufficere cognoscere illud sm q é verum ens, et radix unde nascit dicta ypostasis, ad q. n̄ regrit ipsum é rationis, nec connexio passionis cum subō obstat huic assertioni, at q. adeo ēt ipsum subō vt é radix eius n̄ dependet ab existē. qa rō ypostasis n̄ essent mō e q. n̄ haberet. s. n̄

n̄ ha

ri hæreat subo, sd q̃ hoc rdet effectu fratis secundarij a cæ
ri entis rei. sm̃ ppa ẽn. et ita q̃ rei ri hærentia adhuc
ueniat passioni hoc singulariter ri nolle q̃ possit demonstra
ri de subo abstrahendo ab exist.

Sd
S. in gre. sm̃ dñs ri respondet sic. q̃ sit sm̃ dñs. q̃
rei. l. q̃ dominet. ad hoc vt respon dea mus.

Nota q demonstrao ẽ duplex alia q̃, et alia ppter q̃
demonstrao ppr q̃ ẽ de qua mr̃ sentit cogr̃ Arist. et ad q̃ dicta
p̃ cognes. negrunt, et ꝯ. ad illa necessariu p̃ cognoscere q̃ sit
subm̃ rei, q̃ cui passio ri oḡ. demonstro de subo rdet
sicut ẽn. oportet p̃ cognoscere q̃ subm̃ sit: demonstrao v.
quia, ẽ aposteriori, inqua causa p effectu cognoscimus
vt pt. in hac demonstrao, De possibile ẽ rdere, ois ho. ẽ possibi
lis, q̃ ois ho ẽ rdere: inqua demonstrao manifeste aspicim
ri ẽ necessariu p̃ cognoscere q̃ dicit subm̃ sequens in alia demon
stro. Vera ẽ m̃. q̃ demonstrao ppr q̃ ri m̃ ẽ inqua passio
de subo demonstrat, sd post ẽ demonstrao alicuius effectus
necessarij se suam causam quo mo Mathematici plura demon
strant de figuris et numeris, et similr Astrologi plures
effectus demonstrant de sole et luna, quos tang̃ neatt. de
pendentes ab ipsis p̃ cognoscunt, ri m̃ vt passiones, q̃ ig
nota dicit ẽn. subm̃ ex eis dictis colligunt tales effectus
ex p̃ cognitis causarum, et mihi demonstratio nubes ri ẽ nece
sariu p̃ cognoscere q̃ sit subm̃.

Tandem magr̃ agit de principijs p̃ cognoscendum sit
q̃ sit, et ad hoc respondet distinguendo de eo q̃ dicit
m̃. dicit dicit. q̃dratica alia q̃ rei, et alia q̃ nominis, i.
dicit. ri post p̃ supponit de p̃mis principijs. nam 1o. p̃ncipia sunt de
fo. subm̃. q̃ ẽ q̃ explexum, atq; adeo ri potest dubitari, q̃ expli
xa. dicit carent, quia verum est, q̃ q. libet pars dicit. post
ẽn. p̃cognoscit, ri m̃ negrio spatio dicit. et cognitio eius
vt ẽ mihi, sd sufficit cognoscere ipsum p̃ncipium verum ẽ p̃n
cipium. Ad 2um. dicit. certum ẽ p̃supponi ad cognoscendum, nam m
ot. cognitio alicuius rei necessario p̃supponit cognitio singulis non

~~in~~ qq dales rey sigcar dr de hac n̄ log. Arist. qa illa re ducit ad cogdey ultimadas rei, quales m̄ debet ce dsp̄mus p̄n cpijs quoad an é.

Art. 2, V.m Præmissa sunt causa Vtis. & quo modo.

Inquo p̄mittendus é ex D.T. 1.p. q. 14. ar. 7. q descursus l duplex aliqs é s̄m subiectionem ad nos mittit ex posuit meo q cognito vnius rei apparet post cognitū alterius seu tales res habent conexionem inter se, seu dr habent, q ordo cognoscendi, quis alicr nus sit ab rnotis deuinq; vnico simplici ad ea cognoscat, numer m̄ cui cung; intellus creato ppr suam limitationem: 2.o mō fumis discursus thicle p eo q é cognitū vnius rei causari ex cogne alterius et dicit discursus s̄m communiter. ad q. adca debet ce inter res hantes inter se conexio nec causa, et effectus q̄uis n̄ semp hoc sit necesse q̄nq; ad ipsas res, sd satis é quoad cogn̄s, ita vt sub hoc discursu vna cognitō ex alia procedat, et hac rac D.T. 1.p. q. 85. ar. 5. ad 1.m mqt discursum importare quendam motum et cum motus mchedat ordinem vnius ad aliud, ideo discursus importat ordinem intellectualem vnius ad alia cognita s̄m p̄us et posterius.

1.a Ds.

Hui suppositis sit 1.a Ds. Assertus Ds.i é effectus causa res ex assertu p̄missarū.

Hanc Ds.m statuit ab Arist. in dicto theoremate mille particula, ex p exclusiua & cognē, particula n., ex, denotat aliq causalitatē. Constat ēt ex D.T. loco citato et ppr rac de duda ex ipso, qa discursus é processus ex notis ad ignotas, q̄ in discursu debet dari aliqs ordo s̄m p̄us et posterius in cognos scendo p7. qa hac rac in Deo n̄ potest dari discursus, qa n̄ potest intelligi in aliqua cognē eius ignorare aliqd aliud, sd simul oīa cognoscit, et 2da. pt. qa in aliqs procedit ex notis ad ignota p̄us é in aliqua cognē in qua ducat ignorare id q̄ per discursum cognoscit, q é verum n̄ post nisi mordone intellectuali

sit aliqua p̃cipia mra p̃ma, et 2ª cognea, qa si p̃ea deꝰ p̃cipio éet dñs achuath nobis in quo p̃cipia cognoscunt n̄ possent eam cognia deduci ex cognia p̃cipiorꝫ tanq̃ ex causa, qa mra causam et effectum debet cé alegs ordo p̃cedendi et posteriorandi salvꝫ eo p̃cedendi genꝰ, q regrit ut unum sit causa alterius, et hac ratõe D. T. lib. 1.º 2.ae gentes c. 57. statuens diuinam inter diuinam cognia et nram dicit: ois racionalis alia cognit mtu ehus p̃cipia, et alia cognit dñe n. n. oportet considerando p̃cipijs ad dñm p̃cedere si exhoc ipso q p̃cipia dñi deberent dñi ehi ois deum: in qq fugeat deberi dari ordinem causalem mtu ad sensum dñi et p̃ missam.

Sed 3º hanc rationẽ et dñm sic arguit qa si hac ratõe nunc ens haberet qdem q assensus p̃missarꝫ p̃cederet assensum dñi. Sed quens é falsum, sq. illud ex quo sequit. Sequella pt, qa sic ét eadem cognia p̃cipiorꝫ et conclõis ratione ibi non eandem rationẽ semper éet nobis et ignotis.

Falsum hujus pñ et in p̃mes ostendit manifesto dicens mo D. T. q. 1. 2ae q. 8. agens de actu voluntatis quo fit voluntas finis, et in id q é ad finem ita dicit: Aliquo modo sumit voluntas non q fit nõ q é ad finem ipsius finis, sic unum et eadem magis voluntatis é ad finem, et ad q é ad finem: et adducit simile de motu dicens: Sic simile de motu qa si absolute p̃cipia et dñs ostenderet discursu é desideratio ultimi q in hoc actu q dñs ipse p̃cipia assentit é unus actus motus mtu hoc ipse.

Sic quo sic arguit s. si hoc finis in agibilibus ita p̃cipium in speculabilibus, sed eadem actu quo assentit voluntas finem et assentit mo ipse, q. ita eodem assensu quo motus assentitur p̃cipijs. assentit dñs p̃cipia. Dñs pt. qa assensus dñs é ipse ipsa p̃cipia, qa sicut finis ex eo q é obm voluntatis é ratio talis obtinendi media, ita veritas p̃cipiorꝫ é ratio talis attingendi dñm n. n. p discursum cognoscendo dñm absolute ut é nobis, sed qa p̃missa cognoscendo essentiam extranea sua ducit discursus ab ente ad ens, a uno ad aliud p mediũ,

cognea

q. eodem actu quo cognoscat dñs debent cognosci ipsa principia
vnaq; rationalis scientia.

Propter hoc arguit q. plurimi venerint q. multi eodem actu
fierent mobiles et principia, sed ad hanc explicandam sciendum é quod
principia dupliciter possunt considerari uno modo secundum veritatem q.ª é in ipsis
misce ipsis considerata, alio modo secundum q. includuntur in cognitione dñi q.ª
(vt dicit) cognitio dñi licet veritatem ex ipsis presumpsit, et sic considerando
primo modo nec cognitio nri é discursiua sed principium et causa illius,
nam si mens fuit moueat aliqs ex tribus aquis ad tres ad quas, et aqua
pertinens tribus aquis é diuersa ab aqua pertinente ad quas, ita semiter
assensus principiorum sunt q. in ipsis é diuersus ab assensu, quo cognoscuntur q. cognitio dñi dicit solem de duobus sensibus. Vg.
potest visibile, cuius cognitio tendit ad colorabile vt é in ipso
visibile, postea v. sensus coli (cuius ppriu é cognoscere sensata
nostri sensus exteriores) cognoscit ipsum colorabile mediante sensato
ne potest visibile, ita pariter in p.ª sensu attingit nam veritatem p.m
cipiorum sunt se cognita mediantibus rudimentis nri discursus
quod aut in quo cognoscitur é obiectum discursus, q.ª cognitio discursiua
non destruitur a 2.ª operante multo in hoc, q.ª in quomodo cum
que [illegible] é studiosus, sed rudimenta de aliqua veritate ex p.ª cognitis
nondum cognita. q. specificatum cum certe et motus discursus
ri é quomodo cunq; dñs sed cum ordine ad veritatem p.m sarum
et. dicimus de eleuatione medium in ordine ad finem, q.ª ipsum
specificat. et hoc pt ad arg.m

Et similiter an principia includant in ratione obiecti q.ª assensus
dñi cognoscat, an vtrum sint se mutuo respectu eiusdem cognitis.

Rñ. q. dupliciter se habent p.missa ad dñm uno modo vt obiectum quod, alio
modo vt obiectum quo, 1.mo. modo mutuo se veritatem cognoscunt, nam
vt s. diximus principia habent se respectu dñi s. elementa in mixto, q.ª
non possunt remanere, post mixtum resolui in illa, sic pariter dñs
syllogismus ri é ipsa p.missa, ponunt in extremis, q.ª veritatem habent
ipsas p.missas, et sic in rebellatione ultimi posterioris syllogismi resolubilis dñs in ipsa
principia, maiorem extremitas habent veritatem maiores p.missas, et
minor extremitas habent minores, q.ª prout sic accedunt ad aperiendas dñs in aliquo in debito demonstrationis iudicat de veritate obi

ex

exp̃ cautem cogrã p̃misarz. Unde p̃t q̃ p̃missa sunt sic Ut q̃ magnã causa martis, sunt ets rad causa fralis respõ dñs ex dñm sic ẽ ffica cem ipsey discursuq; iudicem, et hoc mõ sc̃ sunt Ut quo, scil Ut rad fralis attingendo ẽs, circa rad ẽ q̃a mod. duo dñ. Unus ẽ q̃ sit iudex quoddam delinquens a iudice p̃misarz, et Ut sic circa ẽs ẽ verum. L. falsi tas oppõnis, q̃. sequat̃ p̃tem oppõ (q̃ hõ. ẽ rebelli, l. alia hu iusmodi: 2. mõ. sumit dñs Ut ẽ q̃dam discursus, circa rad p̃cipi ẽ sunt in eo q̃ sit quoddam iudex, sed iudex ex veritate p̃misarz q̃a dam ẽs hoc mõ sc̃ficat ex dñm sic tanq̃ rad fralis q̃ ipsa p̃n cipia q̃. dñ. p̃ dñ. assumit dñs ad cuius mẽm quo T. theo log. cuius D. T. de actu electionis voluntatis dicunt actus n. electionis medio rũ p̃ desiderari Ut ẽ q̃dam modus voluntatis et q̃ sic cum medijs et Ut sic hãt q̃ ẽs oppõ medium pos̃t ets desiderari in rad electionis fralis et hoc mõ sumit secũ sc̃ ex fine p̃p̃ quem eligit tale medium Unde quia actus v.g. temperantiæ sc̃ificat ex fine ipsius virtutis danq; ab ẽs, q̃ omnes m. sct̃ p̃p̃ finem charitatis sc̃ificat abs ẽ cius ets a Deo q̃. doctrina Val de nodandaé ad intelligenda Dicuntur loca D. ti Thomæ in materia de actibus humanis Ubi modo electionis affine operis, modo Vo a fine operantis sc̃ sumere docet quod hoc mõ intelligendum ẽ ets q̃ ab uno Ut, quod, et ab alio Ut quo, fralis sc̃ei sc̃ et sic patet in p̃senti.

Di pot rursus explicam exemplo assensus fidei credet. n. alicui alicq; veritãs q̃a revelata ẽ ẽs q̃ credit ẽ ipsa veritas revelata Ut ẽ rad fralis sc̃ q̃ credit, quia ni fralis q̃ dicit, sed dicit assentit Ut ẽs q̃, sed implicite m. tia quamvis p̃cipia q̃ discursum m. veritatis et implicite cognoscant fralis m. Ut ẽs quo sc̃ificat ipsius discursus.

Sed argues q̃a p̃missa currunt in genã causæ martis et fralis, q̃ n̄ ponit hic rad causæ efficientis respõ dñs. Dq̃ p̃. q̃a causa efficiens fralis et martis, distinguunt.

Nihilominus do sit 2. dñ. Præmissa currunt in genã causæ efficientis ad assensum, dñs. 2. dñ.

Hæc dñs ẽ d. T. hic Sed 2. dñs sic dicit p̃cipia aut se habent ad rem in demonstrationis s. causa adiuta in naturalibus ad suos effectus. Unde in 2. phisicorum ipse T. loquitur quem

hic

ner in gñre effectus ex isdem de oi scia discursiua docet 1 Ethicorum c. 57. text. 4. et Hebicus Ferrariensis.

Et pr. rone qa iudicium demonstrativum ñ é quo ad cum qa assensus, sd é assensus ppr. veritatē p̃missarū. bene. n. pot mittere abstinere huic veritati assentire hō. é rispōdeo ñ m. eris veteres discursus nisi vt quemlibet admittā existentem cogñe determinatum sd ipsi cogñio é assensus p̃missarū, q p̃missa aliquem discursum habent efficaciter respō. ñ. Dñ. pr. qa exilla cogñe p̃existente determinat mittō ipsum vt n possit dissentire ñ. suppositus assensu p̃missarū, imo ideo assentitur, qpus sentit veritatē p̃missarum. q ipsius assensus aliquis motus seqũ potest in assensu ñ. q explicari pot mediis instrumentis causatis nay phantasia. q. é pot sensuum p̃mouere mittendo ex sua cogñe existimatiue accipit virtutem vt simul cum mitta agente p̃ducat effectū ad cogñem ibi sumptū et semen q é instrumentum natū mouere mouendo causa p̃ncipali concurrit ad ipsius productionem viuentis, et mittō mouendo autē simul cum ipsa concurrit ad intellectionem ex eo q. oia ista sunt determinata virtuti actiue causa p̃ncipalis illi q. operant vsq ̃ proximū operandi. q cum mittō secundum assensu p̃missarum determinet p̃ magis p̃nes acciū f vt stans assentiat ñ manifestū sequit ulterius q. assensus p̃missarū efficaciter securit ad assentiendū ñ. nay t. sonus ex aspectu rei mouet virtutem mittendi ad electionem mediorum causandum ita pariter p̃ma pia q assensus mouet mittendum virtutem ad assentiendum ñ.

Sd ex hac doctrina duplex regit assensus mi dissentiendi, q. repugnat q mi eodem instanti assentiat p̃missis, et ñ. Dñ. qa mittō semat ñ pot plura vt plura sit cognoscere, nay q habet actum mittō mensurat, suo mutando, sd p̃mus actus é pot 2. vt pote causa circa. q ñ pot mi eodem mutando et semat cum illo, q videtur secedere D. T. locus iuxta argumentum etiam, nay mittō dicat pot veritatem discursus p̃ supponere q potest mi 2. locus secat: si actus vno inspecto ut obo semat aliud inspectat 1. insapiente insipiēs similē magno rei, et res ñ é pot hoc discursiua, et hac rad Caiet. ibi, et Capreol in 2. dist. 3. q. 2. asserunt ñ posse in eodem

mihi

mſtan̄ ꝫ semꝑ hered iudicū ꝙ ſ̄t ex ſ̄ missar.

S̄d mihi ꝺbm̄ sit ꝫ. ꝺſ̄o In eodē ſtatu mſtan̄ in quo mſtr hēt iudicū ꝑ mſtr. nullo ſtante impedim̄to ꝑt hered iudicū ꝺſ̄t Hanc doctr. cū Gabriele Vazquez 1. p. disp.ne 122. c. 2. et cū Sup. Al. Curiel 3. p. q. 10 ar. 3. dubio cō 2m ꝺſ̄os

3o. ꝺſo

Pr. hāc ga mſtr semꝑ tempore ꝑt hered duas cognes, quaꝝ vna sit causa alterius, S. Arist. in 1o c. 1o dicit cū q̄ in syllogo. assentit mi. semꝑ assentiri ꝺſ̄i, et m. assensus ꝺſ̄t è distinctus ab assensu minoris, ga è effectus eius, Q. Pr. ans. ga nulla è implicād ꝙ possit causa vt causa è adequata ex ſ̄ ne vllo impedim̄to semꝑ ponat effectus in eodē mſtanti, aut. n. debet expectare aliud tempus in quo illud ꝑducat ſi in illo tempore, et mſtanti è causa cui ꝺ virtute necessaria ad ꝑducendū; Sed hō, qua rem̄ rationis é, é adequata causa gr. sit risibilis, Q. possito iudicio, quo mſtr assentiat ꝙ rationē é risibilē, et hō. é rationis nulla erit implicād. gr. semꝑ cognoscat ipsum é risibilē, et cum possibilitate possito in é nullum sequatur inconueniens, manifestū quinimo ꝙ in eodē mſtanti in quo ponitur maior ex mi. ꝛ repugnat ꝙ ponat ētia ꝺſ̄i

S̄d ꝺo hanc rationē sic arguit. ga ꝓmissarij necessitant in intellectu vt stando assentiat ꝺſ̄i Q. adhuc possito assensu ꝓmissarij ꝛ ꝑt stando mſtr assentire ꝺſ̄i Cons. pt. ga actus mſtr quoad exercitium ꝺependet ex imperio voluntatis vt docet D. t. 1a 2ae q. 9. ar. 1o ad 3m dicens: Voluntas mouet mſtr quoad exercitium actus, ga ex ipsius vsu, ꝙ é ꝓ ſtando mſtr. mouet sub ratione boni, vt quodam particulare.

2o ꝓr. ga plures ꝺſ̄i ꝑnt inferri ex ꝓmissis recte ꝺisposito, ꝑt. n. inferri ꝺſ̄o directa, et ista indirecta vt in Barbara, ꝑt inferri ꝺſ̄o indirecta in Baralipton. Q. l. mſtr. exigitis ꝓmissis infert et ꝑbet assensus vtri q. ꝺq. l. nullū. m. ecce ꝑt, ga plura vt plura semꝑ cognoscit ut ꝑnt. Q.

Propr hanc arg.m̄ solet inquiri in ꝑ ferri ꝺm mſtr. ex assen

su

seu p̄misarz necessit. ad assentiendum D.ſi simul. In quo aliqui p̄ negatiuam tenent; alij v. p oppositum affirmant, q̄ fa
da suppositione de assensu p̄misarz repugnat nō assentiri D.ſi
Quibus nōs libenter subscribimus, quare ſe supponamus q̄
p̄missa sit causa necess. nulla rac̄ assecurari pōt q̄ stante
assensu p̄misarz possit impediri nihil ab assensu D.ſi quod
ista obiecta q̄ implicat q̄ necdum tradanda sumus, et nō sorta
possint ſit causa necessario determinata, et q̄ impediat a suo
effectu, q̄ facta suppositione q̄ ponant p̄missæ nullo
mō pōt desinere nō ponī D.ſi assensus. Ad 2dum q̄ D. Voluntas
vult ab accidentibus ab assensu D.ſi suppositio assensus p̄
misarz. R. antea: nō pōt ēē, q̄ causa necessaria é simul
cum suo effectu nō impedita, excit. n. effectus é q̄ dato instanti
nō in quo causa operatur, q̄ in nullo ꝑori aliquo instanti pōt
intelligi causa in quo nō sit ipse effectus, q̄ ꝑoritas aquæ, et
causalitatis nō é ꝑoritas in quo, q̄ ex suppositione q̄ causa
é in hoc instanti implicat q̄ impediat a suo effectu.
Si dicas 2m. q̄ licet in aliqs effectibus, seu actibus mentis
possit dari repugnat in hoc in assensu D.ſi q̄ ita se
habet assensus D.ſi respō assensus p̄misarz, R. electio respō ni
tionis efficacis ad finis: sed positiua m.e efficaci repugnat
q̄ Voluntas velit nō eligere medium, q̄ electio medij sit necessa
ria conexione cum obtentione finis infallibilis; q̄ etiam repug
nat q̄ facta suppositione q̄ velit obtinere p̄misa velit de
sentiri D.ſi R. etiam repugnat q̄ ex suppositione q̄ velit ponī
causas necessarias vt necessaria é velle etiam nō ponī effectum.
Vnde ad authoritates D.T. respondet q̄ duplex é necessitas alia
ex suppositione, et alia simpliciter. 1o. vt velle semper libertatis, sed é ne
cessaria secundū, qua necessitate dicit Deum necessario odire ex supposi q̄ odit
et ambulare ex suppone q̄ ambulat. 2o. v. necessitas velle semper libertatis
habitus et nullo modo subditus electioni eius, quomodo ignis necessario dicitur
calefacere suppositis aptis: 1o. necessitas é q̄ licet maneat ad assentien
dum D.ſi possit assensus p̄misarz, q̄ quia sit pōa subdita liber
tati

dati supposito v. q̃ voluntas eligit assensus p̃missas quatenus ꝑ
ncipia necessaria connexionem habita cum illo repugnat primum hinc e
fracere voluntatem ñ assentiendi 2li. ꝛ. q̃ efficaciter nulli sensui in exa
cutione ponendus repugnat efficaciter vele ñ eligere mecha mutat.
ad dales sequelionem.

Sed instabit qa secũda ẽ habitus inclinans ad demonstrata. Cũ po
sito assensu p̃missarũ libere mutet assentiri 2li. euidenti. Dq̃. pt. habi
tibus dumtaxat cum velimus vt ait Arist. q̃ vere ñ possit si pos
sito assensu p̃missarũ ẽt necessº 2lo qa ad actũ necessarium exis
tens vt regrat habitus, nam vbi posita ẽ necessaria ẽ summa ꝑ ꝑtu
do, at q̃ adeo ñ regrat habitus, ergo si mutet necessº assentiri 2li. ñ pos
sunt habitus inclinans ad demonstrata, Hæc Dq̃. pt. qa dales ha
bitus ñ inclinat ad assensum p̃ncipiorũ in qua ẽ libertas et indiffa
sed ad 2lem et discursum.

Rsp. q̃ libertas regnata ad habitus ẽ posita ad deducendum et
ñ deducendum 2lem abstinere, et in sensu diuiso ñ actu ex supposito sen
sus p̃missarũ, in hoc n. nulla ẽ defectus in mutata ꝑte q̃ ponit
habitus, et facilitas ipse addita qa mutatis admissis p̃missis cum de
terminãde manet satis vt ñ possint dissentiri 2li. Vnde habitus
ex natura sua inclinat ad 2lem et p̃ncipia subordinata, nam sua ẽ q̃
dam doctrina, q̃ ex cognitis ex ꝑexistentia cognitis alijs, adeo habitus q̃
ritus ex tali doctrina inclinat ad similes actus exq̃ gerimus ẽ, ita
ad doctrinam vt patet ex p̃mapijs assensus, q̃ ñ dum mutatis
in volentes videre ẽ, q̃libet. n. habitus veritatis existens in voluntate
ꝑ inclinat ad actus virtutis, ñ dum ad vnum actum dum sed ad alios
mutationes et electiones medios ex quibus suppositis inter finis ele
ctio necessº sit datus dum ad electionem vt pateat ex inter. et sic qua
libet virtus hel actus ipsius mutationis sunt et electionis.

Dices ex hac doctrina dum colligi q̃ possimo assensu p̃missarũ
maneat intellectus necessitatus quoad specificationem quoad exercitium ad q̃
ñ regrat q̃ habitus assentiat 2li. Sed sat ẽ q̃ ñ dissentiat ꝑ potius
dum manere indifferens 2lis nec assentiendo, nec dissentiendo.

Ad 1m dicendum q̃ vis assensus p̃missarum vt sic cum trahat intellectum ad assensum dictę rationis demonstrationis, q̃ vltra intellectui, q̃ deducte post explicari, vno modo sic sententiam cum aliqua post assensum p̃missarum regni aliquid iudicium de bonitate illatę sequele manet intellectui applicatus vt dictum assentiat. Sicut de imperio practico dicendum solet respondendo ad obiecta, sed hoc iudicium non est necessarium ex ipsius termini. qa alias daretur processus in infinitum. Secundo dicendum est quod non oportet quod omnis cognitio debeat esse cognitio passionis nisi sit subiecti, quia est falsum imo est impossibile qa ad hoc vt detur iudicium hoc modo debet cognosci ipsa dictio alicuius veritatis iudicatum, et de illa cognitione qua cognoscitur ingressus ego an necessitatem habeat sit ex p̃missis, et sic hoc dicendum illi dictum dicto. Unde nihil potest manere suspensus (sua natura relictus) et impeditus veritate p̃missarum naturaliter de hac non possumus cognoscere, et ideo nodamur nisi dicendum simultaneus sit impedimentum) sed aliquem veritatis debet assentire, sicut non obstantibus p̃dictis obiectionibus nihil potest manere suspensus ab omni actu cum illud est motum p̃cipiendo dicendo nisi p̃missis repugnat nisi hoc assentiendo.

Ad 2m Dicendum quod ex vi p̃missarum motus non necessitatur ad assentiendum dictę conclusioni sicut in maiori dicta quia quis non est rationalis connexionem cum principijs, nisi intellectus cui assensus principiorum illuminatus dictat motum vt inferat dictam conclusionem. qa principium maioris iudicat connexionem p̃dicati cum principio. et minoris iudicat connexionem principij cum subiecto atq; adeo motum intellectus vt iudicet illam p̃dicati connexionem cum ipso subiecto. Unde quia non aliquis sine p̃dicti minime caperet cum subiecto nisi intellectus ex vi assensus principiorum dictat motum ad hunc iudicium demonstrationem illi p̃dicti dictam rationem.

Articulus 3: de natura demonstrationis.

Statuunt iam hic quidam recentiores ad demonstrationem iudicium meritorium ingredimur quid sit demonstratio et in quo eius ens scitum

cc.